Stieg Larsson

Bărbaţi care urăsc femeile

Millenium 1
Traducere din suedeză de
Elena-Maria Morogan

PROLOG
Vineri 1 noiembrie

Faptul se repeta în fiecare an. Bărbatul care primise floarea împlinea în ziua aceea optzeci şi doi de ani. El scoase pachetul din plic şi desfăcu hârtia. Apoi, ridică receptorul şi formă numărul unui bătrân inspector de poliţie care, după ieşirea la pensie, se instalase în Dalarna, lângă lacul Siljan. Nu numai că cei doi bărbaţi aveau aceeaşi vârstă, dar ei se şi născuseră în aceeaşi zi – ceea ce, în contextul actual, putea să pară amuzant. Inspectorul ştia că va primi acest apel, imediat după venirea poştaşului în jurul orei 11 şi, în vreme ce aştepta, îşi bea cafeaua. Anul acesta, telefonul a sunat la ora zece şi jumătate. Ridică receptorul, fără să mai piardă timpul cu vreo formulă de politeţe:

— Presupun că a sosit. Anul acesta, ce floare este?

— N-am idee. O s-o identific. O floare albă.

— Evident, nici o scrisoare?

— Nu, doar floarea. Rama e la fel ca anul trecut. Una dintr-acelea ieftine, pe care le montezi singur.

— Ştampila poştei?

— Din Stockholm.

— Scrisul?

— Ca totdeauna, litere mari, de tipar. Drepte, scris îngrijit.

Epuizaseră subiectul şi o vreme au păstrat tăcerea.

Inspectorul pensionar s-a aplecat în faţă, sugând muştiucul pipei. Ştia prea bine că celălalt nu se mai aştepta ca el să pună întrebarea care ar fi făcut să se limpezească lucrurile, întrebarea de o perspicacitate nebună, care ar putea să arunce o lumină nouă asupra acestei afaceri. Timpul acela trecuse de o grămadă de ani, iar conversaţia între cei doi bătrâni avea acum caracterul unui ritual în jurul unui mister pe care nimeni în afară de ei nu mai ţinea să-l dezlege.

Numele latin al plantei era *Leptospermum rubinette (Myrtaceae).* O plantă care creşte în boschete, relativ banală, cu frunze mici, amintind de cele de iarbă-neagră, şi cu floarea albă, de doi centimetri, dotată cu cinci petale. Lungime totală – în jur de 12 cm.

Putea fi găsită în savană şi în zonele muntoase din Australia, unde creşte sub forma unor tufe mari, ierboase. Acolo era numită *Desert Snow.* Mai târziu, o specialistă de la grădina botanică din Uppsala avea să constate că era vorba de o plantă rară, foarte puţin cultivată în Suedia. În raportul ei, botanista scria că această plantă era înrudită cu mirtul de apartament şi că, adesea, era confundată cu verişoara ei mult mai bine cunoscută *Leptospermum scoparium,* care se găsea din belşug în Noua Zeelandă. După cum spunea experta, diferenţa consta într-un număr restrâns de puncte microscopice roşii la marginea petalei, care dădeau florii o uşoară nuanţă roz.

În general, *rubinetta* era o floare cu totul insignifiantă. N-avea valoare comercială, nici virtute medicinală cunoscută, nu era halucinogenă; necomestibilă, neutilizată drept condiment şi fără vreo proprietate colorantă. Avea, cu toate acestea, o anume importanţă pentru aborigenii din Australia, căci, prin tradiţie, ei consideră regiunea şi flora din jurul lui Ayers Rock ca fiind sacre. Prin urmare, singurul rost al acestei flori părea să fie acela de a-i face pe locuitori să profite de frumuseţea ei capricioasă.

În raportul său, botanista din Uppsala constata şi faptul că *Desert Snow,* puţin răspândită în Australia, era foarte, foarte rară în Peninsula Scandinavă. Personal, ea nu o văzuse niciodată, luase informaţiile de la câţiva colegi şi astfel aflase că existau tentative de a o introduce într-o grădină din Göteborg şi nu se putea exclude faptul că unii grădinari amatori ori botanişti fanatici ar cultiva-o în mici sere personale. Principala dificultate a aclimatizării ei în Suedia era faptul că avea nevoie de o climă dulce şi uscată şi că trebuia să rămână şase luni la adăpost. Nu-i conveneau solurile calcaroase şi avea nevoie de o sursă de apă subterană, pe care să o absoarbă direct prin rădăcini. Cerea ştiinţă şi multă pricepere.

Teoretic, faptul că planta era rară în Suedia ar fi trebuit să faciliteze depistarea originii acestui exemplar, dar, concret, sarcina se dovedise imposibilă. Nu existau nici registre care să poată fi consultate, nici licențe de examinat. Nimeni nu ştia câți horticultori amatori putuseră eventual importa o plantă atât de dificilă – putea fi vorba de câțiva, ori de sute de pasionați care să aibă acces la semințe şi la plante. Oricare grădinar ar fi putut-o cumpăra de la vreun confrate, fără factură sau prin corespondență, ori de la cine ştie ce grădină botanică din Europa. Ea ar fi putut fi adusă în Suedia la întoarcerea dintr-o călătorie în Australia. Altfel fiind zis, identificarea cultivatorului respectiv între milioanele de suedezi care posedă o mică seră sau un ghiveci pe marginea unei ferestre era o sarcină sortită eşecului.

Dar ea nu era decât una dintr-o suită de flori mistificatoare care soseau în fiecare an într-un plic, pe data de 1 noiembrie. Specia se schimba în fiecare an, dar întotdeauna erau flori frumoase, fie obişnuite, fie rare. Ca întotdeauna, floarea fusese presată, fixată cu grijă pe o foaie de hârtie de desen şi pusă sub sticlă într-o ramă de format 29 ▪16.

Misterul acestor flori nu fusese niciodată comunicat în presă şi era cunoscut doar într-un cerc limitat. Cu trei decenii în urmă, sosirea anuală a florii făcuse obiectul multor analize – ale Laboratorului criminalistic de stat, ale experților în amprente digitale şi ale grafologilor şi criminaliştilor, ca şi ale unui număr de apropiați şi prieteni ai destinatarului. În prezent, actorii dramei nu mai erau decât trei: bătrânul sărbătorit, polițistul pensionar şi, de bună seamă, necunoscutul care trimisese darul. Întrucât cel puțin pentru primii doi, care atinseseră o vârstă mai mult decât respectabilă, venise vremea să se pregătească pentru ineluctabil, cercul inițiaților avea să se micşoreze curând.

Polițistul pensionar era un veteran încercat. Niciodată nu uitase prima sa intervenție: arestarea unui om beat – un mecanic de la căile ferate –, violent şi gata să-şi pună în joc viața proprie şi pe a altora. În cursul carierei sale, polițistul trimisese după gratii braconieri, bărbați care-şi băteau femeile, escroci, hoți de maşini şi şoferi în stare de ebrietate. El se confruntase cu spărgători, hoți, traficanți, violatori şi cel puțin un dinamitor, mai mult sau mai puțin bolnav la cap. Participase la nouă anchete privind morți violente sau asasinate. În cinci dintre ele, vinovatul chemase el însuşi poliția, copleşit de remuşcări, pentru a mărturisi că era asasinul soției, fratelui sau al vreunui alt apropiat. Trei cazuri necesitaseră investigații; două îşi aflaseră rezolvarea la capătul câtorva zile şi unul, după doi ani, cu ajutorul Direcției Generale a Poliției. Cea de-a noua anchetă nu avea baze solide, în sensul că investigatorii ştiau cine este asasinul, numai că probele erau aşa de puține, că procurorul a lăsat dosarul deschis. Spre necazul inspectorului, până la urmă cazul a fost prescris. În general însă, avea în spate o carieră impresionantă şi ar fi fost logic să se simtă satisfăcut de munca depusă.

Dar, era departe de asta.

Pentru inspector, afacerea florilor presate era un spin care-i rămăsese în inimă – ancheta frustrantă, încă nerezolvată, căreia îi consacrase, fără îndoială, cel mai mult timp.

Situația era de două ori neobişnuită, pentru că el, la capătul a mii de ore de reflecție, şi la slujbă, şi în orele libere, nici măcar nu era sigur că avusese loc o crimă.

Cei doi bărbați ştiau că persoana care trimisese floarea presată utilizase mănuşi şi că nu se aflau amprente nici pe ramă, nici pe sticlă. Ştiau că era absolut imposibil să ajungă până la expeditor. Ştiau că rama era de vânzare în magazinele de articole fotografice şi în papetăriile din lumea întreagă. Pur şi simplu, nu exista nici o pistă de investigare. Iar ştampila poştală se schimba mereu; cel mai adesea era din Stockholm, dar de trei ori fusese din Londra, de două ori din Paris, de două ori din Copenhaga, o dată din Madrid, altă dată din Bonn şi chiar, foarte curios, din Pensacola, Statele Unite. În vreme ce toate celelalte locuri de expediere erau capitale, Pensacola era un nume atât de necunoscut pentru inspector, încât fusese nevoit să caute oraşul într-un atlas geografic.

După ce a pus receptorul în furcă, bărbatul care împlinea optzeci şi doi de ani a rămas o vreme nemişcat, contemplând frumoasa, dar insignifianta floare australiană, căreia nu-i cunoştea nici numele. Apoi, şi-a ridicat ochii spre peretele din fața biroului. Patruzeci şi trei de flori presate se aflau acolo, încadrate, sub sticlă, formând patru rânduri de câte zece şi un rând neterminat, de patru tablouri. În rândul de deasupra, lipsea un tablou. Locul numărul 9 era gol. *Desert Snow* avea să devină numărul patruzeci şi patru.

Totuşi, pentru prima oară se petrecu ceva ce rupse rutina anilor precedenți. Dintr-o dată şi fără să se fi aşteptat, izbucni în plâns. El însuşi a fost surprins de această bruscă efuziune sentimentală, după mai bine de patruzeci de ani.

PARTEA ÎNTÂI

INCITAREA

20 decembrie – 3 ianuarie

În Suedia, 18% dintre femei au fost cel puțin o dată în viață amenințate de un bărbat.

1
Vineri 20 decembrie

Procesul se terminase cu o decizie irevocabilă şi tot ce putuse fi spus se spusese. Nu se îndoise nici o clipă că va fi declarat vinovat. Decizia scrisă a fost dată la ora zece în dimineaţa acelei zile de vineri şi nu mai rămânea decât ca ziariştii care aşteptau pe culoarul din faţa sălii de judecată să facă analiza finală a evenimentelor.

Mikael Blomkvist îi vedea prin deschizătura uşii şi îşi opri paşii câteva secunde. Nu voia să discute decizia pe care tocmai o primise, dar întrebările erau inevitabile şi el – mai mult decât oricare altul – ştia că trebuie puse şi că trebuie să primească răspuns. *Aşa se simte un criminal,* gândi el. *Să te afli de partea greşită a microfonului.* Se întinse, stânjenit, încercând să afişeze un surâs. Reporterii îi întoarseră zâmbetul şi-l salutară aproape jenaţi.

— Hai să vedem… Deci… *Aftonbladet, Expressen,* TT[1], TV4… Şi dumneata, de unde eşti? A, da, *Dagens Industri.* S-ar zice că am devenit vedetă, constată Mikael Blomkvist.

— Acordă-ne un moment, *Kalle Blomkvist*[2]! spuse reporterul unui *ziar de seară.*

Mikael Blomkvist, al cărui nume întreg era Carl Mikael Blomkvist, se forţă să nu înalţe ochii spre cer, aşa cum făcea totdeauna când auzea această poreclă. Odată, cu douăzeci de ani în urmă, pe vremea când nu avea decât douăzeci şi trei de ani şi îşi începuse munca de ziarist ca suplinitor pe timpul verii, Mikael Blomkvist demascase, dintr-o simplă întâmplare, o bandă de spărgători de bancă care timp de doi ani dăduse cinci lovituri foarte discutate. Nu era nici o îndoială că era aceeaşi bandă; specialitatea lor era să vină cu maşina în localităţi mici şi să jefuiască una sau două bănci, cu o precizie militară. Purtau măşti de gumă ale unor personaje din lumea lui Walt Disney şi fuseseră botezaţi – după o logică poliţienească nu total absurdă – „Banda lui Donald Răţoiul". Totuşi, ziarele preferau să-i numească „Liga Ursului", ceea ce suna un pic mai serios, dat fiind că în două rânduri traseseră focuri de armă fără să le pese de vieţile oamenilor, ameninţându-i pe trecători şi pe cei prea curioşi.

Cea de a şasea lovitură fusese dată în mijlocul verii, la o bancă din Östergötland. Un reporter de la postul de radio local tocmai se afla la bancă în momentul jafului şi a reacţionat cum scrie la carte. De îndată ce hoţii au părăsit clădirea băncii, el s-a repezit într-o cabină telefonică şi a transmis în direct informaţia.

Mikael Blomkvist petrecea câteva zile cu o prietenă în casa de vară a părinţilor ei, nu departe de Katrineholm. De ce făcuse imediat legătura, n-a putut răspunde exact când poliţia îi puse mai apoi întrebarea, dar, de îndată ce a auzit vestea la radio, s-a gândit la patru tipi care locuiau într-o casă din apropiere. El îi văzuse cu câteva zile în urmă jucând badminton în grădină, în vreme ce se ducea cu amica lui la un chioşc de îngheţată.

Nu văzuse decât patru tineri blonzi şi bine antrenaţi, în şorturi şi cu bustul gol, evident pasionaţi de bodybuilding. Dar era ceva cu cei patru jucători de badminton care îl făcuse să-i mai privească o dată – poate pentru că meciul avea loc sub un soare arzător, cu ceva ce i se păruse a fi o energie violent focalizată. Nu părea o simplă distracţie, iar acest lucru îl făcuse pe Mikael să-i remarce.

Nu exista nici un motiv raţional pentru care să-i bănuiască a fi spărgători de bancă, dar el ieşi la plimbare, instalându-se pe o colină de unde putea observa casa, care, pentru moment, părea goală. A durat patruzeci de minute până ce tipii au sosit, într-un Volvo pe care l-au parcat în curte. Păreau grăbiţi, fiecare îşi târa sacul de sport, ceea ce în sine nu trebuia să însemne altceva decât că fuseseră undeva să se scalde. Dar, unul dintre ei s-a întors la maşină, luând un obiect pe care l-a ascuns sub o geacă de sport; chiar din punctul iui de observaţie relativ depărtat, Mikael şi-a dat seama că era o puşcă AK4, veche, dar de nădejde, exact de tipul aceleia pe care el o avusese, în vremea serviciului militar. Deci, a telefonat la poliţie, povestind ce observase. A fost începutul a trei zile de asediu intens al casei, cu Mikael la loc de onoare şi cu onorariu gras, plătit de un ziar de seară. Poliţia îşi stabilise cartierul general într-o rulotă, plasată pe terenul casei unde locuia Mikael.

Cazul „Ligii Ursului" îi dăduse lui Mikael exact acel statut de vedetă de care avea nevoie ca debutant în branşă. Reversul celebrităţii a fost că celălalt ziar de seară nu se putuse stăpâni să nu folosească titlul *Kalle Blomkvist rezolvă cazul Ligii Ursului.* Textul batjocoritor era scris de o redactoră mai în vârstă şi conţinea o duzină de aluzii la eroul-detectiv al unuia dintre romanele lui Astrid Lindgren. Ca să pună capac, ziarul ilustrase articolul cu o imagine neclară, în care

---

[1] TT: Biroul Naţional de Ştiri.

[2] Eroul cărţii, Mikael Blomkvist, a fost poreclit *Kalle Blomkvist*, după personajul principal al unei cărţi pentru copii scrisă de Astrid Lindgren: „Kalle Blomkvist superdetectiv".

Mikael, cu gura deschisă şi arătătorul ridicat părea să dea instrucțiuni unui polițist în uniformă. În realitate, el îi arăta în acel moment drumul spre privata din curte.

Nu avea nici o importanță faptul că Mikael Blomkvist nu folosise niciodată numele de Carl şi că niciodată nu semnase vreun text cu numele Carl Blomkvist; din acel moment, spre marea sa disperare, devenise cunoscut printre colegii de breaslă drept *Kalle Blomkvist* – denumire rostită cu ironie malițioasă, niciodată cu răutate, dar nici cu prea multă prietenie. El nu avea nimic cu Astrid Lindgren – îi iubise cărțile, dar ura porecla. Îi luase mai mulți ani şi merite de jurnalist mult mai consistente, înainte ca porecla să înceapă să pălească şi chiar şi astăzi avea o tresărire de fiecare dată când porecla era folosită în prezența lui.

Aşa că, zâmbi calm şi-l privi în ochi pe ziarist:

— Ei, n-ai decât să inventezi ceva. Tu obişnuieşti întotdeauna să fantazezi în textele tale, nu-i aşa?

Tonul nu era agresiv. Toți erau mai mult sau mai puțin cunoscuți unii cu alții şi cei mai înverşunați detractori ai lui nu se aflau de față. Lucrase mai înainte cu unul dintre ei şi, în urmă cu câțiva ani, la o petrecere, aproape că o agățase pe una dintre fete – cea de la TV4.

— Ai încasat-o serios, constată reporterul de la *Dagens Industri,* probabil un tânăr suplinitor.

— Cam aşa, recunoscu Mikael. Altceva nici nu putea spune.

— Cum te simți?

Cu toată gravitatea situației, nici Mikael şi nici ziariştii mai vârstnici nu se putură abține să nu zâmbească, auzind întrebarea. Mikael schimbă o privire cu Fata de la TV4. Cum te simți, întrebarea despre care Ziariştii Serioşi afirmau că este singura pe care Reporterii Sportivi reuşesc s-o pună „Sportivului Fără Respirație", după ce a trecut linia de sosire. Apoi, redeveni grav:

— Bineînțeles, nu pot decât să regret că tribunalul nu a ajuns la altă decizie, răspunse el, un pic formal.

— Trei luni de închisoare şi 150 000 de coroane daune. E ceva, zise Fata de la TV4.

— Am să supraviețuiesc.

— Ai de gând să-i prezinți scuze lui Wennerström? Să-i strângi mâna?

— Nu, nu cred. Opinia mea despre moralitatea afacerilor domnului Wennerström nu s-a schimbat prea mult.

— Susții, prin urmare, că este un escroc? întrebă repede cel de la *Dagens Industri.*

În spatele întrebării se profila o declarație cu un potențial titlu devastator, iar Mikael ar fi putut foarte bine să alunece pe coaja de banană dacă reporterul n-ar fi semnalat primejdia, întinzându-i microfonul cu un pic prea mult zel. Reflectă câteva clipe asupra răspunsului.

Tribunalul tocmai stabilise că Mikael Blomkvist îl calomniase pe omul de finanțe Hans-Eric Wennerström. El fusese condamnat pentru defăimare. Procesul se terminase şi el nu avea intenția să facă apel. Dar ce se va întâmpla dacă va face imprudența să repete acuzațiile, chiar pe treptele tribunalului? Mikael decise că nu voia să afle răspunsul.

— Socotesc că am fost îndreptățit să public informațiile de care dispuneam. Tribunalul a fost de altă părere şi, în mod evident, sunt obligat să accept că procesul juridic şi-a urmat cursul. Acum, va trebui să discutăm cu toată seriozitatea decizia judecătorească la redacția revistei, înainte de a decide ce avem de făcut. Nu mai am nimic de adăugat.

— Dar ai uitat că un jurnalist trebuie de fapt să-şi dovedească afirmațiile, spuse Fata de la TV4, cu o nuanță aspră în glas.

Afirmația putea fi cu greu respinsă. Ei doi fuseseră prieteni buni. Fața ei părea indiferentă, dar lui Mikael i se păru că-i distinge în ochi umbra unei decepții.

Mikael Blomkvist mai rămase câteva minute greu de suportat, răspunzând întrebărilor. Întrebarea care plutea în aer, nerostită, dar pe care nici un reporter nu avea s-o pună – poate pentru că era aşa de neînțeles, că devenea jenantă – era cum putuse Mikael să scrie un text atât de lipsit de substanță. Reporterii de față – cu excepția celui de la *Dagens Industri* – erau toți veterani, cu o mare experiență profesională. Pentru ei, răspunsul la această întrebare se găsea dincolo de limita înțelegerii.

Fata de la TV4 îl aşeză în fața uşii de la primărie şi-i puse întrebările separat, în fața camerei de filmat. Era mai amabilă decât o merita şi el oferi destul de multe declarații, ca să-i satisfacă pe toți ziariştii. Afacerea avea să fie înfățişată sub titluri groase – era inevitabil –, dar el se strădui să-şi amintească că, de fapt, nu era cel mai mare eveniment mediatic al anului.

Reporterii primiseră ceea ce doreau şi fiecare se retrase spre redacția lui.

Se gândise să meargă pe jos, dar era o zi de decembrie cu vânt şi el era deja înghețat după interviuri. Rămăsese singur pe treptele tribunalului când, ridicând ochii, îl văzu pe William

Borg care cobora dintr-o maşină în care stătuse în tot timpul interviurilor. Li se întâlniră privirile şi William Borg îi surâse:

— A meritat să vin până aici, să te văd cu hârtia asta în mână.

Mikael nu-i răspunse. William Borg şi Mikael Blomkvist se cunoşteau de cincisprezece ani. Într-o vreme, lucraseră împreună la un cotidian de dimineață ca suplinitori la Departamentul economic. Poate era vorba despre o incompatibilitate organică, dar acolo se puseseră bazele unei duşmănii care încă mai dura. În ochii lui Mikael, Borg era un jurnalist execrabil şi un om greu de suportat, cu spirit îngust şi vindicativ, care-şi tracasa colegii cu glume idioate şi se exprima dispreţuitor faţă de jurnaliştii mai în vârstă, deci mai experimentaţi. Părea să aibă o aversiune specială pentru jurnalistele mai vârstnice. Avuseseră o primă neînţelegere, urmată de altele, până când conflictul dintre ei căpătase un caracter profund personal.

De-a lungul anilor, Mikael şi William Borg se confruntaseră cu regularitate, dar nu se certaseră cu adevărat decât la sfârşitul anilor nouăzeci. Mikael scrisese o carte despre jurnalismul economic şi citase harnic dintr-o grămadă de articole stupide care aveau semnătura lui Borg. În versiunea lui Mikael, Borg apărea ca un înfumurat care înţelegea pe dos cele mai multe fapte, ridicând în slăvi tot felul de firme dot.com, care curând aveau să se prăbuşească. Borg nu apreciase analiza lui Mikael şi, în timpul unei întâlniri întâmplătoare într-un bar din Söder[1], au fost gata să se ia la bătaie.

În acelaşi context, William Borg abandonase până la urmă jurnalismul şi acum lucra în calitate de consultant, cu un salariu considerabil mai mare, la o firmă care, pentru a încorona totul, aparţinea sferei de interese a industriaşului Hans-Erik Wennerström.

S-au privit o vreme, apoi Mikael s-a întors şi a plecat. Era tipic pentru William Borg să vină la tribunal doar ca să se amuze pe socoteala lui.

Tocmai se pregătea să plece pe jos, când a sosit autobuzul 40 şi s-a urcat, mai mult ca să scape de acolo. A coborât la Fridhemsplan şi a rămas nedecis în staţie, ţinând încă decizia judecătorească în mână. În cele din urmă, s-a hotărât să meargă pe jos până la cafeneaua Anna, de lângă intrarea în garajul inspectoratului central de poliţie.

În mai puţin de jumătate de minut, după ce comandase un sandviş şi o caffe latte, a început la radio buletinul de ştiri. Istoria lui a fost pe locul al treilea, după un atentat suicidar la Ierusalim şi ştirea că guvernul constituise o comisie de anchetă asupra unui cartel din industria de construcţii.

În cursul dimineţii, ziaristul Mikael Blomkvist de la revista *Millennium* a fost condamnat la trei luni închisoare pentru defăimare gravă la adresa industriaşului Hans-Erik Wennerström. Într-un mult discutat articol asupra aşa-numitei afaceri Minos, Blomkvist l-a acuzat pe Wennerström că a folosit fonduri de stat, destinate investiţiilor industriale în Polonia, pentru traficul de arme. Mikael Blomkvist a fost condamnat să plătească 150 000 de coroane ca daune. Într-un comentariu, Bertil Camnermarker, avocatul tui Wennerström a declarat că el şi clientul lui sunt mulţumiţi de decizia tribunalului. Este vorba de un caz de calomnie deosebit de gravă, a spus el.

Decizia judecătorească avea 26 de pagini. Erau prezentate motivele pentru care Mikael Blomkvist fusese găsit vinovat în 15 puncte de defăimare gravă contra industrialului Hans-Erik Wennerström. Mikael a constatat că fiecare dintre aceste 15 puncte de acuzare costa 10 000 de coroane şi şase zile de puşcărie, în afara cheltuielilor de judecată şi plata propriului său avocat. Nici nu avea curajul să înceapă să se gândească unde avea să se termine nota de plată, dar îşi spuse că ar fi putut să fie şi mai rău: tribunalul îl absolvise în 7 puncte.

Pe măsură ce citea formulările deciziei, simţea în stomac o senzaţie din ce în ce mai neplăcută. A fost surprins. De la începutul procesului ştiuse că, dacă nu se întâmpla un miracol, avea să fie condamnat. Nu avusese nici cea mai mică îndoială şi de mult se împăcase cu gândul acesta. În timpul celor două zile cât durase procesul, a fost relativ calm şi nu simţise ceva deosebit nici în cele douăsprezece zile, până când tribunalul gândise şi formulase textul pe care îl ţinea în mână. Abia acum, când procesul se terminase, acest sentiment neplăcut de jenă se revărsa asupra lui.

A muşcat din sandviş, dar pâinea părea că se umflă în gură. Nu putea înghiţi şi lăsă mâncarea deoparte.

Era prima oară când Mikael Blomkvist fusese condamnat pentru un delict – prima dată când fusese suspectat sau acuzat de ceva. De fapt, era o bagatelă. Un delict de categoria „pană". La urma urmei, nu era vorba de furt cu mână înarmată, de omor sau de viol. Din punct

[1] Söder, Södermalm: cartier aflat în sudul Stockholmului, locuit mai ales de artişti, cunoscut pentru viaţa trepidantă.

de vedere economic, condamnarea avea să aibă totuşi consecinţe. *Millennium* nu era vasul-amiral al lumii mediatice, nici n-avea resurse nelimitate, căci revista trăia dificil – dar nu era vorba de nimic catastrofal. Problema era că Mikael, fiind unul dintre acţionarii revistei, era, în mod destul de idiot, în acelaşi timp redactor-şef şi girant-responsabil al publicaţiei. Avea intenţia să plătească din buzunarul propriu cele 150 000 de coroane daună, ceea ce îi va reduce economiile la zero. Revista răspundea de cheltuielile de judecată. Cu o economie atentă, aveau s-o scoată la capăt.

A reflectat o clipă asupra ideii de a-şi vinde apartamentul, ceea ce avea să-l usture la sânge. La sfârşitul voiosului deceniu al optulea, epocă în care beneficiase de slujbă fixă şi de un salariu relativ ridicat, devenise proprietar. Vizitase o grămadă de apartamente, până ce dăduse peste o mansardă de 65 mp, chiar la începutul străzii Bellman. Vechiul proprietar începuse s-o amenajeze, dar fusese angajat la o firmă de informatică în străinătate şi Mikael a putut s-o cumpere pe nimica toată.

Mikael n-a vrut planuri făcute de vreun arhitect, a preferat să termine el treaba, dând banii pe sala de baie şi pe bucătărie, fără să se intereseze de rest. În loc să pună parchet şi să monteze ziduri pentru a despărţi spaţiul în două camere, a raşchetat scândurile duşumelii, a dat cu var zidurile de origine şi a acoperit părţile cele mai nereuşite cu câteva acuarele de Emanuel Bernstone. Rezultatul a fost o suprafaţă mare deschisă, cu un colţ pentru dormit în spatele unei biblioteci, un colţ pentru mâncat şi un salon cu o mică bucătărie americană. Apartamentul avea două ferestre mansardate şi una triunghiulară, care dădeau spre acoperişurile din Gamla Stan[1] şi Riddarfjärden. Se vedea chiar apa de la Slussen şi primăria. Ţinând seama de preţurile actuale, nu şi-ar mai fi putut permite să cumpere un asemenea apartament şi dorea mult să-l păstreze.

Riscul de a pierde apartamentul era totuşi o nimica toată în comparaţie cu faptul că, din punct de vedere profesional, făcuse o greşeală uriaşă, ale cărei urmări vor cere mult timp până să fie reparate. Presupunând că puteau fi reparate.

Era vorba de încredere. În viitorul apropiat, mulţi redactori vor ezita să publice un articol semnat de el. Avea încă suficient de mulţi prieteni în branşă, capabili să înţeleagă că fusese victima ghinionului şi a împrejurărilor, dar nu-şi mai putea permite nici cea mai mică greşeală. Şi ce-l ustura cel mai tare era umilirea. Avusese toate atuurile în mână şi totuşi pierduse în faţa unui fel de gangster în costum Armani. Un ticălos de jucător la bursă. Un *yuppie,* susţinut de un avocat din lumea bună, care traversase tot procesul cu rânjetul pe buze. *Cum naiba se întâmplase să meargă toiul aşa de prost?*

Afacerea Wennerström începuse totuşi atât de promiţător, în urmă cu un an şi jumătate, în cocpitul unei şalupe Mälar-30 galbene, într-o seară de *midsommar*[2]. Totul se datora hazardului: un fost coleg ziarist, în prezent consultant la consiliul judeţean, dornic să-şi impresioneze noua cucerire, închiriase, fără să se gândească prea mult, un iaht Scampi, pentru câteva zile de croazieră improvizată, dar romantică, în arhipelag. Iubita, venită de curând pentru studii de la Hallstahammar la Stockholm, după oarecare rezistenţă s-a lăsat convinsă, dar cu condiţia ca sora ei şi prietenul acesteia să vină şi ei. Problema era că nici unul dintre ei trei nu urcase vreodată la bordul unui vas cu pânze, iar consultantul însuşi era un marinar mai mult entuziast, decât experimentat. Cu trei zile înainte de plecare, îl sunase disperat pe Mikael, convingându-l să vină ca al cincilea coechipier-expert în navigaţie.

La început, Mikael se arătase destul de rece la propunere, dar apoi cedase tentaţiei de a petrece câteva zile deconectante în arhipelag cu, după cum i se spusese, mâncare bună şi companie agreabilă. Promisiunile s-au dovedit false şi croaziera s-a transformat într-o catastrofă, mult mai rea decât tot ce-şi putuse imagina. Au navigat pe o rută frumoasă, dar fără nimic extraordinar, plecând de la insula Bulland, prin canalul Furusund, cu mai puţin de cinci metri pe secundă; totuşi, noua prietenă a specialistului în informatică a început imediat să aibă rău de mare. Sora se certase cu prietenul ei şi nici unul nu arăta vreo urmă de interes să înveţe ceva despre navigaţia cu pânze. Curând a fost limpede că toţi se aşteptau ca Mikael să aibă grijă de vas, iar ei să-i dea doar sfaturi binevoitoare, dar cu totul inutile. După prima noapte petrecută într-un golf de lângă Ängsö, Mikael era decis să acosteze la Furusund şi să ia

[1] „Oraşul Vechi”, partea centrală, veche a Stockholmului; Riddarfjärden este, ca şi Gamla Stan, una dintre insulele pe care a fost construit oraşul. Aici se află, printre alte clădiri vechi şi pitoreşti, biserica în care sunt înmormântaţi unii din regii Suediei.

[2] Midsommar: „Sărbătoarea mijlocului de vară”, sărbătoare a solstiţiului de vară, echivalentă zilei şi nopţii de sânziene.

autobuzul, ca să se întoarcă acasă. Numai rugăminţile disperate ale amicului l-au făcut să accepte să rămână la bord.

Spre amiaza celei de a doua zile, destul de devreme ca să mai găsească loc, au acostat la cheiul pentru vizitatori de la Arholma. Pregătiseră dejunul şi tocmai voiau să mănânce, când Mikael a remarcat o şalupă galbenă de plastic M30 care intra în golf, cu pânza mare ridicată. Barca a făcut o întoarcere liniştită, în vreme ce skiperul căuta un loc de acostare. Mikael a aruncat o privire în jur, văzând că spaţiul dintre Scampi şi un velier aflat la tribord era probabil singurul rămas liber care era suficient deşi la limită, pentru îngustul M30. S-a postat la pupă, începând să-i facă semne skiperului şi acesta i-a mulţumit, ridicând braţul. Un navigator solitar care nu se ostenea să pornească motorul pentru ancorare, şi-a spus Mikael. A auzit clinchetul lanţului de ancoră şi, câteva momente mai târziu, pânza era coborâtă, în vreme ce skiperul alerga de colo-colo, ca un şoarece opărit, ca să ţină cârma şi în acelaşi timp să pregătească frânghia pentru ancorare. Mikael s-a suit pe punte şi a întins braţul, gata să prindă odgonul. Nou-venitul a mai corectat o dată direcţia şi vasul a alunecat lin, chiar lângă pupa Scampiului. În momentul în care skiperul îi arunca odgonul, cei doi s-au recunoscut, zâmbindu-şi larg.

— Salut, Robban, a spus Mikael. Dacă ai folosi motorul, n-ai scrijeli vopseaua de pe toate bărcile din port.

— Salut, Micke. Îmi păreai tu cunoscut! Aş folosi motorul dacă aş putea să-l pornesc. Rahatul ăsta şi-a dat duhul acum două zile, lângă Rödlöga.

Îşi strânseră mâinile peste balustrada punţii.

În urmă cu o eternitate, la liceul din Kungsholmen, prin anii şaptezeci, Mikael Blomkvist şi Robert Lindberg fuseseră prieteni, chiar foarte buni prieteni. Cum se întâmplă adesea cu vechii colegi de şcoală, prietenia încetase după sfârşitul liceului. Fiecare mersese pe un drum diferit şi se întâlniseră de cel mult douăsprezece ori în ultimii douăzeci de ani. Când s-au reîntâlnit pe cheiul din Arholma, nu se mai văzuseră de cel puţin şapte ori opt ani. Acum, se cercetau plini de curiozitate. Robert era bronzat, cu părul încâlcit şi o barbă de două săptămâni.

Mikael se simţi dintr-o dată mult mai binedispus. Când consultantul împreună cu idioata lui companie plecară să danseze în jurul pomului de sânziene[1], înălţat în faţa prăvăliei de pe partea cealaltă a insulei, el rămase pe vas, cu scrumbia şi akvavitul în faţă, ca să pălăvrăgească cu colegul de şcoală.

La un anume moment al serii, după ce fuseseră învinşi de celebrii ţânţari de Arholma şi coborâseră sub punte, şi după un respectabil număr de pahare, conversaţia se transformase într-o ciorovăială camaraderească despre etică şi morală în lumea afacerilor. Amândoi îşi aleseseră profesii care într-un fel erau focalizate pe finanţele ţării. Robert Lindberg mersese după liceu la facultatea de comerţ, apoi intrase în lumea băncilor. Mikael Blomkvist nimerise la facultatea de jurnalistică şi-şi dedicase o bună parte din viaţa profesională dezvăluirii unor afaceri dubioase, tocmai din lumea băncilor şi a oamenilor de afaceri. Discuţia începuse să se învârtă în jurul îndoielnicei moralităţi a contractelor-paraşută care fuseseră date la iveală în anii nouăzeci. După ce apărase curajos unele dintre contractele care stârniseră cea mai mare vâlvă, Lindberg îşi lăsă paharul pe masă şi constată fără nici o plăcere că, de bună seamă şi la urma urmei, se mai ascundea câte un escroc în lumea afacerilor. Îl privi pe Mikael cu ochii brusc plini de seriozitate.

— Tu, care eşti jurnalist de investigaţie şi scrii despre delicte economice, de ce nu ai scris nimic despre Hans-Erik Wennerström?

— Nu ştiam că se poate scrie ceva despre el.

— Sapă. La dracu, sapă. Cât de multe ştii despre programul SIB[2]?

— Ei bine, era un fel de program de asistenţă din anii nouăzeci, pentru ajutarea industriei din fostele state estice, ca să se pună pe picioare. A fost părăsit acum doi ani. N-am scris nimic despre el.

— SIB este un comitet pentru ajutor industrial, un proiect susţinut de guvern şi condus de reprezentanţi ai vreo zece mari firme suedeze. Programul a avut garanţia statului pentru un şir de proiecte care au fost hotărâte de comun acord cu guvernele din Polonia şi republicile baltice. LO[3] era şi el implicat, ca garant pentru ca şi mişcarea muncitorească din Est să se întărească, după model suedez. Din punct de vedere formal, era un proiect de ajutor, construit pe principiul „de la ajutor la auto-ajutor”, care trebuia să dea regimurilor din Est o posibilitate de a-şi

[1] Majstång: un fel de catarg împodobit cu verdeaţă şi cununi de flori, în jurul căruia se dansează în „noaptea miezului de vară”.

[2] Sued. SIB: Styrelsen för Industriellt Bistånd: Conducerea pentru Ajutor Industrial.

[3] Landsorganisationen i Sverige – Uniunea Sindicatelor din Suedia.

însănătoşi economia. În practică, era de fapt vorba ca firme suedeze să primească subvenţii de stat pentru a se stabili în parteneriat cu întreprinderi estice. Blestematul ăla de ministru democrat-creştin era, după cum îţi aminteşti, un înflăcărat apărător al proiectului. Se vorbea să se construiască o fabrică de hârtie la Cracovia, să se refacă industria metalurgică la Riga, să se monteze o fabrică de ciment la Tallin şi aşa mai departe. Banii erau repartizaţi de conducerea SIB, constituită exclusiv din oamenii grei ai finanţelor şi ai industriei.

— Adică, banii contribuabililor?

— Aproximativ 50% erau subvenţii de stat, restul venea de la bănci şi din industrie. Dar nu era vorba de o activitate dezinteresată. Băncile şi întreprinderile contau pe un beneficiu consistent. Fără acesta, ele nu s-ar fi băgat.

— Despre ce sume era vorba?

— Aşteaptă un moment, ascultă-mă. SIB era constituit în cea mai mare parte din întreprinderi suedeze dornice să intre pe piaţa din Est. Întreprinderi mari, ca ABB, Skanska şi altele din categoria asta. Nu te-miri-cine, cu alte cuvinte.

— Vrei să spui că Skanska nu se bagă în speculaţii? Şi ce te faci atunci cu directorul lor, care a fost dat afară după ce lăsase pe unul din „băieţii” lui să piardă un miliard în speculaţii hazardate? Şi cum este cu istoriile isterice, de cumpărare a caselor la Londra şi Oslo?

— Sigur, idioţi sunt în toate întreprinderile din lume, dar ştii ce vreau să spun. Era vorba despre firme care, în orice caz, produc ceva. „Coloana vertebrală a industriei suedeze” şi aşa mai departe.

— Si Wennerström, ce loc are el în tablou?

— Wennerström este jokerul istoriei. Prin urmare, el este un tip apărut de nicăieri, fără trecut în industria grea şi care, în realitate, nu avea ce căuta în această poveste. Dar a strâns o avere uriaşă la bursă, pe care a investit-o în întreprinderi stabile. Ca să zic aşa, a intrat pe uşa din spate.

Mikael îşi umplu paharul cu Akvavit de Reimersholm şi se lăsă pe spate, reflectând la ceea ce ştia despre Wennerström. Nu prea multe. Născut undeva în Norrland, unde pornise o firmă de investiţii prin anii şaptezeci, tipul adunase o mică sumă şi se mutase la Stockholm, unde făcuse o carieră fulgerătoare în veselul deceniu opt. Aici crease grupul Wennerström, rebotezat *Wennerström Group,* când şi-au deschis birouri la Londra şi New York; firma începuse să fie menţionată pe acelaşi plan cu concernul Beijer. Jonglând cu acţiuni, opţiuni şi lovituri rapide, îşi făcuse apariţia în presa *people* ca unul dintre numeroşii miliardari ai Suediei, proprietar al unui *loft* pe Strandvägen, al unei somptuoase reşedinţe de vară pe Värmdö şi al unui iaht de 23 m pe care-l cumpărase de la o fostă vedetă de tenis, ajunsă în nevoie. Un speculant şmecher, desigur, dar anii optzeci au fost de fapt deceniul şmecheriilor şi al speculaţiilor imobiliare, iar Wennerström nu sărea în ochi mai mult decât ceilalţi. Mai curând, dimpotrivă: printre „Băieţii de Aur”, el rămăsese unul dintre cei din umbră. Nu avea manierele bombastice ale lui Stenbeck şi nu făcea exhibiţionisme în presă ca Barnevik. Nu-l interesau speculaţiile imobiliare şi prefera investiţii masive în fostul bloc estic. Când, în anii nouăzeci, balonul s-a spart şi patronii au fost obligaţi, unul după altul, să-şi deschidă paraşutele aurite, întreprinderile lui Hans-Erik Wennerström s-au descurcat uimitor de bine. Nici o umbră de scandal. A *Swedish success story,* aşa rezumase *Financial Times,* nimic altceva.

— În 1992, Wennerström a făcut dintr-o dată apel la SIB şi a anunţat că avea nevoie de bani. A prezentat un plan, aparent bine ancorat în interesele locale din Polonia, care privea stabilirea unei fabrici de ambalaje pentru industria alimentară.

— O uzină de cutii de conserve, cu alte cuvinte.

— Nu chiar, dar ceva în genul ăsta. N-am idee pe cine cunoştea la proiectul SIB, dar a plecat de la ei cu 60 de milioane de coroane în buzunar.

— Începe să fie pasionant. Lasă-mă să ghicesc că nimeni n-a mai văzut vreodată banii.

— Te înşeli, spuse Robert Lindberg.

Cu un zâmbet atotştiutor pe faţă, se întări cu câteva picături de Akvavit.

— Ceea ce s-a întâmplat pe urmă este un exemplu clasic de bilanţ financiar. Hans-Erik Wennerström a stabilit într-adevăr o uzină de ambalaje în Polonia, mai exact la Łodz. Întreprinderea se numea Minos. SIB a primit câteva rapoarte entuziaste, în 1993, pe urmă, s-a aşternut tăcerea. Apoi, în 1994, întreprinderea Minos brusc a dat faliment.

Robert Lindberg lovi în masă cu paharul gol, pentru a marca felul în care colapsase întreprinderea.

— Problema cu SIB era că nu existau rutine asupra raportării mersului proiectelor. Adu-ţi aminte de spiritul vremii aceleia. Toată lumea era beată de optimism, după căderea zidului din Berlin. Va fi introdusă democraţia, ameninţarea unui război nuclear nu mai exista şi bolşevicii

aveau să devină peste noapte capitalişti. Guvernul voia să introducă democrația în Est. Toți capitaliştii voiau să participe şi să construiască noua Europă.

— Nu-i ştiam pe capitalişti aşa de generoşi…

— Crede-mă, era visul pasional al oricărui capitalist. Rusia şi țările din Est sunt cele mai mari piețe de desfacere din lume, după China. Industria nu avea nici o problemă să ajute guvernul, mai ales că întreprinderile nu trebuia să acopere decât o mică parte din cheltuieli. Cu totul, SIB a înghițit mai mult de treizeci de miliarde de coroane din banii contribuabililor. Banii aveau să revină sub forma unor câştiguri viitoare. Pe hârtie, SIB era un proiect guvernamental, dar influența industriei era aşa de mare că, în practică, conducerea SIB putea acționa după bunul ei plac.

— Înțeleg. Dar există aici material pentru un articol?

— Ai puțină răbdare. Când au demarat proiectele, finanțarea nu a fost o problemă. Suedia nu fusese încă lovită de şocul dobânzilor. Guvernul era satisfăcut să poată invoca, prin SIB, importanta contribuție suedeză la democratizarea Estului.

— Toate astea se petreceau în timpul guvernării de dreapta!

— Nu amesteca aici politica. Era vorba de bani şi cui îi pasă dacă socialiştii ori moderații erau cei care numeau miniştrii. Prin urmare, cu toată viteza înainte! Pe urmă, au venit problemele cu valuta şi imbecilii de la *Ny Demokrati*[1] – ți-aduci aminte de ei? – au început să se lamenteze că activitățile de la SIB erau lipsite de transparență. Unul dintre bufonii lor confundase SIB cu SIDA[2] şi credea că era vorba de cine ştie ce blestemat de *dogooder* – proiect stil Tanzania. În primăvara lui 1994, o comisie a primit sarcina să examinase activitatea SIB. În acel stadiu, existau deja critici formulate la adresa mai multor proiecte, iar unul dintre primele verificate a fost Minos.

— Şi Wennerström n-a reuşit să justifice utilizarea fondurilor.

— Dimpotrivă. Wennerström a prezentat un excelent raport financiar, care arăta că mai mult de 54 de milioane de coroane fuseseră investite în Minos. Se arăta însă că înapoiata Polonie avea mult prea mari probleme de structură, pentru ca o industrie modernă de ambalaje să poată funcționa şi că, în practică, industria suedeză de ambalaje fusese concurată de un proiect german similar. Oricum, nemții erau pe cale să cumpere tot blocul din Est!

— Ai spus că el primise 60 de milioane?

— Exact. Banii de la SIB erau considerați ca împrumut fără dobândă. Gândul era, de bună seamă, ca întreprinderile să restituie o parte din bani în cursul unui număr de ani. Dar Minos dăduse faliment şi proiectul nu reuşise, iar Hans-Erik Wennerström nu putea fi învinovățit pentru asta. Aici au intervenit garanțiile statului, iar datoria lui Hans-Erik Wennerström a fost ştearsă. Pur şi simplu, el nu trebuia să înapoieze banii pierduți în falimentul lui Minos şi, mai mult, putea dovedi că pierduse o sumă similară din propriul lui buzunar.

— Lasă-mă să văd dacă am înțeles exact. Guvernul oferea miliarde din banii cetățenilor şi mai dădea şi diplomați, care să deschidă toate porțile. Industriaşii primeau banii şi-i utilizau pentru a-i investi în *joint ventures* care să le permită pe urmă să adune profituri-record. Cam cum se obişnuieşte, ce mai! Unii îşi umplu buzunarele, în vreme ce alții achită notele de plată, şi noi ştim prea bine cine ce rol joacă în piesa asta.

— Ce cinic eşti! împrumuturile aveau să fie rambursate statului.

— Ai spus că erau fără dobândă. Ceea ce înseamnă că cei care plătesc impozitele nu primesc nimic, pentru că au oferit banii. Hans-Erik Wennerström a primit 60 de milioane din care a investit cincizeci şi patru. Ce s-a întâmplat cu cele şase milioane rămase?

— În momentul în care s-a ştiut că proiectele de la SIB vor fi controlate, Wennerström a trimis un cec de şase milioane la SIB, ca să ramburseze diferența. Astfel, afacerea a fost reglată din punct de vedere juridic.

Robert Lindberg a tăcut, aruncându-i lui Mikael o privire întrebătoare.

— Sigur că Wennerström a rătăcit ceva bani de la SIB, dar în comparație cu jumătatea de miliard care a dispărut de la Skanska sau cu istoria cu paraşuta aurită de un miliard a directorului de la ABB – afaceri care într-adevăr au revoltat pe toată lumea –, treaba asta nu pare demnă de un articol, constată Mikael. Cititorii din ziua de azi sunt deja sătui de texte cu agenți de bursă incompetenți, chiar dacă ei pierd banii contribuabililor. Se mai ascunde ceva în istoria ta?

— Nu face decât să înceapă!

---

[1] Ny Demokrati: Noua Democraţie, partid politic cu păreri extremiste xenofobe, de scurtă durată, cunoscut pentru gafele făcute.

[2] SIDA: Swedish International Developement Authority, cea mai mare societate de asistenţă şi ajutor internaţional din Suedia.

— Cum de ştii tu despre afacerile lui Wennerström din Polonia?

— Am lucrat la Handelsebanken[1] în anii nouăzeci. Ghiceşte cine făcea parte din comisia de anchetă, ca reprezentant al băncii ia SIB?

— Aha. Continuă.

— Prin urmare… ca să fac un rezumat: SIB a primit o explicaţie de la Wennerström. Hârtiile au fost făcute. Banii rămaşi au fost înapoiaţi. Tocmai aceste şase milioane returnate au constituit poanta magistrală. Dacă vine unul la tine cu o pungă de bani pe care vrea să ţi-i dea, la dracu, cum să nu crezi că e om cinstit?

— Bine, întoarce-te la subiect.

— Dar, dragă Blomkvist, tocmai ăsta-i subiectul. Cei de la SIB au fost mulţumiţi de raportul lui Wennerström. Investiţia căzuse în baltă, dar nu aveau ce spune despre felul în care fusese făcută. Eu am examinat facturile de transfer şi o grămadă de alte hârtii. Totul fusese minuţios justificat. Aşa am crezut eu. Aşa a crezut şeful meu, SIB a fost de acord, şi guvernul nu a avut nimic de adăugat.

— Atunci, unde-i hiba?

— Povestea intră acum în faza ei sensibilă, spuse Lindberg, părând dintr-o dată uimitor de treaz. Ţinând seama de faptul că tu eşti jurnalist, ceea ce îţi spun este *off the record*[2].

— Stai o clipă. Nu poţi să-mi povesteşti tot felul de chestii şi să spui pe urmă că nu am voie să le transmit mai departe!

— Bineînţeles că poţi. Ce ţi-am povestit până acum este de notorietate publică. Poţi chiar consulta raportul dacă doreşti. Despre restul afacerii – adică ce nu ţi-am povestit încă – poţi, de asemenea, să scrii, dar trebuie să mă socoteşti ca sursă anonimă.

— Aha, nici o problemă; în înţeles obişnuit, expresia *off the record* înseamnă, de fapt, că am aflat ceva confidenţial şi că nu pot să scriu despre asta.

— Dă-l naibii de vocabular! Scrie ce-ţi place, dar eu sunt sursa ta anonimă. Eşti de acord?

— Bineînţeles, răspunse Mikael.

Privit retroactiv, răspunsul lui fusese o mare greşeală.

— Bun. Afacerea Minos s-a desfăşurat acum zece ani, chiar după căderea Zidului, în momentul în care bolşevicii începeau să devină capitalişti onorabili. Eu am fost unul dintre cei care l-au anchetat pe Wennerström şi tot timpul am avut o blestemată de senzaţie că ceva nu era în regulă.

— De ce n-ai spus nimic în timpul anchetei?

— Am discutat cu şeful meu. Dar treaba era că nu aveai pe ce să pui degetul. Toate hârtiile erau în regulă. N-am avut decât să-mi pun semnătura sub un raport. Dar, pe urmă, de câte ori dădeam de numele lui Wennerström în presă, îmi revenea în minte afacerea Minos.

— Ca să vezi!

— Pe urmă, câţiva ani mai târziu, pe la mijlocul anilor nouăzeci banca mea a avut unele afaceri cu Wennerström. Destul de serioase, de fapt. Lucrurile nu au mers bine.

— V-a suflat banii?

— Nu, n-aş merge până la a spune asta. Am câştigat şi unii, şi alţii. Dar era ca şi cum… Nu ştiu cum să explic. Acum, sunt pe cale să vorbesc despre propriul meu patron şi nu vreau să fac aşa ceva. Dar, ceea ce m-a frapat – impresia globală şi totală, cum se spune – nu a fost pozitivă. În mass-media, Wennerström este înfăţişat ca un extraordinar oracol financiar. Din asta trăieşte. Este capitalul lui de încredere.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Am avut impresia că tipul e un bluf, pur şi simplu. Nu avea calităţi speciale pentru finanţe. Dimpotrivă, în unele domenii l-am găsit de o prostie totală. Se înconjurase de câţiva *young warriors* cu adevărat isteţi pe post de consilieri, dar despre el personal aveam o părere deosebit de proastă.

— OK.

— Acum un an, am fost în Polonia pentru o altă treabă. Delegaţia noastră a luat cina cu câţiva investitori din Łodz şi eu m-am nimerit la masa primarului. Discutam despre cât de greu era să se pună pe picioare economia Poloniei şi aşa mai departe. Nu ştiu cum s-a întâmplat de am pomenit despre proiectul Minos. Primarul a părut total perplex un moment – ca şi cum n-ar fi auzit niciodată despre Minos –, pe urmă însă şi-a amintit că fusese nu ştiu ce mică afacere de rahat, de care nu se alesese nimic. A expediat subiectul cu un râs, spunând – îl citez exact – că dacă asta e tot ce sunt capabili să facă investitorii suedezi, ţara noastră va ajunge curând falimentară. Mă urmăreşti?

---

[1] Banca de Comerţ, una dintre cele mai importante bănci suedeze.

[2] Termen jurnalistic: confidenţial, care nu poate fi utilizat public.

— Declarația asta dovedeşte că primarul din Łodz e un om de bun-simț, dar, continuă, te rog.

— Fraza asta mi s-a aşezat pe creier. A doua zi, aveam o întâlnire dimineața, dar restul timpului eram liber. Doar de-al dracului, m-am dus să văd fabrica dezafectată a lui Minos, într-un sat în apropiere de Łodz, cu o crâşmă într-un şopron şi cu privată în curte. Marea uzină Minos era o cocioabă pe jumătate dărâmată. Un vechi hangar din tablă ondulată, montat de Armata Roşie prin anii cincizeci. Am întâlnit un paznic care vorbea un pic germana şi am aflat că unul dintre verii lui lucrase la Minos. Vărul locuia în apropiere, aşa că ne-am dus la el acasă. Paznicul m-a însoțit, ca să traducă. Te interesează să auzi ce-a spus?

— Abia mă pot stăpâni.

— Minos demarase în toamna lui 1992. Erau maximum 15 angajați, în cea mai mare parte babe. Salariul era de cel mult 150 de coroane pe lună. La început, nu erau maşini, aşa că angajații se ocupau cu curățenia hangarului. La începutul lui octombrie, au sosit trei maşini de cartonaj, cumpărate din Portugalia. Erau vechi şi uzate şi total depăşite. Vândute la fier vechi, n-ar fi făcut mai mult de câteva hârtii de o mie. Maşinile se pare că funcționau, dar tot timpul se defectau. Piesele de schimb lipseau, desigur, aşa că Minos suferea de pene de producție continue. Cel mai adesea, vreun angajat le repara cum putea.

— Acum începe să semene a ceva, recunoscu Mikael. De fapt, ce se fabrica la Minos?

— În 1992 şi jumătate din anul 1993, ei au produs ambalaje obişnuite pentru detergenți, cartoane de ouă şi chestii de astea. Pe urmă, au fabricat saci de hârtie. Dar fabrica ducea lipsă continuă de materie primă şi nu au avut niciodată cine ştie ce producție…

— Nu prea aduce a investiție uriaşă.

— Am socotit. Costul total al chiriei a fost de cinşpe mii pe doi ani. Salariile poate s-au ridicat la maximum 150 000 – ca să fiu generos. Cumpărarea maşinilor şi a mijloacelor de transport… un furgon care livra cartoanele de ouă… aş zice 250 000. Adaugă cheltuielile pentru autorizații, câteva cheltuieli de călătorie – se pare că o singură persoană din Suedia vizitase de câteva ori satul. Ei bine, să spunem că întreaga afacere costase mai puțin de un milion. În vara lui 1993, într-o bună zi, a venit şeful de echipă şi a spus că fabrica s-a închis; puțin după aceea, a sosit un camion din Ungaria şi a încărcat tot parcul de maşini. Minos exit.

În timpul procesului, Mikael se gândise adesea la seara aceea de *midsommar.* Tonul discuției fusese în cea mai mare parte a serii de conversație amicală, cu tachinări, exact ca pe vremea liceului. Ca adolescenți, împărțiseră poverile de la vârsta aceea. Ca adulți, erau de fapt doi străini, două persoane cu totul diferite. În cursul serii, Mikael reflectase asupra faptului că, de fapt, nu-şi mai amintea ce-i legase în vremea liceului. Şi-l amintea pe Robert ca pe un băiat tăcut şi rezervat, neobişnuit de timid cu fetele. Adult, el era… ei bine, un alpinist talentat în lumea băncilor. Mikael nu se îndoia un moment că fostul lui coleg avea opinii diametral opuse celor ce constituiau imaginea lui despre viață.

Mikael bea rareori până să se îmbete, dar această întâlnire întâmplătoare transformase o croazieră ratată într-o seară plăcută, în care nivelul sticlei de Akvavit se apropia încet de fund. Tocmai pentru că discuția păstrase multă vreme acel ton de liceeni, la început el nu luase în serios istorisirea lui Robert despre Wennerström, dar, destul de târziu, instinctul lui de jurnalist se trezise în fine la viață. Dintr-o dată, începuse să asculte cu atenție spusele lui Robert şi tot felul de obiecții logice îi apăreau în minte.

— Aşteaptă puțin! îi ceru Mikael. Wennerström este o stea printre oamenii de bursă. Dacă nu mă înşel, trebuie să fie miliardar…

— Wennerström Group are un capital de aproximativ 200 de miliarde. Eşti pe punctul de a mă întreba pentru ce un miliardar s-ar deranja, la urma urmei, să escrocheze nişte amărâte de 54 de milioane!?

— Mă rog, mai curând, de ce-ar pune totul în primejdie pentru o escrocherie uşor de descoperit?

— N-aş spune că escrocheria era chiar aşa uşor de descoperit; o conducere SIB unanimă, reprezentanții băncilor, guvernul şi experții contabili ai parlamentului au acceptat hârtiile lui Wennerström.

— Totuşi, e vorba de o sumă ridicolă.

— De bună seamă. Dar, gândeşte-te: Wennerström Group este o firmă de investiții care se ocupă cu tot ceea ce poate aduce beneficii rapide – acțiuni, opțiuni, valută… *you name it.* Wennerström a luat contact cu SIB în 1992, în momentul în care piața era pe punctul de-a atinge fundul. Îți aduci aminte de toamna lui '92?

— Mai vorbeşti!… Aveam un împrumut cu dobândă variabilă pentru apartamentul meu, când deodată dobânda Băncii Suediei a urcat cu cinci sute la sută, în luna octombrie! M-am luptat cu dobânzi de 19% un an întreg.

— Mmm, ce timpuri erau! zâmbi Robert Şi eu am dat înapoi al dracului anul acela. Şi Hans-Erik Wennerström – ca toţi ceilalţi actori de pe piaţă – se lupta cu aceleaşi probleme. Firma avea miliarde închise în contracte de diferite feluri, dar incredibil de puţini bani lichizi. Şi brusc, n-au mai putut să împrumute sume fanteziste. În general, într-o astfel de situaţie se sacrifică câteva imobile şi-ţi lingi rănile – numai că în 1992 nu era nimeni care să cumpere imobile.

— *Cash-flow problem.*

— Exact. Şi Wennerström nu era singurul care să aibă asemenea probleme. Orice om de afaceri…

— Nu spune „om de afaceri". Numeşte-i cum vrei, dar a-i califica drept oameni de afaceri este o insultă la adresa unei categorii profesionale serioase.

— … Oricare jucător la bursă, atunci, avea *cash-flow problems…* Prin urmare: Wennerström a obţinut 60 de milioane de coroane. El a rambursat şase, dar numai după trei ani. Cheltuielile pentru Minos n-au putut depăşi cu mult un milion. Doar dobânzile la 60 de milioane, timp de trei ani, reprezintă o sumă frumoasă. Depinzând de felul în care a investit banii de la SIB, el i-a putut dubla ori înzeci. Atunci, nu mai vorbim de fleacuri. Hai noroc!

2
Vineri 20 decembrie

Dragan Armanski avea cincizeci şi şase de ani şi se născuse în Croaţia. Tatăl lui era evreu armean din Bielorusia. Mama, musulmană bosniacă, era de descendenţă greacă. Ea fusese răspunzătoare de educaţia lui culturală, drept care, la maturitate, el se trezise în marele grup eterogen pe care mass-media îl defineşte drept musulman. În mod bizar, serviciile de imigrare îl înregistraseră drept sârb. Paşaportul stabilea că era cetăţean suedez şi fotografia arăta o faţă pătrată, cu fălci puternice, cu o umbră de barbă neagră şi tâmple cărunte. Era numit adesea Arabul, deşi nu avea nici o picătură de sânge arab în trecutul lui. Dimpotrivă, era un amestec autentic dintre cele pe care pasionaţii de biologie rasială le numesc fără ezitare „materie umană de calitate inferioară".

Chipul lui amintea vag de rolurile stereotipe de gangster de mâna doua din filmele americane. În realitate, el nu era nici traficant de droguri, nici torped mafiot. Era un economist talentat, care începuse să lucreze ca asistent-economist la firma de securitate Milion Security în anii şaptezeci şi care, trei decenii mai târziu, era director şi şef operativ al firmei.

Interesul lui pentru problemele de securitate crescuse puţin câte puţin, transformându-se într-o adevărată fascinaţie. Era ea un joc strategic – să identifici zonele ameninţate, să dezvolţi contrastrategii şi, fără încetare, să fii cu un pas înaintea spionilor industriali, şantajiştilor şi hoţilor. Totul începuse atunci când el a descoperit maniera în care o escrocherie abilă împotriva unui client fusese realizată cu ajutorul unei contabilităţi subtil concepute. Dintr-o duzină de persoane, putuse descoperi cine se afla în spatele manipulării şi îşi mai amintea încă propria surpriză când înţelesese că deturnarea de fonduri putuse fi făcută din cauză că societatea în chestiune omisese să acopere câteva găuri simple din procesul de securitate. Din acel moment, se transformase din simplu contabil în coechipier în dezvoltarea întreprinderii, apoi în expert în escrocheriile financiare. Cinci ani mai târziu, se afla în direcţia firmei şi după încă zece ani devenise – nu fără reticenţe – director adjunct. În prezent, reticenţa se calmase de mult. În timpul anilor petrecuţi aici, transformase Milton Security într-una dintre cele mai competente şi solicitate firme de securitate din Suedia.

Milton Security dispunea de 380 de colaboratori cu normă întreagă şi de mai mult de trei sute de colaboratori externi de încredere, remuneraţi după însărcinări Deci, o întreprindere mică, în comparaţie cu Falck sau Svensk Bevakningstjänst. Când Armanski venise la firmă, ea se mai numea încă Societatea de Supraveghere Generală Johan Fredrik Milton şi clientela era formată din centre comerciale care aveau nevoie de controlori şi de paznici musculoşi. Sub conducerea lui, întreprinderea îşi schimbase numele în Milion Security, mult mai potrivit într-un context internaţional, şi mizase pe tehnologia de vârf. Personalul fusese înnoit; gardienii de noapte la sfârşit de carieră, fetişiştii de uniforme şi liceenii dispuşi să câştige un ban de buzunar fuseseră înlocuiţi cu persoane dotate cu competenţe serioase. Armanski angajase foşti poliţişti de o anume vârstă ca şefi ai operaţiilor, absolvenţi ai facultăţii de ştiinţe politice specializaţi în terorism internaţional, protecţie de persoană şi spionaj industrial şi, mai ales, tehnicieni în telecomunicaţii şi experţi în informatică. Întreprinderea se mutase din cartierul periferic Solna în localuri mai simandicoase, aproape de Slussen, în centrul Stockholmului.

La începutul anilor nouăzeci, întreprinderea Milton Security era înarmată ca să poată oferi un tip cu totul nou de securitate unui cerc exclusiv de clienţi, în majoritate întreprinderi de mărime mijlocie, având o cifră de afaceri foarte ridicată, precum şi unor persoane particulare înlesnite – stele rock proaspăt îmbogăţite, jucători la bursă şi directori de *start-up.* O mare parte din activitate era centrată pe oferta de gărzi de corp şi pe soluţii de securitate pentru întreprinderile suedeze din străinătate, mai ales din Orientul Mijlociu. Această parte a activităţii reprezenta în prezent aproape 70% din cifra de afaceri. În timpul lui Armanski, cifra de afaceri crescuse de la 40 de milioane de coroane la aproape două miliarde. A vinde securitate se dovedea o branşă foarte profitabilă.

Activitatea era repartizată pe trei domenii principale: *consultaţii de securitate,* care constau în identificarea pericolelor posibile sau imaginare; *măsuri preventive,* care în general se ocupau cu instalarea de camere de supraveghere costisitoare, alarme de efracţie sau incendiu, sisteme electronice de închidere şi echipamente informatice; şi, în fine, *protecţie de persoane,* pentru persoane particulare sau funcţionari care se simţeau ameninţaţi. Această ultimă piaţă crescuse de mai mult de patru ori în ultimii zece ani şi, de curând, apăruse chiar o nouă categorie de clientelă, femei avute, care încercau să se protejeze de un fost prieten sau soţ, ori de urmăritori necunoscuţi care le văzuseră la televizor şi făcuseră o fixaţie pentru puloverele lor strâmte sau pentru culoarea rujului de buze. În plus, Milton Security lucra în parteneriat cu întreprinderi bucurându-se de aceeaşi reputaţie bună din alte ţări europene şi din Statele Unite, luându-şi

asupra sa asigurarea securității unor personalități internaționale aflate în vizită în Suedia; cum fusese acea vestită actriță americană care a turnat timp de două luni la Trollhättan şi al cărei agent socotise că faima ei cerea să fie însoțită de gărzi de corp în vremea rarelor plimbări în afara hotelului.

Un al patrulea domeniu, mult mai restrâns, de care nu se ocupau decât câțiva colaboratori externi din când în când, era constituit din ceea ce este numit AP, adică anchetă asupra unei anume persoane. Armanski nu era deosebit de entuziasmat de acest tip de activitate. Era mai puțin lucrativă şi, în plus, o branşă delicată, care făcea apel mai mult la judecata şi competența colaboratorului, decât la cunoştințele lui în tehnica telecomunicațiilor sau în instalarea discretă a aparaturii de supraveghere. Ancheta asupra unei persoane era acceptabilă, când era vorba doar de nişte simple informații despre solvabilitatea cuiva sau de verificarea unui curriculum vitae al unui viitor colaborator, ori a activității unui angajat bănuit că lăsa să se scurgă informații, sau, în sfârşit, de vreo activitate criminală.

În acest caz, AP-urile se înscriau în domeniul operativ. Dar, tot mai des, clienții lui veneau cu probleme de ordin personal, care aveau tendința să ducă la consecințe neplăcute. *Vreau să ştiu cine e jegosul care se întâlneşte cu fata mea… Cred că nevastă-mea mă înşeală… Băiatul e OK dar anturajul lui… Cineva mă şantajează.* Cel mai adesea, Armanski le opunea un „nu" hotărât. Dacă fata era majoră, avea dreptul să frecventeze orice vagabond dorea, şi el era de părerea că infidelitatea era problema celor doi soți. În toate aceste cereri se ascundeau curse care puteau duce la scandaluri şi la neplăceri juridice pentru Milton Security. De aceea, Dragan Armanski supraveghea îndeaproape aceste misiuni, deşi ele nu aduceau decât bani de buzunar în cifra de afaceri generală a firmei.

Subiectul acelei dimineți era, din păcate, tocmai o anchetă personală şi Dragan Armanski îşi îndreptă dunga de la pantaloni, înainte de a se lăsa pe spate în scaunul lui confortabil. O privi sceptic pe Lisbeth Salander, colaboratoarea cu treizeci şi doi de ani mai tânără, şi pentru a mia oară constată că nimeni nu putea să pară mai puțin potrivit decât ea într-o firmă prestigioasă de securitate. Scepticismul lui era justificat şi, în acelaşi timp, irațional. În ochii lui Armanski, Lisbeth Salander era, fără îndoială, cel mai competent *researcher* pe care-l întâlnise în toți anii petrecuți în branşa aceasta. În timpul celor patru ani cât lucrase pentru el, nu dăduse greş în nici una dintre misiuni, nici unul dintre rapoartele ei nu fusese mediocru.

Dimpotrivă – produsele ei erau de mare clasă. Armanski era convins că Lisbeth Salander poseda un dar unic. Oricine poate scoate informații bancare sau efectua un control de impozite, dar Salander avea imaginație şi venea întotdeauna cu ceva la care nu te aşteptai. El nu înțelesese niciodată cum se descurca, adesea capacitatea ei de-a găsi informații părea să fie vrăjitorie curată. Era extrem de familiarizată cu arhivele administrative şi ştia să descopere informațiile cele mai obscure. Şi, mai ales, avea capacitatea de a se strecura în pielea persoanei asupra căreia făcea ancheta. Dacă era vreun rahat de dezgropat ea îşi fixa mira imediat asupra lui, ca un misil de croazieră telecomandată. Incontestabil, avea talent.

Rapoartele ei puteau constitui o adevărată catastrofă pentru cel țintit. Armanski mai avea încă transpirații reci când îşi amintea cum îi dăduse odată un control de rutină asupra unui cercetător din branşa medicamentelor, în vederea cumpărării unei întreprinderi. Ancheta trebuia să dureze o săptămână, dar se prelungise. După patru săptămâni de tăcere şi mai multe avertizări, ea venise cu un raport specificând că subiectul anchetei era pedofil. Cel puțin de două ori, tipul recursese la serviciile unei prostituate de treisprezece ani din Tallin, şi anume semne anunțau că el nutrea un interes nesănătos pentru fata concubinei sale.

Salander avea calități care uneori îl împingeau pe Armanski în brațele deznădejdii. Când descoperise că tipul era pedofil, ea nu pusese mâna pe telefon să-l anunțe pe Armanski, nu se repezise în biroul lui pentru o discuție. Dimpotrivă – fără să marcheze cu un cuvânt că raportul conținea informații explozive, de proporții aproape nucleare, îl pusese într-o seară pe marginea biroului lui, în momentul în care Armanski se pregătea să stingă şi să plece acasă. Luase cu el raportul şi nu-l deschisese decât seara târziu, în momentul în care, deconectat, împărțea o sticlă de vin cu soția sa, în fața televizorului, în livingul vilei lui din Lidingö.

Raportul era, ca întotdeauna, de o minuție aproape ştiințifică, cu note în josul paginii, cu citate şi indicații exacte asupra surselor. Primele pagini trasau trecutul obiectului, formația, cariera şi situația economică. Abia la pagina 24, într-un paragraf intermediar, Salander lansa bomba escapadelor la Tallin, pe acelaşi ton obiectiv pe care-l utilizase să spună că acesta locuia într-o vilă în Sollentuna şi conducea un Volvo bleumarin. Pentru a-şi întări afirmațiile, ea trimitea la o anexă voluminoasă, cu fotografii ale fetei minore, în compania obiectului. Fotografia fusese luată pe culoarul unui hotel din Tallin şi el ținea mâna sub puloverul fetiței. Nu se ştie cum, Lisbeth Salander reuşise chiar să găsească fata şi o convinsese să dea o mărturie amănunțită, înregistrată pe casetă.

Raportul declanşase exact haosul pe care Armanski voia să-l evite. Ca prim fapt, el fusese obligat să înghită două pastile pe care i le prescrisese medicul împotriva ulcerului. Apoi, convocase comanditarul, pentru o discuţie sinistră şi foarte scurtă. Ca final – şi cu toate reticenţele spontane ale comanditarului – fusese obligat să transmită imediat datele poliţiei. Ceea ce însemna că firma Milton Security risca să fie antrenată într-o plasă de acuzaţii şi contraacuzaţii. Dacă documentaţia nu ţinea şi omul era eliberat, firma risca un proces pentru calomnie. O porcărie totală.

Şi totuşi, ceea ce-l deranja cel mai tare la Lisbeth Salander nu era uimitoarea ei lipsă de emotivitate. Se vorbea atât de mult despre „imagine", ori imaginea firmei era aceea a unei stabilităţi conservatoare! Iar ea, Lisbeth Salander, era în cadrul acestei imagini tot atât de credibilă ca un excavator într-un salon nautic.

Lui Armanski ii venea greu să se obişnuiască cu faptul că investigatorul lui vedetă era o fată palidă, de o subţirime anorexică, cu părul tăiat foarte scurt şi găuri în nas şi sprâncene. Avea un tatuaj cu o viespe de doi centimetri pe gât şi o bandă tatuată în jurul bicepsului braţului stâng. Când era îmbrăcată în maiou, Armanski constatase că mai avea şi pe omoplat un tatuaj, mai mare, reprezentând un dragon. Avea părul roşu la origine, dar şi-l vopsea în negru-corb. Mereu părea că tocmai ieşise dintr-o săptămână de chef, cu o bandă de hard-rockeri.

Nu suferea de tulburări de nutriţie – Armanski era convins –, dimpotrivă, părea să consume tot felul de porcării nesănătoase. Pur şi simplu, se născuse slabă, cu o osatură fină care o făcea să pară plăpândă ca o fetiţă, cu mâini mici, glezne fine şi sâni care abia putea fi distinşi sub veşminte. Avea douăzeci şi patru de ani, dar i-ai fi dat paisprezece.

Avea gura mare, nas mic şi pometi accentuaţi, care-i dădeau un vag aer oriental. Mişcările îi erau rapide, ca ale unui păianjen şi, când se afla în faţa computerului, degetele ei zburau pe clape într-un fel aproape maniacal. Trupul nu o recomanda unei cariere de manechin, dar, cu un machiaj potrivit, fotografia ei în gros-plan n-ar fi arătat rău pe nici un panou publicitar. Fără machiaj – uneori folosea un ruj de buze scârbos, negru – şi tatuaje, precum şi toate inelele din nas şi din sprâncene, era… să zicem, atrăgătoare. Într-un fel absolut de neînţeles.

Faptul că Lisbeth Salander lucra pentru Dragan Armanski era în sine uimitor. Nu era genul de femeie cu care el venea de obicei în contact şi, cu atât mai mult, căreia s-ar fi gândit să-i ofere o slujbă.

Fusese angajată ca un fel de fată-bună-la-toate, după ce Holger Palmgren, un avocat în prag de pensionare care se ocupa de afacerile personale ale bătrânului J.F. Milton, îl informase că Lisbeth Salander *e o fată deşteaptă, cu o atitudine un pic perturbată.* Palmgren făcuse apel la Armanski să-i ofere o şansă fetei, ceea ce Armanski îi promisese fără plăcere. Palmgren era unul dintre acei oameni care ar fi luat un „nu" ca un îndemn să-şi dubleze eforturile de convingere, aşa că era mai simplu să spui direct „da". Armanski ştia că Palmgren se ocupa de copiii cu probleme şi de alte spanacuri sociale, dar că avea totuşi o judecată bună.

A regretat, chiar din momentul când a văzut-o pe Lisbeth Salander.

Nu numai că părea perturbată – în ochii lui, era pur şi simplu o întruchipare a acestui concept. Ratase şcoala elementară, nu pusese piciorul în liceu şi era lipsită de orice formă de studii.

Primele luni lucrase cu normă întreagă, mă rog, aproape întreagă, în orice caz, apăruse din vreme în vreme la locul de muncă. Făcea cafeaua, căuta poşta şi se ocupa de maşina de copiat. Problema era că nu-i păsa de orarele normale şi de rutinele de muncă.

În schimb, avea o mare capacitate să-şi irite colaboratorii. Era numită *fata cu două celule cerebrale,* una ca să respire şi alta, să se ţină în picioare. Nu vorbea niciodată despre sine. Colegii care încercau să lege o conversaţie căpătau rareori un răspuns şi renunţau repede, încercările de a glumi cu ea cădeau totdeauna în gol – ori că ea îl privea pe glumeţ cu ochi mari, inexpresivi, ori că reacţiona cu o iritare evidentă.

A căpătat repede reputaţia că putea să-i sară ţandăra dintr-o dată şi avea schimbări dramatice de dispoziţie dacă i se părea că cineva îşi bate joc de ea, ceea ce lucru destul de obişnuit în viaţa de birou. Purtarea ei nu încuraja nici prieteniile, nici confidenţele şi ea a devenit curând o apariţie bizară, care bântuia, asemeni unei pisici fără stăpân, pe culoarele de la Milton. Era considerată total irecuperabilă.

După o lună de neplăceri pe bandă rulantă, Armanski a convocat-o în biroul lui, cu intenţia s-o concedieze. L-a ascultat pasivă, în timp ce el îşi enumera toate acuzele, fără obiecţii şi fără să ridice măcar o sprânceană. Armanski a sfârşit prin a-i spune că nu avea *atitudinea potrivită* şi tocmai era pe punctul de a declara că ar fi mai bine să-şi caute altă slujbă, unde alţii vor şti *să profite de competenţa ei,* când fata îl întrerupse în mijlocul unei fraze.

— Auziți, dacă aveți nevoie de un portar, căutați unul la oficiul de muncă. Eu pot să aflu orice despre oricine şi, dacă vă mulțumiți să mă puneți la trierea corespondenței, atunci sunteți un imbecil.

Armanski îşi mai amintea cum rămăsese mut de furie, în vreme ce ea continua, fără să-l bage în seamă:

— Aveți unul căruia i-au trebuit trei săptămâni să scrie un raport, total nul, despre acel *yuppie* pe care au de gând să-l recruteze ca preşedinte al consiliului de administrație la firma *start-up.* Am fotocopiat rahatul ăla de raport aseară şi-l văd că-i aici, pe birou.

Privirea lui Armanski se aşeză pe raport şi, deşi nu obişnuia, începu să strige:

— N-ai voie să citeşti rapoartele confidențiale!

— Confidențial e poate, dar la voi măsurile de securitate au unele scăpări. După directive, el trebuia să-şi fotocopieze raportul singur, dar mi l-a aruncat mie, înainte s-o întindă la restaurant. Şi, de altfel, raportul dinainte i l-am găsit în sala de mese, acum câteva săptămâni.

— Şi tu, ce-ai făcut? izbucni Armanski îngrozit.

— Fiți calm, l-am închis în seiful lui.

— Ce, ți-a dat cifrul de la seif? se sufocă Armanski.

— Nu, nu chiar. Dar îl avea notat pe o hârtie de pe birou, împreună cu parola de la computer. Dar poanta e că balonul ăla umflat de detectiv particular a făcut o anchetă fără nici o valoare. I-a scăpat că tipul are datorii de joc teribile, că trage pe nas cocaină mai rău decât un aspirator, şi că gagica lui s-a refugiat la Centrul de protecție a femeilor[1], după ce el a scos untul din ea.

Apoi, tăcu. Armanski n-a spus nimic câteva minute, timp în care răsfoia raportul respectiv. Era formulat competent, scris într-un stil uşor de înțeles şi plin de referințe, surse şi declarații ale prietenilor şi ale cunoscuților obiectului anchetat. În final, a ridicat ochii şi a spus:

— Probează.

— Cât timp îmi dați?

— Trei zile. Dacă vineri nu ai reuşit să-ți probezi afirmațiile, eşti pusă pe liber.

Peste trei zile îi lăsase fără să spună o vorbă un raport care, având o grămadă de informații amănunțite, îl transforma pe aparent agreabilul *yuppie* într-un rahat dubios. Armanski citise de mai multe ori raportul, în timpul weekend ului, şi petrecuse o bună parte din ziua de luni cu o contraverificare, nu cine ştie ce entuziastă, a unora dintre afirmațiile ei Deja, înainte de a începe controlul, ştia că informațiile se vor dovedi exacte.

Armanski era perplex şi iritat pe sine însuşi pentru că nu o judecase corect. El o crezuse bătută în cap, poate un pic debilă mintal. Nu se aşteptase ca o fată care chiulise în aşa măsură, încât nu reuşise să-şi ia certificat de studii nici pentru şcoala primară, să poată scrie un raport care nu numai că era corect din punctul de vedere al limbii, dar, în plus, conținea observații şi informații pe care el nu putea înțelege cum le obținuse.

Era convins că nimeni altcineva de la Milton Security n-ar fi putut scoate informații dintr-un jurnal confidențial al unui medic de la Protecția femeilor. Când a întrebat-o cum reuşise, n-a obținut decât un răspuns vag. Nu avea intenția să-şi deconspire sursele, a spus ea. Curând i-a devenit clar că Lisbeth Salander nu avea în nici un caz intenția de a-şi discuta metodele de lucru, nici cu el, nici cu altcineva. Acest lucru îl neliniştea – dar nu suficient de tare, ca să reziste tentației de a o testa.

A reflectat la asta mai multe zile.

Îşi reamintea cuvintele lui Holger Palmgren, când i-o trimisese. *Oricine are dreptul la o şansă.* S-a gândit şi la propria lui educație musulmană, care-l învățase că datoria lui față de Dumnezeu era să-i ajute pe cei excluşi. Desigur, nu credea în Dumnezeu şi nu mai pusese piciorul într-o moschee din adolescență, dar avea impresia că Lisbeth Salander era cineva care avea nevoie de ajutor şi de sprijin solid. El nu făcuse prea multe acțiuni de genul acesta de-a lungul anilor.

În loc s-o dea afară, a convocat-o pe Lisbeth Salander la o discuție particulară în care a încercat să înțeleagă cum era de fapt alcătuită fata asta complicată. Convingerea că ea suferea de un deranjament serios i-a fost întărită, dar a descoperi, totodată, că în spatele persoanei enervante se ascundea o ființă inteligentă. Îşi dădea seama că era instabilă şi incomodă, dar şi că începuse, spre propria lui uimire, să-i fie dragă.

În cursul lunilor următoare, Armanski a luat-o sub aripa lui. Dacă ar fi fost cu adevărat sincer cu sine însuşi, ar fi trebuit să-şi spună că se ocupa de ea ca de un mic hobby social. Îi

[1] Kvinnojouren – asociaţie pentru protecţia femeilor, care posedă apartamente speciale cu adrese secrete, puse la dispoziţia femeilor maltratate de bărbaţi.

dădea misiuni de cercetare simple şi încerca să-i dea ponturi despre cele mai bune procedee. Ea asculta cu răbdare, pleca şi îndeplinea misiunea într-un fel cu totul personal. Armanski a cerut responsabilului cu serviciile tehnice de la Milton să facă cu ea un curs de calculatoare elementar; Salander a rămas amabilă pe scaun o după-amiază întreagă, înainte ca responsabilul, un pic ameţit, să vină să-i raporteze că fata părea că posedă deja mai multe cunoştinţe în informatică decât cei mai mulţi colaboratori ai firmei.

Armanski şi-a dat curând seama că Lisbeth Salander, cu toate discuţiile, ofertele de formaţie internă şi celelalte mijloace de convingere încercate, nu avea de gând să se adapteze rutinelor de birou de la Milton. Acest fapt l-a pus în faţa unei dileme complicate.

Continua să fie subiect de iritare pentru colegi. Armanski era conştient că n-ar fi acceptat ca un alt angajat să vină şi să plece după propria lui voie şi că, într-o situaţie normală, el i-ar fi dat curând un ultimatum, cerând o schimbare. În acelaşi timp, ghicea că dacă îi va da un ultimatum lui Lisbeth Salander sau dacă o va ameninţa cu concedierea, ea nu va face decât să ridice din umeri. În consecinţă, ori trebuia să se despartă de ea, ori trebuia să accepte că fata nu funcţiona ca oamenii normali.

Cea mai dificilă problemă pentru Armanski era însă faptul că nu reuşise să-şi definească propriile sentimente pentru tânăra femeie. Era ca o mâncărime neplăcută, te respingea şi în acelaşi timp era atrăgătoare. Nu era vorba de o atracţie sexuală, cel puţin Armanski nu voia să creadă asta. Femeile la care se uita de obicei erau blonde opulente, cu buze senzuale, care-i trezeau fantezia. În plus, era însurat de douăzeci de ani cu o finlandeză numită Ritva care, la cincizeci de ani trecuţi, mai îndeplinea încă toate aceste exigenţe. Nu-i fusese niciodată necredincios, mă rog, trăise momente pe care Ritva le-ar fi putut interpreta dacă le-ar fi cunoscut, dar căsătoria lui era fericită şi avea două fete de vârsta lui Lisbeth Salander. Oricum, el nu era interesat de fete fără sâni care de la distanţă puteau fi confundate cu nişte băieţi slăbuţi. Nu era stilul lui.

Cu toate astea, începuse să se surprindă cu visări nepotrivite despre Lisbeth Salander şi trebuia să-şi mărturisească că nu era indiferent în prezenţa ei. Dar atracţia, îşi spunea Armanski, venea din faptul că Salander era pentru el o făptură exotică. Tot aşa de bine ar fi putut să se îndrăgostească de un tablou reprezentând o nimfă din mitologia greacă. Salander reprezenta o viaţă ireală care îl fascina, dar pe care n-o putea împărţi – şi pe care, oricum, ea îi interzicea s-o împartă.

Într-o zi, Armanski se afla la masa unei cafenele din Piaţa Mare, în Gamla Stan, când Lisbeth Salander a apărut, instalându-se la o masă din partea cealaltă a terasei. Era întovărăşită de trei fete şi de un băiat, toţi îmbrăcaţi într-o manieră asemănătoare. Armanski a observat-o plin de curiozitate. Părea la fel de rezervată ca la birou, totuşi aproape zâmbise, la ceva ce-i povestea o fată cu părul purpuriu.

Armanski se întreba cum ar reacţiona Salander dacă într-o bună zi el ar veni la slujbă cu părul verde, cu nişte blugi uzaţi şi un bluzon de piele cu ţinte. L-ar considera ca pe unul dintre ai ei? Poate – ea părea să accepte tot ce o înconjura, cu un aer de *not my business.* Sau, mai de grabă, i-ar fi râs în nas.

Ea stătea cu spatele şi nu privise niciodată spre el, aparent ignora cu totul faptul că se afla acolo. Armanski se simţise în mod ciudat stânjenit de prezenţa ei şi când, după o vreme, s-a ridicat ca să plece neobservat, ea a întors capul şi l-a privit drept în ochi, ca şi cum ar fi ştiut tot timpul că era acolo şi l-ar fi avut sub observaţie. Privirea ei a venit aşa de brusc, că el a simţit-o ca pe un atac şi s-a prefăcut că n-o vede, părăsind terasa cu paşi grăbiţi. Ea nu l-a strigat, dar l-a urmărit cu privirea şi, doar când a dat colţul, a încetat să simtă arsura din spinare.

Râdea rar, aproape niciodată. Totuşi, Armanski avea impresia că pe măsură ce se scurgea timpul, atitudinea ei se îndulcea. Avea un umor mai puţin agresiv, acompaniat eventual de un mic surâs ironic, în colţul buzelor.

Adesea, Armanski se simţea atât de provocat de lipsa de răspuns emoţional a lui Lisbeth Salander, că-i venea s-o zgâlţâie şi să se strecoare cu forţa sub carapace, pentru a-i câştiga prietenia sau, cel puţin, respectul.

Într-o singură ocazie – se făceau deja nouă luni de când lucra pentru el – încercase să discute cu ea aceste sentimente. Era în timpul serbării de Crăciun organizate de Milton Security, într-o seară de decembrie şi, contrar obiceiului, el băuse prea mult. Nu se petrecuse nimic neconvenabil – încercase doar să-i spună că ţine la ea. Voise mai ales să-i explice că îi trezea instinctul de protecţie şi că, de orice va avea nevoie, putea să apeleze la el cu toată încrederea. Încercase chiar s-o îmbrăţişeze, prieteneşte, desigur.

Ea se desfăcuse din îmbrăţişarea lui neîndemânatică şi părăsise petrecerea. Nu se mai arătase la birou şi nu mai răspundea la telefonul mobil. Dragan Armanski trăise această absenţă ca pe o tortură – aproape ca pe o pedeapsă personală. Nu avea cu cine să vorbească

despre sentimentele lui şi, pentru prima oară, realizase, cu o luciditate înspăimântată, ce putere devastatoare avea Lisbeth Salander asupra lui.

Trei săptămâni mai târziu, într-o seară de ianuarie, în vreme ce Armanski făcea ore suplimentare ca să verifice bilanţul anual, Salander s-a reîntors. A pătruns în biroul lui neauzită, ca o fantomă, şi el a realizat brusc că intrase pe uşă şi-l observa din umbră. Nu avea nici cea mai mică idee de cât timp stătea acolo.

— Vrei cafea?

Ea a tras uşa, oferindu-i un pahar de plastic cu cafea de la automatul de espresso din sala de mese.

Fără o vorbă, el a luat paharul simţind în acelaşi timp şi uşurare, şi teamă, când ea a închis uşa cu piciorul şi s-a instalat în scaunul pentru vizitatori, privindu-l drept în ochi.

— Dragan, te excit?

Armanski a rămas ca paralizat, în vreme ce căuta disperat un răspuns pe care să i-l dea. Primul impuls a fost să nege, cu un aer ofensat. Apoi, i-a văzut privirea şi a înţeles că pentru prima dată îi punea o întrebare personală. O întrebare serioasă, şi dacă încerca să se eschiveze cu o glumă, ea o va lua ca pe o insultă. Voia să vorbească cu el, şi Armanski se întrebă de cât timp avusese nevoie ca să-şi strângă curajul pentru această întrebare. A dat drumul pixului din mână şi s-a lăsat pe spate. În cele din urmă, s-a destins.

— Ce te face să crezi asta? a întrebat-o.

— Felul în care mă priveşti şi felul în care eviţi să mă priveşti. Şi de câte ori ai întins mâna să mă atingi şi te-ai oprit.

El i-a zâmbit brusc:

— Am sentimentul că mi-ai muşca mâna dacă aş pune doar un deget pe tine.

Ea nu surâse. Aştepta.

— Lisbeth, sunt şeful tău, şi chiar dacă aş fi atras de tine, n-aş face niciodată nici un gest.

Ea continua să aştepte.

— Între noi fie zis, da, au fost momente în care m-am simţit atras de tine. Pentru un motiv pe care nu-l înţeleg nici eu, te iubesc enorm. Dar nu mă exciţi.

— Cu atât mai bine. Pentru că nu va fi nimic niciodată.

Armanski a izbucnit în râs. Pentru prima dată, Salander îi spusese ceva personal, chiar dacă era ştirea cea mai frustrantă pe care un bărbat o putea primi. A încercat să găsească cuvintele potrivite:

— Lisbeth, înţeleg că nu eşti interesată de un bătrân trecut de cincizeci de ani…

— Nu sunt interesată de un bătrân trecut de cincizeci de ani care este şeful meu. Ea ridică o mână. Aşteaptă, lasă-mă să vorbesc. Adesea eşti bătut în cap şi un birocrat enervant, dar de fapt eşti un bărbat atrăgător… eu, de asemenea, pot să mă simt… Dar eşti şeful meu şi am întâlnit-o pe soţia ta şi vreau să-mi păstrez jobul şi chestia cea mai tâmpită pe care aş putea s-o fac ar fi să am o poveste de amor cu tine.

Armanski a păstrat tăcerea, abia îndrăznind să respire.

— Sunt perfect conştientă de ce ai făcut pentru mine şi nu sunt o nerecunoscătoare. Apreciez sincer că ai trecut peste prejudecăţile tale şi că mi-ai dat o şansă. Dar nu te vreau de amant, şi tu nu eşti tatăl meu.

După o vreme, Armanski suspină, dezorientat:

— Atunci, ce vrei de la mine?

— Vreau să continui să lucrez pentru tine. Dacă-ţi convine.

El dădu din cap şi-i răspunse cu toată sinceritatea de care era capabil:

— Doresc foarte tare să lucrezi pentru mine. Dar mai vreau şi ca tu să simţi o formă de amiciţie şi de încredere pentru mine.

Ea aprobă din cap.

— Nu eşti persoana care să incite la amiciţie, îi aruncă el brusc.

Ea se încruntă un pic, dar el continuă, fără să se lase impresionat:

— Am înţeles că nu vrei să mă amestec în viaţa ta, şi voi încerca să n-o fac. Dar e OK, dacă totuşi continui să ţin la tine?

Salander reflectă un lung moment. Apoi, îi răspunse ridicându-se, înconjurând masa şi îmbrăţişându-l. El a fost luat cu totul pe neaşteptate. Doar când ea îl lăsă, îi prinse mâna:

— Putem să fim prieteni? o întrebă. Ea a mai dat o dată din cap.

A fost singura dată când i-a arătat tandreţe şi singura dată când l-a atins. Un moment de care Armanski îşi amintea cu căldură.

Se scurseseră deja patru ani şi ea nu-i dezvăluise nimic lui Armanski din viaţa particulară sau din trecut. O dată, el îşi pusese la încercare competenţele proprii în arta AP asupra ei. Avusese de asemeni o lungă discuţie cu Holger Palmgren, iar ceea ce aflase în final nu

contribuise în a-i mări încrederea. Nu discutase niciodată cu ea, nu-i făcuse nici cea mai mică aluzie şi nici n-o lăsase să înţeleagă că-i cotrobăise prin viaţa particulară. În schimb, îşi ascundea neliniştea şi sporea măsurile de securitate.

Înainte ca acea seară memorabilă să se sfârşească, Salander şi Armanski încheiaseră un pact. În viitor, ea avea să execute *research* pentru el ca *free-lancer.* Primea un mic venit asigurat în fiecare lună, fie că lucra, fie că nu; adevăratele venituri le va scoate din facturile pe care le va prezenta la fiecare misiune. Va lucra după propria voie, în schimb se angaja să nu facă nimic ce ar fi putut să-l deranjeze pe el sau să scandalizeze Milton Security.

Pentru Armanski era o soluţie practică profitabilă şi pentru firmă, şi pentru el, şi pentru Salander. Putea să restrângă neplăcutul sector AP la un singur angajat fix, un colaborator nu prea tânăr care făcea treburile de rutină corecte şi care se ocupa de cercetările asupra solvabilităţii. Toate misiunile complicate şi delicate le lăsa pe seama lui Salander şi a altor câţiva colaboratori externi, care – dacă lucrurile ieşeau prost – erau propriii lor patroni şi de care Milton Security nu trebuia să răspundă. Cum i se încredinţau multe misiuni, ea beneficia de un venit confortabil. Venit care ar fi putut fi mult mai ridicat, numai că ea lucra doar când avea chef, după principiul că dacă lui Armanski nu-i convine, n-are decât s-o dea afară.

Armanski o accepta aşa cum era, cu condiţia să nu trebuiască să întâlnească clienţii. Excepţiile de la această regulă erau rare şi, din nefericire, afacerea de astăzi era una dintre ele.

În ziua aceea, Lisbeth Salander era îmbrăcată cu un maiou negru, cu imaginea lui ET, cu dinţi ascuţiţi şi cu textul *I am also an alien.* Avea o fustă neagră cu tivul desfăcut şi un bluzon scurt şi ponosit de piele neagră, centură cu ţinte, bocanci zdraveni, marca Doc Maratens, şi şosete până la genunchi, cu dungi transversale roşii şi verzi. Avea un machiaj în culori care lăsau să se bănuiască că era poate daltonistă. Cu alte cuvinte, era neobişnuit de îngrijită.

Armanski a suspinat, mutându-şi privirea pe cea de a treia persoană prezentă în încăpere – un vizitator cu vestimentaţie conservatoare, purtând ochelari cu sticle groase. Avocatul Dirch Frode avea şaizeci şi opt de ani şi insistase să-l întâlnească personal pe colaboratorul care făcuse raportul, pentru a-i pune întrebări. Armanski încercase să împiedice întâlnirea cu tot felul de aşa-zise motive, spunând că Salander era gripată, că era în deplasare şi ocupată cu alte misiuni. Frode îi răspunsese calm că nu era grav – afacerea nu era urgentă şi putea, fără probleme, să aştepte câteva zile. Armanski înjurase în barbă, dar, în cele din urmă, nu găsise altă soluţie decât să-i lase să se întâlnească şi, în prezent, maestrul Frode o observa pe Lisbeth Salander cu o fascinaţie evidentă. Salander se holba înapoi, mina ei indicând clar că nu-i purta nici o simpatie.

Armanski mai suspină o dată şi privi dosarul pe care ea îl pusese pe birou, cu titlul „Carl Mikael Blomkvist". Numele era urmat de numărul personal, frumos scris pe copertă. Pronunţă numele cu voce tare. Maestrul Frode se trezi din vrajă, întorcându-şi privirea spre Armanski.

— Ei bine, zise el, ce-mi puteţi povesti despre Mikael Blomkvist?

— Se află de faţă domnişoara Salander care a redactat raportul.

Armanski ezită o clipă, apoi continuă, cu un zâmbet menit să-l liniştească pe Frode, dar care, de fapt, părea doar plin de scuze:

— Nu vă lăsaţi indus în eroare de tinereţea ei. Este incontestabil cel mai bun *researcher* al nostru.

— Nu mă îndoiesc, răspunse Frode cu o voce seacă, care lăsa de fapt să se subînţeleagă contrariul. Povestiţi-mi ce-a găsit.

Era evident că maestrul Frode nu avea nici cea mai mică idee cum să se comporte cu Lisbeth Salander şi că încerca să găsească un teren mai sigur, adresându-i-se lui Armanski, ca şi cum ea nu s-ar fi aflat în încăpere. Salander profită de ocazie şi făcu din guma de mestecat un balon mare. Înainte ca Armanski să aibă vreme să răspundă, ea se întoarse spre şeful ei, ca şi cum Frode n-ar fi existat.

— Poţi să-l întrebi pe client dacă vrea să audă versiunea lungă sau pe cea scurtă?

Maestrul Frode realiză imediat că gafase. Urmă o scurtă tăcere penibilă, apoi el se întoarse spre Lisbeth Salander, încercând să repare greşeala printr-un ton amabil, părintesc.

— V-aş fi recunoscător, stimată domnişoară, dacă aţi putea spune prin viu grai ce aţi descoperit.

Salander arăta ca o fiară feroce din savana africană, proiectând să-l aibă pe Dirch Frode drept prânz. Privirea ei era plină de o ură atât de intensă şi neaşteptată, încât Frode simţi cum îl trec fiorii. La fel de rapid însă, chipul ei se îndulci. Frode se întrebă dacă el doar îşi imaginase acea privire. Când începu să vorbească, tonul ei era cel al unui funcţionar de stat:

— Permiteţi-mi deci să spun, pentru început, că această însărcinare nu a fost deosebit de complicată, excepţie făcând faptul că descrierea cerinţelor era destul de vagă. Voiaţi „tot ce se

putea scormoni" despre el, dar nu specificaţi dacă urmăreaţi ceva anume. De aceea, am ajuns la un fel de hartă de eşantioane asupra vieţii acestuia. Raportul conţine 193 de pagini, dar 120 nu sunt decât copii ale articolelor pe care le-a scris el însuşi sau tăieturi din presă în care apare numele lui. Blomkvist este un personaj public cu puţine secrete şi nu are mare lucru de ascuns.

— Dar are, prin urmare, secrete? întrebă Frode.

— Toţi oamenii au secrete, răspunse ea, pe un ton neutru.

— Vă ascult.

— Mikael Blomkvist s-a născut la 18 ianuarie 1960, ceea ce înseamnă că va avea în curând 43 de ani. S-a născut la Borlänge, dar nu a locuit acolo niciodată. Părinţii lui, Kurt şi Anita Blomkvist, aveau cam 35 de ani când l-au născut, astăzi sunt ambii decedaţi. Tatăl era instalator de maşini şi se deplasa mult. Mama a fost doar casnică, după câte am putut înţelege. Familia s-a mutat la Stockholm când Mikael a început şcoala. Are o soră cu trei ani mai mică, se numeşte Annika şi este avocat. Are, de asemenea, câţiva unchi şi mătuşi. Când ne dai cafea?

Această ultimă replică îi era adresată lui Armanski, care, fără întârziere, a deschis termosul pe care-l comandase pentru întâlnire. Cu un gest, a invitat-o pe Salander să continue.

— Prin urmare, în 1966 familia s-a mutat la Stockholm. Au locuit în Lilla Essingen. Blomkvist a urmat cursul primar şi secundar la Bromma, apoi a făcut liceul la Kungsholmen. Media de terminare este excelentă – 4,9 – veţi găsi copiile în dosar. În timpul liceului, se ocupa cu muzica şi a cântat la contrabas într-un grup de rock, *Bootstrap,* care a scos chiar un disc, dat la radio în cursul anului 1979. După liceu, a lucrat ca paznic la metrou şi a strâns bani pentru o călătorie în străinătate. A plecat pentru un an şi se pare că s-a plimbat mai ales prin Asia – India, Thailanda şi un mic tur în Australia. Şi-a început studiile de jurnalistică la Stockholm, la vârsta de 21 de ani, dar le-a întrerupt după un an, ca să-şi facă serviciul militar la vânători, la Kiruna. Un fel de unitate *macho,* din care a ieşit cu 10-9-9, ceea ce e un calificativ foarte bun. După serviciul militar, a terminat jurnalistica şi de atunci lucrează în domeniu. Cât de detaliat doriţi să fie?

— Povestiţi tot ce vi se pare important.

— OK. Pare să fie un pic tipul „premiantul clasei". Până în prezent, a fost un jurnalist talentat. În anii 1980, a scris de multe ori, mai întâi în presa regională, apoi la Stockholm. Aveţi o listă. Succesul i-a venit cu istoria despre Liga Ursului – banda de spărgători pe care a identificat-o.

— *Kalle Blomkvist.*

— El detestă porecla, ceea ce e lesne de înţeles. Dacă mi-ar spune cineva Pippi Ciorap-Lung[1] într-un ziar, s-ar trezi cu un ochi negru.

Îi aruncă o privire neagră lui Armanski, iar acesta înghiţi în sec. Nu o dată se gândise la Lisbeth Salander ca la o nouă Pippi Ciorap-Lung şi se felicită că niciodată nu încercase să facă vreo glumă despre asta. Îi făcu semn cu degetul să continue.

— O sursă afirmă că până în momentul acela el dorea să devină reporter criminalist – şi chiar a candidat pe un asemenea post la un ziar de seară –, dar ceea ce l-a făcut celebru a fost activitatea lui de reporter-investigator în chestiuni politice şi economice. A lucrat mai ales ca *free-lancer,* a avut o singură slujbă fixă la un jurnal de seară pe la sfârşitul anilor optzeci. În 1990, şi-a dat demisia şi a luat parte la fondarea revistei lunare *Millennium.* Revista a început ca *outsider,* fără un editor care s-o sprijine, dar tirajul a crescut şi astăzi apare în jur de 21 000 de exemplare. Redacţia se află pe Götgatan, la câţiva paşi de aici.

— O publicaţie de stânga.

— Depinde de cum este definită stânga. *Millennium* este văzută în general ca o revistă care critică problemele societăţii, dar aş crede că anarhiştii, de pildă, o consideră drept un rahat burghez, de genul lui *Arena* şi *Ordfront,* în vreme ce Uniunea Studenţilor Moderaţi gândeşte probabil că redacţia este formată din bolşevici. Nimic nu arată că Blomkvist ar fi fost activ politic, nici măcar în perioada valului de stânga, când era licean. Pe vremea când se afla la Şcoala de Ziaristică, a trăit cu o militantă sindicalistă care în prezent este parlamentară de stânga. S-ar părea că eticheta de „om de stânga" îi vine mai ales din faptul că, în calitate de ziarist economic, s-a specializat în reportajele care denunţă corupţia şi afacerile suspecte din lumea întreprinderilor. El este autorul câtorva portrete distrugătoare ale unor patroni şi politicieni – fără îndoială, bine-meritate – şi se află la originea unui număr de demisii şi urmăriri judiciare. Cea mai cunoscută este afacerea Arboga, care a avut ca rezultat demisia forţată a unui politician conservator şi a dus la condamnarea unui contabil-şef comunal la un an de puşcărie, pentru

[1] Pippi Långstrump: cea mai cunoscută şi iubită eroină a cărţilor pentru copii scrise de Astrid Lindgren.

deturnare de fonduri. Dezvăluirea unor delicte poate fi cu greu considerată drept o atitudine de stânga.

— Înțeleg ce vreți să spuneți. Altceva?

— A scris două cărți. Una, despre afacerea Arboga şi alta având ca subiect jurnalismul economic, intitulată *Templierii,* apărută acum trei ani. Nu am citit-o, dar, după critici, pare să fie destul de controversată şi a stârnit destule dezbateri în presă.

— Bani? întrebă Frode.

— Nu este bogat, dar nici nu moare de foame. Declarațiile de venit se află ataşate la dosar. Are mai puțin de 250 000 de coroane la bancă, plasate o parte într-un fond de pensii, alta cu dobândă. Dispune de un cont de credit de 100 000 de coroane pentru cheltuielile curente, de călătorie etc. Are un apartament pe care l-a plătit în întregime – 65 de metri pătrați pe strada Bellman – n-are împrumuturi sau datorii.

Salander înălță un deget în aer:

— Mai are o proprietate în Sandhamn. E o cabană de 25 de metri pătrați, situată pe malul apei, în partea cea mai atractivă a satului. Se pare că unul dintre unchii lui a cumpărat-o în anii patruzeci, când oamenii obişnuiți mai puteau să-şi ofere asemenea lucruri şi, prin moştenire, i-a revenit lui Blomkvist. El a împărțit cu sora sa bunurile. Sora a luat apartamentul părinților din Lilla Essingen şi Mikael Blomkvist, cabana. Nu ştiu cât valorează în prezent – cu siguranță câteva milioane –, dar, pe de altă parte, nu pare doritor s-o vândă şi se duce acolo destul de des.

— Venituri?

— Este, prin urmare, coproprietar al revistei *Millennium,* dar nu ia decât 12 000 de coroane ca salariu lunar. Compensează cu activități de *free-lancer,* în final, suma este variabilă. A câştigat bine acum trei ani, când mass-media l-a solicitat, ceea a făcut să aibă un venit de 450 000 de coroane; anul trecut, onorariile s-au ridicat abia la 120 000 de coroane.

— Va trebui să plătească 150 000 de coroane ca daune, plus onorariul avocatului şi restul, constată Frode. Putem spune că nota va fi destul de ridicată, fără a uita că nu va avea nici un venit în vremea detenției.

— Ceea ce înseamnă că va ieşi destul de jumulit, spuse Salander.

— Este cinstit?

— Acesta este, ca să spun aşa, capitalul pe care se bazează el. Imaginea lui este de gardian de nădejde al moralei în lumea finanțelor şi este invitat adesea de televiziune, pentru a comenta diferite afaceri.

— Nu mai rămâne mare lucru din acest capital după judecata de astăzi, constată Dirch Frode cu un aer gânditor.

— Nu pot spune că ştiu exact ce se cere de la un jurnalist, dar după această lovitură va trece multă vreme până ca Maestrul Detectiv Blomkvist să primească marele premiu de jurnalistică. S-a făcut de râs într-o manieră magistrală, constată cu luciditate Salander. Dar, dacă-mi permiteți o remarcă personală…

Armanski făcu ochii mari. În toți aceşti ani cât Lisbeth Salander lucrase pentru el, niciodată până atunci ea nu emisese nici cea mai mică reflecție personală într-o anchetă asupra vreunui individ. Pentru ea contau doar faptele brute.

— Nu a intrat în sarcina mea să examinez afacerea Wennerström, dar am urmărit procesul şi trebuie să mărturisesc că am rămas destul de perplexă. Toată afacerea apare bizară şi este… *out of character* pentru Mikael Blomkvist să publice ceva ce pare atât de tras de păr.

Salander se scarpină pe gât, Frode luă un aer răbdător Armanski se întrebă dacă se înşela ori Salander nu ştia cum să continue. Salander pe care o cunoştea el nu era niciodată şovăitoare sau nesigură. În cele din urmă, ea se decise:

— Deci, asta este în afara raportului… Nu m-am ocupat propriu-zis de afacerea Wennerström, dar cred că *Kalle* Blomkvist… scuzați, Mikael Blomkvist a fost tras pe sfoară. Cred că în afacerea asta se află cu totul altceva decât ce scrie în decizia judecătorească.

De data aceasta, a fost rândul lui Dirch Frode să se îndrepte brusc în fotoliu. Avocatul o cercetă pe Salander cu ochi atenți şi Armanski notă că, pentru prima oară de la începutul întâlnirii, clientul manifesta un interes depăşind simpla amabilitate. Îşi spuse că afacerea Wennerström reprezenta pentru Frode ceva foarte precis. Mai exact, gândi Armanski imediat, Frode nu fusese interesat de afacerea Wennerström, dar acum, când Salander insinua că Blomkvist fusese tras pe sfoară, reacționa.

— De fapt, ce vreți să spuneți?

— Este o simplă speculație, dar sunt convinsă că cineva l-a înşelat.

— Şi ce vă face să spuneți asta?

— Totul în trecutul lui Blomkvist arată că el este un jurnalist foarte prudent. Toate revelațiile controversate pe care le-a făcut au fost bine documentate. Am fost la una din zilele de dezbateri

şi am ascultat. El nu a venit cu contraargumente şi părea să se predea fără luptă. Nu se potriveşte cu caracterul lui. Dacă ar fi să ascultăm decizia judecătorească, a fabricat o istorie despre Wennerström, fără umbra unei probe şi a publicat-o, ca un fel de ziarist-kamikadze – ăsta nu-i deloc stilul lui Blomkvist.

— Şi atunci, ce s-a petrecut?

— Pot doar să ghicesc. Blomkvist a crezut în istoria sa, dar pe drum s-a petrecut ceva şi informația s-a dovedit falsă. Asta înseamnă că sursa era cineva în care el avea încredere, sau cineva care în mod voit i-a furnizat informații false – ceea ce mi se pare şi complicat, şi greu de crezut. Alternativa ar fi că el a fost supus unei amenințări atât de serioase, că a aruncat prosopul şi a preferat să treacă drept un imbecil incompetent, în loc să accepte meciul. Dar, cum am spus, nu sunt decât speculații.

Salander se pregătea să continue darea de seamă, când Dirch Frode a oprit-o cu un gest. Rămase apoi o vreme tăcut, bătând cu degetele în brațul fotoliului, înainte de-a se întoarce spre ea, cu o anume îndoială:

— Dacă am dori să vă angajăm pentru a scoate la iveală adevărul în afacerea Wennerström… care ar fi şansele de-a găsi ceva?

— Nu pot să vă dau un răspuns. Poate că nu e nimic de descoperit.

— Dar ați accepta să faceți o încercare? Ea înălță din umeri:

— Nu eu sunt cea care trebuie să hotărască. Lucrez pentru Dragan Armanski şi el decide însărcinările pe care vrea să mi le dea. Apoi, depinde de felul de informații pe care vreți să le aflați.

— Lăsați-mă să spun altfel… Presupun că această discuție este confidențială? Armanski dădu din cap în semn de aprobare.

— Nu ştiu nimic despre această afacere, dar ştiu în mod incontestabil că Wennerström a fost necinstit în alte împrejurări. Această afacere a influențat în cel mai înalt grad existența lui Mikael Blomkvist şi aş dori să ştiu dacă speculațiile dumneavoastră ar putea duce la ceva.

Întrevederea luase o întorsătură neaşteptată şi Armanski devenise dintr-o dată atent. Ceea ce cerea Dirch Frode era ca Milton Security să accepte să scormonească într-o afacere judiciară deja încheiată, în care intervenise poate o amenințare ilegală împotriva lui Mikael Blomkvist şi în care Milton avea riscul potențial de a intra în coliziune cu armata de avocați a lui Wennerström. Armanski nu era deloc încântat la gândul de a-i da frâu liber lui Lisbeth Salander, lansând-o ca pe un misil incontrolabil într-un asemenea context.

Nu era vorba doar despre grija pentru binele propriei lui întreprinderi. Salander marcase atent că ea nu voia să-l aibă pe Armanski drept tată adoptiv îngrijorat şi, după acordul lor, el se ferise să se comporte ca atare, dar, în sinea lui, nu încetase niciodată să-şi facă griji pentru ea. Uneori se surprindea comparând-o pe Salander cu propriile fiice. Se considera un părinte rezonabil, care nu se amestecă inutil în viața fetelor, dar nu-şi dădea seama dacă ar fi acceptat ca ele să se comporte ca Lisbeth Salander sau să trăiască aşa cum trăia ea.

În adâncul inimii lui croate – sau poate bosniace, ori armene – el nu reuşise niciodată să se elibereze de convingerea că viața lui Salander era o cursă spre catastrofă. În ochii lui, fata era victima ideală pentru cel care i-ar voi răul şi se temea de dimineața în care va fi trezit de vestea că cineva i-a făcut rău.

— Costul unei asemenea anchete s-ar putea să crească, spuse Armanski prudent, pentru a sonda seriozitatea cererii lui Frode.

— Nu avem decât să fixăm un plafon maxim, replică Frode cu luciditate. Eu nu cer imposibilul, dar este evident că această colaboratoare a dumneavoastră este, aşa cum ați afirmat, foarte competentă.

— Salander? întrebă Armanski, ridicând o sprânceană.

— Nu am nimic în lucru.

— OK. Dar aş vrea să ne punem de acord asupra formelor. Fii amabilă, dă-ne un rezumat al raportului.

— Nu mai este mult de spus, în afară de detalii privind viața particulară. În 1986 s-a căsătorit cu o nume Monica Abrahamsson şi în acelaşi an au avut o fiică, Pernilla. Ea are acum şaisprezece ani. Mariajul n-a durat mult, au divorțat în 1991. Abrahamsson s-a recăsătorit, dar se pare că sunt în continuare prieteni. Fata locuieşte împreună cu mama ei şi-l vede rar pe Blomkvist.

Frode a mai cerut cafea şi s-a întors din nou spre Salander:

— La început ați afirmat că toți oamenii au secrete. Ați găsit şi aici vreunul?

— Voiam să spun că toți oamenii au lucruri pe care le consideră private şi pe care nu le afişează. După cât se pare, lui Blomkvist îi plac femeile. A avut câteva poveşti amoroase şi

multe legături ocazionale. Pe scurt, o viață sexuală intensă. Totuşi, există o persoană care este prezentă în viața lui de mulți ani şi relația lor este destul de neobişnuită.

— În ce sens?

— Are o relație sexuală cu Erika Berger, director al revistei *Millennium;* este o femeie din lumea bună, mama ei era suedeză, tatăl, belgian, domiciliat în Suedia. Berger şi Blomkvist s-au cunoscut la Şcoala de Ziaristică şi de atunci au o legătură mai mult sau mai puțin permanentă.

— Ceea ce nu este aşa de neobişnuit, constată Frode.

— Nu, fără îndoială. Dar Erika Berger este în acelaşi timp căsătorită cu artistul plastic Lars Beckman – un tip de o oarecare celebritate, care a făcut o grămadă de orori instalate în locuri publice.

— Altfel zis, îi este necredincioasă.

— Nu. Beckman este la curent cu relația lor. Este un ménage à trois, aparent acceptat de toate părțile în cauză. Ea doarme uneori la Blomkvist, alteori acasă. Nu ştiu exact cum funcționează relația, dar pare să fie motivul care a provocat ruptura în mariajul cu Monica Abrahamsson.

3
Vineri 20 decembrie – sâmbătă 21 decembrie

Erika Berger ridică sprâncenele în momentul în care Mikael Blomkvist, evident îngheţat, sosi la redacţie după-amiaza târziu. Birourile revistei *Millennium* se aflau pe Götgatan, pe partea înaltă a străzii, deasupra localurilor organizaţiei Greenpeace. Chiria depăşea un pic mijloacele financiare ale revistei, dar Erika, Mikael şi Christer socoteau toţi trei că localul trebuia neapărat păstrat.

Erika aruncă o privire pe ceas. Ora cinci şi un minut, întunericul se lăsase de mult peste Stockholm. Crezând că el va veni mai repede, îl aşteptase fără să mănânce.

— Scuză-mă, i se adresă el, înainte ca ea să apuce să zică ceva. Am vrut să mă gândesc şi n-aveam chef să vorbesc. Aşa că am făcut o plimbare lungă şi am reflectat.

— Am auzit la radio despre decizie. Tipa de ia TV4 a sunat, voia un comentariu din partea mea.

— Şi tu, ce i-ai spus?

— Cam ce am hotărât împreună, că vom studia verdictul în amănunţime înainte de a ne spune părerea. Adică, nu am spus nimic. Şi părerea mea a rămas aceeaşi – cred că este o strategie proastă. Dăm impresia că suntem slabi şi pierdem sprijinul presei. Trebuie să ne aşteptăm să se spună ceva diseară, la TV. Blomkvist dădu din cap mohorât.

— Cum te simţi?

Mikael Blomkvist ridică din umeri şi se lăsă să cadă în fotoliul lui preferat, din faţa ferestrei. Biroul Erikăi era mobilat spartan, cu o masă de scris, rafturi de cărţi funcţionale şi mobilier de birou ieftin. Ansamblul provenea de la IKEA, în afara celor două fotolii confortabile şi extravagante şi a unei măsuţe – „concesie făcută educaţiei mele”, glumea ea. De obicei, se instala să citească într-unul dintre fotolii, cu picioarele pe masă, când nu mai voia să stea la birou. Mikael privi pe fereastră jos, în întuneric, unde oamenii treceau pe stradă grăbiţi. Cumpărăturile de Crăciun erau în toi.

— Presupun că va trece, spuse el. Dar în momentul de faţă mă simt ca şi cum aş fi primit o bătaie zdravănă.

— Da, se poate spune aşa. Şi asta ni se potriveşte tuturor. Janne Dahlman a plecat acasă devreme.

— Îmi închipui că verdictul nu l-a încântat.

— Nu-i cel mai pozitiv om.

Mikael dădu din cap. Janne Dahlman era secretar de redacţie la *Millennium* de nouă luni. Tocmai începuse, când a debutat afacerea Wennerström şi el se trezise într-o redacţie în plină criză. Mikael încercă să-şi amintească ce-a fost în mintea lor, când îl angajaseră. Era competent şi avusese câteva slujbe temporare la TT, la diferite gazete de seară şi la radio. Dar, în mod evident nu era obişnuit să înfrunte situaţiile furtunoase. În cursul anului care tocmai se termina, Mikael regretase de multe ori că-l angajaseră pe Dahlman, care avea o tendinţă foarte enervantă de a vedea totul în termenii cei mai sumbri.

— Ai veşti de la Christer? întrebă Mikael, continuând să privească jos, în stradă.

Christer Malm era şeful biroului de fotografii şi *layout* şi împreună cu Erika şi Mikael era coproprietar al revistei; actualmente, se afla într-un voiaj în străinătate, împreună cu prietenul său.

— A telefonat îţi transmite salutări.

— Trebuie să-mi ia locul ca responsabil de număr.

— Încetează, Mikael. Trebuie să te aştepţi ca, din când în când, să primeşti câte una peste gură. Asta face parte din sarcinile de lucru.

— Da, e adevărat. Dar eu am scris textul care a fost publicat într-o revistă al cărei şef de număr sau, mai exact, responsabil de număr sunt tot eu. Asta schimbă totul. E vorba despre lipsă de discernământ.

Erika îşi dădea seama că neliniştea pe care o simţise toată ziua era pe cale să înflorească din plin. În cele două săptămâni dinaintea procesului, Mikael Blomkvist plutise într-un nor negru, dar niciodată nu-l văzuse aşa de sumbru şi resemnat cum părea să fie acum, la ceasul înfrângerii. Înconjurând biroul, se aşeză pe genunchii lui şi-i cuprinse grumazul cu braţele:

— Mikael, ascultă-mă. Amândoi ştim exact cum s-au petrecut lucrurile. Eu sunt la fel de răspunzătoare ca tine. Trebuie să înfruntăm furtuna.

— Nu există nici o furtună de înfruntat. Acest verdict înseamnă că am primit un glonţ în ceafă ca jurnalist. Nu pot să rămân responsabil de apariţie la *Millennium.* Credibilitatea revistei este în joc. Şi pagubele trebuie limitate. O ştii la fel de bine ca mine.

— Dacă tu crezi că am intenția să te las să iei asupra ta întreaga vină, înseamnă că habar n-ai cum funcționez eu, după toți anii aceştia…

— Ştiu exact cum funcționezi, Ricky. Eşti de o loialitate oarbă față de colegi. Dacă ai putea, te-ai bate cu avocații lui Wennerström, până s-ar spulbera şi propria ta credibilitate! Trebuie să fim mai isteți.

— Şi crezi că e vreo istețime în a părăsi revista, ca să pară că te-am dat eu afară?

— Am vorbit de mii de ori despre asta. Dacă vrem să supraviețuiască *Millennium,* este rândul tău să joci. Christer e foarte bun, dar el e un tip drăguț care se pricepe la fotografii şi *layout,* însă n-are habar de ce înseamnă să te bați cu miliardarii. Nu e treaba lui. Eu trebuie să dispar de la *Millennium* o vreme, atât ca responsabil, cât şi ca jurnalist şi membru al consiliului de conducere; tu iei şi partea mea. Wennerström ştie că sunt la curent cu ce-a făcut şi sunt convins că, atâta vreme cât mă mai aflu în preajma revistei, va încerca s-o distrugă. Nu ne putem permite asta.

— Dar de ce nu dăm pe față ce s-a întâmplat – ori câştigăm, ori murim!

— Pentru că nu putem dovedi nimic şi pentru că în clipa de față eu nu mai am pic de credibilitate! Wennerström a câştigat repriza asta. S-a sfârşit. Renunță.

— De acord, te dau afară. Şi, ce-o să faci în schimb?

— Am nevoie de o pauză, pur şi simplu. Mă simt epuizat, gata să mă izbesc de zid, cum se zice. O să mă ocup de mine însumi o vreme. Pe urmă, mai vedem.

Erika îl strânse tare în brațe, lipindu-i capul de piept. Păstrară tăcerea câteva minute.

— Vrei să ai companie în noaptea asta? îl întrebă ea. Mikael dădu din cap.

— Bine. L-am sunat deja pe Lars şi i-am apus că noaptea asta dorm la tine.

Singura sursă de lumină din odaie era cea de la becurile de pe stradă care se reflectau în ferestre. Erika adormise puțin după ora două şi Mikael rămas treaz, îi privea profilul în penumbră. Era învelită până la mijloc şi el îi privea pieptul, cum urca şi cobora. Era destins şi nodul de nelinişte din stomac se potolise. Erika avea acest efect asupra lui. Întotdeauna îl avusese. Şi ştia că şi el avea exact acelaşi efect asupra ei.

Douăzeci de ani, gândi el. De atâta vreme dura relația lor. Şi spera că vor continua să mai facă dragoste împreună încă douăzeci de ani. Cel puțin. Niciodată nu încercaseră în mod serios să-şi ascundă relația, chiar când ea dăduse naştere la situații cel puțin ambigue, în relațiile cu ceilalți. Ştia că se vorbeşte despre ei în cercul lor şi că oamenii îşi puneau întrebări ce fel de legătură aveau el de fapt? atât Erika, cât şi el, dădeau răspunsuri evazive, fără să le pese de comentarii.

Se întâlniseră la o petrecere, la nişte prieteni comunii Amândoi erau în anul al doilea al Şcolii de Ziaristică şi fiecare avea la vremea aceea un partener. În timpul serii, începuseră să se provoace unul pe altul, mai curând din amuzament. Flirtul începuse poate ca o glumă – nu-şi mai amintea exact dar, înainte de a se despărți, schimbaseră numere de telefon. Amândoi ştiau că vor ajunge în pat unul cu altul şi, în răstimp de o săptămână, o puseseră în practică. În spatele partenerilor respectivi, Mikael era sigur că nu era vorba de amor – în orice caz, nu de amorul tradițional, care duce la locuință comună, cu împrumuturi în spate, pom de Crăciun şi copii. De câteva ori în cursul anilor optzeci, când nu aveau relații paralele care să trebuiască menajate, se gândiseră să-şi ia un apartament în comun. Lui Mikael i-ar fi făcut plăcere. Dar Erika întotdeauna se eschivase în ultimul moment, aducând argumentul că n-avea să funcționeze şi că nu trebuia să rişte să-şi distrugă relația, îndrăgostindu-se unul de altul.

Ştiau că legătura lor era bazată pe sex şi Mikael se întrebase adesea dacă este posibil să fii plin de mai multă dorință nebună pentru o femeie, decât era el pentru Erika. Relația lor crea dependență, la fel de multă ca heroina.

Uneori se vedeau atât de des, că era ca şi cum ar fi fost un cuplu, alteori, săptămâni şi chiar luni puteau trece între întâlniri. Dar, asemenea alcoolicilor care, după o perioadă de abstinență, sunt atraşi spre magazinele de băuturi, tot aşa reveneau unul spre altul, pentru a primi şi mai mult.

Evident, lucrurile nu aveau cum să funcționeze. O asemenea relație era ca făcută pentru a provoca suferință. Amândoi semănaseră fără milă pe drumul lor promisiuni şi legături nerespectate – propriul lui mariaj colapsase, pentru că nu ştiuse să se țină departe de Erika. Niciodată nu-şi mințise nevasta în ceea ce priveau relațiile cu Erika, dar aceasta îşi spusese că ele se vor termina o dată cu căsătoria şi la naşterea fiicei lor. Pe de altă parte, de fapt în aceeaşi vreme, Erika se căsătorise cu Lars Beckman. Mikael îşi spusese şi el la fel, şi în primii ani n-o văzuse pe Erika decât în relații de serviciu. Apoi, ei demaraseră revista *Millennium* şi, în mai puțin de o săptămână, toate bunele decizii se spulberaseră când, la sfârşitul unei zile de muncă, făcuseră dragoste cu sălbăticie pe masa ei de lucru. Urmase o perioadă grea, în care Mikael voia pe de o parte să trăiască cu familia lui şi să-şi vadă copila crescând, iar pe de alta,

dincolo de propria voinţă, era atras de Erika, fără să mai poată să-şi controleze gesturile. Ceea ce ar fi putut, desigur, face, dacă ar fi voit cu adevărat. Lisbeth Salander văzuse bine: perpetua lui infidelitate o determinase pe Monika să rupă relaţia.

În mod ciudat, Lars Beckman părea să accepte întru totul relaţia lor. Erika fusese totdeauna sinceră şi îi spusese soţului, de îndată ce reluaseră legătura. Poate că e necesar să ai un suflet de artist ca să accepţi asta, căci un artist este atât de preocupat de propria creaţie, ori de sine însuşi, încât nu mai reacţionează când nevasta lui doarme la un alt bărbat şi îşi împarte aşa vacanţele, ca să poată petrece o săptămână cu amantul în casa lui din Sandhamn.

Mikael nu-l plăcea în mod special pe Lars şi nu înţelesese niciodată ce găsise Erika la el. Dar era bucuros că acesta accepta faptul că o femeie putea iubi doi bărbaţi.

De altfel, el bănuia că Lars considera legătura aceasta ca un condiment picant în mariajul lor. Dar nu abordase niciodată subiectul cu Erika.

Mikael nu reuşea să adoarmă şi la ora patru abandonă lupta. Se instală în bucătărie şi mai citi o dată decizia judecătorească, de la cap la coadă. Lectura actului îi permitea să vadă mai clar şi simţi dintr-o dată că fusese un fel de predestinare în întâlnirea de la Arholma. Niciodată nu fusese sigur dacă Robert Lindberg îi dezvăluise escrocheria lui Wennerström doar de dragul unei istorii interesante, spusă la un pahar de vin, sau dacă intenţia lui adevărată fusese ca aceasta să fie făcută publică.

În mod spontan, Mikael înclina spre prima alternativă, dar se putea prea bine ca Robert Lindberg, din motive particulare sau de afaceri, să fi voit să-i facă rău lui Wennerström şi să fi prins din zbor ocazia, când a avut la bord un jurnalist gata să asculte. Robert nu fusese aşa de beat încât, în momentul decisiv, să nu-şi poată fixa ochii în ochii lui Mikael şi să-l facă să pronunţe cuvintele magice, care-l transformau din gură-spartă în sursă anonimă. Dintr-o dată, Robert se asigurase că orice ar fi spus după aceea Mikael, niciodată nu va fi autorizat să dea pe faţă cine fusese informatorul său.

Mikael era sigur doar de un lucru: dacă întâlnirea de la Arboga fusese organizată de un conspirator, în scopul de a-i atrage atenţia, atunci jocul lui Robert fusese desăvârşit. Numai că întâlnirea de la Arboga fusese cu totul întâmplătoare.

Robert n-avea idee cât de mult dispreţuia Mikael oamenii de tipul lui Hans-Erik Wennerström, După mulţi ani de studii în materie, Mikael era convins că nu există un singur director de bancă sau şef de întreprindere cunoscut care să nu fie suspect.

Mikael nu auzise niciodată de Lisbeth Salander şi ignora în mod fericit raportul făcut de aceasta în cursul zilei, dar dacă ar fi auzit-o, ar fi aprobat afirmaţia că aversiunea lui pentru şmecherii din finanţe nu era doar un acces de radicalism de stânga. Nu era dezinteresat de politică, dar privea toate „ismele” politice cu cea mai mare neîncredere. O singură dată votase – la alegerile din 1982 –, îi alesese pe social-democraţi, nu cine ştie ce convins, doar pentru că în ochii lui nimic nu putea fi mai rău decât încă trei ani cu un moderat ca Gösta Bohman la finanţe şi unul de centru ca Thorbjörn Fälldin sau eventual Olla Ullsten ca prim-ministru. Deci, votase pentru Olof Palme fără prea mult entuziasm şi, în schimb, se alesese cu un asasinat de şef de stat, afacerile cu arme Bofors şi manevrele sordide ale lui Ebbe Carlson.

Dispreţul lui Mikael Blomkvist pentru jurnaliştii economici provenea din ceva ce el însuşi considera prostesc, din convingerile lui etice. Pentru el, ecuaţia era simplă. Un director de bancă care pierde câteva şute de milioane în speculaţii lipsite de creier n-ar mai trebui să rămână la postul lui. Un şef de întreprindere care creează firme-fantomă pentru afacerile lui personale ar trebui băgat la puşcărie. Un proprietar de imobile care-i obligă pe tineri să plătească mită pentru o odaie cu closet în curte ar trebui spânzurat de picioare şi scuipat în public.

Mikael Blomkvist socotea că este misiunea jurnalismului economic să-i ancheteze şi să-i demaşte pe rechinii care creau crize la bursă şi speculau cu banii micilor depunători în firme fanteziste dot.com. El era de părere că adevărata misiune a jurnaliştilor în probleme economice era de a-i examina pe şefii de firme cu acelaşi zel nemilos cu care jurnaliştii în probleme politice supravegheau cel mai mic pas greşit la miniştri şi parlamentari. Niciodată unui jurnalist politic nu-i va veni ideea să-i dea unui şef de partid statut de icoană. Lui Mikael Blomkvist îi venea greu să înţeleagă de ce atâţia jurnalişti economici, de la cele mai importante media, îi tratau pe cine ştie ce mediocri căţeluşi financiari ca şi cum ar fi fost staruri de rock.

Această atitudine, atipică într-o anume măsură în lumea jurnalismului economic, îl dusese nu o singură dată la conflicte deschise cu unii dintre colegi, printre care se afla şi William Borg, care-i devenise duşman de neîmpăcat Mikael îndrăznise să ridice capul şi să-şi critice colegii, acuzându-i că nu-şi fac datoria şi că le permit tinerilor lupi ai finanţelor să-şi facă în voie jocurile. Rolul de critic al societăţii îi oferise lui Mikael un anume statut şi-l transformase într-un oaspete

incomod la mesele rotunde ale televiziunii – el era invitat pentru a-şi da cu părerea ori de câte ori se afla că vreun patron se retrăgea din afaceri cu cine ştie ce contract-paraşută de ordinul miliardelor –, dar tot acesta îi crease şi o suită credincioasă de duşmani neiertători.

Lui Mikael nu-i venea greu să creadă că în unele redacţii se destupaseră sticle de şampanie în seara aceea.

Erika avea aceeaşi atitudine ca şi el în ceea ce privea rolul jurnalistului şi amândoi se amuzaseră să fantazeze asupra unui ziar cu acest profil, încă din anii de studii.

Lui Mikael îi venea greu să-şi imagineze un patron mai bun decât Erika. Organizatoare desăvârşită, ea ştia să-şi conducă colaboratorii cu căldură şi competenţă, dar, în acelaşi timp, nu se temea de confruntări şi ştia să se arate foarte dură, dacă era cazul. Avea mai ales o îndemânare plină de luciditate rece, când era vorba să hotărască conţinutul numărului următor. Ea şi Mikael aveau de multe ori păreri diferite şi li se întâmpla să se certe deschis, dar în acelaşi timp aveau încredere totală unul într-altul şi formau o echipă imbatabilă. El era mâna de lucru brută care găsea subiectul, ea îl împacheta şi-l scotea pe piaţă.

Millennium era creaţia lor comună, dar care niciodată n-ar fi văzut lumina zilei fără capacitatea Erikăi de a găsi finanţarea. Fiul de muncitor şi fata din lumea bună, reuniţi. Erika moştenise o sumă frumoasă. Ea pusese la început în joc banii proprii şi îşi convinsese tatăl şi cunoştinţele să investească sume considerabile în proiect.

Mikael se întreba adesea de ce mizase ea pe *Millennium.* Sigur, era acţionară – chiar majoritară – şi directoare a propriului ei jurnal, ceea ce-i procura un prestigiu şi o libertate de publicare pe care nu le-ar fi avut într-un alt loc de muncă. Spre deosebire de Mikael, după terminarea studiilor ea se orientase spre televiziune. Avea curaj, arăta neruşinat de bine pe ecran şi ştia să se pună în valoare. Fără a mai vorbi de faptul că avea multe contacte în serviciile publice. Dacă ar fi continuat, fără îndoială ar fi obţinut un post de şef la vreunul din canale, indiscutabil mai bine plătit. Preferase să abandoneze şi să mizeze pe *Millennium,* un proiect de mare risc, care începuse într-un local mic şi prăpădit într-un subsol din *Midsommar*kransen, dar care reuşise suficient de bine ca să se instaleze câţiva ani mai târziu în localurile vaste şi agreabile de pe Götgatan, în cartierul Söder.

Erika îl convinsese pe Christer Malm să devină asociat; acesta era o celebritate exhibiţionistă gay, care se afişa cu prietenul lui în reportaje de tipul „acasă la…”. Interesul mediei pentru el crescuse atunci când începuse să facă menaj comun cu Arnold Magnusson, supranumit Am, actor cunoscut de la teatrul dramatic, care devenise celebru doar atunci când începuse sa se joace pe sine însuşi într-un sit.com. De atunci, viaţa lui Christer şi Am se transformase într-un adevărat foileton de televiziune.

La treizeci şi şase de ani, Christer Malm, cunoscut fotograf şi designer foarte căutat, ştiuse să dea revistei *Millennium* o formă grafică modernă şi atrăgătoare. El avea propria firmă, cu birourile la acelaşi etaj cu redacţia revistei şi se ocupa de punerea în pagină doar o săptămână pe lună.

În plus, *Millennium* mai avea doi colaboratori cu normă întreagă, trei, cu jumătate de normă şi un practicant. Era o publicaţie de tipul acelora la care finanţele sunt tot timpul o problemă, dar avea prestigiu şi colaboratori care-şi iubeau munca.

Millennium nu era o afacere profitabilă, dar revista îşi acoperea cheltuielile şi atât tirajul, cât şi publicitatea nu încetau să crească. Până în momentul de faţă, revista avusese profilul unei publicaţii care spunea adevărul în gura mare.

Acum, situaţia avea să se schimbe cu siguranţă. Mikael citi scurtul comunicat de presă pe care el şi Erika îl formulaseră mai devreme în cursul serii şi care se transformase într-o telegramă a biroului de presă, aflat deja pe paginile web ale ziarului *Aftonbladet:*

REPORTER CONDAMNAT ÎN JUSTIŢIE PĂRĂSEŞTE *MILLENNIUM*

Stockholm (TT): Ziaristul Mikael Blomkvist părăseşte postul de redactor-şef al publicaţiei lunare *Millennium,* anunţă Erika Berger, directoare şi acţionară principală. Mikael Blomkvist părăseşte *Millennium* de bunăvoie. Epuizat de caracterul dramatic al ultimei perioade, el a avut nevoie de un *time-out,* spune Erika Berger care preia rolul de redactor-şef al publicaţiei. Mikael Blomkvist este unul dintre fondatorii revistei lunare *Millennium,* în 1990. Erika Berger nu crede că aşa-numita afacere Wennerström va influenţa viitorul revistei. „Revista va apărea, ca de obicei, luna viitoare”, adaugă Erika Berger. „Mikael Blomkvist a avut mare însemnătate pentru dezvoltarea ziarului, dar acum întoarcem o foaie nouă.” Erika Berger mai declară că ea consideră afacerea Wennerström rezultatul unui şir de împrejurări nefericite. Regretă neplăcerile la care a fost supus Hans-Erik Wennerström. Mikael Blomkvist n-a putut fi contactat pentru declaraţii.

— Mi se pare îngrozitor, spusese Erika, după ce au trimis prin e-mail comunicatul de presă. Cei mai mulți oameni vor trage concluzia că tu nu eşti decât un idiot incompetent, iar eu, o scârbă rece ca gheața, care profită de ocazie să-ți tragă un glonț în spate.

— Daca te gândeşti la toate zvonurile în circulație, amicii noştri vor avea oricum ceva nou de bârfit, încercă să glumească Mikael.

Ea însă nu păru de loc amuzată:

— Nu am nici un alt plan de propus, dar cred că facem o greşeală.

— Este singura soluție, replică Mikael. Dacă revista îşi rupe gâtul, toate eforturile noastre nu mai au sens. Ştii că deja am pierdut sume mari. Apropo, cum e cu societatea de informatică?

Ea suspină:

— Ce să-ți spun! Au comunicat azi-dimineață că nu au nici o pagină publicitară pentru numărul din ianuarie.

— Şi Wennerström are, bineînțeles, un număr mare de acțiuni în societate… Nu e deloc o întâmplare.

— Nu, dar putem momi alți interesați să cumpere publicitate. O fi el, Wennerström, un mogul al finanțelor, dar nu este stăpân peste tot ce se află în lume şi avem şi noi contactele noastre.

Mikael o îmbrățişa pe Erika, strângând-o lângă el.

— Într-o zi, o să-i dăm una în cap lui Wennerström, de-o să se cutremure Wall Streetul. Dar nu astăzi. *Millennium* trebuie să iasă din focusul privirilor. Nu putem permite ca încrederea în revistă să se prăbuşească cu totul.

— Ştiu toate astea, dar eu una apar ca o vrăjitoare blestemată, iar tu te vei găsi într-o situație oribilă, şi amândoi dăm impresia că între noi s-a produs o ruptură.

— Ricky, atâta vreme cât tu şi cu mine avem încredere unul într-altul, mai avem o şansă. Trebuie să facem jocul pe ghicite şi cred că este vremea să mă retrag pentru un timp.

Ea a trebuit să recunoască, deşi fără voie, că exista o logică tristă în concluzia lui Mikael.

4
Luni 23 decembrie – joi 26 decembrie

Erika rămăsese la Mikael Blomkvist tot weekendul. Practic, nu părăsiseră patul decât ca să meargă la toaletă sau să mănânce ceva, dar nu-şi petrecuseră timpul numai făcând amor; rămăseseră ore în şir strâns îmbrăţişaţi, discutând viitorul şi cântărind consecinţele, posibilităţile şi probabilităţile. În zorii zilei de luni – cu două zile înainte de Crăciun –, Erika îl îmbrăţişase pe Mikael, îşi luase rămas-bun – *until the next time* – şi se întorsese la soţul ei.

Mikael şi-a petrecut ziua de luni spălând vasele şi punând un pic de ordine în apartament, apoi s-a dus pe jos până la redacţie, ca să facă ordine şi în biroul lui. Nu avea intenţia s-o rupă cu revista, dar o convinsese în cele din urmă pe Erika că era important ca pentru o vreme *Millennium* şi Mikael Blomkvist să fie despărţiţi. Începând din momentul de faţă, el avea să lucreze în apartamentul de pe strada Bellman.

Era singur la redacţie. Închiseseră pentru vacanţa de Crăciun şi colaboratorii îşi luaseră zborul. Tocmai sorta hârtiile şi cărţile pentru a le pune într-o cutie de carton, când a sunat telefonul.

— Încerc să-l găsesc pe Mikael Blomkvist, spuse o voce plină de speranţă, dar necunoscută de la capătul firului.

— În persoană.

— Îmi pare rău că vă deranjez în preajma Crăciunului. Mă numesc Dirch Frode. Mikael notă automat numele şi ora. Sunt avocat şi reprezint un client care ar dori mult să aibă o conversaţie cu dumneavoastră.

— Ei bine, spuneţi-i clientului să mă sune.

— Vreau să spun că ar dori să vă întâlnească.

— OK, fixaţi o întâlnire şi trimiteţi-l la biroul meu. Dar, grăbiţi-vă; tocmai îmi golesc sertarele.

— Clientul meu ar dori foarte mult ca dumneavoastră să mergeţi la el. Locuieşte la Hedestad – ia doar trei ore, cu trenul.

Mikael se opri din triatul hârtiilor. Mass-media au capacitatea să atragă oamenii cei mai săriţi, care sunau pentru cele mai bizare informaţii. Toate redacţiile din lume primesc telefoane de la tot felul de pasionaţi de OZN-uri, grafologi, scientologi, paranoici şi teoreticieni ai tot felul de comploturi.

Odată, Mikael audiase o conferinţă a scriitorului Karl Alvar Nilsson, organizată de Universitatea Populară, cu ocazia comemorării asasinatului lui Ol of Palme. Conferinţa era foarte serioasă şi în public se aflau Lennart Bodström şi alţi vechi prieteni ai lui Palme. Dar veniseră şi o grămadă de oameni obişnuiţi, de pe stradă. Printre ei era o femeie de vreo patruzeci de ani care luase microfonul când venise obligatoriul moment al întrebărilor; apoi, îşi scăzuse vocea până la un murmur abia auzibil. Numai asta şi promitea o urmare interesantă, şi nimeni nu fusese deosebit de surprins când femeia începuse prin a declara: „Ştiu cine l-a omorât pe Olof Palme". De pe scenă se propuse ironic că, de vreme ce femeia deţinea această informaţie atât de dramatică, ar fi de un mare interes ca ea să o comunice comisiei de anchetă. La care femeia replicase într-un murmur abia auzit: „Nu pot, e prea periculos!".

Mikael se întreba dacă acest Dirch Frode nu făcea parte dintre deţinătorii adevărului suprem sau dacă, nu cumva, avea de gând să-i destăinuie existenţa vreunui spital psihiatric *top-secret,* unde Säpo[1] se ocupa cu experienţe asupra controlului mintal.

— Nu fac vizite la domiciliu, răspunse el scurt.

— Sper că veţi putea să faceţi o excepţie în acest caz. Clientul meu are mai mult de optzeci de ani, şi să vină la Stockholm reprezintă pentru el o călătorie dificilă. Dacă insistaţi, sigur că vom putea găsi un aranjament, dar, ca să fiu sincer, ar fi preferabil, dacă aţi avea amabilitatea…

— Cine este clientul dumneavoastră?

— Cineva despre care cred că aţi auzit vorbindu-se în profesia dumneavoastră, Henrik Vanger.

Mikael Blomkvist se lăsă pe spate uluit. Henrik Vanger – sigur că auzise de el. Mare industriaş şi fost director al concernului Vanger, care pe vremuri fusese un imperiu, cuprinzând joagăre, păduri, mine, oţel, industrie siderurgică şi textilă, fabrici şi export. Henrik fusese la vremea lui unul dintre cei cu adevărat mari, cu faima de a fi un patriarh de modă veche, cinstit şi care nu se dădea după cum bătea vântul. El făcea parte din temelia economiei suedeze, om de

[1] Säkerhetpolisen: Serviciul Suedez de Informaţii.

şcoală veche de talia lui Matts Carlgren de la MoDo, sau Hans Werthen, de la Electrolux. Coloana vertebrală a economiei suedeze şi aşa mai departe.

Grupul Vanger, încă întreprindere de familie, fusese lovit în ultimii douăzeci şi cinci de ani de restructurări, catastrofe de bursă, crize de interes, concurenţă din Asia, export scăzut şi alte neplăceri care, adunate la un loc, împinseseră întreprinderea pe locurile din spate. Firma era în prezent condusă de Martin Vanger, al cărui nume Mikael îl asocia cu un om grăsuţ şi cu părul lung, care fluturase uneori pe ecranele televizorului, dar pe care nu-l cunoscuse personal. De mai bine de douăzeci de ani Henrik Vanger ieşise din circuit şi Mikael nu ştia că mai era încă în viaţă.

— Pentru ce vrea Henrik Vanger să mă vadă?

— Îmi pare rău. Eu sunt avocatul lui Henrik Vanger de mulţi ani, dar va trebui să vă explice personal ce doreşte. Pot doar să vă spun că Henrik Vanger ar dori să discute cu dumneavoastră despre o eventuală colaborare.

— Colaborare? Nu am de gând să încep să lucrez pentru întreprinderile Vanger. Aveţi nevoie de un secretar de presă?

— Nu este vorba de acest tip de muncă. Nu ştiu cum să mă exprim, dar pot să spun că Henrik Vanger este deosebit de doritor să vă vadă şi să vă consulte într-o afacere privată.

— Sunteţi într-adevăr foarte vag.

— Vă rog să mă scuzaţi. Dar, spuneţi-mi, există vreo posibilitate de a vă convinge să faceţi o vizită la Hedestad? Desigur, vă vom rambursa cheltuielile.

— Telefonul dumneavoastră… cade cam prost. Sunt destui de ocupat… Presupun că aţi văzut titlurile despre mine, referitoare la ultimele zile.

— Afacerea Wennerström? Dirch Frode lăsă să se audă un râs răguşit la celălalt capăt al firului. Da, a fost destul de distractiv. Dar, ca să fiu sincer, tocmai această atenţie în jurul procesului a trezit interesul lui Henrik Vanger privind persoana dumneavoastră.

— Aha? Şi când ar dori Henrik Vanger să vin în vizită?

— Cât mai curând posibil. Mâine seară e ajunul Crăciunului şi presupun că doriţi să fiţi liber. Ce-aţi spune de 26 decembrie? Sau de una din zilele următoare?

— Într-adevăr, pare foarte urgent. Îmi pare rău, dar dacă nu-mi daţi un indiciu privind scopul vizitei mele…

— Vă asigur, această invitaţie este cât se poate de serioasă. Henrik Vanger vrea să vă consulte, pe dumneavoastră şi pe nimeni altcineva. Ar vrea să vă propună o însărcinare *free-lancer,* dacă vă va interesa. Eu nu sunt decât un intermediar. Vă va explica el însuşi despre ce este vorba.

— E una dintre cele mai bizare conversaţii pe care le-am avut. Lăsaţi-mă să mă gândesc. Cum pot să vă contactez?

Odată telefonul pus în furcă, Mikael rămase privind grămada de pe biroul lui. Îi venea greu să înţeleagă pentru ce voia Henrik Vanger să-l întâlnească. Mikael nu avea nici un chef să plece la Hedestad, dar avocatul Frode reuşise să-i trezească interesul.

Deschise computerul şi-l conecta pe www.Google.com, apoi bătu „întreprinderile Vanger”. Erau sute de pagini disponibile – grupul Vanger se afla poate la urma plutonului, dar figura aproape în fiecare zi în presă. Îşi salvă o duzină de articole de analiză asupra grupului şi trecu pe urmă să caute informaţii despre Dirch Frode, Henrik Vanger şi Martin Vanger.

Martin Vanger figura foarte des, în calitate de actual director al grupului. Maestrul Dirch Frode rămânea destul de în umbră, era membru al asociaţiei de golf din Hedestad şi numele lui era asociat cu Rotary. Henrik Vanger nu figura decât în textele legate de grupul Vanger, cu o singură excepţie. Cu doi ani în urmă, când împlinise optzeci de ani, *Hedestads-Kuriren,* jurnalul local, îl sărbătorise pe fostul magnat făcându-i un portret rapid. Mikael scoase pe imprimantă câteva dintre textele care-i păreau mai consistente şi adună astfel un dosar de vreo cincizeci de pagini. Apoi, termină de aranjat biroul, umplu cartoanele şi plecă acasă. Nu ştia când şi dacă se va mai reîntoarce la redacţie.

Lisbeth Salander petrecu ajunul Crăciunului la casa-spital Äppelvik din Upplands-Väsby. Adusese cadouri, un flacon de apă de toaletă Dior şi un pudding englezesc, cumpărate ia magazinul Åhléns. Bea cafea privind femeia de patruzeci şi cinci de ani care încerca cu degete neîndemânatice să desfacă nodul cadoului frumos împachetat. Salander avea în ochi tandreţe, dar nu înceta să se mire cum această străină putea să fie mama ei. Oricât încerca, nu putea distinge nici cea mai mică asemănare în aspectul fizic sau în personalitatea ei.

În cele din urmă, mama ei abandonă încercările şi privi pachetul cu un aer neajutorat. Nu era într-una din zilele ei bune. Lisbeth Salander îi întinse forfecuţa care tot timpul se aflase pe masă şi mama ei o privi, ca şi cum s-ar fi trezit din somn.

— Probabil crezi că sunt proastă.
— Nu, mamă. Tu nu eşti proastă. Dar viaţa este nedreaptă.
— Ai văzut-o pe sora ta?
— N-am văzut-o de mult.
— Nu vine niciodată să mă vadă.
— Ştiu, mamă. Nici pe mine nu vine să mă vadă.
— Tu munceşti?
— Da, mamă. Mă descurc bine.
— Unde locuieşti? Nici nu ştiu unde locuieşti.
— În vechiul nostru apartament, pe Lundagatan. Locuiesc acolo de câţiva ani. Am preluat contractul.
— La vară, poate îţi fac o vizită.
— Sigur. La vară.
Mama ei reuşise să desfacă pachetul şi mirosea încântată parfumul.
— Mulţumesc, Camilla.
— Lisbeth. Eu sunt Lisbeth. Camilla e sora mea. Mama păru jenată. Lisbeth Salander îi propuse să meargă în camera cu televizor.

Mikael Blomkvist petrecu ora de desene animate[1] vizitându-şi fiica, Pernilla, la fosta lui nevastă Monika şi la noul ei soţ, în vila lor din Sollentuna. Adusese cadouri pentru Pernilla; după ce discutase cu Monika, amândoi căzuseră de acord să-i cumpere un iPod, un aparat nu mai mare decât o cutie de chibrituri care putea să cuprindă întreaga ei colecţie de discuri, destul de mare. Fusese un cadou care costase mult.

Tatăl şi fiica petrecură o oră împreună în camera Pernillei, de la etaj. Mikael şi soţia lui divorţaseră când fata nu avea mai mult de cinci ani şi, doi ani mai târziu, ea avea un nou tată.

Mikael nu evitase contactul; Pernilla venea să-l vadă de câteva ori pe lună şi în fiecare an petrecea în timpul vacanţei câte o săptămână la casa lui de vară de la Sandhamn. Monika nu încercase să-i împiedice să se întâlnească, iar Pernilla nu avea nimic împotrivă să-şi vadă tatăl – dimpotrivă, zilele petrecute împreună erau în general plăcute. Dar Mikael o lăsase pe fiică să decidă în ce măsură dorea să-l vadă, mai ales după ce Monika se recăsătorise. Au fost câţiva ani, la începutul adolescenţei, când contactul practic încetase şi abia în ultimii doi ani ea accepta să-l vadă mai des.

Fiica lui urmărise procesul, cu convingerea neclintită că lucrurile erau aşa cum afirma Mikael; el era nevinovat, dar nu o putea dovedi.

Acum îi povestea despre un posibil prieten, dintr-o clasă paralelă, şi-l surprinse spunându-i că devenise membră într-o biserică locală şi că se considera credincioasă. Mikael se abţinu de la orice comentariu.

Îl invitară să rămână la cină, dar el refuză; fixase deja cu sora sa şi cu soţul ei să petreacă ziua de Crăciun cu aceştia, în vila lor din cartierul *yuppie* din Stäket.

Dimineaţa fusese invitat să petreacă seara cu Erika şi soţul ei, dar refuzase, convins că există o limită chiar şi pentru Lars, de a accepta le ménage à trois şi că el, personal, nu avea nici un chef să descopere unde se afla acea limită. Erika protestase, spunând că Lars venise cu propunerea de a-l invita şi-l tachinase pentru că nu voia să rişte un adevărat triunghi amoros.

Mikael a râs – Erika ştia că el era heterosexual încăpăţânat şi că propunerea nu era serioasă –, dar decizia de-a nu petrece seara cu amanta şi soţul ei era irevocabilă.

Deci, a bătut la poarta sorei lui, Annika Blomkvist, după căsătorie Giannini. Soţul ei era de origine italiană, dar cei doi copii şi o grămadă de alţi membri ai familiei soţului tocmai tăiau şunca de Crăciun. În timpul cinei, el răspunse întrebărilor despre proces şi primi o grămadă de sfaturi bine intenţionate şi total lipsite de sens.

Singura care n-a comentat decizia judecătorească a fost sora lui Mikael – dar, pe de altă parte, ea era singurul avocat din încăpere. Annika reuşise să navigheze cu bine prin anii de studii juridice şi lucrase ca stagiar la tribunalul de instanţă şi apoi ca ajutor de procuror, înainte de a-şi deschide propriul birou de avocatură, asociindu-se cu câţiva prieteni cu care îşi instalase birourile într-un local cu vedere spre Kungsholmen. Ea se specializase în dreptul de familie şi, fără ca Mikael să-şi dea seama, sora mai mică începuse să apară în paginile revistelor şi în dezbaterile televizate ca feministă cunoscută şi ca avocat al drepturilor femeilor. Ea reprezenta adesea femei ameninţate sau urmărite de soţii sau foştii lor concubini.

Când Mikael îi dădu o mână de ajutor să scoată ceştile de cafea, ea îi puse mâna pe braţ, întrebându-l cum se simte. O lămuri că se simţea ca un sac de rahat.

[1] În ziua de Crăciun, în Suedia există obiceiul să se privească desene animate, de preferinţă cu Donald răţoiul, şi să se mănânce orez cu lapte.

— Data viitoare, angajează un avocat adevărat.

— În afacerea asta nici cel mai bun avocat nu cred c-ar fi schimbat ceva.

— De fapt, cum s-au petrecut lucrurile?

— Altă dată, surioară.

Ea îl îmbrăţişa tandru şi-i plasă un sărut pe obraz, înainte să meargă la ceilalţi cu prăjituri şi cafea.

Spre ora şapte seara Mikael se scuză, întrebând dacă putea folosi telefonul din bucătărie: îl sună pe Dirch Frode şi curând acesta se află la capătul firului, în vreme ce în fundal se auzea zgomot de voci.

— Crăciun fericit, îi ură Frode. Cum aţi hotărât?

— Nu am nimic special de făcut şi aţi reuşit să-mi stârniţi curiozitatea. Am să vin mâine, dacă sunteţi de acord.

— E perfect. Dacă aţi şti cât de încântat sunt de hotărârea dumneavoastră! Scuzaţi-mă, dar am o grămadă de copii şi nepoţi înjur şi vă aud foarte prost. Pot să vă telefonez mâine, ca să fixăm o oră?

Mikael Blomkvist a regretat hotărârea luată chiar înainte ca seara să se sfârşească, dar în momentul acela i s-a părut prea complicat să revină şi, pe 26 dimineaţa, s-a instalat în trenul care pleca spre nordul ţării. Mikael avea permis de condus, dar niciodată nu-şi dăduse osteneala să-şi cumpere o maşină.

Frode avusese dreptate, călătoria nu a fost lungă. A trecut de Uppsala, apoi a urmat şirul de mici oraşe industriale de-a lungul coastei de nord. Hedestad era unul dintre cele mai mici, la mai bine de o oră de Gävle.

În timpul nopţii ninsese violent, însă acum cerul se limpezise şi când a coborât pe peron aerul era glacial. Mikael îşi dădu seama că hainele lui nu erau potrivite pentru iarna din Norrland, dar Dirch Frode îl observă imediat, îl culese, binedispus, de pe peron şi-l conduse direct în căldura unui Mercedes. În oraş, curăţarea zăpezii era în toi şi Frode făcea un slalom prudent printre marile pluguri de deszăpezire. Zăpada forma un contrast exotic cu Stockholmul şi ai fi zis că era o altă ţară, deşi nu se aflau la mai mult de trei ore de capitală şi de Sergelstorg[1]. Mikael îl privi pe furiş pe avocat: o faţă colţuroasă, păr alb tăiat scurt şi ochelari cu lentile groase, pe un nas puternic.

— Sunteţi prima oară la Hedestad? Mikael dădu din cap.

— E un vechi orăşel industrial, are şi un port. Nu e mare, sunt doar 24 000 de locuitori, dar oamenii se simt bine aici. Henrik locuieşte în Hedeby – e chiar la intrarea de sud a oraşului.

— Locuiţi şi dumneavoastră acolo? întrebă Mikael.

— Aşa s-a întâmplat. M-am născut în Skåne, dar am început să lucrez pentru Vanger chiar după terminarea studiilor, în 1962. Sunt specializat în dreptul societăţilor şi, cu timpul, am devenit prieten cu Henrik. Acum sunt, de fapt, pensionar, Henrik este unicul meu client. De bună seamă, şi el e la pensie şi n-are nevoie de serviciile mele prea des.

— Numai ca să racolaţi ziarişti cu reputaţie proastă.

— Nu vă subestimaţi. Nu sunteţi singurul care a pierdut un meci cu Hans-Erik Wennerström.

Mikael îi aruncă o privire lui Frode, neştiind cum să-i interpreteze replica.

— Invitaţia are de-a face cu Wennerström? întrebă el.

— Nu, răspunse Frode. Dar Henrik Vanger nu aparţine chiar cercului de prieteni al lui Wennerström şi a urmărit procesul cu interes. Dar doreşte să vă vadă în cu totul altă treabă.

— Despre care nu puteţi să vorbiţi.

— Despre care nu e treaba mea să vorbesc. Am aranjat să dormiţi la Henrik Vanger. Dacă nu vreţi, putem opri o cameră la Grand Hotel, în oraş.

— Păi, poate iau trenul înapoi, spre Stockholm.

La intrarea în Hedeby zăpada nu era încă curăţată şi Frode îşi forţă maşina pe urme vechi, îngheţate.

Localitatea era formată dintr-un sâmbure de case vechi de lemn, în stilul vechilor aşezări minere, de-a lungul golfului Botnic. În jur se vedeau şi vile moderne, mai mari. Satul începea pe ţărmul propriu-zis şi continua dincolo de un pod care ducea la o insulă, cu relief accidentat. Pe partea „continentală” se afla o biserică mică de piatră, vopsită în alb, aşezată aproape de port, iar în faţa ei strălucea o firmă luminoasă veche, cu textul „Brutărie şi patiserie. Cafeneaua Sussane”. Odată trecut podul, Frode continuă drept înainte vreo sută de metri, apoi o luă la stânga, pe un drum de curând curăţat, până la o clădire de piatră. Casa era prea mică ca s-o

[1] Piaţa Sergel, piaţa centrală din Stockholm.

numeşti castel, dar mult mai mare decât celelalte construcții şi arăta clar că era vorba de locuința stăpânului.

— Acestea este curtea Vangerska, spuse Dirch Frode. Odinioară era multă mişcare şi viață, dar astăzi nu mai locuiesc aici decât Henrik şi o menajeră. Sunt o grămadă de camere de oaspeți.

Au coborât din maşină. Frode arătă cu degetul spre nord:

— Tradiția cere ca acela care conduce concernul Vanger să locuiască aici, dar Martin Vanger – nepotul lui Henrik – a vrut ceva mai modern şi a construit o vilă la capătul promontoriului.

Mikael privi în jur, întrebându-se ce impuls nebunesc îl făcuse să accepte invitația maestrului Frode.

Îşi promise să se întoarcă cât mai de grabă la Stockholm, chiar în seara aceea.

O scară de piatră ducea la intrare şi, înainte ca ei să ajungă, uşa se deschise. Mikael îl recunoscu imediat pe Henrik Vanger, a cărui fotografie o văzuse pe Internet.

Fotografiile îl reprezentau mai tânăr, dar arăta deosebit de viguros pentru cei optzeci şi doi de ani ai lui, cu corpul vânjos, fața arsă de vânt şi păr cărunt bogat, pieptănat peste cap, care arăta că printre genele lui nu se afla şi aceea a calviției. Purta un pantalon închis la culoare, bine călcat, cămaşă albă şi un pulover maro, uzat. Avea mustață subțire, albă şi ochelari cu rame fine de metal.

— Sunt Henrik Vanger, spuse el. Vă mulțumesc că ați acceptat să veniți să mă vedeți.

— Bună ziua. A fost o invitație neaşteptată.

— Intrați la căldură. Am aranjat o cameră de oaspeți, vreți să vă aranjați puțin? Cinăm mai târziu. Iat-o pe Anna Nygren, care are grijă de mine.

Mikael dădu mâna cu o femeie scundă de vreo şaizeci de ani, care-i luă paltonul, punându-l într-un dulap. Îi propuse lui Mikael să-i dea papuci, contra duşumelii reci[1].

Mikael îi mulțumi, apoi se întoarse spre Henrik Vanger:

— Nu sunt sigur că voi rămâne la cină. Depinde despre ce joc e vorba.

Henrik Vanger schimbă o privire cu Dirch Frode. Între cei doi exista un soi de înțelegere pe care Mikael nu se simțea în stare s-o interpreteze.

— Cred că trebuie să profit de ocazie şi să vă părăsesc, spuse Dirch Frode. Trebuie să merg acasă, să-i domolesc pe copii înainte de a dărâma casa.

Se întoarse spre Mikael:

— Locuiesc la dreapta, de cealaltă parte a podului. Ajungeți în cinci minute pe jos, e după brutărie, a treia casă pe partea dinspre apă. Dacă aveți nevoie de mine, dați-mi un telefon.

Mikael vârî mâna în buzunar şi declanşa un reportofon. Sunt paranoic? Nu avea nici o idee despre ce voia Henrik Vanger, dar, după scandalul de anul trecut cu Wennerström, voia să aibă dovada exactă a tuturor întâmplărilor ciudate din preajma sa, şi neaşteptata invitație la Hedestad aparținea fără nici o îndoială acestei categorii.

Fostul industriaş îl bătu pe umeri pe Dirch Frode, în semn de bun-rămas şi închise uşa, înainte de a-şi fixa interesul pe Mikael.

— Atunci, poate este mai bine să trec direct la subiect. Nu e nici un joc. Vreau să vorbesc cu dumneata, dar ceea ce vreau să spun cere o discuție lungă. Te rog să asculți ce am de spus şi abia pe urmă să iei decizia. Eşti jurnalist şi vreau să te angajez pentru o însărcinare de *free-lancer.* Anna a dus cafea în biroul meu, la etaj.

Erik Vanger îi arătă drumul şi Mikael îl urmă. Intrară într-o cameră de lucru dreptunghiulară, de aproape 40 m^2, situată în partea din față a casei. Pe unul dintre pereții lungi se afla o bibliotecă de vreo zece metri, de la podea până în tavan, cuprinzând un amestec extraordinar de romane, biografii, cărți de istorie, manuale de industrie şi comerț, dosare. Cărțile erau puse fără vreo ordine anumită, dar păreau des folosite şi Mikael trase concluzia că Henrik Vanger era un om care citea mult. Zidul din față era ocupat de un birou de stejar închis la culoare, plasat astfel încât cel care şedea acolo să poată privi întreaga încăpere. Pe zid se afla o colecție impunătoare de flori presate, dispuse într-o ordine pedantă.

Pe fereastra de pe fronton, Henrik Vanger putea privi podul şi biserica. Se mai aflau acolo o canapea, fotolii şi o masă joasă pe care Anna aşezase un termos şi prăjituri de casă.

Henrik Vanger îl invită pe Mikael să se aşeze, cu un gest pe care acesta se făcu că nu-l observă; în loc, dădu roată prin odaie, cercetând curios mai întâi biblioteca, apoi zidul cu tablourile. Masa de lucru era goală, cu excepția unui teanc de hârtii. Tot acolo se afla fotografia înrămată a unei fete tinere şi frumoase, brună şi cu ochi neastâmpărați; o fată pe cale să devină periculoasă, gândi Mikael. Era evident că fotografia fusese făcută la ceremonia de confirmare:

[1] Suedezii au obiceiul să-şi scoată pantofii când intră în casă.

era decolorată şi dădea impresia că se afla acolo de mulţi ani. Mikael îşi dădu seama că Henrik Vanger îl observa atent.

— Îţi aduci aminte de ea, Mikael?

— Să-mi aduc aminte…? Mikael înălţă sprâncenele.

— Da, ai întâlnit-o. De fapt, ai mai fost în încăperea aceasta.

Mikael privi în jur şi scutură din cap.

— Nu, cum ai putea să-ţi aminteşti? îl cunoşteam pe tatăl tău. L-am angajat pe Kurt Blomkvist de mai multe ori între anii 1950 şi 1960, ca instalator şi mecanic de întreţinere. Era un om priceput. Am încercat să-l conving să-şi continue studiile, să devină inginer. Tu ai fost aici în vara lui 1963, când am înlocuit parcul de maşini la fabrica de hârtie de aici, din Hedestad. Era greu să găsim casă pentru întreaga familie şi soluţia a fost că aţi locuit în casa mică de lemn de pe cealaltă parte a drumului. Poţi s-o vezi pe fereastră.

Henrik se apropie de birou şi luă în mană fotografia.

— Este Harriet Vanger, nepoata fratelui meu, Richard. Ea a avut grijă de tine în vara aceea. Aveai aproape trei ani. Sau poate îi împliniseşi deja, nu-mi mai amintesc. Ea avea atunci treisprezece ani.

Trebuie să mă iertaţi, dar nu-mi amintesc nimic din ce povestiţi. Mikael nu era convins că Henrik Vanger spunea adevărul.

— Sigur. E de înţeles să nu-ţi mai aminteşti, dar eu îmi aduc aminte de tine. Alergai peste tot, cu Harriet după tine. Te auzeam ţipând, când te împiedicai de ceva. Mi-amintesc că ţi-am dat o jucărie, un tractor galben cu care mă jucasem când eram copil, şi de care te-ai îndrăgostit nebuneşte.

Mikael simţi cum îl trec fiori. De fapt, îşi amintea de tractorul galben. Când se făcuse mai mare, tractorul se afla pe un raft.

— Îţi aminteşti? Îţi aminteşti de jucărie?

— Sigur. Şi poate vă va amuza să ştiţi că tractorul acela mai există, este la Muzeul de Jucării de la Mariatorget, din Stockholm. L-am donat, când căutau jucării vechi, originale.

— Adevărat? Henrik Vanger râse încântat. Lasă-mă să-ţi arăt…

Bătrânul merse la bibliotecă şi trase afară un album de fotografii de pe unul din rafturile de jos. Mikael observă că se apleca cu greutate şi că fusese nevoit să se sprijine de bibliotecă atunci când se ridicase. Henrik Vanger ii făcu semn să se aşeze pe canapea, în vreme ce el răsfoia albumul. Ştia ce caută şi, de îndată ce găsi, puse albumul pe măsuţă, în faţa lui. Îi arătă o fotografie alb-negru, pe care se putea observa umbra fotografului. În prim-plan se afla un băieţaş blond în pantaloni scurţi, care fixa obiectivul cu un aer tulburat şi un pic neliniştit.

— Tu eşti. Părinţii tăi sunt în spate, pe scaunele de grădină. Harriet e un pic acoperită de mama ta şi băiatul din stânga tatălui tău este fratele lui Harriet, Martin Vanger, care azi conduce concernul Vanger.

Lui Mikael nu-i era greu să-şi recunoască părinţii. Mama lui era evident însărcinată – prin urmare, sora lui Mikael era pe drum. Privi fotografia cu sentimente împărţite, în vreme ce Henrik Vanger turna cafeaua şi-i împingea mai aproape farfuria cu prăjituri.

— Ştiu că tatăl tău a murit. Dar mama ta, mai este în viaţă?

— Nu, spuse Mikael. A murit acum trei ani.

— Era o femeie plăcută. Îmi amintesc foarte bine de ea.

— Dar sunt convins că nu m-aţi chemat aici ca să vorbiţi despre părinţii mei şi despre vremurile bune de odinioară.

— Ai perfectă dreptate. Am pregătit cele ce vreau să ţi le spun timp de mai multe zile, dar acum când eşti în faţa mea, nu ştiu de fapt cum să încep. Presupun că ai citit câte ceva despre mine, înainte să vii aici. Atunci, ştii că odinioară am avut mare influenţă asupra industriei suedeze şi a pieţei de muncă. Astăzi, nu mai simt decât un moşneag care probabil va muri curând, şi poate că tocmai moartea este un punct de pornire potrivit pentru această discuţie.

Mikael luă o gură de cafea – cafea adevărată, fiartă – şi se întrebă unde avea să ducă conversaţia lor.

— Mă doare şoldul, nu mai pot face plimbări lungi pe jos. Într-o zi, vei descoperi singur cum îi apasă neputinţa pe bătrâni, dar eu nu sunt nici morbid, nici senil. Prin urmare, nu sunt obsedat de moarte, dar mă aflu la o vârstă când trebuie să accept că timpul meu este pe sfârşite. Vine o vreme când vrei să faci bilanţul şi să închei ce nu a fost încheiat. Înţelegi ce vreau să spun?

Mikael aprobă. Henrik Vanger vorbea cu voce clară şi distinctă, şi Mikael ajunsese deja la concluzia că bătrânul nu era nici senil, nici iraţional.

— Ceea ce mă intrigă, repetă el, este motivul pentru care mă aflu aici.

— Te-am rugat să vii pentru că voiam să mă ajuţi la bilanţul despre care îţi vorbeam. Am nişte lucruri neterminate.

— Pentru ce eu? Vreau să spun… Ce vă face să credeți că aş putea să vă ajut?

— Pentru că, în momentul în care începusem să mă gândesc să angajez pe cineva, numele tău a devenit actual în afacerea Wennerström. Eu ştiam cine eşti. Şi poate pentru că ai stat pe genunchii mei când erai copil.

Dădu din mână, ca şi cum ar fi vrut să risipească cuvintele rostite.

— Nu mă înțelege greşit. Nu am speranța să mă ajuți pentru rațiuni sentimentale. Îți explic numai pentru ce am avut impulsul de a te contacta tocmai pe tine.

Mikael râse amabil.

— Ei bine, eu nu am nici cea mai mică amintire despre genunchii dumneavoastră… Dar, cum ați ştiut cine sunt? Vreau să spun, toate acestea s-au petrecut la începutul anilor şaizeci.

— Iartă-mă, m-ai înțeles greşit. V-ați mutat cu familia la Stockholm, când tatăl tău a obținut postul de şef de atelier la Zarinder. Era una dintre numeroasele întreprinderi din grupul Vanger, şi eu i-am găsit postul. El nu avea diplome, dar ştiam ce poate. L-am întâlnit pe tatăl tău de mai multe ori, când mă aflam cu treburi la Zarinder. Poate că nu eram cei mai apropiați prieteni, dar totdeauna găseam un moment să discutăm un pic. Ultima dată, l-am întâlnit cu un an înainte de a muri şi atunci mi-a povestit că ai intrat la Şcoala de Ziaristică. Era foarte mândru. Apoi, ai devenit cunoscut, cu liga aceea de spărgători de bancă – *Kalle Blomkvist* şi aşa mai departe. Te-am urmărit şi am citit multe dintre articolele tale, de-a lungul anilor. De fapt, citesc *Millennium* destul de des.

— OK, înțeleg. Dar, mai exact, ce vreți să fac?

Henrik Vanger îşi privi o clipă mâinile, apoi sorbi un strop de cafea, ca şi cum ar fi avut nevoie de o mică pauză înainte ca, în sfârşit, să abordeze subiectul.

— Mikael, înainte de a intra în detalii, aş vrea să închei o înțelegere cu tine. Vreau să faci două lucruri pentru mine. Unul dintre ele este un simplu pretext, celălalt este adevărata mea cerere.

— Şi despre ce fel de înțelegere e vorba?

— Vreau să-ți povestesc o istorie în două părți. O parte care vorbeşte despre familia Vanger. Acesta este pretextul. E o istorie lungă şi întunecată, dar vreau să mă țin cât mai aproape de adevărul neînfrumusețat. În cealaltă parte a istoriei este vorba de adevărata ta misiune. Cred că unele părți din poveste le vei considera drept nebunie curată. Ceea ce vreau este ca tu să asculți până la capăt – cererea mea şi oferta – înainte de-a lua decizia de a accepta sau nu.

Mikael suspină. Era evident că Henrik Vanger nu avea intenția să-şi expună propunerea scurt şi concis, pentru a-i permite să prindă trenul de după-amiază. Era convins că dacă l-ar fi sunat pe Dirch Frode şi l-ar fi rugat să-l conducă la gară, maşina n-ar fi demarat din cauza frigului.

Bătrânul gândise temeinic cum să-l agațe în cârlig. Mikael avu sentimentul că tot ceea ce se întâmplase de când trecuse pragul era o punere în scenă; începând cu surpriza de-a afla că-l întâlnise pe Henrik Vanger pe când era copil, cu fotografia părinților din album şi cu accentul pus pe faptul că tatăl lui Mikael şi Henrik Vanger fuseseră prieteni; măgulirea că bătrânul ştia cine este Mikael Blomkvist, că-i urmărise cariera de la distanță de-a lungul anilor… totul avea de bună seamă un sâmbure de adevăr, dar era în acelaşi timp o destul de elementară psihologie aplicată. Cu alte cuvinte, Henrik Vanger era un bun manipulator, obişnuit de ani mulți să se joace cu persoane mult mai dure, în spatele uşilor închise ale consiliilor de conducere. Nu întâmplător fusese unul dintre cei mai cunoscuți magnați ai Suediei.

Concluzia lui Mikael era că bătrânul voia să-l pună să facă ceva ce el probabil nu va avea nici un chef să facă. Rămânea să afle despre ce era vorba, şi pe urmă să refuze. Şi, eventual, să aibă timp să prindă trenul.

— *Sorry, no deal,* răspunse Mikael, privind ceasul. Sunt aici de douăzeci de minute. Vă mai ofer exact treizeci de minute ca să-mi povestiți ce aveți de povestit. Pe urmă, chem un taxi şi mă întorc acasă.

Pentru un moment, Henrik Vanger ieşi din rolul de patriarh binevoitor şi Mikael îl putu întrezări pe patronul nemilos din vremea lui de glorie, pus față-n față cu o piedică ori cu vreun tânăr recalcitrant. Dar, după o clipă, gura i se strâmbă într-un surâs trist:

— Înțeleg.

— Totul e foarte simplu. Nu e nevoie să faceți vreun ocoliş. Spuneți ce vreți să fac, şi eu voi fi în stare să decid dacă fac sau nu.

— Vrei să spui că, dacă nu te conving în treizeci de minute, n-o voi face nici în treizeci de zile…

— Ceva în genul ăsta.

— Dar povestea mea este de fapt lungă şi complicată.

— Scurtaţi-o şi simplificaţi-o. Aşa facem noi, în jurnalistică. Douăzeci şi nouă de minute.

Henrik Vanger înălţă o mână:

— Ajunge. Am priceput. Dar, te rog, nu exagera. Prin urmare, am nevoie de cineva care să ştie să facă cercetări şi să fie dotat cu spirit critic, dar care să fie în acelaşi timp integru. Cred că tu eşti acela, şi nu este un compliment. Un bun jurnalist trebuie să aibă aceste calităţi, şi eu am citit cartea ta *Templierii* cu mare interes. Sunt absolut convins când afirm că te-am ales pentru că l-am cunoscut pe tatăl tău şi pentru că ştiu cine eşti. Dacă am înţeles bine, ai fost dat afară de la gazeta ta, după afacerea Wennerström – sau cel puţin ai plecat la cerere. Ceea ce înseamnă că pentru moment nu eşti angajat nicăieri şi nu e nevoie de cine ştie ce ştiinţă ca să-mi dau seama că te afli într-o situaţie economică destul de strâmtorată.

— Ceea ce vă permite să profitaţi de ea, nu-i aşa?

— Poate. Dar, Mikael – pot sa te numesc Mikael? – şi, te rog, nu mi te mai adresa la plural, eu nu am intenţia să inventez false pretexte. Sunt prea bătrân pentru asta. Dacă nu-ţi va plăcea ce voi spune, n-ai decât să mă trimiţi la dracu. Atunci, nu voi avea decât să caut pe altcineva care să vrea să lucreze pentru mine.

— OK, în ce constă treaba pe care vrei s-o fac?

— Ce ştii despre familia Vanger? Mikael deschise braţele.

— Ei bine, ce am reuşit să citesc pe Internet, după telefonul lui Frode. Pe vremea dumitale, grupul Vanger era unul din concernele industriale cele mai importante din Suedia, astăzi, întreprinderea este considerabil redusă. Martin Vanger este director. De acord, mai ştiu şi altele, dar unde vrei să ajungi?

— Martin este… El este un om bun, dar, de fapt, nu ştie să navigheze decât cu vânt favorabil. Este cu totul nepotrivit ca preşedinte al unui concern în criză. El vrea să modernizeze şi să specializeze producţia – ceea ce este o idee bună –, dar are greutăţi să-şi impună ideile, şi încă şi mai greu să le finanţeze. Acum douăzeci şi cinci de ani, grupul Vanger era un concurent serios pentru imperiul Wallemberg. Aveam peste patruzeci de mii de angajaţi în Suedia. Dădeam ocupaţii, locuri de muncă şi venituri întregii ţări. Astăzi, cea mai mare parte din aceste locuri de muncă au fost mutate în Coreea sau în Brazilia. Avem cel mult zece mii de angajaţi şi peste un an sau doi, dacă Martin nu reuşeşte să decoleze, vom mai avea doar cinci mii, în principal în mici manufacturi. Altfel spus, grupul Vanger este pe punctul de a fi aruncat la „groapa de gunoi a istoriei”.

Mikael dădu din cap. Ce povestea Henrik Vanger se potrivea cu propriile lui concluzii, după cele câteva momente petrecute în faţa calculatorului.

— Grupul Vanger continuă să fie una dintre rarele întreprinderi de familie din ţara asta, cu treizeci de membri ai familiei ca acţionari mai mult sau mai puţin minoritari. Aceasta a fost totdeauna forţa grupului, dar, în acelaşi timp, marea noastră slăbiciune.

Henrik Vanger făcu o pauză, pentru efectul oratoric, apoi reîncepu să vorbească cu intensitate în glas:

— Întrebările mi le vei pune la sfârşit, dar vreau să mă crezi pe cuvânt de onoare când îţi spun că-i detest pe cei mai mulţi membri ai familiei mele. Ea se compune în cea mai mare parte din hoţi, avari, despoţi şi incapabili. Am condus concernul timp de treizeci şi cinci de ani – şi, practic, permanent am fost prins în lupte necontenite cu ceilalţi membri ai familiei. Ei erau cei mai răi duşmani ai mei, nu concurenţii.

Făcu o pauză.

— Ţi-am spus că vreau să te angajez pentru două însărcinări. Aş vrea să scrii o istorie sau o biografie a familiei Vanger. Pentru a simplifica, putem s-o numim autobiografia mea. Rezultatul nu trebuie să fie un text de citit la biserică, ci o istorie despre ură, certuri de familie şi lăcomie nemăsurată. Îţi voi pune la dispoziţie toate jurnalele şi arhivele mele personale. Vei avea liber acces la gândurile mele cele mai secrete şi vei putea publica absolut tot rahatul pe care îl vei găsi, fără vreo restricţie. Cred că această povestire îl va face pe Shakespeare să pară un divertisment plăcut de familie.

— De ce?

— Pentru ce vreau să public o istorie scandaloasă a familia Vanger? Sau care este motivul pentru care te rog pe tine să scrii aceasta?

— Ambele întrebări, cred.

— Sincer vorbind, nu-mi pasă dacă această carte va fi publicată sau nu. Dar cred că istorisirea trebuie pusă pe hârtie, de n-ar fi decât într-un singur exemplar, pe care să-l laşi direct la Biblioteca Regală. Vreau ca povestea mea să fie accesibilă posterităţii, când voi fi mort. Motivaţia mea e mai simplă decât îţi imaginezi – răzbunarea.

— Răzbunarea?

— Nu eşti obligat să mă crezi, dar eu am încercat să fiu un om cinstit, chiar fiind capitalist şi patron de industrie. Sunt mândru de faptul că numele meu evocă un om care şi-a ţinut

totdeauna cuvântul şi a îndeplinit toate promisiunile. Eu nu am făcut niciodată jocuri politice. Nu am avut niciodată probleme să negociez cu sindicatele. Şi chiar un social-democrat pătimaş ca Tage Erlander mă respecta. Pentru mine, era o chestiune etică: eu eram responsabil pentru pâinea a mii de oameni şi aveam grijă de angajaţii mei. E amuzant, dar Martin are aceeaşi atitudine, deşi el este alt gen de om. Şi el a încercat să facă ceea ce era drept. Poate că n-am reuşit totdeauna, dar, în general, sunt puţine lucruri de care să-mi fie ruşine.

Din păcate, Martin şi cu mine suntem excepţii în familia noastră, continuă Henrik Vanger. Sunt multe cauze care explică de ce concernul Vanger se îndreaptă azi spre prăbuşire, dar una dintre cele mai importante este aviditatea care nu ţine seama de ziua de mâine, şi care animă pe mulţi membri ai familiei mele. Dacă vei accepta misiunea, îţi voi explica exact cum au făcut să saboteze concernul.

Mikael rămase un moment pe gânduri.

— OK. Nici eu nu vreau să te mint. A scrie o asemenea carte va lua luni de zile. Nu am nici dorinţa şi nici forţa de-a o face.

— Cred că pot să te conving.

— Mă îndoiesc. Dar spuneai că sunt două lucruri pe care vrei să le fac. Care este adevăratul tău scop?

Henrik Vanger se ridică, greu, încă o dată, şi se duse la birou să caute fotografia lui Harriet Vanger. O puse în faţa lui Mikael.

— Dacă doresc să scrii o biografie a familiei Vanger, este pentru că vreau să faci o hartă a membrilor ei, privită prin ochii unui jurnalist. Aceasta îţi va da şi un alibi pentru a cotrobăi în istoria familiei. Ceea ce vreau eu de fapt este să rezolvi o enigmă. Iată, aceasta este misiunea ta.

— O enigmă?

— Harriet era prin urmare nepoata lui Richard. Noi am fost cinci fraţi. Richard era cel mai mare, fiind născut în 1907. Eu sunt cel mai mic, m-am născut în 1920. Nu pot înţelege cum Dumnezeu a putut să facă grămada asta, aşa de…

Pentru câteva momente, Henrik Vanger păru să piardă firul, cufundându-se în propriile gânduri. Apoi, se întoarse spre Mikael, cu o nouă hotărâre în glas:

— Lasă-mă să-ţi vorbesc despre fratele meu Richard Vanger. Şi el este o mostră din cronica pe care vreau s-o scrii.

Îşi turnă cafea, propunându-i şi lui Mikael încă o ceaşcă.

— În 1924, la şaptesprezece ani, Richard era un naţionalist fanatic. Antisemit notoriu, a aderat la Liga Naţional-Socialistă pentru Libertate, unul dintre primele grupuri naziste suedeze. Fascinant, nu, cum reuşesc totdeauna naziştii să plaseze cuvântul „libertate” în propaganda lor!?

Henrik Vanger scoase un alt album de fotografii şi-l răsfoi, să ajungă la pagina dorită.

— Iată-l aici pe Richard în compania lui Birger Furugård, un veterinar care a devenit liderul Mişcării lui Furugård, cea mai importantă asociaţie nazistă de la începutul anilor treizeci. Dar Richard n-a rămas cu el. Un an mai târziu, a aderat la Organizaţia Luptei Fasciste Suedeze, SFKO. El l-a cunoscut pe Per Engdhal şi pe alţi indivizi, care, o dată cu trecerea anilor, aveau să devină petele ruşinoase ale politicii naţiunii.

Întoarse pagina albumului. Richard Vanger în uniformă.

— În 1927, a intrat în armată – împotriva voinţei tatei – şi în toţi anii aceia a păscut pe la diferite grupuri naziste din ţară. Dacă undeva se afla o adunătură de conspiratori bolnavi, puteai fi convins că numele lui se afla pe lista membrilor. În 1933 a fost fondată mişcarea lui Lindholm, sub numele de Partidul Muncitoresc Naţional-Socialist. Cât de familiarizat eşti cu istoria nazismului suedez?

— Nu sunt istoric, dar am citit câteva cărţi.

— Al Doilea Război Mondial a început deci în 1939, iar războiul de iarnă împotriva Finlandei, în 1940. Un mare număr de activişti făcând parte din Mişcarea lui Lindholm s-au înrolat ca voluntari. Richard era unul dintre ei; pe atunci avea gradul de căpitan în armata suedeză. A murit în februarie 1940, cu puţin înainte de acordul de pace cu Uniunea Sovietică. El a devenit martir al mişcării naziste şi un grup de luptă a primit numele lui. Încă şi astăzi, un număr de căpiaţi se strâng într-un cimitir din Stockholm la comemorarea morţii lui Richard Vanger, ca să-l omagieze.

— Înţeleg.

— În 1926, când avea nouăsprezece ani, frecventa o femeie pe nume Margareta, fiica unui profesor din Falun. Ei se întâlneau la adunări politice şi au avut o legătură din care s-a născut în 1927 un fiu, Gottfried. Richard a luat-o de soţie pe Margareta la naşterea fiului. În prima parte a anilor treizeci, fratele meu şi-a instalat soţia şi fiul aici, la Hedestad, în vreme ce el era la post,

la regimentul din Gävle. Folosea timpul liber ca să facă pe misionarul pentru mişcarea nazistă. În 1936, a avut o ceartă serioasă cu tata, care a dus la faptul că tata i-a retras orice sprijin economic. După aceea, Richard a trebuit să se descurce singur. El s-a mutat cu familia la Stockholm, unde trăiau în relativă sărăcie.

— Nu avea avere proprie?

— Partea pe care o avea în concern era blocată. El nu putea s-o vândă în afara familiei. Mai trebuie spus că Richard era la el acasă un adevărat tiran, cu puţine trăsături paşnice. Îşi bătea soţia şi îşi tortura copilul. Gottfried a crescut ca un copil supus şi maltratat. El avea treisprezece ani când Richard a murit în război: cred că a fost cea mai fericită zi din viaţa lui Gottfried. Tatăl meu s-a îndurat de copil şi de văduvă şi i-a luat aici, ia Hedestad, le-a dat un apartament şi a vegheat ca Margareta să aibă o existenţă decentă.

Dacă Richard ilustrase partea întunecată şi fanatică a familiei, Gottfried o reprezenta pe cea de lene şi trândăvie. Când avea optsprezece ani, l-am luat în grija mea – la urma urmei, era fiul fratelui meu mort –, chiar dacă deosebirea de vârstă dintre noi nu era mare. Eu nu aveam decât şapte ani mai mult decât nepotul meu. Făceam parte deja din conducerea grupului şi era evident că-i voi urma tatălui meu, în vreme ce Gottfried era, de fapt, considerat ca un intrus în familie.

Henrik Vanger rămase o clipă pe gânduri.

— Tatăl meu nu ştia prea bine cum să se comporte cu nepotul şi eu am fost cel care am insistat să am grijă de el. I-am dat de lucru în cadrul întreprinderii. Era în perioada de după război. El a încercat, fără îndoială, să se achite cum trebuie de sarcini, dar avea greutăţi de concentrare. Era dezordonat, plin de farmec şi petrecăreţ, plăcea femeilor şi avea perioade în care bea prea mult. Mi-e greu să spun ce sentimente aveam pentru el… Nu era incapabil, dar nu era de încredere şi adesea m-a dezamăgit profund. Cu trecerea anilor, a devenit alcoolic şi în 1965 a murit înecat. Accidentul s-a petrecut aici, în celălalt capăt al insulei, unde avea o cabană pe care o construise şi unde obişnuia să se retragă, ca să bea în linişte.

— Prin urmare, el este tatăl lui Harriet şi al lui Martin? a întrebat Mikael, arătând spre portretul de pe măsuţă. Trebuia să recunoască, împotriva propriei voinţe, că povestirea bătrânului era interesantă.

— Exact. La sfârşitul anilor patruzeci, Gottfried întâlnise o femeie care se numea Isabella Koenig, o tânără refugiată din Germania, după război. Isabella era o adevărată frumuseţe – vreau să spun că era strălucitor de frumoasă, ca Greta Garbo sau Ingrid Bergman. Cu siguranţă, Harriet a moştenit gene mai curând de la Isabella, decât de la Gottfried. Poţi să vezi pe fotografie, Harriet era deja foarte frumoasă când n-avea decât paisprezece ani.

Amândoi contemplară fotografia.

— Dar, să continui. Isabella era născută în 1928, şi mai este încă în viaţă. Ea avea doisprezece ani la izbucnirea războiului şi poţi să-ţi imaginezi ce însemna să fii adolescent la Berlin, când bombardierele aliate îşi aruncau încărcătura. Cred că s-a simţit ca în Paradis când a debarcat în Suedia. Din păcate, ea împărtăşea o bună parte din viciile lui Gottfried; era cheltuitoare, tot timpul pusă pe petreceri şi de multe ori ea şi Gottfried păreau mai mult camarazi de băutură, decât un cuplu de soţi. Călătorea fără încetare, când în Suedia, când în străinătate şi în general nu avea nici cel mai mic simţ al responsabilităţii. Ceea ce se răsfrângea, desigur, asupra copiilor. Martin s-a născut în 1948 şi Harriet în 1950. Copilăria lor a fost un haos, cu o mamă care-i abandona mereu şi un tată care se apropia de alcoolism.

Am intervenit eu, în 1958. Gottfried şi Isabella locuiau pe atunci la Hedestad – i-am forţat să se mute aici, pe insulă. Mă săturasem şi am hotărât să încerc să rup cercul vicios. Martin şi Harriet erau acum mai mult sau mai puţin părăsiţi.

Henrik Vanger îşi privi ceasul.

— Cele treizeci de minute se termină curând, dar sunt aproape de sfârşitul povestirii. Mi-acorzi o prelungire?

Mikael încuviinţă, cu un gest din cap:

— Continuă, te rog.

— Pe scurt, deci. Eu nu aveam copii – un contrast dramatic cu ceilalţi fraţi şi membri ai familiei, care păreau să fie obsedaţi de o nevoie prostească de a perpetua neamul Vanger. Gottfried şi Isabella s-au mutat aici, dar mariajul era pe terminate. Deja, după un an, Gottfried s-a mutat în cabana lui. Locuia acolo cu totul singur lungi perioade de timp şi se muta înapoi, la Isabella, doar când se făcea prea frig. Eu i-am luat în grija mea pe Martin şi pe Harriet şi ei au devenit în multe privinţe copiii pe care nu i-am avut niciodată.

Martin era… Ca să spun adevărul, a existat un moment în tinereţea lui, când m-am temut că va merge pe urmele tatălui său. Era moale, introvertit şi visător, dar putea să fie şi şarmant, şi entuziast. A avut câţiva ani dificili, însă şi-a revenit când a început studiile la universitate. El

este… Ei bine, el este, oricum, directorul a ceea ce a mai rămas din concernul Vanger, ceea ce trebuie considerat ca un bilanţ pasabil.

— Si Harriet? întrebă Mikael.

— Harriet a devenit lumina ochilor mei. Am încercat să-i ofer siguranţă, încredere în sine şi noi doi ne citeam gândurile. Am considerat-o ca pe propria mea fiică şi ea era mai aproape de mine decât de propriii ei părinţi, înţelegi, Harriet era specială. Era introvertită – ca şi fratele ei – şi ca adolescentă avea o atracţie particulară pentru religie, iar prin asta se deosebea de întreaga noastră familie. Dar avea daruri evidente şi era deosebit de inteligentă. Avea simţ moral şi şira spinării tare. Când avea paisprezece ani, eram absolut convins că ea avea să fie – mai mult decât fratele ei şi toţi verii şi nepoţii din jur – aceea care într-o zi va conduce concernul Vanger, sau cel puţin va juca un rol central.

— Şi, ce s-a întâmplat?

— Am ajuns acum la adevăratul motiv pentru care doresc să te angajez. Vreau să găseşti cine din familia noastră a asasinat-o pe Harriet Vanger şi a petrecut apoi următorii patruzeci de ani încercând să mă facă să-mi pierd minţile.

5
Joi 26 decembrie

Pentru prima oară de când Henrik Vanger îşi începuse monologul, bătrânul reuşise să-l uluiască. Mikael s-a simţit obligat să-l roage să repete ceea ce tocmai spusese, pentru a fi sigur că auzise bine. Nimic din tăieturile pe care le citise nu-l lăsase să bănuiască că în sânul familiei Vanger fusese săvârşit un omor.

— Era în 22 septembrie 1966. Harriet avea şaisprezece ani şi tocmai intrase în primul an de liceu. Era o sâmbătă, a fost cea mai rea zi din viaţa mea. Am reluat derularea evenimentelor de atâtea ori, încât cred că aş putea să refac ce s-a petrecut în fiecare minut din ziua aceea – în afara celui mai important.

Făcu un gest cu mâna, ca şi cum ar fi dat ceva la o parte.

— Cea mai mare parte din familia mea era adunată aici, în această casă. Era unul dintre acele îngrozitoare prânzuri anuale de familie, când asociaţii concernului Vanger se adunau ca să discute afaceri. Era o tradiţie pe care o introdusese bunicul meu, şi care se termina cel mai adesea cu situaţii mai mult sau mai puţin dezagreabile. Tradiţia a încetat în 1980, când Martin a hotărât, pur şi simplu, ca toate discuţiile despre întreprindere să aibă loc în şedinţe şi adunări regulate. E cea mai bună decizie pe care a luat-o. Au trecut deja douăzeci de ani de când familia nu s-a mai întâlnit în asemenea ocazii.

— Spuneai că Harriet a fost asasinată…

— Aşteaptă. Lasă-mă să-ţi povestesc ce s-a întâmplat. Mai era şi sărbătoare, Ziua Copiilor, cu o defilare organizată de clubul sportiv din Hedestad. În ziua aceea, Harriet mersese în oraş ca să privească defilarea, împreună cu câteva colege de şcoală. S-a întors pe insulă puţin după ora două; dineul trebuia să înceapă la ora cinci şi era de aşteptat ca ea să participe, la fel ca toţi ceilalţi tineri din familie.

Henrik Vanger se ridică, apropiindu-se de fereastră, îi făcu semn lui Mikael să vină şi-i arătă cu degetul:

— La ora 14:15, câteva minute după sosirea lui Harriet, s-a petrecut un accident dramatic pe pod. Un anume Gustav Aronsson, fratele fermierului de la Östergård, o fermă de aici, de pe insulă –, a intrat pe pod şi a lovit în plin o cisternă care venea pe insulă ca să aducă o comandă de motorină. Nu s-a putut stabili propriu-zis cum s-a produs accidentul – vederea era liberă în ambele sensuri – dar amândoi mergeau prea repede şi ceea ce ar fi trebuit să fie un accident minor s-a transformat în catastrofă. Şoferul cisternei, încercând să evite coliziunea, a răsucit instinctiv volanul. Cisterna a lovit balustrada podului şi s-a răsturnat, culcându-se de-a curmezişul, cu fundul mult peste marginea podului. Un stâlp de metal a găurit cisterna şi motorina uşor inflamabilă a început să curgă. În acelaşi timp, Gustav Aronsson, prins în cabina camionului, suferea teribil şi urla fără încetare. Şoferul cisternei era, de asemenea, rănit, dar reuşise să iasă singur afară din cabină.

Bătrânul făcu o pauză, reaşezându-se.

— De fapt, accidentul nu a avut nici o legătură cu Harriet, Dar, într-un anume fel, a jucat un rol important. Haosul era total şi oamenii s-au grăbit să dea o mână de ajutor. Ameninţarea unui incendiu era permanentă şi s-a dat alarma. Poliţia, ambulanţa, primele ajutoare, pompierii, ziariştii şi curioşii au sosit imediat. Evident, toţi se îngrămădeau pe partea dinspre oraş; aici, pe insulă, făceam totul ca să-l scoatem pe Aronsson din maşina sfărâmată, ceea ce s-a dovedit o treabă drăcesc de grea. Era prins tare şi rănit serios.

Am încercat să-l eliberăm trăgându-l cu mâinile, dar n-a mers. Trebuia tăiat metalul, deci era nevoie de un fierăstrău. Problema era că nu puteam face nimic care ar fi riscat să provoace scântei, eram în mijlocul unei bălţi de motorină, lângă o cisternă răsturnată. Dacă exploda, am fi încetat cu toţii să existăm. A trecut o vreme până ce am realizat că aveam nevoie de ajutoare de pe partea cealaltă – cisterna era culcată peste pod şi a trece peste ea era ca şi cum s-ar fi trecut peste o bombă.

Mikael avea în continuare impresia că bătrânul povestea o istorie de multe ori repetată şi lungită intenţionat, cu scopul de a-i capta interesul. Şi trebuia să accepte că Henrik Vanger era un excelent povestitor, ştiind să-şi cucerească auditoriul. Încă nu înţelegea unde avea să ducă istorisirea.

— Ceea ce este important cu acest accident este că podul a rămas închis în următoarele douăzeci şi patru de ore. Abia duminică seară au reuşit să pompeze carburantul rămas, cisterna a putut fi ridicată, iar podul a fost redeschis pentru circulaţie. În aceste douăzeci şi patru de ore, insula a fost izolată de restul lumii. Singurul fel de a atinge uscatul era cu o barcă a pompierilor, care a fost mobilizată pentru transportul oamenilor din portul de agrement de pe partea asta, până la portul de pescuit, aflat pe partea cealaltă, lângă biserică. Câteva ore

ambarcaţiunea n-a fost utilizată decât de personalul de salvare şi abia duminică seara, târziu, au început să fie transportate şi persoane particulare. Înţelegi ce înseamnă asta? Mikael dădu din cap:

— Presupun că lui Harriet i s-a întâmplat ceva pe insulă şi că numărul suspecţilor se limitează la persoanele care se aflau aici. Un fel de mister în spaţiu închis, nu-i aşa?

Henrik Vanger surâse ironic:

— Mikael, nici nu ştii câtă dreptate ai. Şi eu am citit-o pe Dorothy Sayers. Faptele sunt următoarele: Harriet a sosit la 14:10. Dacă numărăm şi copiii şi cuplurile necăsătorite, în total aproape patruzeci de persoane sosiseră în cursul zilei. Adăugând personalul şi locuitorii permanenţi, erau şaizeci şi patru de persoane aici sau în jurul casei. Unii dintre ei – care aveau să rămână peste noapte – erau pe cale să se instaleze în casele de oaspeţi sau în dormitoarele libere din casă. Înainte, Harriet locuise într-o casă pe partea cealaltă a drumului, dar, cum ţi-am povestit deja, nici tatăl ei, Gottfried, nici mama ei, Isabella, nu erau foarte stabili şi eu vedeam bine cât de tulburată era fata. Nu se putea concentra la învăţătură şi în 1964, când a făcut paisprezece ani, am lăsat-o să se mute la mine. Isabella a găsit desigur că era foarte comod, debarasându-se de toată răspunderea.

Fata a primit o cameră la etaj şi ultimii doi ani a locuit aici. Aşa că, aici a venit în ziua aceea. Ştim că l-a întâlnit pe Harald Vanger şi că a schimbat câteva cuvinte cu el jos, în curte – el este unul dintre fraţii mei mai mari. Apoi, a urcat scara până aici, în camera aceasta şi a intrat să mă salute. Mi-a spus că vrea să-mi spună ceva. Tocmai atunci, aveam la mine pe câţiva dintre membrii familiei şi nu aveam timp de ea. Însă părea aşa de preocupata, că i-am spus că voi veni la ea în cameră de îndată ce voi putea. A dat din cap şi a ieşit pe uşa asta. A fost ultima oară când am văzut-o. Un minut mai târziu, s-a auzit bubuitura de pe pod şi haosul care a urmat a dat peste cap toate planurile din ziua aceea.

— Cum a murit?

— Aşteaptă. E mult mai complicat şi trebuie să-ţi istorisesc faptele în ordinea lor cronologică. Când a avut loc coliziunea, oamenii au lăsat tot ce aveau în mâini şi au fugit la locul accidentului. Eu eram… Să zicem că am luat conducerea operaţiunilor şi am fost total acaparat în următoarele ore. Ştim că şi Harriet a venit la pod imediat după accident – mai multe persoane au văzut-o –, dar riscul unei explozii m-a făcut să ordon ca toţi cei care nu ajutau la degajarea lui Aronsson din carcasa maşinii să plece de acolo. Nu eram mai mult de cinci persoane la locul accidentului. Eu însumi şi fratele meu Harald. Un anume Magnus Nilsson, angajat de mine ca om la toate. Un muncitor de la gater, numit Sixten Nordlander, care avea o căsuţă în Fiskehamnen. Şi un tânăr numit Jerker Aronsson. Nu avea decât şaisprezece ani şi ar fi trebuit să-l fac să plece de acolo, dar era nepotul celui prins în maşină şi venise acolo pe bicicletă, un minut sau două după accident.

Spre ora 14.40, Harriet se afla în bucătărie aici, în casă. A băut un pahar cu lapte şi a schimbat câteva cuvinte cu o anume Astrid, care era bucătăreasă. Împreună, au privit de la fereastră ce se petrecea pe pod.

La 14.55, Harriet a traversat curtea. A fost văzută, printre alţii, de mama ei Isabella, dar nu şi-au vorbit. Un minut mai târziu, s-a încrucişat cu Otto Falk, pastorul din Hedeby. În acea vreme, casa parohială se afla unde are azi Martin Vanger casa, şi, prin urmare, pastorul locuia de partea asta a podului. Falk fusese răcit şi când s-a petrecut coliziunea era în pat şi dormea; nu asistase la dramă, tocmai fusese anunţat şi era pe drum spre pod. Harriet l-a oprit, voia să-i vorbească, dar el a dat-o la o parte cu mâna, continuându-şi drumul. Otto Falk este ultima persoană care a mai văzut-o în viaţă.

— Cum a murit? întrebă din nou Mikael.

— Nu ştiu, răspunse Henrik Vanger, cu o privire chinuită. Am reuşit să-l degajăm pe Aronsson din maşină doar în jurul orei 17 – de altfel, a supravieţuit, deşi era rănit grav – şi spre ora 18 s-a considerat că nu mai exista pericol de incendiu. Insula era în continuare izolată, dar situaţia se calmase. Ne-am dat seama de absenţa Harrietei doar în momentul în care ne-am aşezat la masă pentru o cină târzie, pe la ora 20. Am trimis-o pe una dintre verişoarele ei s-o caute în odaie, dar aceasta s-a întors spunând că n-a găsit-o. Nu m-am gândit prea mult la asta; am crezut că plecase să se plimbe, sau că nu fusese anunţată când se servea cina. În timpul serii, am fost ocupat cu diverse certuri familiale. Numai a doua zi dimineaţa, când a căutat-o Isabella, am realizat că nimeni nu ştia unde este şi că nimeni n-o văzuse din ajun. Îşi desfăcu braţele:

— Din ziua aceea, Harriet Vanger a dispărut fără cea mai mică urmă.

— A dispărut? repetă Mikael, ca un ecou.

— În toţi aceşti ani, noi n-am reuşit să găsim nici măcar un fragment microscopic rămas după ea.

— Dar dacă a dispărut, nu poţi fii sigur că cineva a ucis-o!

— Îţi înţeleg obiecţia. Şi eu am gândit exact la fel. Când cineva dispare fără urmă, pot fi patru posibilităţi Persoana a dispărut de bunăvoie şi se ascunde. A avut un accident mortal. S-a sinucis. Şi, în cele din urmă, a patra posibilitate, a fost victima unei crime. Le-am cântărit pe toate.

— Prin urmare, crezi că cineva i-a luat viaţa. De ce?

— Pentru că este singura concluzie plauzibilă. Henrik Vanger înălţă un deget:

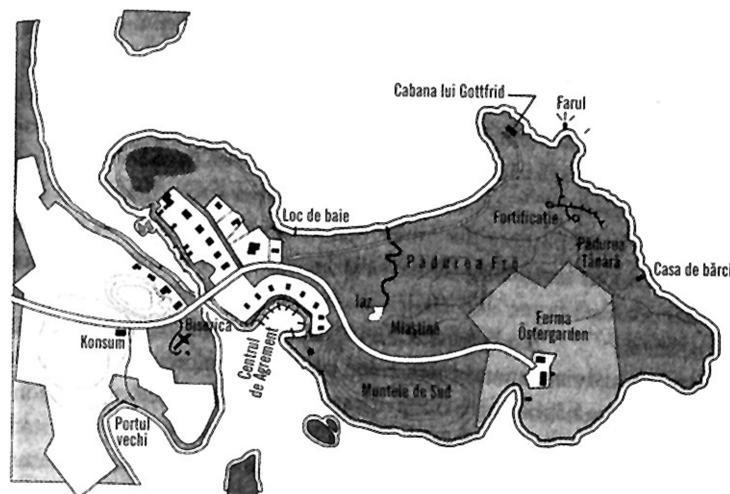
— La început, am sperat că fugise, dar pe măsură ce treceau zilele, am înţeles cu toţii că nu era vorba despre asta. Vreau să spun, o fată de şaisprezece ani, dintr-un mediu destul de protejat, chiar dacă este isteaţă, cum ar putea sa se descurce, ca să rămână ascunsă, fără să fie descoperită? Unde va găsi bani? Şi chiar dacă va găsi de lucru undeva, va avea nevoie de declaraţie de impozite şi de adresă.

Ridică al doilea deget:

— Al doilea gând a fost, evident, că fusese victima unui accident. Fă-mi, te rog, un serviciu: deschide sertarul de sus al biroului! O să găseşti un plan.

Mikael făcu cele cerute, apoi desfăcu pe măsuţă harta. Hedebyön – insula Hedeby – era o întindere de teren neregulat, de aproximativ trei kilometri lungime şi un kilometru şi jumătate, în partea cea mai lată. O bună parte din insulă era formată din pădure. Locuinţele erau concentrate în jurul podului şi lângă portul pentru bărci; de cealaltă parte a insulei se afla o fermă, Östergården, de unde pornise nefericitul Aronsson în turul lui cu camionul.

— Adu-ţi aminte că ea nu a putut părăsi insula, sublinie Henrik Vanger. Şi aici, pe insulă, se poate muri accidental, ca oriunde. Poţi fi lovit de trăsnet – dar în ziua aceea n-a fost furtună. Poţi fi călcat sub copite de un cal, poţi cădea într-un puţ sau într-o groapă. Cu siguranţă, sunt sute de feluri în care poţi fi victima unui accident. M-am gândit la toate.

El ridică al treilea deget:

— Există o piedică, valabilă şi în a treia posibilitate – dacă fata, dincolo de orice presupunere, s-ar fi sinucis. *Corpul ar fi trebuit să se afle undeva pe această suprafaţă strict delimitată.*

Henrik Vanger lăsă mâna să-i cadă în mijlocul hărţii.

— În zilele de după dispariţia ei, am mers s-o căutăm, de-a lungul şi de-a latul insulei. Oamenii au cercetat fiecare şanţ, fiecare bucată de teren, orice crăpătură din munte şi fiecare muşuroi de pământ. Am căutat prin fiecare clădire, coş de casă, puţ, şopron şi pod.

Bătrânul întoarse privirea de la Mikael, cercetând întunericul de afară. Vocea lui deveni mai joasă şi mai apropiată.

— În toamnă, am căutat-o chiar după ce toţi ceilalţi renunţaseră. Când nu eram obligat să muncesc, străbăteam insula în lung şi în lat. Iarna a sosit, fără să fi putut găsi nici cea mai mică urmă a ei. În primăvară am continuat, până ce am înţeles că ceea ce făceam era absurd. Când a venit vara, am angajat trei pădurari care au refăcut cercetarea cu ajutorul câinilor. Ei au căutat amănunţit şi sistematic fiecare metru pătrat din insulă. La vremea aceea începusem să-mi dau seama că cineva ar fi putut să-i facă rău. Prin urmare, aceştia căutau vreun fel de mormânt în care s-o fi ascuns cineva. Au căutat timp de trei luni. Nu am găsit nici cea mai mică urmă. Era ca şi cum Harriet se evaporase.

— Eu unul văd tot felul de alte posibilităţi, obiectă Mikael.

— Te ascult.

— S-a putut îneca, accidental sau voit. Suntem pe o insulă şi apa poate ascunde multe lucruri.

— E adevărat. Dar nu e veridic. Ascultă-mă: dacă Harriet ar fi avut un accident şi s-ar fi înecat, aceasta ar fi trebuit în mod logic să se petreacă aproape de port. Adu-ți aminte că agitația de pe pod era cel mai dramatic eveniment care se petrecuse aici pe insulă de multe decenii şi este greu de crezut că o fată cu o curiozitate normală avea să aleagă tocmai acest moment ca să se ducă pe cealaltă parte a insulei. Dar şi mai important, continuă el, este că aici nu există mulți curenți, iar în acea vreme a anului vânturile sunt orientate spre nord sau nord-est. Dacă ceva ajunge în apă, este aruncat pe plajă pe partea satului, iar acolo se află construcții practic pe tot malul. Să nu crezi că noi nu ne-am gândit la asta; desigur, am dragat toate locurile unde în mod normal ar fi putut coborî în apă. Am tocmit chiar nişte tineri de la un club de scufundări de aici, din Hedestad. Şi-au petrecut vara cercetând metru cu metru fundul canalului, şi pe lângă maluri… nici o urmă. Sunt convins că ea nu zace în apă: am fi găsit-o.

— Dar poate că a avut un accident în altă parte? Podul era închis, sigur, dar distanța între insulă şi continent nu e prea mare. Poate că a trecut înot sau cu barca.

— Era septembrie târziu, apa era foarte rece şi Harriet cu siguranță nu s-a apucat să facă baie în mijlocul nebuniei generale. Dar dacă i-ar fi venit deodată pofta să înoate până pe partea cealaltă, ar fi fost observată şi ar fi provocat mare uimire. Erau duzini de ochi pe pod, iar pe partea cealaltă se aflau două-trei sute de oameni pe mal, care priveau spectacolul.

— Poate o barcă cu vâsle?

— Nu. În ziua aceea se aflau, foarte precis numărate, treisprezece bărci pe insulă. Cele mai multe bărci de agrement fuseseră scoase pe uscat. Jos, în vechiul port cu cabane, se mai aflau pe apă două bărci cu motor Petterson. Acolo erau şi şapte bărci mici, cu vâsle, dintre care cinci erau trase pe mal. Lângă casa pastorului se afla o bărcuță trasă pe pământ şi una pe apă. Lângă Östergården se mai afla încă o barcă cu motor şi una cu vâsle. Toate aceste bărci au fost inventariate şi se aflau la locurile lor. Dacă ar fi vâslit peste apă şi pe urmă ar fi plecat mai departe, în mod natural ar fi trebuit să lase barca pe cealaltă parte.

Henrik Vanger ridică al patrulea deget:

— De aceea, există doar o singură posibilitate plauzibilă, şi anume că Harriet a dispărut contra voinței ei. Cineva i-a făcut rău şi s-a debarasat de trup.

Lisbeth Salander a petrecut dimineața de Crăciun citind controversata carte a lui Mikael Blomkvist asupra jurnalismului economic. Cartea avea 210 pagini şi era intitulată *Templierii,* având ca subtitlu „Temă de refăcut pentru reporterii economici". Coperta, cu un design foarte modern, era făcută de Christer Malm şi reprezenta Bursa din Stockholm. Christer Malm o lucrase în Photoshop şi abia după o vreme îți dădeai seama că Bursa plutea în aer. Nu era nici un fundal. Greu ai fi putut imagina o copertă mai explicită şi mai eficace, pentru a da tonul la ceea ce urma.

Salander constată că Blomkvist era un excelent stilist. Cartea era scrisă într-un fel direct şi angajant, astfel încât chiar şi persoane neintroduse în labirintul jurnalismului economic puteau s-o citească cu folos. Tonul era muşcător şi sarcastic, dar mai ales convingător.

Primul capitol era un fel de declarație de război, în care Blomkvist nu-şi măsura cuvintele. Analiştii economici se transformaseră în ultimii douăzeci de ani într-un grup de băieți de prăvălie incompetenți, dar umflați de propria importanță şi total lipsiți de capacitatea unei gândiri critice. Ultima concluzie o trăgea arătând în ce măsură o grămadă de ziarişti economici se mulțumeau tot timpul şi fără cea mai mică obiecție să reproducă afirmații furnizate de directori de întreprinderi şi de speculanți la Bursă – chiar dacă respectivele afirmații erau în mod evident false şi eronate. Asemenea jurnalişti erau deci fie aşa de naivi şi uşor de tras pe sfoară, că trebuia să fie îndepărtați din profesie, fie – ceea ce era mult mai rău – persoane care în mod conştient îşi trădau misiunea de a executa un examen critic şi de a oferi publicului informație corectă. Blomkvist scria că uneori se jena să fie numit jurnalist economic, pentru că risca să fie confundat cu persoane pe care el în nici un caz nu le considera a fi jurnalişti.

Blomkvist compara contribuțiile analiştilor economici cu felul în care lucrau ziariştii însărcinați cu afaceri criminale, sau cu corespondenții în străinătate. El desena un tablou al indignării care ar urma dacă un jurnalist juridic al unui mare cotidian ar începe să citeze fără cea mai mică observație critică afirmațiile procurorului, dându-le automat drept adevărate, într-un proces de crimă, de exemplu, fără să-şi procure material din partea apărării sau să intervieveze familia victimei, ca să-şi construiască propria opinie despre ce era plauzibil şi ce nu era. El spunea că aceleaşi reguli ar trebui să se aplice şi jurnaliştilor economici.

Restul cărții constituia un şir de dovezi care întăreau torentul indignat din prima parte. Un capitol lung cerceta raportul asupra unei firme *start-up* în cinci mari cotidiene, printre care *Finanstidningen, Dagens Industri* şi *A-ekonomi,* la televiziune. El cita şi aduna tot ce spuseseră şi scriseseră reporterii, înainte de a compara acestea cu situația reală. Descriind dezvoltarea

viitoare a firmei, el cita întrebări simple pe care un *ziarist serios* ar fi trebuit să le pună, dar pe care tot grupul de analişti economici le omisese. Era un atac bine pus la punct.

Un alt capitol vorbea despre lansarea acţiunilor Telia – aceasta era partea cea mai zeflemitoare şi ironică a cărţii, în care câţiva scribi economici citaţi nominal erau literalmente jupuiţi, printre care un anume William Borg, împotriva căruia Mikael Blomkvist părea pornit în mod special. Un alt capitol, spre finele cărţii, compara nivelul de competenţă al jurnaliştilor economici suedezi şi străini. Blomkvist descria cum *ziariştii serioşi* de la *Financial Times, Economist* şi câteva ziare economice germane raportaseră aceleaşi subiecte în ţările respective. Comparaţia nu era în avantajul ziariştilor suedezi. Ultimul capitol conţinea o schiţă de propunere pentru redresarea acestei situaţii penibile. Concluzia cărţii retrimitea la introducere.

Dacă un reporter la parlament şi-ar îndeplini sarcina la fel, susţinând fără absolut nici o critică fiecare decizie luată, oricât de absurdă ar fi, sau dacă un jurnalist politic ar greşi în opiniile lui într-un chip asemănător, atunci acei jurnalişti ar fi puşi pe liber sau cel puţin mutaţi la o secţie unde n-ar putea produce vreo daună. În lumea jurnaliştilor economici nu se ţine seamă de ceea ce este totuşi misiunea normală a unui ziarist, aceea de a face analize critice şi de a da cititorilor un raport obiectiv asupra rezultatelor. În schimb, aici este lăudat escrocul care a reuşit mai bine. Şi tot aici este creată Suedia viitorului şi sunt îngropate ultimele urme de încredere în jurnalişti ca oameni de meserie.

Erau vorbe spuse pe şleau. Tonul era aspru şi Salander înţelegea fără cea mai mică greutate dezbaterea furtunoasă care urmase atât în *Journalisten,* organul de branşă, cât şi în unele reviste economice şi în articolele de fond şi de economie ale cotidienelor. Chiar dacă numai un număr mic de ziarişti erau daţi cu nume în carte, Lisbeth Salander presupunea că branşa era destul de mică, pentru ca toţi să poată înţelege exact cine era vizat când erau date numele diferitelor cotidiene. Blomkvist îşi făcuse duşmani înverşunaţi, ceea ce se reflecta în duzina de comentarii răuvoitoare care urmaseră deciziei în cazul Wennerström.

Ea închise cartea şi privi fotografia de pe coperta din spate. Mikael Blomkvist era fotografiat din trei sferturi. O şuviţă castanie îi flutura pe frunte, un pic neglijent, ca şi cum o boare de vânt ar fi bătut tocmai când fusese luată poza sau ca şi cum (ceea ce era mai plauzibil) fotograful Christer Malm l-ar fi aranjat aşa. El privea în aparat cu un zâmbet ironic şi cu o privire care se voia fără îndoială şarmantă şi şmecheră. *Un bărbat destul de bine. Pe cale să petreacă trei luni în puşcărie.*

„Hei, *Kalle* Blomkvist”, spuse ea cu voce tare. „Eşti cam arogant, nu-i aşa?”

Spre prânz, Lisbeth Salander îşi porni computerul iBook şi deschise programul de corespondenţă *Eudora.* Bătu doar un rând elocvent:

[Ai timp?]

Ea semnă Wasp şi trimise e-mailul la adresa Plague_xyz_666@hotmail.com. Din precauţie, a trecut comunicarea prin programul de criptare PGP.

Pe urmă, îşi puse o pereche de blugi negri, un pulover călduros şi o jachetă marinărească de culoare închisă, precum şi mănuşi, căciuliţă şi fular, toate galben-pal. Scoase toate inelele din sprâncene şi din nas, îşi dădu cu ruj palid pe buze şi se cercetă în oglinda din sala de baie. Semăna cu oricare plimbăreţ de duminică – ea îşi considera ţinuta ca un camuflaj de luptă, pentru o expediţie în spatele liniilor duşmane. Luă metroul de la staţia Zinkensdamm până la piaţa Östermalm, apoi o porni pe jos, spre Standvägen. Merse pe aleea centrală, citind numerele de pe imobile. Aproape de podul spre Djurgården, se opri şi contemplă uşa pe care o căuta. Traversă strada şi aşteptă la câţiva metri de intrare.

Constată că cea mai mare parte dintre oamenii care se plimbau în această zi friguroasă de după Crăciun mergeau pe chei şi că numai câţiva utilizau trotuarul din faţa caselor.

A trebuit să aştepte mai mult de o jumătate de oră, până ce în faţa casei s-a oprit o femeie în vârstă cu baston, venind dinspre Djurgården. Femeia i-a aruncat lui Salander o privire bănuitoare; aceasta i-a surâs amabil, salutând-o cu un gest politicos din cap. Doamna cu bastonul îi întoarse salutul, având aerul că încerca să-şi amintească de tânăra femeie. Salander se întoarse cu spatele şi făcu câţiva paşi, pentru a se depărta de uşă, ca şi cum ar fi aşteptat nerăbdătoare pe cineva, plimbându-se de colo-colo. Când se întoarse din nou, doamna ajunsese la uşă şi tocmai compunea codul, cu multă aplicare. Salander văzu fără nici o greutate că numărul era 1260.

Salander aşteptă cinci minute, înainte de a se apropia din nou de uşă. Când bătu codul, se auzi cum se deschidea încuietoarea. Ea împinse uşa, privind în casa scării. În holul de intrare, se afla o cameră de supraveghere căreia îi aruncă o privire, apoi o ignoră; modelul, vândut de

Milton Security, nu era activat decât în caz de alarmă provocată de o efracție sau un atac în imobil. În fund, la stânga, în spatele unui ascensor antic, se afla o altă uşă cu cod digital; ea încercă 1260 şi constată că cifrul valabil pentru uşa de intrare se potrivea şi uşii de acces la pivniță şi la camera de gunoi. *Neglijent, foarte neglijent!* Consacră exact trei minute cercetării subsolului, unde localiză spălătoria şi o cameră de gunoi. Pe urmă, folosind câteva şperacle pe care le „împrumutase” de la expertul lăcătuş de la Milton, deschise o uşă care dădea la ceea ce părea să fie un local de reuniuni, pentru comitetul de locatari. În fundul pivniței se afla o cameră de hobby. În sfârşit, găsi ceea ce căuta: o încăpere mai mică, funcționând drept centrală electrică pentru imobil. Salander cercetă contorul electric, siguranțele şi dozele de cuplaj şi scoase un aparat de fotografiat digital Canon, mare cât un pachet de țigări. Făcu trei fotografii ale amănuntului care o interesa.

Pe drumul de ieşire, aruncă o privire grăbită unei liste de locatari, aflată lângă ascensor şi citi numele de la ultimul etaj: Wennerström.

Apoi, părăsi imobilul şi merse cu pas vioi până la Muzeul Național, unde intră la cafenea pentru a se încălzi şi să bea cafea. După vreo jumătate de oră, se întoarse înapoi în Söder, urcând în apartamentul ei.

Primise un răspuns de la Plague_xyz_666@hotmail.com. Îl decripta în PGP. Răspunsul laconic cuprindea doar numărul 20.

6
Joi 26 decembrie

Răstimpul de treizeci de minute fixat de Mikael Blomkvist fusese de mult depăşit. Era ora 16.30 şi nu mai putea fi vorba de trenul cu care voise să plece. Mai putea totuşi ajunge la cel de 21.30.

Stătea în faţa ferestrei, masându-şi ceafa, în vreme ce privea faţada luminată a bisericii de dincolo de pod. Henrik Vanger îi arătase un album cu tăieturi din ziarele locale şi din cele naţionale, cu articole despre acea întâmplare. Interesul presei fusese relativ mare – o fată dintr-o familie cunoscută dispăruse fără urme. Dar, cum corpul nu fusese găsit şi ancheta părea să nu avanseze, interesul scăzuse după o vreme. Deşi era vorba despre o familie de industriaşi bine-cunoscută, cazul Harriet Vanger era o istorie uitată, după mai bine de treizeci şi şase de ani. Teoria cea mai des întâlnită în articolele de la sfârşitul anilor şaizeci părea să fie că fata se înecase şi că trupul fusese târât în mare – o tragedie, dar care putea lovi orice familie.

Mikael fusese fascinat, fără voie, de povestirea bătrânului, dar când Henrik Vanger a cerut o pauză, pentru a se duce la toaletă, Mikael redevenise sceptic. Totuşi, bătrânul nu ajunsese la capătul povestirii sale şi Mikael promise în cele din urmă că va asculta până la sfârşit.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu ea? întrebă Mikael, atunci când Henrik se reîntoarse în încăpere.

— În mod normal, aici locuiesc douăzeci şi cinci de persoane, dar din cauza întâlnirii de familie, pe insulă se aflau în acea zi aproximativ şaizeci de persoane. Dintre ele, pot fi excluse cam douăzeci şi cinci. Cred că unul din cei rămaşi – şi, după toate probabilităţile, acesta este un membru al familiei – a ucis-o pe Harriet, ascunzându-i corpul.

— Am cel puţin o duzină de obiecţii.

— Te ascult.

— Ei bine, una dintre ele este că, în cazul în care cineva i-ar fi ascuns corpul, trebuia ca acesta să fie găsit, dacă cercetările au fost aşa de minuţioase cum ai afirmat.

— Adevărul este că ele au fost şi mai importante decât ţi-am povestit. Numai atunci când am început să mă gândesc la Harriet ca la o victimă de asasinat, am realizat că trupul ei putea să dispară şi altfel. Nu am probe, dar, oricum, faptul se află în limitele posibilului.

— OK, povesteşte.

— Harriet a dispărut în jurul orei 15. Spre 14.55, pastorul Otto Falk a văzut-o în momentul în care el se grăbea să ajungă la locul accidentului. Cam în aceeaşi vreme, a sosit un fotograf de la ziarul local, care a luat o mulţime de fotografii ale dramei, în ora care a urmat. Noi – vreau să spun, poliţia – am examinat filmele şi am putut constata că Harriet nu se afla în nici o fotografie; dimpotrivă, puteau fi văzute toate celelalte persoane care se aflau în sat, cel puţin într-una din imagini, în afară de câţiva copii.

Henrik Vanger căută un alt album, punându-l pe masa, în faţa lui Mikael.

— Aici sunt fotografiile din ziua aceea. Prima este luată la Hedestad, la defilarea copiilor. Era acelaşi fotograf. Fotografia a fost luată cam pe la 13.15 şi pe ea se află de fapt şi Harriet.

Fotografia fusese luată de la primul etaj al unei case şi se vedea o stradă, pe care trecea convoiul – camioane cu clovni şi fete în costum de baie. Pe trotuare se înghesuiau spectatorii. Henrik Vanger arătă o persoană pe fotografie.

— Iat-o pe Harriet. Mai erau aproape două ore până la dispariţia ei şi ea se afla în oraş cu câteva colege de clasă. Este ultima ei fotografie. Dar mai există una interesantă.

Henrik Vanger dădu câteva pagini. Restul albumului conţinea aproape 180 de fotografii – şase filme – cu accidentul din port. După ce ascultase povestirea, era aproape neplăcut s-o vadă derulându-se acum sub forma unor fotografii alb-negru. Fotograful era un meseriaş bun şi surprinsese tot haosul accidentului. Un număr mare de fotografii erau focusate pe activitatea din jurul cisternei răsturnate. Mikael nu a avut nici o dificultate să distingă un Henrik Vanger de patruzeci şi cinci de ani, gesticulând într-o baltă de motorină.

— Aici e fratele meu Harald.

Henrik Vanger îi arătă un om în veston, pe jumătate aplecat şi indicând cu degetul ceva în carcasa maşinii unde se afla prins Aronsson.

— Fratele meu Harald este un om neplăcut, dar eu cred că poate fi eliminat de pe lista suspecţilor. Cu excepţia unui foarte scurt moment, când a fost obligat să alerge până acasă ca să-şi schimbe pantofii, s-a aflat în permanenţă pe pod.

Henrik Vanger continua să răsfoiască. Imaginile urmau una alteia. Gros-plan al cisternei. Gros-plan al spectatorilor, pe malul apei. Carcasa maşinii. Vedere de ansamblu. Fotografii făcute cu teleobiectivul.

— Uite fotografia despre care îți vorbeam, spuse Henrik Vanger. După cum am putut stabili, a fost luată aproximativ între 15.40 şi 15.45, prin urmare la aproape patruzeci şi cinci de minute după ce Harriet îl întâlnise pe pastorul Falk. Uită-te la casa noastră, la fereastra de la etajul doi, din mijloc. Este odaia lui Harriet. Pe fotografia dinainte, fereastra era închisă. Aici, ea este deschisă.

— Cineva se afla în odaia lui Harriet la ora aceea.

— I-am întrebat pe toți; nimeni nu a vrut să recunoască că el este cel care a deschis fereastra.

— Ceea ce înseamnă că a fost Harriet, deci că în acel moment ori ea se mai afla în viață, ori că cineva minte. Dar, pentru ce ar intra un asasin în odaia victimei, ca să deschidă fereastra? Şi pentru ce ar minți cineva?

Henrik Vanger clătină capul. Nu exista nici un răspuns.

— Harriet a dispărut cândva în jur de sau imediat după ora 15. Aceste fotografii dau unele informații despre locul unde se aflau oamenii la ora aceea. De aceea am putut şterge de pe lista de suspecți anumite nume. Din acelaşi motiv, pot spune că un număr de persoane care nu se află pe listă la ora respectivă trebuie considerate ca suspecte.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare: cum crezi tu că a dispărut corpul? Ştiu că ai un răspuns. Un truc obişnuit de iluzionist.

— De fapt, s-au propus mai multe scenarii, cu totul realiste. Cândva, în jurul orei 15, asasinul loveşte. El, sau ea, n-a utilizat o armă – în cazul acesta, am fi găsit urme de sânge. Presupun că Harriet a fost sugrumată şi mai presupun că asta s-a întâmplat aici – în spatele zidului de la grădină; un loc care nu e vizibil pentru fotograf şi care se află într-un unghi mort, dacă priveşti dinspre casă. Acolo se afla o cărare bine ascunsă, pe care se poate veni pe jos de la casa preotului – este ultimul loc unde ea a fost văzuta. Acum acolo este o mică plantație şi gazon, dar în anii şaizeci era un teren cu pietriş, utilizat ca parcare pentru maşini. Tot ce avea de făcut asasinul era să deschidă portbagajul maşinii şi s-o vâre acolo pe Harriet. Când am început căutarea, a doua zi, nimeni nu-şi imagina că a fost comisă o crimă – ne-am concentrat cercetările pe plajă, pe clădiri şi pe partea împădurită din apropierea portului.

— Deci, nimeni nu a controlat portbagajele maşinilor.

— Şi a doua zi seara asasinul a putut să-şi ia maşina, să traverseze podul şi să plece, să ascundă corpul în altă parte.

Mikael aprobă:

— Sub nasul tuturor care participau la căutări. Dacă lucrurile s-au petrecut aşa, avem de-a face cu un blestemat căruia nu-i lipseşte sângele rece.

Henrik Vanger râse amar:

— Tocmai ai făcut o descriere care se potriveşte unui mare număr din membrii familiei Vanger.

Au continuat discuția în timpul cinei de la ora 18. Anna a adus friptură de iepure cu cartofi şi jeleu de coacăze. Henrik Vanger a turnat în pahare un vin roşu, tare. Mikael Blomkvist mai avea suficient timp să prindă trenul. Era de părere că venise vremea să încheie.

— Recunosc că mi-ai povestit o istorie fascinantă. Dar nu înțeleg prea bine de ce mi-ai spus-o mie.

— De fapt, ți-am explicat deja. Vreau să-l descopăr pe mizerabilul care a ucis-o pe nepoata mea. Şi pentru asta, vreau să te angajez pe tine.

— Cum adică?

Henrik Vanger puse jos cuțitul şi furculița:

— Mikael, curând se împlinesc treizeci şi şapte de ani de când îmi chinuiesc creierii să aflu ce i s-a întâmplat lui Harriet. De-a lungul anilor, am început să folosesc din ce în ce mai mult din timpul meu liber ca s-o caut.

Tăcu şi îşi scoase ochelarii, contemplând o pată invizibilă de pe lentilă. Apoi, ridică privirea spre Mikael:

— Ca să fiu foarte cinstit, dispariția lui Harriet m-a făcut să părăsesc puțin câte puțin conducerea concernului. Pierdusem pofta. Ştiam că în apropierea mea se află un ucigaş şi căutarea adevărului devenise o piedică pentru activitatea mea. Cel mai rău este că povara n-a devenit mai uşoară o dată cu trecerea anilor – dimpotrivă. Cam prin 1970, am avut o perioadă când am vrut să fiu lăsat în pace. În acel moment, Martin intrase în consiliul de administrație şi a trebuit să ia asupra-i tot mai multe dintre sarcinile mele. În 1976 m-am retras şi Martin a devenit director. Mai am încă un loc în consiliu, dar n-am mai făcut mare lucru de când am împlinit cincizeci de ani. În ultimii treizeci şi şase de ani, n-a trecut o zi în care să nu emit ipoteze asupra dispariției Harrietei. Poate îți spui că sunt obsedat – în orice caz, cei mai mulți membri ai familiei gândesc aşa. Şi poate că au dreptate.

— A fost o întâmplare teribilă.
— Mai mult decât atât. Ea mi-a distrus viața. Mi-am dat seama de asta pe măsură ce trecea timpul. Spune-mi, te cunoşti bine?
— Mă rog, aşa cred.
— Şi eu. Nu sunt capabil să uit ce s-a întâmplat. Dar motivația mea s-a schimbat, o dată cu trecerea anilor. La început, poate că era vorba de durere. Voiam s-o găsesc şi cel puțin s-o pot îngropa. Era vorba s-o repun în drepturile ei.
— Şi în ce fel s-au schimbat lucrurile?
— Astăzi e vorba în primul rând de a-l găsi pe nemernicul care a făcut-o. Dar ce e curios, e că pe măsură ce îmbătrânesc toate acestea au devenit un fel de hobby, care mă absoarbe în întregime.
— Un hobby?
— Da, cuvântul se potriveşte. Când ancheta poliției s-a terminat fără rezultate, am continuat-o eu. Am încercat să avansez sistematic şi ştiințific. Am strâns toate informațiile pe care le-am putut găsi – fotografiile, rapoartele poliției, am notat tot ce mi-au povestit oamenii că au făcut în ziua aceea. Prin urmare, am dedicat aproape jumătate din viața mea să strâng informații despre o singură zi.
— Eşti conştient că după treizeci şi şase de ani s-ar putea ca asasinul însuşi să fie mort şi îngropat?
— Nu cred.
Mikael înălță sprâncenele, auzindu-i tonul decis.
— Hai să terminăm de mâncat, înainte să ne întoarcem în camera mea de lucru. Rămâne un amănunt, înainte ca istoria mea să fie completă. Şi este cel mai tulburător.

Lisbeth Salander a lăsat maşina Corolla cu cutie automată de viteze în parcarea de la gara trenului de navetă din Sundbyberg. Împrumutase Toyota din parcul de maşini al lui Milton Security. Nu ceruse de fapt permisiunea s-o facă, dar Armanski nu-i interzisese niciodată să folosească vreuna din maşinile firmei. Mai devreme sau mai târziu, îşi spuse ea, va trebui să-mi fac rost de o maşină. Nu avea maşină, în schimb poseda o motocicletă – o Kawasaki de 125 centimetri cubi, cumpărată de ocazie, pe care o folosea vara. În timpul iernii, ținea motocicleta în boxa din pivniță. Merse până la Höglintavägen şi la ora 18 fix sună la interfon. Uşa se deschise după câteva secunde şi ea urcă până la primul etaj, unde sună la o uşă pe care se afla numele banal de Svensson. N-avea nici cea mai mică idee cine era Svensson, sau dacă o persoană cu acest nume locuia de fapt în apartament.
— Salut, Plague, zise ea.
— Wasp. Mă cauți doar când ai nevoie de ceva. Bărbatul, cu trei ani mai mare decât Lisbeth Salander, era înalt de 1,89 m şi cântărea 152 kg. Ea avea 1,54 m şi 42 kg şi se simțise totdeauna ca o pitică lângă Plague. Ca de obicei, în apartament era întuneric; lumina unei singure lămpi aprinse se filtra în holul apartamentului, pe care el îl folosea drept birou. Mirosea închis şi a mucegai.
— Te numeşti Plague, pentru că nu te speli niciodată şi de aia miroase aici a maimuță? Când te decizi să ieşi, îți recomand să cumperi leşie. Se găseşte la Konsum.
El surâse palid fără să răspundă şi-i făcu semn să-l urmeze în bucătărie. Se aşeză la masă, fără să aprindă lumina. Încăperea era luminată doar de la becul din stradă.
— Vreau să spun că nici eu nu sunt cine ştie ce pasionată de curățenie, dar când cartoanele de lapte încep să pută, le strâng şi le arunc la ghenă.
— Primesc o pensie de invaliditate, spuse el. Sunt social incompetent.
— De aceea ți-a dat statul o locuință şi a uitat de tine. Nu ți-e frică c-or să te reclame vecinii şi că o să vină serviciul social în inspecție? Poți să ajungi la balamuc.
— Ai ceva pentru mine?
Lisbeth Salander deschise fermoarul buzunarului de la jachetă şi scoase 5000 de coroane.
— Este tot ce-ți pot da. Sunt banii mei proprii şi nu pot să-i trec pe lista de cheltuieli.
— Ce vrei să ai?
— Manşonul despre care vorbeai acum două luni. Ai putut să-l faci?
El zâmbi, plasând în fața ei, pe masă, un obiect.
— Spune-mi cum funcționează.
În ora care a urmat, ea-l ascultă cu atenție. Apoi, testă manşonul. Poate că Plague era incompetent social. Dar, fără îndoială, era un geniu.

Henrik Vanger se opri în fața uşii de la camera de lucru şi aşteptă ca Mikael să fie din nou atent. Mikael privi la ceas.
— Vorbeai despre un amănunt uimitor? Henrik Vanger dădu din cap:

— Ziua mea de naştere este pe întâi noiembrie. Când Harriet avea opt ani, mi-a dăruit un tablou. O floare presată înrămată.

Henrik Vanger înconjură masa de lucru şi arătă spre prima floare. Campanulă. O floare presată sub sticlă, într-o ramă simplă.

— Acesta este primul cadou. L-am primit în 1958. Arătă tabloul următor:

— 1959: Piciorul-cocoşului. 1960: Margaretă. Devenise o tradiție. Ea făcea singură tabloul în timpul verii şi-l păstra pentru aniversarea mea. Le atârnam totdeauna aici, pe perete. În 1966, a dispărut şi tradiția a încetat.

Henrik Vanger arătă un loc liber în şirul de tablouri. Mikael simți brusc cum i se zbârleşte părul pe ceafă. Întreg peretele era acoperit de flori presate.

— În 1967, un an după dispariția ei, am primit această floare de aniversarea mea. Este o violetă.

— Cum ai primit-o? întrebă Mikael cu voce scăzută.

— Împachetată în hârtie de cadouri şi trimisă într-un plic matlasat, cu poşta. Expediat din Stockholm. Nici un expeditor. Nici o comunicare.

— Vrei să spui că… Mikael făcu un gest cu mâna.

— Exact. În fiecare an, de ziua mea, fie ea blestemată! Înțelegi cum mă simt? Este împotriva mea, ca şi cum asasinul ar vrea să mă tortureze! M-am pierdut în speculații, zicându-mi că Harriet a fost poate eliminată, ca cineva să ajungă la mine. Nu era nici un secret că eu şi Harriet aveam o relație specială şi că o consideram propria mea fiică.

— Ce vrei să fac? întrebă Mikael, cu asprime în glas.

Când Lisbeth Salander lăsă din nou maşina în garajul din subsolul de la Milton Security, ea profită de ocazie ca să urce la toaletă. Folosi cartela de intrare şi urcă direct la etajul doi, ca să nu trebuiască să intre pe uşa principală de la primul etaj, unde se aflau cei de gardă. După ce se duse la toaletă, îşi luă o cafea de la automatul pe care Dragan Armanski se hotărâse să-l cumpere, în momentul în care realizase că Lisbeth nu va face niciodată cafea, doar pentru că asta intra în atribuțiile ei. Apoi, merse în biroul ei, atârnându-şi jacheta de piele pe spătarul unui scaun.

Camera ei de lucru era un cub de 2/3 m, în spatele unui perete de sticlă. Cuprindea o masă de lucru cu un calculator Dell destul de vechi, un scaun de birou, un coş de hârtii şi un raft de cărți. Pe raft se afla un set de cărți de telefon şi trei caiete de note goale. Cele două sertare ale biroului conțineau câteva pixuri terminate, cleme şi un carnet de note. Pe marginea ferestrei se afla o plantă uscată, cu frunzele ofilite, maronii. Lisbeth Salander cercetă gânditoare planta, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. După un moment, o aruncă la coş cu un gest hotărât.

Folosea rareori biroul şi trecea pe acolo poate de douăsprezece ori într-un an, mai ales când avea nevoie să fie singură şi să mai vadă o dată vreun raport, înainte de a i-l da lui Armanski. Dragan Armanski insistase ca ea să aibă un loc al ei. Motivarea lui era că dorea ca ea să se simtă parte din întreprindere, chiar dacă lucra ca *free-lancer.* Lisbeth bănuia că Armanski sperase să poată avea posibilitatea de a o ține sub ochi şi de a se amesteca astfel în treburile ei. La început, fusese plasată la capătul culoarului, într-o odaie mai mare pe care se presupunea că o s-o împartă cu o colegă, dar cum nu era acolo niciodată, Armanski o mutase în cele din urmă într-o cămăruță liberă din fundul culoarului.

Lisbeth Salander scoase manşonul adus de la Plague. Puse obiectul în față, pe birou şi-l contemplă gânditoare, în vreme ce-şi muşca buza inferioară. Era mai mult de ora unsprezece noaptea şi se afla singură pe tot etajul. Se simți deodată foarte obosită.

Câteva minute mai târziu, se ridică şi merse până la capătul culoarului, unde verifică uşa de la biroul lui Dragan Armanski. Era închisă cu cheia. Aruncă o privire în jur. Probabilitatea ca să apară cineva pe culoar la miezul nopții pe 26 decembrie era ca şi inexistentă. Deschise uşa cu un dublet al cheii principale, pe care avusese grijă să şi-o procure cu mai mulți ani în urmă.

Biroul lui Armanski era încăpător, cu masă de lucru, scaune pentru vizitatori şi, într-un colț, o masă de conferințe pentru opt persoane. Curățenie impecabilă. De multă vreme nu mai cotrobăise pe acolo, şi acum, de vreme ce tot se afla în acel loc…. Petrecu o oră la masa lui de lucru, punându-se la zi cu un dosar despre un probabil spionaj industrial, cu ce persoane fuseseră plasate *under cover* la o firmă unde bântuia o ligă de hoți bine organizați, precum şi cu măsurile care fuseseră luate pentru protecția unei cliente care se temea să nu-i fie răpit copilul de propriul lui tată.

La urmă, puse la loc toate hârtiile, exact cum fuseseră, închise uşa la camera lui Armanski şi se duse pe jos acasă, în Lundagatan. Se simțea satisfăcută de ziua care trecuse.

Mikael Blomkvist clătină din nou capul. Henrik Vanger şedea în spatele biroului, contemplându-l cu privirea calmă, ca şi cum ar fi ştiut deja la ce obiecții avea să se aştepte.

— Nu ştiu dacă vom afla într-o zi adevărul, dar n-aş vrea să merg în mormânt fără să mai fac o ultimă încercare, spuse bătrânul. Pur şi simplu, vreau să te angajez ca să mai treci o dată prin tot materialul strâns.

— E total fără sens, constată Mikael.

— Pentru ce ar fi fără sens?

— Am auzit destul, Henrik, şi îţi înţeleg durerea, dar vreau să fiu sincer. Ceea ce-mi ceri tu să fac e o risipă de timp şi de bani. Tu îmi ceri să găsesc o soluţie la un mister în care au dat greş poliţişti şi anchetatori cu resurse mult mai mari, vreme de ani de zile. Îmi ceri să rezolv o crimă, la aproape patruzeci de ani după ce a fost comisa. Cum aş putea să o fac?

— Nu am discutat onorariul tău, ii replică Henrik Vanger.

— Nu este nevoie.

— Dacă spui „nu", n-am cum să te oblig. Dar ascultă ce ofertă îţi fac. Dirch Frode a formulat deja un contract. Putem discuta amănuntele, dar contractul este simplu şi tot ce-i lipseşte este semnătura ta.

— Henrik, asta nu serveşte la nimic. Eu nu pot rezolva enigma dispariţiei lui Harriet.

— Contractul nu stipulează s-o faci. Tot ce-ţi cer este să faci cât poţi tu mai bine. Dacă nu reuşeşti, aceasta va fi voinţa lui Dumnezeu sau, dacă nu crezi în El, a sorţii.

Mikael scoase un suspin. Începuse să se simtă din ce în ce mai inconfortabil şi voia să pună capăt vizitei la Hedeby, şi totuşi mai cedă o dată:

— Bine, spune.

— Vreau ca timp de un an să locuieşti şi să lucrezi aici, la Hedeby. Vreau să treci prin toată ancheta asupra dispariţiei lui Harriet, hârtie cu hârtie. Vreau să cercetezi totul, cu ochi proaspeţi. Vreau să pui sub semnul întrebării toate vechile concluzii, exact cum trebuie s-o facă un reporter de investigaţie. Vreau să cauţi ce am putut omite eu, poliţia şi ceilalţi anchetatori.

— Îmi ceri să-mi părăsesc toată viaţa şi cariera, ca să mă dedic timp de un an unui lucru care va fi o totală pierdere de vreme!?

Henrik Vanger surâse brusc:

— În ceea ce priveşte cariera ta, putem să cădem de acord că deocamdată este destul de călduţă.

La asta, Mikael nu mai avu replică.

— Vreau să cumpăr un an din viaţa ta. O misiune. Salariul este mai bun decât orice altceva ţi s-ar oferi vreodată. Îţi plătesc 200 000 de coroane pe lună, prin urmare două milioane patru sute de mii, dacă accepţi şi rămâi tot anul.

Mikael rămase înmărmurit.

— Nu-mi fac nici o iluzie. Ştiu că şansa de a reuşi este minimă, dar, dacă împotriva tuturor aşteptărilor, tu vei dezlega enigma, îţi ofer un bonus – plată dublă, deci patru milioane opt sute de mii de coroane. Şi, ca să fim generoşi, hai s-o rotunjim la cinci milioane.

Henrik Vanger se lăsă pe spate, plecându-şi capul într-o parte.

— Pot plăti banii în ce cont doreşti, oriunde în lume. Poţi, de asemenea, să primeşti banii într-o valiză şi tu să hotărăşti dacă declari sau nu suma la fisc.

— E pur şi simplu… bâlbâi Mikael, e o chestie bolnavă!

— De ce ? întrebă Henrik Vanger calm. Am mai mult de optzeci şi doi de ani şi toate facultăţile mintale. Am o imensă avere personală, de care dispun cum vreau. N-am copii şi nici cea mai mică dorinţă de-a lăsa banii unor rude pe care le detest. Am un testament: cea mai mare parte din bani va merge la Fondul pentru Protecţia Naturii. Puţinele persoane care-mi sunt apropiate vor primi sume substanţiale – printre ele, Anna, pe care ai văzut-o.

Mikael Blomkvist scutură din cap.

— Încearcă să mă înţelegi. Sunt în vârstă şi voi muri curând. Nu există decât o singură întrebare pe lume, care mă chinuieşte aproape de patru decenii. Nu cred că voi cunoaşte răspunsul, dar am suficiente mijloace ca să fac o ultimă încercare. Spune-mi, de ce este absurd să folosesc o parte din averea mea în acest scop? Sunt dator faţă de mine însumi s-o fac.

— O să plăteşti mai multe milioane de coroane pentru nimic. Tot ce trebuie să fac este să semnez contractul, şi pe urmă să stau cu mâinile în poală un an de zile.

— N-o s-o faci. Dimpotrivă – o să tragi ceva mai mult decât ai făcut-o vreodată.

— Cum poţi să fii sigur de asta?

— Pentru că eu pot să-ţi ofer ceva ce tu nu poţi cumpăra pe bani, dar pe care-l doreşti mai mult decât orice pe lume.

— Adică?

Henrik Vanger îl privi cu ochii micşoraţi:

— Pot să ţi-l dau pe Hans-Erik Wennerström. Pot dovedi că este un escroc. Mai exact, el şi-a început cariera la mine, acum treizeci şi cinci de ani şi eu sunt cel care-ţi poate oferi capul lui pe tavă. Dezleagă misterul şi vei putea transforma înfrângerea ta în reportajul anului.

7
Vineri 3 ianuarie

Erika lăsă pe masă ceaşca de cafea şi se întoarse cu spatele la Mikael. Ea stătea lângă fereastră, în apartamentul lui şi privea oraşul vechi. Era 3 ianuarie, ora nouă dimineața. Toată zăpada dispăruse, o dată cu ploaia din ziua Anului Nou.

— Totdeauna am iubit priveliştea care se vede de la tine, spuse ea. Doar un apartament ca ăsta m-ar face să părăsesc Saltsjöbaden.

— Ai cheile. Poți să te muți aici din rezervația ta snoabă, spuse Mikael. Închise valiza şi o duse în hol. Erika se întoarse, privindu-l cu un aer neîncrezător.

— Nu poți fi serios! spuse ea. Suntem în toiul celei mai rele crize, şi tu îți iei două valize şi te muți la Cum-naiba-îi-spune!

— Hedestad. La câteva ore cu trenul. Şi nu pentru totdeauna.

— Ar putea fi şi Ulanbator. Nu înțelegi c-o să pară ca şi cum ai fugi cu coada între picioare?

— Dar asta şi fac. În plus, anul ăsta mai am şi de stat la puşcărie.

Christer Malm şedea pe canapeaua lui Mikael. Nu se simțea în largul lui. Era pentru prima oară de când porniseră *Millennium,* când Mikael şi Erika erau într-un dezacord deschis. De-a lungul anilor, cei doi fuseseră inseparabili. De bună seamă, se puteau certa cu furie, dar totdeauna fusese vorba de situații în care, de îndată ce semnele de întrebare erau rezolvate, cădeau unul în brațele celuilalt şi ieşeau la restaurant. Sau se duceau în pat. Toamna trecută nu fusese prea amuzantă şi acum era ca şi cum s-ar fi deschis un abis. Christer Malm se întrebă dacă nu cumva asista la sfârşitul revistei.

— Nu am de ales, spuse Mikael. Nu avem de ales. Mikael traversă încăperea şi se aşeză la masa din bucătărie. Erika dădu din cap şi veni la Christer, oprindu-se în fața lui.

— Tu ce părere ai, Christer? îl întrebă ea.

Christer făcu un gest neputincios din mâini. Se aşteptase la întrebare, temându-se de momentul în care va fi obligat să ia poziție. El era al treilea asociat, dar toți trei ştiau că *Millennium* însemna Mikael şi Erika. Lui nu-i cereau părerea decât când erau cu adevărat în dezacord.

— Foarte sincer, răspunse el, amândoi ştiți că părerea mea nu are importanță.

Tăcu. El adora să creeze imagini. Adora să lucreze cu forme grafice. Nu se considerase niciodată un adevărat artist, dar ştia că este un designer al naibii de bun. Însă era nul în materie de intrigi şi de decizii asupra drumului de urmat!

Erika şi Mikael se priviră unul pe altul. Ea, plină de furie rece. El, gânditor.

Nu e o ceartă, gândi Christer Malm, *este un divorț.*

Mikael fu cel care rupse tăcerea:

— OK, lasă-mă să mai argumentez o dată. O fixă pe Erika. Asta nu înseamnă că părăsesc *Millennium.* Prea am lucrat din greu, ca s-o pot face.

— Dar tu nu vei fi la redacție – eu şi Christer va trebui să purtăm povara. Înțelegi că te exilezi de bunăvoie?

— Asta-i al doilea aspect. Trebuie să fac o pauză, Erika. Nu mai funcționez. Sunt complet terminat. O vacanță plătită la Hedestad este poate ceea ce îmi trebuie.

— Toată istoria asta e bolnavă, Mikael. La fel de bine ai putea să începi să lucrezi într-un UFO.

— Ştiu. Dar primesc 2 400 000 de coroane ca să mă dau la fund timp de un an, şi nu voi sta degeaba. Ăsta-i al treilea aspect. Prima rundă în meciul cu Wennerström s-a terminat şi el a câştigat prin KO. Urmează deja a doua rundă – va încerca să distrugă definitiv revista, pentru că ştie că atât timp cât va exista *Millennium,* va exista şi o redacție cu oameni care cunosc foarte bine cu ce se ocupă el.

— Ştiu. De o jumătate de an văd cum rețetele publicitare scad lună de lună.

— Exact. Pentru asta trebuie să mă țin departe de redacție. Pentru el, eu sunt ca o cârpă roşie pentru un taur. E paranoic, când e vorba de mine. Câtă vreme mă aflu aici, va continua campania. În prezent, trebuie să ne pregătim pentru repriza a treia. Dacă vrem să avem cea mai mică şansă împotriva lui, trebuie să ne retragem şi să stabilim o nouă strategie. Trebuie să găsim ceva, un adevărat ciocan. Aceasta va fi treaba mea în anul care urmează.

— Înțeleg totul, spuse Erika. Ia vacanță. Du-te în străinătate, fă plajă o lună întreagă. Cercetează obiceiurile amoroase ale femeilor spaniole. Deconectează-te. Du-te la Sandhamn şi uită-te la valuri.

— Şi când mă voi întoarce, totul va fi la fel. Wennerström va distruge *Millennium.* O ştii foarte bine. Singurul lucru care-l poate opri este să găsim ceva despre el, pe care să-l folosim ca să-l doborâm.

— Şi crezi că o să găseşti asta la Hedestad?!

— Am verificat. Wennerström a lucrat pentru concernul Vanger din 1969 până în 1972. Făcea parte din conducerea întreprinderii şi răspundea de investiţiile strategice. A plecat de acolo foarte precipitat. Nu putem exclude posibilitatea ca Henrik Vanger chiar să aibă ceva despre el.

— Dar dacă a făcut ceva acum treizeci de ani, cu greu o vom putea dovedi astăzi.

— Henrik Vanger a promis că va accepta un interviu şi va povesti tot ce ştie. El este obsedat de dispariţia rudei sale – pare să fie tot ce-l mai interesează, şi dacă asta presupune să-i dea foc lui Wennerström, cred că e foarte posibil s-o facă. În orice caz, nu putem neglija şansa – el a fost primul care a spus că e hotărât să meargă *on the record* cu tot rahatul pe care-l ştie despre Wennerström.

— Chiar dacă te vei întoarce cu probe că Wennerström a strâns-o de gât pe fată, nu vom putea să le folosim. Nu e posibil, după atâta vreme. Ne va masacra într-un nou proces.

— Da, nu m-a ocolit ideea, dar *sorry,* el tocea la Şcoala de Economie şi nu avea nici o legătură cu firma Vanger când a dispărut fata.

Mikael făcu o pauză.

— Erika, eu n-am să părăsesc *Millennium,* dar e important să pară că am făcut-o. Tu şi Christer trebuie să continuaţi să faceţi să meargă revista. Dacă puteţi… Dacă aveţi posibilitatea să încheiaţi un armistiţiu cu Wennerström, încheiaţi-l. Şi nu puteţi face asta cât timp sunt eu la redacţie.

— OK, situaţia e împuţită, dar cred că tu te agăţi de un fir de pai, plecând la Hedestad.

— Ai o altă idee mai bună? Erika ridică din umeri:

— Trebuie să începem să căutăm surse de informaţii. Să reluăm istoria de la început. Şi de data asta, s-o facem cum trebuie.

— Uit-o, Ricky, subiectul e mort.

Erika lăsă să-i cadă capul în mâini. Când reîncepu să vorbească, mai întâi evită să-l privească pe Mikael:

— Mă scoţi din minţi de furie! Nu din cauză că subiectul tău nu a fost bun – şi eu m-am lăsat dusă. Şi nici pentru că ai părăsit postul de redactor-şef – a fost o hotărâre înţeleaptă în situaţia actuală. Eu pot accepta să ne prefacem, ca lumea să creadă că între tine şi mine s-a produs o ruptură, sau o luptă pentru putere – înţeleg logica, atunci când e vorba să-l facem pe Wennerström să creadă că nu sunt decât o bimbo inofensivă şi că doar tu erai o ameninţare.

Făcu o pauză, privindu-l în ochi, cu dinţii strânşi:

— Dar cred că greşeşti. Wennerström n-o să muşte din momeală. El va continua să încerce să scufunde *Millennium,* Singura diferenţă va fi că din acest moment va trebui să mă bat singură cu el şi tu ştii că eşti mai necesar ca niciodată. De acord, mă lupt cu Wennerström, dar ce mă înfurie mai tare este că tu părăseşti corabia în felul acesta. Ne laşi când e mai greu.

Mikael întinse mâna, mângâind-o pe păr.

— Nu eşti singură. Îl ai pe Christer şi tot restul redacţiei în spate.

— Nu pe Janne Dahlman. De altfel, cred că a fost o greşeală să-l angajăm. E competent, dar face mai mult rău, decât bine. Nu am încredere în el. Toată toamna s-a învârtit cu rânjetul ăla răutăcios pe faţă, nu ştiu dacă el speră să dobândească postul tău sau dacă pur şi simplu este vorba de o chimie proastă între el şi restul redacţiei.

— Mi-e teamă că ai dreptate, răspunse Mikael.

— Aşa că, ce să fac? îl dau afară?

— Erika, tu eşti directoare şi acţionară principală la *Millennium.* Dacă trebuie să-l pui pe liber, pune-l.

— Noi n-am făcut asta niciodată, Micke. Şi acum, îmi laşi şi hotărârea asta pe cap. N-o să fie deloc vesel, să mă duc mâine la redacţie.

În acel moment Christer Malm se ridică în picioare.

— Dacă vrei să prinzi trenul, trebuie să ne punem în mişcare.

Erika încercă să protesteze, dar el ridică o mână.

— Aşteaptă, Erika, tu m-ai întrebat ce gândesc. Cred că e o situaţie de rahat. Dar dacă e cum spune Mikael – că el este pe cale să dea în primire –, atunci trebuie să plece, chiar şi numai pentru asta. Suntem datori să-l lăsăm.

Şi Erika, şi Mikael îl priviră uimiţi, în vreme ce el îi aruncă lui Mikael o privire stânjenită:

— Amândoi ştiţi că voi doi reprezentaţi de fapt *Millennium.* Eu sunt asociat, şi voi v-aţi purtat totdeauna cinstit cu mine, iubesc revista şi aşa mai departe, dar aţi putea fără probleme să mă schimbaţi cu oricare alt grafician. M-aţi întrebat ce părere am. V-am spus-o. Cât îl priveşte pe Janne Dahlman, sunt de acord cu voi. Erika, dacă trebuie dat afară, pot s-o fac eu în locul tău. Doar să avem un motiv valabil.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Sunt de acord cu tine că e foarte trist că Mikael dispare chiar în acest moment. Dar eu cred că nu are altă soluție.

Îl privi pe Mikael:

— Te duc la gară. Erika şi cu mine vom apăra pozițiile, până te întorci.

Mikael aprobă cu un gest lent.

— Mi-e teamă că Mikael nu se mai întoarce, spuse Erika în şoaptă.

Dragan Armanski o trezi pe Lisbeth Salander când telefonă, la 13.30.

— Ce-i? mormăi ea, încă amețită de somn.

— Mikael Blomkvist. Tocmai am vorbit cu comanditarul nostru, Dirch Frode.

— Aha?

— M-a chemat ca să-mi spună că putem părăsi ancheta asupra lui Wennerström.

— S-o părăsim? Dar eu am început deja să mă ocup de asta.

— Bine, dar el nu mai este interesat.

— Doar aşa… pur şi simplu?

— El este cel care hotărăşte. Dacă nu mai vrea să continue, nu mai vrea, şi gata.

— Am căzut de acord asupra unei remunerații.

— Cât timp te-ai ocupat de asta? Lisbeth Salander se gândi o clipă:

— Ceva mai mult de trei zile întregi.

— Am fost de acord pentru un plafon de 40 000 de coroane. Am să-i fac o factură de 10 000 de coroane; tu vei lua jumătate, ceea ce e acceptabil pentru trei zile de timp pierdut. E prețul pe care-l va plăti pentru că a început ancheta.

— Ce fac cu materialul pe care l-am găsit?

— E ceva dramatic? Ea reflectă o vreme.

— Nu.

— Frode nu a cerut nici un raport. Pune totul în raft, în caz că el va fi din nou interesat. Altfel, poți să-l arunci. Am o misiune nouă pentru tine, săptămâna viitoare.

Lisbeth Salander rămase cu telefonul în mână, după ce Armanski închisese. Apoi, se duse în colțul de odaie pe care-l folosea ca birou şi privi notele pe care le prinsese în ace pe zid şi mormanul de hârtii îngrămădite pe masa de lucru. Recolta ei se compunea în special din tăieturi din jurnale şi texte de pe Internet. Strânse hârtiile şi le înghesui într-un sertar.

Încruntă sprâncenele. Comportamentul bizar al lui Mikael Blomkvist în sala de tribunal îi păruse o provocare interesantă, şi lui Lisbeth Salander nu-i plăcea să întrerupă ceva ce începuse. Oamenii au totdeauna secrete. E vorba doar de a afla care sunt ele.

PARTEA A DOUA

ANALIZA CONSECINȚELOR

3 ianuarie –17 martie

46% din femeile din Suedia au fost victime ale violenței bărbaților.

8
Vineri 3 ianuarie – duminică 5 ianuarie

Când Mikael Blomkvist coborî pentru a doua oară din tren la Hedestad, cerul era bleu-pastel şi aerul rece ca gheaţa. Un termometru de pe faţada gării indica minus 18 grade. El avea în continuare pantofi nepotriviţi, prea subţiri. Spre deosebire de vizita precedentă, nu-l aştepta nici un avocat Frode, cu o maşină caldă. Mikael anunţase doar ziua în care va veni, fără să precizeze şi trenul. Presupunea că există un autobuz până la Hedeby, dar nu avea nici un chef să târască după el două valize grele şi o geantă de umăr, căutând staţia. Se duse deci în staţia de taxiuri din cealaltă parte a pieţei în faţa gării.

Între Crăciun şi Anul Nou ninsese înverşunat pe toată coasta de nord şi, după plugurile şi grămezile de zăpadă strânse la un loc, se lucrase zdravăn la Hedestad. Şoferul de taxi, care după legitimaţia de pe parbriz se numea Hussein, dădu din cap când Mikael îl întrebă dacă au avut probleme cu vremea. El povesti cu cel mai pur accent de Norrland că fusese cel mai rău viscol de zeci de ani şi că regreta amar că nu-şi luase concediu de iarnă undeva, în Grecia.

Mikael dirijă taxiul până la curtea de curând curăţată a lui Henrik Vanger; acolo îşi puse valizele pe peron şi privi maşina, dispărând înspre Hedestad. Dintr-odată se simţea singur şi nehotărât. Poate că Erika avusese dreptate, spunând că tot acest proiect era lipsit de sens.

Auzi uşa deschizându-se în spatele lui şi se întoarse; era Henrik Vanger, într-o haină de piele groasă, cu bocanci grei şi şapcă cu urechi. Mikael nu avea decât blugi şi o geacă subţire, de piele.

— Dacă vei locui aici, va trebui să înveţi să te îmbraci mai gros la vremea asta a anului.

Îşi strânseră mâinile.

— Eşti sigur că nu vrei să locuieşti în casa mare? Nu? Atunci, vom începe prin a te instala în noua ta locuinţă.

— Cabana asta o numim „casa pentru musafiri” şi în ea obişnuim să găzduim invitaţii care rămân mai mult timp. Aici ai locuit tu şi părinţii tăi în 1963. Este una dintre cele mai vechi case din sat, deşi a fost modernizată. Am avut grijă ca Gunnar Nilsson – el este „argatul”, adică omul meu la toate – să pună în funcţiune încălzirea, azi-dimineaţă.

Casa avea o bucătărie mare şi două cămăruţe, cu totul cam 50 m^2. Bucătăria ocupa jumătate din suprafaţă şi era modernă, cu maşină de gătit electrică, un mic frigider şi apă curentă, însă lângă zidul care da spre vestibul se mai afla şi un godin vechi de fontă, în care ardea un foc bun.

— Nu va trebui să foloseşti godinul decât dacă va fi ger mare. E un coş cu lemne în vestibul şi magazia se află în spatele casei. Casa a rămas neocupată din toamnă şi am făcut focul de dimineaţă, ca să încălzim pereţii. De obicei, radiatoarele electrice sunt suficiente. Ai grijă doar să nu le acoperi cu haine, să nu ia foc.

Mikael dădu din cap aprobator şi privi în jur. Ferestrele se aflau plasate pe trei părţi; de la masa din bucătărie se vedea podul, treizeci de metri mai jos. În bucătărie se mai aflau, în afară de masă, câteva dulapuri încăpătoare, scaune, o canapea veche de lemn şi un raft cu ziare. Deasupra se vedea un număr din revista *Se,* din 1967. În colţ, se mai afla o masă, care-i va putea sluji drept birou. Uşa de la bucătărie era lângă soba de tuci. Pe celălalt perete, două uşi înguste dădeau în cele două cămăruţe. Cea din dreapta, cea mai apropiată de zidul exterior, era mai curând o debara, mobilată cu un birou mic, un scaun şi o etajeră de-a lungul zidului şi servea drept odaie de lucru. Cealaltă cameră, între vestibul şi odăiţa de lucru, era o odaie destul de mică, mobilată cu un pat dublu destul de îngust, o noptieră şi un dulap de haine. Pe ziduri erau agăţate câteva tablouri cu peisaje. Mobilele şi tapetele erau vechi şi decolorate, dar totul era curat şi mirosea bine. Cineva spălase pe jos cu leşie multă. În camera de dormit, o uşiţă dădea direct în vestibul, unde într-un ungher fusese amenajat un closet şi duşul.

— Apa poate fi o problemă, spuse Henrik Vanger. Azi-dimineaţă am controlat dacă merge, dar ţevile sunt prea la suprafaţă şi dacă gerul continuă, pot îngheţa. E o găleată în hol; dacă este nevoie, poţi veni să iei apă de la noi.

— Voi avea nevoie de telefon, spuse Mikael.

— Am făcut deja cerere. Vor veni să-l instaleze în după-amiaza asta. Ei bine, ce spui? Dacă îţi schimbi părerea, poţi veni când vrei să locuieşti în casa mare.

— Aici e foarte bine, răspunse Mikael, deşi nu era cu totul convins că situaţia în care se băgase era rezonabilă.

— Bine. Mai e lumină vreo oră. Vrei să facem un tur, să te familiarizezi cu satul? Dacă-mi permiţi, ţi-aş propune să schimbi pantofii cu cizme şi să-ţi pui şosete de lână groase. Sunt în dulapul din vestibul.

Mikael făcu cum fusese îndemnat şi hotărî ca în dimineaţa următoare să dea o raită prin magazine, să-şi cumpere izmene lungi şi bocanci de iarnă.

Bătrânul începu plimbarea explicându-i lui Mikael că vecinul de peste drum era Gunnar Nilsson, angajatul pe care Henrik Vanger se încăpăţâna să-l numească „argat”, dar Mikael înţelese repede că acesta avea grijă de toate clădirile de pe insulă şi că, de asemenea, mai administra şi câteva imobile în Hedestad.

— Tatăl lui a fost Magnus Nilsson, care a lucrat în acelaşi fel la mine în anii şaizeci, unul dintre cei care au ajutat în timpul accidentului de pe pod. Magnus mai trăieşte, dar a ieşit la pensie şi locuieşte în Hedestad. Gunnar locuieşte în această casă împreună cu nevasta lui; ea se numeşte Helen. Copiii lor sunt mari şi au plecat de acasă.

Henrik Vanger făcu o pauză şi reflectă o vreme, înainte să spună:

— Mikael, explicaţia oficială a prezenţei tale este că mă ajuţi să-mi scriu autobiografia. Aceasta îţi va permite să răscoleşti prin toate ungherele şi să pui întrebări. Adevărata ta misiune este o afacere între tine şi mine, şi Dirch Frode. Doar noi trei cunoaştem aceasta.

— Înţeleg. Şi repet ce ţi-am mai spus: e pierdere de timp. Nu voi putea dezlega enigma.

— Tot ce-ţi cer e să faci o încercare. Totuşi, trebuie să fim atenţi la ce spunem când vor fi oameni prin preajmă.

— De acord.

— Gunnar are acum 57 de ani, avea deci 19, când a dispărut Harriet. Există o întrebare la care n-am primit niciodată răspuns – Harriet şi Gunnar erau buni prieteni şi cred că între ei se petrecea şi un fel de romanţă de copii, cel puţin el era foarte interesat de ea. În ziua în care Harriet a dispărut, el se afla în Hedestad şi a fost unul dintre cei care n-au mai putut să se întoarcă pe insulă, după ce a fost blocat podul. Din cauza relaţiei lor, el a fost desigur cercetat în mod cu totul deosebit. A fost destul de neplăcut pentru el, dar poliţia i-a controlat alibiul şi el ţinea. În ziua aceea se aflase în compania unor prieteni şi nu s-a întors decât seara târziu.

— Presupun că ai o listă completă cu cei care se aflau pe insulă şi cu ce-au făcut în timpul zilei.

— Exact. Continuăm?

S-au oprit la încrucişarea de drumuri, pe înălţimea de lângă casa Vanger şi Henrik i-a arătat portul de bărci:

— Toată insula Hedeby aparţine familiei Vanger, sau mai exact mie, cu excepţia fermei Östergården şi a câtorva case particulare. Cabanele din port sunt proprietăţi particulare, dar sunt case de vacanţă şi în general rămân nelocuite în timpul iernii. Excepţie face casa de acolo, cea mai depărtată – vezi că iese fum pe coş.

Mikael dădu din cap. Era deja îngheţat până în măduva oaselor.

— E o şandrama mizerabilă în care trage peste tot, dar e folosită ca locuinţă tot anul. Acolo stă Eugen Norman. Are 77 de ani, e un fel de pictor. După părerea mea, face pictură de gang, dar e destul de cunoscut ca pictor peisagist. Este originalul satului.

Henrik Vanger îl conduse pe Mikael de-a lungul drumului, spre promontoriu, indicându-i fiecare casă pe lângă care treceau. Satul era format din şase case pe partea dinspre apus a drumului şi patru pe partea de răsărit. Prima, cea mai apropiată de casa de oaspeţi în care locuia Mikael şi de casa Vanger, îi aparţinea lui Harald Vanger fratele lui Henrik. Era o clădire din piatră cu două niveluri, pătrată şi la prima vedere părea părăsită; perdelele erau trase la ferestre şi drumul care urca spre casă nu fusese curăţat, mai era încă acoperit cu vreo jumătate de metru de zăpadă. Privită mai de aproape, urme de paşi dovedeau că cineva mersese greu prin zăpadă, între drum şi uşa de la intrare.

— Harald este un singuratic. Noi doi nu ne-am înţeles niciodată. În afara certurilor despre concern – căci el este asociat –, abia de am vorbit unul cu altul de aproape şaizeci de ani. E mai în vârstă decât mine, are nouăzeci şi unu de ani şi este singurul dintre cei cinci fraţi ai mei care mai este în viaţă. Îţi voi povesti detaliile mai pe urmă, dar el a studiat medicina şi a funcţionat ca medic, în special la Uppsala. S-a mutat înapoi la Hedeby când a făcut şaptezeci de ani.

— Am înţeles că nu vă agreaţi. Totuşi, sunteţi vecini.

— Îl găsesc odios şi aş fi preferat să rămână la Uppsala, dar casa îi aparţine. Vorbesc ca un adevărat nemernic, nu-i aşa?

— Vorbeşti ca unul căruia nu-i place de fratele lui.

— Primii douăzeci şi cinci de ani din viaţă i-am dedicat ca să scuz şi să iert pe unii de teapa lui Harald, doar pentru că făceau parte din familie. Pe urmă, am descoperit că înrudirea nu este o garanţie a iubirii şi că aveam prea puţine motive ca să-i iau apărarea lui Harald.

Casa următoare aparţinea Isabellei, mama lui Harriet Vanger.

— Împlineşte anul acesta şaptezeci şi cinci de ani şi mai e încă elegantă şi plină de trufie. E singura din sat care vorbeşte cu Harald şi-i face din când în când câte o vizită, dar nu au mare lucru în comun.

— Care erau raporturile dintre ea şi Harriet?

— Bine gândit. Şi femeile trebuie să intre în cercul de suspecţi. Ţi-am povestit că deseori îşi lăsa copiii să se descurce singuri şi pleca. Nu ştiu prea bine, poate că era bine intenţionată, dar incapabilă să-şi asume responsabilităţi. Harriet şi cu ea nu erau apropiate, dar nu s-au certat niciodată. Isabella poate să fie dură, uneori pare că nu e chiar în toate minţile. O să înţelegi ce vreau să spun când o vei vedea.

Vecina Isabellei era Cecilia Vanger, fiica lui Harald Vanger.

— A fost măritată şi a locuit la Hedestad, dar s-a despărţit de soţul ei acum vreo douăzeci de ani. Casa îmi aparţine şi i-am propus să vină aici. Cecilia este profesoară şi, în multe privinţe, total opusă tatălui ei. Pot să adaug că nici ea nu vorbeşte cu tatăl ei decât strictul necesar.

— S-a născut în 1946. Avea deci douăzeci de ani când a dispărut Harriet. Şi, da, ea a fost una dintre persoanele invitate pe insulă în ziua aceea.

El reflectă un moment:

— Cecilia poate să pară un pic confuză, dar în realitate e mai isteaţă decât mulţi alţii. N-o subestima. Dacă cineva va descoperi cu ce te ocupi de fapt aici, pe insulă, ea va fi aceea. Aş putea spune că este unul dintre membrii familiei pe care-i apreciez deosebit.

— Asta înseamnă că n-o suspectezi deloc?

— N-aş merge până acolo. Aş dori ca tu să consideri toate acestea fără nici un fel de restricţii, independent de ce cred sau gândesc eu.

Casa cea mai apropiată de a Ceciliei aparţinea lui Henrik Vanger, dar ea fusese închiriată unui cuplu mai vârstnic care lucrase mai devreme în conducerea concernului Vanger. Ei se mutaseră la Hedeby în anii optzeci şi, prin urmare, nu aveau de-a face cu dispariţia Harrietei. Următoarea clădire aparţinea lui Birger Vanger, fratele Ceciliei Vanger. Casa era nelocuită de mai mulţi ani, de când Birger Vanger se mutase într-o vilă modernă din centrul Hedestadului.

Cea mai mare parte dintre clădirile de-a lungul drumului erau case solide de piatră, de la începutul secolului trecut. Ultima se deosebea de ele, era o vilă modernă desenată de un arhitect, din cărămizi vopsite în alb şi cu lemnăria de culoare închisă. Avea o aşezare frumoasă, Mikael putea să-şi imagineze că vederea de la etaj trebuie să fi fost magnifică, cu marea la est şi Hedestad la nord.

— Aici locuieşte Martin Vanger, fratele Harrietei şi actualul director al concernului Vanger. Odinioară, aici se afla casa parohială, dar aceasta a fost parţial distrusă de un incendiu în anii şaptezeci şi Martin a construit această vilă când a preluat conducerea.

Chiar în fund, la est de drum, locuia Gerda Vanger, văduva lui Greger, un alt frate al lui Henrik, şi fiul ei Alexander Vanger.

— Gerda este invalidă, suferă de reumatism. Alexander are o parte mai mică din acțiunile concernului, dar se ocupă şi de afaceri proprii, printre altele, restaurante. Obişnuieşte să petreacă în fiecare an câteva luni la Barbados, în Antile, căci a investit ceva bani şi în turism.

Între casa Gerdei şi aceea a lui Henrik Vanger se găseau două cabane goale, folosite pentru a găzdui diferiți membri ai familiei, când veneau în vizită. De cealaltă parte a casei lui Henrik, mai era o clădire, pe care o cumpărase un vechi angajat al firmei, pensionar acum, şi soția sa; cuplul petrecea însă iarna în Spania şi casa rămânea goală.

Reveniseră acum la încrucişarea de drumuri şi turul se terminase. Începea deja să se întunece. Mikael luă inițiativa.

— Henrik, nu pot decât să repet că acest exercițiu nu va da rezultate, dar voi îndeplini treaba pentru care am fost angajat. Voi scrie autobiografia ta şi, aşa cum mi-ai cerut, voi citi tot materialul despre Harriet Vanger, cu toată atenția şi seriozitatea de care sunt capabil. Vreau doar să înțelegi că nu sunt detectiv particular, aşa că să nu-ți pui cine ştie ce speranțe în mine.

— Nu mă aştept la nimic. Ți-am spus, vreau doar să fac o ultimă încercare pentru a găsi adevărul.

— Perfect.

— Eu mă culc devreme, îi explică Henrik Vanger. Poți să mă găseşti toată ziua începând de la micul dejun. O să pun în ordine o cameră de lucru, de care poți dispune când vrei.

— Nu, mulțumesc. Am deja o odaie în casa pe care mi-ai dat-o şi am intenția să lucrez acolo.

— Cum doreşti.

— Când voi avea nevoie să vorbesc cu tine, o vom face în biroul tău, dar n-o să mă arunc asupra ta cu întrebări chiar din seara asta.

— Înțeleg.

Bătrânul părea de o timiditate înşelătoare.

— Îmi va lua câteva săptămâni să citesc tot materialul. Lucrăm pe două fronturi. Ne vom întâlni câteva ore în fiecare zi, ca să te intervievez şi să strâng material despre biografia ta. Când voi începe să am întrebări despre Harriet pe care să le discutăm, voi veni la tine.

— Mi se pare bine gândit.

— Voi lucra liber, fără orar fix.

— Te organizezi cum vrei.

— N-ai uitat că în câteva luni trebuie să-mi ispăşesc pedeapsa? Nu ştiu când, dar nu am de gând să fac apel. Asta înseamnă că va trebui să merg la puşcărie cândva, în cursul anului.

Henrik Vanger încruntă sprâncenele:

— E foarte neplăcut. O vom rezolva, când va veni momentul. Ai putea cere o amânare.

— Dacă merge bine şi am suficient material relativ la familie, voi putea lucra în închisoare. Dar să uităm de asta, deocamdată. Încă un lucru: eu continui să fiu asociat la *Millennium* şi în acest moment revista este în situație de criză. Dacă se întâmplă ceva care să solicite prezența mea la Stockholm, voi fi obligat să las totul şi să plec acolo.

— Nu te-am angajat ca sclav. Vreau să abordezi consecvent misiunea pe care ți-am dat-o, dar sigur că tu stabileşti rutinele şi lucrezi cum gândeşti că e mai bine. Dacă ai nevoie să fii liber, vei fi, dar dacă voi descoperi că nu-ți pasă de treabă, atunci voi considera că ai rupt contractul.

Mikael aprobă. Henrik Vanger privea spre pod. Era slab şi lui Mikael i păru deodată că avea înfățişarea unei sperietori.

— În ceea ce priveşte *Millennium,* ar trebui să avem o discuție despre cum arată această criză şi dacă pot ajuta cu ceva.

— Cel mai bun ajutor pe care mi l-ai putea da ar fi să-mi oferi chiar acum capul lui Wennerström pe tavă.

— O, nu, asta nu am de gând s-o fac. Bătrânul îl privi sever pe Mikael:

— Singurul motiv pentru care ai acceptat însărcinarea mea a fost promisiunea că-l voi demasca pe Wennerström; dacă ți l-aş da acum, ai fi poate tentat să părăseşti treaba. Informația aceasta o vei primi peste un an.

— Henrik, iartă-mă că o spun, dar eu nici nu sunt sigur că vei mai fi în viață la anul!

Henrik Vanger suspină şi aruncă o privire spre port, cu un aer preocupat:

— Înțeleg. Voi vorbi cu Dirch Frode, să vedem cum să facem. Dar, în ceea ce priveşte *Millennium,* aş putea totuşi să intervin altfel. Am înțeles că problema este că se retrag cei care cumpărau spațiu de reclamă.

Mikael dădu lent din cap, înainte de a-i răspunde:

— Ei sunt o problemă imediată, dar criza este mult mai profundă. E vorba de încredere. Nu are importanță câte reclame vom avea dacă oamenii nu mai vor să cumpere revista!

— Înțeleg. Însă eu mai sunt încă membru în consiliul de administrație al unui grup destul de important, chiar dacă rolul meu e mai mult pasiv. Şi noi avem nevoie să ne publicăm undeva reclamele. Vom discuta despre asta mai târziu. Vrei să mănânci ceva?

— Nu. Vreau să mă instalez, să fac câteva cumpărături şi să mă familiarizez cu locurile. Mâine mă duc în Hedestad, să-mi procur haine de iarnă.

— Bună idee.

— Aş dori să muți la mine arhiva despre Harriet.

— Foloseşte-o…

— … cu cea mai mare grijă – înțeleg.

Când Mikael s-a întors la casa de oaspeți, îi clănțăneau dinții de frig. În fața ferestrei, un termometru arăta minus cincisprezece grade şi el nu-şi amintea să fi fost vreodată aşa de înghețat ca după această plimbare de nici douăzeci de minute.

A folosit ora următoare să se instaleze în ceea ce urma să fie locuința lui pentru anul următor. Şi-a scos hainele din valiză şi le-a aranjat în dulapul din cameră. Articolele de toaletă le-a pus în dulăpiorul din baie. Celălalt bagaj era o valiză mare pătrată, pe roți. Din ea a scos cărți, CD-uri, un CD-player, caiete de însemnării, un dictafon Sanyo, un scaner Microtek, o cameră digitală Minolta şi diferite alte obiecte pe care le considerase necesare pentru un an de exil.

A aranjat cărțile şi CD-urile în biblioteca din camera de lucru, alături de două clasoare conținând documentele privind ancheta lui asupra lui Hans-Erik Wennerström; materialul nu avea nici o valoare, dar nu-i venea să-l arunce. Aceste două clasoare, ele trebuia să se transforme cumva în pietre de construcție pentru viitoarea lui carieră.

În cele din urmă, a desfăcut şi geanta de umăr şi a scos *iBook*-ul, pe care l-a pus pe masa de lucru. Apoi, s-a oprit privind în jur, cu o expresie stupidă pe față. *The benefits of living in the countryside.* Avantajele vieții la țară! înțelese că nu avea priză pentru cablu… Nu avea nici priză telefonică, ca să branşeze vreun modem învechit… Mikael s-a dus în bucătărie şi a sunat la Telia, de pe telefonul său mobil. După un pic de insistență, a reuşit să convingă pe cineva să se ocupe de comanda făcută de Henrik Vanger pentru casa de oaspeți. A întrebat dacă linia avea capacitate pentru ADSL şi i s-a răspuns că era posibil, printr-un cablu tras până la Hedeby. Avea să ia câteva zile.

Era trecut de ora patru după-amiază, când Mikael a terminat cu aranjatul. Îşi puse în picioare şosetele de lână şi cizmele şi îmbrăcă încă un pulover. La uşă, se opri brusc: nu primise cheile de la casă şi instinctele lui de stockholmez se revoltau la ideea de a-şi lăsa uşa descuiată. Se întoarse în bucătărie şi începu să caute. În cele din urmă, găsi cheia pe un cui, în dulapul de alimente.

Termometrul scăzuse la minus şaptesprezece grade. Mikael a traversat podul cu paşi grăbiți şi a urcat panta până la biserică. Prăvălia Konsum se afla nu mai departe de 300 de metri. A umplut două pungi de hârtie cu produse pe care le-a cărat acasă, înainte de a traversa din nou podul. De data aceasta, s-a oprit la cafeneaua Susanne. Femeia din spatele tejghelei avea vreo cincizeci de ani O întrebă dacă ea era Susanne cea de pe firmă şi se prezentă, spunându-i că probabil pentru o vreme îi va fi client regulat. Era singurul client şi Susanne îi oferi cafea, atunci când el îşi comandă un sandviş şi cumpără pâine şi chifle. Mai luă şi *Hedestads-Kuriren,* de la standul de ziare şi se aşeză la o masă cu vedere peste pod şi spre biserica luminată. În întuneric, arăta ca într-o ilustrată cu peisaj de iarnă. I-a luat cinci minute să citească ziarul. Singura ştire importantă era un text scurt despre un politician comunal, cu numele de Birger Vanger (liberal), care avea intenția să mizeze pe IT Tech Cent – un centru de dezvoltare tehnologică, în Hedestad. Mai rămase o jumătate de oră până când se închise cafeneaua, la ora 18.

La şapte jumătate seara, Mikael a sunat-o pe Erika, dar i-a răspuns doar o voce, explicându-i că abonata nu putea fi contactată. S-a aşezat pe canapeaua din bucătărie, încercând să citească un roman care, după textul de pe coperta din spate, constituia senzaționalul debut al unei adolescente feministe. Romanul povestea tentativele autoarei de a pune ordine în viața ei sexuală, în cursul unei călătorii la Paris, şi Mikael se întrebă dacă şi el ar fi numit feminist, în cazul când ar scrie un roman cu vocabular de licean despre propria viață sexuală. Probabil că nu. Unul din motivele pentru care Mikael cumpărase cartea era că editorul o descria pe debutantă ca „o nouă Carina Rydberg”. Constată curând că lucrurile nu stăteau deloc aşa, nici din punct de vedere stilistic, nici al conținutului. Lăsă deoparte cartea şi începu să citească o nuvelă despre Hopalong Cassidy, în *Rekordmagasinet* din anii cincizeci.

La fiecare jumătate de oră se auzea un sunet scurt, înfundat, de la ceasul bisericii. Ferestrele casei lui Gunnar Nilsson, de pe partea cealaltă a drumului, erau luminate, dar Mikael nu vedea pe nimeni înăuntru. Casa lui Henrik Vanger era cufundată în întuneric. Spre ora nouă, o maşină traversă podul şi dispăru în direcția promontoriului. Spre miezul nopții, becurile care luminau fațada bisericii se stinseră. Acestea păreau să fie toate distracțiile pe care le oferea Hedeby într-o seară de vineri, la început de ianuarie. Tăcerea era impresionantă.

Mai făcu o încercare s-o sune pe Erika şi ajunse la robotul ei, fiind rugat să lase un mesaj. Îl lăsă, stinse lumina şi se culcă. Ultimul gând înainte de a adormi a fost că se afla în pericolul iminent de a deveni nebun de legat în Hedeby.

Era cu totul neobişnuit să se trezească în tăcere absolută. Mikael trecu de la somnul adânc la starea de desăvârşită trezie într-o fracțiune de secundă şi rămase nemişcat, ascultând. În odaie era frig. Întoarse capul, privind ceasul de mână pe care-l pusese pe un taburet lângă pat. Ora 7.08 – niciodată nu obişnuise să se scoale devreme şi avea nevoie de două ceasuri deşteptătoare ca să se trezească. Dar acum se trezise de la sine şi se simțea perfect odihnit.

Puse apa de cafea la fiert înainte de a intra sub duş şi deodată se simți invadat de senzația agreabilă de autocontemplare. *Kalle Blomkvist – explorator în ținuturi sălbatice.*

La cea mai mică atingere, apa trecea de la cald la rece ca gheața. Ziarul de dimineață nu se afla pe masa din bucătărie. Untul era tare ca piatra. În sertarul de tacâmuri nu se găsea nici un cuțit de brânză. Afară mai era încă beznă totală. Termometrul arăta minus 21 de grade. Era sâmbătă.

Stația de autobuz din Hedestad era situată în fața Konsumului şi Mikael îşi începu exilul cu punerea în fapt a planificatului turneu de cumpărături. Coborî din autobuz în fața gării şi dădu o tură prin centru. Îşi cumpără bocanci solizi de iarnă, două perechi de izmene lungi, câteva cămăşi de flanelă, un hanorac trei sferturi, o căciulă de lână călduroasă şi mănuşi căptuşite. La Magazinul Tehnic găsi un televizor portabil cu antenă telescopică. Vânzătorul îl asigură că va reuşi să prindă cel puțin posturile naționale şi Mikael îl făcu să promită că va lua înapoi aparatul, dacă nu va fi aşa.

Se opri la bibliotecă, îşi scoase permis de intrare şi luă cu împrumut două romane polițiste de Elisabeth George. Într-o papetărie, a cumpărat pixuri şi un caiet de însemnări. A mai cumpărat şi o geantă, să-şi ducă noile achiziții.

În final, a luat şi un pachet de țigări; deşi nu mai fuma de zece ani, uneori simțea brusc nevoia de nicotină. Puse pachetul în buzunar, fără să-l deschidă. Ultima vizită a fost la un optician, unde a cumpărat lichid pentru lentile de contact şi a comandat lentile noi.

La ora două, era înapoi în Hedeby şi tocmai rupea etichetele cu prețuri de pe haine, când a auzit uşa de la intrare deschizându-se. O femeie blondă de vreo cinzeci de ani ciocăni la uşa bucătăriei şi, fără să aştepte răspunsul, intră. Ducea o prăjitură pe o tavă.

— Bună-ziua, voiam doar să vă urez bun venit. Mă numesc Helen Nilsson, locuiesc vizavi. Suntem vecini.

Mikael îi întinse mâna, prezentându-se.

— Da, v-am văzut la televizor. E plăcut să vezi seara lumina aprinsă în casa de oaspeți.

Mikael puse de cafea – ea la început îl refuză, dar pe urmă se aşeză la masa din bucătărie. Privi pe fereastră.

— Uite-l pe Henrik, e cu bărbatu-meu. Cutiile sunt pentru dumneavoastră, cred…

Henrik Vanger şi Gunnar Nilsson se opriră înaintea uşii de intrare cu un cărucior şi Mikael ieşi să-i salute pe cei doi şi să-i ajute să transporte patru cutii mari de carton. Le-au pus pe jos, lângă sobă. Mikael mai scoase ceşti şi tăie în felii prăjitura adusă de Helen.

Gunnar şi Helen Nilsson erau persoane simpatice; nu păreau prea curioşi să afle de ce stătea Mikael la Hedeby – părea să le ajungă ca explicație faptul că el lucra pentru Henrik Vanger. Mikael constată că Nilssonii şi Henrik Vanger se comportau foarte natural, fără să facă distincție între faptul că unul era patron şi ceilalți angajați. Au vorbit despre sat şi despre cel care construise casa în care locuia acum Mikael. Soții Nilsson îl ajutau pe Henrik Vanger, când acesta nu-şi mai aducea aminte ceva, şi el povesti, cu mult umor, cum Gunnar Nilsson s-a întors într-o seară târziu şi l-a găsit pe nebunul local încercând să intre pe fereastră în casa de oaspeți; s-a dus la el şi l-a întrebat de ce nu foloseşte uşa, că tot nu era încuiată.

Gunnar Nilsson a privit suspicios micul televizor şi l-a invitat pe Mikael să vină mai bine seara la ei, dacă voia să vadă ceva anume. Aveau antenă parabolică.

Henrik Vanger mai rămase un moment după ce Nilssonii au plecat, într-un târziu. Bătrânul îi spuse că socotea că e mai bine ca Mikael să sorteze el însuşi arhiva şi că putea veni la el, să-l întrebe, dacă ceva nu era clar. Mikael îi mulțumi, asigurându-l că se va descurca.

Rămas singur, Mikael transportă cutiile în camera de lucru şi începu să cerceteze cuprinsul.

Investigațiile personale ale lui Henrik Vanger asupra tinerei lui nepoate se desfăşuraseră pe o perioadă de treizeci şi şase de ani. Lui Mikael îi era greu să spună dacă interesul arăta o obsesie bolnăvicioasă sau dacă se transformase, o dată cu trecerea anilor, într-un joc intelectual. În mod evident, bătrânul patriarh se ocupase de asta într-un mod sistematic care amintea de un arheolog amator – dosarele se întindeau pe aproape şase metri liniari.

Baza era formată din douăzeci şi şase de clasoare, cuprinzând ancheta polițenească asupra dispariției lui Harriet Vanger. Lui Mikael îi venea greu să creadă că dintr-o dispariție „normală" a putut rezulta un atât de cuprinzător material. Pe de altă parte, Henrik Vanger fusese suficient de influent pentru ca poliția din Hedestad să urmărească toate pistele, plauzibile sau nu.

În afară de ancheta poliției, se mai aflau acolo dosare cu tăieturi de presă, albume de fotografii, planuri, suveniruri, articole despre Hedestad şi concernul Vanger, jurnalul personal al Harrietei Vanger (care nu conținea însă prea multe pagini), manuale de şcoală, certificate de sănătate şi altele. Mai erau şi aproape o duzină de volume cartonate de format A4, de câte o sută de pagini fiecare, care puteau fi definite ca „jurnalul de bord" personal al lui Henrik Vanger, conținând investigațiile lui personale. În aceste carnete, patriarhul notase cu scrisul lui ordonat propriile reflecții, idei, pistele care se înfundau şi observațiile. Mikael le răsfoi un pic, la întâmplare. Textul avea calități literare şi Mikael avu sentimentul că volumele conțineau informații mai vechi din zeci de carnete de note, transcrise pe curat. În sfârşit, acolo se mai aflau şi vreo zece dosare cu material despre diferite persoane din familia Vanger; foile erau scrise la maşină şi, în mod evident, fuseseră redactate de-a lungul unei lungi perioade.

Henrik Vanger făcuse cercetări împotriva propriei familii.

Spre ora şapte, Mikael auzi un mieunat plin de hotărâre şi deschise uşa de la intrare. O pisică roşcată se strecură printre picioarele lui înăuntru, la căldură.

— Te înțeleg, spuse Mikael.

Pisica petrecu un moment cercetând prin casă. Mikael îi turnă puțin lapte într-o farfurie şi oaspetele îl lipăi fără întârziere. Apoi, pisica sări pe canapeaua de lemn şi se făcu ghem. Nu avea nici o intenție să plece.

Se făcuse mai mult de ora zece, înainte ca Mikael să ajungă la o idee clară despre material şi să-l aranjeze pe rafturi, într-o ordine logică. Se duse în bucătărie, puse apă la încălzit pentru cafea şi îşi făcu două sandvişuri. Pisica fu invitată la un pic de cârnat şi la pateu de ficat. El nu mâncase cum trebuie toată ziua, dar nu se simțea deloc interesat de mâncare. După ce termină, scoase pachetul de țigări din buzunarul jachetei şi îl deschise. Ascultă mesageria telefonului mobil: Erika nu sunase şi el încercă din nou să-i telefoneze. Din nou ajunse doar la robotul telefonic.

Una dintre primele măsuri pe care Mikael le luase în investigația sa personală fusese să scaneze un plan al satului. Cât mai avea încă proaspete în minte toate numele, după vizita făcută în tovărăşia lui Henrik, a trecut pe plan cine locuia în fiecare casă. Înțelesese repede că familia Vanger cuprindea o galerie de personaje aşa de numeroasă, că avea să-i ia timp până se va familiariza cu fiecare dintre ei.

Puțin înainte de miezul nopții, îşi puse pe el haine călduroase şi bocancii noi şi făcu o plimbare peste pod. O coti pe drumul de pe mal, mai jos de biserică. Gheața acoperea canalul şi vechiul port, dar în depărtare se putea vedea o dungă mai închisă la culoare, de apă liberă. În vreme ce stătea acolo, lumina de la biserică se stinse şi el fu înconjurat de întuneric. Era ger şi cerul strălucea de stele.

Dintr-o dată, Mikael se simți cuprins de descurajare. Nu reuşea să înțeleagă cum se putuse lăsa convins să accepte această misiune absurdă. Erika avusese dreptate, era doar o pierdere de timp. Ar fi trebuit să se afle acum la Stockholm – eventual, în pat cu Erika – pregătind bătălia împotriva lui Hans-Erik Wennerström. Dar şi în această privință, se simțea lipsit de orice chef şi n-avea nici cea mai mică idee cum ar fi putut să înceapă pregătirea unui plan de contraatac.

Dacă în momentul acela ar fi fost ziuă, s-ar fi dus imediat la Henrik Vanger să rupă contractul şi să plece la el acasă. Dar de pe înălțimea pe care era biserica putea să vadă că la Henrik Vanger lumina era stinsă şi casa era cufundată în tăcere. De acolo, de lângă biserică, putea să vadă toate clădirile de pe insulă. Şi casa lui Harald era întunecată, însă la Cecilia era lumină, ca şi în vila lui Martin, de la capătul promontoriului; la fel, în casa închiriată. În port, lumina era aprinsă la Eugen Norman, pictorul din cabana plină de curenți, iar din coşul casei ieşea un fum gros, plin de scântei. Mai era lumină şi la etajul cafenelei, iar Mikael se întrebă dacă Susanne locuia acolo şi, în cazul acesta, dacă era singură.

Duminică dimineaţă, Mikael Blomkvist a dormit până târziu şi s-a trezit speriat de zarva ireală care umplea casa. I-a trebuit o secundă să se orienteze şi să înţeleagă că fusese trezit de clopotele bisericii care chemau la slujbă; era deci aproape unsprezece. Rămase o vreme în pat, fără puteri. Dar se ridică, auzind un mieunat poruncitor şi deschise uşa, dând drumul pisicii să iasă.

La douăsprezece, apucase să facă un duş şi să ia micul dejun. S-a dus apoi hotărât în odaia de lucru şi a scos primul dosar din ancheta făcută de poliţie. Apoi, ezită. De la fereastră se vedea firma de la cafeneaua Susannei, aşa că îşi puse dosarul în geantă şi trase pe el haina. Când sosi în faţa cafenelei, descoperi că era plină şi avu pe loc răspunsul la întrebarea care îi stătuse pe creier: cum putea supravieţui un local ca acesta, într-o gaură ca Hedeby. Susanne se specializase să-i servească pe credincioşii care veneau la biserică, pregătind trataţii după înmormântări şi alte aranjamente de felul acesta.

În loc să intre, plecă la plimbare. Konsumul era închis duminica, şi el continuă să meargă câteva sute de metri pe drumul spre Hedestad, unde cumpără ziarele, de la staţia de benzină. A consacrat o oră unei plimbări prin Hedeby, ca să se familiarizeze cu împrejurimile de pe partea „continentală” a satului. Zona cea mai apropiată de biserică şi din faţa Konsumului forma nucleul, cu clădiri vechi, case din piatră cu două niveluri care, după părerea lui, fuseseră construite prin 1910–1920 şi formau o stradă scurtă. La nord de drumul de acces, se ridicau imobile mici, bine întreţinute, cu apartamente pentru familiile cu copii; mai departe, pe malul apei şi la sud de Konsum, se aflau câteva vile. Fără îndoială, Hedeby era partea rezidenţială pentru cei ce decideau în Hedestad şi pentru funcţionari.

Când s-a reîntors la pod, asaltul cafenelei se mai liniştise, dar patroana era în continuare ocupată să strângă de pe mese.

— Îmbulzeala de duminică? spuse, în loc de salut Ea clătină din cap, dând după ureche o şuviţă de păr.

— Bună ziua, Mikael.

— Vă amintiţi cum mă numesc!

— Greu să uit, răspunse ea. Te-am văzut la televizor, la proces, înainte de Anul Nou.

Mikael se simţi jenat.

— Trebuie şi ei să umple cu ceva buletinele de ştiri, mormăi, grăbindu-se spre masa din colţ, de unde avea vedere spre pod. Când întâlni privirea Susannei, aceasta zâmbea.

La ora 15, Susanne îl anunţă că închidea cafeneaua pe ziua aceea. După îngrămădeala de după slujbă, mai trecuseră doar câţiva clienţi. Mikael citise ceva mai mult de o cincime din dosarul anchetei poliţiei asupra dispariţiei lui Harriet îl închise, îşi aranjă carnetul de note în geantă şi traversă cu pas grăbit podul, ca să ajungă acasă.

Pisica îl aştepta pe scară şi Mikael privi în jur, întrebându-se cui îi aparţinea ea. Îi dădu drumul să intre, totuşi, îi ţinea tovărăşie.

Încercă din nou să vorbească cu Erika, dar în continuare nu ajunse decât la robot. Era probabil furioasă pe el. Ar fi putut să sune pe numărul direct, la redacţie, sau acasă la ea, dar se încăpăţână să n-o facă. Îi lăsase deja destul de multe mesaje. Puse de cafea, dădu pisica la o parte de pe canapea şi deschise dosarul pe masa din bucătărie.

A citit atent, concentrându-se să nu piardă vreun detaliu; când, într-un târziu, seara, lăsă deoparte dosarul, umpluse câteva foi din carnet – puncte de reper şi întrebări la care spera să găsească răspunsul în dosarele următoare. Totul era aranjat în ordine cronologică; nu ştia precis dacă Henrik Vanger sortase materialul sau dacă acesta era sistemul poliţiei în anii şaizeci.

Prima foaie era o fotocopie a unui formular completat la permanenţa secţiei de poliţie din Hedestad. Poliţistul care primise apelul semnase Ag. Ryttinger, ceea ce Mikael traducea ca „agent de serviciu”. Henrik Vanger era desemnat drept solicitant, erau notate adresa şi numărul lui de telefon. Raportul era datat cu ora 11.14, în dimineaţa zilei de sâmbătă, 23 septembrie 1966. Textul era scurt şi sec:

Apel de la Hrk Vanger decl. nepoată (?) Harriet Ulrika Vanger, n. 15 ian. 1950 (16 ani) dispărută de la domiciliu Hedeby de sâmbătă a.m. Decl. mare nelinişte.

La ora 11.20, o notă stabilea că P.014 (poliţist? patrulă?) a primit ordinul să meargă la faţa locului.

La 11.35, altcineva, cu un scris aproape ilizibil, adăugase că *Magnusson ap. pod Hedeby închis. Trans. barcă.* Pe margine, se afla o semnătură indescifrabilă.

La 12.14: din nou, Ryttinger: *Apel tel. Magnusson în H.by rap. Harriet Vanger, 16 ani, absentă de sâmbătă dim. N-a dormit acasă. N-a putut părăsi insula, din cauza accidentului pe pod. Nici un membru al familiei nu ştie unde se află H.V.*

La 12.19: *G.M. inf. misiune tel.*
Ultima informaţie fusese notată la 13.42: *G.M. sosit H.by., preluat misiunea.*

Foaia următoare dezvăluia că misterioasele iniţiale G.M. aparţineau lui Gustaf Morell, un inspector de poliţie care venise cu o barcă la Hedeby, unde preluase direcţia operaţiilor şi făcuse o declaraţie formală despre dispariţia lui Harriet Vanger. Spre deosebire de notaţiile anterioare, cu acele prescurtări nemotivate, rapoartele lui Morell erau redactate la maşină, într-o proză uşor de citit. În foile următoare, se relata ce măsuri fuseseră luate, cu o obiectivitate şi un lux de detalii care-l uimiră pe Mikael.

Morell procedase sistematic. Mai întâi, îl interogase pe Henrik Vanger în compania Isabellei Vanger, mama Harrietei. Apoi, vorbise rând pe rând cu Ulrika Vanger, Harald Vanger, Greger Vanger, cu Martin Vanger, fratele Harrietei; apoi, cu Anita Vanger. Mikael ajunse la concluzia că aceste persoane fuseseră interogate după un fel de scară descrescătoare a importanţei lor.

Ulrika Vanger era mama lui Henrik şi ea avea aparent un statut de regină-mamă. Ulrika Vanger locuia în casa Vanger şi nu avea nici o informaţie de dat. Se culcase devreme în ajun şi n-o văzuse pe Harriet de mai multe zile. De fapt, ea insistase să-l vadă pe inspectorul Morell doar pentru a-şi exprima părerea, şi anume că poliţia trebuia să acţioneze imediat.

Harald Vanger era fratele lui Henrik şi numărul doi pe lista membrilor importanţi ai familiei. El explica faptul că o întâlnise pe Harriet doar în grabă, atunci când ea se întorsese de la defilarea din Hedestad, dar că *n-o mai revăzuse după accidentul care avusese loc pe pod, si că nu ştia unde se afla ea la ora actuală.*

Greger Vanger, fratele lui Henrik şi al lui Harald, declara că o întâlnise pe dispărută atunci când ea venise în biroul lui Henrik, pentru a-i cere acestuia o întrevedere, după vizita ei la Hedestad, mai devreme, în cursul zilei. Greger Vanger declara că el nu a vorbit personal cu ea, în afara unui scurt „bună ziua". Nu ştia unde ar putea să se afle, dar îşi exprima părerea că, fără îndoială, se dusese la vreo colegă fără să spună şi că va apărea mai târziu. La întrebarea cum părăsise în acest caz insula, nu avea nici un răspuns.

Martin Vanger fusese interogat foarte pe scurt. Era elev în ultima clasă la liceul din Uppsala, acolo locuia la Harald Vanger. El nu avusese loc în automobilul lui Vanger şi luase trenul pentru a veni la Hedeby. Sosise atât de târziu, că se aflase pe partea de uscat şi după accident nu a putut ajunge pe insulă decât cu barca, seara târziu. Fusese interogat în speranţa că sora lui comunicase cu el şi poate îi dăduse de înţeles că avea de gând să fugă. Întrebarea a fost primită cu proteste de mama Harrietei, dar inspectorul Morell considera la acel moment că o fugă ar fi reprezentat mai degrabă o speranţă. Martin însă nu vorbise cu sora lui de vara trecută şi nu avea nici o informaţie importantă de dat.

Anita Vanger era fiica lui Harald, dar fusese menţionată în mod greşit ca „vara" lui Harriet – de fapt, Harriet era fiica vărului Anitei. Aceasta era în primul an de facultate, la Stockholm şi petrecuse vacanţa de vară la Hedeby. Era aproape de aceeaşi vârstă cu Harriet şi deveniseră prietene apropiate. Ea declara că sosise pe insulă împreună cu tatăl ei sâmbătă şi că dorise s-o întâlnească pe Harriet, dar nu apucase s-o facă. Anita Vanger mai declara că era neliniştită şi că Harriet nu obişnuia să dispară fără să spună familiei unde se duce. În acest punct era susţinută atât de Henrik, cât şi de Isabella.

În vreme ce-i interoga pe membrii familiei, inspectorul Morell dăduse ordin sergenţilor de poliţie Magnusson şi Bergman – patrula 014 – să organizeze prima cercetare pe teren, cât timp mai era lumină. Din cauză că drumul pe pod era încă întrerupt şi era greu să capete întăriri de pe uscat, primul lanţ de căutare a fost format din treizeci de persoane disponibile, diferite ca vârstă şi sex. Au fost cercetate în după-amiaza aceea casele nelocuite din portul de pescari, plajele de pe promontoriu şi malul canalului, partea împădurită de lângă sat, precum şi aşa-numitul Söderberget (Muntele de Sud), deasupra portului de pescari (Fiskehamnen). Ultimul loc a fost cercetat deoarece cineva exprimase teoria că Harriet s-a dus poate acolo ca să aibă o mai bună vedere de ansamblu asupra accidentului de pe pod. Au fost, de asemenea, trimise patrule la Östergården şi la căsuţa lui Gottfried, unde Harriet mergea uneori, pe cealaltă parte a insulei.

Căutările n-au dat totuşi nici un rezultat şi au fost întrerupte spre ora 22, târziu după căderea întunericului. În timpul nopţii, temperatura a scăzut sub zero.

În cursul după-amiezii, inspectorul Morell îşi stabilise cartierul general în salonul pe care Henrik Vanger i-l pusese la dispoziţie, la parterul casei Vanger.

Întovărăşit de Isabella Vanger, acesta inspectase camera Harrietei, încercând să stabilească dacă lipsea ceva – haine, vreo geantă de voiaj sau altceva ce ar fi putut da indicii asupra plecării fetei. Isabella Vanger nu a fost de prea mare ajutor şi nu părea să aibă cunoştinţe exacte despre cum arăta garderoba fiicei sale. *Era adesea îmbrăcată în blugi, iar aceştia arată toţi la fel.* Geanta ei a fost găsită pe birou. Ea conţinea legitimaţia, un portofel cu

9,50 coroane, un pieptene, o oglindă de poşetă şi o batistă. După cercetare, odaia a fost sigilată.

Morell convocase mai multe persoane la interogatoriu, atât membrii ai familiei, cât şi angajaţi. Toate interogatoriile au fost minuţios consemnate.

Când participanţii la prima căutare au revenit, unul după altul, fără nici o informaţie interesantă, inspectorul a luat hotărârea să se facă o cercetare mult mai sistematică.

În timpul serii şi al nopţii, au fost chemate întăriri. Printre alţii, Morell l-a contactat pe preşedintele Clubului de Orientare din Hedestad, pentru a-i cere să cheme toţi membrii ca s-o caute pe dispărută. Spre miezul nopţii, i s-a răspuns că 53 de atleţi activi, mai ales de la secţia de juniori, vor fi la casa Vanger la ora 7 fix. Henrik Vanger contribuise şi el, convocând pur şi simplu toată echipa de dimineaţă, 50 de oameni, de la fabrica de hârtie. Henrik Vanger organizase, de asemenea, să fie serviţi cu mâncare şi băutură.

Mikael Blomkvist putea să-şi imagineze uşor scenele ce trebuie să fi avut loc la casa Vanger în zilele acelea agitate. Reieşea clar că accidentul de pe pod contribuise la zăpăceala primelor ore; în parte, pentru că îngreuna posibilitatea unui ajutor eficient de pe uscat şi, în parte, pentru că toţi socoteau că două evenimente atât de dramatice, în acelaşi loc şi la aceeaşi oră, trebuie să fi avut vreo legătură între ele. După ce a fost îndepărtată cisterna, inspectorul Morell s-a dus chiar până la pod, ca să se asigure că Harriet Vanger nu se afla prinsă sub maşină. Aceasta fusese singura acţiune iraţională pe care Mikael a putut-o descoperi în activitatea inspectorului, pentru că fata dispărută fusese, de bună seamă, văzută pe insulă după ce avusese loc accidentul. Şi totuşi, anchetatorul, fără să-şi poată explica de ce, nu putuse scăpa de gândul că într-un fel una dintre întâmplări trebuia s-o fi declanşat pe cea de a doua.

În cursul primelor douăzeci şi patru de ore, atât de confuze, speranţele unui sfârşit rapid şi fericit au scăzut tot mai mult. Ele au fost înlocuite treptat de două speculaţii. Cu toate greutăţile evidente de a părăsi pe neobservate insula, Morell nu putea să excludă posibilitatea ca fata să fi fugit de acasă. Hotărâse ca Harriet Vanger să fie dată în urmărire şi ordonase poliţiştilor care patrulau prin Hedestad să ţină ochii bine deschişi. Însărcinase chiar pe un coleg să ia legătura cu şoferii de camion şi cu personalul de la gară, ca să afle dacă nu cumva o văzuse cineva.

Cu cât soseau mai multe răspunsuri negative, cu atât părea mai probabil că Harriet Vanger căzuse victimă unui accident. Această ipoteză avea să domine organizarea căutărilor din zilele următoare.

Marea căutare organizată la două zile după dispariţie fusese realizată – după cum putea Mikael Blomkvist să-şi dea seama – cu cea mai mare competenţă. Poliţişti şi pompieri cu experienţa unor misiuni asemănătoare conduseseră cercetarea. Insula Hedeby avea, de bună seamă, zone unde accesul era dificil, dar, oricum, suprafaţa era limitată şi în ziua aceea insula întreagă a fost străbătută metru cu metru. O şalupă a poliţiei şi două vase ale unor voluntari au sondat cum au putut mai bine apa din jurul insulei.

A doua zi, cercetările au fost reluate de o echipă restrânsă. De data aceasta, au fost trimise patrule pentru o a doua cercetare în zonele cu acces mai dificil, ca şi într-o zonă numită „Fortificaţia" – un sistem de buncăre părăsite, care fuseseră construite de apărarea de coastă în timpul celui de al Doilea Război Mondial. De asemenea, în acele zile au fost cercetate toate ungherele, puţurile, pivniţele, magaziile şi podurile caselor din sat.

Într-o notă de serviciu, anunţând că au fost întrerupte căutările în a treia zi de la dispariţie, se putea desluşi frustrarea. Gustaf Morell nu avea de unde s-o ştie, dar în acel moment, de fapt, el ajunsese cu cercetările în punctul maxim la care se va putea ajunge vreodată. Era consternat şi incapabil să indice vreo nouă etapă logică sau vreun alt loc unde se mai putea relua cercetarea. După cum părea, Harriet Vanger se volatilizase, iar pentru Henrik Vanger începuse calvarul care, în curând, avea să împlinească patruzeci de ani.

9
Luni 6 ianuarie – miercuri 8 ianuarie

Mikael continuase să citească până târziu şi a doua zi, de Sărbătoarea Regilor, s-a trezit aproape de prânz. Un Volvo vechi, de culoare albastru-închis, era parcat la poarta casei lui Henrik Vanger. Chiar în momentul în care Mikael era cu mâna pe clanță, uşa a fost deschisă de către un bărbat de vreo 55 de ani, care tocmai pleca. Aproape se izbiră. Bărbatul părea grăbit.

— Da? Pot să vă ajut?

— Am venit să-l văd pe Henrik Vanger, răspunse Mikael.

Privirea bărbatului se îmblânzi. El surâse, în tinzând mâna.

— Trebuie că sunteți Mikael Blomkvist, cel care îl va ajuta pe Henrik cu cronica de familie?

Mikael dădu din cap afirmativ şi îi strânse mâna; după cum se vedea, Henrik Vanger începuse să răspândească acea *cover story* – istoria care urma să acopere prezența lui Mikael la Hedestad. Bărbatul era supraponderal – rezultatul multor ani de stres în birouri şi săli de conferință –, dar Mikael văzu direct că trăsăturile aminteau de Harriet Vanger.

— Mă numesc Martin Vanger, confirmă el. Bun venit la Hedestad.

— Mulțumesc.

— V-am văzut la televizor, cu ceva vreme în urmă.

— Toată lumea pare că m-a văzut la televizor.

— Wennerström este… mă rog, nu e prea popular în casa asta.

— Şi Henrik mi-a spus. Aştept restul istoriei.

— Mi-a spus acum câteva zile că v-a angajat. Martin Vanger izbucni în râs. Mi-a spus că ați acceptat însărcinarea, doar din pricina lui Wennerström.

Mikael ezită o secundă, înainte de a se hotărî să vorbească sincer:

— Era un motiv important. Dar, ca să spun tot adevărul, aveam nevoie să mă depărtez de Stockholm şi Hedestad a apărut la momentul potrivit. Aşa cred. Nu mă pot preface că procesul nu a avut loc. Va trebui să merg la închisoare.

Martin dădu din cap, cu o față dintr-o dată serioasă.

— Dar aveți posibilitatea să faceți apel?

— În cazul meu, asta n-ar schimba nimic. Martin Vanger îşi privi ceasul.

— Trebuie să fiu la Stockholm în seara asta şi sunt grăbit. Mă voi întoarce în câteva zile. Va trebui să luăm cina împreună. Sunt foarte dornic să aud ce s-a petrecut, de fapt, la acel proces.

Îşi strânseră mâinile, înainte ca Martin Vanger să coboare şi să deschidă portiera maşinii. Se întoarse, strigând spre Mikael:

— Henrik e la etaj.

Henrik Vanger era aşezat pe canapeaua din camera de lucru, cu *Hedestads-Kuriren, Dagens Industri, Svenska Dagbladet* şi două ziare de seară înaintea lui, pe măsuță.

— L-am întâlnit pe Martin jos.

— Alerga să salveze imperiul, răspunse Henrik, înclinând termosul. Vrei cafea?

— Mulțumesc, cu plăcere, răspunse Mikael. Se aşeză, întrebându-se de ce Henrik Vanger părea aşa de amuzat.

— Văd că eşti din nou amintit în ziare.

Henrik Vanger îi împinse unul din ziarele de seară, deschis la titlul „Scurtcircuit jurnalistic". Articolul era scris de un cronicar în costum cu dungi, care lucrase mai înainte pentru *FinansMagasinet Monopol* şi care era cunoscut ca expert în a-i denigra, pe un ton batjocoritor, pe toți cei care se angajau pentru o cauză sau îndrăzneau să ridice capul – feministe, antirasişti şi activişti pentru mediul înconjurător puteau întotdeauna conta pe o lovitură peste bot. Cronicarul însuşi nu era cunoscut pentru vreo poziție sau idee controversabilă. Acum, părea că a trecut la critica mass-mediei; la câteva săptămâni după judecata în afacerea Wennerström, îşi focaliza energia contra lui Mikael Blomkvist care – fiind numit – era înfățişat ca un idiot total. Erika Berger, la rându-i, era descrisă ca o bimbo incompetentă a lumii jurnalistice.

Merge vorba că *Millennium* e pe cale să naufragieze, deşi directoarea este o feministă în minijupă care ne face mutre la televizor. Jurnalul a supraviețuit mai mulți ani datorită imaginii pe care redacția a reuşit s-o vândă – tineri ziarişti care fac jurnalistică de investigație şi dau pe față pungăşii din lumea finanțelor. Trucul publicitar a mers poate la anarhiştii tineri, dornici sa audă tocmai acest mesaj, dar n-a ținut şi în sala de judecată. Ceea ce *Kalle* Blomkvist tocmai a aflat pe propria-i piele.

Mikael deschise telefonul mobil şi verifică dacă fusese sunat de Erika. Nu avea nici un mesaj. Henrik Vanger aştepta tăcut. Mikael realiză că bătrânul se gândea să-l lase pe el să înceapă.

— E un idiot, spuse Mikael.

Henrik Vanger râse, dar comentă lipsit de sentimentalism:

— Poate că e. Dar nu el a fost condamnat de justiţie.

— E adevărat. Şi nici nu va fi vreodată. Nu spune niciodată ceva original, întotdeauna se agaţă de ce-i la modă şi aruncă piatra în termenii cei mai jignitori cu putinţă.

— Am văzut mulţi de genul ăsta, în viaţa mea. Un sfat bun – dacă vrei să-l primeşti –, nu-l băga în seamă când face gălăgie, dar nu uita niciodată nimic şi dă-i înapoi cu vârf şi îndesat, atunci când ţi se iveşte ocazia. Dar nu acum, când loveşte el, fiind în poziţie de forţă.

Mikael îl privi întrebător.

— Eu am avut mulţi duşmani de-a lungul anilor. Un lucru am învăţat, să nu accept lupta când sunt convins c-o s-o pierd. Dimpotrivă, nu lăsa niciodată nepedepsit un om care te-a umilit. Fii răbdător şi ripostează când vei fi tu în poziţie de forţă – chiar dacă nu mai ai nevoie să te baţi.

— Mulţumesc pentru lecţia de filozofie. Acum, aş prefera să-mi vorbeşti despre familia ta.

Mikael puse între ei pe masă un magnetofon şi apăsă pe butonul de înregistrat.

— Ce doreşti să ştii?

— Am citit primul dosar, asupra dispariţiei lui Harriet şi a căutărilor din primele zile. Dar sunt aşa de mulţi Vangeri, că nu reuşesc să mă descurc între ei.

Lisbeth Salander rămase nemişcată pe scara goală, cu privirea fixată pe placa de alamă pe care era scris *Avocat N.E. Bjurman;* după mai mult de zece minute sună, iar încuietoarea se deschise, cu un clinchet mic.

Era marţi. Era a doua lor întâlnire şi Lisbeth avea presimţiri rele.

Nu-i era frică de avocatul Bjurman – lui Lisbeth Salander rareori îi era frică de oameni ori de lucruri. Numai că simţea o stare intensă de neplăcere faţă de noul tutore. Cel care avusese tutela ei înainte, avocatul Holger Palmgren, era din cu totul alt material: corect, politicos şi amical. Relaţia lor luase sfârşit brusc, în urmă cu trei luni, când Palmgren fusese lovit de un atac cerebral. Nils Erik Bjurman o moştenise, conform unei logici birocratice care îi era cu totul necunoscută.

În cursul celor doisprezece ani, cât Lisbeth Salander fusese obiectul serviciilor sociale şi psihiatrice, dintre care doi ani îi petrecuse într-un spital de copii, niciodată – nici măcar în vreo ocazie unică – ea nu răspunsese la vreo întrebare, fie ea un simplu „ce mai faci?”.

Când împlinise treisprezece ani, tribunalul hotărâse, în conformitate cu legea pentru protecţia minorilor, ca Lisbeth Salander să fie internată la clinica de copii Sankt Stefan din Uppsala. Decizia se baza, în primul rând, pe faptul că era socotită cu probleme psihice şi era potenţial periculoasă pentru colegii de clasă şi, eventual, pentru ea însăşi.

Această supoziţie avea la bază mai mult consideraţii empirice, decât o analiză făcută cu grijă. Fiecare încercare a vreunui doctor sau a altor autorităţi de a angaja o discuţie despre sentimentele, viaţa sufletească sau sănătatea ei fusese, spre marea lor frustrare, întâmpinată de o tăcere totală şi posomorâtă, cu privirea fixată în podea, tavan sau pe pereţi. Îşi încrucişa sistematic braţele şi refuza orice test psihologic. Totala ei opoziţie la toate încercările de a o măsura, cântări, cartografia, analiza şi educa îmbrăţişa şi munca la şcoală – oficialităţile puteau s-o ducă cu forţa într-o sală de clasă şi s-o lege cu lanţuri, dar nu o puteau împiedeca să-şi închidă urechile şi să refuze să ia în mână stiloul, la teste. Părăsise şcoala primară fără să primească vreun calificativ.

În consecinţă, acest lucru a făcut deosebit de grea stabilirea unui diagnostic asupra viitoarelor ei capacităţi mintale. Pe scurt, Lisbeth Salander nu era deloc uşor de mânuit.

Avea treisprezece ani când s-a luat hotărârea de a i se da un tutore-administrator, pentru a avea grijă de interesele şi bunurile ei până la majorat. Tutorele astfel desemnat a fost maestrul Holger Palmgren, care, după un început relativ complicat, câştigase nu numai o oarecare încredere, dar şi o timidă cantitate de căldură din partea acestei fete dificile.

Când împlinise cincisprezece ani, medicii au fost mai mult sau mai puţin de acord că ea nu era violentă sau periculoasă pentru societate şi că nu constituia un pericol pentru sine însăşi. Familia sa fusese declarată disfuncţională şi, cum nu avea nici o rudă care să stea garant pentru buna ei stare, s-a hotărât ca Lisbeth Salander să părăsească clinica şi să fie redată societăţii, cu ajutorul unei familii adoptive. Nu a fost un drum uşor. A fugit de la prima familie adoptivă în a doua săptămână. Familiile numărul doi şi trei au fost tăiate de pe listă la iuţeală. Pe urmă, Holger Palmgren a avut o discuţie serioasă cu ea şi a lămurit-o deschis că dacă va continua pe drumul acesta va fi, fără îndoială, băgată din nou în vreo instituţie. Ameninţarea

ascunsă a avut ca efect că a acceptat familia nr. 4 – un cuplu în vârstă, locuind în cartierul *Midsommar*kransen.

Dar asta nu însemna că purtarea ei era fără reproş. La şaptesprezece ani, Lisbeth Salander fusese arestată de poliție de patru ori: de două ori, fiind într-o stare de ebrietate aşa de avansată, că a trebuit să fie dusă la urgență şi o dată fiind în mod evident sub influența drogurilor. Într-una din aceste împrejurări, a fost găsită beată moartă şi cu hainele în dezordine, pe bancheta din spate a unei maşini garate pe Södermälarstrand. Era în compania unui bărbat, şi el beat şi mult mai în vârstă ca ea.

Ultima arestare s-a petrecut cu trei săptămâni înainte de a împlini optsprezece ani, când, trează fiind, a dat o lovitură de picior în capul unui pasager în stația de metrou de la Gamla Stan. Incidentul s-a încheiat cu o acuzație de lovire. Lisbeth Salander a dat explicația gestului ei spunând că omul o pipăise şi că, aparența ei fizică fiind mai curând a unei fetițe de doisprezece ani, decât a unei fete de optsprezece, considera că acela care o agresase avea înclinații pedofile. În măsura în care s-a deranjat să dea o explicație, bineînțeles; totuşi, cele spuse de ea au fost întărite de martori oculari şi procurorul a clasat procesul.

Dar trecutul ei fiind aşa cum era, tribunalul a cerut un examen psihiatric. Credincioasă obiceiului ei, Lisbeth a refuzat să răspundă întrebărilor şi să participe la examene, iar medicii consultați de Direcția Serviciilor Sociale şi-au dat în final avizul, bazat doar „pe observarea pacientei". Greu de ştiut ce observaseră ei de fapt, dat fiind că tânăra rămăsese mută, aşezată pe scaun cu brațele încrucişate şi cu o mutră îmbufnată. S-a stabilit doar că suferea de tulburări psihice de asemenea natură, încât se impunea luarea unor măsuri. Raportul medico-legal preconiza o internare la o secție psihiatrică închisă; în acelaşi timp, un subdirector de la serviciile sociale a scris un referat în care sprijinea concluziile expertizei psihiatrice.

Referindu-se la „palmaresul" ei, raportul constata că exista *un mare risc pentru consumul de alcool şi droguri* şi că, în mod evident, era lipsită de instinct de conservare. Jurnalul ei medical era plin de formulări categorice cum ar fi: *introvertită, limitată social, lipsită de empatie, egofixată, psihotică* şi *cu comportament asocial, cu greutăți de colaborare* şi *incapacitate de asimilare a unei instrucții.* Cel care i-ar fi citit jurnalul ar fi putut lesne trage concluzia că era grav înapoiată mintal. În defavoarea ei mai vorbea şi faptul că echipa de observație a serviciilor sociale o văzuse de mai multe ori în compania unor bărbați mult mai în vârstă, în apropiere de Mariatorget. O dată, fusese oprită la Tantolunden, din nou în compania unui bărbat în vârstă. Se presupunea că Lisbeth Salander practica sau risca să înceapă să practice prostituția sub o formă sau alta.

Când tribunalul – instituția care trebuia să-i hotărască viitorul – s-a reunit pentru a lua o decizie, aceasta părea deja dată. În mod evident, era considerată un copil cu probleme şi era greu de crezut că magistrații aveau să urmeze altă cale decât cea recomandată de ancheta socială şi psihiatrică.

În dimineața zilei în care avea loc şedința tribunalului, Lisbeth Salander a fost căutată la clinica de psihiatrie infantilă unde fusese închisă după incidentul din Gamla Stan. Se simțea ca un deținut din lagăr şi nu avea speranța că va supraviețui acelei zile. Primul pe care l-a văzut în sala de judecată a fost Holger Palmgren şi i-a luat un moment până să înțeleagă că el se afla acolo nu în calitate de tutore-administrator, ci ca avocat al ei şi consilier juridic. A descoperit atunci un aspect cu totul nou al acestui om.

Spre uimirea ei, Palmgren se plasase în mod declarat în colțul ei de ring şi a pledat viguros împotriva propunerii de a fi instituționalizată. Nu a lăsat să se vadă, nici prin ridicarea unei sprâncene, cât de uimită era, dar i-a ascultat intens fiecare cuvânt. Palmgren a strălucit când, timp de două ore, l-a interogat pe un anume dr. Jesper H. Löderman, medicul care îşi pusese iscălitura pe recomandarea de a o închide pe Salander într-o instituție. Fiecare observație a raportului a fost pusă sub lupă şi medicul a fost rugat să explice fundamentul ştiințific al fiecărei afirmații. Încetul cu încetul, a devenit clar că, întrucât pacienta refuzase orice test, concluziile medicului se bazau pe simplă ghiceală, nu pe ştiință.

La sfârşitul deliberării tribunalului, Palmgren a lăsat să se înțeleagă că internarea cu forța nu numai că se opunea deciziilor Parlamentului în probleme de acest fel, dar, în cazul prezent, putea deveni obiectul unor represalii politice şi de presă. Prin urmare, era în interesul tuturor să se găsească o soluție alternativă potrivită. Folosirea unui asemenea limbaj era neobişnuită la deliberările în acest tip de afaceri şi membrii tribunalului au început să se foiască neliniştiți.

Soluția a fost, de asemenea, un compromis. Tribunalul a hotărât că Lisbeth Salander era bolnavă psihic, dar că nebunia ei nu cerea neapărat internarea. În schimb, se lua în considerare recomandarea directorului de la serviciile sociale privind punerea sub tutelă. Drept care, preşedintele tribunalului s-a întors cu un surâs veninos spre Holger Palmgren, care până atunci fusese tutore-administrator, întrebându-l dacă vrea să-şi asume în continuare acest rol.

Preşedintele se aştepta, de bună seamă, ca Holger Palmgren să dea înapoi şi să încerce să lase responsabilitatea altcuiva, dar el, dimpotrivă, a declarat cu un aer blajin că-şi asumă cu plăcere sarcina de a servi ca tutore al domnişoarei Salander – cu o condiție.

„Aceasta presupune, natural, ca domnişoara Salander să aibă încredere în mine şi să mă accepte ca tutorele ei."

S-a întors direct spre ea. Lisbeth Salander era un pic confuză, după schimbul de replici care avusese loc ziua întreagă, peste capul ei. Până în momentul acela, nimeni nu o întrebase ce părere avea. L-a privit lung pe Holger Palmgren şi pe urmă a aprobat, dând o singură dată din cap.

Palmgren era un amestec ciudat de jurist şi muncitor social de şcoală veche. La începutul timpurilor, el fusese politician delegat la conducerea Comisiei Sociale şi îşi dedicase aproape toată viața să se ocupe de tinerii cu probleme. Între avocat şi protejata lui, de departe cea mai dificilă, se stabilise, dincolo de voia lor, un respect pe granița prieteniei.

Relația lor durase în total unsprezece ani, de când ea împlinise treisprezece ani, până anul trecut când ea, cu câteva săptămâni înainte de Crăciun, venise la Palmgren, după ce acesta lipsise de la întâlnirea lor lunară. Când acesta nu deschisese uşa, deşi se auzea zgomot în apartament, ea a intrat înăuntru cățărându-se pe un burlan până pe balconul de la etajul al treilea. L-a găsit pe duşumeaua din hol, conştient, dar neputând să vorbească şi să se mişte, după un atac cerebral. El avea doar şaizeci şi patru de ani. Lisbeth a sunat la Salvare şi l-a însoțit la spitalul Söder, cu o stare de panică crescândă în stomac. Trei zile şi trei nopți, abia a părăsit culoarul din fața salonului de îngrijire intensivă. Ca un câine credincios a păzit fiecare pas pe care doctorii şi surorile îl făceau înăuntru şi în afara salonului. A bântuit ca un suflet neliniştit înainte şi înapoi pe coridor, privind intens fiecare doctor care i se nimerea în preajmă. Până la urmă, un doctor, al cărui nume nu l-a ştiut niciodată, a târât-o într-o cameră şi i-a explicat situația. Starea lui Holger Palmgren era critică, după hemoragia cerebrală gravă. Nu sperau să se trezească. Nu a plâns şi nu i s-a mişcat un muşchi pe față. S-a ridicat, a părăsit spitalul şi nu s-a mai întors.

Cinci săptămâni mai târziu, Comisia pentru tutelă a convocat-o pe Lisbeth Salander la prima întâlnire cu noul tutore-administrator. Primul ei impuls a fost să ignore chemarea, dar Holger Palmgren îi vârâse în creier că fiecare acțiune are consecințe. La acea vreme, învățase să analizeze consecințele înainte de a acționa şi, gândind mai bine, a ajuns la concluzia că ieşirea cea mai uşoară din dilemă era să dea satisfacție celor de la Comisia pentru tutelă prin a se comporta ca şi cum i-ar fi păsat cu adevărat de ceea ce spuneau ei.

Prin urmare, în decembrie – făcând o pauză scurtă în cercetările despre Mikael Blomkvist – s-a prezentat cuminte la biroul lui Bjurman din Sankt Eriksplan, unde o femeie mai în vârstă, care reprezenta comisia respectivă, i-a înmânat avocatului Bjurman dosarul impunător al lui Salander. Cucoana a întrebat-o amabilă cum îi merge şi a părut mulțumită cu răspunsul constituit de tăcerea ei încăpățânată. După o jumătate de oră, a lăsat-o pe Salander în grija avocatului Bjurman.

Lisbeth Salander l-a detestat pe avocatul Bjurman la cinci secunde după ce au dat mâna.

L-a privit pe îndelete, în vreme ce acesta îi citea dosarul. Vârsta: cinzeci şi... Corp bine antrenat: tenis, marțea şi vinerea. Blond. Păr rar. Gropiță în bărbie. Aftershave Boss. Costum bleumarin. Cravată roşie cu ac de aur şi butoni pretențioşi, cu monograma NEB. Ochelari cu ramă metalică. Ochi cenuşii. Judecând după revistele de pe masă, se interesa de vânătoare şi de tir.

În cursul deceniului în care îl întâlnise pe Palmgren, el îi oferea cafea şi pălăvrăgea cu ea. Nici măcar evadările de la familiile adoptive şi chiulul de la şcoală nu reuşiseră să-l enerveze. Singura dată când Palmgren fusese cu adevărat scos din fire fusese când a fost arestată pentru maltratarea grămezii de jeg care o pipăise în metrou. *Înțelegi ce-ai făcut? Ai făcut rău unui alt om, Lisbeth.* Parcă era un profesor bătrân şi a ignorat răbdătoare fiecare cuvânt din morala lui.

Bjurman nu era dispus la pălăvrăgeală. De la început, a constatat că existau nepotriviri între îndatoririle lui Holger Palmgren, conform regulamentului de tutelă, şi faptul că el o lăsase în mod evident pe Lisbeth Salander să-şi administreze apartamentul şi bugetul. A început un fel de interogatoriu: *Cât câştigi? Vreau o copie după contabilitatea ta. Pe cine frecventezi? Îți plăteşti chiria la timp? Bei? Palmgren era de acord cu inelele pe care le ai pe fața? Poți să ai grijă de igiena proprie?*

Fuck you.

Palmgren devenise tutorele ei imediat după ce *Tot răul* se întâmplase. El insistase s-o întâlnească cel puțin o dată pe lună, după o schemă dinainte fixată, uneori mai des. După ce ea se mutase înapoi pe Lundagatan, fuseseră aproape vecini; el locuia pe Hornsgatan, la numai

câteva case de ea şi, din când în când, dădeau unul peste altul din întâmplare, ori beau cafea la *Giffi* sau la altă cafenea din apropiere.

Palmgren nu i se băgase niciodată pe gât, însă uneori venea în vizită, cu câte un mic cadou, de exemplu la aniversarea ei. Ea avea invitaţie permanentă să vină să-l vadă, privilegiu de care se folosea rar, însă în ultimii ani petrecuse seara de Crăciun la el, după vizita la maică-sa. Mâncau jambonul de Crăciun şi jucau şah. Acest joc n-o interesa absolut deloc, dar, după ce învăţase regulile, nu mai pierduse nici o partidă. Palmgren era văduv şi Lisbeth Salander considera ca o datorie să aibă milă de el, la aceste sărbători însingurate.

Înţelegea cât de mult îi datorează, şi ea îşi plătea totdeauna datoriile.

Palmgren fusese cel care închiriase apartamentul mamei de pe Lundagatan, până ce Lisbeth avusese nevoie de o locuinţă proprie. Apartamentul de 49 m^2, nerenovat şi murdar, dar ea avea un acoperiş deasupra capului.

Acum Palmgren nu mai exista şi încă o legătură cu societatea normală fusese tăiată. Nils Bjurman era un om de un soi cu totul diferit. Nu avea nici o intenţie să-şi petreacă acasă la el Crăciunul. Prima lui grijă a fost să introducă noi reguli privind accesul la contul ei de bancă în care i se vărsa salariul. Palmgren închisese amabil ochii asupra regulilor de tutelă şi o lăsase să-şi administreze singură banii. Ea îşi plătea facturile şi putea să-şi folosească economiile cum îi plăcea.

Înaintea întâlnirii cu Bjurman, în săptămâna dinaintea Crăciunului, se pregătise şi odată ajunsă în faţa lui încercase să-i explice că predecesorul lui avusese încredere în ea şi nu avusese nici un motiv s-o regrete. Că Palmgren o lăsase să se descurce singură fără să se bage în viaţa ei privată.

— Tocmai asta e una dintre probleme, răspunsese Bjurman, lovind cu palma în dosar. Îi ţinu apoi o prelegere lungă, despre regulile şi sistemul administrativ privind tutela şi pe urmă o informă că va fi instaurată o nouă ordine.

— Te-a lăsat de capul tău, nu-i aşa? Mă întreb cum de n-a păţit-o.

Pentru că era un social-democrat nebun, angajat în problemele copiilor timp de aproape patruzeci de ani!

— Eu nu mai sunt copil, a spus Lisbeth Salander, ca şi cum ar fi fost de ajuns ca explicaţie.

— Nu, tu nu eşti un copil. Dar eu am fost desemnat ca tutorele tău, şi atâta vreme cât sunt, răspund pentru tine din punct de vedere juridic şi economic.

Prima măsură pe care a luat-o a fost să deschidă un cont nou în numele ei, pe care ea urma să-l raporteze la serviciul de plăţi al societăţii Milton şi să-l folosească din acel moment. Salander a înţeles că zilele bune luaseră sfârşit; de acum încolo, avocatul Bjurman avea să-i plătească facturile, iar ea va primi o sumă fixă ca bani de buzunar în fiecare lună. El se aştepta să-i aducă chitanţe pentru toate cheltuielile. Stabilise că suma pe care o va primi săptămânal era de 1400 de coroane – „pentru mâncare, haine, cinema şi altele de felul ăsta”.

Depinzând de cât voia să lucreze, Lisbeth câştiga până la 160 000 de coroane în fiecare an. Ar fi putut uşor dubla suma, lucrând opt ore şi acceptând toate misiunile pe care i le oferea Dragan Armanski. Dar avea cheltuieli mici şi nu-i trebuia mult. Apartamentul o costa 2000 de coroane pe lună şi, cu toate veniturile modeste, avea 90 000 pe contul de economii. De care nu mai putea dispune liber.

— Eu sunt răspunzător de banii tăi, îi explică el. Trebuie să pui bani deoparte pentru viitorul tău. Dar nu fii îngrijorată, mă ocup eu de toate.

M-am ocupat de mine de la zece ani, cur nenorocit!

— Te descurci destul de bine, ca să nu trebuiască să fii internată, dar societatea are responsabilităţi faţă de tine.

O interogase minuţios asupra însărcinărilor pe care le avea la Milton Security. Instinctiv, ea îl minţise despre ce făcea. Răspunsurile pe care i le dăduse erau o descriere a primelor ei săptămâni la Milton. Avocatul Bjurman a avut deci impresia că făcea cafea şi tria scrisorile – ocupaţii potrivite pentru un individ care era un pic arierat.

Nu ştia de ce îl minţise, dar era convinsă că făcuse bine. Chiar dacă avocatul Bjurman s-ar fi aflat pe lista insectelor ameninţate cu dispariţia, l-ar fi strivit sub tocul pantofului, fără să ezite.

Mikael Blomkvist petrecuse cinci ore în tovărăşia lui Henrik Vanger şi a dedicat o mare parte din noapte, precum şi întreaga zi de marţi, ca să transcrie toate notele şi să pună cap la cap genealogia Vanger într-un rezumat uşor de înţeles. Istoria de familie care creştea din discuţia cu Henrik Vanger era o versiune total diferită de cea dată în versiunea oficială a neamului. Mikael era conştient că toate familiile au schelete în dulap. Neamul Vanger avea un cimitir întreg.

La acest moment, Mikael a fost obligat să-şi reamintească adevărata lui misiune, care nu era să scrie o biografie despre Vangeri, ci să descopere ce se întâmplase cu Harriet Vanger. El

acceptase slujba convins fiind că, în realitate, avea să piardă un an cu fundul pe scaun şi că orice treabă va face pentru Henrik Vanger nu va fi decât un joc pentru galerie. După un an, îşi va încasa leafa extravagantă – contractul pe care îl redactase Dirch Frode fusese semnat. Adevărata leafă, spera el, va fi însă acea informaţie despre Hans-Erik Wennerström pe care Henrik Vanger afirmase că o posedă.

După ce îl ascultase pe Henrik Vanger, începuse să înţeleagă că anul s-ar putea să nu fie deloc pierdut degeaba. O carte despre familia Vanger avea valoare în sine – era pur şi simplu un subiect bun.

Ideea că ar putea să-l găsească pe asasinul Harrietei Vanger nu-i trecea prin minte nici o clipă – dacă ea într-adevăr fusese ucisă, şi nu avusese cine ştie ce accident absurd sau nu dispăruse în alt fel. Mikael era de acord cu Henrik că posibilitatea ca o fată de şaisprezece ani să dispară de bună voie şi apoi să reuşească să se ţină ascunsă dincolo de întregul sistem de supraveghere birocratic timp de treizeci şi şase de ani era de neconceput. Pe de altă parte, Mikael nu voia să excludă faptul că Harriet ar fi putut fugi, poate până la Stockholm, şi că pe drum i s-a întâmplat ceva – droguri, prostituţie, o agresiune sau pur şi simplu un accident.

Henrik Vanger era însă convins că Harriet fusese ucisă şi că unul dintre membrii familiei era vinovat – poate fiind în legătură cu o altă persoană. Puterea raţionamentului lui stătea în faptul că Harriet Vanger dispăruse în orele dramatice în care insula fusese izolată şi când ochii tuturor fuseseră aţintiţi pe accident.

Erika avusese dreptate spunând că însărcinarea lui era dincolo de orice bun-simţ, dacă intenţia era să rezolve un mister criminal, dar Mikael începea să înţeleagă că soarta Harrietei Vanger jucase un rol central pentru familie şi în primul rând pentru Henrik Vanger. Fie că avea dreptate, fie că nu, acuzaţiile lui Henrik Vanger împotriva rudelor sale erau de mare importanţă pentru istoria familiei. Acuzaţia fusese rostită deschis timp de mai bine de treizeci de ani şi ea marcase reuniunile de familie şi crease opoziţii veninoase care contribuiseră la destabilizarea întregului concern. Un studiu asupra dispariţiei lui Harriet ar putea deci constitui un capitol aparte, figurând ca punct roşu în istoria familiei – iar material se afla din belşug. Un punct de plecare logic ar fi să stabilească o galerie de personaje, fie că Harriet Vanger va fi misiunea lui principală, fie că el se va mulţumi să serie o cronică de familie. Despre aceasta fusese vorba în discuţia pe care o avusese cu Henrik Vanger în cursul zilei.

Familia Vanger cuprindea vreo sută de persoane, socotind şi copiii verilor şi verii de gradul doi şi trei. Neamul era aşa de numeros, că Mikael a fost obligat să creeze o bază de date în *iBook.* A folosit programul *NotePad* (www.ibrium.se), unul dintre acele produse complexe pe care doi tipi de la Politehnica din Stockholm îl creaseră şi apoi îl distribuiau ca *shareware* pe Internet, pentru o sumă de nimic. Puţine programe, credea Mikael, erau aşa de indispensabile pentru un jurnalist de investigare. Fiecare membru al familiei primise un document în baza de date.

Arborele genealogic putea fi reconstituit cu certitudine până la începutul secolului al XVI-lea, epocă în care numele de familie fusese Vangeersad. După părerea lui Henrik Vanger, era posibil ca numele să provină din olandezul Van Geersad; dacă era aşa, arborele genealogic putea să urce până în anii 1100.

În epoca mai recentă, familia provenea din nordul Franţei şi venise în Suedia împreună cu Jean-Baptiste Bernadotte, la începutul secolului al XIX-lea. Alexandre Vangeerstad fusese militar şi nu-l cunoştea personal pe rege, dar se distinsese ca şef de garnizoană, drept care primise în 1818 domeniul Hedeby ca răsplată pentru anii lungi de slujbă credincioasă. Alexandre Vangeerstad avea şi o avere personală, pe care a folosit-o ca să cumpere zone mari de pădure în Norrland. Fiul lui, Adrian, era născut în Franţa, dar la cererea tatălui său venise să locuiască în acest colţ depărtat din Norrland, departe de saloanele pariziene, pentru a administra domeniul. El s-a ocupat de cultivarea pământului şi de exploatarea pădurilor folosind metode noi importate de pe continent şi a pornit fabrica de masă de hârtie în jurul căreia a crescut oraşul Hedestad.

Nepotul lui Alexandre se numea Henrik şi el îşi prescurtase numele de familie în Vanger. Acesta a dezvoltat o reţea comercială cu Rusia şi a creat o mică flotă de transport, cu goelete care navigau la mijlocul secolului al XIX-lea până în ţările baltice, în Germania şi în Anglia industriilor de oţel. Henrik Vanger bătrânul a diversificat întreprinderea familiei şi a pornit o modestă exploatare minieră, precum şi câteva dintre primele industrii metalurgice din Norrland. A lăsat doi fii, pe Birger şi pe Gottfried, care au fost fondatorii activităţilor financiare ale familiei Vanger.

— Cunoşti vechile reguli pentru moştenire? îl întrebă Henrik Vanger.

— Nu sunt în nici un caz specialist în acest domeniu.

— Te înţeleg. Şi pe mine mă derutează. Birger şi Gottfried erau, conform tradiţiei familiei, cum e câinele cu pisica – concurenţi legendari pentru putere şi influenţă în întreprinderile

familiei. Lupta pentru putere devenise în multe privinţe o povară, ameninţând potenţial supravieţuirea întreprinderii. Din această cauză, tatăl lor a hotărât – cu puţin înainte să moară – să creeze un sistem prin care toţi membrii familiei să primească o parte din moştenire. Cu siguranţă, intenţia fusese bună, dar aceasta a dus la o situaţie în care, în loc să găsim oameni competenţi din afară şi parteneri interesanţi, conducerea este formată din membrii familiei, fiecare având mai multe sau mai puţine procente de drept de vot.

— Regula mai e valabilă şi azi?

— Exact. Dacă vreunul dintre membrii familiei vrea să-şi vândă partea, asta trebuie să se facă în sânul familiei. Adunarea generală anuală reuneşte în prezent cam cincizeci de membri ai familiei. Martin are mai mult de zece procente din acţiuni. Eu am cinci la sută, pentru că le-am vândut, în parte, lui Martin. Fratele meu Harald posedă şapte la sută, dar cea mai mare parte din cei ce vin la adunarea generală nu au decât un procent sau jumătate de procent.

— Nu ştiam nimic despre asta. Într-un fel, este ca în Evul Mediu.

— E nebunie totală. Asta înseamnă că dacă Martin ar vrea să ducă o anume politică financiară a firmei, ar fi obligat să facă lobbying pe scară mare, ca să-şi asigure ajutorul a cel puţin 20–25% din acţionari. Este o peticeală întreagă de alianţe, facţiuni şi intrigi.

Henrik Vanger continuă:

— Gottfried Vanger a murit în 1901, fără să lase urmaşi. Sau, scuză-mă: avea patru fete, dar, în vremea aceea, femeile nu intrau la socoteală. Ele aveau părţi din moştenire, dar bărbaţii din familie erau cei care luau câştigul. Abia când a fost introdus dreptul de vot, la mijlocul secolului XX, femeile au putut să asiste la adunarea generală.

— Foarte liberal!

— Nu fii ironic. Erau alte vremuri. Oricum, fratele lui Gottfried, Birger Vanger, a avut trei fii – Johan, Fredrik şi Gideon Vanger –, care toţi s-au născut la sfârşitul anilor 1800. Gideon Vanger poate fi lăsat deoparte; el şi-a vândut partea şi a emigrat în America, unde mai există şi acum o ramură a familiei. Dar Johan şi Fredrik Vanger sunt cei care au transformat întreprinderea într-un concern modern.

Henrik Vanger scosese un album şi i-a arătat fotografiile galeriei de personaje, în vreme ce povestea. Fotografii de la începutul secolului trecut înfăţişau doi bărbaţi cu maxilare puternice şi păr pieptănat lins, care priveau în camera de fotografiat fără cea mai mică umbră de zâmbet.

— Johan Vanger era geniul familiei, el a făcut studii de inginerie şi a dezvoltat industria mecanică prin mai multe inovaţii pe care le-a brevetat. Oţelul şi fierul au devenit baza concernului, dar întreprinderea şi-a extins activitatea şi în alte domenii, cum ar fi industria textilă. Johan Vanger a murit în 1956, iar în acel moment avea trei fiice – Sofia, Märit şi Ingrid – care au fost primele femei cu acces la adunarea anuală a firmei.

Fratele celălalt, Fredrik Vanger, a fost tatăl meu. Era om de afaceri şi patron de industrie, şi el a transformat invenţiile lui Johan în venituri. Tata a murit în 1964. A participat activ la direcţie până la moarte, chiar dacă, din anii 1950, îmi lăsase mie conducerea de zi cu zi. A fost exact ca în generaţia precedentă, deşi invers: Johan Vanger nu a avut decât fete.

Henrik Vanger arătă fotografiile unor femei cu bust generos, pălării cu bor lat şi umbreluţe de soare.

— Iar tata nu a avut decât băieţi. Am fost în total cinci fraţi: Richard, Harald, Greger, Gustav şi cu mine.

Pentru a se descurca între membrii familiei, Mikael a desenat arborele genealogic pe câteva foi lipite cap la cap. A scris cu litere groase numele celor care fuseseră prezenţi pe insulă la întâlnirea de familie din 1966 şi care, cel puţin teoretic, avuseseră de-a face cu dispariţia Harrietei.

Mikael nu i-a pus şi pe copiii sub doisprezece ani – socotind că, indiferent ce i se întâmplase fetei, trebuia pusă o limită la ceea ce era rezonabil. După o scurtă chibzuire, l-a şters şi pe Henrik Vanger – dacă patriarhul avusese ceva de-a face cu dispariţia nepoatei, atunci actele lui din ultimii treizeci şi şase de ani se încadrau în domeniul psihopatologiei. De asemenea, mama lui Henrik Vanger, care în 1966 se afla la respectabila vârstă de optzeci şi unu de ani, putea fi cu siguranţă lăsată deoparte.

Totuşi, Mikael nu era dispus să accepte fără comentarii convingerea lui Henrik Vanger că un membru al familiei se afla în spatele dispariţiei. La lista de suspecţi trebuia adăugat un număr de alte persoane.

Dirch Frode începuse să lucreze ca avocat al lui Henrik Vanger în 1962. Şi, în afară de stăpâni, care fuseseră servitorii de pe vremea când a dispărut Harriet?

Actualul om la toate Gunnar Nilsson – cu alibi, sau fără – avea nouăsprezece ani şi, la fel ca tatăl său.

Magnus Nilsson, fusese în cel mai înalt grad prezent pe insulă, la fel ca şi pictorul Eugen Norman şi pastorul Otto Falk. Era Falk însurat? Martin Aronsson, fermierul de la Östergård, ca şi fiul lui, Jerker Aronsson se aflaseră pe insulă şi în prezenţa lui Harriet în anii copilăriei ei – ce relaţii aveau unii cu alţii? Era Martin Aronsson căsătorit? Mai erau şi alte persoane la fermă?

FREDRIK VANGER (1886–1964)
soţie **Ulrika** (1885–1969)

Richard (1907–1940)
soţie **Margareta** (1906–1959)

Gottfried (1927–1965)
soţie **Isabella** (1928–)

Martin (1948–)
Harriet (1950–)

Harald (1911–)
soţie **Ingrid** (1925–1992)

Birger (1939–)
Cécilia (1946–)
Anita (1948–)

Greger (1912–1974)
soţie **Gerda** (1922–)

Alexander (1946–)

Gustav (1918–1955)
necăs. fără copii

Henrik (1920–)
soţie Edith (1921–1958)
fără copii

JOHAN VANGER (1884–1956)
soţie Gerda (1888–1960)

Sofia (1909–1977)
soţ **Åke Sjögren** (1906–1967)

Magnus Sjögren (1929–1994)
Sara Sjögren (1931–)

Erik Sjögren (1951–)
Håkan Sjögren (1955–)

Märit (1911–1988)
soţ **Algot Günther** (1904–1987)

Ossian Günther (1930–)
soţie **Agnes** (1933–)

Jakob Günther (1952–)

Ingrid (1916–1990)
soţ **Harry Karlman** (1912–1984)

Gunnar Karlman (1942–)
Maria Karlman (1944–)

După ce Mikael a scris toate numele, grupul ajunsese la patruzeci de persoane. În cele din urmă, lăsă deoparte stiloul cu un sentiment de frustrare. Era trei jumătate şi termometrul continua să arate minus 21 de grade. Valul de ger părea să persiste. Ar fi vrut să fie în patul lui din strada Bellmann.

Mikael Blomkvist a fost trezit la ora nouă, miercuri dimineaţă, când tehnicianul de la Telia a bătut la uşă, ca să instaleze o priză telefonică şi un modem ADSL. La ora 11, a putut să se conecteze şi nu s-a mai simţit profesional handicapat. Telefonul însă a rămas în continuare mut. Erika nu răspunsese la apelurile lui de o săptămână. Trebuie că era foarte furioasă. El însuşi devenea tot mai încăpăţânat şi refuza s-o sune la birou; câtă vreme o suna pe telefonul mobil, ea putea să vadă cine o cheamă şi avea latitudinea de a răspunde sau nu. Ceea ce însemna că nu voia.

Oricum, deschise cutia de scrisori şi trecu în revistă cele trei sute cincizeci de e-mailuri care îi fuseseră adresate în săptămâna care trecuse. Păstră o duzină, restul erau spam-uri sau liste la care era abonat. Primul e-mail pe care îl deschise era de la <demokrat88@yahoo.com> şi spunea: SPER C-O S-O SUGI LA PUŞCĂRIE, COMUNIST BLESTEMAT. Mikael a arhivat e-mailul într-un dosar intitulat *Critică inteligentă* şi apoi a scris un scurt mesaj adresat lui <erika.berger@millennium.se>:

Salut Ricky. Sper că nu mă urăşti de moarte, pentru că nu-mi răspunzi. Vreau doar să-ţi comunic că acum am Internet şi sunt abordabil pe e-mail, când simţi că m-ai iertat De altfel Hedeby este un loc rustic, care merită o vizită. M.

La ora prânzului, îşi puse *iBook*-ul în geantă şi făcu o plimbare până la cafeneaua Susannei, unde se aşeză la masa obişnuită. Când Susanne veni să-i aducă sandvişul şi cafeaua, privi curioasă computerul, întrebându-l la ce lucrează. Mikael îşi folosi pentru prima

oară acoperirea, explicându-i că fusese angajat de Henrik Vanger ca să-i scrie o biografie. Au făcut schimb de amabilităţi. Susanne l-a invitat să facă apel la ea, când va fi pregătit să afle adevăratele secrete.

— I-am servit pe Vangeri timp de treizeci şi cinci de ani şi ştiu majoritatea bârfelor de familie, spuse, plecând spre bucătărie cu paşi legănaţi.

Tabloul pe care Mikael îl desenase indica faptul că familia Vanger producea necontenit noi odrasle. Cu copiii, nepoţii şi strănepoţii – pe care el nu-şi dăduse osteneala să-i numere –, fraţii Fredrik şi Johan Vanger avuseseră în jur de cincizeci de descendenţi. Mikael mai constatase că membrii familiei aveau tendinţa să trăiască până la o vârstă înaintată. Fredrik Vanger murise la 78 de ani, fratele lui, Johan, la 72. Ulrika Vanger, la 84. Dintre cei doi fraţi care mai erau în viaţă, Harald Vanger avea 92 şi Henrik Vanger 82 de ani.

Singura excepţie reală fusese Gustav, fratele lui Henrik, mort de o boală de plămâni la vârsta de 37 de ani. Henrik îi explicase că Gustav fusese totdeauna bolnăvicios şi că-şi urmase calea proprie, la oarecare distanţă de familie. Rămăsese neînsurat şi nu avusese copii.

În rest însă, cei care muriseră tineri dispăruseră din alte motive decât bolile. Richard Vanger murise pe câmpul de luptă, ca voluntar în războiul de iarnă finlandez; la numai 33 de ani, Gottfried Vanger, tatăl Harrietei, se înecase în anul dinaintea dispariţiei ei. Iar Harriet avea doar şaisprezece ani. Mikael notase ciudata simetrie, care arăta că tocmai această ramură a familiei fusese urmărită de nenorociri: şi bunicul, şi tatăl, şi fiica. Din partea lui Richard, rămăsese doar Martin Vanger, care, deşi avea cincizeci şi cinci de ani, nu se însurase şi nu avea copii. Henrik Vanger îi spusese totuşi că Martin avea o legătură cu o femeie care locuia la Hedestad.

Martin Vanger avea optsprezece ani la dispariţia surorii sale. El făcea parte dintre puţinii care putuseră fi şterşi de pe lista celor care potenţial ar fi avut vreo legătură cu dispariţia. În toamna aceea, locuia la Uppsala, unde făcea ultima clasă de liceu. Trebuia să ia parte la reuniunea de familie, dar sosise abia după-amiaza târziu şi, prin urmare, în orele critice în timpul cărora sora lui se volatilizase, se afla printre privitorii de pe partea cealaltă a podului.

Mikael mai notă încă două particularităţi în arborele genealogic. Prima, căsătoriile păreau să fie făcute pe viaţă; nici unul din membrii familiei nu divorţase şi nu se recăsătorise, nici atunci când partenerul murise la tinereţe. Mikael se întreba care este statistica în cazurile obişnuite. Cecilia Vanger se despărţise de bărbatul ei de mulţi ani, dar, după câte ştia Mikael, din punct de vedere legal era încă măritată.

Cealaltă bizarerie era că familia părea despărţită geografic în două laturi: cea „masculină" şi cea „feminină". Descendenţii lui Fredrik Vanger, dintre care făcea parte şi Henrik, prin tradiţie jucaseră un rol important în întreprindere şi locuiseră în principal la Hedestad şi în împrejurimi. Membrii ramurii Johan Vanger – numai fete, în prima generaţie – se căsătoriseră şi se risipiseră în alte părţi ale ţării; ele locuiau în principal la Stockholm, dar şi la Malmö şi Göteborg, sau în străinătate, şi veneau la Hedestad doar pentru vacanţele de vară sau la întrunirile importante din cadrul concernului. Singura excepţie o constituia Ingrid Vanger, al cărei fiu, Gunnar Karlman, locuia la Hedestad. El era redactor-şef al ziarului local *Hedestads-Kuriren.*

În concluzia anchetei lui personale, Henrik afirma că „motivul ascuns al dispariţiei lui Harriet" se afla poate în structura întreprinderii – în faptul că, de foarte devreme, el semnalase calităţile excepţionale ale fetei şi cauza fusese intenţia de a-i face rău lui, sau că Harriet descoperise vreo informaţie sensibilă care privea concernul şi de aceea constituise o ameninţare pentru vreunul dintre membrii familiei. Toate astea erau simple speculaţii, dar, plecând de la această ipoteză, el identificase un cerc de treisprezece persoane pe care le prezenta drept „deosebit de interesante".

Discuţia cu Henrik din ajun fusese edificatoare şi într-un alt punct. Din primul moment, bătrânul vorbise cu Mikael despre familia sa cu atâta dispreţ şi în cuvinte atât de grele, încât păruse cel puţin bizar. Mikael se întrebase dacă bănuielile patriarhului împotriva familiei, relativ la dispariţia lui Harriet, nu-i denaturaseră dreapta judecată; acum însă începea să înţeleagă că Henrik Vanger făcuse, în realitate, o apreciere de o extraordinară luciditate.

Imaginea care creştea încetul cu încetul revela o familie care, din punct de vedere social şi economic, era plină de succese, dar în ceea ce privea existenţa cotidiană era total disfuncţională.

Tatăl lui Henrik Vanger fusese un om rece şi lipsit de sentimente, care îşi procreASE urmaşii, ca pe urmă să lase în grija soţiei educaţia şi bunăstarea lor. Înainte de vârsta de şaisprezece ani, ei nu-şi văzuseră tatăl decât cu ocazia unor sărbători de familie speciale, la care se ţinea la prezenţa lor, cu condiţia să rămână cât mai puţin vizibili. Henrik Vanger nu-şi putea aminti o ocazie când tatăl să fi manifestat vreo formă de afecţiune; în schimb, fiul a putut

auzi deseori că este incompetent şi a fost necontenit o țintă pentru critica lui distrugătoare. Pedepsele corporale au fost rare, pentru că nu erau necesare. Singurele ocazii când a câştigat respectul tatălui au fost mai târziu în viață, când a început să lucreze pentru concernul Vanger.

Fratele cel mai mare, Richard, se revoltase. După o ceartă a cărei cauză nu a fost niciodată discutată în familie, Richard a plecat la Uppsala, cu intenția de a-şi face studiile. Acolo îşi începuse el cariera nazistă despre care Henrik Vanger îi povestise deja lui Mikael, şi care mai târziu avea să-l ducă în tranşeele războiului finlandez.

Ceea ce bătrânul nu-i povestise era că încă doi frați luaseră acelaşi drum.

Atât Harald, cât şi Greger Vanger o luaseră pe urmele fratelui mai mare la Uppsala, în 1930. Harald şi Greger fuseseră foarte apropiați, dar Henrik Vanger nu putea spune în ce măsură îl frecventaseră pe Richard. Sigur era că frații aderaseră la mişcarea fascistă a lui Per Engdahl Noua Suedie. Harald Vanger continuase să-l urmeze loial pe Per Engdahl de-a lungul anilor, mai întâi la Uniunea Națională a Suediei, apoi la Opoziția Suedeză, şi, în final, la Mişcarea Neosuedeză, atunci când organizația fusese fondată, la sfârşitul războiului. A rămas membru până la moartea lui Per Engdhal, în 1990, şi în unele perioade a participat cu sume foarte importante la salvarea fascismului suedez.

Harald Vanger studiase medicina la Uppsala şi aproape imediat nimerise în cercuri care se pasionau pentru teoriile igienei şi biologiei rasiale. Într-o perioadă, lucrase la Institutul de Biologie Rasială Suedez şi, ca medic, devenise unul dintre actorii principali în campania pentru sterilizarea elementelor indezirabile ale populației.

Citat, Henrik Vanger, caseta 2, 02950

Harald a mers mult mai departe. În 1937, a fost coautor – sub pseudonim, slavă Domnului – la o carte cu titlul „Noua Europă a popoarelor". N-am aflat acest lucru decât în anii şaptezeci. Am o copie pe care poți s-o citeşti. Este probabil una dintre cele mai dezgustătoare cărți care au fost publicate în limba suedeză. Argumentează nu numai în favoarea sterilizării, dar chiar şi a eutanasiei – ajutor activ pentru moarte – a persoanelor care îi deranjau simțul estetic şi care nu concordau cu imaginea sa despre perfecțiunea poporului suedez. O pledoarie pentru un masacru, deci, redactată într-o proză academică ireproşabilă şi conținând toate argumentele medicale necesare. Debarasați-vă de handicapați. Nu lăsați populația laponă să crească: ei au gene mongole. Bolnavii mintal vor primi moartea ca pe o eliberare, nu-i aşa? Femeile cu moralitate îndoielnică, tătarii, țiganii şi evreii – poți şi singur să-ți imaginezi. În fanteziile fratelui meu, Auschwitz ar fi putut să se afle plasat în Dalarna.

După război, Greger Vanger a devenit profesor şi mai târziu director al liceului din Hedestad. Henrik credea că el abandonase nazismul după terminarea războiului şi că nu mai făcea parte din vreun partid. A murit în 1974 şi abia când Henrik i-a cercetat hârtiile rămase a aflat, din corespondența acestuia, că în anii cincizeci fratele lui aderase la Partidul Nordic Național, o sectă lipsită de importanță politică, dar total țicnită. Rămăsese membru al partidului până la moarte.

Citat, Henrik Vanger, caseta 2, 04167

Trei din frații mei erau prin urmare demenți politic. Până unde ar fi mers boala lor în alte circumstanțe?

Singurul dintre frați care găsea într-o oarecare măsură scuze în ochii lui Henrik Vanger era bolnăviciosul Gustav, care murise de o boală de plămâni în 1955. Gustav nu fusese interesat de politică şi părea mai curând un spirit artistic, depărtat de lume şi total neinteresat de afaceri sau de vreo activitate în cadrul concernului Vanger.

Mikael l-a întrebat pe Henrik Vanger:

— Acum, mai sunteți în viață doar tu şi Harald. De ce s-a întors acesta la Hedeby?

— A venit acasă în 1979, curând după ce împlinise şaptezeci de ani. Casa îi aparține.

— Trebuie să fie ciudat să trăieşti lângă un frate pe care îl deteşti.

Henrik îl privi surprins.

— M-ai înțeles greşit. Eu nu-mi detest fratele. Eventual, simt milă pentru el. Este total idiot şi el este cel care mă urăşte.

— Te urăşte?

— Exact. Cred că de aceea s-a mutat înapoi. Ca să-şi poată petrece ultimii ani din viață urându-mă de aproape.

— Dar de ce te urăşte?

— Pentru că m-am însurat.

— Asta trebuie să mi-o explici.

Henrik Vanger pierduse devreme contactul cu fraţii mai mari. El era singurul între ei care arăta talent pentru afaceri – era ultima speranţă a tatălui. Nu se interesa de politică şi evitase Uppsala, în schimb alesese să studieze economia la Stockholm. De când împlinise optsprezece ani, petrecuse toate verile ca practicant la unul din numeroasele birouri ale concernului Vanger sau în comitetele de conducere ale firmei. El învăţa astfel toate căile cotite ale întreprinderii familiale.

La 10 iunie 1941 – în plin război –, Henrik a fost trimis în Germania pentru o vizită de şase săptămâni în birourile comerciale din Hamburg ale firmei Vanger. Nu avea decât douăzeci şi unu de ani şi agentul german al întreprinderii Vanger, un veteran cu numele de Hermann Lobach, îi servea de companion şi mentor.

— Nu vreau să te obosesc cu toate detaliile, dar în momentul când am mers acolo, Hitler şi Stalin mai erau încă prieteni, frontul de est nu exista încă. Toată lumea îl credea pe Hitler invincibil. Exista un sentiment de… optimism şi disperare, cred că acestea sunt cuvintele potrivite. După mai mult de o jumătate de secol, e încă greu să dai un nume stării de atunci. Nu mă înţelege greşit, eu n-am fost niciodată nazist şi Hitler mi se părea un personaj ridicol de operetă. Dar era greu să nu fii molipsit de încrederea în viitor care domnea la Hamburg printre oamenii de rând. Deşi războiul venea tot mai aproape, şi în vremea cât am fost acolo avuseseră loc câteva raiduri de bombardament, oamenii păreau să creadă că acestea erau doar momente de iritare trecătoare – pacea avea să vină curând, iar Hitler va instaura *Neuropa,* Noua Europă. Oamenii voiau să creadă că Hitler era Dumnezeu. Aşa spunea propaganda.

Henrik Vanger deschise unul din numeroasele sale albume de fotografii:

— Iată-l pe Hermann Lobach. A dispărut în 1944 într-un bombardament, probabil ucis şi îngropat sub dărâmături. Noi n-am ştiut niciodată care a fost soarta lui. În timpul vizitei mele la Hamburg, am devenit foarte apropiaţi. Locuiam la el, împreună cu familia lui, într-un apartament somptuos din cartierul oamenilor bogaţi din Hamburg. Ne întâlneam zilnic. El era la fel de puţin nazist ca şi mine, dar era membru în partidul naţional-socialist, din motive de comoditate. Cartea de membru deschidea multe porţi şi-i uşura posibilităţile de a face afaceri pentru concernul Vanger – şi afaceri, asta era ceea ce chiar făceam. Construiam vagoane pentru trenurile lor – totdeauna m-am întrebat dacă vagoanele astea plecau cu destinaţia Polonia. Vindeam material pentru uniformele lor şi tuburi catodice pentru aparatele de radio – dar, oficial, noi nu ştiam la ce folosea marfa. Hermann Lobach ştia cum să conducă un contract în portul cel bun, era amuzant şi jovial. Nazistul perfect. Mai târziu, am început să înţeleg că era, de asemenea, un om care încerca cu disperare să ascundă o taină.

În noaptea de 22 iunie 1941, Hermann Lobach mi-a bătut pe neaşteptate la uşă, trezindu-mă. Camera mea se afla lângă dormitorul soţiei lui şi el mi-a făcut semn să mă îmbrac în tăcere şi să-l urmez. Am coborât la parter şi ne-am instalat în fumoar. Era evident că Hermann Lobach fusese treaz toată noaptea. A deschis radioul şi am înţeles că se întâmplase ceva dramatic. Operaţiunea Barbarossa începuse. Germania atacase Uniunea Sovietică în noaptea de *midsommar.*

Henrik Vanger făcu un gest de neputinţă cu mâna:

— Hermann Lobach a scos două pahare şi a turnat câte un şnaps generos. Era evident zguduit. Când l-am întrebat care puteau fi consecinţele, el mi-a răspuns cu luciditate că acesta era sfârşitul pentru Germania şi pentru fascism. Nu l-am crezut decât pe jumătate – Hitler părea invincibil –, dar Lobach a ciocnit cu mine pentru înfrângerea Germaniei. Apoi, a trecut la lucrurile practice.

Mikael dădu din cap, în semn că urmărea povestirea cu atenţie.

— În primul rând, el nu avea nici o posibilitate să-l contacteze pe tata, dar hotărâse cu de la sine putere să întrerupă vizita mea în Germania şi să mă trimită acasă cât mai repede posibil. În al doilea rând, voia să-mi ceară un serviciu.

Henrik Vanger arătă un portret îngălbenit şi cu colţurile rupte care reprezenta o femeie brună, din profil.

— Hermann Lobach era căsătorit de mai mult de patruzeci de ani, dar în 1919 întâlnise o femeie de o frumuseţe fascinantă, care avea pe jumătate vârsta lui. Se îndrăgostise nebuneşte de ea. Fata nu era decât o croitoreasă modestă şi săracă. Lobach i-a făcut curte şi, ca atâţia alţi oameni bogaţi, a instalat-o într-un apartament la o distanţă comodă de biroul lui. A devenit amanta lui. În 1921, ea a dat naştere unei fetiţe, care a fost numită Edith.

— Un bărbat bogat, de o anume vârstă, o femeie tânără, săracă şi copilul din amor – nu putea fi un mare scandal, nici măcar în anii patruzeci, comentă Mikael.

— Aşa e. Dacă n-ar fi existat o problemă. Femeia era evreică şi, prin urmare, Lobach era tatăl unui copil evreu, în plină Germanie nazistă. El era, practic, un *trădător al rasei.*

— O, asta schimbă totul. Ce s-a întâmplat?

— Mama lui Edith a fost arestată în 1939. Ea a dispărut şi noi am putut doar presupune care i-a fost soarta. Toată lumea ştia că avea o fiică, încă neînscrisă pe listele de deportare; prin urmare, această fată era căutată de secția Gestapoului care se ocupa cu urmărirea evreilor fugiți. În 1941, chiar în prima săptămână a venirii mele la Hamburg, se făcuse legătură între mama lui Edith şi Hermann Lobach, şi acesta fusese chemat la interogatoriu. El a recunoscut paternitatea, dar a declarat că nu avea nici o idee unde se afla fata şi că de zece ani nu avusese nici un contact cu ea.

— Si ea, unde se afla?

— O întâlnisem în fiecare zi în casa lui Lobach. O fată dulce şi tăcută, de douăzeci de ani, care făcea curat în odaia mea şi ajuta la masă.

În 1937, urmărirea evreilor dura deja de câțiva ani, iar mama lui Edith îl implorase pe Lobach s-o ajute. Şi el o ajutase – Lobach îşi iubea fata nelegitimă la fel de mult ca pe copiii legitimi. O ascunsese în locul cel mai incredibil la care te puteai gândi – sub nasul tuturor. Îi procurase hârtii false şi o angajase ca fată în casă.

— Soția lui ştia cine era fata?

— Nu, nu avea nici o idee despre aranjament.

— Ce s-a întâmplat?

— Funcționase patru ani, dar Lobach simțea acum că funia ajunsese la par. Era doar o chestiune de timp, înainte ca Gestapoul să-i bată la uşă. Toate acestea mi le-a povestit în noaptea aceea, cu câteva săptămâni înainte de întoarcerea mea în Suedia. Apoi, a chemat-o pe fată şi ne-a prezentat. Ea era timidă şi nu îndrăznea nici măcar să-mi întâlnească privirea. Lobach m-a implorat să-i salvez viața.

— Dar, cum?

— El aranjase totul. Conform planului inițial, eu trebuia să mai stau trei săptămâni şi pe urmă să plec cu un tren de noapte la Copenhaga, apoi să iau vaporul, să traversez – o călătorie relativ lipsită de primejdii în timp de război. Două zile după conversația din noaptea aceea, un cargou aparținând concernului Vanger urma să părăsească Hamburgul cu destinația Suedia. Lobach voia să mă trimită înapoi cu cargoul, scoțându-mă din Germania fără întârziere. Orice schimbare în planul de călătorie trebuia aprobată de serviciul de securitate; era o problemă birocratică, dar nu de netrecut. Lobach voia să mă facă să urc la bordul vaporului cu orice preț.

— Cu Edith, presupun.

— Edith a fost urcată ilegal, într-una din cele trei sute de lăzi conținând piese de maşini. Sarcina mea era s-o protejez, dacă ar fi fost descoperită înainte să părăsim apele teritoriale germane şi să-l împiedic pe căpitan să facă vreo prostie. Dacă nu se întâmpla nimic, trebuia să aştept până ce am fi fost la o distanță bună de Germania, înainte de-a o ajuta să iasă.

— Bine.

— Părea simplu, însă a fost o călătorie de coşmar. Căpitanul, pe nume Oskar Granath, nu era nicidecum încântat de această responsabilitate. Am părăsit Hamburgul la orele 9, într-o seară de sfârşit de iunie. A avut loc un raid englez – cel mai teribil pe care l-am trăit – şi portul a fost, evident, zonă prioritară. Nu exagerez spunând că aproape am făcut în pantaloni, când bombele au început să explodeze în apropiere. Dar, am scăpat într-un fel şi, după o pană de motor şi o noapte cu furtună oribilă în apele pline de mine, am ajuns în Suedia, la Karlskrona, a doua zi după-amiază. Acum, mă vei întreba ce s-a întâmplat cu fata.

— Cred că ştiu deja.

— Tata a fost de bună seamă nebun de furie. Riscasem totul prin actul meu idiot. Şi fata putea fi deportată în orice moment – gândeşte-te că eram în 1941. Însă în momentul acela eu eram deja la fel de nebun de dragoste pentru ea, cum fusese Lobach pentru maică-sa. Am cerut-o în căsătorie şi tata a primit un ultimatum – ori accepta mariajul, ori îşi găsea altă tânără speranță pentru firmă. A cedat.

— Ea însă a murit?

— Da, mult prea tânără. În 1958. Am trăit un pic mai mult de şaisprezece ani împreună. Avea un defect congenital la inimă. Şi s-a dovedit că eu eram steril – nu am avut copii. Şi pentru asta mă urăşte fratele meu.

— Pentru că te-ai căsătorit cu ea.

— Pentru că m-am căsătorit – aceştia sunt termenii lui – cu o curvă împuțită de ovreică. Pentru el, eu am trădat rasa, poporul, morala şi tot ce apăra.

— Dar e complet nebun!

— N-aş fi putut s-o spun mai bine.

10
Joi 9 ianuarie – vineri 31 ianuarie

După cum spunea ziarul *Hedestads-Kuriren,* prima lună a exilului lui Mikael a fost cea mai friguroasă din câte îşi aduceau oamenii aminte, sau, cel puţin (informaţia i-a fost dată de Henrik Vanger), de la iarna de război din 1942. Mikael era înclinat să o creadă. Deja după prima săptămână la Hedeby, el învăţase tot ce se poate şti despre izmene lungi, ciorapi de lână şi câte două maiouri.

A trăit câteva zile şi nopţi teribile, la jumătatea lui ianuarie, când termometrele coborâseră până la temperatura incredibilă de minus 37 de grade. Nu trecuse niciodată prin aşa ceva, nici în anul petrecut la Kiruna, în timpul serviciului militar.

Într-o dimineaţă, conducta de apă a îngheţat. Gunnar Nilsson i-a procurat două bidoane mari de plastic, ca să poată să se spele şi să gătească, dar frigul era paralizant. Flori de gheaţă se făcuseră pe geamul ferestrelor, pe dinăuntru, şi oricâte lemne punea în soba de tuci, se simţea încontinuu îngheţat. În fiecare zi petrecea o bună bucată de vreme spărgând lemne, în magazia din spatele casei.

În unele momente, îi venea să plângă şi se simţea gata să ia un taxi până în oraş şi să sară în primul tren care pleca spre sud. Dar, în loc de asta, îşi mai punea un pulover şi se învelea într-o pătură, aşezat la masa din bucătărie cu cafeaua şi vechile rapoarte de poliţie.

Apoi, vremea s-a schimbat şi temperatura a urcat până la agreabila valoare de minus 10 grade.

Mikael începuse să-i cunoască pe oamenii din Hedeby. Martin Vanger şi-a ţinut făgăduiala şi l-a invitat la o cină preparată de el însuşi – friptură de elan cu un vin roşu italienesc. Acest patron de întreprindere nu era căsătorit, dar se întâlnea cu o anume Eva Hassel, care le ţinu tovărăşie la cină. Eva Hassel era o femeie plină de căldură şi amuzantă, pe care Mikael o găsi foarte atractivă. Era dentistă şi locuia la Hedestad, dar petrecea sfârşitul de săptămână la Martin Vanger. Mikael află că ei se cunoşteau de mulţi ani, dar că începuseră relaţia lor abia la maturitate şi că nu socotiseră necesar să se căsătorească.

— De fapt, e dentista mea, râse Martin Vanger.

— Şi să mă mărit cu unul din familia asta de nebuni nu e genul meu, ripostă Eva Hassel, bătându-l afectuos pe genunchi pe Martin.

Vila lui Martin Vanger era visul oricărui celibatar; fusese desenată de un arhitect, cu mobile în negru, alb şi crom. Mobilele erau piese de design scumpe, care l-ar fi fascinat pe Christer Malm, graficianul de la *Millennium.* Bucătăria era echipată ca pentru un bucătar profesionist. În salon se afla un aparat stereo de cea mai bună marcă şi o extraordinară colecţie de jazz, de la Tommy Dorsey până la John Coltrane. Martin Vanger avea bani şi locuinţa lui era scumpă şi funcţională, deşi destul de impersonală.

Mikael notă că tablourile de pe pereţi erau simple reproduceri sau postere care se găseau la IKEA – plăcute, dar nimic cu care să te lauzi. Rafturile, cel puţin în partea casei pe care o putea vedea Mikael, erau bine umplute cu *Enciclopedia naţională* şi câteva cărţi de genul pe care oamenii le oferă cadou de Crăciun, în lipsa unei idei mai bune. În rezumat, Mikael nu putea distinge decât două interese personale: muzica şi bucătăria. Prima se manifesta sub forma celor trei mii de discuri LP. Ultima putea fi citită în rotunjimea de deasupra curelei de la pantaloni a gazdei.

Ca persoană, Martin Vanger era un amestec bizar de stupiditate, spirit caustic şi amabilitate. Nu trebuia să te pricepi prea mult la psihologie, ca să ajungi la concluzia că patronul era un om cu probleme. În vreme ce ascultau *Night in Tunisia,* conversaţia se învârti în bună parte în jurul concernului Vanger şi Martin Vanger nu făcu nici un efort să ascundă că se bătea pentru supravieţuirea firmei. Alegerea acestui subiect îl uluia pe Mikael; Martin Vanger nu ignora faptul că invitatul lui era un jurnalist economic pe care nu-l cunoştea bine, şi totuşi discuta problemele interne ale firmei sale atât de deschis, încât părea aproape imprudent. Părea să-l considere pe Mikael ca făcând parte din familie, pentru că lucra pentru Henrik Vanger şi, la fel ca şi fostul director, socotea că familia trebuia să se considere singura vinovată pentru situaţia în care se afla întreprinderea. În schimb, nu avea amărăciunea şi dispreţul neîmpăcat pe care bătrânul le nutrea faţă de rudele lui. Martin Vanger părea mai curând amuzat de nebunia lor incurabilă. Eva Hassel dădea din cap, fără să facă vreun comentariu. În mod evident, mai dezbătuseră problema şi altă dată.

Martin Vanger ştia că Mikael fusese angajat ca să scrie o cronică a familiei şi l-a întrebat cum avansează lucrul.

Mikael îi răspunse surâzând că îi era greu să învețe numele tuturor membrilor familiei, apoi l-a întrebat dacă ar putea reveni să facă un interviu, când acesta va avea timp. De mai multe ori, se gândise să conducă discuția spre vechea obsesie a dispariției lui Harriet Vanger. Îşi spunea că în mod sigur Henrik Vanger îl bătuse la cap pe fratele Harrietei cu teoriile lui; Martin ştia că el scrie istoria familiei şi că nu putea omite faptul că un membru dispăruse fără urme. Dar, cum Martin nu dădea nici un semn că ar vrea să abordeze subiectul, renunță să deschidă discuția. Cu siguranță se va ivi altă dată ocazia să discute despre Harriet.

După mai multe rânduri de votci, se despărțiră, la ora două dimineața. Mikael era destul de amețit când a străbătut, clătinându-se, cei 300 de metri până la el acasă. În general, fusese o seară plăcută.

Într-o după-amiază din cea de a doua săptămână a şederii lui Mikael la Hedeby, cineva i-a bătut la uşa casei. Mikael a dat deoparte dosarul de poliție pe care tocmai îl scosese – cel de-al şaselea – şi a închis uşa odăii de lucru în urma lui, înainte de a-i deschide uşa de la intrare unei femei blonde de vreo cincizeci de ani, bine înfăşurată într-o haină de blană.

— Bună. M-am gândit să trec să te salut. Mă numesc Cecilia Vanger.

Au dat mâna şi Mikael a scos ceştile de cafea. Cecilia Vanger, fiica nazistului Harald Vanger, avea aerul unei femei deschise şi în multe privințe atrăgătoare. Mikael şi-a amintit că Henrik Vanger vorbise despre ea în cuvinte măgulitoare şi că-i spusese că ea nu-şi frecventează tatăl, deşi locuia chiar lângă el. Pălăvrăgiră o vreme, până ce ea a început să vorbească despre motivul vizitei.

— Am înțeles că vei scrie o carte despre familia noastră. Nu sunt sigură că e o idee care-mi place prea tare, spuse ea. Voiam cel puțin să văd cum arăți.

— Păi, Henrik Vanger m-a angajat. E, ca să spun aşa, subiectul lui.

— Şi bunul Henrik nu e cu totul neutru, când e vorba despre familie.

Mikael o privi, neînțelegând prea bine ce voia să spună.

— Eşti împotriva unei cărți despre neamul Vanger?

— N-am spus asta. Şi ce cred eu n-are prea mare importanță. Dar cred că ai înțeles deja că nu este totdeauna uşor să fii membru în familia asta.

Mikael nu avea nici o idee cât de mult spusese Henrik şi cât de mult ştia Cecilia despre misiunea lui. Îşi depărtă mâinile, într-un gest de scuză:

— Am fost contactat de Henrik Vanger ca să scriu o cronică de familie. Henrik are păreri puternic colorate despre mulți membri, dar cred că eu mă voi rezuma la faptele care pot fi documentate.

Cecilia Vanger avu un surâs lipsit de căldură:

— Ceea ce voiam să ştiu e dacă va trebui să plec în exil când va apărea cartea!

— Nu cred, răspunse Mikael. Oamenii sunt capabili să facă deosebire între persoane şi persoane.

— Ca tatăl meu, de exemplu!

— Tatăl tău, nazistul? întrebă Mikael. Cecilia Vanger ridică ochii spre cer:

— Tata e nebun. Îl întâlnesc doar cine ştie când, deşi locuim uşă-n uşă.

— De ce nu vrei să-l întâlneşti?

— Aşteaptă un moment, înainte de a te năpusti cu o grămadă de întrebări – ai de gând să citezi ce spun? Sau putem purta o conversație normală, fără să mă tem c-o să mă descrii ca pe o idioată?

Mikael ezită o clipă, neştiind ce formulă să folosească.

— Eu am sarcina să scriu o carte care începe atunci când Alexandre Vangeersad a debarcat împreună cu Bernadotte şi care se termină în zilele noastre. Va înfățişa firma, timp de câteva decenii, dar va vorbi evident şi despre motivele pentru care acest imperiu se prăbuşeşte şi despre divergențele care există în sânul familiei. În tipul acesta de povestire, este imposibil să eviți ca rahatul să iasă la suprafață. Dar asta nu înseamnă că eu voi zugrăvi în negru, sau că voi face o caricatură a familiei. De exemplu, l-am întâlnit pe Martin Vanger, pe care îl consider o persoană simpatică şi pe care îl voi descrie ca atare.

Cecilia Vanger nu răspunse.

— Ştiu despre dumneata că eşti profesoară…

— Şi mai rău încă, sunt directoare a liceului din Hedestad.

— Scuză-mă. Ştiu că Henrik Vanger ține la dumneata, că eşti măritată, dar că trăiți separați… şi cam asta e totul. Bineînțeles că poți vorbi cu mine, fără să te temi că vei fi citată sau descrisă cine ştie cum. Dar s-ar putea să-ți bat într-o bună zi la uşă, să te întreb despre un eveniment anume asupra căruia ai putea să arunci o lumină. Atunci va fi vorba de un interviu şi poți alege dacă vrei să răspunzi sau nu. Însă te voi anunța când va fi vorba de o asemenea întrebare.

— Prin urmare, pot vorbi… *off the record,* cum spun ziariştii.
— Sigur că da.
— Şi această discuție este *off the record?*
— Eşti o vecină, care a trecut ca să zică bună ziua şi să bea o ceaşcă de cafea, asta-i tot.
— OK. Atunci, pot să te întreb un lucru?
— Te rog.
— Cât de mult va vorbi această carte despre Harriet Vanger?
Mikael îşi muşcă buza, şovăind. Încercă să ia un ton uşor:
— Ca să fiu cinstit, habar n-am. E clar că s-ar putea să fie un capitol – este, de fapt, un eveniment dramatic, acest lucru nu poate fi negat, şi care a avut influență, cel puțin asupra lui Henrik Vanger.
— Dar nu eşti aici ca să anchetezi asupra dispariției ei?
— Ce te face să crezi asta?
— Ei bine, faptul că Gunnar Nilsson a cărat aici patru cutii uriaşe de carton. Acestea ar putea cuprinde arhiva lui Henrik şi cercetările lui personale, de-a lungul anilor. Când mi-am aruncat ochii în camera lui Harriet, unde obişnuia Henrik să le păstreze, aceasta era goală.
Cecilia Vanger nu era deloc proastă.
— De fapt, asta va trebui s-o discuți cu Henrik şi nu cu mine, răspunse Mikael. Dar, sigur – Henrik a vorbit o grămadă despre dispariția Harrietei şi eu cred că e interesant să citesc materialul.
Cecilia Vanger zâmbi din nou, fără nici o bucurie:
— Uneori, mă întreb cine e mai nebun – tatăl meu, sau unchiul. Cred că am discutat cu el despre dispariție de cel puțin o mie de ori.
— Ce crezi că s-a întâmplat cu ea?
— Este o întrebare de interviu?
— Nu, râse Mikael. E o întrebare de curiozitate.
— Curiozitatea mea ar fi să ştiu dacă şi dumneata eşti țicnit. Dacă ai aderat la părerea lui Henrik sau dacă dumneata eşti cel care-l ațâți.
— Crezi că Henrik e țicnit?
— Nu mă înțelege greşit. Henrik este unul dintre oamenii cei mai calzi şi mai amabili pe care-i cunosc. Îl iubesc din toată inima. În ceea ce priveşte acest subiect însă, este obsedat.
— Obsesia lui s-ar părea că are temei. Harriet a dispărut cu adevărat.
— Pur şi simplu, sunt sătulă de toată istoria asta blestemată. Ea ne-a înveninat viețile atâția ani şi nu se mai termină.
Se ridică brusc şi îşi puse haina de blană.
— Trebuie să plec. Pari o persoană simpatică. La fel mi-a spus şi Martin, dar judecata lui nu e întotdeauna fără cusur. Treci să bei o cafea, când doreşti. Serile sunt aproape totdeauna acasă.
— Mulțumesc, răspunse Mikael.
Când ea se îndreptă spre uşă, îi strigă din urmă:
— Nu mi-ai răspuns la întrebarea care nu era întrebare de interviu.
Ea se opri în fața uşii şi răspunse, fără să-l privească:
— Nu am nici o idee ce i s-a întâmplat lui Harriet. Dar cred că a fost un accident care are o explicație aşa de simplă şi banală, că vom fi surprinşi dacă într-o zi vom afla răspunsul.
Se întoarse şi-i surâse – pentru prima dată, cu căldură. Apoi, îi făcu un semn cu mâna şi plecă. Mikael rămase gânditor la masă. Cecilia Vanger era una dintre persoanele scrise cu litere groase pe lista lui cu membrii familiei prezenți pe insulă în ziua când dispăruse Harriet Vanger.
Dacă fusese plăcut s-o cunoască pe Cecilia Vanger, nu a fost la fel cu Isabella Vanger. Mama Harrietei era o femeie de şaptezeci şi cinci de ani şi, exact cum îl avertizase Henrik, extrem de elegantă, amintind vag de Lauren Bacall la bătrânețe. Era subțire, îmbrăcată într-o blană de astrahan negru, cu căciulă asortată, şi se sprijinea într-un baston negru, în momentul în care Mikael dădu peste ea într-o dimineață, când era pe drum spre cafeneaua Susannei. Arăta ca un vampir bătrân: de o frumusețe picturală, dar veninoasă ca un şarpe. Isabella Vanger era, probabil, pe drum spre casă după o plimbare; îl strigă de la încrucişarea de drumuri:
— Alo, tinere! Vino aici.
Era greu să nu remarci tonul poruncitor. Mikael privi în jur şi trase concluzia că el era cel pe care îl striga. Se apropie.
— Eu sunt Isabella Vanger, îl anunță femeia.
— Bună ziua, mă numesc Mikael Blomkvist. Îi întinse mâna, dar ea îl ignoră cu desăvârşire.
— Eşti tipul care scotoceşte în poveştile noastre de familie?

— Să spunem că sunt tipul pe care Henrik Vanger l-a contactat ca să-l ajute în istoria pe care vrea s-o scrie despre familia Vanger.

— Asta nu-i treaba ta.

— Care-i problema? Că Henrik Vanger m-a contactat sau că eu am acceptat? În primul caz, cred că asta îl priveşte pe Henrik, în al doilea, este problema mea.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Nu-mi place când oamenii cotrobăiesc prin viața mea.

— OK, n-o să cotrobăiesc. Restul trebuie să-l rezolvați cu Henrik Vanger.

Isabella Vanger ridică brusc bastonul şi-l lovi în piept pe Mikael cu mânerul. Lovitura nu era tare, dar el făcu uluit un pas înapoi.

— Ține-te la distanță de mine.

Isabella Vanger se întoarse pe călcâie şi îşi continuă drumul spre casă. Mikael rămase în loc, cu o figură uluită, ca şi cum ar fi întâlnit în viața reală un personaj din filmele de desene animate. Când înălță ochii, îl văzu pe Henrik Vanger la fereastra camerei de lucru. Ținea în mână o ceaşcă de cafea pe care o înălță ironic. Mikael desfăcu mâinile, într-un gest de neputință şi continuă drumul spre cafeneaua Susannei.

Singura călătorie pe care Mikael a făcut-o în cursul primei luni a fost o excursie de o zi până la lacul Siljan. A împrumutat Mercedesul lui Dirch Frode şi a condus printr-un peisaj înzăpezit, pentru a petrece o după-amiază în compania inspectorului Gustaf Morell. Mikael încercase să-şi facă o impresie despre Morell, bazându-se pe felul în care acesta se contura din ancheta pe care o făcuse; a găsit un bătrân încă viguros, care se mişca lent şi vorbea încă şi mai lent.

Mikael avea cu el un carnet de note cu vreo zece întrebări, idei care-i veniseră în minte în vreme ce citea ancheta poliției. Morell a răspuns pe un ton pedagogic la fiecare întrebare pe care o formula Mikael. În cele din urmă, el a lăsat deoparte carnetul, spunându-i că întrebările fuseseră doar un pretext pentru a-l întâlni pe polițistul pensionat. Ceea ce voia în realitate era să discute şi să-i poată pune singura întrebare importantă: exista ceva în ancheta pe care o făcuse care nu fusese pus pe hârtie – un gând, ori o intuiție, pe care ar vrea acum să i-o împărtăşească?

Morell, la fel ca Henrik Vanger, petrecuse treizeci şi şase de ani cugetând la misterul dispariției lui Harriet şi Mikael se aşteptase să întâlnească o anumită reticență – el era noul venit, tropăind prin hățişul în care se rătăcise Morell. Dar nu exista nici o urmă de duşmănie. Morell îşi umplu cu grijă pipa şi aprinse un chibrit, înainte de a-i răspunde:

— Ba da, sigur că am unele gânduri. Dar ele sunt aşa de vagi şi fugare, că nu prea reuşesc să le formulez.

— După părerea dumneavoastră, ce i s-a întâmplat Harrietei?

— Cred că a fost asasinată. Aici, sunt de acord cu Henrik. Este singura explicație plauzibilă. Dar noi nu am înțeles niciodată motivul. Eu cred că a fost ucisă dintr-un motiv anume – nu e vorba de un act de nebunie sau de un viol, sau altceva de genul acesta. Dacă am cunoaşte motivul, am şti cine a omorât-o.

Morell rămase un moment pe gânduri:

— Poate că asasinatul s-a produs spontan. Prin asta, vreau să spun că cineva a prins ocazia când i s-a ivit posibilitatea, în haosul de după accident. Ucigaşul a ascuns corpul şi l-a dus de acolo mai târziu, în vreme ce avea loc căutarea.

— În cazul acesta, este vorba despre cineva care a acționat cu sânge rece.

— Există un detaliu. Harriet a venit în camera lui Henrik şi a vrut să vorbească cu el. După aceea, mi s-a părut o comportare bizară – ea ştia prea bine că era ocupat până peste cap cu toate rudele care mişunau peste tot. Eu cred că Harriet constituia o amenințare pentru cineva şi că ea voia să-i povestească lui Henrik un lucru anume, iar ucigaşul a înțeles că fata era pe punctul de a… să spunem, să-l demaşte.

— Henrik era ocupat cu câțiva membri ai familiei…

— Erau patru persoane în cameră, în afară de Henrik. Era fratele lui, Greger, fiul unei verişoare, un anume Magnus Sjögren, şi cei doi copii ai lui Harald Vanger, Birger şi Cecilia. Dar asta nu înseamnă nimic. Să presupunem că Harriet descoperise că cineva deturna bani ai firmei – o simplă ipoteză. A putut păstra această informație timp de luni de zile, a discutat chiar cu persoana în chestiune. Poate că a încercat să-l şantajeze, sau poate i-a părut rău de el şi n-a ştiut dacă trebuie să-l dezvăluie. Poate s-a hotărât brusc şi i-a spus acest lucru ucigaşului care, disperat, a suprimat-o.

— Vorbiți de un „el”.

— Statistic vorbind, cei mai mulți asasini sunt bărbați. Dar, desigur, familia Vanger conține şi câteva femei care sunt foc şi pară.

— Am întâlnit-o pe Isabella.

— Ea este una dintre acestea. Dar mai sunt şi altele. Cecilia Vanger poate fi destul de dură. Dar pe Sara Sjögren, ați întâlnit-o?

Mikael negă, cu o mişcare din cap.

— Este fiica Sofiei Vanger, una dintre verişoarele lui Henrik. O femeie cu adevărat dezagreabilă şi total lipsită de scrupule. Însă ea locuia la Malmö şi, după cât am putut să-mi dau seama, nu avea nici un motiv s-o elimine pe Harriet.

— OK.

— Problema este că ori cât am întors lucrurile, pe faţă şi pe dos, n-am reuşit niciodată să înțelegem motivul. Acest lucru este important. Dacă vom da de motiv, vom şti ce s-a întâmplat şi cine a fost vinovatul.

— Ați lucrat intens la acest caz. Există vreo pistă pe care n-ați urmărit-o?

Gustaf Morell râse răguşit:

— Ei bine, nu. Am dedicat un timp nesfârşit acestui caz. Şi nu pot găsi nici cel mai mic detaliu pe care să nu-l fi cercetat, cât de mult a fost posibil. Chiar după ce am fost avansat şi am părăsit Hedestad.

— V-ați mutat?

— Da, eu de fapt nu sunt din Hedestad. Am funcționat acolo între 1963 şi 1968. Pe urmă, am fost numit comisar şi m-am mutat la poliția din Gävle, unde am rămas până la sfârşitul carierei mele. Dar, chiar acolo, am continuat să fiu preocupat de cazul dispariției lui Harriet.

— Henrik Vanger nu v-a dat pace, bănuiesc…

— Da, bineînțeles, dar nu numai din acest motiv. Enigma Harriet mă mai pasionează şi astăzi. Vreau să spun… Trebuie să înțelegeți că fiecare polițist are propriul lui caz nerezolvat. Îmi aduc aminte, pe când mai eram la Hedestad, colegii mei vorbeau uneori la cafea despre cazul Rebecka. Era mai ales un polițist pe nume Torstensson – e mort de mulți ani – care an după an revenea la acest caz, în timpul liber şi în vacanțe. Când era linişte şi nu avea probleme cu derbedeii locali, obişnuia să scoată dosarele şi să se gândească.

— Era vorba tot despre o dispariție?

Comisarul Morell păru pentru o clipă surprins. Apoi surâse, înțelegând că Mikael căuta o legătură.

— Nu, nu din acest motiv l-am menționat. Voiam să vorbesc despre sufletul de polițist. Cazul Rebecka s-a petrecut cu mult înainte de naşterea Harrietei Vanger, a fost prescris de multă vreme. În anii patruzeci, o femeie din Hedestad a fost atacată, violată şi ucisă. Nu era ceva neobişnuit. În cursul carierei, orice polițist a investigat cel puțin o dată acest tip de întâmplare, dar ceea ce vreau să spun e că există asemenea cazuri care te prind şi se vâră sub pielea investigatorului. Această fată a fost ucisă într-un fel deosebit de brutal. Asasinul o legase şi i-a vârât capul în jăraticul unui cămin. Nu ştiu câtă vreme i-a luat bietei fete ca să moară, şi nici câtă durere a avut de îndurat.

— Ce oroare!

— Exact. Era ceva atât de plin de răutate. Bietul Torstensson a sosit primul când au găsit-o şi crima nu a fost niciodată elucidată, deşi au chemat în ajutor specialişti de la Stockholm. Nu a reuşit niciodată să se elibereze de acest caz.

— Îl înțeleg.

— Cazul Harriet este pentru mine unul similar. Nu ştim cum a murit ea. Din punct de vedere tehnic, nu se poate proba nici măcar că a fost o crimă. Dar nu am reuşit niciodată să mă eliberez.

Rămase o vreme pe gânduri.

— A fi investigator criminalist este poate meseria cea mai singuratică de pe lume. Prietenii victimei sunt revoltați şi disperați, dar, mai devreme sau mai târziu – după câteva săptămâni sau luni –, viața îşi reia cursul normal. Pentru cei mai apropiați, ia mai mult timp, dar şi ei depăşesc durerea şi disperarea. Viața continuă. Însă crimele nerezolvate rod. La urmă, rămâne o singură persoană care se mai gândeşte la victimă şi încearcă să-i facă dreptate – polițistul care rămâne cu ancheta în brațe.

Încă trei membri ai familiei Vanger mai locuiau pe insulă. Alexander Vanger, născut în 1946 şi fiu al lui Greger, locuia într-o casă de lemn renovată, construită la începutul secolului XX. Henrik îi spusese lui Mikael că Alexander Vanger se afla în prezent în Antile, unde se consacra ocupațiilor favorite – navigația cu pânze şi statul degeaba. Henrik îşi distrusese nepotul cu atâta vigoare, că Mikael trase concluzia că Alexander Vanger fusese subiectul unor controverse violente. El se mulțumi să constate că Alexander Vanger avea douăzeci de ani când dispăruse Harriet Vanger şi că făcea parte dintre cei aflați la fața locului.

Împreună cu Alexander locuia mama lui, Gerda, în vârstă de optzeci de ani, văduvă a lui Greger Vanger. Mikael n-o văzuse niciodată; avea sănătatea şubredă şi rămânea la pat cea

mai mare parte din timp. Cea de a treia persoană era, evident, Harald Vanger. În cursul primei luni, Mikael nu reuşise să vadă nici umbra bătrânului biolog al raselor. Casa lui Harald Vanger, vecinul cel mai apropiat al lui Mikael, avea un aer sinistru şi părea plină de prevestiri funebre, cu draperiile întunecate trase peste ferestre. De mai multe ori, Mikael avusese impresia că distingea un tremur uşor în draperii, atunci când trecea prin fața casei; o dată, chiar când avea de gând să se culce, noaptea târziu, descoperise o lumină la o odaie de la etaj. Rămăsese mai mult de douăzeci de minute, stând fascinat în întunericul bucătăriei şi privind lumina, înainte de a renunța şi de a se duce tremurând de frig la culcare. A doua zi dimineața, perdeaua era din nou trasă la fereastră.

Harald Vanger părea să fie un spirit invizibil, dar tot timpul prezent, care îşi punea pecetea pe viața din sat, tocmai prin absența lui. În fantezia lui Mikael, Harald Vanger lua tot mai mult forma unui Gollum răuvoitor, spionând din spatele perdelelor şi dedându-se unor ocupații misterioase în gaura lui bine închisă.

O dată pe zi, Harald Vanger primea vizita unei femei în vârstă, care venea de peste pod, clătinându-se prin troiene sub sacoşele pline cu mâncare, pentru că el refuza să curețe calea de acces. Gunnar Nilsson, omul bun la toate, a dat din cap atunci când Mikael i-a pus întrebarea. El i-a explicat că se oferise să curețe, dar că Harald părea să nu dorească să pună cineva piciorul pe proprietatea lui. O singură dată, prima iarnă după întoarcerea lui Harald pe insulă, Gunnar Nilsson se apucase în mod automat să dea la o parte zăpada cu tractorul, cum făcea la toate casele. Această inițiativă avusese ca rezultat apariția lui Harald Vanger, care venise în goană, vociferând, până ce Gunnar Nilsson a plecat de acolo.

În ceea ce privea curtea lui Mikael, din păcate poarta era prea îngustă, iar Gunnar Nilsson, spre regretul lui, nu putea intra cu tractorul. Doar lopata şi forța mâinilor puteau fi folosite.

În mijlocul lunii ianuarie, Mikael Blomkvist îşi însărcină avocatul să încerce să afle când va trebui să execute cele trei luni de închisoare. Voia ca treaba asta să fie făcută cât mai repede. Să ajungă la puşcărie se dovedi mai simplu decât îşi imaginase. La capătul unei săptămâni de tratative, se decise ca Mikael să se prezinte pe 17 martie la Rullåker, în apropiere de Östersund, unde se afla un aşezământ penitenciar pentru pedepse mai puțin grave. Avocatul lui îl mai informă că pedeapsa va fi probabil redusă.

— Cu atât mai bine, răspunse Mikael, fără prea mare entuziasm.

Şedea la masa din bucătărie şi mângâia pisica roşcată, care îşi luase obiceiul să apară ia intervale regulate, pentru a petrece noaptea la el. De la Helen Nilsson, de pe partea cealaltă a drumului, aflase că pisica se numea Tjorven[1] şi că nu aparținea nimănui în mod special, ci că obişnuia să meargă de la o casă la alta.

Mikael îl întâlnea pe Henrik Vanger aproape în fiecare după-amiază. Uneori doar pentru o scurtă conversație, alteori rămâneau ore în şir, discutând dispariția Harrietei şi tot felul de detalii din ancheta personală a lui Henrik Vanger.

Destul de des, Mikael venea cu câte o teorie, pe care Henrik o desființa. Mikael încerca să mențină distanța față de însărcinarea sa, dar simțea că sunt momente în care el însuşi era iremediabil fascinat de enigma pe care o constituia dispariția lui Harriet.

Mikael o asigurase pe Erika de faptul că va pune la punct o strategie pentru a relua lupta contra lui Hans-Erik Wennerström, dar, după o lună la Hedestad, nici măcar nu deschisese vechile dosare al căror conținut îl dusese pe băncile tribunalului. Dimpotrivă – respingea cu totul această problemă. De fiecare dată când începea să se gândească la Wennerström şi la propria-i situație, cădea în cea mai adâncă descurajare, lipsit de orice putere. În momentele de luciditate se întreba dacă nu este pe cale să ajungă la fel de țicnit ca bătrânul Vanger. Cariera profesională i se prăbuşise ca un castel din cărți de joc şi reacția lui fusese să se ascundă într-un cătun, la țară, unde se ținea de vânat stafii! în plus, Erika îi lipsea mult.

Henrik Vanger îşi privea colegul de investigații cu o nelinişte discretă. El bănuia că Mikael Blomkvist nu era totdeauna în perfect echilibru. La sfârşitul lui ianuarie, bătrânul luase o hotărâre care îl uimi chiar şi pe el. Puse mâna pe telefon şi chemă Stockholmul. Convorbirea durà vreo douăzeci de minute şi se purtă în cea mai mare parte în legătură cu Mikael Blomkvist.

Aproape o lună a durat până ce s-a domolit mânia Erikăi. Ea a telefonat într-una din ultimele seri ale lunii ianuarie, la ora nouă jumătate.

— Chiar ai de gând să rămâi acolo, spuse ea, drept început. Apelul era atât de neaşteptat, că Mikael n-a ştiut mai întâi ce să răspundă. Apoi a zâmbit, înfăşurându-se mai strâns în pătură.

— Hei, Ricky. Ar trebui să vii, să faci o probă.

---

[1] Aprox. „Împiedicatul”.

— Pentru ce? Are vreun farmec anume să locuieşti la Cum-îi-zice?

— Tocmai m-am spălat pe dinți cu apă înghețată. Mă dor toate plombele.

— E vina ta. Dar şi aici, la Stockholm, e un frig de crapă pietrele.

— Povesteşte.

— Am pierdut două treimi din cei care făceau publicitate în paginile revistei. Nimeni nu vrea s-o spună deschis, dar…

— Ştiu. Fă o listă cu cei care ne părăsesc. Într-o zi, îi vom prezenta într-un reportaj potrivit.

— Micke… Am făcut calcule şi, dacă nu vom avea reclame noi, vom da în primire la toamnă. Asta este.

— O să se schimbe vântul.

Ea râse obosită la celălalt capăt al firului.

— Nu poți să rămâi acolo, în infernul lapon şi să faci afirmații de genul ăsta.

— Nu exagera, satul lapon cel mai apropiat este la cel puțin 500 km de aici.

Erika rămase tăcută.

— Erika, eu sunt…

— Ştiu. *A man's gotta do what a man's do and all that crap.* Nu trebuie să spui nimic. Iartă-mă că am fost o scârbă şi nu ți-am răspuns la telefon. Putem s-o luăm de la început? Pot îndrăzni să vin şi să-ți fac o vizită?

— Când doreşti.

— Vineri seară. OK?

Viața îi păru deodată lui Mikael mult mai luminoasă.

În afara potecii înguste care ducea la poartă, curtea era acoperită de un metru de zăpadă. Mikael privi lopata cu un ochi critic şi apoi se duse la Gunnar Nilsson, ca să-l întrebe dacă Erika n-ar putea parca BMW-ul la ei, în timpul vizitei. Nu era nici o problemă. Aveau loc de ajuns în garajul dublu şi, în plus, puteau să-i ofere încălzitor de motor.

Erika condusese toată după-amiaza şi a ajuns pe la şase seara. Se cercetară, amândoi păstrând un aer rezervat, doar câteva secunde, apoi se îmbrățişară, mult mai lung timp.

În întunericul serii, nu erau multe de văzut, în afară de biserica luminată, iar Konsumul şi cafeneaua erau pe punctul de a închide. Aşa că s-au dus direct acasă. Mikael a preparat cina, în vreme ce Erika cotrobăia peste tot prin casă, făcea comentarii despre *Rekordmagasinet* din anii cincizeci şi se adâncea în dosarele din camera de lucru. Au mâncat cotlete de miel cu cartofi înăbuşiți şi sos de smântână – mult prea multe calorii! – şi au băut vin roşu. Mikael a încercat să reia subiectul, dar Erika nu avea nici un chef să discute despre *Millennium.* În schimb, au vorbit vreo două ore despre ce făcea Mikael acolo şi despre ei înşişi. Pe urmă, au mers să verifice dacă patul era destul de lat pentru ei doi.

Cea dea treia întâlnire cu avocatul Nils Bjurman fusese anulată, reprogramată şi în cele din urmă fixată vineri, la ora cinci. La celelalte întâlniri, Lisbeth Salander fusese primită de o femeie de vreo cincizeci de ani, parfumată cu mosc şi având funcția de secretară. De data aceasta ea era absentă şi maestrul Bjurman răspândea o uşoară aromă de alcool. I-a făcut semn lui Salander să se aşeze într-un fotoliu şi a început să răsfoiască distrat printre hârtii, până ce a părut să realizeze brusc prezența ei.

A urmat un nou interogatoriu. A chestionat-o pe Lisbeth Salander asupra vieții sexuale – ceea ce ea considera ca aparținând în mod definitiv vieții personale şi nu avea nici o intenție să discute cu altcineva.

După această vizită, a ştiut că a procedat greşit. La început, rămăsese tăcută şi evitase să-i răspundă la întrebări; el interpretase asta drept timiditate, deficiență mintală sau tentativă de disimulare şi începuse s-o preseze, ca să răspundă. Înțelegând că n-avea de gând să cedeze, Salander începuse să-i dea răspunsuri sumare şi banale, de genul care după părerea ei se potriveau profilului ei psihologic. Dăduse numele Magnus – care după descrierea ei era un programator de aceeaşi vârstă, un pic bleg, care se comporta cu ea ca un gentleman, o ducea la cinematograf şi, din când în când, nimerea în patul ei. Magnus era ficțiune curată, care lua formă pe măsura povestirii, dar Bjurman a folosit acest pretext pentru ca în ora care a urmat să facă o hartă precisă a vieții ei sexuale. În ce ritm faci dragoste? Din timp în timp. *Cine are inițiativa – tu, sau el?* Eu. *Folosiți prezervative?* Evident – ea auzise vorbindu-se despre HIV. *Care e poziția ta preferată?* Eh, pe spate, în general. *Îți place sexul oral?* Eh, ascultați, eu… *Ai practicat sex anal?*

— Nu, nu cred că e cine ştie ce amuzant să mi-o vâre în fund – dar asta nu-i treaba ta, dar deloc, auzi?

A fost singura oară când şi-a dat drumul în prezența lui Bjurman. Conştientă că privirea ei ar putea fi interpretată, a fixat tavanul pentru ca ochii să nu-i trădeze sentimentele. Când l-a

privit din nou, el rânjea, din spatele biroului. Din acel moment Lisbeth Salander a înțeles că viața ei avea să ia o întorsătură dramatică. L-a părăsit pe avocatul Bjurman cu o senzație de greață. Fusese total nepregătită. Lui Palmgren nu i-ar fi dat niciodată prin cap să-i pună asemenea întrebări, deşi întotdeauna fusese dispus să asculte, ofertă de care ea rareori profitase.

Bjurman era un serios *Pain in the Ass* şi era pe cale să avanseze la nivelul *problemă majoră.*

11
Sâmbătă 1 februarie – marți 18 februarie

Profitând de scurtele ore de lumină ale zilei de sâmbătă, Mikael şi Erika au făcut o plimbare prin fața cabanelor din port, până la Östergården. Deşi Mikael locuise în Hedeby o lună întreagă, încă nu se plimbase în interiorul insulei; gerul şi diferitele furtuni de zăpadă îl convinseseră să nu se ocupe cu exerciții de felul acesta. Dar astăzi vremea era însorită şi plăcută, ca şi cum Erika ar fi adus cu ea o bănuială de primăvară. Erau doar minus cinci grade. Drumul era mărginit de troiene înalte, formate din zăpada împinsă de plug. De îndată ce au părăsit zona cu cabane de lemn, au pătruns într-o pădure deasă de brazi şi Mikael a fost uimit să constate că muntele Söder, de deasupra caselor, era mult mai înalt şi mai greu accesibil decât părea din sat. Un moment, s-a gândit de câte ori Harriet Vanger se jucase pe acolo, pe vremea copilăriei, dar şi-a scos-o repede din minte. La vreun kilometru depărtare, pădurea se sfârşea brusc în fața unei împrejmuiri, dincolo de care se afla ferma Östergården. Au putut să vadă o clădire albă de lemn şi un grajd mare, roşu. N-au mers mai departe şi s-au întors pe acelaşi drum.

Când au trecut prin dreptul intrării la casa Vanger, Henrik a bătut tare în geamul de la etaj şi le-a făcut semne hotărâte, să vină sus. Mikael şi Erika s-au privit unul pe altul.

— Vrei să cunoşti un industriaş legendar? a întrebat Mikael.

— Muşcă?

— Nu şi sâmbăta.

Henrik Vanger i-a întâmpinat în pragul camerei de lucru şi le-a strâns mâinile.

— Vă cunosc, trebuie să fiți doamna Berger, a salutat-o el. Mikael nu mi-a spus un cuvânt că veniți în vizită la Hedeby.

Una din cele mai mari calități ale Erikăi era capacitatea de a lega prietenii imediate cu cele mai diferite persoane. Mikael o văzuse punându-şi în funcțiune farmecul în fața băiețaşilor de cinci ani, gata să-şi părăsească mamele după nu mai mult de zece minute. Moşnegii de peste optzeci de ani nu păreau să facă excepție. Gropițele ei surâzătoare nu erau decât aperitivul. După două minute, Henrik Vanger îl ignora cu desăvârşire pe Mikael şi pălăvrăgea, ca şi cum s-ar fi cunoscut de mici copii – în fine, dată fiind deosebirea de vârstă, de când Erika era copil.

Erika făcu începutul, reproşându-i fără jenă lui Henrik Vanger că-l momise pe redactorul ei şef în pustietatea aceea. Bătrânul îi dădu replica spunându-i că, după cum înțelesese din diferite comunicate de presă, ea fusese aceea care-l pusese pe liber şi că, dacă ea n-ar fi făcut-o, era poate timpul să uşureze redacția de acel balast. Cântărind afirmația într-o pauză artistică, Erika îl cercetă pe Mikael cu un ochi critic. În care caz, constată Henrik Vanger, un interludiu de viață rustică nu i-ar fi făcut decât bine tânărului domn Blomkvist. Erika fu de acord cu el.

Timp de cinci minute, discutară în termeni ironici viitorul lui. Mikael se lăsă pe spate şi se prefăcu ofensat, dar încreți de-a binelea fruntea atunci când Erika făcu câteva comentarii scurte, criptice şi cu dublu înțeles, care s-ar fi putut aplica atât defectelor lui de ziarist, cât şi capacităților amoroase. Henrik Vanger lăsă capul pe spate, râzând în hohote.

Mikael era uluit; nu era vorba decât de glume, dar niciodată înainte nu-l bănuise pe Henrik aşa de deconectat şi de binedispus. Îl văzu brusc cum trebuie să fi fost cu cincizeci de ani mai tânăr – ei, treizeci, doar! Henrik Vanger trebuie să fi fost un bărbat seducător şi un fustangiu foarte atractiv. Nu se recăsătorise niciodată. Trebuie să fi existat femei care-i încrucişaseră drumul, dar de aproape o jumătate de secol rămăsese burlac.

Mikael luă o înghițitură de cafea şi ascuți urechea, când înțelese că, dintr-o dată, conversația devenise serioasă şi că era vorba despre *Millennium.*

— Am înțeles de la Mikael că aveți probleme cu revista.

Erika îi aruncă lui Mikael o privire piezişă.

— Nu, n-am discutat treburile voastre interne, dar ar fi trebuit să fiu surd şi orb, ca să nu-mi dau seama că ziarul vostru, exact ca şi concernul Vanger, se află la strâmtoare.

— Cred că o să rezolvăm situația, răspunse prudentă Erika.

— Mă îndoiesc foarte tare, replică Henrik Vanger.

— Aha, pentru ce ?

— Hai să vedem, câți angajați aveți voi, şase? Un tiraj de 21 000 de exemplare, care iese o dată pe lună, tipărirea şi distribuția, chiria localului… Aveți nevoie de o cifră de afaceri de, să zicem, 10 milioane pe an. Aproximativ jumătate din sumă trebuie să provină din publicitate.

— Şi?

— Hans-Erik Wennerström e un diavol răzbunător şi meschin care nu are de gând să vă uite aşa curând. Câţi clienţi aţi pierdut în ultimele luni?

Erika rămase tăcută, privindu-l atentă pe Henrik Vanger. Mikael se surprinse ţinându-şi respiraţia. În ocaziile când el şi bătrânul atinseseră subiectul *Millennium* fusese vorba ori de comentarii ironice, ori despre situaţia revistei în raport cu capacitatea lui Mikael de-a face o treabă bună la Hedestad. Mikael şi Erika erau membri fondatori şi coproprietari ai ziarului, dar era evident că Vanger se adresa acum doar Erikăi, exact ca un şef altui şef. Între ei avea loc un schimb de semnale după un cod pe care Mikael nu-l putea înţelege sau traduce, ceea ce provenea poate din faptul că el nu era decât fiul unui muncitor sărac din Norrland, iar ea, fată de familie, dotată cu un arbore genealogic vechi şi cu legături în toată lumea.

— Pot să mai primesc puţină cafea? întrebă Erika. Henrik Vanger îi turnă imediat.

— OK, v-aţi făcut bine lecţia. Suntem sfârşiţi. Şi pe urmă?

— Cât mai rezistaţi?

— Mai avem o jumătate de an ca să putem întoarce situaţia. Maximum opt, nouă luni. Dar, pur şi simplu, nu mai avem capital lichid ca să putem rezista mai mult.

Chipul bătrânului era impenetrabil, când se întoarse să privească pe fereastră. Biserica se afla la locul ei.

— Ştiţi că odinioară am fost proprietar de ziar?

Şi Erika, şi Mikael dădură din cap, negând. Henrik Vanger începu brusc să râdă:

— Aveam şase cotidiene în Norrland. Era prin anii 1950, 1960. Fusese ideea tatălui meu – el credea că ar putea fi avantajos din punct de vedere politic să ai în spate presa. De fapt, mai suntem încă coproprietari la *Hedestads-Kuriren,* Birger e preşedintele consiliului de administraţie al grupului de proprietari. E fiul lui Harald, se adresă el lui Mikael.

— E şi consilier municipal, constată Mikael.

— Şi Martin e în consiliu. El îl ţine din scurt pe Birger.

— De ce aţi renunţat la ziare? întrebă Mikael.

— Restructurarea din anii şaizeci. Activitatea jurnalistică era într-un fel mai mult un hobby, decât un interes economic. Când am avut nevoie să restrângem bugetul, a fost unul din primele bunuri pe care le-am pus în vânzare în anii şaptezeci. Dar eu ştiu ce înseamnă să te ocupi de un ziar… Pot să pun o întrebare personală?

Întrebarea îi era adresată lui Erika, care, înălţând din sprâncene, îl invită cu un gest să continue.

— Nu l-am întrebat pe Mikael şi, dacă nu vreţi să răspundeţi, nu trebuie să spuneţi nimic. Aş vrea să ştiu cum aţi ajuns în ciorba asta? Aţi avut cu adevărat o istorie despre Wennerström sau n-aţi avut-o?

Mikael şi Erika schimbară o privire. Acum, era rândul lui Mikael să aibă un aer impenetrabil. Erika şovăi o secundă, înainte de a vorbi.

— Am avut un subiect. Dar, de fapt, era cu totul alt subiect.

Henrik dădu din cap, ca şi cum ar fi înţeles exact ce spusese Erika, în vreme ce nici măcar Mikael nu înţelesese nimic.

— Nu e nimic de discutat, îi întrerupse Mikael. Am făcut *research* şi am scris textul. Aveam toate sursele necesare. Pe urmă, s-a ales praful din tot.

— Dar tu aveai o sursă pentru ceea ce ai scris? Mikael aprobă. Vocea lui Henrik Vanger deveni deodată tranşantă:

— Nu vreau să mă prefac că înţeleg cum dracu aţi putut merge pe un asemenea teren minat. Nu pot să găsesc un alt caz similar, în afară poate de afacerea Lundahl, din *Expressen,* în anii şaizeci, dacă voi, tineri cum sunteţi, aţi auzit vorbindu-se de ea. Şi sursa voastră a fost un mitoman?

Dădu din cap şi i se adresă lui Erika, cu voce mai blândă:

— Am fost proprietar de ziar şi pot fi din nou. Ce-aţi spune dacă aţi mai avea un coacţionar?

Întrebarea venise ca un fulger din cer senin, însă Erika nu părea deloc uimită.

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea.

Henrik Vanger evită răspunsul, punându-i în loc o altă întrebare:

— Cât mai stai la Hedestad?

— Plec acasă mâine.

— Ai fi de acord – da, tu şi Mikael, bineînţeles – să-i faceţi o plăcere unui om bătrân şi să veniţi la cină în seara asta? La ora şapte?

— E perfect. Venim cu plăcere, însă ai evitat întrebarea pe care ţi-am pus-o. De ce ai dori să devii coproprietar al revistei *Millennium?*

— Nu evit întrebarea. Mă gândeam doar că am putea discuta la masă. Trebuie să am o discuţie cu avocatul meu, Dirch Frode, înainte să pot formula ceva concret. Dar, pe scurt, pot

spune că am bani de investit. Dacă revista supravieţuieşte şi începe să meargă cu câştig, voi avea şi eu câştig. Dacă nu – ei bine, am avut eu pierderi mult mai mari în viaţă.

Mikael era pe punctul de a deschide gura, când Erika îl opri, punându-i mâna pe genunchi.

— Şi eu şi Mikael ne-am bătut din greu ca să putem fi total independenţi.

— Vorbe. Nici un om nu este total independent. Dar eu n-am de gând să vă iau ziarul şi nu-mi pasă absolut deloc de conţinutul lui. Blestematul ăla de Stenbeck şi-a umplut buzunarele publicând *Moderna Tider;* atunci pot şi eu să dau o mână de ajutor revistei voastre. Care în plus este şi o gazetă bună.

— Are asta ceva de-a face cu Wennerström? întrebă brusc Mikael.

— Mikael, eu am trecut de optzeci de ani. Sunt lucruri pe care regret că nu le-am făcut şi oameni cu care regret că nu m-am luat la harţă. Dar, apropo de asta – se întoarse el din nou spre Erika –, o asemenea investiţie este legată de cel puţin o condiţie.

— Să auzim, spuse Erika Berger.

— Mikael Blomkvist trebuie să-şi reia postul de redactor-şef.

— Nu, spuse imediat Mikael.

— Ba da, răspunse Henrik Vanger, pe un ton la fel de ferm. Wennerström va face un atac, dacă ieşim cu un comunicat de presă că întreprinderea Vanger sprijină *Millennium* şi că, în acelaşi timp, tu te întorci ca redactor-şef. Este cel mai clar semnal pe care îl putem da – toţi vor înţelege că nu este vorba de o schimbare de putere şi că politica redacţională rămâne neclintită. Şi nimic nu va da celor care persistă să-şi retragă publicitatea un motiv mai serios de reflecţie. La urma urmei, Wennerström nu este atotputernic. Are şi el duşmanii lui şi, în mod sigur, vor fi întreprinderi care vor începe abia acum să-şi publice reclamele la voi.

— Despre ce e vorba, de fapt? întrebă Mikael, în momentul în care Erika închise uşa în urma lor.

— Cred că asta se numeşte *sondage preliminare* înainte de a încheia o afacere, răspunse ea. Nu mi-ai spus ce om drăguţ e Henrik.

Mikael se plasă în faţa ei:

— Ricky, tu ai ştiut exact despre ce urma să se discute.

— Hallo, băiat nebun! E abia ora trei şi eu doresc să mă distrez cumsecade înainte de cină!

Mikael Blomkvist clocotea de furie. Dar el nu reuşise niciodată să fie supărat pe Erika prea mult timp.

Erika avea pe ea o rochie neagră, un taior până în talie şi escarpeni pe care întâmplător îi împachetase în micul sac de voiaj. Insistase ca Mikael să-şi pună costum şi cravată, de aceea el îmbrăcă pantaloni negri, cămaşă cenuşie, cravată de culoare închisă şi un veston cenuşiu. Când, la ora fixată, sunară la Henrik Vanger, se văzu că Dirch Frode şi Martin Vanger făceau parte dintre invitaţi. Amândoi erau la costum şi cravată; numai Henrik Vanger se fălea cu un papion şi un pulover maro.

— Avantajul de a avea peste optzeci de ani este că nimeni nu are curajul să-ţi critice felul de a te îmbrăca, constată el.

În tot timpul dineului, Erika se arătă a fi într-o dispoziţie excelentă.

Abia când se mutară în salonul cu şemineu şi când se turnă coniac în toate paharele, începu discuţia serioasă.

Au vorbit aproape două ore, înainte să aibă pe masă schiţa contractului.

Dirch Frode avea să creeze o societate care aparţinea în întregime lui Henrik Vanger şi al cărei consiliu de conducere era format din el însuşi, Frode şi Martin Vanger. Firma urma să investească într-o perioadă de patru ani o sumă de bani care acoperea pentru *Millennium* diferenţa între venituri şi cheltuieli. Banii proveneau din averea personală a lui Henrik Vanger. În schimb, Henrik Vanger va primi un post de decizie în conducerea ziarului. Contractul era făcut pe patru ani, dar putea fi reziliat de către *Millennium* după doi ani. O reziliere înainte de termen avea să fie costisitoare, pentru că partea lui Henrik putea fi răscumpărată doar cu totalitatea sumei investite.

În cazul unui deces subit al lui Henrik Vanger, Martin Vanger îl va înlocui în consiliul de administraţie în perioada stipulată de contract. Dacă Martin dorea să continue angajamentul după termen, urma să decidă el însuşi condiţiile, la momentul respectiv. Acesta părea foarte tentat de posibilitatea de a-i pune beţe în roate lui Wennerström. Mikael se întrebă în ce constase de fapt conflictul lor.

Când contractul preliminar a fost gata, Martin Vanger a umplut din nou paharele cu coniac. Henrik Vanger s-a aplecat spre Mikael, spunându-i cu voce scăzută că acest contract nu influenţa în nici un fel înţelegerea dintre el şi Mikael.

Au hotărât, de asemenea, că, pentru a fi mediatizată la maximum, această reorganizare să fie prezentată în aceeaşi zi în care Mikael Blomkvist va intra la închisoare, la jumătatea lui martie. A cupla un eveniment negativ cu o restructurare era o atât de mare greşeală mediatică, încât nu putea decât să-i deruteze cu totul pe detractorii lui Mikael şi să dea maximum de audienţă intrării lui Henrik Vanger. Dar toţi înţelegeau logica – era un semnal că steagul de ciumaţi care fluturase deasupra redacţiei revistei era pe cale de a fi coborât şi că *Millennium* avea protectori dispuşi să se bată pentru el. Întreprinderile Vanger erau poate în criză, dar formau un concern industrial cu pondere, care putea juca ofensiv, dacă era nevoie.

Toată discuţia se purtase între Erika, pe de o parte, şi Henrik şi Martin, de partea cealaltă. Nimeni nu-l întrebase pe Mikael ce părere avea.

În toiul nopţii, Mikael, ţinându-şi capul pe pieptul Erikăi, o privi în ochi.

— Cât timp aţi discutat, tu şi Henrik, despre înţelegerea asta? întrebă el.

— Aproximativ o săptămână, zâmbi ea.

— E implicat şi Christer?

— Natural.

— Eu de ce n-am ştiut nimic?

— De ce, la urma urmei, trebuia să discut cu tine? Tu ţi-ai dat demisia ca redactor-şef, ai părăsit şi redacţia, şi conducerea şi te-ai stabilit în mijlocul pădurii.

Mikael cugetă asupra situaţiei un moment.

— Vrei să spui că merit să fiu tratat ca un idiot.

— O, da! răspunse ea cu multă convingere.

— Chiar ai fost supărată pe mine…

— Mikael, să ştii, niciodată nu m-am simţit aşa de supărată, abandonată şi trădată ca atunci când tu ai ieşit din redacţie. Niciodată nu am fost atât de furioasă pe tine.

Îl apucă bine de păr şi trase, împingându-l mai jos, în pat.

Când Erika a părăsit duminică dimineaţă Hedeby, Mikael era aşa de pornit împotriva lui Henrik Vanger, că n-a voit să rişte o întâlnire nici cu el, nici cu vreun alt membru al clanului. S-a dus în schimb la Hedestad, unde a petrecut după-amiaza plimbându-se prin oraş; apoi, s-a dus la bibliotecă şi a băut o cafea la o cofetărie. Seara, a mers la cinema, unde a văzut „Stăpânul inelelor”, pe care îl ratase, deşi premiera avusese loc cu un an înainte. Îşi spuse că orcii[1] erau fiinţe mult mai simple şi necomplicate decât oamenii!

Şi-a încheiat seara la McDonald’s şi s-a întors la Hedeby cu ultimul autobuz, la miezul nopţii. A pus de cafea şi s-a aşezat la masa din bucătărie, scoţând un dosar. A citit până la ora patru dimineaţa.

Existau mai multe întrebări în ancheta despre Harriet Vanger care păreau tot mai ciudate, pe măsură ce Mikael pătrundea mai adânc în documentaţie. El nu descoperise fapte revoluţionare, ci doar acele probleme care-l preocupaseră şi pe comisarul Morell, mai ales în timpul său liber.

În ultimul an al vieţii, Harriet Vanger se schimbase, într-o măsură, schimbarea putea fi explicată prin metamorfoza prin care toţi tinerii, într-o formă sau alta, trec într-o perioadă din adolescenţă. Harriet era pe cale de a deveni o persoană matură, dar, în cazul ei, colegii de clasă, profesorii şi mai mulţi membri ai familiei depuneau mărturie că devenise închisă şi rezervată.

Fata, care, cu doi ani înainte, fusese o puştoaică cu totul normală şi vorbăreaţă, se distanţase în mod vizibil de cei din jur. La şcoală, continua să se întâlnească cu prietenele, dar într-un fel pe care acestea îl numeau „impersonal”. Cuvântul acesta, folosit de prietena ei, era aşa de neobişnuit, încât Morell îl notase, punând întrebări în plus. Explicaţia pe care o primise era că Harriet încetase să vorbească despre ea însăşi, să spună bârfe sau să facă mărturisiri.

În timpul copilăriei, Harriet Vanger fusese creştină, cum sunt copiii – şcoala de duminică, rugăciunea de seară şi confirmarea. În ultimul an, părea să fi devenit religioasă. Citea Biblia şi mergea regulat la biserică. Totuşi, nu se confesa pastorului Otto Falk, din Hedeby, care era prieten al familiei, ci în primăvara aceea se dusese la o congregaţie de penticostali din Hedestad. Angajamentul în biserica penticostală nu fusese de lungă durată. După două luni, părăsise congregaţia şi începuse să citească tot fel de cărţi despre religia catolică.

Exaltare religioasă de adolescentă? Poate, dar nimeni altcineva din familia Vanger nu fusese credincios într-un fel special şi era greu de înţeles ce impulsuri îi conduceau gândurile. O explicaţie a interesului ei pentru Dumnezeu ar fi putut fi, desigur, faptul că tatăl ei se înecase

[1] După cum mulţi ştiu deja, orcii sunt personaje răuvoitoare şi primejdioase din trilogia lui J.R.R. Tolkien.

cu un an în urmă. Gustaf Morell trăsese în orice caz concluzia că în viața ei intervenise ceva care o apăsa şi o influența, dar nu putuse să hotărască despre ce anume era vorba. Morell, ca şi Henrik Vanger, petrecuse mult timp vorbind cu prietenele ei, ca să găsească pe cineva căreia fata i s-ar fi confesat.

O oarecare speranță îşi puseseră în Anita Vanger, cu doi ani mai mare – fiica lui Harald Vanger, care petrecuse vara lui 1966 la Hedeby şi care devenise prietenă apropiată a lui Harriet. Dar nici Anita Vanger nu putuse da vreo informație interesantă. În cursul verii se întâlneau, făceau baie, se plimbau, vorbeau despre filme, muzică pop şi cărți. Harriet o însoțise deseori la lecțiile de şoferie pe care le lua Anita. O dată, se îmbătaseră drăguț, cu o sticlă de vin pe care o furaseră din casă. Câteva săptămâni, locuiseră chiar singure, în partea cea mai depărtată a insulei, în cabana lui Gottfried – o clădire rustică pe care o construise tatăl Harrietei la începutul anilor cincizeci.

Întrebările despre gândurile şi sentimentele Harrietei Vanger n-au primit nici un răspuns. Mikael observă totuşi o discrepanță în descriere: informațiile despre firea ei închisă veneau în mare parte de la colegele de şcoală şi într-o măsură de la membrii familiei, dar Anita Vanger nu o găsise deloc rezervată: îşi notă în minte să discute cu Henrik Vanger, când se va ivi ocazia.

O întrebare mai concretă, căreia Morell îi dedicase cu mult mai mult interes era o pagină ciudată din agenda Harrietei – un cadou de Crăciun cu coperte frumoase, pe care ea îl primise cu un an înaintea dispariției sale. Prima jumătate din agendă cuprindea un calendar zilnic, în care Harriet notase întâlniri, data lucrărilor scrise la şcoală, lecții şi altele. Agenda avea destul de mult loc pentru notații zilnice, dar Harriet scria în jurnal doar sporadic. Ea începuse, ambițioasă, în ianuarie, cu note scurte despre cei cu care se întâlnise în vacanța de Crăciun şi câteva comentarii despre filmele pe care le văzuse. Pe urmă, nu mai scrisese nimic personal, înainte de terminarea şcolii, când probabil fusese interesată de un băiat, al cărui nume nu-l dădea.

Dar adevăratul mister îl conțineau paginile cu numere de telefon. Notate frumos, în ordine alfabetică se găseau numerele rudelor, colegelor, ale unora dintre profesori, ale câtorva membri din congregația penticostală şi ale altor persoane perfect identificabile din anturajul ei. Pe ultima pagină a agendei, albă şi neaparținând registrului alfabetic, se aflau cinci nume şi tot atâtea numere de telefon. Trei nume de femeie şi două inițiale:

Magda - 32016
Sara - 32109
RJ - 30112
RL - 32027
Mari - 32018

Numerele de telefon de cinci cifre care începeau cu 32 erau în anii şaizeci numere de Hedestad. Numerele cu prefixul 30 aparțineau localității Norrby, de lângă Hedestad. Singura problemă a fost că, atunci când inspectorul Morell contactase toate persoanele din cercul de cunoscuți ai Harrietei, nimeni nu avea habar cine avea aceste telefoane.

Primul număr, „Magda", părea promițător. El ducea la o mercerie de pe Strada Parcului nr. 12. Telefonul aparținea lui Margot Lundmark, a cărei mamă se numea într-adevăr Magda şi care, uneori, lucra în prăvălie. Dar Magda avea 69 de ani şi nu ştia cine este Harriet Vanger. Nimic nu indica faptul că Harriet ar fi vizitat vreodată prăvălia sau că ar fi târguit acolo. Ea nu era deloc interesată de croitorie. Numărul „Sara" condusese la o familie cu copii mici, cu numele de Toresson, care locuia în partea de vest a oraşului, dincolo de calea ferată. Familia se compunea din Anders şi Monica, precum şi din copiii Jonas şi Peter, care la vremea aceea erau de vârsta grădiniței. Nu exista nici o Sara în familie şi ei nu ştiau cine este Harriet Vanger, doar că se vorbise în ziar despre dispariția ei. Singura legătură foarte vagă între Harriet şi familia Toresson era că Anders, care se ocupa cu repararea acoperişurilor, pusese în urmă cu un an, timp de două săptămâni, țigle pe acoperişul şcolii unde Harriet era elevă în clasa IX-a.

Cele trei numere de telefon rămase duceau la fundături asemănătoare. Numărul notat la RL, 32027, aparținuse unei Rosmarie Larsson, care, de altfel, murise în urmă cu mai mulți ani.

În iarna din anii 1966–1967, inspectorul Morell îndreptase o mare parte din cercetările lui spre încercarea de a lămuri pentru ce notase Harriet aceste numere şi nume.

O primă supoziție era că numerele erau de fapt un fel de cod personal – Morell făcuse de aceea o încercare de a se transpune în felul de a rezona al unei adolescente. Pentru că seria 32 indica, în mod evident, Hedestadul, încercase să schimbe între ele ultimele trei cifre. Nici 32 601, nici 32 160 nu duceau la vreo Magda.

Înverşunându-se asupra acestui mister, el descoperi că, dacă modifica suficient de multe numere, găsea până la urmă o eventuală legătură cu Harriet. De exemplu, dacă adăuga 1 la fiecare din cele trei cifre din 32 016, ajungea la numărul 32 127 – care era numărul de telefon al biroului de avocatură al lui Dirch Frode din Hedestad. Problema era că o asemenea legătură nu însemna nimic. În acelaşi timp, el nu a reuşit să găsească acel cod care ar fi putut explica toate cele cinci numere.

Morell lărgise raționamentul. Puteau cifrele însemna altceva? Numerele de automobil din anii şaizeci conțineau litera regiunii şi cinci cifre – încă un impas.

Pe urmă, inspectorul abandonase cifrele, pentru a se concentra asupra numelor. Mersese chiar până la a alcătui o listă cu toate persoanele din Hedestad numite Mari, Magda şi Sara, şi cu cele care aveau inițialele RL sau RJ. Printre acestea, 29 aveau într-o formă sau alta legături cu Harriet: un coleg de clasă, spre exemplu, se numea Roland Jacobsson, RJ. Totuşi, ei nu se cunoscuseră decât superficial şi nu mai avuseseră nici un contact de când Harriet începuse liceul. Şi de altfel, nu exista nici o legătură cu numărul lui de telefon. Misterul agendei rămăsese nedezlegat.

Cea de a patra întâlnire cu avocatul Bjurman nu era una din cele aflate în schemă. Ea fusese obligată să ia legătura cu el.

În cea de a doua săptămână din februarie, laptopul lui Lisbeth Salander îşi dăduse duhul într-un accident aşa de stupid, că ei îi venea să ucidă. Venise pe bicicletă la o întrunire la Milton Security, oprise în spatele unui stâlp din garaj, punând rucsacul pe podea, ca să scoată lanțul antifurt din el. Tocmai atunci un Saab vişiniu a dat înapoi. Cum ea era întoarsă cu spatele, nu auzise decât trosnitura din rucsac. Şoferul nu observase nimic şi dispăruse lipsit de griji, afară din garaj.

Rucsacul conținea computerul ei alb *Apple iBook* cu hard disk de 25 Gb şi 420 Mb RAM, construit în ianuarie 2002 şi având un ecran de 14 inci. Când îl cumpărase, fusese ultimul răcnet la *Apple.* Era upgradat cu cele mai noi şi adesea cele mai costisitoare configurații – echipamentul informatic constituia singura cheltuială extravagantă de pe contul ei.

Când a deschis rucsacul, a putut constata că se spărsese capacul ordinatorului. A încercat să-l pornească, dar acesta nu a avut decât o ultimă tresărire. A dus rămăşițele la *MacJesus Shop,* prăvălia lui Timmy de pe strada Brännkyrka, în speranța că s-ar putea salva măcar o parte din hard disk. După câteva încercări, Timmy a dat din cap.

— *Sorry.* Nu-i nici o speranță, a constatat el. Poți să-i faci o înmormântare frumoasă.

Pierderea computerului era o lovitură, dar nu o catastrofă. Lisbeth Salander se împăcase de minune cu el, câtă vreme îl avusese. Făcuse *backup* la toate documentele şi acasă avea un *Mac G3,* mai vechi, precum şi un laptop vechi *Toshiba PC* pe care le putea folosi. Dar – *blestem* – avea nevoie de o cutie nouă, rapidă şi modernă.

A optat, nu neaşteptat, pentru cea mai bună alternativă: nou-lansatul *Apple PowerBook G4/1.0GHz,* în înveliş de aluminiu şi cu procesor *Power PC7451,* cu *AntiVec Velocity Engine, 960 Mb RAM* şi un *hard-disk* de 60 Gb. Avea *bluetooth* şi unitate optică de discuri inclusă.

Şi, mai ales, avea primul ecran de 17 inci, cu grafică *NVIDIA,* cu o rezoluție de 1440 ▪ 900 pixeli, fapt care îi şocase pe entuziaştii PC-urilor şi surclasase tot ce exista pe piață. Era Rolls Royce în formă de *hard mare,* dar ceea ce stârnise cu adevărat dorința de posesie a lui Lisbeth era subtilitatea unei tangente luminoase, aşa încât literele puteau fi văzute chiar în beznă totală. Aşa de simplu. De ce nu se mai gândise nimeni la asta?

A fost dragoste la prima vedere.

Costa 38 000 de coroane, plus taxele.

Asta era o problemă.

Oricum, lăsase comanda la *MacJesus,* de unde obişnuia să-şi cumpere toate accesoriile informatice şi care din acest motiv îi făcea un rabat considerabil. Câteva zile mai târziu, Lisbeth Salander îşi făcuse toate socotelile.

Asigurarea computerului accidentat trebuia să acopere o bună parte din sumă, dar cu „propriul risc" şi prețul mai ridicat al noului computer îi lipseau, în orice caz, ceva mai mult de 18 000 de coroane. Într-o cutie veche de cafea avea acasă 10 000 de coroane, puse deoparte ca să aibă totdeauna un pic de numerar la îndemână, dar nu acopereau toată suma. I-a adresat un gând rău avocatului Bjurman, dar a trebuit să-l sune pe tutorele ei şi să-i spună că avea nevoie de bani pentru o cheltuială neaşteptată. Bjurman i-a răspuns că nu are timp de ea în cursul zilei. Salander a replicat că-i va lua douăzeci de secunde să semneze un cec de 10 000 de coroane. El a lămurit-o că nu poate da bani fără o explicație exactă, dar pe urmă s-a răzgândit şi, după o clipă de gândire, i-a fixat o întâlnire după program, la 7.30 seara.

Mikael recunoştea că nu avea competenţa de a judeca o anchetă de poliţie, dar trăsese totuşi concluzia că inspectorul Morell fusese excepţional de conştiincios şi făcuse investigaţii cu mult dincolo de ceea ce îi cerea slujba. După ce ancheta formală a poliţiei fusese terminată, Morell continua să apară ca actor în notaţiile personale ale lui Henrik; între ei se stabiliseră legături de prietenie şi Mikael se întreba dacă Morell nu devenise la fel de obsedat ca şi industriaşul. Deci, trase el concluzia, Morell nu neglijase nimic. Răspunsul enigmei Harriet Vanger nu putea să se găsească în ancheta de poliţie, oricât de perfectă fusese ea. Toate întrebările posibile fuseseră deja puse şi toate pistele fuseseră urmate, chiar şi cele mai absurde.

Nu citise încă toată ancheta, dar cu cât înainta, cu atât mai neclare deveneau urmele şi indiciile cercetate. Nu se mai aştepta să găsească ceva ce predecesorul lui trecuse cu vederea şi se simţea nesigur asupra felului în care urma să abordeze problema. Treptat, i se impusese convingerea că singurul drum pe care îl putea lua era să încerce să găsească motivaţiile psihologice ale persoanelor implicate.

Semnul de întrebare cel mai evident se referea la Harriet însăşi. De fapt, cine era aceasta?

De la fereastra casei, Mikael văzuse pe la ora cinci aprinzându-se lumina la geamul de la etajul casei Ceciliei Vanger. La 7.30 îi bătu la uşă, chiar în momentul în care la televizor începea buletinul de ştiri. Ea deschise, în halat de baie şi cu părul ud, acoperit cu un prosop galben. Mikael îşi ceru imediat scuze pentru deranj şi dădu să plece, dar ea îi făcu semn să intre în bucătărie. Puse în priză filtrul de cafea şi dispăru pe scara de la etaj, unde rămase câteva minute. Când se întoarse, avea pe ea jeanşi şi o cămaşă de flanel în carouri.

— Începusem să cred că nu vei îndrăzni să treci pe aici!

— Trebuia să fi telefonat, dar am văzut lumină şi, brusc, mi-am dorit să vin.

— Am văzut că la dumneata arde lumina noapte de noapte. Şi că te plimbi uneori după miezul nopţii. Pasăre de noapte?

Mikael înălţă din umeri.

— Aşa s-a întâmplat.

Se uită la câteva manuale care se aflau într-un teanc, pe marginea mesei:

— Mai predai încă, deşi eşti directoare?

— Nu, nu mai apuc. Dar am fost profesor de Istorie, religie şi cunoştinţe despre societate. Şi mai am câţiva ani.

— Câţiva ani?

Ea râse:

— Am cincizeci şi şase de ani. Curând, ies la pensie.

— Nu arăţi să ai peste cincizeci, mai curând, pari de patruzeci.

— Măguliri, măguliri. Dumneata, câţi ani ai?

— Patruzeci, plus… zâmbi Mikael.

— Şi parcă ieri n-aveam decât douăzeci… Ce repede trece vremea… Viaţa, vreau să spun.

Cecilia Vanger turnă cafeaua şi-l întrebă pe Mikael dacă-i era foame. El îi spuse că mâncase deja, ceea ce era aproape un adevăr: era neglijent cu mâncarea şi, în loc să gătească, se ghiftuia cu sandvişuri. Dar nu făcea foamea.

— Atunci, pentru ce ai venit? A sosit ceasul să-mi pui acele faimoase întrebări?

— Cinstit vorbind… n-am venit ca să-ţi pun întrebări. Cred că am dorit doar să vin.

Cecilia Vanger zâmbi:

— Eşti condamnat la închisoare, te muţi la Hedeby, te cufunzi în dosarele favorite ale lui Henrik, nu dormi nopţile, faci plimbări lungi pe un ger de crapă pietrele… Am uitat ceva?

— Viaţa mea este pe cale să se ducă de râpă, spuse Mikael, zâmbind la rândul lui.

— Cine era femeia care te-a vizitat sâmbătă?

— Erika… e director al revistei *Millennium.*

— Iubita ta?

— Nu chiar. Este căsătorită. Eu sunt mai curând un prieten şi *occasional lover.*

Cecilia Vanger începu să râdă în hohote.

— Ce e aşa de nostim?

— Felul în care ai spus-o. *Occasional lover.* Îmi place expresia.

Mikael râse. Cecilia Vanger începea să-i placă.

— Aş avea şi eu nevoie de un *occasional lover,* spuse ea.

Îşi aruncă papucii şi îşi urcă piciorul pe genunchii lui Mikael. Maşinal, el îi puse mâna pe picior, atingându-i pielea. Şovăi o clipă – simţea că se află pe ape necunoscute şi nesigure. Totuşi, începu să-i maseze atent talpa piciorului cu degetul mare.

— Şi eu sunt căsătorită, spuse Cecilia Vanger.

— Ştiu. Nu se divorţează în clanul Vanger.

— Nu mi-am întâlnit bărbatul de aproape douăzeci de ani.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu te priveşte. N-am mai făcut sex de… hm, se fac deja trei ani…

— Mă uimeşti.

— De ce? Este vorba de cerere şi ofertă. Nu vreau în nici un caz să am un prieten, sau un bărbat cu cununie, sau un concubin. Mă simt foarte bine cu mine însămi. Cu cine să fac sex? Vreunul din profesorii de la şcoală? – n-aş crede. Cu vreunul dintre elevi? Ar fi o istorie murdară, subiect de bârfe. Mătuşicile vorbărețe sunt cu ochii pe oricine poartă numele de Vanger. Şi aici, pe insulă, nu locuiesc decât neamuri sau bărbați care sunt deja căsătoriți.

Ea se aplecă şi-l sărută pe gât.

— Te şochez?

— Nu. Dar nu ştiu dacă este o idee bună. Eu lucrez pentru unchiul tău.

— Şi eu sunt cea din urmă care va vorbi despre asta. Dar, cinstit vorbind, Henrik probabil nu ar avea nimic împotrivă.

Se aşeză pe genunchii lui şi-l sărută pe gură. Părul îi mai era umed şi mirosea a şampon. El se încurcă în nasturii bluzei şi i-o trase peste umeri. Nu purta sutien. Se strânse lângă el, când Mikael începu să-i sărute sânii.

Avocatul Bjurman înconjură masa şi-i arătă extrasul de cont – pe care ea îl cunoştea deja până la ultimul detaliu, dar de care nu mai putea dispune. El sta în spatele ei. Brusc, începu să-i maseze grumazul şi lăsă să-i lunece mana peste umărul stâng, pe sâni. Îi puse mâna pe sânul drept, şi o lăsă acolo. Cum ea nu părea să protesteze, îi strânse sânul. Lisbeth Salander sta nemişcată. Îi simțea respirația în ceafă şi privea țintă cuțitul de scrisori de pe birou; putea uşor să-l atingă cu mâna liberă.

Dar nu făcu nimic. Un lucru pe care Holger Palmgren o obligase să-l învețe pe dinafară de-a lungul anilor era că actele impulsive duc direct la neplăceri şi că neplăcerile pot avea consecințe dintre cele mai dezagreabile. Ea nu mai făcea nimic, fără ca în prealabil să cântărească consecințele.

Acest prim abuz sexual – care în termeni juridici era numit hărțuire sexuală şi presiune asupra unei persoane dependente şi care, teoretic, ar fi putut să-l coste pe Bjurman până la doi ani de închisoare – nu a durat decât câteva clipe scurte, dar a fost suficient ca o frontieră să fie trecută, în mod iremediabil. Pentru Lisbeth Salander a fost ca o demonstrație de forță armată, făcută de o armată inamică – o marcare a faptului că, dincolo de relația juridică atent definită, ea se afla la buna lui voie şi total dezarmată. Când ochii li se întâlniră câteva secunde mai târziu, gura lui Bjurman era deschisă şi pe chipul lui se putea citi dorința. Fața lui Salander nu trăda nici un sentiment.

Bjurman se duse înapoi, de cealaltă parte a biroului şi se lăsă să cadă în fotoliul confortabil de piele.

— Nu pot scrie cecuri aşa, oricum, zise el deodată. De ce ai nevoie de un computer aşa de scump? Există aparate mult mai ieftine la care îți poți juca jocurile.

— Vreau să dispun de banii mei ca mai înainte. Avocatul Bjurman îi adresă o privire plină de milă:

— Asta o s-o vedem mai târziu. Trebuie mai întâi să înveți să fii socială şi să te înțelegi cu oamenii din jur.

Surâsul maestrului Bjurman poate că s-ar fi atenuat într-o măsură, dacă ar fi putut citi gândurile lui Lisbeth, din spatele ochilor ei inexpresivi.

— Cred că tu şi cu mine vom deveni buni prieteni, spuse Bjurman. Trebuie să putem avea încredere unul în celălalt.

Cum ea nu răspunse, el deveni mai explicit:

— Tu eşti o femeie adultă acum, Lisbeth. Ea dădu din cap.

— Vino aici, îi spuse, întinzându-i o mână. Lisbeth Salander fixă privirea pe cuțitul de tăiat hârtie timp de câteva secunde, înainte de a se ridica şi de a merge la el. *Consecințele.* El îi prinse mâna şi şi-o apăsă în josul pântecelui. Ea îi putu simți sexul prin pantalonii de gabardină de culoare închisă.

— Dacă eşti drăguță cu mine, voi fi şi eu drăguț cu tine, spuse el.

Era țeapănă ca un băț şi atunci el îi trecu celălalt braț în jurul grumazului, forțând-o să se aşeze în genunchi, cu fața lipită de pântecele lui.

— Tu ai mai făcut chestii dintr-astea, nu-i aşa? spuse el, deschizându-şi prohabul. Mirosea ca şi cum s-ar fi spălat de curând cu săpun şi apă.

Lisbeth Salander întoarse capul într-o parte şi dădu să se ridice, dar el o ținea cu o mână fermă. Din punctul de vedere al forței pure, nu constituia un meci greu pentru el: ea cântărea 42 kg, el 95. Îi prinse capul cu amândouă mâinile şi-i răsuci fața, aşa că ochii lor se întâlniră.

— Dacă eşti drăguță cu mine, o să fiu şi eu drăguț cu tine, repetă el. Dacă faci scandal, am să te plasez la casa de nebuni pentru tot restul vieții. O să-ți placă?

Ea nu răspunse.

— Spune, o să-ți placă? repetă el.

Ea negă, dând din cap, O aşteptă până îşi plecă privirea, supusă. Apoi, o strânse şi mai aproape. Lisbeth Salander descleştă dinții şi îl luă în gură. O ținea tot timpul de ceafă, trăgând-o violent spre sine. Ea abia îşi putu reține reflexul de a vomita, în cele zece minute în care el se dezlănțuise. Când în sfârşit termină, o ținea atât de strâns, că aproape nu mai putea respira.

O lăsă să folosească mica toaletă de lângă birou. Lisbeth Salander tremura din tot trupul în vreme ce se spăla pe față şi încerca să scoată petele de pe maiou. Mâncă din pasta lui de dinți, ca să înlăture gustul din gură. Revenind de la toaletă, îl găsi instalat la biroul lui, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi răsfoind hârtiile.

— Aşează-te, Lisbeth, îi spuse, fără s-o privească.

Se aşeză. Într-un târziu, el îşi ridică privirea, zâmbindu-i.

— Acum eşti adultă, nu-i aşa, Lisbeth? Ea dădu din cap.

— Atunci, trebuie să poți juca jocuri de adult, spuse el.

Folosea un ton ca şi cum ar fi vorbit unui copil. Ea nu-i replică. O cută mică se formă pe fruntea lui:

— Nu cred că ar fi o idee bună să vorbeşti despre jocurile noastre cu alte persoane. Gândeşte-te, cine te-ar crede? Sunt hârtii care atestă că eşti iresponsabilă.

Cum ea tot nu răspundea, el continuă:

— Ar fi cuvântul meu contra cuvântului tău. Care ar avea mai multă greutate, ce crezi?

Suspină, în vreme ce ea continua să tacă. Apoi, deveni brusc iritat, pentru că ea stătea doar acolo, tăcută şi-l privea – dar se stăpâni.

— Vom deveni prieteni buni, tu şi cu mine, spuse el. Cred că ai fost înțeleaptă, venind azi să mă cauți. Poți totdeauna să vii la mine.

— Am nevoie de 10 000 pentru computer, spuse ea deodată, cu voce joasă, exact ca şi cum ar fi continuat conversația pe care o avuseseră înainte de întrerupere.

Avocatul Bjurman înălță sprâncenele. *Ce diavol încăpățânat.* A dracului, e total arierată. Îi întinse cecul pe care-l scrisese, în vreme ce ea era la toaletă. *E mai bună decât o curvă; o plăteşti cu banii ei proprii.* Îi adresă un surâs superior. Lisbeth Salander luă cecul şi plecă.

12
Miercuri 19 februarie

Dacă Lisbeth Salander ar fi fost un cetăţean obişnuit, cel mai probabil ar fi telefonat la poliţie şi ar fi reclamat violul, chiar în momentul în care părăsea biroul avocatului Bjurman. Vânătăile din jurul gâtului, ca şi petele de spermă, ca o semnătură cu ADN-ul avocatului, de pe corpul şi hainele ei ar fi constituit probe materiale indiscutabile. Chiar dacă avocatul Bjurman ar fi încercat să scape, afirmând că *a fost de acord* sau *ea m-a sedus* sau *ea a vrut să mi-o sugă* şi alte afirmaţii de genul acestora, cum obişnuiesc să facă violatorii, oricum, ar fi fost vinovat de atâtea încălcări ale legii tutelei, că imediat i s-ar fi luat controlul asupra ei. O reclamaţie din care ar fi rezultat probabil faptul că Lisbeth Salander ar fi primit un avocat adevărat, cu bune cunoştinţe despre abuzurile de putere împotriva femeilor, ceea ce ar fi dus, de asemeni, la o discuţie despre miezul problemei – adică punerea ei sub tutelă.

Din 1989 nu mai există noţiunea de *pus sub interdicţie.*

Există două feluri de tutelă – girare benevolă şi tutelă. Un *girant* intervine ca ajutor voluntar pentru persoanele care, din diferite motive, au dificultăţi cu problemele vieţii cotidiene, cu plata facturilor sau igiena personală. Girantul desemnat este, de obicei, o rudă sau un prieten apropiat. Dacă o asemenea persoană lipseşte, atunci autorităţile sociale pot desemna un girant. Girarea este o formă moderată de tutelă, în care persoana în cauză îşi păstrează controlul asupra veniturilor, iar deciziile sunt luate în comun.

Tutela este o formă de control mult mai severă, în care persoana în cauză este privată de libera dispoziţie asupra averii şi a deciziilor în diferite probleme. Formularea exactă este că tutorele preia de la cel vizat întregul *drept de a exercita acte civice si proceduri juridice.* În Suedia se află aproape 4000 de persoane sub tutelă. Cel mai obişnuit motiv pentru tutelă este o boală psihică sau o boală psihică însoţită de alcoolism avansat ori narcomanie. O parte mai mică este formată din demenţii senili. Uimitor de multe dintre persoanele aflate sub tutelă sunt relativ tinere, treizeci şi cinci de ani, sau mai puţin. Una dintre acestea era Lisbeth Salander.

A lua cuiva controlul asupra propriei vieţi, cu alte cuvinte, asupra contului din bancă, este una dintre măsurile cele mai degradante la care poate recurge o democraţie, nu mai puţin atunci când se referă la persoane tinere. Este o degradare, chiar dacă scopul tutelei poate fi considerat bun şi justificat din punct de vedere social. Problema tutelei este o problemă politică dificilă şi, de aceea, cu hotărâri riguroase şi controlată de un consilier juridic.

În general, Comisia de tutelă îşi duce activitatea în condiţii deosebit de dificile. Ţinând seama de problemele sensibile pe care le tratează oficialităţile, sunt făcute neobişnuit de puţine reclamaţii şi doar câteodată apar scandaluri în presă.

În câteva rare ocazii, au apărut raportări despre reclamaţii făcute împotriva vreunui tutore sau girant, care a deturnat bani sau a vândut ilegal locuinţa clientului, pentru a băga banii în propriul buzunar. Dar aceste cazuri sunt relativ rare, lucru care poate depinde de două cauze: fie că autoritatea se achită de sarcina ei deosebit de bine, fie că persoanele în cauză nu au posibilitatea să reclame şi să se facă auzite într-un mod demn de crezare printre ziarişti şi autorităţi.

Comisia de tutelă este obligată ca, în fiecare an, să cerceteze dacă există motive să ceară ridicarea unei tutele. Pentru că Lisbeth Salander se încăpăţâna în refuzul rigid de a se supune unor controale psihiatrice – ea nu schimba nici măcar un bună ziua politicos cu doctorii ei –, comisia nu avusese niciodată motive de a-şi schimba decizia.

Textul legii stipulează totuşi ca punerea sub tutelă *să fie adaptată fiecărui caz în parte.* Holger Palmgren, în vremea în care era responsabil, tălmăcise aceasta în felul lui propriu, lăsându-i lui Lisbeth Salander grija de a-şi gira banii şi propria viaţă. El îndeplinise punct cu punct cerinţele comisiei şi dăduse raport lunar, precum şi o revizie anuală, dar dincolo de asta o tratase pe Lisbeth Salander ca pe orice tânără normală şi nu se amestecase în alegerile şi anturajul ei. Această atitudine, un pic specială faţă de decizia tribunalului, era unul dintre motivele pentru care se înţeleseseră aşa de bine.

Câtă vreme Holger Palmgren fusese tutorele ei, Lisbeth Salander nu-şi pusese problema situaţiei ei juridice. Avocatul Bjurman interpretase însă legea tutelei în cu totul alt fel.

Dar Lisbeth Salander nu aparţinea oamenilor normali. Ea avea o cunoaştere elementară a legilor – fusese un domeniu pe care nu avusese nici un motiv să-l adâncească – şi încrederea ei în puterea forţelor de ordine era cu totul inexistentă. Pentru ea, poliţia era o forţă inamică relativ imprecisă, ale cărei intervenţii practice de-a lungul anilor constaseră doar în a o închide şi umili. Ultima dată când avusese de-a face cu poliţia fusese anul trecut, într-o după-amiază de mai când, trecând pe Götgatan în drum spre Milton Security, se aflase faţă-n faţă cu un poliţist

cu cască, din forța antidemonstrații; acesta, fără cea mai mică provocare din partea ei, îi aplicase o lovitură de baston pe umăr. Reflexul ei de apărare fusese să treacă imediat la atac, cu o sticlă de coca-cola pe care se întâmpla s-o aibă în mână. Din fericire, polițistul se întorsese deja şi alerga mai departe, înainte ca ea să aibă timp să acționeze. Abia după aceea aflase că *Reclaim the Street* organizase o manifestație undeva mai departe pe stradă.

Gândul de a vizita statul major al polițiştilor mascați cu căşti, pentru a-l reclama pe Nils Bjurman pentru agresiune sexuală, nici nu exista în conştiința ei. Şi, de altfel – ce avea de reclamat?

Bjurman îi atinsese sânii. Orice polițist i-ar fi aruncat o privire şi ar fi constatat că era greu de crezut să se fi întâmplat aşa ceva cu muguraşii ei de sâni miniaturali şi că, dacă totuşi se întâmplase, trebuia mai degrabă să fie mândră că cineva se deranjase s-o facă. Şi partea cealaltă, cu suptul – era vorba de cuvântul ei contra cuvântului lui, şi de obicei cuvintele celorlalți atârnau mai greu decât ale ei. *Poliția nu era o alternativă.*

După ce părăsise biroul lui Bjurman, se dusese acasă, făcuse un duş, mâncase două sandvişuri cu brânză şi castravete sărat şi se aşezase pe canapeaua veche şi plină de noduri din camera de zi, ca să gândească.

Un om obişnuit ar fi considerat poate că lipsa ei de reacție era o vină – încă o probă că într-un fel ea era aşa de anormală, încât nici un viol nu reuşea să provoace un răspuns emoțional satisfăcător.

Cercul ei de prieteni era în mod cert restrâns şi nu era alcătuit din burghezi bine apărați din cartierele de vile, dar, până la vârsta de optsprezece ani, Lisbeth Salander nu cunoscuse nici o singură fată care să nu fi fost silită, măcar o dată, să îndeplinească un act sexual contra propriei voințe. Cele mai multe abuzuri de felul acesta erau comise de „prieteni" mai în vârstă care, cu o anume cantitate de hotărâre şi de forță, reuşeau să-şi impună voința. După câte ştia Lisbeth Salander, uneori se ajungea la plânsete şi furie, dar nici unul dintre aceste incidente nu se transformase în reclamație făcută poliției. În lumea lui Lisbeth Salander, aceasta era starea normală a lucrurilor. Ca fată, ea era o pradă autorizată, mai ales dacă purta o geacă de piele uzată şi avea inele în sprâncene, tatuaje şi statut social zero.

N-aveai de ce să verşi lacrimi.

În schimb, era inadmisibil ca avocatului Bjurman să-i fie permis nepedepsit s-o oblige să i-o sugă. Lisbeth Salander nu uita niciodată o nedreptate şi, prin natura ei, în nici un caz nu era iertătoare.

Situația ei juridică era, prin urmare, jalnică. De când putea să-şi amintească, ea fusese considerată ca dificilă şi violentă fără motiv. Primele notări din jurnalul ei proveneau din registrul sorei de la şcoală, din clasele primare. Fusese trimisă acasă pentru că lovise şi îmbrâncise într-un cuier un coleg de clasă aşa de tare, că-i dăduse sângele. Încă îşi mai amintea victima cu aceeaşi iritare; un grăsan, pe nume David Gustavsson, care obişnuia să nu-i dea pace şi să arunce în ea cu obiecte – şi care, încetul cu încetul, devenise un teribil torționar. Pe vremea aceea, nu ştia ce înseamnă cuvântul „mobbing"[1], dar când se întoarse la şcoală, în ziua următoare, David îi promise amenințător să se răzbune şi atunci ea dăduse de podea cu el, cu o directă de dreapta, cu pumnul strâns pe o minge de golf, ceea ce dusese la o nouă sângerare şi la o nouă consemnare în registru.

Regulile vieții sociale de la şcoală o uluiseră totdeauna. Ea îşi vedea de treabă şi nu se băga în ceea ce făceau cei din jurul ei. Şi totuşi, se afla întotdeauna cineva care nu voia cu nici un preț s-o lase în pace.

În gimnaziu, fusese de mai multe ori trimisă acasă după ce nimerise în dispute violente cu colegii de clasă. Băieți cu mult mai voinici învățară curând că ar putea fi neplăcut să se ia la harță cu fata slăbuță – spre deosebire de alte fete din clasă, ea nu dădea niciodată înapoi şi nu şovăia o secundă să recurgă la pumni sau la diverse obiecte pentru a se apăra. Afişa o atitudine care arăta că mai curând se va lăsa maltratată până la moarte, decât să accepte vreun rahat.

În plus, era răzbunătoare.

Când Lisbeth Salander era în clasa a şasea, ajunsese să se bată cu un băiat mult mai mare şi mai puternic. Nu fusese cine ştie ce problemă pentru el. Mai întâi, se amuzase s-o facă să cadă de mai multe ori, pe urmă o pălmuise, când ea încercă să contraatace. Dar nimic nu a ajutat, oricât de puternic era, tâmpita aia continua să-l atace şi după o vreme chiar şi colegii au început să înțeleagă că lucrurile mergeau prea departe. Era aşa de evident lipsită de apărare, că devenea penibil. Până la urmă, băiatul i-a dat un pumn cum trebuie, de i-a spart buza şi a făcut-o să vadă stele verzi. Au lăsat-o pe jos, în spatele sălii de gimnastică. Ea a rămas acasă

[1] Mobbing: molestare, agresare, brutalizare; în Suedia, faptul de a „moba" pe cineva se pedepseşte prin lege.

două zile. În dimineaţa celei de-a treia zile, îşi aşteptă călăul cu o crosă de baseball cu care l-a lovit peste ureche. De data asta, a fost chemată la director care a decis s-o reclame pentru lovituri, ceea ce s-a terminat cu o anchetă socială.

Colegii de clasă o socoteau ţicnită şi o tratau în consecinţă. De asemenea, ea trezea puţine simpatii printre profesori, care deseori o considerau o adevărată plagă. Niciodată nu fusese prea vorbăreaţă şi devenise cunoscută ca eleva care niciodată nu ridica mâna; ba chiar, atunci când i se punea o întrebare directă, refuza să răspundă. Nimeni nu-şi dădea seama dacă era din cauză că nu ştia sau din alt motiv, ceea ce se oglindea în notele ei. Dar nu era nici o îndoială că fata avea probleme însă, în mod curios, nimeni nu voia să-şi ia răspunderea acestei făpturi dificile, cu toate că fusese discutată la diferite adunări profesorale. Ajunsese deci în situaţia că profesorii n-o mai băgau în seamă şi o lăsau să zacă în tăcerea ei îmbufnată.

O dată, când un suplinitor care nu-i cunoştea comportamentul special o presase să răspundă la o întrebare de matematică, avusese o ieşire isterică şi-l lovise cu pumnii şi picioarele. Terminase primele clase şi fusese mutată la o altă şcoală, fără ca un singur coleg să-i spună la revedere. O fată neiubită, cu un comportament bizar.

Apoi, se întâmplase TOT RĂUL la care ea nu voia să se gândească, chiar în momentul când se afla în pragul adolescenţei. A fost ultima criză, care desăvârşise modelul şi care făcuse ca observaţiile din şcoala primară să fie scoase la iveală. De atunci, ea fusese socotită ca… da, ţicnită. Şi *bolnavă mintal.* Lisbeth Salander nu avusese niciodată nevoie de vreo hârtie ca să ştie că era diferită. Pe de altă parte, nimeni n-o deranjase atâta vreme cât Holger Palmgren fusese tutorele ei, pe care, la nevoie, ea putea chiar să-l ducă de nas.

O dată cu venirea lui Bjurman, punerea sub tutelă ameninţa să devină o povară dramatică în viaţa ei. Indiferent cui i s-ar fi adresat, curse posibile se deschideau în faţa ei, şi ce se va întâmpla dacă va pierde lupta? Închisă la casa de nebuni? *Într-adevăr, nu era o alternativă.*

Târziu în cursul nopţii, când Cecilia Vanger şi Mikael stăteau în pat liniştiţi, cu picioarele împletite şi sânii Ceciliei odihnindu-se pe pieptul lui Mikael, ea înălţă ochii spre el:

— Mulţumesc. Ultima oară a fost demult. Nu eşti rău la pat.

Mikael zâmbi. Măgulirile sexuale erau întotdeauna plăcute.

— Mi-a plăcut şi mie, spuse el. A fost neaşteptat, dar agreabil.

— Eu sunt de acord să repetăm, spuse Cecilia Vanger. Dacă o doreşti.

Mikael o privi:

— Vrei să spui că doreşti să ai un amant?

— Un *occasional lover,* cum spuneai tu, zise Cecilia Vanger. Însă vreau să pleci acasă înainte să adorm. Nu vreau să mă trezesc mâine dimineaţă cu tine aici, înainte de a-mi pune ordine în muşchi şi în trăsăturile feţei. Şi pe urmă, poate că ar fi bine să nu povesteşti la tot satul ce-am făcut împreună.

— M-ar mira s-o fac, spuse Mikael.

— Mai ales, n-aş vrea să ştie Isabella. E o viperă.

— Şi e vecina ta… Am întâlnit-o.

— Da, dar spre norocul meu, de la ea nu se vede uşa de intrare. Mikael, te rog, fii discret.

— Voi fi discret.

— Mulţumesc. Bei?

— Uneori.

— Am poftă de un gin cu suc de fructe. Vrei şi tu?

— Cu plăcere.

Ea se înveli în cearşaf şi dispăru pe scară. Mikael se duse la baie şi se spălă. Stătea în pielea goală, cercetându-i biblioteca, când ea se întoarse cu o carafă cu apă de la gheaţă, două pahare de gin şi lămâie. Ciocniră.

— De ce ai venit aici? îl întrebă ea.

— Nu era nimic special. Doar…

— Ai stat acasă şi ai citit hârtiile lui Henrik. Şi pe urmă ai venit la mine. Nu trebuie să fiu deosebit de deşteaptă ca să înţeleg la ce te gândeai.

— Tu ai citit ancheta?

— Părţi din ea. Am trăit toată viaţa mea adultă cu asta. Nu poţi să-l frecventezi pe Henrik fără să fii molipsit de misterul Harriet.

— De fapt, este o problemă fascinantă. Vreau să spun, e un fel de „mister al camerei închise”, care se petrece pe o insulă întreagă. Şi nimic din anchetă nu pare să urmeze logica normală. Fiecare întrebare rămâne fără răspuns, fiecare urmă duce la o fundătură.

— Da, da, lucruri dintr-astea obsedează oamenii.

— Tu erai pe insulă în ziua aceea.

— Da. Eram aici şi am asistat la evenimente. În vremea aceea, îmi făceam studiile la Stockholm. Aş fi preferat să rămân acolo, la acel sfârşit de săptămână.

— Cum era, de fapt, Harriet? Oamenii par s-o fi interpretat în maniere diferite.

— Este *off the record* sau…?

— Nu înregistrez.

— Nu am nici cea mai mică idee despre ce se petrecea în capul ei. Te referi de bună seamă la ultimul an. Într-o zi, era nebună-religioasă. A doua zi, se machia ca o curvă şi se ducea la şcoală în cel mai strâns maiou pe care-l avea. Nu trebuia să fii psiholog ca să-ți dai seama că era profund nefericită. Dar, cum ți-am spus, nu eram aici, am auzit doar bârfele.

— Ce-a declanşat problemele astea?

— Gottfried şi Isabella, bineînțeles. Mariajul lor era titirez curat. Făceau chef sau se băteau. Nu fizic – Gottfried nu era omul care să lovească şi îi era aproape frică de Isabella. Ea avea un caracter teribil. Cândva, pe la începutul anilor şaizeci, el s-a mutat, mai mult sau mai puțin permanent, în casa de lemn din partea cealaltă a insulei, unde Isabella nu punea niciodată piciorul. Erau perioade în care el apărea în sat arătând ca un cerşetor. Pe urmă, era din nou treaz, se îmbrăca aşa cum trebuie şi încerca să-şi vadă de treabă.

— Dar nu era nimeni care s-o ajute pe Harriet?

— Henrik, desigur. Până la urmă, s-a mutat la el. Dar nu uita că el era ocupat să joace rolul de mare om de industrie. Era cel mai adesea în vreo călătorie şi n-avea prea mult timp să fie cu Harriet sau cu Martin. Am pierdut multe din toate astea, pentru că am locuit mai întâi la Uppsala, iar pe urmă la Stockholm – nici eu n-am avut o tinerețe prea uşoară cu un tată ca Harald, poți fi sigur. Dar, pe urmă, am înțeles că problema era că Harriet nu avea încredere în nimeni. Ba mai mult, ea încerca să țină steagul sus şi să se prefăcea că sunt o familie fericită.

— Negare.

— Sigur că da. Dar ea s-a schimbat după ce s-a înecat taică-său. Atunci, nu s-a mai putut preface că totul era OK. Până atunci, era… nu ştiu cum să-ți explic, supradotată şi precoce, dar totuşi o adolescentă aproape obişnuită. În ultimul an a fost în continuare strălucitor de inteligentă, cu notă maximă la toate lucrările, dar era ca şi cum îi lipsea sufletul.

— Cum s-a înecat tatăl ei?

— Gottfried? În cel mai prozaic mod cu putință. A alunecat dintr-o barcă, exact în fața casei. Avea prohabul deschis şi procentul de alcool din sânge era aşa de ridicat, că poți ghici singur cum s-au petrecut lucrurile. L-a găsit Martin.

— Nu ştiam.

— E ciudat. Martin a evoluat, a devenit un om cu adevărat bun. Dacă m-ai fi întrebat acum treizeci şi cinci de ani, ți-aş fi zis că el era acela din familie care avea nevoie de un psiholog.

— Cum aşa?

— Harriet nu era singura care suferea din cauza situației. Mulți ani Martin a fost aşa de tăcut şi interiorizat, că putea fi descris aproape ca bolnăvicios de timid. Amândoi copiii aveau viață grea. Vreau să spun, toți aveam. Eu aveam problemele mele cu tata – îmi imaginez că ai înțeles că e nebun de legat. Sora mea, Anita, avea aceleaşi probleme ca şi vărul meu Alexander. E greu să fii tânăr în familia Vanger.

— Ce s-a întâmplat cu sora ta?

— Anita locuieşte la Londra. S-a dus acolo în anii şaptezeci, ca să lucreze într-un birou de turism suedez, şi a rămas. S-a căsătorit cu un tip pe care nu l-a prezentat niciodată familiei şi de care s-a despărțit pe urmă. În prezent, este şef de linie la British Airways. Noi două ne înțelegem bine, dar nu prea avem contact şi ne întâlnim doar la doi ani sau cam aşa. Ea nu vine niciodată la Hedestad.

— De ce?

— Tata e nebun. Nu e destul?

— Dar tu ai rămas aici.

— Eu şi Birger, fratele meu.

— Politicianul.

— Glumeşti? Birger e mai în vârstă decât Anita şi decât mine. Noi doi nu ne-am înțeles niciodată prea bine. În ochii săi proprii, el este un politician plin de însemnătate, cu viitor în Parlament şi, poate, post de ministru, dacă vor câştiga partidele burgheze. De fapt, este un consilier municipal mediocru într-un loc pierdut, ceea ce reprezintă în acelaşi timp culmea şi sfârşitul carierei sale.

— Un lucru care mă fascinează la familia Vanger este că toți aveți o părere foarte proastă despre ceilalți.

— Nu e chiar adevărat. Eu țin la Martin şi la Henrik foarte mult. Şi totdeauna m-am înțeles cu sora mea, chiar dacă ne întâlnim mult prea rar. O detest pe Isabella, nu am prea multă simpatie pentru Alexander. Şi nu vorbesc cu tata. Aş spune că e aproximativ *fifty-fifty.* Birger

e… hmm, mai mult un prostovan umflat, decât un om rău. Dar înțeleg ce vrei să spui. Poți s-o iei aşa: dacă eşti membru al familiei Vanger, înveți foarte devreme să spui lucrurilor pe nume. Noi spunem ce gândim.

— Da, am remarcat.

Mikael întinse mâna, atingându-i sânul.

— Sincer vorbind, prima oară când te-am văzut m-am întrebat cum trebuie să fie în pat cu tine. Şi mi s-a părut foarte normal s-o încerc.

Pentru prima oară în viața ei, Lisbeth Salander simțea nevoia să se sfătuiască cu cineva. Problema era că, pentru a cere un sfat, mai întâi trebuia să se confeseze, ceea ce însemna că va fi obligată să se deschidă şi să-şi povestească secretele. Şi cui ar fi putut povesti? Nu era deloc bună în a avea contacte cu ceilalți oameni.

Lisbeth Salander avea, trecându-şi în minte agenda, doar zece persoane care, într-un fel sau altul, puteau fi socotiți ca făcând parte din cercul ei de cunoscuți. Şi încă era o estimare generoasă, după părerea ei.

Putea vorbi cu *Plague,* care era un punct aproape fix în existența ei. Dar el nu era un prieten şi era ultimul om care ar fi putut s-o ajute să-şi rezolve problema. Nu era o alternativă.

Viața sexuală a lui Lisbeth Salander nu era nici pe departe aşa de modestă cum îl lăsase pe avocatul Bjurman să creadă. Şi totdeauna (sau oricum, destul de des) făcuse sex în condițiile stabilite de ea însăşi şi la inițiativa ei. De la vârsta de 15 ani, avusese cam cincizeci de parteneri, altfel spus, cam cinci pe an, ceea ce era perfect normal pentru o fată singură, care, cu vremea, ajunsese să considere sexul ca o plăcută petrecere a timpului.

Pe cei mai mulți dintre partenerii ei ocazionali îi avusese totuşi într-o perioadă de doi ani, în epoca tumultuoasă de la sfârşitul adolescenței. Lisbeth Salander se aflase atunci la o răscruce de drumuri, când nu avea cu adevărat control asupra vieții ei şi când viitorul putea lua forma unei alte serii de note despre droguri, alcool şi internări în diferite instituții. Apoi, împlinise douăzeci de ani şi începuse să lucreze pentru Milton Security, liniştindu-se considerabil şi putând să-şi conducă viața.

Nu mai simțea nevoia de-a fi pe placul unuia care-i oferise trei beri la o cârciumă şi nu se simțea în nici un fel mai realizată ducându-se acasă cu un bețiv al cărui nume abia de-l cunoştea. Ultimul an avusese un singur partener şi existența ei cu greu ar fi putut fi considerată ca promiscuă, cum insinuau dosarele de la sfârşitul adolescenței.

De altfel, sexul fusese întotdeauna, în ceea ce o privea, legat de cineva din aşa-zisa formație de fete din care, de fapt, nu făcea parte, dar în care fusese acceptată pentru că devenise prietena Cillei Noren. O întâlnise pe Cilla la sfârşitul adolescenței când, la cererea expresă a lui Holger Palmgren, încercase să-şi completeze studiile la cursurile serale de la Komvux. Cilla avea părul roşu-prună cu şuvițe negre, pantaloni de piele, inel în nas şi tot atât de multe nituri în curea, câte avea şi Lisbeth. În timpul primei ore de curs, se holbaseră una la alta pline de neîncredere.

Pentru un motiv pe care Lisbeth nu reuşea să-l înțeleagă, începuseră să se frecventeze. Lisbeth nu era genul cu care să devii amic la iuțeală, mai ales în acei ani, dar Cilla îi ignorase tăcerea şi o trăsese după ea la o cârciumă. Prin ea, Lisbeth Salander devenise membră în *Evil Fingers,* care inițial fusese o formație de cartier, compusă din patru adolescente din Enskede, cărora le plăcea *hard rock* şi care, zece ani mai târziu, constituiau un grup mai numeros de fete care se întâlneau la „Moară” în fiecare marți, ca să vorbească de rău băieții şi să discute feminism, pentagrame, muzică şi politică, bând o cantitate enormă de bere. Ele îşi meritau cu adevărat numele.

Salander rămăsese la marginea grupului şi rareori contribuia la discuție, dar era acceptată aşa cum era, putea să vină şi să plece după voie sau să rămână tăcută cu berea ei o seară întreagă. Era, de asemenea, invitată la ele cu ocazia zilelor de naştere sau la *glögul*[1] de Crăciun şi aşa mai departe, deşi cel mai des refuza.

În cei cinci ani cât se întâlnise cu *Evil Fingers,* fetele se transformaseră. Culoarea părului devenise mai normală şi hainele proveneau tot mai des de la H&M, în loc de *Myrorna*[2]. Studiau sau lucrau şi una dintre fete devenise mamă. Lisbeth avea impresia că era singura care nu se schimbase, ceea ce poate însemna că doar ea stătea şi bătea pasul pe loc.

Dar, în continuare le făcea plăcere să se întâlnească. Dacă exista un loc în care să simtă un anume fel de apartenență de grup, era în compania fetelor de la *Evil Fingers* şi, prin extensie, a băieților care formau cercul lor de prieteni.

---

[1] Vin fiert dulce care se bea de Crăciun.

[2] Myrorna: „Furnicile” – lanţ de magazine de haine şi mobile vechi.

Degetele Diavolului, da, ele aveau s-o asculte. Şi se vor mobiliza s-o ajute. Însă ele nu ştiau că Lisbeth Salander avea în spatele ei o decizie a tribunalului şi că era iresponsabilă din punct de vedere juridic. Nu voia ca şi ele să înceapă s-o privească strâmb. *Nu era o alternativă.*

În rest, în carnetul ei nu se afla nici măcar un nume al vreunei colege de şcoală din anii trecuți. Era lipsită de orice rețea de relații, de sprijin sau contacte politice. Aşa că, spre cine să se întoarcă, să-i povestească despre problemele cu avocatul Bjurman?

Poate o singură persoană. Se gândi mult timp dacă să se confeseze lui Dragan Armanski; să-i bată la uşă şi să-i explice situația. El îi spusese că, dacă va avea vreodată nevoie de ajutor, indiferent în ce privință, să nu şovăie să-i bată la uşă. Era convinsă că fusese sincer.

Şi Armanski o pipăise o dată, dar fusese doar o pipăială prietenească, fără intenții rele şi în nici un caz o demonstrație de forță. Totuşi, nu-i venea să-i ceară ajutorul. Era şeful ei, şi i s-ar fi îndatorat. Lisbeth Salander se jucă o clipă cu gândul cum i-ar fi viața dacă Armanski ar fi tutorele ei, în locul lui Bjurman. Zâmbi. Gândul nu era dezagreabil, dar probabil că Armanski şi-ar fi luat misiunea aşa de în serios, că ar fi sufocat-o cu grija lui. Era… ei bine, *poate că era o alternativă.*

Deşi ştia foarte bine care era rolul centrelor de ajutor al femeilor, nu-i veni nici o clipă ideea să li se adreseze. Acestea erau pentru victime, ori ea nu se considerase niciodată aşa. Singura alternativă care-i rămânea era să facă ceea ce făcuse totdeauna – să ia situația în propriile ei mâini şi să-şi rezolve singură problemele. *Aceasta era într-adevăr o alternativă.*

Şi nu prevestea nimic bun pentru avocatul Bjurman.

14
Joi 20 februarie – vineri 7 martie

Ultima săptămână din februarie, Lisbeth Salander a fost propriul ei client, avându-l pe avocatul Nils Erik Bjurman, născut în 1950, ca proiect cu prioritate specială. A lucrat cam şaisprezece ore pe zi şi a făcut cea mai minuțioasă anchetă personală pe care o făcuse vreodată. A utilizat toate arhivele şi toate documentele oficiale pe care le-a putut găsi. A răscolit în relațiile familiale şi personale. A verificat conturile şi i-a stabilit în amănunt cariera şi fiecare însărcinare. Rezultatul a fost descurajant.

El era jurist, membru al Asociației Avocaților şi autor al unei teze de doctorat cu o cantitate respectabilă de pagini, excepțional de plicticoasă. Reputația lui era fără pată. Avocatul Bjurman nu avea nici un punct de penalizare. O singură dată fusese reclamat la Asociația Avocaților – fusese semnalat ca intermediar într-o afacere de vânzare la negru a unui apartament, cu zece ani în urmă, dar putuse să-şi dovedească nevinovăția şi reclamația fusese respinsă. Situația lui economică era în ordine; avocatul Bjurman era bogat, cu o avere de cel puțin 10 milioane de coroane. Plătea impozite mai mult decât era nevoie, era membru în organizațiile Greenpeace şi Amnesty şi dona bani la Fondul pentru Inimă şi Plămâni. Figurase rareori în mass-media, dar semnase în repetate rânduri petiții susținând deținuții politici din lumea a treia. Locuia într-un apartament de cinci camere pe Upplansgatan, în apropiere de piața Oden şi era secretar în asociația de coproprietari ai imobilului. Era divorțat, fără copii.

Lisbeth Salander îşi focaliză cercetările pe fosta lui soție, care se numea Elena şi era născută în Polonia, dar îşi trăise întreaga viață în Suedia. Se ocupa cu reabilitarea şi era aparent fericit recăsătorită cu un coleg al lui Bjurman. Nimic de reținut. Căsătoria durase paisprezece ani şi divorțul fusese fără scandal.

Avocatul Bjurman funcționa adesea ca supraveghetor al tinerilor care ajunseseră în conflict cu justiția. El fusese girant pentru patru tineri, înainte de a ajunge tutore al lui Lisbeth Salander. Fiecare dintre însărcinările lui privea minori şi ele se terminaseră cu o simplă decizie a tribunalului, în ziua majoratului lor. Unul dintre aceşti clienți mai recurgea încă la Bjurman ca avocat, aşa că nici aici nu păreau să existe nemulțumiri. Dacă Bjurman îşi făcuse un sistem din a scoate vreun profit de pe urma protejaților lui, în orice caz, la suprafață nu se vedea nimic şi, oricât de profund cercetase Lisbeth Salander, nu a găsit nici un semn că ar fi fost ceva în neregulă. Toți patru aveau vieți bine ordonate, cu prieteni, respectiv prietene, slujbe, locuințe şi cărți de credit.

Ea telefonase la fiecare din aceştia patru şi se prezentase ca secretară la serviciile sociale, lucrând la o anchetă despre felul în care se descurcau în viață copiii care avuseseră tutelă, în comparație cu ceilalți. *Desigur, răspunsurile vor fi anonime.* Pusese la punct un chestionar cu zece întrebări. Mai multe dintre acestea erau formulate de aşa natură, încât să incite interlocutorii să-şi spună părerea asupra funcționării tutelei – dacă ar fi avut vreo părere despre Bjurman, era sigură că aceasta ar fi ieşit la iveală, cel puțin la unul dintre ei. Dar nici unul nu avea nimic rău de spus despre el.

Când Lisbeth Salander şi-a terminat ancheta, a strâns toată documentația într-o pungă de la ICA[1] şi a pus-o printre alte douăzeci de pungi cu ziare vechi din hol. Avocatul Bjurman părea ireproşabil. Pur şi simplu, în trecutul lui nu exista nimic pe care Lisbeth Salander ar fi putut să-l folosească ca pârghie. Ea ştia, dincolo de orice îndoială, că era o javră scârboasă – dar nu găsise nimic care să poată dovedi aceasta.

Era vremea să caute alternative. Când toate analizele au fost terminate, rămânea totuşi o posibilitate din ce în ce mai tentantă – sau, cel puțin, o alternativă întru totul realistă. Cel mai simplu ar fi fost ca Bjurman să dispară, pur şi simplu, din viața ei. Un atac de inimă rapid. *End of problem.* Din păcate, nici măcar tipii scârboşi de cincizeci şi cinci de ani nu fac atacuri de inimă la comandă.

Dar acest lucru putea fi remediat.

Mikael Blomkvist continua relația cu directoarea de şcoală Cecilia Vanger cu cea mai mare discreție. Ea avea trei reguli: nu voia să ştie cineva că ei se întâlneau; nu voia ca el să vină decât când îi telefona ea că are chef; şi nu voia ca el să rămână peste noapte.

Pasiunea ei îl uimea şi-l tulbura pe Mikael. Când dădea peste ea la cafeneaua Susannei, era amicală, dar rece şi distantă. Când se întâlneau în dormitorul ei, era pasională şi sălbatică.

Mikael nu ținea în mod deosebit să cotrobăiască în viața ei privată, dar fusese angajat să spioneze viața privată a întregii familii Vanger. Se simțea derutat şi, totodată, curios. Într-o zi, îl

[1] ICA: lanţ de magazine alimentare.

întrebase pe Henrik Vanger cu cine fusese ea căsătorită şi ce se întâmplase. Pusese întrebarea în vreme ce cerceta trecutul lui Alexander, lui Birger şi al altor membri ai familiei care fuseseră pe insulă în ziua când dispăruse Harriet.

— Cecilia? Nu cred că are vreo legătură cu Harriet.

— Vorbeşte-mi despre trecutul ei.

— S-a întors înapoi după studii şi a început să lucreze ca profesoară. Întâlnise un bărbat, Jerry Karlsson, care, din păcate, lucra la concernul Vanger. S-au căsătorit. Credeam că este o căsătorie fericită – cel puțin, la început. Dar, după vreo doi ani, am început să înțeleg că lucrurile nu stăteau cum trebuie. El o bătea. Era povestea obişnuită – el o lovea şi ea îl apăra loială. Până la urmă, a dat prea tare. A fost rănită grav şi internată în spital. Am vorbit cu ea şi i-am oferit ajutorul. S-a mutat aici, la Hedeby şi de atunci a refuzat să-şi mai vadă bărbatul. Eu am avut grijă să fie dat afară.

— Dar e în continuare căsătorită cu el.

— Doar pe hârtie. De fapt, nu ştiu de ce n-a divorțat. Însă, nu a vrut niciodată să se recăsătorească, aşa că nu s-a pus problema.

— Acest Jerry Karlsson are vreo legătură cu…

— … cu Harriet? Nu, el nu locuia la Hedestad în 1966 şi încă nu începuse să lucreze pentru concern.

— OK.

— Mikael, eu țin mult la Cecilia. Ea poate fi dificilă, dar face parte dintre oamenii buni din familia mea.

Lisbeth Salander a consacrat o săptămână ca să planifice, cu minuțiozitatea unui perfect birocrat, dispariția avocatului Bjurman. Trecu în revistă – şi respinse – diferite metode, până ce a avut un număr de scenarii realiste dintre care să aleagă. *Nici o acțiune nechibzuită.* Primul ei gând fusese să încerce să aranjeze un accident, dar curând ajunsese la concluzia că nu avea nici o importanță dacă va fi o crimă.

O singură condiție trebuia îndeplinită. Avocatul Bjurman trebuia să moară într-un asemenea mod, încât ea să nu fie niciodată asociată cu moartea lui. Faptul de a figura în anchetă era inevitabil; numele ei avea să apară, mai devreme sau mai târziu, când vor fi cercetate îndeletnicirile lui Bjurman. Ea era însă o parte într-un întreg univers de clienți noi şi vechi, îl întâlnise doar de câteva ori şi, în afară de cazul în care Bjurman îşi notase în agendă că o silise să i-o sugă – ceea ce nu credea că-i posibil –, ea nu avea nici un motiv să-l omoare.

Nu va exista nici o dovadă că moartea lui avea vreo legătură cu clienții; existau mai curând foste amante, rude, cunoscuți ocazionali, colegi şi alții. Mai exista şi ceea ce este numit *random violence,* caz în care făptaşul şi victima nici nu se cunosc unul pe altul.

Dacă numele ei totuşi va apărea, ea nu va fi decât o biată fată sub tutelă, cu certificate că este arierată. Va fi deci avantajos ca moartea lui Bjurman să se petreacă după o schemă aşa de complicată, încât o fată cu handicap intelectual să nu poată fi credibilă în rolul asasinului.

A respins imediat alternativa armei de foc. Procurarea propriu-zisă nu i-ar fi cauzat prea mari probleme practice, dar poliția era specialistă în a regăsi originea unei arme de foc.

S-a gândit la un cuțit, care putea fi cumpărat din cea mai apropiată prăvălie de articole de uz casnic, dar a respins şi această idee. Chiar dacă apărea pe neaşteptate şi-i băga cuțitul în spate, nu existau garanții că va muri imediat şi fără să facă gălăgie sau că, până la urmă, va muri. S-ar putea să provoace o agitație care va atrage atenția, şi sânge, care să-i păteze hainele, constituind o probă dramatică.

S-a gândit chiar la o bombă, dar era prea complicat. Să fabrice bomba nu avea să fie nici o problemă – Internetul viermuia de manuale despre cum se fabricau cele mai mortale obiecte. Dar era dificil să găsească un mod de a plasa bomba, astfel încât trecătorii nevinovați să nu rişte să fie răniți. Şi pe urmă, nu exista nici o garanție că el va muri într-adevăr.

Telefonul sună.

— Hei, Lisbeth, la telefon e Dragan. Am o treabă pentru tine.

— Nu am timp.

— Este important.

— Sunt ocupată.

Puse receptorul în furcă.

În cele din urmă, se decise pentru o soluție neaşteptată – otravă. Alegerea o ului şi pe ea, dar, la o reflecție mai atentă, era perfectă.

Lisbeth Salander petrecu mai multe zile cercetând cu de-amănuntul pe Internet ca să dea de o otravă potrivită. Era o grămadă de alternative. Pe locul întâi se afla otrava cea mai ucigătoare pe care ştiința o cunoştea – acidul cianhidric, cunoscut sub numele de acid prusic.

Acidul cianhidric se folosea în industria chimică, printre altele, la fabricarea vopselelor. Câteva miligrame erau suficiente să omoare un om; un litru turnat într-un rezervor de apă putea pustii în totalitate un oraş de mărime mijlocie.

Pentru motive lesne de înțeles, o substanță atât de ucigătoare era înconjurată de cele mai riguroase măsuri de securitate. Dar, chiar dacă un fanatic politic cu moartea în minte nu putea să se ducă la cea mai apropiată farmacie, să ceară zece miligrame de acid cianhidric otrava putea fi fabricată în cantități aproape nemăsurate într-o bucătărie obişnuită. Tot ce era necesar era un echipament de laborator modest, care putea fi găsit în „cutia micului chimist”, de vânzare pe câteva sute de coroane; plus câteva ingrediente pe care le putea extrage din produsele menajere curente. Rețeta se afla pe Internet.

O altă variantă era nicotina. Dintr-un singur cartuş de țigări putea extrage destul de multe miligrame, pentru a fierbe un sirop nu prea gros. O substanță şi mai bună, deşi un pic mai greu de fabricat: sulfatul de nicotină, care avea avantajul că putea fi absorbit prin piele; prin urmare, era suficient să-ți pui mănuşi de cauciuc, să umpli un pistol de apă cu produsul şi să tragi un jet în figura maestrului Bjurman. În douăzeci de secunde, acesta îşi va pierde cunoştința şi în câteva minute va fi mort.

Până acum, Lisbeth Salander nu ştiuse că atâtea produse menajere cu totul obişnuite, furnizate de comerțul local de vopsele, puteau fi transformate în arme mortale. După ce studiase subiectul câteva zile, era convinsă că nu existau obstacole tehnice pentru a o termina scurt cu tutorele.

Rămâneau doar două probleme: moartea lui Bjurman nu avea să-i redea controlul asupra propriei vieți şi nu exista nici o garanție că urmaşul lui Bjurman nu va fi de zece ori mai rău. *Analiza consecințelor.*

Lucrul de care avea nevoie ea era un fel de a-l controla pe girant şi, în felul acesta, de a-şi controla propria situație. Zăcuse nemişcată pe canapeaua uzată din camera de zi o seară întreagă, trecând în revistă întreaga situație. La sfârşitul serii, renunțase la planurile de omor prin otrăvire şi construise un plan alternativ.

Planul nu era prea ademenitor şi el presupunea să-l lase pe Bjurman s-o agreseze încă o dată. Dar dacă avea să-l pună în practică, va câştiga.

Aşa credea.

La sfârşitul lui februarie, Mikael intrase într-un ritm lent care transforma şederea la Hedeby într-o rutină cotidiană. Se scula la ora nouă în fiecare dimineață, lua micul dejun şi lucra până la 12. În acest timp, acumula date noi. Apoi, făcea o plimbare de o oră, indiferent de cum era vremea. După-amiezile continua lucrul, acasă sau la cafeneaua Susannei, prelucrând ceea ce citise dimineața sau scriind pasaje din ceea ce avea să devină autobiografia lui Henrik. Între trei şi şase era totdeauna liber. Atunci făcea târguieli, spăla, se ducea la Hedestad şi se ocupa de alte treburi comune. La ora şapte seara, se ducea la Henrik Vanger şi discuta întrebările care se iviseră în timpul zilei. La zece, era din nou acasă şi mai citea până la unu sau două noaptea. Parcurgea sistematic materialul strâns de Henrik.

Spre uimirea lui, descoperi că munca pentru biografia lui Henrik mergea ca unsă. Făcuse deja schița a peste 120 de pagini din cronica de familie – conțineau perioada de la sosirea lui Jean Baptiste Bernadotte în Suedia până prin anii 1920. După aceea, avea să fie silit să meargă mai lent şi să înceapă să-şi cântărească vorbele mai atent.

Prin biblioteca din Hedestad comandase cărți care tratau despre nazism în perioada respectivă, printre altele, teza de doctorat a Helenei Lööw, *Zvastica şi snopul de trestie.* Mai scrisese cam 40 de pagini într-o primă formă despre Henrik şi frații săi, unde se axa pe Henrik Vanger ca personaj central al povestirii. Avea o listă lungă de cercetări pe care urma să le facă despre cum arăta şi funcționa firma în perioada aceea; descoperise că familia Vanger fusese intim amestecată în imperiul lui Ivar Kreuger – încă o istorie colaterală care trebuia împrospătată. Calculase că-i rămâneau cam trei sute de pagini de scris. Conform planului său, până la 1 septembrie ar fi trebuit să fie gata o primă formă de prezentat lui Henrik Vanger, ca să-i rămână toamna, pentru a prelucra textul.

În schimb, nu avansase nici un milimetru în ancheta asupra Harrietei Vanger. Degeaba citea şi reflecta asupra detaliilor din numeroasele dosare, nu găsea nici unul care ar fi putut pune în mişcare lucrurile.

Într-o seară de sâmbătă de la sfârşitul lui februarie, avusese o lungă discuție cu Henrik Vanger în care îi relatase progresele sale cvasiinexistente. Bătrânul îl ascultase răbdător, în vreme ce el îi enumera toate fundăturile prin care fusese.

— Altfel zis, Henrik, nu găsesc nimic în anchetă care să nu fi fost cercetat până la fundul fundului.

— Înțeleg ce vrei să spui. Eu însumi am gândit până mi-a secat mintea. Şi, în acelaşi timp, sunt sigur că trebuie să fi pierdut ceva din vedere. Nici o crimă nu e perfectă.
— De fapt, nici nu putem fi siguri că s-a petrecut o crimă.
Henrik Vanger suspină, făcând cu mâna un gest de frustrare.
— Continuă, îl rugă el. Du treaba la sfârşit.
— E lipsit de orice sens.
— Poate. Dar nu ceda. Mikael suspină.
— Numerele de telefon, spuse el în cele din urmă.
— Da.
— Trebuie să însemne ceva.
— Da.
— Sunt scrise cu o intenție anume.
— Da.
— Dar noi nu le putem interpreta.
— Nu.
— Sau, le interpretăm greşit.
— Exact.
— Nu sunt numere de telefon. Înseamnă cu totul altceva.
— Poate că ai dreptate.
Mikael suspină din nou şi plecă să citească mai departe.

Avocatul Nils Bjurman scoase un suspin de uşurare când Lisbeth Salander îi telefonă din nou, spunându-i că mai are nevoie de bani. Nu venise la ultima întâlnire fixată în schemă, cu scuza că era obligată să lucreze şi o nelinişte vagă începuse să-l roadă. Era pe cale să se transforme într-un copil cu probleme, imposibil de mânuit? Dar, lipsind de la întâlnire, rămăsese fără bani de buzunar şi, mai devreme sau mai târziu, avea să fie obligată să-l caute. Mai era de asemeni neliniştit de posibilitatea ca ea să fi povestit despre isprava lui cuiva din afară.
Scurta convorbire cu ea, că are nevoie de bani, era de aceea o confirmare satisfăcătoare că situația se afla sub control. Dar trebuia să-i pună căpăstru, hotărî Bjurman. Trebuia s-o facă să înțeleagă cine poruncea, doar aşa puteau alcătui o relație mai constructivă. De aceea, i-a spus că de data asta se vor vedea în locuința lui din piața Oden, nu la birou. În fața acestei exigențe, Lisbeth Salander rămăsese tăcută la celălalt capăt al firului o bună bucată de vreme – *curvă grea de minte* –, înainte să accepte, într-un târziu.
Planul ei fusese să-l întâlnească la birou, exact ca prima dată. Acum era obligată să-l întâlnească pe un teritoriu necunoscut. Vizita a fost fixată pentru vineri seară. Ea a primit codul de la intrare şi a sunat la uşa lui la ora opt şi treizeci de minute, cu o jumătate de oră întârziere față de înțelegere. Folosise timpul acesta ca să mai treacă o dată, în întunericul de pe scară, prin planul făcut, să cântărească alternativele, să strângă puteri şi să-şi mobilizeze tot curajul necesar.

Pe la ora opt seara, Mikael îşi închise computerul şi îşi puse pe el haina, ca să iasă. Lăsă lumina aprinsă în camera de lucru. Afară, cerul era plin de stele şi temperatura sub zero grade. Urcă drept prin fața casei lui Henrik Vanger, pe drumul care ducea la ferma Östergården. Imediat după ce trecu de casa lui Henrik, o coti la stânga, urmând o potecă necurățată de zăpadă, dar bătătorită, care mergea de-a lungul plajei. Lumina farului clipea în apă şi becurile din Hedestad scânteiau frumos în întuneric. Avea nevoie de aer curat, dar, mai ales, voia să evite ochii iscoditori ai Isabellei. Când ajunse la casa lui Martin Vanger, o luă din nou pe drum şi ajunse la Cecilia Vanger pe la opt şi jumătate. Au urcat imediat în dormitor.
Se vedeau o dată sau de două ori pe săptămână. Cecilia Vanger nu numai că devenise amanta lui în acest loc pierdut, dar era şi persoana căreia începuse să i se confeseze. Discuta cu ea despre Harriet mai mult decât o făcea cu Henrik.

Planul a eşuat chiar de la început.
Când i-a deschis uşa, avocatul Nils Bjurman era îmbrăcat în halat de baie. Era deja enervat de întârzierea ei şi i-a făcut semn să intre. Ea purta blugi negri, maiou negru şi jacheta de piele obligatorie. Avea cizme negre şi un mic rucsac, având cureaua trecută peste piept.
— Nu ai învățat nici să citeşti ceasul! i-a zis pe un ton răstit, în loc de bun venit.
Salander n-a răspuns nimic. A privit în jur. Apartamentul era aşa cum se aştepta, după ce studiase planurile la arhivele municipale. Mobilele erau de culoare deschisă, din lemn de mesteacăn şi de fag.

— Vino, i-a spus Bjurman pe un ton mai amical. Şi-a trecut braţul în jurul umerilor ei şi a condus-o, printr-un mic vestiar, înăuntru. Nici o conversaţie de umplutură. A deschis uşa unei încăperi. Nu exista nici un dubiu asupra serviciilor pe care le aştepta de la Lisbeth Salander.

Ea a aruncat o privire rapidă prin odaie. Cameră de celibatar. Pat dublu, cu căpătâiul din inox. O comodă, care funcţiona şi ca noptieră. Lămpi cu lumină scăzută. Un dulap cu oglindă, de-a lungul peretelui. Un fotoliu de nuiele şi o măsuţă, într-un colţ. El a luat-o de mână şi a condus-o spre pat.

— Povesteşte-mi, de ce ai nevoie de bani, de data asta? Tot pentru computer?

— Mâncare, i-a răspuns ea.

— Sigur. Ce prostie, da, n-ai venit ultima oară.

I-a pus o mână pe bărbie şi i-a ridicat faţa, aşa ca ochii să li se întâlnească:

— Cum îţi merge?

Ea a înălţat din umeri.

— Te-ai gândit la ce ţi-am spus ultima dată?

— Ce?

— Lisbeth, nu te preface mai proastă decât eşti. Vreau ca noi doi să fim prieteni buni şi să ne ajutăm unul pe altul.

Ea n-a răspuns. Avocatul Bjurman a trebuit să-şi stăpânească impulsul de a-i da o palmă, ca s-o trezească.

— Ţi-a plăcut jocul nostru de data trecută?

— Nu.

El a încruntat sprâncenele:

— Lisbeth, nu face pe idioata.

— Am nevoie de bani ca să-mi cumpăr mâncare.

— Tocmai despre asta am vorbit data trecută. Dacă eşti drăguţă cu mine, am să fiu şi eu drăguţ cu tine. Dar dacă doar te cerţi, atunci…

O strânse mai tare de bărbie şi ea se zbătu, ca să scape.

— Vreau banii mei. Ce vrei să fac?

— Tu ştii exact ce vreau eu.

O prinse de umăr şi o trase spre pat.

— Aşteaptă, spuse Lisbeth repede.

Îi aruncă o privire resemnată, apoi dădu scurt din cap. Îşi scoase bluzonul de piele nituită şi privi în jur, prin cameră. Aruncă haina pe fotoliu, puse rucsacul pe măsuţă şi făcu câţiva paşi şovăitori spre pat. Apoi, se opri, ca şi cum ar fi fost cuprinsă de o nelinişte bruscă.

— Aşteaptă, zise din nou, de parcă ar fi încercat să-l facă să raţioneze. Nu vreau să fiu nevoită să ţi-o sug de fiecare dată când am nevoie de bani.

Expresia feţei lui Bjurman se schimbă. Brusc, o lovi peste faţă cu dosul palmei. Salander holbă ochii, dar înainte ca ea să apuce să reacţioneze, o apucă de umăr şi o aruncă cu faţa în jos, pe pat. Fu surprinsă de violenţa bruscă. Când încercă să se întoarcă, el o împinse din nou în pat şi se aşeză călare pe ea.

Exact ca prima oară, n-a fost nici o problemă pentru el, din punct de vedere pur fizic. Singura posibilitate de a-i rezista ar fi fost să-i bage unghiile în ochi sau să-l lovească cu vreo armă, dar scenariul pe care îl planificase dispăruse deja în fum. *Al dracului,* gândi Salander când el îi smulse maioul. Cu o luciditate terifiată, înţelese că o încurcase.

Auzi cum se deschidea sertarul comodei, apoi un clinchet metalic. Mai întâi, nu înţelese despre ce era vorba, apoi văzu cătuşa închizându-se în jurul încheieturii. El îi ridică braţele, trecând cătuşele pe după unul din drugii de la căpătâiul patului şi-i bloca şi cealaltă mână. Într-o clipă, îi scoase ghetele şi pantalonii. Pe urmă, îi smulse chiloţii, ţinându-i în mână.

— Trebuie să te înveţi să ai încredere în mine, Lisbeth, spuse el. Am să te învăţ cum merg jocurile pentru oameni mari. Când n-o să te porţi bine, o să fii pedepsită. Când vei fi drăguţă, vom fi prieteni.

O încalecă.

— Ziceai că nu-ţi place sexul anal, spuse.

Lisbeth deschise gura, ca să ţipe. El o prinse de păr şi-i vârî chiloţii în gură. Ea simţi că-i punea ceva în jurul gleznelor îi depărta picioarele şi le prinse, astfel că era complet imobilizată. Îl auzi umblând prin cameră, fără să-l poată vedea. Minutele treceau, îi era greu să respire. Apoi, simţi o durere nebunească, atunci când el îi băgă cu violenţă ceva în anus.

Regula Ceciliei Vanger era că Mikael nu trebuia să rămână să doarmă la ea. Puţin după ora două, el se îmbrăcă, în vreme ce ea rămăsese goală pe pat, adresându-i un surâs mic.

— Îmi placi, Mikael. Îmi place compania ta.

— Şi eu te plac.

Îl trase înapoi în pat, scoțându-i cămaşa pe care el abia şi-o pusese. Mai rămase încă o oră.

Când, într-un târziu, trecu pe lângă casa lui Harald Vanger, Mikael avu impresia clară că una dintre perdelele de la etaj se mişca. Dar era prea întuneric ca să fie sigur.

Lisbeth Salander a putut să-şi pună din nou hainele pe ea spre ora patru, în dimineața zilei de sâmbătă. Îşi luă bluzonul de piele şi rucsacul şi ajunse şchiopătând în vestibul, unde el o aştepta, proaspăt duşat şi îmbrăcat îngrijit. Îi dădu un cec de 2500 de coroane.

— Te conduc acasă, spuse el, deschizând uşa.

Fata păşi peste prag, ieşind din apartament şi apoi se întoarse spre el. Trupul ei părea firav şi fața îi era umflată de plâns şi el aproape dădu înapoi, când îi întâlni privirea. Niciodată în viața lui nu întâlnise o asemenea ură, goală, arzătoare. Lisbeth Salander părea exact aşa de nebună cum afirma jurnalul ei medical.

— Nu, spuse ea, cu voce atât de scăzută, că el abia putea distinge cuvintele. Pot să merg şi singură acasă.

El îi puse mâna pe umăr:

— Sigur?

Ea dădu din cap. Mâna de pe umăr strânse mai tare.

— Îți aminteşti înțelegerea noastră. Vii din nou sâmbăta viitoare.

Ea dădu din cap iarăşi. Supusă. O lăsă să plece.

14
Sâmbătă 8 martie – luni 17 martie

Lisbeth Salander a petrecut săptămâna în pat, cu dureri în uter, hemoragii anale şi alte răni, mai puţin vizibile, care aveau să ia mai mult timp ca să se vindece. Ceea ce trăise fusese cu totul altceva decât primul viol, din biroul lui; nu mai era vorba de forţă şi umilire, ci de o brutalitate sistematică.

Îşi dădea seama, prea târziu, că-l subestimase total pe Bjurman.

Îl considerase un om interesat de putere căruia îi plăcea să domine, dar el era un sadic desăvârşit. O ţinuse încătuşată toată noaptea. De mai multe ori crezuse că voia s-o ucidă, şi la un moment dat, îi apăsase o pernă pe faţă, până aproape leşinase.

N-a plâns.

În afară de lacrimile provocate de durerea fizică propriu-zisă din timpul violului, n-a vărsat nici o singură lacrimă. După ce a părăsit apartamentul lui Bjurman, a şchiopătat până la staţia de taxiuri din piaţa Oden, a mers acasă şi a reuşit cu greu să urce scările, până la apartamentul ei. A făcut duş şi şi-a spălat sângele. Apoi, a băut jumătate de litru de apă, a înghiţit două pastile de Rohypnol şi s-a prăbuşit în pat, trăgându-şi cuvertura peste cap.

S-a trezit duminică la prânz, golită de gânduri şi cu dureri în cap, muşchi şi uter. S-a ridicat, a băut două pahare de lapte şi a mâncat un măr. Pe urmă, a mai luat două somnifere şi s-a întors în pat.

Abia marţi a avut destulă forţă să părăsească patul. A ieşit să cumpere un pachet mare cu *Pizza Billy Pan,* din care a pus două bucăţi la cuptorul cu microunde şi a preparat un termos de cafea. Apoi, a petrecut toată noaptea pe Internet, citind articole şi teze de doctorat despre psihopatologia sadismului.

Atenţia i-a fost atrasă de un articol publicat de un grup de femei din Statele Unite, în care autoarele susţineau că sadicul îşi alege victimele cu o precizie aproape intuitivă; cea mai bună victimă a sadicului este cea care îi vine în întâmpinare de bunăvoie, pentru că socoteşte că nu are de ales. Sadicul se specializează pe indivizi nesiguri, în situaţie de dependenţă şi are o capacitate neliniştitoare de a identifica victima cea mai potrivită.

Avocatul Bjurman o alesese drept victimă. Acest lucru a făcut-o să cadă pe gânduri. Era vorba despre felul în care o considerau cei din jur.

Vineri, la o săptămână după cel de-al doilea viol, Lisbeth şi-a părăsit domiciliul pentru a se duce la o prăvălioară de făcut tatuaje, din Hornstull. Telefonase ca să-şi facă rezervare şi în prăvălie nu mai erau alţi clienţi. Proprietarul o salută, recunoscând-o.

Ea alese un tatuaj mic şi simplu, reprezentând o şuviţă subţire, ca un cordon şi-l rugă să i-o tatueze pe gleznă. Arătă locul.

— Pielea e foarte subţire. Doare foarte tare în locul acesta, zise omul.

— E în regulă, zise Lisbeth Salander, ridicând pantalonul şi prezentându-i piciorul.

— OK, o şuviţă. Ai deja o mulţime de tatuaje. Eşti sigură că mai vrei unul?

— E o amintire, răspunse ea.

Mikael Blomkvist părăsise cafeneaua Susannei când aceasta închise, sâmbătă la ora două. Petrecuse ziua rescriind însemnările pe iBook şi acum se duse până la Konsum, unde cumpără mâncare şi ţigări, înainte de a merge acasă. Descoperise specialitatea locală – polsa[1] sărată cu cartofi fierţi şi sfeclă roşie –, un fel de mâncare ce nu-i plăcuse mai înainte, dar care, din cine ştie ce motiv, se potrivea foarte bine într-o casă de lemn, la ţară.

La ora şapte seara stătea la fereastra de la bucătărie, reflectând. Cecilia Vanger nu telefonase. O zărise doar, la cafenea, unde venise să cumpere pâine, dar părea adâncită în gânduri. După toate probabilităţile, n-avea să-i telefoneze în seara aceasta de sâmbătă. Aruncă o privire micului aparat TV, pe care nu-l folosea aproape niciodată. Apoi se aşeză pe canapea, deschizând un roman poliţist de Sue Grafton.

Lisbeth Salander s-a întors la ora stabilită la apartamentul lui Nils Bjurman din piaţa Oden în seara zilei de sâmbătă. El i-a deschis, cu un zâmbet politicos de bun venit.

— Şi cum te mai simţi astăzi, iubită Lisbeth? a întâmpinat-o el.

Nu i-a răspuns. El i-a pus braţul pe umeri.

— Poate că ultima oară a fost cam dur, spuse el. Pari un pic mai blândă.

---

[1] Un fel de tobă sau caltaboş, din carne şi diferite legume.

I-a zâmbit strâmb şi el a simțit dintr-o dată o înțepătură de nesiguranță. *Tipa asta e țăcănită. Trebuie să nu uit.* S-a întrebat dacă ea va putea să se adapteze.

— Mergem în cameră? a întrebat Lisbeth Salander. *Pe de altă parte, poate că nu vrea decât asta…*

A cuprins-o pe după umeri, cum făcuse la întâlnirea precedentă, conducând-o în dormitor. *Astăzi o s-o iau mai încet. Ca să-i creez încredere.* Preparase deja cătuşele pe comodă. Numai când au ajuns în dreptul patului, avocatul Bjurman a simțit că ceva nu era în regulă.

Ea era cea care-l ducea spre pat, nu invers. S-a oprit, privind-o uluit cum scotea din buzunar un obiect care mai întâi i s-a părut un telefon mobil. Pe urmă, i-a văzut ochii.

— Spune noapte bună, i-a zis ea.

I-a apăsat pistolul electric în subsuoara stângă şi a declanşat 75 000 de volți. Când picioarele au început să se îndoaie sub el, ea şi-a proptit umărul şi a folosit toată forța ca să-l răstoarne pe pat.

Cecilia Vanger se simțea uşor amețită. Hotărâse să nu-l sune pe Mikael Blomkvist. Relația lor devenise o comedie de alcov ridicolă, în care Mikael se strecura pe drumuri ocolite, ca să ajungă la ea. Ea se comporta ca o puştoaică îndrăgostită, incapabilă să-şi domine dorința.

Comportamentul ei din ultimele săptămâni fusese cu totul absurd.

Problema e că-mi place prea mult de el, gândi ea. *Mă va face să sufăr.* Petrecu un lung moment dorind ca Mikael Blomkvist să nu fi venit niciodată la Hedeby.

Deschise o sticlă de vin şi bău două pahare, în singurătate. Aprinse televizorul pentru buletinul de ştiri, încercând să înțeleagă starea lumii, dar se plictisi imediat de comentariile pline de bun-simț despre motivele pentru care preşedintele Bush trebuia să distrugă Irakul sub bombe. Se aşeză pe canapeaua din camera de zi şi scoase cartea lui Gellert Tama despre nebunul care omorâse unsprezece persoane la Stockholm, din motive rasiste. Nu reuşi să citească decât câteva pagini, înainte de a fi obligată să lase deoparte cartea. Subiectul o făcuse să se gândească la propriul tată. Se întreba ce fantezii îl mai bântuiau.

Ultima dată când se întâlniseră cu adevărat fusese în 1984, când ea îi însoțise pe el şi pe Birger la o vânătoare de iepuri la nord de Hedestad, pentru ca Birger să-şi încerce o puşcă nouă de vânătoare – marca Hamilton-stövare, al cărei proprietar era de puțină vreme. Harald Vanger avea 73 de ani şi făcea tot ce putea să-i accepte nebunia, care îi transformase copilăria într-un coşmar şi îşi pusese pecetea pe toată viața ei adultă.

Cecilia nu fusese niciodată mai fragilă decât în momentul acela. Cu trei luni în urmă, căsătoria ei luase sfârşit. Molestare a femeii – cuvintele erau banale. Pentru ea, aceasta luase forma unei maltratări nu prea dure, dar continue. Palme, îmbrânceli violente, amenințări capricioase, sau să te trezeşti pe duşumeaua bucătăriei. Izbucnirile soțului ei erau întotdeauna fără motiv şi loviturile rareori aşa de puternice, ca să o rănească cu adevărat. Evita s-o lovească cu pumnul. Ea se obişnuise.

Până în ziua când, pe neaşteptate, ea lovise înapoi, iar el îşi pierduse cu totul controlul. În final, cuprins de nebunie, o izbise în spinare cu o foarfecă.

Cuprins de remuşcări şi de panică, a dus-o la spital, îngăimând o poveste despre un accident ciudat, pe care personalul spitalului îl ghicise chiar în momentul în care vorbea. Ei îi fusese jenă. Au cusut-o cu douăsprezece puncte de sutură şi a rămas două zile la spital. Pe urmă, Henrik Vanger a venit s-o ia şi a dus-o la el acasă. De atunci, n-a mai vorbit niciodată cu soțul ei.

În ziua aceea plină de soare, la trei luni după separare, Harald Vanger fusese într-o dispoziție bună, aproape prietenos. Dar brusc, în mijlocul pădurii, începuse să-şi acuze violent fiica, cu invective şi comentarii grosolane despre conduita şi obiceiurile ei sexuale, aruncându-i că era prea curvă ca să poată păstra un bărbat.

Fratele ei nici măcar nu remarcase că fiecare cuvânt al tatălui o ustura ca o lovitură de bici. Birger Vanger începuse să râdă, îşi cuprinsese tatăl pe după umeri şi încercase să liniştească situația în felul lui, cu comentarii de genul: aşa sunt toate femeile; îi făcuse cu ochiul Ceciliei, propunându-i tatălui să se aşeze la pândă pe un dâmb mic.

A fost o secundă, un moment înghețat, în care Cecilia şi-a privit tatăl şi fratele şi a înțeles deodată că avea în mână o puşcă de vânătoare încărcată. A închis ochii. În momentul acela, singura alternativă era să ridice puşca şi să tragă amândouă cartuşele. Dorea să-i ucidă pe amândoi. Apoi, a lăsat să cadă puşca la picioare, s-a întors şi s-a înapoiat la locul unde lăsaseră maşina. I-a abandonat acolo, întorcându-se singură acasă. Din ziua aceea, n-a mai vorbit cu tatăl ei decât în vreuna din acele foarte rare ocazii când era obligată s-o facă. I-a interzis să-i intre în casă, iar ea nu a fost niciodată să-l vadă, la el acasă.

Mi-ai distrus viața, gândi Cecilia Vanger. *Mi-ai distrus viața încă din copilărie.*

La ora opt şi jumătate seara, Cecilia Vanger a ridicat receptorul, l-a sunat pe Mikael şi l-a rugat să vină.

Avocatul Nils Bjurman trăia martiriul. Muşchii nu mai răspundeau la comenzi. Trupul părea că este paralizat. Nu-şi pierduse propriu-zis cunoştinţa, dar era dezorientat şi nu avea nici o amintire a evenimentelor. Când şi-a recăpătat, lent, controlul asupra corpului, s-a regăsit gol, zăcând pe pat, cu pumnii blocaţi în cătuşe şi picioarele desfăcute dureros. Avea arsuri în locurile în care electrozii fi atinseseră pielea.

Lisbeth Salander trăsese fotoliul de nuiele până la marginea patului şi, cu cizmele sprijinite pe cearşaf, aştepta răbdătoare fumând o ţigară. Când Bjurman a încercat să vorbească, a înţeles că gura îi fusese acoperită cu o bucată lată de scotch. A întors capul: ea trăsese afară şi răsturnase sertarele comodei.

— Ţi-am găsit jucăriile, spuse Salander.

Ridică o cravaşă, cotrobăind prin colecţia de falusuri, căluşuri şi măşti de cauciuc risipite pe duşumea.

— La ce poate folosi asta? zise, ridicând un enorm dop anal. Nu, nu încerca să vorbeşti – oricum, nu aud ce zici. Pe ăsta l-ai folosit săptămâna trecută? Ajunge dacă dai din cap.

Se aplecă spre el, plină de aşteptare. Nils Bjurman simţi dintr-o dată cum teroarea de gheaţă îi sfâşie pieptul şi îşi pierdu orice stăpânire. Smuci de cătuşe. *Ea a luat controlul. Imposibil.* Nu putu face nimic atunci când Lisbeth Salander se aplecă şi-i plasă dopul anal între fese.

— Prin urmare, eşti sadic, constată ea. Îţi place să bagi lucruri în oameni, nu-i aşa?

Îl privi fix. Faţa ei era o mască imobilă.

— Fără vreo vaselină, nu-i aşa?

Bjurman urlă prin scotch, când Lisbeth Salander îi desfăcu cu un gest brusc fesele şi-i aplică dopul la locul respectiv.

— Nu te mai miorlăi, spuse Salander, imitându-i vocea. Dacă faci scandal, trebuie să te pedepsesc.

Se ridică, înconjurând patul. El o urmărea cu privirea, neajutorat… *Ce naiba?* Lisbeth Salander împinsese în dormitor televizorul lui de 32 de inci, din camera de zi. Pe duşumea plasase aparatul DVD. Îl privea, ţinând încă în mână cravaşa.

— Pot să am întreaga ta atenţie? întrebă ea. Nu încerca să vorbeşti – ajunge dacă dai din cap. Auzi ce spun?

El dădu din cap.

— Bravo.

Se aplecă şi ridică rucsacul.

— Îl recunoşti? El dădu din cap.

— E rucsacul pe care îl aveam cu mine când te-am vizitat data trecută. Un obiect foarte practic. L-am împrumutat de la Milton Security.

Deschise un fermoar, în partea de jos a sacului.

— Iată o cameră digitală. Obişnuieşti să te uiţi la emisiunea *Insider*[1], pe TV3? Reporterii ăia răi utilizează un sac ca ăsta, când filmează cu camera ascunsă.

Ea închise buzunarul.

— Obiectivul, asta te preocupă? Aici e toată fineţea. Supraangular, fibră optică. Ochiul seamănă cu un buton, este ascuns în catarama de la cureaua de umăr. Ţi-aduci aminte poate că am pus rucsacul aici, pe masă, înainte ca tu să începi distracţia!? Am verificat ca obiectivul să fie fixat pe pat.

Scoase un CD şi îl introduse în DVD. Apoi, întoarse fotoliul şi se instală, ca să poată vedea ecranul. Aprinse o altă ţigară şi apăsă pe telecomandă. Avocatul Bjurman se văzu deschizându-i uşa lui Lisbeth Salander. *Nu ai învăţat nici să citeşti ceasul,* o salută enervat.

Îl lăsă să vadă CD-ul în întregime. Filmul dura nouăzeci de minute şi se termina în mijlocul unei scene în care avocatul Bjurman, gol şi aşezat la capul patului, bea un pahar de vin contemplând-o pe Lisbeth Salander, lungită, cu mâinile legate la spate.

Ea stinse televizorul şi rămase în fotoliu, fără să spună un cuvânt timp de zece minute întregi, fără să-l privească. Bjurman nu îndrăznea să mişte. Ea se ridică şi se duse în sala de baie. Apoi reveni, aşezându-se din nou în fotoliu. Vocea îi era ca glaspapirul.

— Am comis o eroare săptămâna trecută, zise. Mă aşteptam să mă obligi din nou să ţi-o sug, ceea ce este absolut dezgustător, dar nu aşa de scârbos ca să n-o pot face. Îmi spuneam

[1] Emisiune de demascare a diferitelor „afaceri murdare”, făcută, de cele mai multe ori, cu ajutorul unor camere ascunse.

că voi obține uşor o documentație destul de bună pentru a dovedi că eşti un babalâc scârbos. Te-am nedreptățit. N-am înțeles cât de al dracului de bolnav eşti la cap.

— Voi fi clară, continuă ea. Filmul ăsta arată cum violezi o handicapată mintal de douăzeci şi patru de ani, al cărei tutore ai fost numit. Şi tu nu-ți poți imagina cât de handicapată mintal pot fi eu dacă e nevoie. Orice om care vede caseta asta descoperă nu numai că tu eşti un nemernic, ci că eşti un nebun sadic. E a doua şi, sper, ultima oară când mai privesc filmul ăsta. E foarte instructiv, nu-i aşa? Aş putea ghici că tu, şi nu eu, vei fi instituționalizat, cum spuneai. Eşti de acord cu mine?

Aşteptă. El nu reacționa, dar ea putea vedea cum tremura. Luă biciul şi-l plesni peste sex.

— Eşti de acord cu mine? repetă, cu o voce mult mai înaltă.

El dădu din cap.

— Bine. Atunci, partea asta e clară pentru amândoi. Trase fotoliul şi se aşeză în aşa fel, încât să-l poată privi în ochi.

— Aşa că, ce crezi că ar trebui să facem? El nu putea răspunde.

— Ai vreo idee bună?

Cum acesta nu reacționa, ea întinse mâna şi îi strânse testiculele, până ce chipul lui Bjurman se strâmbă de durere.

— Ai vreo idee bună? repetă ea. El scutură negativ din cap.

— Cu atât mai bine. Pentru că am să fiu al dracului de iritată pe tine, dacă vei mai avea în viitor vreo idee.

Se aplecă pe spate, aprinzându-şi o nouă țigară.

— Uite ce-o să se întâmple. Săptămâna viitoare, de îndată ce reuşeşti să-ți scoți din fund chestia aia de cauciuc, vei trimite instrucțiuni la banca mea că numai eu – *şi numai eu* – am acces la cont înțelegi ce-ți spun?

Avocatul Bjurman aprobă din cap.

— Perfect. Nu mă vei mai contacta niciodată. În viitor, ne vom întâlni numai dacă eu am chef s-o fac Prin urmare, tu ai interdicție de vizitare.

El aprobă de mai multe ori şi brusc scoase un suspin de uşurare. *N-are intenția să mă omoare.*

— Dacă încerci să iei contact cu mine, cópii din acest DVD vor ajunge la toate redacțiile ziarelor din Stockholm. Ai înțeles?

El dădu din nou din cap. *Trebuie să pun mâna pe film.*

— O dată pe an, trimiți raportul privitor la mine la Comisia de tutelă. Scrii că duc o existență normală, că am slujbă fixă, că mă port cum trebuie şi că nu vezi nimic anormal în comportamentul meu. De acord?

El făcu semn din cap.

— În fiecare lună, faci un raport scris, fictiv, asupra întâlnirilor noastre. Vei povesti cu amănunte cât de pozitivă sunt şi cât de bine îmi merge. Îmi vei trimite cu poşta o copie. Înțelegi?

El aprobă din nou. Lisbeth Salander notă distrată perlele de sudoare care i se strângeau pe frunte.

— Într-un an sau doi, vei începe tratative la tribunal pentru suspendarea punerii sub tutelă. Vei folosi rapoartele de la întâlnirile false drept dovadă. Vei găsi un doctor care va depune jurământ că sunt perfect normală. Te vei strădui. Vei face tot ce-ți va sta în puteri să devin independentă.

El aprobă.

— Ştii de ce vei face asta? Pentru că ai un motiv al dracului de bun. Dacă nu reuşeşti, voi face public filmul.

Asculta fiecare silabă pe care o pronunța Lisbeth Salander. Ochii i se aprinseră de ură. Îşi spuse că ea făcea o mare greşeală, lăsându-l în viață. *O s-o plăteşti, pizdă blestemată. Mai devreme sau mai târziu. O să te zdrobesc.* Dar continuă să dea din cap entuziasmat drept răspuns.

— Acelaşi lucru este valabil dacă încerci să mă contactezi. Ea îşi trecu mâna peste gât. Adios apartament, adios numele tău plus milioanele de pe contul din străinătate.

Bjurman holbă ochii, auzind mențiunea despre bani. *Cum naiba ştie…*

Ea zâmbi, trăgând lung din țigară. Apoi lăsă chiştocul să cadă pe covor, strivindu-l sub călcâi.

— Vreau să am dublul cheilor de aici şi de la birou. Bjurman încruntă sprâncenele. Se aplecă spre el, cu un surâs fericit:

— De acum încolo voi avea control asupra vieții tale. Când o să te aştepți mai puțin, poate când dormi, voi apărea în camera ta cu asta în mână, zise, arătându-i pistolul electric. Te voi

supraveghea. Şi dacă te găsesc vreodată cu o fată – nu are importanță dacă a venit de bunăvoie sau nu –, dacă te găsesc cu vreo femeie, oricare ar fi ea…

Lisbeth Salander îşi trecu din nou mâna peste gât.

— Dacă mi se va întâmpla să mor… Dacă am vreun accident şi mă calcă vreo maşină, cópii ale filmului vor fi trimise pe adresa ziarelor. Plus o istorie detaliată, unde povestesc cum e să te aibă cineva tutore.

— Încă un lucru. Ea se aplecă până ce fața i se aflǎ la câțiva centimetri de-a lui. Dacă mă vei mai atinge vreodată, te voi omorî. Îți dau cuvântul de onoare.

Avocatul Bjurman o crezu. În ochii ei nu se afla loc pentru vreun bluf.

— Adu-ți aminte că sunt nebună. El dădu din cap.

Ea îl fixă cu o privire gânditoare.

— Nu cred că vom deveni buni prieteni, tu şi cu mine, spuse Lisbeth Salander cu voce gravă. Chiar acum, zaci acolo şi te bucuri că sunt suficient de idioată ca să te las în viață. Crezi că tu ai controlul, deşi eşti prizonierul meu, pentru că îți imaginezi că singurul lucru pe care îl voi putea face, dacă nu te omor, este să te eliberez. Prin urmare, speri că în curând vei recâştiga puterea asupra mea. Nu-i aşa?

El dădu din cap în semn de negare, cuprins de presimțiri rele.

— Vreau să-ți fac un cadou, ca să-ți aminteşti totdeauna de înțelegerea noastră.

Cu un surâs strâmb pe față, se cățără pe pat şi se aşeză în genunchi între picioarele lui. Avocatul Bjurman nu înțelegea ce avea de gând, dar brusc îl cuprinse spaima.

Apoi, văzu acul din mâna ei.

Mişcă în toate părțile capul, încercând să-şi răsucească trupul, până când ea îi puse genunchiul între picioare, apăsând în semn de avertizare.

— Nu te mişca. E prima oară când folosesc instrumentele astea.

Munci concentrată timp de două ore. Când termină, el încetase să geamă. Părea să se afle mai curând într-o stare de apatie.

Ea coborî din pat, înclină capul şi îşi privi opera cu un ochi critic. Talentele ei artistice erau limitate. Literele mergeau în toate părțile şi arătau destul de impresionist. Când tatuase mesajul, folosise cerneală roşie şi albastră; textul era scris cu litere mari pe cinci rânduri şi-i acoperea tot pântecele, de la sfârcul sânilor până la sex: SUNT UN BLESTEMAT DE SADIC, UN PORC ŞI UN VIOLATOR.

Strânse acele şi puse tuburile de culoare în rucsac. Apoi, îşi spălă mâinile la baie. Când se reîntoarse în dormitor, îşi dădu seama că se simțea mult mai bine.

— Noapte bună, îi spuse.

Desfăcu o singură cătuşă şi îi puse cheia pe burtă, înainte de a pleca. Luă cu ea filmul şi cheile de la apartamentul şi biroul lui.

În vreme ce împărțeau o țigară, puțin după miezul nopții, Mikael i-a spus că nu se vor putea vedea o vreme. Cecilia s-a întors spre el uimită.

— Ce vrei să spui? I-a întrebat. El şi-a luat un aer ruşinat:

— Lunea viitoare mă duc la puşcărie, să-mi fac pedeapsa de trei luni.

Nu mai era nevoie de nici o explicație. Cecilia rămase tăcută multă vreme. Dintr-o dată, simțea că vrea să plângă.

Dragan Armanski pierduse orice speranță, când Lisbeth Salander îi bătu la uşă, luni după-amiază. N-o văzuse de când anulase ancheta despre afacerea Wennerström, la începutul lunii ianuarie şi de fiecare dată când încercase s-o sune, ori nu-i răspundea, ori închidea telefonul, spunând că este ocupată.

— Ai vreo treabă pentru mine? întrebă ea, fără nici o frază de salut.

— Bună. Mă bucur să te văd. Credeam că ai murit sau aşa ceva.

— Am avut câteva treburi pe care a trebuit să le rezolv.

— Tu ai mereu treburi de rezolvat.

— Astea erau urgente. Acum, am venit înapoi. Ai ceva pentru mine?

Armanski dădu din cap:

— Îmi pare rău. Nimic, pentru moment.

Lisbeth Salander îl cercetă cu o privire liniştită. După o clipă, el se hotărî să continue:

— Lisbeth, tu ştii că țin la tine şi că îți dau cu plăcere de lucru. Dar ai fost plecată două luni de zile şi eu am avut grămezi de lucru. Pur şi simplu, nu eşti de încredere. Am fost obligat să fac apel la alții, pentru a suplini absența ta şi în momentul acesta nu am nimic pentru tine.

— Poți să măreşti volumul?

— Ce?

— Dă radioul mai tare.

… revista *Millennium.* Hotărârea ca industriaşul veteran Henrik Vanger să devină coproprietar şi să facă parte din consiliul de administrație al revistei vine în aceeaşi zi în care fostul redactor-şef Mikael Blomkvist începe executarea pedepsei de trei luni, pentru defăimarea omului de afaceri Hans-Erik Wennerström. Directorul revistei *Millennium,* Erika Berger, a precizat la conferința de presă că Mikael Blomkvist îşi va relua postul la ieşirea din închisoare.

— A naibii chestie! spuse Lisbeth Salander cu glas aşa de scăzut, că Armanski nu putu decât să-i vadă mişcarea buzelor. Ea se ridică brusc, îndreptându-se spre uşă.

— Aşteaptă! Unde pleci?

— Acasă. Trebuie să verific ceva. Sună-mă când ai de lucru pentru mine.

Vestea că *Millennium* a primit întăriri sub forma lui Henrik Vanger a fost un eveniment mult mai important decât se aştepta Lisbeth Salander. *Aftonbladet* publicase deja pe web o lungă informație provenind de la agenția de presă TT, care făcea bilanțul carierei lui Henrik Vanger şi constata că, pentru prima dată în mai mult de douăzeci de ani, bătrânul magnat apărea în viața publică. Vestea că acesta devenea coproprietar al revistei *Millennium* era la fel de greu de crezut ca aceea că bătrânii conservatori Peter Wallenberg sau Erik Penser ar fi devenit asociați la ETC sau sponsori la *Ordfront Magasin*[1]. Evenimentul era atât de neobişnuit, încât buletinul de ştiri de la ora 19.30 l-a prezentat ca pe una dintre ştirile cele mai importante şi i-a consacrat trei minute. Erika Berger a fost intervievată la o masă rotundă, la redacția revistei *Millennium.* Cu totul neaşteptat, afacerea Wennerström redevenea actuală.

— Anul trecut am făcut o greşeală gravă, care a avut drept consecință faptul că ziarul nostru a fost condamnat pentru calomnie. E, desigur, ceva ce regretăm… Şi avem intenția să revenim asupra acestei afaceri la momentul potrivit.

— Ce înțelegeți, prin „a reveni asupra afacerii"? întrebă reporterul.

— Vreau să spun că vom povesti versiunea noastră asupra evenimentelor, ceea ce noi de fapt încă nu am făcut.

— Dar puteați s-o faceți în timpul procesului.

— Am ales să n-o facem. Dar, bineînțeles, vom continua să păstrăm linia editorială critică.

— Aceasta vrea să spună că rămâneți în continuare la versiunea pentru care ați fost condamnați?

— Nu am comentarii de adus la acest subiect.

— L-ați concediat pe Mikael Blomkvist, după formularea verdictului.

— Vă înşelați total. Recitiți comunicatul nostru de presă. El avea nevoie de un *time out* şi a fost o pauză bine venită. Se va întoarce ca responsabil al publicației în cursul acestui an.

Aparatul de filmat a făcut un panoramic prin redacție, în vreme ce reporterul enumera câteva date din istoria furtunoasă a revistei *Millennium,* cunoscută pentru atitudinea independentă şi tonul ei colțos. Mikael Blomkvist nu era în măsură să facă acum comentarii. El tocmai intrase în închisoarea de la Rullåker, situată lângă un lac mic, în mijlocul pădurii, la vreo zece kilometri de Östersund, în Jämtland.

În schimb, Lisbeth Salander a observat că Dirch Frode apăruse brusc în cadrul unei uşi, la marginea imaginii televizate. Ea şi-a încruntat sprâncenele, muşcându-şi gânditoare buza de jos.

Acea zi de luni fusese săracă în evenimente, aşa că lui Henrik Vanger i se oferiseră patru minute întregi, la jurnalul de ştiri de la ora nouă. A fost intervievat într-un studio al televiziunii locale din Hedestad. Reporterul începuse făcând constatarea că, *după două decenii de tăcere, legendarul industriaş Henrik Vanger s-a întors în luminile rampei.* Reportajul debuta cu o prezentare a vieții lui Henrik Vanger în imagini alb-negru, în care el putea fi văzut în compania lui Tage Erlander[2], la inaugurarea unor fabrici, prin anii şaizeci. Camera a focusat apoi pe o canapea din studio, unde Henrik Vanger şedea liniştit, cu picioarele încrucişate. Era îmbrăcat în cămaşă galbenă, cravată îngustă, verde şi un veston uşor, cafeniu-închis. Toată lumea a putut constata că era o sperietoare bătrână şi slabă, dar vorbea clar şi cu voce sigură. În plus, nu-şi menaja deloc cuvintele. Reporterul a început prin a-l întreba ce l-a determinat să devină coproprietar al revistei *Millennium.*

— *Millennium* e o gazetă bună pe care o urmăresc de mai mulți ani cu cel mai mare interes. În prezent, ziarul este ținta unor atacuri. Are duşmani puternici, care au aranjat un boicot contra publicării de reclame, cu scopul de-a da ziarul la fund.

[1] *Ordfront Magasin:* cunoscută revistă comunistă.

[2] Prim-ministru al Suediei.

În mod vizibil, reporterul nu era pregătit pentru un asemenea răspuns, dar el a mirosit imediat că istoria, deja neobişnuită, avea dimensiuni neaşteptate.

— Cine se află în spatele acestui boicot?

— Este unul dintre lucrurile pe care *Millennium* urmează să le cerceteze cu atenție. Dar, lăsați-mă să profit de ocazie şi să declar că *Millennium* nu are intenția să piară prea curând.

— Acesta este motivul pentru care ați intrat ca asociat?

— Ar fi o lovitură nefericită pentru libertatea de expresie dacă interese particulare ar avea destulă putere ca să reducă la tăcere vocile care le deranjează.

Henrik Vanger vorbea ca şi cum ar fi fost un luptător pentru libertatea de expresie şi ar fi avut tendințe cultural-radicale toată viața lui. Mikael Blomkvist râse cu gura până la urechi, când îşi inaugură prima seară în sala de televizor din închisoarea de la Rullåker. Ceilalți deținuți l-au privit neliniştiți.

Mai târziu, în aceeaşi seară, culcat pe pat în celula care amintea de o odaie strâmtă de motel, cu masă mică, scaun şi un raft fixat pe perete, a recunoscut că Erika şi Henrik avuseseră dreptate despre felul în care trebuia lansată pe piață această noutate. Fără să fi vorbit cu nimeni, ştia că deja se schimbase ceva în atitudinea față de *Millennium.*

Apariția lui Henrik Vanger nu fusese altceva decât o declarație de război adresată lui Hans-Erik Wennerström. Mesajul era clar – de aici încolo, nu te bați cu un ziar cu şase angajați şi buget anual care corespunde unui prânz de afaceri pentru Wennerström Group. Acum te bați şi cu concernul Vanger, care o fi el o umbră a vechii măreții, dar este totuşi un adversar mult mai puternic. Wennerström trebuia acum să facă o alegere: ori să dea înapoi, ori să-şi ia sarcina de a face fărâme şi întreprinderile Vanger!

Henrik Vanger anunțase la televizor că era pregătit să se bată. Poate că nu avea prea multe şanse împotriva lui Wennerström, dar războiul avea să coste scump.

Erika îşi alesese vorbele cu multă grijă. Ea nu spusese de fapt nimic, dar afirmația că revista încă „nu-şi dăduse versiunea” crea impresia că de fapt exista o versiune de dat. Cu toate că Mikael fusese acuzat, condamnat şi acum era închis, ea venise şi spusese – fără să o spună, de fapt – că el nu era vinovat şi că exista un cu totul alt adevăr.

Tocmai prin a nu folosi deschis cuvântul „nevinovat”, nevinovăția lui era mai vădită. Felul evident în care el avea să-şi reia postul de redactor-şef sublinia că *Millennium* nu avea ce să-şi reproşeze. În ochii marelui public, veridicitatea nu mai constituia o problemă – toată lumea adoră teoriile conspiraționiste, între un afacerist putred de bogat şi un redactor-şef colțos şi bărbat bine nu era greu să vezi spre care dintre ei aveau să meargă simpatiile. Totuşi, mass-media nu aveau să accepte istoria aşa de uşor – însă, poate că Erika dezarmase un număr de critici care nu mai aveau să îndrăznească să ridice capul.

Nici una din aceste date nu schimbase fundamental situația, dar ele făceau posibil un răgaz şi debalansau un pic raportul de forțe. Mikael îşi imagina că Wennerström avusese o seară dezagreabilă. Wennerström nu avea de unde să ştie în ce măsură – sau, mai bine zis, în ce mică măsură – ştiau ei ceva şi, înainte de a-şi juca următoarea carte, era obligat să o afle.

Cu o expresie amară pe față, Erika închise televizorul şi aparatul video, după ce privise mai întâi apariția ei, apoi pe cea a lui Henrik Vanger. Privi ceasul, era trei fără un sfert noaptea şi îşi înăbuşi pornirea de a-i telefona lui Mikael. El era la puşcărie şi nu părea verosimil să-şi aibă telefonul mobil în celulă. Sosise aşa de târziu acasă, în Saltsjöbaden, că soțul ei dormea deja. Se ridică şi se duse la bar, unde-şi servi o cantitate apreciabilă de Aberlour – bea alcool cam o dată pe an –, se aşeză la fereastră şi privi peste Saltsjö şi la farul clipind la intrarea în strâmtoarea Skuru.

Avusese un violent schimb de cuvinte cu Mikael, când se aflaseră din nou singuri după acordul pe care ea îl încheiase cu Henrik Vanger. De-a lungul anilor, ei se certaseră pe teme precum orientarea şi punerea în pagină a unui text, evaluarea credibilității surselor şi o mie de alte probleme pe care le ridică publicarea unui ziar. Dar disputa din casa de oaspeți a lui Henrik Vanger atinsese principii într-un spațiu unde ea ştia că se află pe teren nesigur.

— Nu ştiu ce să fac, spusese Mikael. Henrik Vanger m-a angajat să-i scriu autobiografia. Până acum, am fost liber să mă scol şi să plec în momentul în care el ar fi încercat să mă silească să scriu ceva care nu ar fi fost adevărat sau să mă convingă să orientez povestirea într-un fel sau altul. De acum încolo, el este unul dintre proprietarii ziarului nostru – şi, în plus, singurul care e etalat cu suficiente mijloace financiare pentru a salva ziarul. Şi eu, dintr-o dată, mă aflu aşezat pe două scaune, într-o poziție pe care comisia de etica profesională n-ar aprecia-o.

— Ai o propunere mai bună? i-a răspuns Erika. Pentru că acum e momentul să o faci, înainte de a scrie pe curat şi a semna acordul.

— Ricky, Vanger ne foloseşte într-un fel de vendeta personală împotriva lui Hans-Erik Wennerström.

— Ei, şi? Parcă noi nu purtăm o vendeta personală cu Wennerström?!

Mikael a evitat s-o privească, aprinzându-şi o ţigară, cu un gest iritat.

Schimbul de cuvinte continuase o bună bucată de vreme, până ce Erika s-a dus în odaia lui de dormit, s-a dezbrăcat şi s-a ghemuit în pat. Se prefăcea că doarme când, două ore mai târziu, Mikael s-a strecurat lângă ea.

În timpul serii acesteia, un reporter de la *Dagens Nyheter* îi pusese aceeaşi întrebare:

— În ce măsură va mai putea acum *Millennium* să rămână credibil şi să-şi afirme independenţa?

— Cum adică?

Reporterul ridicase din sprâncene. El considera că întrebarea fusese suficient de clară, dar, oricum, o mai limpezi încă:

— Sarcina unui ziar ca *Millennium* este, printre altele, să analizeze întreprinderi. Cum va mai putea afirma ziarul că cercetează cu bună-credinţă întreprinderile Vanger?

Erika îl privise cu un aer uluit, ca şi cum întrebarea ar fi fost cu totul neaşteptată:

— Oare insinuaţi că buna-credinţă a ziarului *Millennium* poate fi pusă la îndoială, pentru că un finanţator bine-cunoscut, dispunând de resurse corespunzătoare, a intrat în scenă?

— Da, e destul de evident că nu veţi fi consideraţi total credibili vorbind despre întreprinderile Vanger.

— Regula nu se aplică decât la *Millennium?*

— Scuzaţi-mă?

— Vreau să spun, dumneata lucrezi pentru un ziar care în cel mai înalt grad, este stăpânit de interese economice din cele mai grele. Înseamnă asta că nici unul dintre ziarele pe care le posedă concernul Bonnier nu e demn de încredere? *Aftonbladet* e proprietatea unei mari firme norvegiene, care, la rândul ei, este un actor important în informatică – înseamnă că observaţiile făcute de *Aftonbladet* la adresa industriei electronice nu sunt credibile? *Metro* este proprietatea concernului Stenbeck. Vrei să spui că nici un ziar din Suedia care are în spate mari interese economice nu e credibil?

— Nu, sigur că nu.

— În acest caz, de ce insinuezi că, în cazul nostru, credibilitatea revistei *Millennium* va scădea dacă vom avea finanţatori?

— Foarte bine, îmi retrag întrebarea.

— Nu, nu-o face. Vreau să reproduci exact ceea ce am spus. Şi mai poţi adăuga că, dacă *Dagens Nyheter* promite să se ocupe în mod special de concernul Vanger, promitem şi noi să ne ocupăm în mod special de concernul Bonnier.

Dar, de fapt, era o dilemă etică.

Mikael lucra pentru Henrik Vanger, care la rândul lui se afla într-o poziţie din care putea să distrugă *Millennium* printr-o singură linie de creion. Ce s-ar întâmpla dacă Mikael şi Henrik Vanger ar deveni duşmani, din cine ştie ce cauză?

Şi, mai ales – ce preţ fixa ea însăşi propriei sale credibilităţi, şi când avea să se transforme dintr-un redactor independent într-unui corupt? Nu-i plăceau nici întrebările, nici răspunsurile.

Lisbeth Salander s-a decuplat de pe Internet şi a închis computerul. Era şomeră şi flămândă. Prima afirmaţie n-o nelinişteа prea tare acum, după ce reluase controlul asupra contului din bancă, iar avocatul Bjurman devenise o vagă neplăcere din trecut. Foamea şi-o remedie mergând în bucătărie şi dând drumul la filtrul de cafea. Îşi făcu trei tartine mari cu franzelă, brânză, icre şi un ou prea fiert, prima masă luată de multe ore. Îşi mâncă sandvişurile pe sofaua din camera de zi, în vreme ce se gândea la informaţiile pe care le avea.

Dirch Frode din Hedestad o angajase să facă o cercetare personală asupra lui Mikael Blomkvist, care fusese condamnat la închisoare pentru defăimare împotriva industriaşului Hans-Erik Wennerström. Câteva luni mai târziu, Henrik Vanger, şi el din Hedestad, intra în conducerea revistei *Millennium,* afirmând că exista o conspiraţie pentru distrugerea ziarului. Toate acestea, în ziua în care Mikael Blomkvist se vâra în temniţă. Şi, lucrul cel mai fascinant: un articol vechi de doi ani – *Cu două mâini goale* – despre Karl-Erik Wennerström, pe care ea îl găsise în *Finansmagasinet Monopol,* ediţia web. Acolo era notat că acesta îşi începuse ascensiunea ca om de afaceri tocmai în întreprinderile Vanger, în anii şaizeci.

Nu trebuia să fii supradotat ca să tragi concluzia că toate aceste întâmplări se legau unele de altele. Undeva era un câine îngropat şi lui Lisbeth Salander îi plăcea să dezgroape câinii îngropaţi. Şi, de altfel, n-avea nimic mai bun de făcut.

PARTEA A TREIA

FUZIUNI

16 mai –14 iulie

13% din femeile din Suedia au fost victime ale unor violențe sexuale grave în afara unei relații sexuale.

15
Vineri 16 mai – sâmbătă 31 mai

Mikael Blomkvist a fost eliberat din puşcăria din Rullåker vineri 16 mai, două luni după ce fusese închis. În ziua în care se prezentase la închisoare lăsase, fără prea mari speranțe, o cerere de scurtare a pedepsei. N-a cunoscut niciodată motivele tehnice care au stat în spatele eliberării lui anticipate, dar bănuia că aveau poate de-a face cu faptul că nu şi-a luat nici o permisie şi că în închisoare se aflau patruzeci şi doi de deținuți, în vreme ce capacitatea era socotită pentru treizeci şi unu de persoane. În orice caz, directorul închisorii – un polonez exilat de patruzeci de ani, pe nume Peter Sarowsky, cu care Mikael s-a înțeles foarte bine – scrisese o recomandare ca timpul condamnării să fie scurtat.

Timpul petrecut la Rullåker a fost liniştit şi plăcut. Instituția era, după cum spunea Sarowsky, o închisoare pentru borfaşi şi automobilişti în stare de ebrietate, nu pentru criminali adevărați. Rutinele zilnice aminteau de existența într-un hotel pentru tineri. Cei patruzeci şi unu de deținuți, din care jumătate erau imigranți de a doua generație, îl considerau pe Mikael un fel de pasăre rară – ceea ce şi era. El era singurul deținut despre care se vorbise la televizor, ceea ce-i dădea o anume importanță, dar nici unul dintre camarazii de detenție nu-l considera un criminal serios.

Ceea ce nu făcea nici directorul închisorii. Chiar din prima zi, Mikael a fost chemat la o discuție în timpul căreia i s-a oferit terapie, studii la Komvux sau posibilități pentru alte forme de învățământ, precum şi orientare profesională. Mikael a explicat că nu simțea nici o nevoie de readaptare socială, că studiile şi le terminase de mai multe decenii şi că avea deja o slujbă. În schimb, el a cerut permisiunea să-şi păstreze computerul în celulă, pentru a putea continua munca la cartea pe care fusese angajat s-o scrie. Cererea i-a fost aprobată imediat şi Sarowsky i-a procurat chiar un dulap cu cheie, pentru a-şi putea lăsa iBook-ul în celulă, fără să-i fie furat sau vandalizat. Riscul ca vreunul dintre deținuți să se fi gândit serios la asta era oricum minim – ei întindeau mai curând o mână protectoare asupra lui Mikael.

Astfel că Mikael a petrecut două luni relativ agreabile, muncind câte şase ore pe zi la cronica familiei Vanger, neîntrerupându-se decât câteva ore, ca să facă ordine sau să se recreeze. Mikael şi doi alți deținuți, unul din Skövde şi altul cu rădăcini în Chile, aveau datoria să facă curat în sala de sport a închisorii în fiecare zi. Recreația consta în privit la televizor, jocuri de cărți şi exerciții de musculatură. Mikael descoperise că avea aptitudini pentru poker, dar pierdea totuşi câteva piese de 50 de ore[1] pe zi. Regulile închisorii admiteau jocurile de cărți câtă vreme caniota nu depăşea cinci coroane.

A primit vestea eliberării în ajunul intrării ei în vigoare, când Sarowsky l-a chemat la el în birou ca să-i ofere un şnaps. După aceea, Mikael şi-a petrecut seara strângându-şi hainele şi carnetele de note.

După eliberare, Mikael a mers direct la casa din Hedeby. Când a păşit pe podețul din fața casei, a auzit un mieunat şi ultimii metri i-a făcut în compania pisicii roşcate, care-i ura bun venit frecându-se de picioarele lui.

— OK, atunci, intră! a spus el. Dar n-am avut timp să cumpăr lapte.

Şi-a desfăcut bagajul. Avea impresia că s-a întors din vacanță şi a descoperit că tovărăşia lui Sarowsky şi a codeținuților îi lipsea. Oricât de bizar părea, se simțise bine la Rullåker. Eliberarea venise aşa de neaşteptat, că nu apucase să anunțe pe nimeni.

Era aproape şase seara. A fugit la Konsum, să cumpere de mâncare, înainte de închidere. La întoarcere, a sunat-o pe Erika pe telefonul mobil, dar nu a obținut decât mesageria, de unde a aflat că pentru moment nu poate fi contactată. I-a lăsat un mesaj, să vorbească a doua zi.

Apoi, a trecut să-şi vadă patronul. I-a deschis Henrik în persoană, care a ridicat sprâncenele când l-a văzut pe Mikael.

— Ai evadat? au fost primele lui cuvinte.

— Sunt eliberat anticipat, în mod legal.

— Da, asta e o surpriză plăcută!

S-au privit câteva secunde. Apoi, spre uimirea lui Mikael, bătrânul l-a cuprins în brațe, dându-i o îmbrățişare de urs.

— Tocmai mă aşezam la masă. Nu vrei să-mi ții companie?

Anna le-a servit omletă cu slănină şi cu compot de merişoare. Au rămas în sufragerie aproape două ore. Mikael i-a povestit până unde ajunsese cu cronica de familie şi unde se mai

[1] Subdiviziune a coroanei.

aflau spații libere ori lacune. N-au vorbit despre Harriet Vanger, dar au discutat multă vreme despre *Millennium.*

— Am avut trei ședințe ale consiliului de administrație. Domnișoara Berger și partenerul tău Christer Malm au avut amabilitatea de-a ține două dintre ele aici, și Dirch Frode m-a reprezentat la cea de a treia, la Stockholm. Aș dori să fi fost cu câțiva ani mai tânăr, dar adevărul este că-i obositor pentru mine să merg așa departe. Am să încerc s-o fac la vară.

— Cred că pot să-și țină ședințele aici, răspunse Mikael. Dar cum e să fii acționar al revistei?

Henrik Vanger avu un surâs pieziș.

— E de fapt cel mai amuzant lucru pe care l-am făcut în ultimii ani. Am privit partea financiară și arată destul de bine. Nu va trebui să dau așa de mulți bani cum credeam – diferența între câștig și cheltuieli a început să scadă.

— Am vorbit cu Erika săptămâna trecută. Am înțeles că numărul spațiilor publicitare a crescut.

Henrik Vanger dădu din cap:

— Tendința este pe cale să se inverseze, dar va mai lua ceva timp. La început, societățile din grupul Vanger au cumpărat spațiu publicitar, ca să sprijine revista. Dar deja doi dintre vechii clienți au revenit – un operator de telefoane și un birou de voiaj.

Henrik zâmbi larg:

— Conducem și o mică campanie, mai personalizată, pentru vechii dușmani ai lui Wennerström. Și, crede-mă, lista e lungă.

— Ai vești de la Wennerström?

— Păi, nu chiar vești. Dar am lăsat să transpire vestea că Wennerström a organizat boicotul revistei *Millennium,* ceea ce a făcut ca mulți să-l considere meschin. Un jurnalist de la *Dagens Nyheter* i-a pus întrebarea, și el i-a dat un răspuns iritat.

— Te amuză toată situația.

— Amuzament, nu e cuvântul potrivit. Ar fi trebuit să fac asta cu mulți ani în urmă.

— De fapt, ce este între Wennerström și tine?

— Degeaba încerci. O s-o afli la sfârșitul anului.

În aer plutea o plăcută prevestire a primăverii. Când l-a părăsit pe Henrik, pe la ora nouă, începuse să se întunece. Mikael a șovăit un moment. Apoi, a mers și a bătut la ușa Ceciliei Vanger.

Nu era sigur la ce se aștepta. Cecilia Vanger a făcut ochii mari, părând deranjată, dar l-a lăsat să intre în vestibul. Au rămas în picioare, la fel de stingheriți. Și ea l-a întrebat dacă evadase, iar el a lămurit-o cum stăteau lucrurile.

— Voiam doar să te salut. Te-am deranjat?

I-a evitat privirea. Mikael a observat imediat că nu era deosebit de bucuroasă să-l vadă.

— Nu… Nu, intră. Vrei cafea?

— Cu plăcere.

A urmat-o în bucătărie. Ea stătea întoarsă cu spatele, în vreme ce punea apă în aparatul de făcut cafea. Mikael s-a apropiat, punându-i o mână pe umăr. Ea a părut să înțepenească.

— Cecilia, nu pari prea încântată să-mi oferi cafea.

— Nu te așteptam decât peste o lună, a spus ea. M-ai luat pe nepregătite.

O simțea lipsită de chef și a răsucit-o spre el, ca s-o privească în ochi. Ea continua să-și ferească privirea.

— Cecilia, las-o naibii de cafea. Ce nu este în ordine? Femeia a respirat adânc, clătinând capul:

— Mikael, vreau să pleci. Nu întreba nimic. Pleacă doar.

Mikael s-a dus mai întâi acasă, dar, ajuns la poartă, a rămas nehotărât. În loc să intre, a mers până la malul apei, lângă pod și s-a așezat pe o piatră. Și-a aprins o țigară, întrebându-se ce putuse modifica așa de mult purtarea Ceciliei față de el.

În momentul acela a auzit un zgomot de motor și a văzut un vas mare, alb, strecurându-se în canal, pe sub pod. Când barca a ajuns în dreptul lui, a văzut că la cârmă se afla Martin Vanger, cu privirea atentă, ca să evite stâncile de sub apă. Vasul era un iaht lung de doisprezece metri, de o forță impresionantă. S-a ridicat, urmărindu-l pe cărarea de pe mal. A văzut atunci că multe bărci fuseseră deja puse pe apă, la diferite pontoane, un amestec de șalupe cu motor și vase cu pânze. Printre ele se aflau mai multe Pettersson și un IF, care începuse să se legene după trecerea iahtului. Mai erau și vase mai mari și mai costisitoare. A notat un Hallberg-Rassy. Venise vara și Mikael putea acum să-și facă o părere despre

posibilitățile financiare ale celor care aveau vase în portul de agrement din Hedeby – însă Martin Vanger avea fără îndoială cel mai mare şi cel mai scump vas din zonă.

Mikael s-a oprit mai jos de casa Ceciliei Vanger, privind ferestrele luminate de la etaj. Apoi, a plecat acasă şi a pus de cafea. În vreme ce aştepta să se facă, a aruncat o privire prin camera de lucru.

Înainte să plece la închisoare, transportase înapoi la Henrik Vanger cea mai mare parte din documentația despre Harriet. Crezuse că era o hotărâre bună, să nu lase toată informația într-o casă nelocuită atâta vreme. Acum, rafturile i se păreau prea goale. Tot ce mai avea din hârtiile despre anchetă erau cinci carnete cu însemnări personale ale lui Henrik Vanger, pe care le luase cu el la Rullåker şi pe care acum le ştia aproape pe dinafară. Şi, mai văzu el, un album de fotografii, pe care îl pitise pe ultimul raft al bibliotecii.

Scoase albumul şi-l luă cu el la masa din bucătărie. Îşi turnă cafeaua, se aşeză şi începu să-l răsfoiască.

Erau fotografiile luate în ziua în care dispăruse Harriet. Mai întâi, ultima poză a Harrietei, la defilarea de la Sărbătoarea Copiilor, din Hedestad. Urmau 180 de imagini extrem de clare ale accidentului de pe pod. El examinase fiecare fotografie din album cu lupa. Acum le privea distrat, ştiind că nu va găsi nimic care să-l facă să avanseze. Se simți brusc dezgustat de enigma Harriet Vanger şi închise albumul cu un zgomot sec.

Enervat, se apropie de fereastra de la bucătărie, privind în întunericul de afară. Apoi, îşi reîntoarse privirea spre album. Nu reuşea să-şi explice senzația, dar un gând fugar îi apăruse în minte, parcă ar fi fost o reacție la ceva ce văzuse. Era ca şi cum o ființă invizibilă i-ar fi suflat grijulie la ureche, şi simți cum i se ridică părul pe ceafă.

Se aşeză din nou, redeschizând albumul. Îl parcurse pagină cu pagină, privind fiecare fotografie de pe pod. Văzu pe Henrik Vanger, mai tânăr, plin de motorină şi un bărbat în floarea vârstei – Harald Vanger, pe care nu-l văzuse încă. În imagini se vedeau balustrada ruptă a podului, clădirile, ferestrele şi vehiculele. Nu avu nici o problemă s-o identifice în mijlocul celor care priveau pe Cecilia Vanger la douăzeci de ani. Purta o rochie de culoare deschisă, jachetă întunecată şi apărea în vreo douăzeci de fotografii.

Se simțea cuprins de o bruscă excitație. De-a lungul anilor, Mikael învățase să se încreadă în instinctele lui.

El reacționase la ceva din album, dar nu putea spune exact la ce anume.

Spre ora 11, mai era încă aşezat la masa din bucătărie examinând fotografiile, când auzi deschizându-se uşa de la intrare.

— Pot intra? întrebă Cecilia Vanger.

Fără să-i aştepte răspunsul, se aşeză în fața lui, la masă. Mikael avu o senzație ciudată de *deja vu.* Purta o rochie subțire, de culoare deschisă, strânsă în talie şi o vestă cenuşiu-albastră, veşminte aproape identice cu cele pe care le avea în fotografiile din 1966.

— Tu eşti problema! spuse ea. Mikael înălță din sprâncene.

— Iartă-mă, m-ai luat cu totul pe neaşteptate, când ai bătut la uşă, aseară. Acum, sunt atât de nefericită, că nu pot dormi.

— De ce eşti nefericită?

— Nu ştii?

El scutură din cap.

— Pot să-ți povestesc fără să râzi de mine?

— Promit să nu râd.

— Când te-am sedus, astă iarnă, a fost un impuls nebun. Voiam să mă distrez. Nimic altceva. Prima seară, a fost doar o idee nebunească şi nu mă gândisem să încep o relație mai lungă cu tine. Apoi, s-a transformat în altceva. Vreau să ştii că săptămânile în care tu ai fost pentru mine un *occasional lover* au fost de fapt unele dintre cele mai plăcute din viața mea.

— Şi eu am crezut că era foarte plăcut.

— Mikael, eu am mințit tot timpul, şi pentru tine, şi pentru mine. Niciodată n-am fost cine ştie ce libertină, din punct de vedere sexual. Dacă am avut cinci iubiți în toată existența mea! Odată, când aveam douăzeci şi unu de ani, atunci a fost debutul. Apoi, cu bărbatul meu, pe care l-am întâlnit la douăzeci şi cinci de ani şi care s-a arătat a fi un nemernic. Şi după aceea, de câteva ori, cu trei tipi pe care i-am întâlnit la câțiva ani interval. Dar tu ai făcut să iasă la iveală ceva adânc ascuns în mine. Nu mă mai săturam. Poate avea legătură cu faptul că tu nu aveai nici cea mai mică exigență.

— Cecilia, tu nu trebuie să…

— Taci – nu mă întrerupe. Altfel, nu voi putea povesti niciodată lucrurile acestea.

Mikael rămase tăcut.

— În ziua când ai dispărut la închisoare am fost teribil de nefericită. Dintr-o dată nu mai erai, ca şi cum n-ai fi fost niciodată. Era întuneric în casa de oaspeți. Era întuneric şi frig în patul meu. Brusc, eram din nou o mătuşă de cincizeci şi şase de ani.

Rămase o clipă tăcută, privindu-l pe Mikael în ochi.

— M-am îndrăgostit de tine astă-iarnă. Nu voiam, dar aşa s-a întâmplat. Şi brusc am înțeles că tu te aflai aici doar temporar şi că într-o zi vei pleca de-a binelea, în vreme ce eu voi rămâne pentru tot restul vieții mele. Mă durea aşa de al dracului de tare, că am hotărât să nu te mai las să vii când te vei întoarce de la puşcărie.

— Îmi pare rău.

— Nu este greşeala ta. Rămaseră tăcuți un moment.

— Când ai plecat aseară, am rămas bocind. Aş dori să pot să-mi retrăiesc viața. Apoi, am hotărât un lucru.

— Ce anume?

Ea îşi ținea privirea ațintită în masă.

— Că trebuie să fiu complet nebună să încetez să te văd, numai pentru că într-o zi. Vei pleca! Mikael, putem să începem din nou? Poți să uiți ce s-a întâmplat aseară?

— Am uitat, spuse Mikael. Dar îți mulțumesc că mi-ai povestit.

Ea continua să privească masa.

— Dacă tu doreşti să mă ai, eu vreau din toată inima. Ridică brusc ochii spre el. Apoi se sculă, îndreptându-se spre dormitor. Lăsă vesta să-i cadă pe duşumea şi îşi trase rochia peste cap, în timp ce mergea.

Mikael şi Cecilia au fost treziți de zgomotul uşii de la intrare şi de paşii cuiva prin bucătărie. Au auzit bufnitura unei valize puse pe duşumea, lângă sobă. Apoi, Erika a intrat cu un surâs, repede transformat în spaimă.

— O, Doamne!

Ea se dădu înapoi.

— Bună, Erika, spuse Mikael.

— Bună. Iartă-mă. Mii de scuze, că m-am năpustit aşa. Trebuia să fi bătut la uşă.

— Iar noi ar fi trebuit să închidem uşa de la intrare. Erika, aceasta este Cecilia Vanger. Cecilia, Erika Berger este directoarea ziarului *Millennium.*

— Bună dimineața, spuse Cecilia.

— Bună dimineața, zise şi Erika. Arăta ca şi cum nu se putea decide dacă să vină să dea mâna ca o femeie bine-crescută sau dacă trebuia, pur şi simplu, să plece.

— Păi, eu… Eu pot să mă duc să fac o plimbare…

— Ce-ai spune dacă ai pune filtrul de cafea în priză? Mikael privi deşteptătorul de pe noptieră. Era trecut de douăsprezece.

Erika aprobă şi închise uşa dormitorului. Mikael şi Cecilia se priviră; Cecilia avea un aer jenat. Făcuseră dragoste şi vorbiseră până la patru dimineața. Apoi, Cecilia îi spusese că va petrece noaptea acolo şi că de-acum înainte nu-i mai păsa, n-au decât să ştie toți că se culcă cu Mikael. Dormise cu spatele lipit de el şi cu brațele lui înconjurându-i trupul.

— Auzi, este totul în ordine, spuse Mikael. Erika e măritată şi ea nu-i „prietena” mea. Ne întâlnim uneori, dar nu are nimic de-a face cu faptul că tu şi eu avem o legătură. Dimpotrivă, probabil că acum e teribil de jenată.

Când intrară în bucătărie, un moment mai târziu, Erika pusese pe masă cafea, suc, marmeladă de portocale, caşcaval şi pâine prăjită. Mirosea bine. Cecilia se duse drept la ea şi-i întinse mâna.

— A fost un pic grăbit adineauri. Bine ai venit.

— Dragă Cecilia, iartă-mă că m-am năpustit aşa, ca un elefant, spuse Erika, foarte necăjită.

— Uită, pentru Dumnezeu. Hai să bem cafea.

— Bună, spuse Mikael şi o îmbrățişa pe Erika, înainte de-a se aşeza. Cum ai ajuns aici?

— Am venit cu maşina, acum, de dimineață. Am primit mesajul tău la două azi-noapte şi am încercat să-ți telefonez.

— Aveam telefonul închis, spuse Mikael, zâmbind spre Cecilia Vanger.

După dejun, Erika se scuză şi-i lăsă singuri pe cei doi, spunând că trebuie să-l salute pe Henrik Vanger. Cecilia strânse masa, întoarsă cu spatele spre Mikael. El o cuprinse în brațe.

— Şi acum, ce se va întâmpla? întrebă ea.

— Nimic. Pur şi simplu, Erika e cel mai bun prieten al meu. Ea şi cu mine avem o legătură sporadică de douăzeci de ani, şi probabil o vom mai avea douăzeci. Dar niciodată nu am fost un cuplu şi n-am stat în calea poveştilor de amor ale celuilalt.

— Asta e ce avem noi doi? O poveste de amor?

— Nu ştiu ce avem, dar e clar că ne place să fim unul cu altul.
— Unde o să doarmă la noapte?
— Îi găsim undeva o cameră. Poate la Henrik. Nu va dormi în patul meu.
Cecilia rămase pe gânduri o vreme.
— Nu ştiu dacă voi face faţă. Tu şi ea, probabil că voi funcţionaţi aşa, dar eu, nu ştiu… eu, niciodată…
Scutură capul.
— Cecilia, tu mi-ai pus întrebări mai înainte şi eu ţi-am povestit despre relaţia mea cu Erika. Existenţa ei nu este o surpriză pentru tine.
— E adevărat; dar, atâta vreme cât se afla la o distanţă rezonabilă, acolo, la Stockholm, puteam să mă fac că nu există.
Cecilia îşi îmbrăcă vesta.
— Situaţia este comică, spuse ea. Vino la cină diseară. Cu Erika. Cred că-mi va plăcea de ea.

Erika rezolvase deja problema locuinţei. De fiecare dată când venise să se întâlnească cu Henrik Vanger, dormise într-una din camerele lui de oaspeţi, aşa că îl rugă să-i dea camera din nou. Henrik îşi stăpâni cu greu încântarea şi o asigură că era totdeauna bine venită.
Aceste formalităţi fiind expediate, Mikael şi Erika traversară podul, instalându-se pe terasa cafenelei Susannei, chiar înainte de închidere.
— Sunt mai mult decât nemulţumită, spuse Erika. Am venit aici ca să-ţi urez bun venit înapoi la libertate, şi te-am găsit în pat cu la *femme fatale* a satului.
— Iartă-mă.
— De câtă vreme tu şi *miss Big Tits…* Erika făcu un semn cu arătătorul.
— Cam din perioada când Henrik a devenit coproprietar.
— Aha!
— Aha, ce?
— Sunt doar curioasă.
— Cecilia este o femeie grozavă. O iubesc mult.
— Nu te critic. Sunt doar nemulţumită. Am venit cu gândul la o bombonică, doar să întind mâna, şi nu! – sunt pusă la regim. Cum a fost temniţa?
— Ca o vacanţă de studii corectă. Cum merge revista?
— Mai bine. Suntem încă în dificultate şi trăim din economii, dar pentru prima oară de un an au crescut cererile de publicitate. Suntem încă mult sub cât aveam anul trecut, dar în orice caz mergem din nou în creştere. Asta se întâmplă datorită lui Henrik. Însă, lucrul ciudat este că şi numărul abonaţilor a început să crească.
— De obicei creşte şi scade la intervale regulate.
— Cu câteva sute, ici şi colo. Dar în ultimele trei luni tirajul s-a mărit cu trei mii. Creşterea a fost constantă, cu două sute cinzeci în fiecare săptămână. Am crezut mai întâi că era doar o întâmplare, dar continuă să vină noi abonaţi. E cea mai mare creştere de tiraj realizată vreodată de o revistă lunară. Ei reprezintă mai mult decât câştigurile din publicitate. În acelaşi timp, vechii noştri abonaţi par să-şi reînnoiască toţi abonamentul.
— Dar cum e posibil? întrebă Mikael uluit.
— Nu ştiu. Nici unul dintre noi nu înţelege. Christer a folosit o săptămână întreagă ca să le verifice sistematic profilul. În primul rând, este vorba de abonaţi cu totul noi. Apoi, 70% sunt femei. Normal, procentajul acesta se aplica la abonaţii bărbaţi. În al treilea rând, ei pot fi caracterizaţi ca persoane cu venit mediu, locuind în zone rezidenţiale, cu meserii calificate: profesori, cadre medii, funcţionari de stat.
— Revolta clasei medii împotriva marelui capital?
— Nu ştiu, dar dacă va continua aşa, va fi o schimbare în caracteristicile abonaţilor. Acum două săptămâni, am avut o şedinţă de redacţie şi am hotărât să începem să introducem material nou în revistă; vreau să am mai multe articole despre problemele sindicale, cu legătură la TCO, spre exemplu, şi texte în genul acesta, dar, de asemenea, mai multe reportaje de investigaţie asupra feminismului sau alte subiecte de actualitate.
— Trebuie doar să fii atentă, să nu schimbi prea mult, spuse Mikael. Dacă avem noi abonaţi, înseamnă că lor le place ceea ce se află deja în jurnal.

Cecilia Vanger îl invitase şi pe Henrik Vanger la cină, probabil ca să micşoreze riscul unei conversaţii neplăcute. Preparase o tocană de vânat şi a servit-o cu vin roşu. Cea mai mare parte din timp, Erika şi Henrik au discutat despre evoluţia revistei şi despre noii abonaţi, apoi conversaţia a alunecat spre alte subiecte. Erika se întoarse spre Mikael, întrebându-l cum avansa lucrul.

— Sper să termin o primă formă a cronicii de familie peste vreo lună, pentru ca Henrik s-o poată citi.

— O cronică în spiritul familiei Addams, a surâs Cecilia.

— Conține şi unele aspecte istorice, admise Mikael. Cecilia îi aruncă lui Henrik o privire furişă:

— Mikael, în realitate Henrik nu este deloc interesat de istoria familiei. El vrea să-i rezolvi enigma dispariției lui Harriet.

Mikael nu spuse nimic. De când începuse relația lui cu Cecilia, ei vorbiseră relativ deschis despre Harriet. Cecilia înțelesese deja că asta era adevărata lui însărcinare, chiar dacă el n-o mărturisise niciodată. Dimpotrivă, niciodată nu i-a povestit lui Henrik despre ce discuta cu Cecilia. Sprâncenele stufoase ale lui Henrik se încruntară un pic.

— Dragul meu, îi spuse Cecilia, nu mă crede total idioată. Nu ştiu exact ce acord ați încheiat voi doi, dar şederea lui aici, la Hedeby, are de-a face cu Harriet, nu-i aşa?

Henrik dădu din cap şi spuse, adresându-i-se lui Mikael:

— Ți-am spus că e deşteaptă. Se întoarse spre Erika:

— Presupun că Mikael ți-a explicat cu ce se îndeletniceşte aici, la Hedeby?

Ea aprobă.

— Şi presupun că tu consideri că e o pierdere de timp lipsită de sens. Nu, nu te oblig să-mi răspunzi. Este o ocupație absurdă şi fără rost. Dar eu trebuie să ştiu.

— N-am păreri asupra acestui subiect, răspunse Erika pe un ton diplomatic.

— Bineînțeles că ai. Henrik se întoarse spre Mikael. Se va împlini curând jumătate de an. Povesteşte. Ai găsit ceva, orice, peste care noi am trecut cu vederea?

Mikael evită privirea lui Henrik. El se gândi imediat la senzația ciudată pe care o avusese în ajun, răsfoind albumul de fotografii. Senzația nu-l părăsise întreaga zi, dar nu avusese încă timp să se aşeze din nou şi să redeschidă albumul. Nu era sigur dacă era doar imaginație, dar ştia că o idee încerca să iasă la suprafață. Fusese pe punctul de a face o reflecție decisivă. În cele din urmă, îl privi pe Henrik Vanger şi scutură din cap:

— Nu am găsit nimic.

Bătrânul îl cercetă cu o atenție bruscă. Se abținu să comenteze replica lui Mikael şi sfârşi prin a clătina din cap:

— Nu ştiu ce părere aveți voi, tinerii, dar pentru mine e vremea să mă retrag. Mulțumesc pentru masă, Cecilia. Noapte bună, Erika. Treci mâine să mă vezi, înainte de plecare.

Când Henrik Vanger închise uşa, în încăpere se aşternu tăcerea. În cele din urmă, Cecilia o rupse, spunând:

— Asta ce a fost, Mikael?

— Henrik Vanger este tot atât de sensibil la reacțiile oamenilor ca un seismograf. Ieri seară, când ai venit la mine, tocmai priveam într-un album cu fotografii.

— Şi?

— Am văzut ceva. Nu ştiu ce, nu reuşesc să pun degetul pe ceva anume. A fost aproape un gând, dar mi-a zburat.

— Dar la ce te gândeai?

— Nu ştiu. Şi, pe urmă ai venit tu, şi eu… ei… am avut gânduri mai plăcute în cap.

Cecilia se îmbujoră. Evită privirea Erikăi şi se duse în bucătărie, sub pretextul că trebuia să pună de cafea.

Era o zi de mai, caldă şi însorită. Înverzise totul şi Mikael se surprinse fredonând *A venit vremea florilor.*

Erika petrecuse noaptea în camera de oaspeți a lui Henrik. După cină, Mikael o întrebase pe Cecilia dacă doreşte să-i țină tovărăşie. Ea îi răspunsese că este ocupată cu conferința pentru punerea notelor, că era obosită şi că prefera să doarmă acasă. Erika a depus o sărutare pe obrazul lui şi a părăsit insula luni foarte devreme.

Când Mikael intrase în închisoare, la jumătatea lui martie, zăpada mai acoperea încă ținutul. Acum, mestecenii înfrunziseră şi pajiştea care îi înconjura casa era verde şi viguroasă. Pentru prima oară avea posibilitatea să se plimbe peste tot, prin insulă. Pe la ora opt a trecut pe la Henrik, rugând-o pe Anna să-i împrumute un termos. A schimbat câteva cuvinte cu Henrik, care tocmai se sculase şi a împrumutat de la el o hartă a insulei. Voia să vadă mai de aproape cabana lui Gottfried, care apăruse indirect de mai multe ori în cursul anchetei, pentru că Harriet petrecuse un timp acolo. Henrik îi explicase că această cabană îi aparținea acum lui Martin, dar că, în general, fusese nelocuită de ani de zile. Uneori, era ocupată de vreo rubedenie în trecere.

Mikael a reuşit să-l prindă pe Martin Vanger, care pleca la treabă, la Hedestad. I-a prezentat dorința, întrebându-l dacă poate împrumuta cheia. Martin l-a privit cu un surâs amuzat:

— Presupun că istoria familiei noastre a ajuns la episodul Harriet.

— Aş dori doar să arunc o privire…

Martin Vanger l-a rugat să aştepte şi s-a întors cu cheia.

— Nu-i nici o problemă?

— În ceea ce mă priveşte, poți să te instalezi acolo dacă doreşti. Dincolo de faptul că se află la celălalt capăt al insulei, este un loc mai plăcut decât casa în care locuieşti.

Mikael şi-a preparat cafea şi câteva sandvişuri. A umplut o sticlă cu apă, punându-şi proviziile într-un rucsac, pe care l-a aruncat pe umăr. Apoi, a plecat pe o potecă îngustă şi pe jumătate acoperită de mărăciniş, care urma golful din partea de nord a insulei. Casa lui Gottfried se afla pe un promontoriu, cam la doi kilometri de sat şi nu i-a trebuit mai mult de o jumătate de oră de mers liniştit ca să ajungă la ea.

Martin Vanger avea dreptate. Depăşind o curbă a potecii, Mikael văzu în fața lui deschizându-se un loc plin de verdeață, la malul mării. Vederea se deschidea spre Hedestad, cuprinzând atât gura râului, cât şi portul de oaspeți, la stânga şi portul industrial, la dreapta.

I se părea ciudat că nimeni nu pusese stăpânire pe cabana lui Gottfried. Era o construcție rustică făcută din scânduri închise la culoare, cu acoperiş de țiglă şi cu ramele ferestrelor vopsite în verde; o verandă mică, însorită se afla în fața uşii de intrare. În mod evident, întreținerea casei şi a locului fusese neglijată de multă vreme; vopseaua uşilor şi a ferestrelor era scorojită, iar ceea ce ar fi trebuit să fie gazon era acum acoperit de tufişuri de un metru înălțime. Ar fi trebuit o zi de muncă bună, cu coasă şi fierăstrău, ca să se pună în ordine totul.

Mikael deschise uşa şi desfăcu obloanele de la ferestre. Casa părea să fi fost construită pe scheletul unui vechi hambar, de aproximativ 35 de metri pătrați. Interiorul era lambrisat şi consta dintr-o singură încăpere cu ferestre largi spre apă, plasate pe ambele părți ale uşii.

În fundul încăperii, o scară ducea la un spațiu deschis, care acoperea jumătate din suprafața casei. Sub scară se afla o nişă mică cu o maşină de gătit cu gaz, o chiuvetă şi un loc pentru spălat. Mobilierul era simplu; la stânga uşii se afla o bancă prinsă în perete, un birou rablagit şi o etajeră din lemn de teck. Mai departe, pe acelaşi perete, se mai aflau trei dulapuri de haine. La dreapta uşii era o masă rotundă cu cinci scaune din lemn, şi pe peretele scurt un şemineu.

Casa nu avea curent electric, în schimb, erau mai multe lămpi cu gaz. Pe marginea unei ferestre era un aparat de radio vechi, cu tranzistori, marca Grundig. Antena era ruptă. Mikael apăsă pe buton, dar bateriile erau consumate.

Urcă pe scară şi privi în jur. Acolo se afla un pat dublu cu salteaua fără aşternut, o noptieră şi o comodă.

Mikael a petrecut o vreme cercetând prin casă. Comoda era goală, în afară de câteva prosoape şi lenjerie de pat cu un uşor miros de mucegai. În dulapuri se aflau câteva haine de lucru vechi, un trening, o pereche de cizme de cauciuc, nişte pantofi de sport uzați şi o sobă mică de încălzit, cu gaz. În sertarele biroului se aflau hârtie, creioane, un caiet de desen gol, un pachet de cărți de joc şi câteva semne de carte. Dulapul din bucătărie conținea farfurii, ceşti de cafea, pahare, lumânări şi câteva pachete uitate cu sare, pungi de ceai şi altele de felul acesta. Într-unul dintre sertare erau tacâmuri.

Singurele vestigii de natură intelectuală le-a găsit în raftul de cărți de deasupra biroului. Mikael îşi aduse un scaun de bucătărie şi se urcă pe el, ca să privească pe etajeră. Pe raftul de jos zăceau numere vechi din *Se, Rekordmagasinet, Tidsfördiv* şi *Lektyr,* de la sfârşitul deceniului al cincilea şi începutul celui de al şaselea. Se mai afla *Bildjournalen* din 1965 şi 1966, *Mitt Livs Novell* şi câteva reviste cu benzi desenate: *91:an, Fantomen* şi *Romans.* Mikael deschise un număr din *Lektyr* din 1964 şi constată că femeia fatală avea un aer dintre cele mai nevinovate.

Mai erau şi vreo cincizeci de cărți. Cam jumătate din ele erau romane în ediție de buzunar, din seria Wahlströms Manhattan: Mickey Spillane, cu titluri ca *Nu aştepta îndurare,* sub copertele clasice desenate de Bertil Hegland. Mai erau cinci *Kitty,* câteva volume din ciclul *Clubul celor cinci,* de Enid Blyton şi un volum din *Gemenii detectivi,* de Sivar Ahlrud – *Misterul din metrou.* Trei cărți de Astrid Lindgren: *Noi, copiii din Bullerbyn, Kalle Blomkvist superdetectiv* şi *Pippi Cioraplung.* Pe raftul de sus se afla un radio cu unde scurte, două cărți de astronomie, o carte despre păsări, alta intitulată *Imperiul Răului,* care vorbea despre Uniunea Sovietică, o carte despre războiul de iarnă din Finlanda, catehismul lui Luther, o carte de psalmi şi o Biblie.

Mikael deschise Biblia şi citi pe pagina de gardă: *Harriet Vanger, 12-05-1963.* Biblia de confirmare a lui Harriet. Descurajat, puse cartea înapoi.

Chiar în spatele casei se afla o magazie adăpostind lemne de foc şi unelte – coasă, greblă, ciocan şi o cutie de carton în care se aflau de-a valma cuie, o rindea, un fierăstrău şi alte unelte. Privata se afla la o distanţă de douăzeci de metri, în pădure, spre est. Mikael scotoci o vreme prin jur, apoi se întoarse la cabană. Luă un scaun şi se aşeză pe verandă, turnându-şi cafea din termos. Îşi aprinse o ţigară şi privi spre golful Hedestadului, prin perdeaua de hăţişuri.

Cabana lui Gottfried era mult mai neinteresantă decât se aşteptase. Prin urmare, acesta era locul unde tatăl Harrietei şi al lui Martin se retrăsese atunci când mariajul cu Isabella a început să scârţâie, la sfârşitul anilor cincizeci. Aici locuise, aici băuse. Şi acolo, undeva, lângă ponton, se înecase, cu o alcoolemie ridicată. Fără îndoială, viaţa în cabană trebuie să fi fost plăcută vara, dar atunci când temperatura începea să coboare spre zero, era desigur frig ca dracu şi mizerabil. După cum îi povestise Henrik, Gottfried continuase să-şi facă treaba în cadrul concernului – cu întreruperi, în perioadele când bea fără măsură – până în 1964. Faptul că locuia în cabană mai mult sau mai puţin permanent şi că putea totuşi să-şi facă apariţia la slujbă ras, spălat, cu cravată şi costum demonstra, oricum, o anume disciplină personală.

Dar acesta fusese, de asemeni, locul unde Harriet Vanger venea atât de des. Prin urmare, fusese primul în care o căutaseră. Henrik îi povestise că în ultimul an Harriet mergea des la cabană, probabil pentru a fi în tihnă la sfârşit de săptămână şi în vacanţe. În ultima vară, locuise aici trei luni, chiar dacă venea în sat zilnic. Îi ţinuse tovărăşie prietena ei Anita Vanger, sora Ceciliei, care fusese în vizită şase săptămâni.

Ce făcea ea aici, în singurătate? Revistele şi cărţile erau elocvente. Poate blocul de desen îi aparţinuse. Dar aici se afla şi Biblia ei.

Voise oare să fie în apropierea tatălui înecat – o perioadă de doliu pe care trebuia s-o parcurgă? Era explicaţia atât de simplă? Sau totul avea legătură cu gândurile ei religioase? Cabana era austeră şi ascetică; se prefăcea oare că locuieşte într-o mănăstire?

Mikael urmă malul spre sud-est, dar terenul era plin de crăpături şi aşa de acoperit cu tufe de ienupăr, încât era aproape impracticabil. Aşa că se întoarse la cabană şi o luă un pic înapoi, pe drumul spre Hedeby. După hartă, ar fi trebuit să fie o potecă prin pădure, care să ducă la ceea ce era numit Fortificaţia, şi îi luă douăzeci de minute ca să-i găsească capătul, în vegetaţia sălbăticită. Fortificaţia era o rămăşiţă din apărarea de coastă din cel de Al Doilea Război Mondial: buncăre de beton cu ferestruici pentru trăgătorii la ţintă, răspândite în jurul unei clădiri centrale. Totul era invadat de verdeaţă.

Mikael merse pe potecă până la un şopron de bărci, într-un luminiş cu vedere spre mare. Alături de remiza de bărci, găsi resturile unei şalupe Pettersson. Se întoarse la Fortificaţie şi o luă pe o potecă, mergând până la o îngrăditură – ajunsese la Östergård, venind din spate.

Continuă să meargă pe poteca ce şerpuia prin pădure, uneori paralel cu ogorul lucrat din apropierea fermei. Drumul era dificil şi avea porţiuni pline de noroi pe care era obligat să le ocolească. În cele din urmă, ajunse la o mlaştină cu un hambar. După cum putea să-şi dea seama, poteca se termina aici, însă el se afla doar la o sută de metri de drumul spre Östergården.

De cealaltă parte a drumului, se înălţa Soderberget[1]. Mikael o luă pe o pantă atât de abruptă, încât pe ultima porţiune trebui să se caţere. Muntele se termina cu o faleză aproape verticală, spre apă. Reveni la Hedeby mergând pe creastă. Se opri deasupra îngrămădirii de căsuţe de lângă portul de pescari, privind încântat priveliştea, până la biserică şi la casa în care locuia. Se aşeză pe o stâncă şi-şi turnă ultimele picături de cafea călduţă.

Nu avea idee ce căuta el la Hedeby, dar priveliştea îi plăcea.

Cecilia Vanger se ţinea la distanţă şi Mikael nu voia să pară insistent. După o săptămână însă, merse şi-i bătu la uşă. Ea îl lăsă să intre şi puse de cafea.

— Trebuie că mă socoteşti complet idioată, o profesoară respectabilă de cincizeci şi şase de ani care se comportă ca o puştoaică.

— Cecilia, tu eşti o femeie matură şi ai dreptul să faci ce vrei.

— Ştiu. De aceea am hotărât să nu te mai văd. Nu reuşesc să…

— Nu-mi datorezi nici o explicaţie. Sper că rămânem prieteni.

— Vreau să fim prieteni. Dar o legătură cu tine este prea complicată pentru mine. Niciodată n-am fost prea pricepută la chestii d-astea. Vreau să fiu lăsată în pace o vreme.

[1] Muntele de Sud.

16
Duminică 1 iunie marți 10 iunie

După şase luni de meditații fără rezultat, cazul Harriet Vanger a căpătat o deschidere, în momentul în care Mikael, în cursul câtorva zile din prima săptămână din luna iunie, a găsit trei noi piese din jocul de puzzle al afacerii. Două dintre ele le-a găsit el însuşi. La cea de a treia, a fost ajutat.

După vizita lui Erika Berger, a deschis albumul şi a rămas mai multe ore privind fotografie cu fotografie, în vreme ce încerca să înțeleagă la ce reacționase mai înainte. În cele din urmă, a lăsat totul deoparte şi a continuat să lucreze la cronica de familie.

Într-una din primele zile din iunie, s-a dus la Hedestad. Şedea gândindu-se la altceva, când autobuzul a cotit-o pe Strada Gării, şi dintr-o dată el a înțeles ce-i muncise creierul. Ideea l-a lovit ca un fulger din cer senin. A fost aşa de perplex, că s-a dat jos la următoarea stație şi s-a întors imediat la Hedeby, ca să cerceteze dacă amintirile lui erau exacte.

Era prima fotografie din album.

Ultima fotografie a Harrietei Vanger fusese făcută în ziua aceea funestă, pe Strada Gării din Hedestad, în vreme ce ea privea defilarea Sărbătorii Copiilor.

Fotografia constituia un element diferit între imaginile din album. Ajunsese acolo deoarece fusese făcută în aceeaşi zi, dar era singura dintre cele mai bine de 180 de fotografii din album care nu era centrată pe accidentul de pe pod. De fiecare dată când Mikael şi (presupunea el) ceilalți priviseră albumul, atenția lor se concentrase pe persoanele şi detaliile imaginilor de pe pod. Nu era nimic dramatic în pozele unei mulțimi contemplând defilarea de la Sărbătoarea Copiilor în Hedestad, cu câteva ore înaintea evenimentelor decisive.

Henrik Vanger privise desigur fotografia de mii de ori, constatând cu regret că n-o va mai vedea niciodată pe Harriet. Probabil că era iritat că fusese fotografiată de la aşa de mare distanță, căci fata nu apărea decât ca una din mulțime.

Dar nu asta îl făcuse pe Mikael să reacționeze.

Fotografia fusese luată de pe cealaltă parte a străzii, probabil de la o fereastră de la primul etaj. Cadrul prindea partea din față a unui camion din defilare. În camion se aflau femei îmbrăcate în costume de baie cu paiete şi şalvari de harem, care aruncau bomboane publicului. Câteva dintre ele păreau să danseze. În fața camionului țopăiau trei clovni.

Harriet se afla în primul rând al spectatorilor de pe trotuar. Lângă ea, trei colege de clasă, şi în jurul lor, cel puțin o sută de alți locuitori din Hedestad.

Acest lucru îl notase subconştientul lui Mikael şi ieşise brusc la suprafață când autobuzul se întâmplase să treacă exact prin locul în care fusese luată fotografia.

Publicul se comporta cum trebuie s-o facă un public. Ochii spectatorilor urmăresc întotdeauna mingea la un meci de tenis, sau pucul la un meci de hochei. Cei care stăteau în colțul din stânga imaginii priveau clovnii, care se aflau exact în fața lor. Cei care stăteau mai aproape de camion îşi fixau privirile pe platforma cu fetele mai mult goale. Expresia de pe fețele lor era amuzată. Copiii arătau cu degetul. Câțiva râdeau. Toți păreau veseli.

Toți, cu o singură excepție.

Harriet Vanger privea într-o parte. Cele trei colege şi toți cei din apropierea lor priveau la clovni. Chipul lui Harriet era orientat cu 20 sau 30 de grade mai spre dreapta. Privirea ei părea fixată pe ceva de pe cealaltă parte a străzii, dar care se afla în afara colțului din stânga, în partea de jos a fotografiei.

Mikael scoase lupa şi încercă să distingă detaliile. Fotografia fusese luată de prea departe pentru ca el să poată fi într-adevăr sigur, dar, contrar tuturor celorlalți din apropiere, chipul Harrietei era cu totul lipsit de viață. Gura era o linie subțire. Ochii erau larg deschişi. Mâinile îi atârnau moi pe lângă trup.

Ea părea înspăimântată. Înspăimântată sau mânioasă.

Mikael a scos fotografia din album, a pus-o într-o apărătoare de plastic şi a luat autobuzul următor spre Hedestad. A coborât pe Strada Gării şi s-a plasat în locul de unde fusese luată imaginea. Era chiar la marginea a ceea ce forma centrul Hedestadului. Era o clădire de lemn cu două niveluri, în care se aflau o prăvălie video şi magazinul *Sundström, modă pentru bărbați,* înființat în 1932, după cum spunea o plăcuță de pe uşa de intrare. A intrat în prăvălie şi imediat a văzut că magazinul se întindea pe două niveluri; o scară în spirală ducea la etaj.

La capătul scării se aflau două ferestre care dădeau spre stradă. Fotografia fusese făcută de acolo.

— Pot să vă ajut? a întrebat un vânzător destul de în vârstă, când Mikael a scos fotografia din buzunar. În magazin se găseau puțini cumpărători.

— Da, de fapt, voiam să verific de unde a fost făcută fotografia asta. Pot să deschid fereastra un moment?

I s-a dat permisiunea şi el a ridicat fotografia în faţa ochilor. Putea să vadă exact locul unde se aflase Harriet Vanger. Una dintre cele două clădiri de lemn care se întrezăreau în spate dispăruse şi fusese înlocuită de o construcţie pătrată din cărămidă. Cealaltă casă, care supravieţuise, adăpostea în 1966 o papetărie; astăzi se găsea acolo un magazin cu produse dietetice şi un solar. Mikael închise fereastra, mulţumi şi rugă să fie iertat pentru deranj.

În stradă, se plasă pe locul în care stătuse Harriet. I-a fost uşor să se orienteze, luând ca repere fereastra de la etajul prăvăliei de modă pentru bărbaţi şi uşa solarului. Răsuci capul şi se uită pe linia privirii lui Harriet. După cum putea să estimeze, ea privise spre colţul imobilului în care se găsea magazinul de modă. Era un colţ de casă cu totul obişnuit, de unde pleca o stradă laterală. *Ce-ai văzut tu acolo, Harriet?*

Mikael puse fotografia în geanta de umăr şi merse pe jos până la parcul din faţa gării, unde se aşeză la o terasă şi comandă o caffe latte. Se simţea zguduit.

În engleză, aceasta se numeşte *new evidence,* ceea ce are un cu totul alt sunet decât expresia suedeză: „indiciu nou”. Văzuse ceva cu totul nou, ceea ce nimeni nu remarcase, într-o investigare care bătea pasul pe loc de treizeci şi şapte de ani.

Problema era doar că nu prea înţelegea ce valoare avea noul dat şi nici dacă avea vreuna. Totuşi, părea ceva important.

Ziua de septembrie în care Harriet dispăruse fusese dramatică în mai multe feluri. Era o zi de sărbătoare la Hedestad, cu mai multe mii de oameni pe stradă, tineri şi bătrâni. Pe insulă, avea loc reuniunea familială anuală. Doar aceste două evenimente, şi constituiau abateri colective de la rutina zilnică din localitate. Şi, ca o culme, avusese loc accidentul de pe pod, care umbrise tot restul.

Inspectorul Morell, Henrik Vanger şi toţi câţi reflectaseră la dispariţia Harrietei se concentraseră asupra evenimentelor de pe insulă. Morell scrisese chiar că nu reuşeşte să scape de bănuiala că accidentul şi dispariţia lui Harriet aveau o legătură. Mikael era acum convins că această bănuială era cu totul falsă.

Lanţul de incidente nu începuse pe insulă, ci în Hedestad, cu mai multe ore înainte. Harriet Vanger văzuse ceva sau pe cineva care o speriase şi o împinsese să se reîntoarcă acasă şi să meargă direct la Henrik Vanger care, din nefericire, nu avusese timp să se ocupe de ea. Apoi, a avut loc accidentul de pe pod. Apoi, ucigaşul a lovit.

Mikael făcu o pauză. Era prima dată când în mod conştient formula supoziţia că Harriet fusese ucisă. Ezită, dar era evident că acceptase convingerea lui Henrik Vanger. Harriet era moartă şi acum el urmărea un asasin.

Se întoarse înapoi la anchetă. În miile de pagini, doar câteva vorbeau despre orele la Hedestad. Harriet fusese acolo cu trei colege de clasă şi fiecare dintre acestea fusese interogată despre ce observase. Ele se întâlniseră în parcul gării, la nouă dimineaţa. Una dintre fete trebuia să-şi cumpere o pereche de blugi şi celelalte au întovărăşit-o. Au luat o cafea în restaurantul magazinului universal EPA, apoi s-au dus la stadion şi s-au învârtit printre tarabele de bâlci cu premii, unde s-au întâlnit cu alte colege. După ora 12, au pornit spre centru ca să vadă defilarea de Sărbătoarea Copiilor. Cu puţin înainte de ora două, Harriet a anunţat deodată că trebuie să plece. S-au despărţit la o staţie de autobuz, aproape de Strada Gării.

Nici una dintre colege nu a observat ceva neobişnuit. Una dintre ele, Inger Stenberg, spusese, pentru a descrie schimbarea Harrietei Vanger în ultimul an, că aceasta devenise „impersonală”. Tot ea a spus că Harriet fusese în ziua aceea ca de obicei, adică tăcută, şi că mai curând le urmase pe celelalte.

Inspectorul Morell îi intervievase pe toţi cei care o întâlniseră pe Harriet în cursul zilei, chiar dacă nu făcuseră decât să o salute la locul festivităţilor. Mai mulţi locuitori din Hedestad contactaseră poliţia cu informaţii, spunând că au văzut-o în timpul zilei, dar nimeni nu observase ceva neobişnuit.

Mikael a petrecut seara gândindu-se cum ar putea continua pe noua pistă. A doua zi dimineaţa, l-a găsit pe Henrik Vanger la micul dejun.

— Îmi spuneai că familia Vanger mai are încă bani băgaţi în *Hedestads-Kuriren.*

— E adevărat.

— Aş avea nevoie să consult arhiva de fotografii a ziarului. Din 1966.

Henrik Vanger puse pe masă paharul cu lapte şi îşi şterse buza superioară.

— Mikael, ce-ai găsit?

Acesta îl privi pe bătrân în ochi.

— Nimic concret. Dar cred că am făcut o interpretare greşită a cursului evenimentelor.

Îi arătă fotografia, povestindu-i concluziile lui. Henrik Vanger rămase tăcut un lung moment.

— Dacă am dreptate, va trebui să ne concentrăm pe ce s-a întâmplat în ziua aceea la Hedestad, nu numai pe ce s-a petrecut la Hedeby, spuse Mikael. Nu ştiu cum se poate face asta după atâta timp, dar cred că s-au făcut mai multe fotografii ale festivităților care n-au fost publicate. La ele vreau eu să mă uit.

Henrik Vanger a folosit telefonul din bucătărie. I-a telefonat lui Martin Vanger, explicându-i despre ce era vorba şi întrebându-l cine era în prezent şef al secției de foto la *Kuriren.* Zece minute mai târziu, persoana fusese localizată şi autorizația obținută.

Responsabilul cu sectorul fotografic la *Hedestads-Kuriren* se numea Madeleine Blomberg, pentru prieteni Maja, şi avea vreo şaizeci de ani. Era prima femeie în acest post pe care o întâlnise Mikael în cariera lui, căci fotografiatul mai era considerat încă drept o formă artistică masculină.

Era sâmbătă şi redacția era goală, dar Maja Blomberg locuia la numai cinci minute de mers pe jos şi ea îl întâmpină pe Mikael la uşă. Lucrase la ziar cea mai parte din viață. Debutase în calitate de corector în 1964, continuase la copierea fotografiilor şi petrecuse un număr de ani în camera obscură, fiind în acelaşi timp trimisă uneori ca fotograf suplimentar, când resursele obişnuite nu erau suficiente. După o vreme, primise titlul de redactor şi, în urmă cu zece ani, când vechiul responsabil de imagine ieşise la pensie, ea devenise şef al departamentului foto. Titlul nu însemna totuşi că ar fi condus un mare imperiu. Secția foto fuzionase cu secția publicitate în urmă cu zece ani şi era formată doar din şase persoane, care făceau pe rând treaba. Mikael o întrebă cum era organizată arhiva.

— Ca să fiu sinceră, e destul de multă dezordine în arhivă. De când avem computere şi imagini numerice, arhivăm totul pe CD-uri. Unul dintre stagiari a scanat toate fotografiile vechi importante, dar asta nu înseamnă decât unu sau doi la sută din toate fotografiile repertoriate în arhivă. Imaginile mai vechi sunt sortate după dată în clasoare cu negative. Ele se află sau aici, sau în pod.

— Sunt interesat de fotografiile luate la parada de la Sărbătoarea Copiilor din 1966 şi de toate fotografiile luate în săptămâna aceea.

Maja Blomberg îl privi cercetător pe Mikael:

— Deci, e vorba de săptămâna când a dispărut Harriet Vanger?

— Cunoaşteți istoria?

— Nu s-ar putea altfel, după ce am lucrat la *Hedestads-Kuriren* toată viața; când Henrik Vanger îmi telefonează dis-de-dimineață, în ziua mea liberă, trag desigur unele concluzii. Am corectat articolele care vorbeau despre caz, în anii şaizeci. De ce vreți să răscoliți din nou povestea asta? A apărut ceva nou?

Maja Blomberg avea fără îndoială fler. Mikael dădu din cap cu un surâs uşor şi-i lansă acoperirea:

— Nu, nici nu cred că vom mai afla vreodată ce s-a întâmplat atunci. De fapt eu scriu o biografie a lui Henrik Vanger. Dispariția Harrietei Vanger este un subiect colateral, dar constituie un capitol ce nu poate fi ignorat. Caut fotografii care să ilustreze ziua aceea, atât cu Harriet, cât şi cu colegele ei.

Maja Blomberg avea un aer sceptic, dar afirmația era plauzibilă şi nu avea nici un motiv să o pună la îndoială.

Fotograful unui ziar utilizează între două şi zece filme pe zi. La marile evenimente, numărul poate fi dublu.

Fiecare film conține 36 de negative; deci, nu e neobişnuit ca un jurnal să adune mai mult de 300 de fotografii în fiecare zi, dintre care doar foarte puține sunt publicabile. O redacție bine organizată selecționează filmele şi plasează negativele în foi de plastic, având şase compartimente fiecare. Un film devine prin urmare aproximativ o pagină într-un clasor de negative. Un clasor conține mai mult de 110 filme. Într-un an se adună între 20 şi 30 de clasoare. După un şir de ani, se formează o cantitate uriaşă de clasoare, care în principiu nu au nici o valoare comercială şi care umplu rafturile redacției. Şi totuşi, orice fotograf şi redactor de fotografie este convins că imaginile reprezintă un document istoric inestimabil şi de aceea n-ar arunca niciodată nimic.

Fondat în 1922, *Hedestads-Kuriren* dispunea de o redacție foto din 1937. Podul ziarului adăpostea mai mult de 1200 de clasoare cu fotografii, aranjate cronologic! Imaginile din 1966 reprezentau patru clasoare ieftine, cu coperta de carton.

— Cum procedați? întrebă Mikael. Aş avea nevoie de un negatoscop şi fără îndoială va trebui să copiez negativele care mă interesează.

— Acum nu mai avem cameră obscură. Totul se scanează. Ştiţi cum se foloseşte un scaner de negative?

— Da, am făcut deja fotografii, eu însumi am un Agfa acasă. Utilizez programul Photoshop.

— Atunci, folosiţi aceleaşi tehnici ca şi noi.

Maja Blomberg îl conduse în redacţie, îi indică un loc în faţa unui negatoscop, aprinse computerul şi scanerul. Îi mai arătă şi unde se găsea filtrul de cafea, în sala de mese. Căzură de acord că Mikael putea lucra singur, dar că trebuia să-i telefoneze Majei Blomberg când va voi să părăsească redacţia, ca să vină să încuie şi să dea drumul la alarmă. Pe urmă, ea îl părăsi, urându-i încurajator: „Distracţie plăcută”.

Lui Mikael i-au trebuit mai multe ore, să parcurgă toate clasoarele. În timpul acela, *Hedestads-Kuriren* avusese doi fotografi. Cel care fusese de serviciu în ziua respectivă era Kurt Nylund – pe care de fapt Mikael îl cunoştea. La epoca aceea, Kurt Nylund avea cam douăzeci de ani. Pe urmă, se stabilise la Stockholm şi devenise un fotograf binecunoscut, care lucra şi ca *free-lancer,* şi ca angajat la Pressens Bild, la Marienberg. Drumurile lor se încrucişaseră de mai multe ori în anii nouăzeci, când *Millennium* cumpărase fotografii de la *Pressens Bild.* Mikael şi-l amintea ca pe un bărbat uscăţiv, cu părul rar. Kurt Nylund folosise o peliculă pentru lumină de zi, puţin granuloasă, pe care o foloseau mulţi fotografi de presă.

Mikael scoase foile de plastic cu negativele făcute de tânărul Nylund şi le puse la negatoscop, unde le examină, una după alta, cu lupa. A citi negative este o treabă care cere o anume abilitate, pe care Mikael nu o avea. Îşi dădu seama că, pentru a decide dacă imaginile conţineau vreo informaţie de valoare, va fi silit în practică să scaneze fiecare fotografie şi să o cerceteze pe ecranul computerului. Ceea ce va lua multe ore. De aceea, făcu mai întâi o primă sortare a imaginilor care ar fi putut eventual să-l intereseze.

Începu prin a însemna toate fotografiile făcute la locul accidentului cu cisterna de pe pod. Mikael a putut constata că dosarul lui Henrik Vanger, cu 180 de fotografii, nu era complet; persoana care copiase colecţia – poate însuşi Kurt Nylund – eliminase cam 30 de imagini care erau fie neclare, fie de o calitate aşa de proastă, că nu puteau fi publicate.

Mikael închise computerul ziarului şi îşi branşă propriul iBook. Timp de două ore scană fotografiile lipsă.

O imagine îi captă imediat atenţia. Cândva, între 15.10 şi 15.15, precis în momentul în care Harriet dispăruse, cineva deschisese fereastra camerei ei; Henrik Vanger încercase zadarnic să afle cine fusese. Dintr-o dată, Mikael avea în faţă o imagine pe computer care trebuie să fi fost luată chiar în momentul în care se deschidea fereastra. El putu să vadă o făptură şi un chip, dar nefocusate şi şterse. Mikael hotărî că va putea face analiza imaginii mai târziu, după ce va avea în computer toate fotografiile.

În orele următoare, el examină fotografiile de la Sărbătoarea Copiilor. Kurt Nylund folosise şase filme, deci, mai mult de două sute de poze. Era un val continuu de copii cu baloane, adulţi, agitaţia de pe stradă, vânzători de crenvurşti, defilarea propriu-zisă, un artist local pe o scenă şi decernarea unui premiu pentru nu se ştie ce.

În cele din urmă, Mikael se decise să scaneze totul. După şase ore, avea un dosar cu 90 de fotografii. Avea să fie obligat să se reîntoarcă la redacţia ziarului.

Pe la orele nouă seara, îi telefonă Majei Blomberg, îi mulţumi şi se întoarse acasă, la Hedeby.

Se înapoie în dimineaţa zilei de duminică, la ora nouă. În continuare nu era nimeni la redacţie, când Maja Blomberg îi deschise. Nu-şi dăduse seama că era duminica de Rusalii şi că ziarul avea să apară abia marţi. Putu să folosească aceeaşi masă de lucru ca în ajun şi după aceea petrecu întreaga zi ca să scaneze. La ora şase seara, îi mai rămâneau cam 40 de negative de la Sărbătoarea Copiilor. Mikael le cercetase şi decise că grosplanuri cu copii drăguţi şi fotografia vreunui artist care se producea pe scenă nu erau deloc interesante pentru scopul pe care-l urmărea. Ceea ce scanase era strada şi mulţimea.

Mikael a folosit a doua zi de Rusalii ca să cerceteze noul material. A făcut două descoperiri. Prima îl umplu de consternare. Cea de a doua îi făcu inima să bată mai repede.

Prima descoperire era chipul de la fereastra Harrietei Vanger. Fotografia era neclară, din cauză că fusese mişcată şi de aceea fusese eliminată din colecţia iniţială. Fotograful se aflase în faţa bisericii şi îndreptase obiectivul spre pod. Clădirile se aflau în fundal. Mikael a cadrat fotografia, astfel încât să nu aibă decât fereastra respectivă, şi apoi a făcut diferite încercări, ajustând contrastul şi mărind rezoluţia, până ce a obţinut ceea ce credea că era cea mai bună calitate a imaginii.

Rezultatul a fost o imagine granulată, cu scală de griuri minimală, care arăta o fereastră rectangulară, o perdea, o parte dintr-un braţ şi imaginea difuză a unei feţe în formă de semilună, un pic mai departe, în interiorul camerei.

A putut constata că faţa nu-i aparţinea Harrietei, care avea părul negru-corb, ci unei persoane cu părul de culoare mult mai deschisă.

A constatat, de asemenea, că putea distinge părţi mai întunecate acolo unde se aflau ochii, nasul şi gura, dar că era imposibil să obţină trăsături mai clare. Era însă convins că era o femeie; partea mai clară de lângă faţă continua până la umeri şi indica un păr de femeie. Se mai putea vedea că femeia purta îmbrăcăminte de culoare deschisă.

A încercat să facă o estimare a înălţimii persoanei, ţinând cont de dimensiunile ferestrei; era vorba de o femeie de 1,70 m.

Când a trecut în revistă alte fotografii de la locul accidentului, a putut să constate că o singură persoană corespundea perfect semnalmentelor care puteau fi distinse – aceasta era Cecilia Vanger, la vârsta de douăzeci de ani.

Kurt Nylund luase cu totul 18 imagini de la fereastra primului etaj al magazinului Sundström, modă pentru bărbaţi. Harriet Vanger putea fi văzută în şaptesprezece dintre ele. Harriet şi colegele ei sosiseră în Strada Gării în momentul în care Kurt Nylund începuse să fotografieze. Mikael estima că fotografiile fuseseră luate într-un răstimp de cinci minute. În prima fotografie, Harriet şi amicele ei coborau strada şi intrau în obiectiv. În imaginile 2 până la 7, ele erau nemişcate, privind defilarea. Apoi, se deplasau aproximativ şase metri mai departe, pe stradă. În ultima fotografie, care fusese luată poate mai târziu, întreg grupul dispăruse.

Mikael a alcătuit o secvenţă de imagini în care a cadrat-o pe Harriet până la talie, ca să obţină contrast mai bun. A pus fotografiile într-un dosar separat, a deschis programul *Graphic Converter* şi a declanşat funcţia „arată imaginea". Rezultatul a fost un film mut şi sacadat, în care fiecare imagine apărea pentru două secunde.

Harriet soseşte, fotografie de profil. Harriet se opreşte şi priveşte în jos. Harriet întoarce faţa spre stradă. Harriet deschide gura ca să spună ceva uneia dintre colege. Harriet râde. Harriet pare deodată uimită, faţa în unghi de aproximativ 20 de grade spre stânga în raport cu aparatul. Harriet face ochii mari şi încetează să râdă. Gura Harrietei pare o linie subţire. Harriet îşi focalizează privirea. Pe chipul ei se poate citi… ce? Tristeţe, şoc, mânie? Harriet închide ochii. Harriet nu mai este acolo.

Mikael a reprivit secvenţa iar şi iar.

Ea confirma clar ipoteza pe care o formulase. Ceva se întâmplase pe Strada Gării, în Hedestad. Logica era evidentă.

Ea vede ceva – pe cineva – pe cealaltă parte a străzii. Reacţionează şocată. Mai târziu, îl contactează pe Henrik Vanger pentru o discuţie particulară care nu a avut loc niciodată. După aceea, dispare fără urme.

Ceva se întâmplase în ziua aceea. Dar fotografiile nu explicau ce anume.

La ora două în zorii zilei de marţi, Mikael puse de cafea şi prepară nişte sandvişuri pe care le mâncă aşezat pe banca din bucătărie. Era în acelaşi timp descurajat şi excitat. Împotriva propriilor aşteptări, găsise indicii noi. Singura problemă era că ele aruncau o nouă lumină asupra evenimentelor, dar nu-l duceau nici un milimetru mai aproape de rezolvarea enigmei.

A reflectat intens la rolul pe care Cecilia Vanger îl jucase în dramă. Henrik Vanger îi cercetase fără menajamente pe toţi cei amestecaţi şi stabilise ce făcuseră în ziua respectivă, iar Cecilia nu făcuse excepţie. În 1966 ea locuia la Uppsala, dar sosise la Hedestad cu două zile înainte de acea sâmbătă funestă. Stătuse într-o cameră de oaspeţi la Isabella Vanger. Declarase că a zărit-o pe Harriet dimineaţa devreme, dar fără să-i vorbească. Sâmbătă, mersese la Hedestad, cu treburi. Acolo n-o văzuse pe Harriet şi a revenit pe insulă în jurul orei 13, în momentul în care Kurt Nylund lua suita de imagini pe Strada Gării. Se schimbase şi, spre ora 14, ajutase la aranjarea mesei pentru dineu.

Ca alibi, era slab. Orele erau aproximative, mai ales privind întoarcerea la Hedeby, dar Henrik Vanger nu se gândise nici o secundă că ea ar fi putut minţi. Cecilia Vanger era una dintre puţinele persoane din familie pe care el le plăcea.

În plus, ea fusese amanta lui Mikael. De aceea lui îi venea greu să fie obiectiv şi nu putea nicidecum să şi-o imagineze în rolul de ucigaşă.

Acum, o fotografie refuzată ca prost făcută insinua că ea minţise, când spusese că n-a fost niciodată în odaia Harrietei. Mikael lupta cu gândurile, neştiind ce să creadă.

Şi dacă ai minţit despre asta, despre ce ai mai minţit?

Mikael făcu bilanţul celor pe care le ştia despre Cecilia. O vedea ca pe o persoană în fond retrasă, care în mod evident fusese marcată de trecutul ei, ceea ce avusese ca rezultat că

acum trăia singură, nu avea nici o viaţă sexuală şi se apropia greu de oameni. Păstra distanţa şi singura dată când îşi dăduse drumul şi se aruncase de gâtul unui bărbat fusese atunci când îl alesese pe Mikael, un străin în trecere pe acolo. Cecilia spusese că rupea relaţia pentru că nu suporta gândul că el va dispărea din viaţa ei la fel de neaşteptat cum apăruse. Dar, poate tocmai din acest motiv îndrăznise să facă pasul şi să înceapă o relaţie cu el. Pentru că nu era acolo decât temporar, şi ea nu trebuia să se teamă că-i va schimba viaţa într-un fel dramatic. Mikael suspină, renunţând la speculaţiile psihologizante.

A doua descoperire a făcut-o noaptea târziu. Cheia enigmei se afla – lucru de care era convins – în ceea ce văzuse Harriet pe Strada Gării din Hedestad. Dar Mikael nu va putea şti niciodată ce văzuse ea, doar dacă n-ar descoperi vreo maşină a timpului, şi i s-ar plasa în spate, ca să vadă peste umărul ei ce văzuse ea.

Chiar în momentul în care gândea aşa, îşi lovi fruntea cu palma şi se precipită la computer. Căută printre imaginile din Strada Gării pe care încă nu le cadrase, privi, şi… da, acolo era!

În spatele lui Harriet Vanger, cam la un metru în dreapta ei, se afla o pereche tânără, el, în maiou dungat şi ea, într-o vestă de culoare deschisă. Ea avea în mână un aparat fotografic. Mărind imaginea, Mikael avu impresia că era vorba de un Kodak Instamatic cu flash încorporat – aparat de vacanţă ieftin, pentru oameni care nu se pricep la fotografiat.

Femeia ţinea aparatul la înălţimea bărbiei. Apoi, ea îl ridica şi fotografia clovnii, chiar în momentul în care Harriet îşi schimba expresia feţei.

Mikael compară poziţia aparatului cu linia privirii lui Harriet. Femeia fotografiase aproape exact ce privea Harriet.

Mikael deveni deodată conştient de faptul că-i bătea inima foarte tare. Se lăsă pe spate şi scoase pachetul de ţigări din buzunarul cămăşii. *Cineva făcuse o fotografie.* Dar, cum putea el identifica acea femeie? Cum ar face să obţină fotografia? Filmul fusese oare developat şi, în cazul acesta, mai exista fotografia aceea undeva?

Mikael deschise dosarul cu fotografiile pe care Kurt Nylund le făcuse mulţimii de-a lungul zilei. Îşi petrecu ora următoare mărind fiecare imagine şi examinând-o centimetru cu centimetru. Nu regăsi cuplul decât pe ultima poză. Kurt Nylund fotografiase un alt clovn, cu baloane în mână, care poza în faţa obiectivului, cu veşnicul surâs pe faţă. Imaginea fusese luată în parcarea de lângă stadionul unde se desfăşura serbarea. Trebuie să fi fost după ora 14 – după aceea, Nylund fusese avertizat de accidentul de pe pod şi întrerupsese fotografierea Sărbătorii Copiilor.

Femeia era aproape în întregime ascunsă, dar bărbatul în maioul dungat se vedea clar din profil. Avea în mână cheile şi se apleca să deschidă uşa unui automobil. Focalizarea era făcută pe clovn, în prim-plan, aşa că automobilul era un pic neclar. Placa cu numărul era în partea ascunsă, dar începea cu AC3, şi încă ceva.

Plăcile cu numere de maşină din anii şaizeci începeau cu literele regiunii, iar în copilărie Mikael învăţase să identifice de unde venea orice automobil, AC era simbolul pentru Västerbotten.

Pe urmă, Mikael mai văzu ceva. Pe geamul din spate se afla un autocolant. Îl mări, dar textul dispărea, înceţoşat. Cadră autocolantul şi începu să lucreze la contrast şi la claritate. I-a luat o vreme. Încă nu putea citi textul, dar a încercat să-şi dea seama din petele confuze despre ce litere putea fi vorba. Multe litere semănau unele cu altele. Un O putea fi luat drept un D, un B, drept un E şi aşa mai departe. După ce s-a jucat mult cu hârtia şi creionul şi a eliminat unele litere, în cele din urmă a ajuns la un text fără nici un sens:

R JÖ NI K RIFA RIK

A privit imaginea, până ce i s-au umplut ochii de lacrimi. Apoi, a văzut! Textul era: NORSJÖ SNIKERI-FABRIK[1], urmat de semne mai mici, pe care era imposibil să le distingă şi care reprezentau probabil un număr de telefon.

[1] Fabrica de tâmplărie din Norsjö.

17
Miercuri 11 iunie – sâmbătă 14 iunie

Pentru a găsi a treia piesă din puzzle, Mikael a primit un ajutor neaşteptat. După ce lucrase toată noaptea cu fotografiile, a dormit greu, până după-amiaza. S-a trezit cu o durere difuză de cap, a făcut un duş şi s-a dus la cafeneaua Susannei, ca să ia micul dejun. Îi era greu să-şi adune gândurile. Trebuia să meargă la Henrik Vanger şi să-i raporteze ce descoperire făcuse. S-a dus însă la Cecilia Vanger şi a bătut la uşă. Voia s-o întrebe ce făcuse în camera Harrietei şi pentru ce îl minţise spunând că nu fusese acolo. Nu i-a deschis nimeni.

Era pe punctul de a pleca de acolo, când a auzit o voce:

— Târfa ta nu e acasă.

Gollum ieşise din gaura lui. Era înalt, aproape de doi metri, dar aşa de încovoiat de vârstă, că ochii erau la nivelul ochilor lui Mikael. Pielea era plină de pete de la ficat. Era îmbrăcat într-o pijama şi un halat maro şi se sprijinea în baston. Arăta ca o versiune Hollywood a bătrânului răutăcios.

— Ce-aţi spus?

— Am spus că târfa ta nu e acasă. Mikael s-a apropiat aşa de tare, că nasul lui aproape l-a atins pe Harald Vanger.

— Vorbeşti despre propria ta fiică, ticălos bătrân!

— Nu eu bântui pe aici nopţile, răspunse Harald Vanger cu un zâmbet ştirb. Mirosea urât. Mikael îl înconjură şi îşi continuă drumul, fără să se uite înapoi. Urcă până la Henrik Vanger şi îl găsi în camera de lucru.

— Tocmai ţi-am întâlnit fratele, spuse Mikael, stăpânindu-şi cu greu furia.

— Harald? Ia te uită, a îndrăznit să iasă. Obişnuieşte s-o facă o dată, de două ori pe an.

— Am bătut la uşa Ceciliei când şi-a făcut apariţia. A spus, citez: „Târfa ta nu e acasă".

— Sună a Harald, răspunse Henrik Vanger calm.

— Îşi numeşte propria fiică târfă!

— De ani de zile o face. Din pricina asta nu-şi vorbesc.

— Dar, de ce?

— Cecilia şi-a pierdut virginitatea când avea douăzeci şi unu de ani. Acest lucru s-a petrecut aici, la Hedestad, o istorie de amor pe care a avut-o în anul de după dispariţia Harrietei.

— Ei, şi?

— Omul pe care-l iubea ea se numea Peter Samuelsson, lucra ca economist-asistent în grupul Vanger. Un băiat isteţ. Acum, lucrează pentru ABB. Aş fi fost mândru să-l am de ginere, dacă ea ar fi fost fata mea. Dar avea un defect.

— Nu-mi spune că era la ce mă gândesc.

— Harald i-a măsurat capul şi i-a verificat arborele genealogic, sau aşa ceva, şi a descoperit că era pe sfert evreu.

— Dumnezeule mare!

— De atunci, o numeşte târfă.

— Ştie că eu şi Cecilia…

— Tot satul o ştie, îmi imaginez, în afară de Isabella poate, pentru că nici o persoană cu mintea întreagă nu-i va povesti nimic şi pentru că, din fericire, ea are bunătatea de a adormi la ora zece seara. Probabil că Harald ţi-a urmărit fiecare pas.

Mikael se aşeză, cu un aer prostit:

— Vrei să spui că toată lumea este la curent…

— Evident.

— Şi tu nu ai nimic împotrivă?

— Dragul meu, asta nu e treaba mea.

— Unde e Cecilia?

— Anul şcolar s-a terminat. A plecat sâmbăta trecută la Londra, să-şi vadă sora, şi pe urmă pleacă în vacanţă… cred că în Florida. Se întoarce peste o lună.

Mikael se simţi şi mai prost.

— Am pus, ca să zic aşa, povestea noastră în raft.

— Înţeleg, dar tot nu e treaba mea. Cum merge lucrul? Mikael îşi turnă cafea din termosul lui Henrik, privindu-l pe bătrân.

— Am găsit ceva nou şi cred că trebuie să împrumut o maşină.

Mikael a petrecut o bună bucată de vreme spunându-i la ce concluzii ajunsese. Scoase computerul din geantă şi priviră secvenţa de fotografii arătând reacţia Harrietei pe Strada Gării.

I-a mai spus cum îi găsise pe cei doi cu aparatul de fotografiat şi automobilul lor cu autocolantul de la fabrica de tâmplărie din Norsjö. Când şi-a terminat expunerea, Henrik Vanger l-a rugat să-i arate încă o dată fotografiile. Mikael i le-a arătat.

Când şi-a ridicat privirea de pe ecranul computerului, Henrik Vanger era cenuşiu la faţă. Mikael s-a speriat şi i-a pus mâna pe umăr. Henrik a făcut un gest de respingere cu mâna. Rămase tăcut o vreme.

— Fantastic! Ai reuşit ceea ce credeam că e imposibil. Ai descoperit ceva nou! Ce ai de gând să faci acum?

— Trebuie să caut fotografia, dacă ea mai există. N-a amintit nimic despre chipul de la fereastră şi despre bănuiala lui că aceasta era Cecilia Vanger. Ceea ce arăta probabil că era departe de a fi un detectiv particular obiectiv.

Harald Vanger dispăruse de mult din drum, probabil înapoi în gaura lui. Mikael a dat colţul, descoperind că cineva stătea cu spatele şi citea un ziar, pe mica terasă de la casa lui. Timp de o secundă a avut impresia că era Cecilia Vanger, dar a înţeles imediat că se înşelase. Pe terasă stătea o fată cu părul închis la culoare pe care a recunoscut-o de îndată ce s-a apropiat.

— Bună, tată! spuse Pernilla Abrahamsson. Mikael şi-a strâns fiica în braţe.

— De unde Dumnezeu ai apărut?

— De acasă, bineînţeles. Sunt pe drum spre Skellefteå. Rămân peste noapte.

— Şi cum ai ajuns aici?

— Mama ştia unde eşti. Şi am întrebat la cafeneaua de colo unde locuieşti. Patroana mi-a arătat drumul. Îţi pare bine?

— Sigur că da. Hai, intră. Trebuia să mă fi anunţat, să fi cumpărat ceva bun de mâncare.

— M-am oprit aici doar aşa, dintr-un impuls. Voiam să-ţi urez bun venit la ieşirea de la închisoare, dar tu nu ai telefonat.

— Iartă-mă.

— Nici o problemă. Mama mi-a spus cum obişnuieşti tu să te pierzi în gânduri.

— Asta spune ea despre mine?

— Mai mult sau mai puţin. Dar nu face nimic. Eu te iubesc oricum.

— Şi eu te iubesc, dar ştii…

— Ştiu. Cred că sunt destul de matură.

Mikael a făcut ceai şi a scos câteva prăjituri. Devenise deodată conştient de faptul că fiica lui avea, de fapt, dreptate. Nu mai era o copilă, avea aproape şaptesprezece ani şi curând avea să fie o femeie adultă. Trebuia să se dezobişnuiască s-o trateze ca pe un copil.

— Aşa, deci, cum a fost?

— Ce anume?

— Puşcăria.

Mikael începu să râdă:

— Mă crezi dacă-ţi spun că a fost ca un concediu plătit, în care am putut să gândesc şi să scriu?

— Absolut. Nu cred că e mare diferenţă între o închisoare şi o mănăstire, şi lumea se duce la mănăstire ca să evolueze.

— Mda, poţi vedea lucrurile şi aşa. Sper că nu ai avut vreo problemă pe motiv că ai un tată care-i client al puşcăriilor?

— Deloc. Eu sunt mândră de tine şi nu pierd nici o ocazie să mă laud că ai stat la puşcărie pentru convingerile tale.

— Convingeri?

— Am văzut-o pe Erika Berger la TV.

Mikael se albi la faţă. Nu-i dedicase fiicei sale nici măcar un gând, atunci când Erika pusese la punct strategia, şi acum ea credea că fusese nevinovat şi alb ca neaua.

— Pernilla, eu nu am fost nevinovat. Îmi pare rău că nu pot discuta cu tine despre ce-a fost vorba, dar nu am fost condamnat pe nedrept. Tribunalul a judecat după ceea ce a aflat în cursul procesului.

— Dar tu nu ai povestit niciodată versiunea ta.

— Nu, pentru că nu o pot proba. Am făcut o prostie trăsnet şi de aceea am fost silit să merg la închisoare.

— OK. Atunci, răspunde-mi la o întrebare – este Wennerström un mizerabil, sau nu este?

— E unul dintre cei mai teribili escroci cu care am avut de-a face.

— Aşa. Păi, e de ajuns pentru mine. Am un cadou. Scoase din geantă un pachet. Mikael îl deschise şi găsi un CD cu o selecţie din Eurythmics. Ea ştia că este una dintre formaţiile lui

favorite. O îmbrăţişa, puse CD-ul imediat în computerul său şi ascultară împreună *Sweet Dreams.*

— Ce-o să faci la Skellefteå? întrebă Mikael.

— Studiem Biblia într-o tabără de vară, cu o congregaţie care se numeşte Lumina Vieţii, răspunse Pernilla, ca şi cum ar fi fost cel mai obişnuit lucru din lume.

Mikael simţi cum i se ridică părul pe ceafă.

El înţelese cât de asemănătoare erau fiica sa şi Harriet Vanger. Pernilla avea 16 ani, exact cât avusese Harriet când dispăruse. Amândouă aveau un tată absent. Amândouă erau atrase de fanatismul religios al unei secte. Harriet, de congregaţia locală a penticostalilor şi Pernilla, de o sucursală probabil la fel de ţicnită ca Livets ord.

Mikael nu ştia prea bine cum să mânuiască interesul nou-trezit al fiicei pentru religie. Îi era teamă să nu facă vreo gafă şi să uzurpe dreptul ei de a hotărî singură pe ce drum avea să meargă în viaţă. În acelaşi timp, Lumina Vieţii era exact tipul de congregaţie despre care el şi Erika ar fi publicat fără nici o ezitare un reportaj caricatural în *Millennium.* Decise să dezbată această problemă cu mama Pernillei, la prima ocazie care se va prezenta.

Pernilla a dormit în patul lui Mikael, în vreme ce el îşi petrecu noaptea pe banca din bucătărie. Se trezi cu grumazul ţeapăn şi cu muşchii încleştaţi. Pernilla se grăbea să-şi urmeze călătoria, aşa că Mikael a pregătit imediat micul dejun, şi apoi a întovărăşit-o până la gară. Le rămânea un moment până la plecarea trenului şi ei au cumpărat cafea de la un chioşc de ziare şi s-au aşezat pe o bancă, la capătul peronului, ca să mai vorbească. Cu puţin înainte de sosirea trenului, Pernilla schimbă subiectul.

— Nu-ţi place că mă duc la Skellefteå, constată ea deodată.

Mikael nu ştiu ce să răspundă.

— Nu e nimic periculos. Dar tu nu eşti credincios, nu-i aşa?

— Nu, în orice caz, nu sunt un bun credincios.

— Nu crezi în Dumnezeu?

— Nu, nu cred în Dumnezeu, dar respect faptul că tu o faci. Toată lumea trebuie să creadă în ceva.

Când sosi trenul în gară, se strânseră lung în braţe, până ce Pernilla a fost obligată să se suie în vagon. Pe drum, se întoarse din nou:

— Papa, eu nu fac prozelitism. În ceea ce mă priveşte, tu eşti liber să crezi ce vrei şi eu tot te voi iubi. Dar cred că trebuie să perseverezi în studiile tale biblice.

— Ce spui?

— Am văzut citatele pe care le ai pe perete, spuse ea. Dar de ce le-ai căutat aşa de sinistre şi neurotice? Ei, pussy şi ciao.

A agitat mâna în semn de bun rămas şi a dispărut. Mikael rămase perplex pe peron, privind trenul care alerga spre nord. Ultimul vagon dispărea la cotitură, când semnificaţia comentariului ei şi-a făcut în sfârşit drum în conştiinţa lui; o senzaţie de răceală i-a umplut pieptul.

Mikael s-a năpustit afară din gară, privind ora. Nu era nici un autobuz spre Hedeby înainte de 40 de minute. Nervii lui nu suportau o asemenea aşteptare. A alergat la staţia de taxiuri de pe cealaltă parte a pieţei, unde l-a găsit pe Hussein, cel cu accent de Norrland.

Zece minute mai târziu Mikael plătea cursa, alergând în odaia lui de lucru. Acolo prinsese cu scotch o bucată de hârtie deasupra mesei de scris.

Privi în jurul lui. Apoi, îşi aminti unde putea găsi o Biblie. Luă o bucată de hârtie, găsi cheile pe care le lăsase într-un vas pe fereastră şi alergă tot drumul până la căsuţa lui Gottfried. Mâinile aproape îi tremurau, când a luat Biblia Harrietei de pe etajeră.

Harriet nu notase numere de telefon. Cifrele indicau capitole şi versete din Levitic, a treia carte a lui Moise. Pedepsele.

Magda - 32016
Sara - 32109
RJ - 30112
RL - 32027
Mari - 32018

(Magda), Leviticul, cap. 20, verset 16:

Dacă femeia se va duce la vreun dobitoc, ca să se unească cu el, să ucizi femeia şi dobitocul să se omoare, că sângele lor este asupra lor.

(Sara), Leviticul, cap. 21, verset 9: *Dacă fiica preotului se va spurca prin desfrânare, ea necinsteşte pe tatăl său: să fie arsă cu foc.*

(RJ), Leviticul, cap I, verset 12: *Să o taie apoi în bucăţi, despărţind capul şi grăsimea ei, să aşeze preotul bucăţile pe lemnele care sunt pe focul de pe jertfelnic.*

(RL), Leviticul, cap. 20, vers 27:
Bărbatul care se va culca cu femeie în timpul curgerii ei, şi-i va descoperi goliciunea, acela a descoperit curgerea sângelui ei şi ea şi-a descoperit curgerea sângelui său; amândoi să fie stârpiţi de poporul lor[1].

Mikael ieşi, aşezându-se pe terasa din faţa casei. Nu exista nici o îndoială că Harriet se referea la aceste texte când notase cifrele în carnetul de telefon. Fiecare citat era subliniat cu grijă şi în Biblie. El îşi aprinse o ţigară, ascultând păsările care cântau în apropiere.

Avea cifrele. Dar nu şi numele. Magda, Sara, Mari, RJ şi RL.

Deodată, în el se căscă un abis, când mintea lui făcu un salt intuitiv. Îşi amintise femeile arse la Hedestad, despre care îi vorbise comisarul Gustaf Morell. Cazul Rebecka, cândva spre sfârşitul anilor 1940, fata care fusese violată şi asasinată. *„Să o taie apoi în bucăţi, despărţind capul şi grăsimea ei, să aşeze preotul bucăţile pe lemnele care sunt pe focul de pe jertfelnic.”* Rebecka, RJ. Care era numele ei de familie?

Pentru numele lui Dumnezeu, în ce istorie de nebuni fusese amestecată Harriet?

Henrik Vanger se simţise rău dintr-o dată şi se dusese să se culce, i-a explicat Anna când Mikael a bătut la uşă. Ea îi dădu totuşi drumul să intre şi el putu să-l vadă pe bătrân preţ de câteva minute.

— Răceală de vară, îi explică Henrik, trăgându-şi nasul. Ce voiai?

— Am o întrebare.

— Da?

— Ai auzit vorbindu-se despre ceva ce s-a întâmplat la Hedestad prin anii 1940? O fată, pe nume Rebecka nu ştiu cum, care a fost ucisă ţinându-i-se capul pe jarul unui cămin?

— Rebecka Jacobsson, spuse Henrik, fără să şovăie o clipă. E un nume pe care nu-l voi uita, dar pe care nu l-am auzit rostit de mulţi ani.

— Cunoşti asasinatul?

— Şi încă cum. Rebecka Jakobsson avea douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani când a fost ucisă. Aceasta trebuie să se fi petrecut… cred că era în 1949. A avut loc o anchetă foarte cuprinzătoare, în care am jucat chiar un mic rol.

— Tu? exclamă Mikael surprins.

— Da. Rebecka Jakobsson lucra într-un birou al întreprinderilor Vanger. O fată apreciată, care arăta şi foarte bine. Dar cum se face că mă întrebi aşa, deodată, despre ea?

Mikael nu ştiu ce să-i răspundă. Se ridică şi se duse la fereastră.

— Nu ştiu prea bine, Henrik, dar poate am dat de ceva; trebuie însă să mă mai gândesc la asta.

— Vrei să spui c-ar putea fi o legătură între Harriet şi Rebecka? Dar au fost… Au fost mai mult de şaptesprezece ani între cele două întâmplări.

— Lasă-mă să meditez la asta. Trec mâine, să văd cum te simţi.

Mikael nu l-a întâlnit pe Henrik Vanger a doua zi. Curând după ora unu noaptea, în vreme ce mai era încă la masa din bucătărie şi citea din Biblia Harrietei, a auzit zgomotul unei maşini care trecea peste pod în mare viteză. S-a uitat pe geamul de la bucătărie şi a văzut girofarul albastru al unei ambulanţe.

Plin de presimţiri negre, Mikael s-a precipitat în urma ambulanţei. Era parcată în faţa casei lui Henrik Vanger. La parter era lumină şi a înţeles că se întâmplase ceva. A urcat treptele două câte două, şi în vestibul a întâlnit-o pe Anna Nygren, foarte emoţionată.

— Inima, a spus ea. M-a sculat şi s-a plâns că-l doare inima. Apoi, s-a prăbuşit.

Mikael a strâns în braţe credincioasa menajeră şi a rămas până ce oamenii de la Salvare au coborât cu Henrik pe targă. Martin Vanger, foarte stresat, îi urma de aproape. Tocmai se culcase, când Anna l-a anunţat; era cu picioarele goale în papuci şi avea prohabul deschis. L-a salutat scurt pe Mikael şi s-a întors spre Anna:

[1] Biblia sau Sfânta Scriptură, Bucureşti, Institutul Biblic şi de Misiune Ortodoxă al Bisericii Ortodoxe Române, 1968.

— Merg cu el la spital. Cheamă-i pe Birger şi pe Cecilia, îi dădu el ordin. Şi anunță-l pe Dirch Frode.

— Pot să mă duc eu la Frode, propuse Mikael. Anna dădu din cap, plină de recunoştință.

Să bați la o uşă după miezul nopții înseamnă de cele mai multe ori veşti proaste, îşi spuse Mikael, punând degetul pe soneria lui Dirch Frode. A aşteptat mai multe minute până ce acesta a venit să-i deschidă, evident încă adormit.

— Am veşti proaste. Henrik Vanger a fost transportat la spital. Se pare că este un infarct. Martin a ținut să te previn.

— Dumnezeule, spuse Dirch Frode. Îşi privi ceasul. Suntem vineri 13, spuse el, cu o logică incomprehensibilă şi cu o expresie de perplexitate.

Mikael s-a întors acasă la ora două şi jumătate. A şovăit un moment, pe urmă s-a hotărât să lase pe a doua zi telefonul la Erika. Abia la ora 10, după ce vorbise scurt cu Dirch Frode şi se convinsese că Henrik Vanger mai era în viață, i-a telefonat lui Erika, pentru a-i anunța că noul asociat al revistei *Millennium* fusese internat în spital după un infarct. După cum se aştepta, vestea a fost primită cu tristețe şi nelinişte.

Seara târziu, Dirch Frode a trecut pe la Mikael cu noutăți mai amănunțite despre starea lui Henrik Vanger.

— E în viață, dar nu e bine. A avut un infarct serios şi, în plus, are o infecție în corp.

— L-ai întâlnit?

— Nu. E la terapie intensivă. Martin şi Birger stau şi-l veghează.

— Şansele?

Dirch Frode îşi legăna mâna dintr-o parte într-alta:

— A supraviețuit infarctului, ceea ce este un semn bun. Şi Henrik are în general o condiție bună. Numai că este în vârstă. Nu ne rămâne decât să aşteptăm.

Tăcură un moment, meditând asupra fragilității vieții. Mikael turnă cafea în ceşti. Dirch Frode părea descurajat.

— Trebuie să-ți pun câteva întrebări despre ce se va întâmpla acum, spuse Mikael.

Frode îl privi:

— Condițiile angajării tale nu se schimbă. Ele sunt reglementate printr-un contract care are valabilitate până la sfârşitul anului, fie că Henrik Vanger trăieşte, fie că nu. Nu trebuie să fii neliniştit.

— Nu sunt neliniştit şi nu la asta mă refeream. Mă întreb, cui va trebui să-i raportez, în absența lui?

Dirch Frode suspină:

— Mikael, tu ştii la fel de bine ca şi mine că toată această istorie despre Harriet Vanger nu este decât o distracție pentru Henrik.

— Nu spune aşa.

— Ce vrei să spui?

— Am găsit indicii noi, zise Mikael. L-am informat în parte pe Henrik ieri. Mi-e teamă că asta a contribuit la declanşarea infarctului.

Dirch Frode îl privi pe Mikael cu o privire ciudată.

— Glumeşti.

Mikael scutură din cap.

— Dirch, în ultimele zile am scos la iveală mai mult material despre dispariția Harrietei decât toată cercetarea oficială făcută în cel puțin treizeci şi cinci de ani. Problema mea în momentul de față este că noi nu am stabilit niciodată cui va trebui să raportez, dacă Henrik nu este prezent.

— Poți să-mi spui mie.

— De acord. Trebuie să merg mai departe. Ai timp un moment?

Mikael îi prezentă noile lui descoperiri, cât de pedagogic putu. Arătă secvența de fotografii din Strada Gării şi îşi expuse teoria. Apoi, explică în ce fel propria fiică îl făcuse să dezlege misterul numerelor de telefon. În final, menționă informația despre asasinatul brutal al Rebeckăi Jacobsson, din 1949.

Singura informație pe care o mai ținu pentru sine a fost chipul Ceciliei Vanger la fereastra Harrietei. Încă mai voia să ajungă să vorbească cu ea, înainte de a o pune într-o poziție în care ar fi putut fi suspectată.

Dirch Frode îşi încruntă fruntea în riduri de îngrijorare:

— Pretinzi că asasinarea Rebeckăi are vreo legătură cu dispariția Harrietei?

— Nu ştiu. Pare de necrezut. Dar, în acelaşi timp, rămâne faptul că Harriet a notat inițialele RJ în carnetul ei, cu trimitere la legea despre jertfele prin foc. Rebecka Jakobsson a fost arsă, până ce a murit. Legătura cu familia Vanger este evidentă – ea lucra pentru concernul Vanger.

— Şi cum îți explici toate astea?

— Nu-mi explic, deocamdată. Dar vreau să continui. Te consider ca reprezentant al lui Henrik. Trebuie să iei deciziile în locul lui.

— Ar trebui poate să informăm poliția.

— Nu. În orice caz, nu fără autorizația lui Henrik. Uciderea Rebeckăi Jakobsson este prescrisă de multă vreme şi afacerea este clasată. Ei nu vor redeschide ancheta asupra unei crime care a avut loc acum cincizeci şi patru de ani.

— Înțeleg. Ce ai de gând să faci? Mikael se ridică, făcând înconjurul mesei:

— În primul rând, aş vrea să urmez pista fotografiei. Dacă am putea vedea şi noi ce a văzut Harriet… Cred că ar putea fi o cheie pentru tot ce s-a întâmplat. În al doilea rând, am nevoie de o maşină ca să mă duc la Norsjö şi să urmez pista, ori unde mă va duce ea. Şi, în al treilea rând, aş vrea să merg pe urma citatelor din Biblie. Am făcut legătura între unul din citate şi o crimă deosebit de oribilă. Ne mai rămân patru. Ca să fac asta… De fapt, am nevoie de ajutor.

— Ce fel de ajutor?

— Aş avea nevoie de un asistent de investigare, care să sape prin arhive vechi de ziare şi să găsească pe Magda şi pe Sara şi celelalte nume. Dacă este aşa cum cred eu, Rebecka n-a fost singura victimă.

— Vrei să spui să introducem o altă persoană în secret…

— Dintr-o dată este teribil de multă muncă de investigare care trebuie făcută. Dacă aş fi polițist, într-o anchetă efectivă, aş putea repartiza timpul şi resursele şi aş pune oameni să sape pentru mine. Am nevoie de un profesionist care se pricepe la arhive şi care este şi de încredere.

— Înțeleg… De fapt, eu cunosc un *researcher* competent. Ea a făcut ancheta personală despre tine, lăsă Frode să-i scape, înainte de a se putea abține.

— Care a făcut ce anume? întrebă Mikael Blomkvist cu voce tăioasă.

Dirch Frode înțelese că a spus ceva ce mai bine ar fi trecut sub tăcere. *Încep să îmbătrânesc,* gândi el.

— Am gândit cu voce tare. N-are nici o importanță, încercă el.

— Ai pus să se facă o anchetă personală asupra mea?

— N-a fost nimic dramatic, dragă Mikael. Voiam să te angajăm şi am verificat ce fel de om eşti.

— De aceea părea Henrik să ştie în fiecare moment exact care era poziția mea! Şi această anchetă, cât de serioasă a fost?

— Destul de serioasă, da.

— S-a referit şi la problemele revistei? Dirch Frode ridică din umeri:

— Erau de actualitate.

Mikael aprinse o țigară. Era a cincia pe ziua aceea, înțelese că fumatul lui era pe cale să devină o obişnuință.

— Un raport scris?

— Mikael, nu trebuie să-i acorzi atâta importanță.

— Vreau să citesc acest raport, spuse el.

— Doar Henrik poate să dea permisiunea.

— A, da? Atunci, pot s-o spun altfel: vreau să am acest raport în mână înainte de o oră. Dacă nu-l am, îmi dau demisia imediat şi iau trenul de seară spre Stockholm. Unde se găseşte acest raport?

Dirch Frode şi Mikael Blomkvist se măsurară din ochi timp de câteva secunde. Apoi, Dirch Frode suspină, plecând ochii:

— La mine, în biroul meu.

Cazul Harriet Vanger era fără îndoială cea mai bizară istorie în care Mikael Blomkvist fusese amestecat vreodată. În general, anul acesta fusese, din momentul în care publicase istoria cu Hans-Erik Wennerström, doar un lung şir de suişuri şi coborâşuri, ca într-un *montagne russe* – şi, mai ales, cădere liberă. Şi încă nu se terminase.

Dirch Frode a mai încercat să tergiverseze şi Mikael nu a avut în mână raportul făcut de Lisbeth Salander decât la ora 18. Ceva mai mult de 80 de pagini de analiză şi 100 de pagini cu copii de articole, diplome şi alte detalii marcând viața lui Mikael.

A fost pentru el o experiență ciudată să se vadă descris în ceea ce putea fi considerat aproape o combinație de biografie şi raport al serviciilor secrete.

Mikael simțea o uimire crescândă, văzând cât de amănunțit era raportul. Lisbeth Salander pusese accent pe detalii pe care el le considerase înmormântate pentru totdeauna în groapa de gunoi a istoriei. Ea scosese la lumină o legătură din tinerețe cu o sindicalistă înflăcărată la vremea aceea, astăzi om politic cu normă întreagă. *Cu cine naiba vorbise despre asta?* Găsise un grup rock Bootstrap, despre care nimeni pe lume nu mai avea idee, şi pe bună dreptate, îi cercetase economia în cele mai mici detalii. *Dar, la dracu, cum o făcuse?*

În calitate de jurnalist, Mikael consacrase numeroşi ani căutând informații asupra diferitelor persoane şi era în măsură să judece ca un profesionist calitatea muncii acesteia. Pentru el nu exista nici o îndoială că Lisbeth Salander era un extraordinar investigator. Se îndoia foarte tare că el însuşi ar fi fost în stare să producă un raport de aceeaşi valoare despre o persoană total necunoscută.

Mikael a mai notat şi faptul că, de fapt, nu existase niciodată vreun motiv ca el şi Erika să respecte o distanță politicoasă în compania lui Henrik Vanger; acesta era deja informat, cu amănunte, despre relația lor de atâția ani şi despre triunghiul cu Greger Beckman. Lisbeth Salander făcuse, de asemenea, o evaluare de o exactitate ce-ți dădea fiori asupra stării revistei *Millennium:* Henrik Vanger ştia cât de rău mergea, când luase legătura cu Erika, oferindu-se drept coproprietar. *De fapt, ce joc juca el?*

Afacerea Wennerström nu fusese tratată decât superficial, dar Lisbeth Salander asistase în mod sigur la câteva audiențe la tribunal. Ea îşi punea întrebări asupra comportamentului bizar al lui Mikael, atunci când acesta refuzase să se pronunțe în timpul procesului. *Isteață tipă, oricine o fi ea.*

În secunda următoare, Mikael sări în picioare, neputând să-şi creadă ochilor. Lisbeth Salander scrisese un scurt pasaj despre cum credea ea că vor evolua lucrurile după proces. Ea scrisese aproape cuvânt cu cuvânt comunicatul de presă pe care el şi Erika îl făcuseră public în momentul în care părăsise postul de redactor-şef al revistei *Millennium.*

Dar Lisbeth Salander folosise chiar propria lui schiță de comunicat! Verifică din nou prima pagină a raportului. Era datat cu trei zile înainte ca Mikael Blomkvist să primească în mână decizia tribunalului. *Nu era posibil!*

În ziua aceea, comunicatul de presă nu exista decât într-un singur loc din lume: în computerul lui Mikael! În iBook-ul lui personal, nu în computerul de serviciu de la redacție. Textul nu fusese niciodată tipărit. Nici măcar Erika Berger nu avea vreo copie, deşi ei discutaseră subiectul la modul general.

Mikael Blomkvist lăsă să cadă pe masă ancheta făcută de Lisbeth Salander. Se hotărî să nu-şi mai aprindă o nouă țigară; îşi puse geaca şi ieşi în noaptea luminoasă, cu o săptămână înainte de *midsommar.* Urmă plaja de-a lungul canalului, trecând prin fața curții Ceciliei Vanger, apoi pe lângă iahtul de un lux ostentativ ancorat în fața vilei lui Martin Vanger. Se plimba cu paşi rari, reflectând. În cele din urmă, se aşeză pe un bolovan şi privi balizele luminoase care clipeau în golful Hedestadului. Nu exista decât o singură concluzie posibilă.

Ai intrat în computerul meu, domnişoară Salander, îşi spuse el cu voce tare. *Eşti un hacker blestemat.*

18
Miercuri 18 iunie

Lisbeth Salander s-a trezit tresărind dintr-un somn fără vise. Avea o vagă senzație de greață. Nu trebuia să întoarcă capul, ca să ştie că Mimmi plecase deja la slujbă, însă mirosul ei rămăsese în aerul închis al dormitorului. Seara trecută băuse prea multe beri, la întâlnirea de marți de la „Moară”, împreună cu fetele de la *Evil Fingers.* Chiar înainte de ora închiderii îşi făcuse apariția Mimmi, care o acompaniase acasă şi în pat.

Spre deosebire de Mimmi, Lisbeth Salander nu se considerase niciodată o adevărată lesbiană. Nu reflectase niciodată dacă era hetero-, homo- sau poate bisexuală. În general, puțin îi păsa de etichete şi considera că nu e treaba nimănui cu cine îşi petrecea ea noaptea. Dacă ar fi trebuit neapărat să-şi exprime preferința sexuală, ar fi ales băieții – în orice caz, ei dominau statistic. Problema era doar să găsească unul care să nu fie tembel şi eventual bun la pat, iar Mimmi era un compromis foarte dulce, cu o deosebită capacitate de a o excita. O întâlnise într-un cort de vândut bere la *Pride Festival,* în urmă cu un an, şi ea era singura persoană pe care Lisbeth o introdusese în grupul *Evil Fingers.* Relația lor se menținuse de bine, de rău tot anul care trecuse, dar pentru amândouă continua să fie doar un fel de a-şi trece timpul. Mimmi avea un trup fierbinte şi moale, bun de îmbrățişat, dar era în acelaşi timp o ființă umană lângă care Lisbeth putea să se trezească şi să-şi ia micul dejun.

Ceasul deşteptător de pe noptieră arăta nouă şi jumătate şi ea tocmai se întreba ce-o putuse trezi, când soneria de la intrare se auzi din nou. Se ridică, uluită. Nimeni nu avea obiceiul să sune la ea la ora aceea. De altminteri, aproape nimeni nu suna la nici o oră. Încă adormită, îşi înfăşură cearşaful în jurul trupului, se clătină până în hol şi deschise. Privirea îi căzu direct în ochii lui Mikael Blomkvist şi, simțind cum o cuprinde panica, făcu, fără voie, un pas înapoi.

— Bună dimineața, domnişoară Salander, o salută el voios. Vad că ați avut o seară târzie. Pot să intru?

Fără să aştepte vreo invitație, păşi peste prag, închizând uşa în urma lui. Cercetă curios mormanul de haine de pe podea şi muntele de ziare şi aruncă o privire spre uşa dormitorului, în vreme ce universul lui Lisbeth Salander începuse să se rotească în sens greşit – *cum, cine, ce?* Mikael Blomkvist îi privi amuzat gura larg deschisă de uimire.

— Presupun că încă nu ai luat micul dejun, aşa că am cumpărat cornuri. Unul cu rostbiff, altul cu curcan şi muştar şi al treilea, vegetarian, cu avocado. Nu ştiam ce preferi. Rostbiff?

Dispăru în bucătărie şi găsi imediat filtrul de cafea.

— Unde ții cafeaua? strigă el.

Salander rămase ca paralizată în hol, până ce auzi robinetul curgând. Atunci, făcu trei paşi rapizi.

— Stop! Înțelese că striga şi îşi domoli glasul. La dracu! Nu e posibil să dai buzna, aşa, ca şi cum ai locui aici. Nici măcar nu ne cunoaştem.

Mikael Blomkvist se opri din turnatul apei în aparatul de făcut cafea şi o privi peste umăr. Îi răspunse pe un ton grav:

— Greşeşti! Mă cunoşti mult mai bine decât majoritatea oamenilor. Sau nu-i aşa?

Apoi, întorcându-i spatele, continuă să toarne apa şi începu să deschidă cutiile de lângă chiuvetă.

— Şi, apropo de asta, ştiu cum faci. Îți cunosc secretele.

Lisbeth Salander închise ochii, dorind ca podeaua să i se deschidă sub picioare. Se afla într-o stare de paralizie intelectuală. Era mahmură. Situația era ireală şi creierul ei refuza să funcționeze. Niciodată până atunci nu întâlnise fată-n față pe vreunul dintre subiecții anchetelor ei. *Ştie unde locuiesc!* El se afla în bucătăria ei. Era imposibil. Aşa ceva nu avea cum să se întâmple. *Ştie cine sunt!*

Înțelese brusc că cearşaful aluneca şi-l strânse mai tare în jurul trupului. El spuse ceva ce ea prima dată nu înțelese:

— Trebuie să stăm de vorbă, repetă el. Dar cred că mai întâi trebuie să faci un duş.

Ea încercă să vorbească coerent.

— Auzi – dacă vrei să faci scandal, nu cu mine trebuie să vorbeşti. Mi-am făcut doar treaba. Trebuie să discuți cu şeful meu.

El se plasă în fața ei, cu palmele desfăcute. *Sunt neînarmat.* Un semn de pace universal.

— Am vorbit deja cu Dragan Armanski. De altfel, el vrea să-i telefonezi – ieri n-ai răspuns deloc la mobil.

Veni spre ea. Ea nu simți vreo amenințare, dar se dădu totuşi înapoi câțiva centimetri când îi atinse brațul, arătând spre uşa de la baie. Nu-i plăcea să fie atinsă fără permisiune, chiar dacă intenția era prietenească.

— Totul e în ordine, spuse el cu voce liniştită. Doresc însă foarte mult să discut cu tine. Când te vei trezi, vreau să spun. Cafeaua va fi gata, când vei avea ceva pe tine. Hai. La duş.

Îl ascultă, lipsită de voință. *Lisbeth Salander nu este niciodată lipsită de voință,* gândi ea.

În sala de baie se sprijini de uşă, încercând să-şi adune gândurile. Era mai zdruncinată decât crezuse că e posibil. Apoi, înțelese că vezica era pe cale să facă explozie şi că un duş nu era numai un sfat bun, dar chiar o necesitate, după tumultul nopții. Când a terminat, s-a strecurat în dormitor şi-a tras pe ea chiloți, blugi, un tricou cu textul *Armageddon was yesterday – today we have a serious problem.*

După o clipă de reflecție, a căutat jacheta de piele pe care o aruncase pe un scaun. A scos din buzunar pistolul electric, controlând încărcătura şi vârându-l în buzunarul din spate de la blugi. Mirosul de cafea se răspândise în apartament. Respiră adânc şi se înapoie în bucătărie.

— Nu faci niciodată curat! îi spuse el în semn de bun venit.

Umpluse chiuveta cu farfurii vechi, golise scrumierele, aruncase pachetul de lapte stricat şi curățase masa de stratul vechi de cinci săptămâni de ziare, o ştersese şi pusese ceşti şi – chiar, nu glumise – cornurile. Păreau îmbietoare şi de fapt era înfometată după noaptea cu Mimmi. *OK, vom vedea unde vom ajunge.* Se aşeză în fața lui, aşteptând.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Rostbiff, curcan, sau vegetarian?

— Rostbiff.

— Atunci, iau eu curcanul.

Au mâncat în tăcere, în vreme ce se observau unul pe altul. După ce şi-a mâncat cornul, a mai băgat în ea şi jumătatea cu avocado rămasă. Apoi, a luat un pachet mototolit de pe pervazul ferestrei şi a scos o țigară.

— Ei bine, acum ştiu, spuse el rupând tăcerea. Poate nu sunt la fel de bun ca tine în anchete personale, dar acum am aflat că nu eşti nici vegetariană, nici – cum credea Dirch Frode – anorexică. Am să adaug informațiile în raportul despre tine.

Salander îl privi țintă, dar când îi văzu fața înțelese că o lua peste picior. Părea aşa de amuzat, că nu putu să nu-i răspundă la fel. Îi oferi un surâs strâmb. Situația era total lipsită de sens. Împinse farfuria la o parte. El avea ochi prietenoşi. La urma urmei, nu era un om rău, decise ea. De altfel, nimic din anchetă nu arăta că ar fi vreun mizerabil plin de răutate, care să-şi bată gagicile sau ceva în genul ăsta. Îşi aduse aminte că ea era cea care ştia tot despre el – şi nu invers. *Cunoaşterea este putere.*

— Ce te amuză? îl întrebă ea.

— Iartă-mă. De fapt, nu planificasem o intrare de genul ăsta. Nu aveam intenția să te sperii, cum am făcut probabil. Dar trebuia să-ți vezi fața când ai deschis uşa. Era de neuitat. Nu am rezistat tentației de a mă amuza un pic pe seama ta.

Tăcere. Spre propria ei uimire, Lisbeth Salander găsi compania lui forțată destul de acceptabilă – sau, oricum, nu neplăcută.

— Trebuie să consideri toate astea drept răzbunarea mea teribilă, pentru că ai cotrobăit în viața mea particulară, spuse el vesel. Ți-e frică de mine?

— Nu, răspunse Salander.

— Foarte bine. Nu sunt aici ca să-ți fac rău sau să mă cert cu tine.

— Dacă încerci să mă atingi, o să te lovesc. Rău. Mikael o cercetă. Avea un pic peste 150 cm şi nu părea să aibă prea multă apărare împotriva unui răufăcător care s-ar fi introdus în apartament. Dar ochii ei erau inexpresivi şi calmi.

— Nu e de actualitate, spuse el în cele din urmă. Nu am vreo intenție rea. Trebuie să vorbesc cu tine. Dacă doreşti să plec, trebuie doar s-o spui. Rămase o clipă pe gânduri. E ciudat, dar am impresia… Nu, nimic, îşi întrerupse el fraza.

— Ce?

— Ştiu că nu are sens, dar acum patru zile nici măcar nu ştiam că exişti. Apoi, am citit analiza pe care ai făcut-o despre mine – el scotoci în geanta de umăr şi găsi raportul –, ceea ce nu a fost în întregime o lectură amuzantă.

Tăcu, privind o vreme pe fereastra bucătăriei.

— Pot să iau o țigară de la tine? Ea îi împinse pachetul.

— Ai spus adineauri că nu ne cunoaştem, şi eu ți-am răspuns că nu-i adevărat. Arătă spre raport. Nu te-am ajuns încă din urmă – am făcut doar un control de rutină ca să-ți găsesc adresa, data naşterii şi altele de felul acesta –, dar tu ştii în mod sigur o grămadă despre mine. Multe dintre ele sunt lucruri foarte personale şi pe care doar prietenii mei cei mai apropiați le cunosc. Şi acum, stau în bucătăria ta şi mănânc cornuri cu tine.

Ne-am cunoscut de o jumătate de oră, iar eu am avut dintr-o dată senzația că ne ştim de mulți ani. Înțelegi ce vreau să spun? Ea dădu din cap.

— Ai ochi frumoşi, spuse el.

— Tu ai ochi amabili, răspunse ea. El nu putu înțelege dacă era ironică.

Tăcere.

— Pentru ce ai venit aici? întrebă ea brusc.

Kalle Blomkvist – porecla îi veni în minte şi îşi stăpâni impulsul de a o spune cu voce tare – păru dintr-o dată foarte serios. În ochii lui se afla oboseală. Siguranța pe care o afişase mai înainte, când intrase la ea, dispăruse şi ea trase concluzia că gluma se terminase, sau cel puțin fusese dată deoparte. Pentru prima oară simțea că el o cerceta cu o seriozitate gânditoare. Nu putea să înțeleagă ce se petrecea în creierul lui, dar simți imediat că vizita lui luase o tonalitate mai gravă.

Lisbeth Salander era conştientă că liniştea ei era doar de suprafață şi că, de fapt, încă nu avea control asupra nervilor. Vizita cu totul neaşteptată a lui Blomkvist o zdruncinase într-un fel pe care niciodată nu-l mai simțise. Îşi câştiga pâinea spionând oamenii. De fapt, nu definise niciodată ceea ce făcea pentru Dragan Armanski drept o *muncă adevărată,* ci mai curând ca o petrecere a timpului complexă, aproape un hobby.

Adevărul era – ceea ce constatase de multă vreme – că îi făcea plăcere să sape în viața altor oameni şi să descopere secrete pe care aceştia încercau să le ascundă. Făcuse acest lucru – într-o formă sau alta – de când putea să-şi amintească. Şi o mai făcea şi astăzi, nu numai când îi dădea Armanski vreo misiune, ci şi doar de plăcere. Acest lucru îi dădea o senzație de satisfacție – exact ca într-un complicat joc pe calculator, dar cu deosebirea că era vorba de persoane adevărate. Şi acum, dintr-o dată, hobby-ul ei se afla în propria ei bucătărie şi-i oferea cornuri. Situația părea cu totul absurdă.

— Am o problemă fascinantă, spuse Mikael. Spune-mi, când ai făcut pentru Dirch Frode ancheta despre mine… aveai vreo idee la ce urma să folosească?

— Nu.

— Scopul de a obține informații despre mine era că Dirch Frode, sau, mai curând, patronul lui, voia să mă angajeze pentru o treabă de *free-lancer.*

— Aha. El îi adresă un surâs slab:

— Într-o zi, o să avem noi doi o discuție despre aspectul moral al cotrobăirii în viața particulară a unui alt om. Dar, pentru moment, am altă problemă… însărcinarea pe care am primit-o, şi pe care, dintr-un motiv cu totul de neînțeles, am acceptat-o, este fără îndoială treaba cea mai bizară pe care am făcut-o vreodată. Lisbeth, pot să am încredere în tine?

— Cum adică?

— Dragan Armanski spune că eşti întru totul de încredere. Dar eu vreau să te întreb pe tine. Pot să-ți povestesc secrete, fără să le transmiți mai departe, altcuiva?

— Aşteaptă. Prin urmare, ai vorbit cu Dragan, el te-a trimis aici?

Am să te omor cu mâna mea, armean blestemat.

— Ei, nu chiar precis. Tu nu eşti singura care poate obține adresa cuiva, şi eu m-am descurcat singur. Te-am căutat în registrele de stare civilă. Există trei persoane care se numesc Lisbeth Salander şi celelalte două nu intrau în discuție. Dar l-am contactat ieri pe Armanski şi am avut o lungă conversație. Şi el credea la început că venisem să fac scandal, pentru că tu ai scotocit în viața mea personală, dar, până la urmă, s-a convins că aveam o cerere cu totul legitimă.

— Şi care este ea?

— Patronul lui Dirch Frode m-a angajat, după cum am spus, pentru o misiune. Acum, am ajuns la un punct în care am nevoie de ajutorul unui investigator competent, cu cea mai mare viteză. Frode mi-a povestit despre tine şi mi-a spus că eşti competentă. Asta i-a scăpat fără voie şi aşa am aflat că tu făcuseşi o anchetă asupra mea. Ieri am vorbit cu Armanski şi i-am explicat ce voiam. A fost de acord cu totul şi a încercat să te sune, dar tu n-ai răspuns la telefon, aşa că… iată-mă aici. Poți să-l suni pe Armanski şi să verifici, dacă doreşti.

I-au trebuit mai multe minute lui Lisbeth ca să găsească telefonul, sub grămada de haine pe care Mimmi o ajutase să şi le scoată. Mikael Blomkvist privea cu mare interes căutările ei jenate, în vreme ce dădea un tur prin apartament. Mobilele păreau toate găsite la containerul de gunoi. Pe un birou mic din camera de zi avea o instalație informatică impresionantă. Un DVD, pe un raft. Colecția de CD-uri era departe de a fi impresionantă – vreo zece discuri amărâte, cu grupuri de care Mikael nu auzise niciodată, iar pe copertă, membrii formațiilor semănau cu vampirii din spațiul extraterestru. Constată că nu muzica era domeniul ei.

Salander văzu că Armanski o sunase de nu mai puţin de şapte ori în seara precedentă şi de două ori în dimineaţa aceasta. Îi formă numărul, în vreme ce Mikael se rezemase de tocul uşii, ca să asculte conversaţia.

— Eu… îmi pare rău, l-am închis… Ştiu că vrea să mă angajeze… Nu, e aici, la mine… Ea ridică vocea: Dragan, sunt mahmură şi mă doare capul, aşa că termină cu bombăneala; ai fost de acord cu misiunea sau nu?…

Mulţumesc.

Clic.

Lisbeth Salander îl privi pe Mikael Blomkvist prin uşa întredeschisă. Îi contempla CD-urile şi cărţile din bibliotecă; tocmai găsise un flacon de medicamente închis la culoare şi fără etichetă, pe care îl privea curios contra luminii. Când tocmai se pregătea să-i deşurubeze capacul, ea întinse mâna şi îi luă flaconul, se înapoie în bucătărie, lăsându-se pe scaun şi masându-şi fruntea, până ce Mikael se aşeză din nou.

— Regulile simt simple, spuse ea. Nimic din ceea ce discuţi cu mine sau cu Dragan Armanski nu va ajunge la cineva din afară. Vom semna un contract, prin care Milton Security se obligă să păstreze tăcerea. Eu vreau să ştiu despre ce este vorba, înainte de a hotărî dacă vreau sau nu să lucrez pentru tine. Asta înseamnă că tot ceea ce îmi vei povesti va rămâne între noi, fie că iau misiunea, fie că nu, în afară de cazul când se dovedeşte că e vorba despre o acţiune criminală gravă. În acest caz, eu voi raporta lui Dragan, care la rândul lui va înştiinţa poliţia.

— Bun. El ezită. Armanski poate că nu ştie exact pentru ce vreau să te angajez…

— Mi-a spus că vrei să te ajut cu *research* istoric.

— Da, e adevărat. Dar ceea ce vreau eu să faci e să mă ajuţi să identific un ucigaş.

Lui Mikael i-a luat mai bine de o oră ca să-i povestească toate detaliile complicate din cazul Harriet Vanger. Nu a lăsat deoparte nimic. Primise aprobarea lui Frode să o angajeze şi, ca să facă asta, trebuia să aibă totală încredere în ea.

I-a povestit şi despre relaţia lui cu Cecilia Vanger şi cum descoperise chipul acesteia la fereastra Harrietei. I-a dat lui Lisbeth mai multe detalii exacte despre personalitatea acesteia. Începuse să admită că Cecilia urcase bine pe lista suspecţilor. Dar era încă departe de a înţelege cum putea Cecilia să aibă legături cu un asasin care era activ încă pe vremea când ea era un copil.

La sfârşit, i-a dat lui Lisbeth Salander o copie a listei din agenda de telefon:

— Ce vrei să fac?

— Eu am identificat pe RJ, Rebecka Jacobsson, şi am făcut conexiunea între ea şi un citat din Biblie care vorbeşte despre sacrificiile prin foc. A fost ucisă într-un fel asemănător cu cel descris în citat, şi anume capul ei a fost pus pe cărbuni aprinşi. Dacă am dreptate, vom mai găsi patru victime – Magda, Sara, Mari şi RL.

— Crezi că sunt moarte? Asasinate?

— Este vorba de un criminal care opera în anii 1950, şi poate 1960. Şi care, într-un fel sau altul, avea o legătură cu Harriet Vanger. Am parcurs numerele vechi din *Hedestads-Kuriren.* Asasinarea Rebeckăi este singura crimă monstruoasă pe care am găsit-o având vreo legătură cu Hedestad. Vreau ca tu să continui cercetările pentru restul Suediei.

Magda - 32016
Sara - 32109
RJ - 30112
RL - 32027
Mari - 32018

Lisbeth Salander rămase cufundată în gânduri, păstrând o tăcere inexpresivă o vreme aşa, îndelungată, că Mikael începu să se mişte plin de nerăbdare. Se întreba dacă alesese persoana potrivită, când ea sfârşi prin a ridica ochii:

— De acord. Iau misiunea. Dar vei începe prin a semna un contract cu Armanski.

Dragan Armanski scoase pe imprimantă contractul pe care Mikael Blomkvist urma să-l ia cu el la Hedestad, să i-l dea lui Dirch Frode, ca să-l semneze. Când s-a reîntors în biroul lui Lisbeth Salander, a văzut prin uşa de sticlă cum ea şi Mikael Blomkvist stăteau aplecaţi peste computerul ei. Mikael avea mâna pe umărul fetei – *o atingea* –, arătându-i ceva. Armanski şi-a încetinit paşii.

Mikael spuse ceva ce păru s-o uimească pe Salander. Apoi, ea începu să râdă tare.

Armanski n-o auzise niciodată râzând, deşi timp de mulţi ani încercase să-i câştige încrederea. Mikael Blomkvist o cunoştea de cinci minute şi ea râdea deja cu el!

Dintr-o dată, îl detestă pe Mikael Blomkvist, cu o intensitate care-l surprinse. Îşi drese glasul în pragul uşii şi puse pe masă dosarul de plastic cu contractul.

Mikael a apucat să facă o scurtă vizită la redacţia revistei *Millennium,* în după-amiaza aceea. Era prima dată de când îşi făcuse curăţenie în birou, înainte de Crăciun, şi dintr-o dată i se părea ciudat să suie scările totuşi atât de familiare. Nu schimbaseră codul de la intrare şi el a putut să se strecoare pe uşa redacţiei, fără să se facă remarcat şi să rămână un moment, privind în jur.

Localul revistei avea forma unui L. Intrarea propriu-zisă era un hol mare, care înghiţea mult spaţiu, fără să poată fi cu adevărat utilizabil. Îl mobilaseră cu o canapea şi fotolii, unde puteau primi vizitatorii. În spatele canapelei se afla o sală de mese cu chicinetă, toaletele şi două debarale cu rafturi pentru arhivă. Acolo mai era şi o masă de lucru pentru practicant. La stânga intrării, un glasvand dădea spre atelierul lui Christer Malm; acesta avea o firmă proprie care ocupa 80 m^2 şi cu uşă proprie, de pe scară. La stânga, se afla redacţia propriu-zisă, pe aproximativ 150 m^2, cu faţadă de geam, care dădea spre Götgatan.

Erika făcuse aranjarea şi despărţise prin pereţi interiori trei încăperi pentru trei colaboratori şi un birou mare, comun, pentru ceilalţi trei. Ea pusese stăpânire pe cea mai mare dintre camere, în fundul redacţiei, şi-l plasase pe Mikael în celălalt capăt. Era singurul birou în care se putea vedea de la intrare. El notă că nimeni nu se instalase acolo.

Cea de a treia cameră, un pic mai retrasă, era ocupată de Sonny Magnusson, şaizeci de ani, care fusese un foarte eficient vânzător de spaţiu publicitar timp de mulţi ani. Erika îl găsise pe Sonny pe vremea când acesta era şomer, după restructurări la societatea unde lucrase cea mai mare parte a vieţii. Sonny era la vârsta la care nu se mai aştepta la o angajare. Erika îl alesese special; îi oferise un mic salariu fix şi un procentaj din veniturile publicitare. Sonny acceptase momeala şi nici unul dintre ei nu regretase. Dar, în cursul ultimului an, nu mai contase cât de energic era el; venitul din reclame, căzuse catastrofal. Veniturile lui Sonny scăzuseră la fel de dramatic, dar, în loc să-şi caute altceva, strânsese cureaua şi rămăsese credincios la post. *Spre deosebire de mine, care am provocat căderea,* gândi Mikael.

În cele din urmă, Mikael îşi strânse curajul şi păşi în redacţia care era pe jumătate goală. Putea s-o vadă pe Erika, cu telefonul la ureche în camera ei. Numai doi colaboratori erau la redacţie. Monika Nilsson, treizeci şi şapte de ani, reporter generalist specializat în supravegherea evenimentelor politice şi probabil cel mai autentic cinic pe care Mikael îl întâlnise vreodată. Lucra la *Millennium* de nouă ani şi se simţea extraordinar. Henry Cortez avea douăzeci şi patru de ani şi era cel mai tânăr colaborator; el intrase pe uşa redacţiei ca stagiar, direct de la Institutul de Ziaristică, în urmă cu doi ani, explicându-le că vrea să lucreze la *Millennium* şi nicăieri altundeva. Erika nu avea buget ca să-l angajeze, dar i-a oferit un birou într-un colţ şi l-a luat ca *free-lancer* permanent.

Amândoi scoaseră strigăte de bucurie, văzându-l. A primit sărutări şi palme prieteneşti pe spate. L-au întrebat imediat dacă avea de gând să se reîntoarcă la lucru şi au suspinat dezamăgiţi auzind că mai avea o jumătate de an de detaşare în Norrland şi că nu venise decât să-i salute şi să vorbească cu Erika.

Şi Erika a fost încântată văzându-l; i-a turnat cafea şi a închis uşa de la biroul ei. L-a întrebat imediat despre starea sănătăţii lui Henrik Vanger. Mikael i-a spus că nu ştia mai mult decât ce-i putuse povesti Dirch Frode: situaţia era serioasă, dar bătrânul mai era încă în viaţă.

— Ce faci în oraş?

Mikael s-a simţit dintr-o dată jenat. Suise la redacţie dintr-un impuls de moment, căci Milton Security se afla la doar câteva intersecţii distanţă. I se părea dificil să-i explice Erikăi că tocmai angajase un consultant privat care intrase fraudulos în calculatorul lui. Se mulţumi să ridice din umeri şi spuse că a fost obligat să vină la Stockholm într-o treabă care avea de-a face cu Vanger şi că se înapoia imediat în nord. O întrebă cum stăteau lucrurile la redacţie.

— La „veşti bune” se află faptul că atât volumul de reclame, cât şi numărul de abonaţi continuă să crească, dar e şi un nor negru neliniştitor care creşte.

— Cum adică?

— Janne Dahlman.

— Bineînţeles.

— Am fost obligată să am o discuţie particulară cu el în aprilie, imediat după ce am dat informaţia că Henrik Vanger a devenit coproprietar. Nu ştiu dacă este doar natura lui negativă sau ceva mai serios. Dacă nu cumva face un joc.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mai am nici o încredere în el. După ce eu şi Christer semnasem înțelegerea cu Henrik Vanger, aveam de ales între a informa imediat redacția că nu mai eram în pericol să închidem în toamnă sau…

— Sau să informați selectiv, doar pe unii colaboratori.

— Exact. Poate că sunt eu paranoică, dar nu voiam să risc ca Dahlman să lase să transpire toată povestea. Aşa că am hotărât să informăm întreaga redacție, chiar în ziua în care contractul devenea oficial. Deci, am tăcut mai mult de o lună.

— Şi?

— Ei bine, era prima veste bună pe care o primea redacția după un an întreg. Toți au fost în culmea bucuriei, în afară de Dahlman. Vreau să spun – nu suntem cea mai mare redacție din lume. Prin urmare, au fost trei persoane care săreau în sus de bucurie, plus stagiarul, şi unul care era nebun de furie că n-a fost anunțat mai devreme de înțelegere.

— Nu greşea întru totul…

— Ştiu. Dar fapt este că a continuat să bombăne despre asta zi după zi şi ambianța în redacție a devenit insuportabilă. După două săptămâni de rahat, l-am chemat în odaia mea şi l-am lămurit că motivul pentru care redacția n-a fost informată era că eu nu mai aveam încredere în el şi nu eram sigură că-şi va ține gura.

— Şi el, cum a luat-o?

— Mai întâi, a fost, desigur, foarte rănit şi jignit. Eu n-am dat înapoi şi i-am dat un ultimatum – ori face un efort, ori începe să-şi caute altă slujbă.

— Şi?

— Şi-a dat silința. Dar, stă de-o parte şi atmosfera este foarte încordată între el şi restul redacției. Christer nu-l mai suportă şi i-o arată destul de fățiş.

— Şi tu, pentru ce-l bănuieşti pe Dahlman? Erika suspină:

— Nu ştiu. Noi l-am angajat acum un an, atunci începuse deja scandalul cu Wennerström. Nu pot dovedi nimic, dar am sentimentul că el nu lucrează pentru noi.

Mikael dădu din cap:

— Trebuie să ai încredere în instinctele tale.

— Poate că e doar un amărât, care nu-şi găseşte locul şi de aceea creează o ambianță neplăcută.

— E posibil. Dar sunt de acord cu tine că am făcut o greşeală, angajându-l.

Douăzeci de minute mai târziu, Mikael traversa Slussen pe drum spre nord, în automobilul pe care îl împrumutase de la soția lui Frode. Era un Volvo vechi de zece ani, pe care ea nu-l folosea niciodată. Mikael primise permisiunea să-l utilizeze de câte ori voia.

Erau detalii mici şi subtile pe care Mikael le-ar fi putut trece cu vederea dacă n-ar fi fost atent. Un teanc de hârtii era mai dezordonat decât îşi amintea. Un dosar nu era pus cum trebuie în raft. Sertarul biroului era închis cu totul – Mikael ştia sigur că rămăsese un pic întredeschis în ajun, când părăsise insula pentru a se duce la Stockholm.

Un moment a rămas nemişcat, şovăind. Apoi, în el s-a întărit convingerea că cineva intrase în casă.

A ieşit pe verandă, privind în jur. Închisese uşa, dar era o încuietoare veche, obişnuită, care, cu siguranță, putea fi deschisă cu o şurubelniță şi era greu de ştiut câte chei existau de fapt. Intră din nou şi cercetă sistematic camera de lucru, ca să vadă dacă dispăruse ceva. După un moment, constată că totul părea să fie acolo.

Rămânea faptul că cineva intrase în casă, se instalase în camera lui de lucru şi cotrobăise printre hârtii şi dosare. Avusese computerul cu el, aşa că nimeni nu-l putuse atinge. Se ridicau două întrebări. Cine? Şi cât de mult putuse descoperi misteriosul vizitator?

Dosarele erau părți din colecția lui Henrik Vanger, pe care el le readusese aici, după ieşirea din puşcărie. Acolo nu se afla nimic nou. Carnetele de însemnări de pe masă erau criptice pentru cineva neinițiat – dar cât de neinițiat era cel care cotrobăise pe acolo?

Cel mai grav era un mic dosar de plastic de pe masă, unde el pusese lista cu telefoane şi copia scrisă pe curat a citatelor din Biblie la care se refereau de fapt numerele. Cel care căutase acolo ştia că el descifrase codul.

Cine?

Henrik Vanger se afla la spital. N-o putea bănui pe menajera lui, Anna. Dirch Frode? Dar îi povestise acestuia toate detaliile. Cecilia Vanger amânase călătoria în Florida şi se întorsese de la Londra împreună cu sora ei. N-o întâlnise după venirea ei, dar o întrezărise în ajun, când trecuse cu automobilul peste pod. Martin Vanger. Harald Vanger. Birger Vanger – el apăruse pentru un consiliu de familie la care Mikael nu fusese invitat, în ziua de după atacul de cord al lui Henrik. Alexander Vanger. Isabella Vanger – în nici un caz, o persoană simpatică.

Cu cine vorbise Frode? Ce lăsase să-i scape? Câţi dintre cei apropiaţi aflaseră că Mikael avusese de fapt succes în cercetări?

Era trecut de opt seara. A sunat la o lăcătuşerie de urgenţă din Hedestad, comandând o broască nouă. Lăcătuşul i-a spus că poate veni a doua zi, dar Mikael i-a promis plată dublă, dacă venea imediat. Au căzut de acord pentru ora zece jumătate noaptea, să vină să-i instaleze o încuietoare de securitate.

În aşteptarea lăcătuşului, Mikael s-a dus la Dirch Frode şi la nouă şi jumătate i-a bătut la uşă. Soţia lui Frode l-a condus în grădina din spatele casei, oferindu-i o bere rece, pe care Mikael a primit-o recunoscător. Voia să ştie care era starea lui Henrik Vanger.

Dirch Frode a clătinat din cap:

— L-au operat. Avea depuneri în arterele coronare. Doctorul spune că însuşi faptul că mai trăieşte e îmbucurător, dar că situaţia va fi critică în următoarele zile.

Rămaseră pe gânduri o vreme, bându-şi berea.

— Ai vorbit cu el?

— Nu. Nu poate vorbi încă. Cum a mers la Stockholm?

— Lisbeth Salander a acceptat. Aici e contractul de la Dragan Armanski. Trebuie să-l semnezi şi să-l trimiţi.

Frode aruncă o privire pe foaia de hârtie.

— N-aş zice că e ieftină, constată el.

— Henrik are mijloace.

Frode aprobă, scoase pixul din buzunarul de la piept şi-şi mâzgăli iscălitura.

— E bine s-o semnez câtă vreme Henrik mai este în viaţă. Poţi să treci pe la Konsum, s-o pui la cutia poştală?

La miezul nopţii, Mikael era deja în pat, dar nu putea adormi. Până atunci, şederea la Hedeby avusese caracterul cercetării unor bizarerii istorice. Dar dacă cineva fusese destul de interesat de activităţile lui, ca să pătrundă în odaia de lucru, poate că istoria era mai aproape de prezent decât crezuse.

Brusc, Mikael fu izbit de gândul că poate mai erau şi alţii interesaţi de ocupaţiile sale. Apariţia neaşteptată a lui Henrik Vanger în consiliul de administraţie al revistei *Millennium* în nici un caz nu scăpase atenţiei lui Hans-Erik Wennerström. Sau asemenea gânduri erau doar semnul că era pe cale să devină paranoic?

Mikael se dădu jos din pat şi se plasă gol în faţa ferestrei de la bucătărie, privind gânditor biserica de pe cealaltă parte a podului. Îşi aprinse o ţigară.

Nu se putea dumiri asupra lui Lisbeth Salander. Avea o comportare ciudată, cu pauze lungi în conversaţie. Casa ei era într-o dezordine haotică, cu munţi de ziare în hol şi o bucătărie care nu fusese curăţată de ani de zile. Hainele îi zăceau în mormane pe duşumea şi era evident că se trezise după o seară încărcată, petrecută la cârciumă. Avea urme de muşcături pe gât şi era evident că avusese companie în timpul nopţii. Avea tot felul de tatuaje şi câteva inele pe faţă, desigur şi în alte locuri mai ascunse. Pe scurt, era specială.

Pe de altă parte, Armanski îi spusese că ea era în mod absolut cel mai bun *researcher* al firmei, iar raportul amănunţit pe care-l făcuse despre el dovedise într-un fel indubitabil că făcea lucrurile temeinic. O *tipă bizară.*

Lisbeth Salander stătea în faţa computerului PowerBook, reflectând la propriile-i reacţii faţă de Mikael Blomkvist. Niciodată până atunci nu mai lăsase să-i treacă pragul o persoană pe care n-o invitase în mod expres, iar cei invitaţi se puteau număra pe degetele unei mâini. Mikael intrase în viaţa ei fără nici o jenă, iar ea nu-i opusese decât nişte proteste anemice.

Şi nu numai atât – o luase şi peste picior. O ridiculizase.

În cazurile obişnuite, un asemenea comportament ar fi făcut-o din punct de vedere mintal să-şi scoată pistolul. Dar ea nu simţise nici un strop de ameninţare şi nici o duşmănie din partea lui. Avea perfectă dreptate s-o bombăne – chiar s-o denunţe la poliţie, după ce descoperise că intrase în computerul lui. Dar el tratase şi asta ca pe o glumă.

Aceasta fusese cea mai dificilă parte a discuţiei lor. S-ar fi zis că Mikael în mod deliberat nu aborda subiectul, şi la urmă ea nu s-a putut stăpâni să nu-i pună întrebarea:

— Spuneai că ştii ce am făcut.

— Eşti un hacker. Ai intrat în computerul meu.

— De unde ştii? Lisbeth era absolut convinsă că nu lăsase nici o urmă şi că efracţia ei nu putea fi descoperită decât de un specialist în securitate de mare calibru, care să scaneze hard disk-ul chiar în timp ce ea se afla înăuntru, în computer.

— Ai făcut o greşeală. O lămuri că citase o versiune a unui text care se afla doar în computerul lui, şi nicăieri altundeva.

Lisbeth Salander rămase un moment tăcută. La urmă, îl privi cu ochi lipsiţi de expresie.

— Cum ai reuşit? întrebă el.

— Secretul meu. Tu, ce ai de gând să faci? Mikael ridică din umeri.

— Ce pot să fac? Poate ar trebui să am o discuţie cu tine, despre etică şi morală şi despre pericolul de a cotrobăi în viaţa altora.

— Precis ce faci şi tu, ca jurnalist. El aprobă:

— Sigur că da. Tocmai de aceea noi, ziariştii, avem un for etic care păstrează ordinea în aspectele morale. Când scriu un text despre vreun escroc din lumea finanţelor, nu mă bag în viaţa lui sexuală. Nu scriu că o falsificatoare de cecuri este lesbiană sau că face amor cu câinele ei, ori altele de felul ăsta. Chiar şi escrocii au dreptul la viaţă privată, şi e atât de uşor să faci rău oamenilor atacându-le stilul de viaţă. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da.

— Prin urmare, tu mi-ai atacat integritatea. Şeful meu nu trebuie să ştie cu cine mă culc. E treaba mea.

Chipul lui Lisbeth Salander se despică într-un zâmbet strâmb:

— Tu crezi că n-ar fi trebuit s-o spun.

— În cazul meu, nu are prea mare importanţă. Jumătate din oraş cunoaşte legătura mea cu Erika. Dar e vorba de un principiu.

— În cazul acesta, te va bucura să afli că eu am de asemenea principii, pe măsura sistemului tău etic. Le numesc *principiile Salander.* După mine, o javră e totdeauna o javră şi, dacă pot scoate la iveală rahat pe socoteala ei, atunci o merită. Nu fac decât să-i plătesc înapoi.

— Foarte bine, zâmbi Mikael Blomkvist. Nici eu nu raţionez altfel, dar…

— …dar faptul este că atunci când fac o anchetă personală, ţin seama şi de ce cred despre omul respectiv. Nu sunt neutră. Dacă pare să fie un om bun, pot să îndulcesc tonul raportului.

— Chiar aşa?

— În cazul tău, am îndulcit. Aş fi putut scrie o carte despre viaţa ta sexuală. I-aş fi putut povesti lui Frode că Erika Berger a avut un trecut în clubul Xtreme şi că a flirtat cu BDSM în anii optzeci, ceea ce, fără îndoială, ar fi dus la anume asocieri de idei în privinţa actualei voastre vieţi sexuale.

Mikael Blomkvist întâlni privirea lui Lisbeth Salander. După o clipă, privi din nou pe fereastră, râzând:

— Într-adevăr, nu ratezi nimic! De ce nu ai pus şi asta în raport?

— Tu şi Erika Berger sunteţi oameni maturi şi în mod evident vă place unul de altul. Ce faceţi voi în pat nu e treaba nimănui şi singurul lucru pe care l-aş fi realizat povestind despre ea ar fi fost să vă fac rău şi să dau cuiva material de şantaj. Cine ştie – eu nu-l cunosc pe Dirch Frode şi materialul ar fi putut ajunge la Wennerström.

— Şi tu nu vrei să-i furnizezi material lui Wennerström?

— Dacă ar fi să aleg în meciul între el şi tine, probabil aş fi în ring în colţul tău.

— Eu şi Erika avem… Relaţia noastră este…

— Puţin îmi pasă ce relaţie aveţi. Dar nu mi-ai răspuns ce ai de gând să faci, acum când ştii că am intrat în computerul tău…

Pauza lui Mikael a fost aproape la fel de lungă ca a ei.

— Lisbeth, eu nu mă aflu aici ca să-ţi fac probleme. Nu am intenţia să te şantajez. Am venit ca să te rog să mă ajuţi, să faci cercetare pentru mine. Tu răspunzi da sau nu. Dacă spui nu, plec şi găsesc pe altcineva, iar tu n-o să mai auzi de mine niciodată. Cugetă un moment şi-i zâmbi:

— Dacă nu dau din nou peste tine în computerul meu, vreau să spun…

— Ceea ce înseamnă?

— Tu ştii foarte multe despre mine – o parte sunt lucruri private şi intime. Dar răul s-a produs deja. Sper doar că tu n-ai de gând să foloseşti cunoştinţele despre mine pentru a ne face rău, mie şi lui Erika Berger.

Ea îl fixă cu o privire goală.

19
Joi 19 iunie – duminică 29 iunie

Mikael a petrecut două zile trecând prin tot materialul şi aşteptând să ştie dacă Henrik Vanger va supravieţui sau nu. Păstra un contact strâns cu Dirch Frode. Joi seara, Frode a venit la căsuţa lui şi i-a spus că situaţia critică părea să fie depăşită.

— E slăbit, dar astăzi am putut să vorbesc un moment cu el. Vrea să te întâlnească cât de repede e posibil.

Prin urmare, la ora unu în ajun de *midsommar,* Mikael s-a dus cu maşina la spitalul din Hedestad şi a căutat secţia unde era îngrijit Henrik Vanger. S-a întâlnit cu Birger Vanger, foarte iritat, care i-a barat drumul, explicându-i autoritar că Henrik Vanger nu putea fi vizitat. Mikael a rămas calm, privindu-l pe consilierul municipal.

— E ciudat. Henrik Vanger mi-a transmis un mesaj clar că vrea să mă întâlnească astăzi.

— Nu faci parte din familie şi nu ai ce căuta aici.

— Ai dreptate că nu fac parte din familie. Dar mă conformez dorinţei exprese a lui Henrik Vanger şi primesc ordine doar de la el.

Acestea s-ar fi putut transforma într-un schimb violent de cuvinte, dacă Dirch Frode nu s-ar fi întâmplat să iasă chiar în momentul acela din camera lui Henrik.

— A, ai venit – Henrik tocmai a întrebat de tine. Frode a ţinut uşa şi Mikael a păşit pe lângă Birger Vanger în cameră.

Henrik Vanger părea să fi îmbătrânit cu zece ani, în săptămâna care trecuse. Zăcea cu ochii pe jumătate închişi, avea un tub de oxigen în nas şi părul îi era mai dezordonat ca niciodată. O soră l-a oprit pe Mikael, punându-i mâna pe umăr:

— Două minute. Nu mai mult. Şi fără emoţii. Mikael a dat din cap, aşezându-se pe un scaun, aşa ca să poată vedea faţa lui Henrik. Nu fără uimire, se simţea plin de tandreţe şi întinse mâna, strângând cu atenţie palma moale a bătrânului. Henrik Vanger îi vorbi greu, cu glas slab:

— Veşti noi? Mikael aprobă:

— Am să-ţi raportez de îndată ce te simţi mai bine. Nu am dezlegat încă misterul, dar am găsit material nou şi sunt pe urma unor fire. Peste o săptămână sau două voi fi în măsură să-ţi spun dacă au dus undeva.

Henrik Vanger încercă să dea din cap. A fost mai curând o mişcare a pleoapelor, în semn că înţelesese.

— Trebuie să plec pentru câteva zile. Henrik Vanger înălţă sprâncenele întrebător.

— Nu, nu voi părăsi corabia. Trebuie să plec, pentru cercetări. Am căzut de acord cu Dirch Frode să-i raportez lui. E în ordine?

— Dirch e… mandatarul meu… în toate privinţele. Mikael dădu din cap, încuviinţând.

— Mikael… dacă eu… în caz că… vreau să termini… în orice caz.

— Am promis să duc treaba la capăt.

— Dirch are… împuternicire.

— Henrik, vreau să te faci bine. M-aş înfuria teribil dacă ai muri tocmai acum, când am ajuns aşa de departe cu însărcinarea mea.

— Două minute, spuse sora.

— Trebuie să plec. Când vin data viitoare, vreau să avem o conversaţie lungă.

Birger Vanger îl aştepta pe Mikael când acesta ieşi pe coridor şi-l opri, punându-i mâna pe umăr:

— Nu vreau să-l mai deranjezi pe Henrik. E grav bolnav şi nu trebuie să fie în nici un fel deranjat sau enervat.

— Îţi înţeleg grija şi ai toată simpatia mea. Nu-l voi mai tulbura.

— Toţi ştiu că Henrik te-a angajat ca să răscoleşti în micul lui hobby… Harriet. Dirch Frode a spus că Henrik a fost foarte emoţionat în urma unei discuţii pe care voi doi aţi avut-o înainte să facă infarctul. El a spus că tu i-ai provocat atacul de inimă.

— Nu cred. Henrik Vanger avea arterele sclerozate. Ar fi putut face un atac de inimă ducându-se la toaletă. Cu siguranţă că o ştii şi tu.

— Vreau să am dreptul să supraveghez toate prostiile astea. Este vorba despre familia mea.

— Cum spuneam… lucrez pentru Henrik, nu pentru familie.

Birger Vanger nu părea să fie obişnuit ca altcineva să-i dea peste mână. O clipă s-a holbat la Mikael cu o privire destinată fără îndoială să-i inspire respect dar care mai curând îl făcea să semene cu un elan îngâmfat. S-a întors pe călcâie şi a intrat în odaia lui Henrik.

Mikael se simțea gata să izbucnească în râs, dar s-a stăpânit. Nu era locul, să râdă pe coridor, în fața patului de boală al lui Henrik, care ar putea fi chiar patul lui de moarte. Dar îi venise în minte o strofă din abecedarul în versuri al lui Lennart Hyland, republicat în anii şaizeci în contul fondului de ajutorare Radio şi pe care el o memorase, atunci când învăța să scrie şi să citească. Era la litera „e”. *Elanul şedea singur râzând în pădurea distrusă.*

La ieşirea din spital, Mikael dădu de Cecilia Vanger. Încercase s-o sune pe telefonul mobil de vreo douăsprezece ori, după întoarcerea ei din vacanța întreruptă, dar nu-i răspunsese niciodată. Nu fusese acasă, când trecuse să-i bată la uşă.

— Bună, Cecilia îi spuse. Îmi pare rău de Henrik.

— Mulțumesc, îi răspunse ea, dând din cap. Mikael încercă să-i citească sentimentele, dar nu simți nici căldură, nici răceală.

— Trebuie să vorbim, îi spuse el.

— Îmi pare rău că te-am ținut deoparte în felul acesta, înțeleg că eşti supărat, dar pentru moment nu mă suport nici pe mine însămi.

Mikael încruntă sprâncenele, înainte de a înțelege ce voia să spună. Îi puse repede o mână pe braț, surâzându-i.

— Aşteaptă, n-ai înțeles ce vreau să-ți spun, Cecilia. Nu sunt supărat în nici un fel pe tine. Sper că în continuare vom fi prieteni, dar dacă nu doreşti să te întâlneşti cu mine… Dacă aceasta e hotărârea ta, am tot respectul pentru ea.

— Nu sunt prea tare la relații, spuse ea.

— Nici eu. Vrei să bei o cafea?

Îi făcu semn spre cafeneaua spitalului. Cecilia Vanger păru să ezite.

— Nu, nu astăzi. Acum vreau să-l vizitez pe Henrik.

— OK, dar eu tot vreau să vorbesc cu tine. O discuție profesională.

— Ce vrei să spui? Dintr-o dată, devenise atentă.

— Ți-aduci aminte, prima oară când ne-am întâlnit, atunci când tu ai venit la mine, în ianuarie? Eu ți-am spus că ceea ce aveam să vorbim va fi *off the record,* şi că dacă îți voi pune vreodată întrebări adevărate, am să te anunț. Este vorba despre Harriet.

Fața Ceciliei Vanger se aprinse brusc de furie:

— Diavol blestemat! Se dădu un pas înapoi.

— Nu înțelegi că toată afurisita asta de vânătoare după blestemata de Harriet e doar un fel de terapie pentru Henrik!? Şi acum, când poate moare acolo, sus, nu înțelegi că ultimul lucru de care are el nevoie e să fie tulburat din nou, dându-i-se speranțe false…

Ea tăcu.

— Poate că e un hobby pentru Henrik, dar eu am găsit mai multe elemente noi decât a scos cineva la iveală în ultimii treizeci şi cinci de ani. Există întrebări la care nu s-a răspuns şi eu lucrez la însărcinarea lui Henrik.

— Dacă Henrik moare, toată cercetarea asta se va termina al dracului de repede. Şi vei fi aruncat de aici cu capul înainte, îi spuse Cecilia Vanger, trecând pe lângă el.

Totul era închis. Hedestad era practic pustiu şi locuitorii păreau că se adunaseră în jurul stâlpilor împodobiți cu flori de sânziene, la cabanele lor din pădure. În cele din urmă, Mikael găsi terasa de la Stadshotel, unde putu să comande cafea şi un sandviş şi se aşeză, cu ziarele de seară. În lume nu se întâmplase nimic important.

Dădu la o parte ziarele şi începu să se gândească la Cecilia Vanger. Nu povestise nici lui Henrik, nici lui Dirch Frode despre bănuiala lui, că ea era cea care deschisese fereastra de la camera Harrietei. Îi era teamă să n-o transforme în suspectă şi ultimul lucru pe care îl dorea era să-i provoace vreun rău. Dar, mai devreme sau mai târziu, întrebarea trebuia pusă.

Rămase pe terasă o oră, înainte de a decide să lase deoparte întreaga problemă şi să petreacă seara de *midsommar* altfel decât cu familia Vanger. Telefonul mobil rămânea tăcut. Erika era plecată şi se distra pe undeva cu bărbatul ei, şi el nu avea cu cine să vorbească.

Se întoarse la Hedeby pe la patru şi mai luă încă o hotărâre – să se lase de fumat. Se antrenase regulat, din vremea serviciului militar, atât la sala de gimnastică, cât şi alergând pe Söder Mälarstrand, dar renunțase total când apăruseră problemele cu Hans-Erik Wennerström. La Rullåker începuse din nou să tragă de haltere, mai curând ca o terapie, dar de la eliberare nu mai făcuse nici un efort. Era vremea să înceapă din nou. Hotărât, îşi puse pe el hainele de *jogging* şi dădu un tur leneş pe drumul până la cabana lui Gottfried, apoi o coti spre Fortificație şi, părăsind cărarea, continuă în ritm mai susținut pe terenul accidentat. Nu făcuse exerciții de orientare din vremea serviciului militar, dar întotdeauna socotise că e mai amuzant să alergi prin pădure, decât pe teren plat. Urmări îngrăditura de la Östergården, pentru a se întoarce în sat.

Se simțea complet terminat când, cu respirația tăiată, făcu ultimii metri pe drumul spre casa de oaspeți.

Pe la şase făcu un duş. Puse cartofi la fiert, prepară scrumbia cu sos de muştar, cibuletă şi ouă tari, aşezându-le frumos pe o masă hodorogită afară, pe partea dinspre pod. Îşi turnă un şnaps şi închină în propria lui sănătate. Apoi, deschise un roman polițist cu titlul *Cântecul sirenelor,* de Val McDermid.

Spre ora şapte, Dirch Frode trecu podul până la el şi se lăsă să cadă greu pe scaunul de grădină din față. Mikael îi turnă un gât de rachiu de Skåne.

— Azi ai trezit tot felul de resentimente, spuse Frode.

— Am văzut.

— Birger Vanger este un caraghios.

— Ştiu.

— Dar Cecilia Vanger nu este, şi era furioasă pe tine.

Mikael aprobă.

— Mi-a dat ordin să am grijă să nu îți mai bagi nasul în treburile familiei.

— Înțeleg. Şi care a fost răspunsul tău?

Dirch Frode privi paharul, apoi îl dădu peste cap cu un gest brusc.

— Răspunsul meu a fost că Henrik mi-a dat instrucțiuni foarte clare despre ce vrea să se facă. Câtă vreme el nu modifică aceste instrucțiuni, tu eşti angajat conform contractului formulat de noi. Mă aştept să faci tot ce poți ca să realizezi partea ta de contract.

Mikael aprobă, dând din cap. Apoi, privi cerul pe care începuseră să se adune nori de ploaie.

— Se pregăteşte de furtună, spuse Frode. Dacă va fi vijelie serioasă, voi fi aici, să te sprijin.

— Mulțumesc. Rămaseră tăcuți o vreme.

— Pot să mai iau un pahar? întrebă Dirch Frode.

La numai câteva minute după ce Dirch Frode plecase acasă, Martin Vanger a frânat, parcându-şi maşina la marginea drumului, în fața casei de oaspeți. A coborât, venind să-l salute. Mikael îi ură *midsommar* plăcut şi-l întrebă dacă nu vrea să bea cu el un pahar.

— Nu, e mai bine aşa. Am venit doar să-mi schimb hainele şi mă întorc înapoi, în oraş, să petrec seara cu Eva.

Mikael rămase aşteptând.

— Am vorbit cu Cecilia. E cam dărâmată – ea şi Henrik sunt foarte apropiați. Sper că o ierți dacă spune ceva… neplăcut.

— Țin foarte mult la Cecilia, răspunse Mikael.

— Ştiu. Dar ea poate fi dificilă. Voiam doar să ştii că ea este cu totul contra faptului că tu răscoleşti trecutul.

Mikael suspină. Părea că toți din Hedestad înțelesesem de ce-l angajase Henrik.

— Tu ce părere ai?

Martin Vanger făcu un gest nedecis cu mâna:

— Treaba asta cu Harriet a fost obsesia lui Henrik timp de zeci de ani. Nu ştiu ce să zic… Harriet a fost sora mea, dar, într-un fel, toate astea sunt aşa de departe… Dirch Frode spunea că ai un contract pe care doar Henrik îl poate rupe şi mi-e teamă că în starea lui actuală asta ar face mai mult rău, decât bine.

— Prin urmare, vrei ca eu să continui?

— Ai găsit ceva?

— Îmi pare rău, Martin, dar dacă îți povestesc fără aprobarea lui Henrik ar însemna să încalc contractul.

— Înțeleg. El zâmbi brusc. Henrik e adeptul teoriei conspirației. Dar eu vreau, în primul rând, ca tu să nu-i dai speranțe false.

— Îți promit să n-o fac. Singurele pe care i le dau sunt fapte care pot fi documentate.

— Bine… De altfel, ca să trec de la una la alta, mai avem un contract asupra căruia trebuie să reflectăm. Din moment ce Henrik e bolnav şi nu-şi poate îndeplini îndatoririle în consiliul de conducere al revistei, eu sunt obligat să-i iau locul.

Mikael rămase aşteptând continuarea.

— Trebuie să avem o şedință, să privim situația.

— E o idee bună. Dar, după câte ştiu, s-a fixat deja ca următoarea şedință să se țină în august.

— Ştiu, dar poate că ar fi bine s-o ținem mai curând. Mikael îi zâmbi politicos.

— Sigur, numai că tu nu vorbeşti cu persoana potrivită. Pentru moment, nu eu mă aflu la conducerea revistei *Millennium.* Am părăsit ziarul în decembrie şi nu am nici o influență asupra ceea ce hotărăşte conducerea. Îți propun s-o contactezi pe Erika Berger în problema asta.

Martin Vanger nu se aşteptase la acest răspuns. Rămase o clipă pe gânduri, apoi se ridică:

— Ai dreptate. Am să vorbesc cu ea.

Îl bătu pe umăr pe Mikael, în semn de bun rămas şi dispăru în automobilul lui.

Mikael privi gânditor în urma lui. Nu se spusese nimic concret, dar era evident că o amenințare plutise în aer. Martin Vanger pusese *Millennium* pe unul din talerele balanței. După o clipă, Mikael îşi mai turnă un pahar şi reluă romanul lui Val McDermid.

Pe la ora nouă, pisica roşie-tigrată veni, frecându-se de piciorul lui. El ridică mâna, ca s-o scarpine după ureche.

— Deci, suntem doi care se plictisesc în seara de *midsommar,* spuse el.

Când căzură primele picături de ploaie, intră şi se culcă. Pisica voia să rămână afară.

Lisbeth Salander scoase motocicleta Kawasaki în ajun de *midsommar* şi folosi ziua pentru o revizie temeinică. Un motor de 125 cm^3 nu e cel mai straşnic din lume, dar motocicleta era a ei şi ea ştia cum s-o manevreze. O refăcuse singură, piuliță cu piuliță, şi o aranjase aşa ca să fie un pic peste granița vitezei legale.

După-amiaza, îşi puse casca şi salopeta de piele şi merse până la casa-spital de la Äppelviken, unde petrecu seara în parc, cu mama ei. Simțea un fior de nelinişte şi de remuşcare. Mama ei părea mai absentă ca niciodată. În cele trei ore petrecute împreună, schimbară doar câteva cuvinte şi mama ei nu părea să ştie cu cine vorbeşte.

Mikael pierdu mai multe zile încercând să identifice automobilul înregistrat AC. Destul de perplex la început, consultă în cele din urmă un mecanic pensionar din Hedestad şi astfel putu să afle că maşina era un Ford Anglia, model de duzină despre care nu mai auzise până atunci. Apoi, a contactat un funcționar de la oficiul de înregistrare, ca să vadă dacă nu era posibil să obțină o listă cu toate automobilele Ford Anglia care în 1966 aveau un număr de înregistrare care începea cu AC. După mai multe cereri, îi veni răspunsul că o asemenea cercetare arheologică în registre ar putea eventual fi făcută, dar că avea să ia timp şi că se afla un pic în afara a ceea ce era permis publicului.

Abia la câteva zile după *midsommar* Mikael urcă în automobilul împrumutat şi o porni pe A4, spre nord.

Nu-i plăcuse niciodată să conducă repede şi mânuia volanul fără să se grăbească. Chiar înainte de podul de la Härnösand, se opri să bea o cafea la cofetăria din Vesterlund.

Următoarea oprire o făcu la Umeå, unde luă prânzul la un motel. Cumpără o hartă automobilistică şi continuă spre Skellefteå, unde o coti la stânga, spre Norsjö. Ajunse acolo la ora şase seara şi luă o cameră la Norsjö Hotel.

Îşi începu căutarea a doua zi dimineața, devreme. Fabrica de tâmplărie Norsjö nu se afla în cartea de telefon. Recepționera hotelului, o fată de douăzeci de ani, nu auzise niciodată despre fabrică.

— Pe cine aş putea să întreb?

Recepționera rămase o clipă fără să ştie ce să spună, apoi se lumină la față, spunând că trebuie să-i telefoneze tatălui ei. Două minute mai târziu se înapoie, spunând că fabrica fusese închisă pe la începutul anilor optzeci. Dacă Mikael voia să vorbească cu cineva care ştia mai multe despre fabrică, trebuia să i se adreseze unui anume Burman, care fusese maistru acolo şi care acum locuia pe o stradă care se numea Solvändan[1].

Norsjö era un orăşel cu o stradă principală, numită desigur Strada Mare, care traversa întreaga localitate şi era bordată de prăvălii şi de străduțe laterale, cu case de locuit. La intrarea dinspre est se afla o mică zonă industrială şi grajduri; la cea dinspre vest, se înălța o biserică de lemn, deosebit de frumoasă. Mikael notă că orăşelul avea o congregație de misionari şi o alta penticostală. Un afiş de pe panoul din stația de autobuz făcea reclamă pentru un Muzeu al vânătorii şi al schiului.

Alt afiş, vechi, anunța că Veronika cântase la sărbătoarea de *midsommar.* Putu să se plimbe dintr-un capăt într-altul al orăşelului în cel mult douăzeci de minute.

Cartierul Solvändan era format din case mici, particulare şi se afla la aproximativ cinci minute de hotel. Burman nu deschise când Mikael sună la intrare. Era ora nouă jumătate şi el presupuse că persoana pe care o căuta se afla ori la muncă, ori, dacă era pensionar, plecat cu vreo treabă.

[1] Floarea-soarelui.

Următoarea oprire a fost la prăvălia cu articole de fierărie de pe Strada Mare. Dacă locuieşti în Norsjö, mai devreme sau mai târziu trebuia să vizitezi magazinul de fierărie, îşi spuse Mikael. Erau doi vânzători în magazin; Mikael îl alese pe cel mai în vârstă, trecut de cincizeci de ani.

— Bună ziua, caut o pereche care probabil că locuia aici în anii şaizeci. Bărbatul lucra la Fabrica de tâmplărie. Nu ştiu cum se numesc, dar am două fotografii luate în 1966.

Vânzătorul privi atent fotografiile, dar la urmă dădu din cap şi spuse că nu-i cunoştea, nici pe bărbat, nici pe femeie.

La ora prânzului, Mikael cumpără un hot-dog la chioşcul de lângă stația de autobuz. Abandonând prăvăliile, el fusese la primărie, la bibliotecă şi la farmacie. Nu era nimeni la secția de poliție şi atunci începu să întrebe la întâmplare trecătorii mai vârstnici. Pe la ora 14, a întrebat două femei mai tinere care, deşi nu au recunoscut cuplul din fotografie, i-au dat o idee bună:

— Dacă fotografia a fost luată în 1966, persoanele trebuie să aibă astăzi şaizeci de ani. Trebuie să mergi să-i întrebi pe pensionari, la casa de bătrâni Solbacka.

Mikael s-a prezentat unei femei cam de vreo treizeci de ani, la biroul casei de bătrâni şi i-a spus despre ce era vorba. Ea l-a privit bănuitoare, dar la urmă s-a lăsat convinsă. Mikael a însoțit-o în camera de zi unde timp de o jumătate de oră a arătat fotografiile unui mare număr de oameni de vârste variind între şaptezeci şi mai mult de ani. Au fost foarte amabili, dar nici unul n-a putut identifica persoanele fotografiate în 1966 la Hedestad.

La ora 17, s-a întors la Solvändan şi a bătut din nou la Burman. De data aceasta a avut mai mult noroc. Familia Burman, atât soțul, cât şi soția erau pensionari şi petrecuseră ziua afară. A fost invitat în bucătărie, unde doamna a pus imediat de cafea, în vreme ce Mikael le explica despre ce era vorba. Exact ca la celelalte încercări, nu a avut nici un noroc. Burman s-a scărpinat în cap, şi-a aprins pipa şi a constatat după un moment că nu recunoştea persoanele din fotografie. Amândoi vorbeau între ei în dialectul tipic de Norsjö, pe care Mikael uneori avea dificultăți să-l priceapă. Doamna voia desigur să spună „bucle”, când a comentat că femeia din fotografie avea „knövelhära”.

— Dar aveți dreptate, e într-adevăr un autocolant de la fabrică, spuse soțul. Ați fost perspicace. Singura problemă este că noi împărțeam la toți autocolante de-astea. Şoferilor, clienților, celor care cumpărau sau livrau lemn, reparatorilor şi maşiniştilor şi la mulți alții.

— E mai complicat decât credeam să-i găsesc pe cei doi.

— De ce vreți să-i găsiți?

Mikael hotărâse să spună adevărul, dacă l-ar întreba cineva. Orice încercare de a inventa o poveste despre cei doi n-ar fi fost decât neverosimilă şi ar fi provocat confuzie.

— E o poveste lungă. Cercetez un delict care a avut loc la Hedestad în 1966 şi cred că există o posibilitate, microscopică, e drept, ca persoanele din fotografie să fi văzut ce s-a întâmplat. Nu sunt în nici un fel suspecte, dar eu cred că nici ei înşişi nu ştiu că posedă poate informații care pot duce la rezolvarea delictului.

— Un delict! Ce fel de delict?

— Îmi pare rău, dar nu pot povesti mai mult. Înțeleg că poate părea foarte ciudat ca, după aproape patruzeci de ani, să vină cineva şi să încerce să dea de persoanele acestea, dar delictul este în continuare nerezolvat şi în ultima vreme au apărut indicii noi.

— Înțeleg. Da, aveți o misiune destul de neobişnuită.

— Câte persoane lucrau la fabrică?

— Echipa completă număra patruzeci de oameni. Am lucrat acolo de când aveam şaptesprezece ani, de pe la mijlocul anilor cincizeci, până când s-a închis fabrica. Apoi, am devenit şofer profesionist.

Burman medită o vreme.

— Atâta pot spune, că băiatul din poză n-a lucrat niciodată la fabrică. Există o posibilitate, să fi fost şofer, dar cred că l-aş fi recunoscut şi în cazul acesta. Mai există şi altă posibilitate, desigur. Poate că tatăl lui sau altă rudă lucra la fabrică şi că nu era maşina lui.

Mikael aprobă.

— Înțeleg că există tot felul de posibilități. Aveți vreo propunere, cu cine aş mai putea vorbi?

— Da, spuse Burman, dând din cap. Treceți pe aici mâine dimineață, vom face un tur, să discutăm cu câțiva dintre bătrâni.

Lisbeth Salander se afla în fața unei probleme metodologice destul de importante. Ea era expertă în a culege informații despre oricine, dar punctul de plecare fusese totdeauna un nume şi un număr de identitate al cuiva în viață. Dacă persoana figura într-o bază de date, ceea ce este obligatoriu pentru oricine, atunci obiectul cercetării îi cădea imediat în plasă. Dacă respectiva persoană avea un computer cuplat la Internet, adresă e-mail, sau poate un site

propriu, ceea ce aveau aproape toți cei care erau subiect al cercetărilor ei speciale, atunci ea putea să le descopere cele mai intime secrete.

Treaba pe care se angajase s-o facă pentru Mikael Blomkvist era cu totul diferită. Misiunea consta, pe scurt, în identificarea a patru persoane, plecând de la nişte date extrem de vagi. În plus, aceste persoane trăiseră cu mai multe decenii în urmă. Ceea ce excludea posibilitatea ca ele să figureze în vreo bază de date.

Teza lui Mikael, bazată pe cazul Rebecka Jacobsson, era că acestea căzuseră victime unui asasin. Prin urmare, trebuia să apară în diferite anchete de poliție nerezolvate. Ea nu dispunea de nici o indicație privind data sau locul în care aceste asasinate fuseseră comise, în afară de faptul că trebuie să fi avut loc înainte de 1966. Din punctul de vedere al căutării, se afla în fața unei situații cu totul noi.

Prin urmare, cum o să fac?

Porni computerul şi cuplă motorul de căutare www.google.com, scriind cuvintele cheie: Magda + crimă. Era de altfel cea mai simplă formă de research pe care o putea face. Spre uimirea ei, avu imediat succes în căutarea ei. Primul lucru care îi apăru a fost orarul postului local din Karlstad, *TV Värmland,* care trimitea la o serie din foiletonul *Crime din Värmland,* transmis în 1999. Pe urmă, a găsit o prezentare scurtă în *Värmlands Folkblad:*

Noul episod din seria *Crime din Värmland* se ocupă de cazul Magdei Lovisa Sjöberg din Ranmoträsk, o crimă misterioasă şi abominabilă care a mobilizat poliția din Karlstad timp de mai multe decenii. În aprilie 1960, soția unui țăran, Lovisa Sjöberg, în vârstă de patruzeci şi şase de ani, a fost găsită asasinată în maniera cea mai brutală, în grajdul fermei sale. Reporterul Claes Gunnars descrie ultimele ei ore din viață şi vânătoarea lipsită de succes după făptaş. Acest asasinat a stârnit multe emoții la vremea când a fost comis şi au fost avansate numeroase teorii asupra vinovatului. În programul de televiziune apare o rudă mai tânără, care povesteşte cum i-a fost distrusă viața de acuzații. Ora 20.00.

Găsi informații mai consistente în articolul *Cazul Lovisa a cutremurat un întreg ținut,* care fusese publicat în revista *Värmlandskultur,* al cărui text figura în întregime pe Internet. Cu evidentă plăcere şi pe un ton de cozerie se povestea cum soțul Lovisei Sjöberg, muncitorul forestier Holger Sjöberg, îşi găsise soția moartă când se întorsese acasă după muncă, la ora 17. Ea fusese victima unor grave violențe sexuale, înjunghiată şi în cele din urmă ucisă cu o furcă. Crima avusese loc în grajd, dar ceea ce provocase cea mai mare senzație era că, odată săvârşită crima, asasinul o legase în genunchi, într-o boxă de cai.

Mai târziu se descoperise că una dintre vite, o vacă, fusese, de asemenea, înjunghiată în grumaz.

La început, bărbatul a fost suspectat, dar el a putut prezenta un alibi fără cusur. Se aflase cu tovarăşii de muncă de la ora şase dimineața la un lot de tăiere aflat la patruzeci de kilometri de casă. Lovisa Sjöberg mai era în viață la ora 10, când o vecină trecuse s-o vadă. Nimeni nu văzuse şi nu auzise nimic; ferma era situată la aproape 400 de metri de vecinul cel mai apropiat. După ce soțul fusese abandonat ca suspect principal, ancheta s-a centrat pe un tânăr de 23 de ani, nepot al victimei. Acesta avusese în repetate rânduri de-a face cu poliția, suferea de mare lipsă de bani şi de mai multe ori se împrumutase cu sume mici la mătuşa sa. Alibiul nepotului era considerabil mai fragil şi el a fost reținut o vreme, dar i s-a dat drumul din lipsă de dovezi, cum se spune. Mulți din sat l-au considerat totuşi în continuare vinovat.

Poliția a mai urmărit şi alte piste. O mare parte din investigații se concentra în jurul unui misterios negustor ambulant care fusese văzut în zonă, tot aşa cum a circulat şi un zvon despre un grup de „țigani hoțomani”, care fuseseră într-un turneu de jafuri. Nu se spunea nimic despre cauzele care i-ar fi făcut să comită o crimă brutală, sexuală, fără să fure nimic.

O vreme, interesul s-a îndreptat spre un vecin din sat, celibatar care în tinerețe fusese suspectat pentru delict de homosexualitate – acestea se petreceau într-o vreme în care homosexualitatea mai constituia încă un delict pedepsit de lege – şi care, după declarația mai multora, avea reputația de a fi „bizar”. Pentru ce ar fi comis un eventual homosexual o crimă sexuală, împotriva unei femei, nu era limpede. Nici una dintre aceste sau alte urme nu a dus la vreo arestare sau la o condamnare.

Lisbeth Salander socoti că legătura cu lista din agenda Harrietei Vanger era evidentă. Citatul din Biblie *(Leviticul, cap. 20, verset 16),* spunea: *Dacă femeia se va duce la vreun dobitoc, ca să se unească cu el, să ucizi femeia* şi *dobitocul să se omoare, că sângele lor este asupra lor.* Nu putea fi o simplă coincidență că o țărancă, numită Magda, proprietara unui staul, fusese găsită asasinată şi că trupul fusese aranjat şi legat într-o boxă de cal.

Întrebarea care se punea era pentru ce Harriet Vanger notase numele de Magda, în loc de Lovisa, care în mod evident era numele folosit de obicei al victimei.

Şi, bineînţeles, rămânea întrebarea fundamentală: exista vreo legătură între uciderea Rebeckăi, în 1949, a Magdei Lovisa, în 1960 şi dispariţia Harrietei Vanger, în 1966? Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, cum putuse s-o afle Harriet Vanger?

Sâmbătă, Burman l-a luat pe Mikael la o plimbare fără prea multe speranţe prin Norsjö. În cursul dimineţii au vizitat cinci dintre foştii angajaţi care locuiau în apropiere. Trei dintre ei locuiau în centru, doi în Sörby, aflat la marginea orăşelului. Toţi i-au invitat la cafea. Toţi au studiat fotografiile, scuturând din cap.

După un prânz frugal la familia Burman, au luat maşina, pentru alt tur. Au vizitat patru sate din jurul oraşului, în care locuiau foşti angajaţi ai fabricii. La fiecare oprire Burman era salutat călduros, dar nimeni n-a putut să-i ajute. Mikael începea să creadă că întreaga călătorie la Norsjö fusese doar o fundătură.

Spre ora 16, Burman a garat în faţa unei ferme vopsite în culoarea roşie, specifică pentru Västerbotten, la Norsjövallen, imediat la nord de Norsjö şi l-a prezentat pe Mikael lui Henning Forsman, meşter tâmplar pensionat.

— Măi, dar ăsta-i băiatul lui Assar Brännlund, spuse Henning Forsman, de îndată ce a văzut fotografiile. *Bingo!*

— Aşa, e băiatul lui Assar? spuse Burman. Şi, întorcându-se spre Mikael: Cumpăra de la noi.

— Şi unde-l pot găsi?

— Pe băiat? Păi, ar trebui să săpaţi în pământ! Se numea Gunnar, lucra la minele Boliden; a murit într-o explozie, pe la mijlocul anilor şaptezeci.

La dracu!

— Dar nevastă-sa e în viaţă. Asta, de pe fotografie. O cheamă Mildred şi locuieşte la Bjursele.

— Bjursele?

— La vreo zece kilometri, pe drumul spre Bastuträsk. Locuieşte într-o casă roşie lungă, pe partea dreaptă, cum ajungi în sat. E a treia casă. Cunosc familia destul de bine.

Bună ziua, mă numesc Lisbeth Salander şi lucrez la o teză de criminologie despre violenţa contra femeilor în secolul XX. Aş dori să vizitez districtul de poliţie din Landskrona şi să cercetez documentele privind un caz din 1957. E vorba despre uciderea unei femei de patruzeci şi cinci de ani, cu numele de Rakel Lunde. Ştiţi cumva unde se găsesc în prezent documentele?

Bjursele semăna cu un afiş turistic despre viaţa la ţară în Västerbotten. Satul era format din vreo douăzeci de case, destul de adunate la un loc, aşezate în semicerc în jurul unui lac În mijlocul satului se afla un indicator rutier cu o săgeată care arăta spre Hemmingen, 11 km şi o alta care arăta spre Bastuträsk, 17 km. Alături de răscruce, un podeţ trecea peste un râu mic pe care Mikael l-a bănuit a fi sele[1] din Bjursele, numele satului. La vremea aceea, în plină vară, era frumos ca într-o carte poştală.

Mikael garase în faţa curţii de lângă o prăvălie Konsum părăsită, vizavi de a treia casă pe dreapta. Când a bătut la poartă, nu i-a răspuns nimeni.

A făcut o plimbare de vreo oră de-a lungul drumului spre Hemmingen. A trecut pe lângă un loc unde pârâul se transforma într-un torent vijelios. S-a întâlnit cu două pisici şi a văzut o căprioară, dar nici picior de om. Poarta de la casa lui Mildred Brännlund rămânea închisă.

Pe stâlpul de lângă pod a găsit un afiş zdrenţuit care invita la BTCC, sau altfel spus, la *Bjurselse Tukting Car Championship 2002. „Tuktingul"*[2] părea să fie o distracţie de iarnă, care consta în a conduce o maşină pe lacul îngheţat, până o făceai praf. Mikael privi gânditor afişul.

A aşteptat până la ora 22, înainte să renunţe şi să se întoarcă înapoi, la Norsjö, unde a luat o cină târzie şi apoi s-a aşezat în pat ca să citească finalul romanului lui Val McDermid.

Era oribil.

Spre ora 22, Lisbeth Salander a mai adăugat un nume la lista Harrietei. A făcut-o plină de îndoieli, după ce cugetase la asta mai multe ore.

Descoperise o scurtătură. La intervale egale, se publicau articole despre crimele nerezolvate şi într-un supliment de duminică găsise un articol din 1999 cu titlul *Ucigaşi de femei în libertate.* Articolul era sumar, dar în el se aflau nume şi fotografii ale unora dintre cele mai cunoscute victime. Acolo se afla cazul Solveig din Norrtälje, Anita din Norrköping, Margareta din Helsingborg şi o serie de alte crime nedezlegate.

---

[1] Joc de cuvinte: „sele": frâu.

[2] „Tuktingul" – a disciplina, a ţine în frâu.

Cele mai vechi dintre cazurile recapitulate erau din anii şaizeci şi nici una dintre crime nu-şi avea locul pe lista pe care Mikael o dăduse lui Lisbeth. Totuşi, un caz îi atrăsese atenţia.

În iunie 1962, o prostituată în vârstă de treizeci şi doi de ani, Lea Persson din Göteborg, se dusese la Uddevalla s-o vadă pe mama sa şi pe fiul de nouă ani de care aceasta se îngrijea. După câteva zile, Lea îşi îmbrăţişase mama într-o seară de duminică, îi spusese la revedere şi plecase să ia trenul înapoi, la Göteborg. Fusese găsită două zile mai târziu, într-un container abandonat într-o zonă industrială părăsită. Fusese violată şi trupul ei fusese supus unor brutalităţi deosebit de grave.

Uciderea ei stârnise mare atenţie, devenind subiectul unor foiletoane de vară în presă, dar nici un făptaş nu putuse fi identificat. Nici o Lea nu se afla pe lista Harrietei Vanger. Şi nici nu se potrivea cu vreunul dintre citatele din Biblie.

Dar exista o circumstanţă bizară care stârnise atenţia lui Lisbeth Salander. La aproximativ zece metri distanţă de locul în care fusese găsit trupul Leei se afla un ghiveci de flori cu un porumbel mort. Cineva legase un şnur de gâtul porumbelului şi îl trăsese afară, prin gaura pentru scurgerea apei. Pe urmă, ghiveciul fusese pus deasupra unui foc mic, aprins între două cărămizi. Nimic nu proba că acest act de cruzime avea ceva de-a face cu uciderea Leei; putea fi vorba de un copil, care se distrase cu acest joc crud şi scârbos, dar în ziare cazul primise numele de „Crima cu porumbel".

Lisbeth Salander nu avea obişnuinţa lecturilor din Biblie – nici măcar nu poseda vreun exemplar –, dar seara se duse la biserica din parcul Högalid şi, după ce insistă un pic, reuşi să împrumute o Biblie. Se aşezase pe o bancă din faţa bisericii, începând să citească Leviticul. Când a ajuns la capitolul 12, versetul 8, a ridicat uimită sprâncenele. Capitolul trata despre purificarea femeii după naştere:

Iar de nu-i va da mâna să aducă un miel, să ia două turturele sau doi pui de porumbel, unul pentru ardere de tot şi altul jertfă pentru păcat, şi o va curăţi preotul şi curată va fi.

Lea ar fi putut foarte bine figura în lista Harrietei Vanger ca: Lea – 31208.

Lisbeth Salander îşi dădu dintr-o dată seama că nici un *research* pe care-l făcuse vreodată nu avusese nici pe departe dimensiunile actualei însărcinări.

Mildred Brännlund, recăsătorită Mildred Berggren, deschise uşa atunci când Mikael bătu, la ora zece duminică dimineaţa. Femeia avea cu patruzeci de ani şi tot atâtea kilograme mai mult, dar Mikael o recunoscu imediat.

— Bună ziua, mă numesc Mikael Blomkvist. Sunteţi Mildred Berggren, cred.

— Da, aveţi dreptate.

— Iertaţi-mă că vă deranjez în felul acesta, dar încerc de mult să dau de dumneavoastră într-o treabă care e destul de complicat de explicat.

Mikael îi zâmbi:

— Aş putea să intru, să răpesc un pic din timpul dumneavoastră?

Atât soţul lui Mildred, cât şi un fiu de vreo treizeci şi cinci de ani erau acasă, şi ea îl invită fără prea multă ezitare pe Mikael să ia loc în bucătărie. El strânse mâna la toată lumea. Băuse mai multă cafea în ultimele zile decât în toată viaţa, dar ajunsese să ştie că în Norrland este o mare nepoliteţe să refuze. Când ceştile au fost puse pe masă, Mildred se aşeză şi ea, întrebând curioasă cu ce-l putea ajuta. Mikael avea mari dificultăţi să-i înţeleagă dialectul, şi ea trecu la suedeza standard. Mikael respiră adânc:

— Este o istorie lungă şi ciudată. În septembrie 1966, vă aflaţi la Hedestad, în tovărăşia soţului dumneavoastră din vremea aceea, Gunnar Brännlund.

Ea îl privi uluită. El aşteptă până ce femeia dădu din cap, înainte să-i plaseze în faţă fotografia luată pe Strada Gării:

— Şi atunci a fost făcută această fotografie. Vă aduceţi aminte cu ce ocazie?

— Doamne Sfinte, spuse Mildred Berggren. E o eternitate de atunci.

Actualul ei bărbat şi fiul se apropiară, privind fotografia peste umărul ei.

— Eram în voiaj de nuntă. Fusesem cu maşina la Stockholm şi la Sigtuna, eram pe drumul de întoarcere şi ne-am oprit pur şi simplu undeva. Spuneţi că se numea Hedestad?

— Da, la Hedestad. Această fotografie a fost făcută în jurul orei 13. A luat o vreme să vă identific, şi nu a fost deloc uşor.

— Aţi avut o fotografie veche cu mine, şi după aceea m-aţi găsit! Nu-mi pot imagina cum aţi reuşit.

Mikael puse pe masă fotografia din parcare:

— Datorită acestei poze, care a fost luată ceva mai târziu, am reuşit să vă dau de urmă. Mikael le-a explicat cum o găsise, via fabrica de tâmplărie din Norsjö, prin care ajunsese la Burman, care la rândul lui îl condusese la Henning Forsman din Norsjövallen.

— Presupun că aveți un motiv serios pentru această căutare ieşită din comun.

— Într-adevăr. Fata de pe fotografie, din fața dumneavoastră, se numea Harriet. Ea a dispărut în ziua aceea şi mulți cred că a fost ucisă. Permiteți-mi să vă arăt.

Mikael îşi scoase *iBook*-ul şi le explică contextul, în vreme ce computerul demara. Apoi, le arătă suita de fotografii care arătau cum se schimba expresia feței Harrietei.

— Examinând aceste fotografii vechi, am dat peste dumneavoastră. Aveați în mână o cameră în spatele lui Harriet, şi păreați să fotografiați exact ceea ce privea ea. Lucrul care i-a declanşat acea reacție. Ştiu că este un pariu care pare fără sens. Dar motivul pentru care v-am căutat este că vreau să vă întreb dacă mai aveți cumva fotografiile din ziua aceea.

Mikael era pregătit ca Mildred să dea din mâini, spunând că acele fotografii dispăruseră de multă vreme, că pelicula nu fusese niciodată developată sau că le aruncase. În locul acestora, ea îl privi cu ochii ei de un albastru limpede şi spuse, ca pe cel mai normal lucru din lume, că avea, desigur, toate fotografiile vechi de vacanță.

Se duse într-o altă odaie şi se întoarse după câteva minute cu o cutie de carton unde strânsese un mare număr de fotografii, în diferite albume. A luat o vreme până ce găsiră fotografiile din călătoria aceea. Ea făcuse trei poze la Hedestad. Una era neclară şi arăta strada principală. Alta îl înfățişa pe fostul ei soț. A treia îi înfățişa pe clovnii din cortegiu.

Mikael se aplecă. Văzu o figură pe cealaltă parte a străzii. Imaginea nu-i spunea absolut nimic.

20
Marți 1 iulie – miercuri 2 iulie

Primul lucru pe care l-a făcut Mikael în dimineața când a ajuns la Hedestad, a fost să se ducă la Dirch Frode, să-l întrebe despre starea lui Henrik. A aflat că sănătatea bătrânului se îmbunătățise simțitor în cursul săptămânii. Mai era încă slăbit şi fragil, dar acum putea comunica, măcar că şedea la pat. Starea lui nu mai era considerată ca fiind critică.

— Slavă Domnului, spuse Mikael. Am înțeles că de fapt țin la el.

Dirch Frode dădu din cap.

— Ştiu. Şi Henrik te apreciază. Cum a fost călătoria în Norrland?

— Plină de succes şi total nemulțumitoare. Am să-ți povestesc mai pe urmă. Pentru moment, am o întrebare să-ți pun.

— Te rog.

— Ce se întâmplă cu *Millennium,* dacă moare Henrik?

— Nimic. Martin intră în consiliul de conducere.

— Există vreun risc, chiar ipotetic, ca Martin să provoace probleme revistei, dacă eu nu încetez cercetările în dispariția Harrietei Vanger?

Dirch Frode îi aruncă brusc o privire ascuțită:

— Ce s-a întâmplat?

— De fapt, nimic.

Mikael îi reproduse convorbirea avută cu Martin Vanger în seara de *midsommar.*

— Când m-am întors de la Norsjö, Erika mi-a telefonat ca să-mi spună că Martin a vorbit cu ea şi a rugat-o să-mi spună clar şi decis că este nevoie de mine la redacție.

— Înțeleg. Presupun că Cecilia a încercat să-l preseze. Dar nu cred că Martin te va şantaja. El e prea cinstit ca să facă asta. Şi, adu-ți aminte că şi eu fac parte din conducerea micii societăți-anexă pe care am înființat-o, când am cumpărat o parte din *Millennium.*

— Dar dacă se va ajunge la o situație-limită, care va fi poziția ta?

— Contractele sunt făcute pentru a fi respectate. Eu lucrez pentru Henrik. Eu şi Henrik am fost prieteni timp de patruzeci şi cinci de ani şi suntem destul de asemănători în privința aceasta. Dacă Henrik moare, atunci de fapt eu – şi nu Martin – voi moşteni partea lui Henrik din societatea-anexă. Avem un contract foarte strict, în care ne angajăm să ajutăm *Millennium* timp de patru ani. Dacă Martin ar vrea să ne pună bețe în roate – ceea ce nu cred –, atunci ar putea doar să frâneze un pic cumpărarea unor noi spații de reclamă.

— Ceea ce stă la însăşi baza existenței revistei.

— Da, dar trebuie să consideri lucrurile din alt punct de vedere: ca să te ocupi de treburi din astea, meschine, ia multă vreme. Or, Martin se bate acum pentru supraviețuirea lui industrială şi munceşte câte paisprezece ore pe zi. Nu mai are timp de nimic altceva.

Mikael rămase gânditor o vreme.

— Pot să te întreb – ştiu că asta nu e treaba mea, dar care este starea generală a concernului?

Dirch Frode luă un aer preocupat:

— Avem probleme.

— Da, asta o poate înțelege chiar şi un simplu reporter economic ca mine. Vreau să spun, cât de grave sunt problemele?

— Rămâne între noi?

— Numai între noi.

— În ultimele săptămâni, am pierdut două comenzi mari în industria electronică şi suntem pe cale să fim aruncați afară de pe piața rusească. În septembrie, vom fi obligați să punem pe liber 1600 de angajați la Örebro şi Trollhätten. Nu este un cadou prea grozav, pentru oameni care au lucrat atâția ani pentru concern! De câte ori închidem o fabrică, încrederea în concern scade şi mai mult.

— Martin Vanger este la strâmtoare.

— Poartă povara unui bou, mergând pe ouă.

Mikael s-a dus acasă şi i-a telefonat lui Erika. Aceasta nu era la redacție şi atunci a vorbit cu Christer Malm.

— Situația stă aşa: Erika mi-a telefonat aseară, când eram pe drum de la Norsjö. Martin Vanger a contactat-o şi, cum să spun, a încurajat-o să-mi propună să reîncep să am mai multă răspundere în redacție.

— Şi eu cred la fel, spuse Christer.

— Te înțeleg. Dar treaba este că eu am un contract cu Henrik Vanger pe care nu-l pot rupe, şi Martin procedează aşa la îndemnul unei persoane de aici; care vrea ca eu să nu mai zgândăresc lucrurile şi să dispar din sat. Propunerea lui este, prin urmare, o încercare de a scăpa de mine.

— Înțeleg.

— Atunci, spune-i lui Erika că am să mă întorc la Stockholm când voi termina aici. Nu mai înainte.

— Înțeleg. Eşti nebun de legat. Am să-i transmit.

— Christer, aici se petrece ceva, şi eu nu am intenția să mă retrag tocmai acum.

Christer suspină adânc.

Mikael a bătut la uşa lui Martin Vanger. Eva Hassel i-a deschis, salutându-l cu multă prietenie.

— Bună. Martin e acasă?

Ca răspuns la întrebarea lui, apăru Martin Vanger cu o servietă în mână. O sărută pe Eva şi-l salută pe Mikael:

— Mă duc la birou. Voiai să discuți cu mine?

— Putem vorbi altă dată, dacă eşti grăbit.

— Spune.

— Nu voi pleca şi nu voi reîncepe să lucrez la *Millennium* înainte de a isprăvi însărcinarea pe care mi-a dat-o Henrik. Te informez despre aceasta acum, aşa ca tu să nu contezi pe mine în comitetul de conducere înainte de sfârşitul anului.

Martin Vanger se balansă un moment pe călcâie:

— Înțeleg. Crezi că vreau să mă descotorosesc de tine. Făcu o pauză.

— Mikael, vorbim despre toate astea mai târziu. Eu nu am timp pentru cine ştie ce activitate distractivă în consiliul de administrație al revistei, şi n-ar fi trebuit să accept propunerea lui Henrik. Dar, crede-mă, voi face tot ce-mi va sta în puteri pentru supraviețuirea revistei.

— Nu m-am îndoit niciodată, răspunse politicos Mikael.

— Dacă fixăm o dată săptămâna viitoare, putem trece prin economia ei şi îți voi spune ce părere am despre asta. Dar, cred cu sinceritate că *Millennium* nu-şi poate permite ca una dintre persoanele-cheie să-şi piardă timpul aici, la Hedeby. Îmi place ziarul şi cred că putem să-l facem mai puternic împreună, dar în treaba asta este nevoie de tine. Eu am nimerit într-un conflict de loialitate. Ori urmez dorințele lui Henrik, ori îmi fac treaba în consiliul de administrație al revistei.

Mikael s-a îmbrăcat în trening şi a alergat până la Fortificație, apoi a luat-o în jos, până la cabana lui Gottfried, înainte să se întoarcă spre casă, pe mal, în ritm mai domol. Dirch Frode şedea la masa din grădină. A aşteptat răbdător până ce Mikael a băut o sticlă întreagă de apă, ştergându-şi sudoarea de pe față.

— Nu pare o treabă prea sănătoasă, pe căldura asta.

— Eh, i-a răspuns Mikael.

— N-am avut dreptate. Nu Cecilia este cea care îl presează pe Martin. Este Isabella, care a mobilizat tot clanul Vanger să te ungă cu smoală şi să te tăvălească prin pene, şi eventual să te ardă pe rug. Ea are sprijinul lui Birger.

— Isabella?

— E o femeie rea şi limitată, care în general nu iubeşte oamenii. În momentul de față cred că te urăşte în mod special. Răspândeşte afirmații cum că ai fi un escroc care l-ai convins pe Henrik să te angajeze şi că l-ai ațâțat, până ce a făcut un atac de inimă.

— Şi o crede cineva?

— Totdeauna există oameni gata să creadă limbile răuvoitoare.

— Eu încerc să aflu ce s-a întâmplat cu propria ei fiică – iar ea mă urăşte! Dacă ar fi vorba de fata mea, aş reacționa un pic altfel.

La ora două după-amiază, a sunat telefonul mobil al lui Mikael.

— Bună ziua, mă numesc Conny Torsson şi lucrez la *Hedestads-Kuriren.* Aveți timp să răspundeți la câteva întrebări? Am primit o informație că locuiți aici, în Hedeby.

— În cazul acesta, maşina de bârfe funcționează prost. Locuiesc aici încă de la Anul Nou.

— Nu ştiam. Ce faceți la Hedestad?

— Scriu. Şi am un fel de an sabatic.

— La ce lucrați?

— *Sorry.* O să ştiți când am să public cartea.

— Tocmai ați fost eliberat din închisoare…

— Da?
— Ce părere aveți despre ziariştii care falsifică materialul?
— Ziariştii care falsifică materialul simt nişte idioți.
— Vreți să spuneți că sunteți un idiot?
— Pentru ce aş spune asta? Eu n-am falsificat niciodată informațiile.
— Dar ați fost condamnat pentru defăimare.
— Şi?
Reporterul Conny Torsson tăcu aşa de multă vreme, că Mikael se văzu obligat să-i dea o mână de ajutor:
— Am fost condamnat pentru defăimare, nu pentru falsificarea materialului.
— Dar ați publicat acel material.
— Dacă mi-ați telefonat ca să discutăm decizia judecătorească, atunci nu am nici un comentariu.
— Aş vrea să vin să fac un interviu cu dumneavoastră.
— Îmi pare rău, dar n-am nimic de spus în această chestiune.
— Adică nu vreți să discutați despre proces?
— Ați înțeles exact, răspunse Mikael, întrerupând conversația.
Rămase pe gânduri un moment lung, înainte de a se întoarce la computer.

Lisbeth Salander a urmat instrucțiunile primite, conducându-şi motocicleta peste podul spre Hedeby. S-a oprit la prima căsuță de pe partea stângă. Era la țară. Dar, atâta vreme cât era plătită, putea merge şi la Polul Nord. Şi pe urmă fusese o plăcere să conducă aşa mult pe autostradă. Şi-a parcat motocicleta şi a desfăcut cureaua care ținea sacoşa cu lucrurile de noapte.
Mikael Blomkvist a deschis uşa, făcându-i semn. A venit mai aproape, examinând motocicleta cu o uimire nedisimulată.
— Grozav. Eşti motociclistă.
Lisbeth Salander n-a răspuns, dar l-a cercetat atentă, atunci când el a atins ghidonul şi a încercat acceleratorul. Apoi, îi văzu surâsul, un surâs de băiețandru, ceea ce ei îi păru o circumstanță atenuantă. De obicei, motocicliştii obişnuiau să pufăie dispretuitori, văzând motorul de mic cubaj.
— La nouăsprezece ani aveam şi eu una, spuse Mikael, întorcându-se spre ea. Mulțumesc că ai venit Hai, să te instalezi.
Mikael împrumutase un pat de campanie de la Nilssonii de peste drum şi-l pusese în camera de lucru.
Lisbeth Salander făcu un tur prin casă, cu un aer bănuitor, dar păru să se relaxeze, nedescoperind nici o cursă perfidă. Mikael îi arătă unde era baia.
— Dacă vrei să faci un duş şi să te răcoreşti…
— Trebuie să mă schimb. N-am de gând să mă plimb pe aici, îmbrăcată în combinezon de piele.
— Până te aranjezi, eu prepar cina.
Mikael a prăjit cotlete de miel în sos de vin şi a aşternut masa afară, în soarele de după-amiază, în vreme ce Lisbeth făcea un duş şi se schimba.
A ieşit din casă desculță, cu un tricou negru şi o fustă scurtă, uzată de jeans. Mâncarea mirosea bine şi ea a înghițit două porții uriaşe. Pe ascuns, Mikael îi privea fascinat tatuajele de pe spinare.

— Cinci plus trei, spuse Lisbeth Salander. Cinci cazuri de pe lista Harrietei şi trei care cred că ar fi trebuit să se afle pe listă.
— Povesteşte-mi.
— N-am lucrat decât unsprezece zile şi n-am avut timp să cercetez toate anchetele de poliție. În unele cazuri, materialul a fost transferat la arhiva națională, în altele se mai află încă la secțiile locale de poliție. Am făcut trei deplasări de o zi pe la diferite districte de poliție, dar n-am avut timp să fac mai mult. Însă astea cinci sunt identificate.
Lisbeth Salander a plasat pe masa din bucătărie un teanc impresionant de hârtii, mai mult de cinci sute de foi A4. Le-a sortat repede, în teancuri diferite.
— Să le luăm în ordine cronologică, îi dădu o listă lui Mikael:

1949 – Rebecka Jacobsson, Hedestad (30112)
1954 – Mari Holmberg, Kalmar (32018)
1957 – Rakel Lunde, Landskrona (32027)
1960 – (Magda) Lovisa Sjöberg, Karlstad (32016)

1960 – Liv Gustavsson, Stockholm (32016)
1962 – Lea Persson, Uddevalla (31208)
1964 – Sara Witt, Ronneby (32109)
1966 – Lena Andersson, Uppsala (30112)

— Primul caz din serie pare să fie Rebecka Jacobsson, în 1949, despre care ai deja detalii. Următorul caz pe care l-am găsit este Mari Holmberg, o prostituata de treizeci şi doi de ani din Kalmar, care a fost ucisă în locuința ei, în octombrie 1954. Nu se ştie exact în ce zi, pentru că a fost găsită după o vreme. Probabil după nouă zile.

— Cum o cuplezi la lista lui Harriet?

— Era legată şi avea corpul plin de lovituri, dar motivul morții fusese asfixia. Ucigaşul îi înfundase adânc în gât bandajul de menstruație.

Mikael a tăcut un moment, înainte de a deschide Biblia la locul indicat, Leviticul, capitolul 20, versetul 18:

Bărbatul care se va culca cu femeie în timpul scurgerii ei, şi-i va descoperi goliciunea, acela a descoperit curgerea sângelui ei si ea şi-a descoperit curgerea sângelui său: amândoi să fie stârpiți din poporul lor.

Lisbeth dădu din cap:

— Harriet Vanger a făcut aceeaşi legătură. OK. Următoarea. Mai 1957, Rakel Lunde, patruzeci şi cinci de ani. Lucra ca servitoare şi era considerată ca o persoană originală. Ghicea viitorul şi avea ca hobby ghicitul în cărți, în palmă şi aşa mai departe. Rakel avea locuința lângă Landskrona, într-o casă destul de singuratică, unde a fost ucisă dimineața devreme. A fost găsită goală şi legată de un uscător de rufe afară, în grădină, cu un scotch pe gură. Motivul morții a fost că cineva a lovit-o în repetate rânduri cu o piatră grea. Avea numeroase contuzii şi fracturi.

— Ce oroare. Lisbeth, e monstruos.

— O să fie şi mai rău. Inițialele R.L. se potrivesc. Ai găsit citatul?

— E foarte clar:

Bărbatul sau femeia, de vor chema morți sau de vor vrăji, să moară neapărat: cu pietre să fie ucişi, că sângele lor este asupra lor.

— Urmează Lovisa Sjöberg din Ranmo, lângă Karlstad. La Harriet, ea apare sub numele de Magda. Numele complet era Magda Lovisa, dar toată lumea o numea Lovisa.

Mikael o asculta atent, în vreme ce ea îi relata detaliile bizare ale crimei din Karlstad. Când Lisbeth îşi aprinse o țigară, el o întrebă din ochi, arătând spre pachet. Ea îl împinse spre el.

— Prin urmare, ucigaşul a atacat şi animalul?

— Citatul din Biblie spune că dacă o femeie se acuplează cu un animal, amândoi trebuie ucişi.

— E totuşi foarte puțin probabil ca femeia să se fi acuplat cu o vacă!

— Citatul din Biblie trebuie interpretat în sens larg. E suficient ca ea *să fi avut contact cu un animal,* ceea ce o țărancă face desigur în fiecare zi.

— De acord. Continuă.

— Următorul caz, după lista Harrietei, este Sara. Am identificat-o ca Sara Witt, treizeci şi şapte de ani, domiciliată în Ronneby. Ea a fost asasinată în ianuarie 1964. A fost găsită legată, în patul ei. Fusese victima unor grave brutalități sexuale, dar motivul morții fusese asfixia. A fost sugrumată. Criminalul a provocat, de asemenea, un incendiu. Intenția era ca toată casa să ardă, dar focul s-a stins în parte de la sine, iar pompierii au venit la fața locului foarte repede.

— Şi legătura?

— *Listen to this.* Sara Witt era fiică de preot şi căsătorită cu un preot. Soțul ei era plecat tocmai la acel sfârşit de săptămână.

Dacă fiica preotului se va spurca prin desfrânare, ea necinsteşte pe tatăl său: să fie arsă cu foc.

— Da. Se află pe listă. Dar ai spus că ai mai găsit şi alte cazuri.

— Am mai găsit încă trei femei care au fost ucise în circumstanțe aşa de bizare, că ar trebui să se afle pe lista Harrietei. Primul caz este o femeie tânără, pe nume Liv Gustavsson. Avea douăzeci şi doi de ani şi locuia în Farsta. Era pasionată de cai – participa la competiții şi avea un talent promițător. Avea, împreună cu sora ei, o mică prăvălie cu animale.

— Da, şi?

— A fost găsită în prăvălie. Lucrase la contabilitate şi era singură. Trebuie că l-a lăsat de bunăvoie pe ucigaş să intre. A fost violată şi sugrumată.

— Nu prea seamănă cu lista Harrietei!?

— Nu, dacă n-ar fi un amănunt. Asasinul a sfârşit prin a-i băga în uter un papagal mic, eliberând apoi toate animalele care erau în prăvălie. Pisici, broaşte, şoareci albi, iepuri, păsări. Chiar şi peştii din acvariu. Îți imaginezi spectacolul oribil pe care l-a descoperit sora ei a doua zi dimineața! Mikael aprobă.

— Ea a fost ucisă în august 1960, la patru luni după asasinarea fermierei Magda Lovisa, la Karlstad. În ambele cazuri, este vorba de femei care prin profesia lor sunt în contact cu animalele şi, în amândouă cazurile, au fost animale sacrificate. Vaca din Karlstad a supraviețuit, desigur, dar îmi imaginez că e destul de greu să omori o vacă cu o simplă sulă. Un papagal e, ca să zic aşa, mai uşor. Şi mai apare un caz cu jertfirea unui animal.

— Care?

Lisbeth îi povesti despre ciudatul *Asasinat cu porumbel,* al Leei Persson din Uddevalla. Mikael rămase tăcut, gândindu-se un timp aşa de îndelungat, încât până la urmă chiar şi Lisbeth deveni nerăbdătoare.

— OK, spuse el în cele din urmă. Sunt de acord cu teoria ta. Rămâne un caz.

— Un caz pe care l-am găsit eu. Nu ştiu cât de multe mai sunt, de fapt.

— Povesteşte-mi.

— Februarie, 1966, la Uppsala. Cea mai tânără victimă era o elevă de liceu de şaptesprezece ani, care se numea Lena Andersson. Fata a dispărut după o serbare a clasei şi a fost găsită trei zile mai târziu, într-un şanț din câmpia Uppsalei, destul de departe de oraş. Fusese ucisă în altă parte şi aruncată acolo.

Mikael aprobă cu o mişcare tăcută a capului.

— Crima a făcut mult zgomot în presă, dar împrejurările exacte ale morții ei nu au fost niciodată făcute publice. Fata fusese torturată îngrozitor. Am citit raportul medicului legist. A fost chinuită prin foc. Mâinile şi sânii îi erau arşi şi tot corpul era plin de răni.

Au fost găsite pete de stearină, care arătau că fusese folosită o lumânare, dar mâinile erau aşa de carbonizate, că trebuie să fi fost ținute deasupra unui foc aprins. Şi, la urmă, ucigaşul i-a tăiat capul şi l-a aruncat lângă corp. Mikael se albi la față.

— Dumnezeule! spuse el.

— N-am găsit nici un citat din Biblie care să se potrivească, dar sunt multe pasaje în care este vorba despre victime prin imolare şi despre sacrificiu pentru păcat, şi în unele locuri se preconizează ca animalul de jertfă – cel mai adesea, un taur – să fie tăiat în bucăți în aşa fel încât *capul să fie despărțit de grăsime.* Folosirea focului reaminteşte, de asemenea, de prima victimă, Rebecka, de aici, din Hedestad.

Când țânțarii îşi începură dansul de seară, ei au strâns de pe masă şi s-au aşezat în bucătărie, continuând să vorbească.

— Faptul că n-ai găsit citatul exact din Biblie nu are prea mare importanță. E o parodie grotescă a ceea ce se află în Biblie – sunt mai curând asocieri cu versete izolate.

— Ştiu. Nici măcar nu e logic; ia, spre exemplu, citatul în care se spune că amândoi trebuie ucişi, dacă au făcut dragoste în vreme ce femeia avea ciclu. Dacă ar fi s-o iei literal, atunci ucigaşul ar fi trebuit să se sinucidă.

— Aşa că, la ce duc toate astea? se întrebă Mikael.

— Harriet a ta se pare că avea un hobby ciudat, care consta în a strânge citate din Biblie şi a le asocia cu victime ale unor asasinate despre care auzise… Sau trebuie să fi ştiut că exista o legătură între crime.

— Între 1949 şi 1966, poate şi înainte, şi după. Prin urmare, a existat un sadic nebun cu totul, criminal în serie, care alerga cu Biblia sub braț şi ucidea femei, într-un răstimp de cel puțin şaptesprezece ani, fără ca nimeni să-l fi pus în relație cu crimele. Pare cu totul incredibil.

Lisbeth Salander îşi împinse scaunul şi aduse cafeaua, din vasul de pe plită. Aprinse o țigară şi suflă fumul împrejur. Mikael înjură în gând şi-i mai ceru o țigară.

— Nu, de fapt, nu este aşa de incredibil, spuse ea, ridicând un deget în aer. În Suedia sunt câteva duzine de ucideri de femei nerezolvate în anii 1900. Persson, profesorul acela de criminologie, a spus o dată la emisiunea *Căutat* că asasinii în serie sunt foarte rari în Suedia, dar că avem cu siguranță câțiva care nu au fost niciodată descoperiți.

Mikael aprobă. Ea mai ridică un deget în aer:

— Crimele acestea au fost săvârşite într-o foarte lungă perioadă de timp şi în locuri cu totul diferite. Două dintre ele au fost făcute una după alta, în 1960, dar circumstanțele erau oarecum

diferite – o ţărancă din Karlstad şi o fată de douăzeci şi doi de ani, pasionată de cai, din Stockholm.

Trei degete:

— Nu există nici un model clar. Crimele au fost săvârşite în feluri diferite şi nu există o semnătură clară, dar sunt anumite lucruri care revin în diferite cazuri. Animale. Foc. Violenţă sexuală. Şi, cum ai spus tu, o parodiere a cunoştinţelor biblice. Dar, se pare că nici un anchetator nu a interpretat asasinatele din punctul de vedere al Bibliei.

Mikael aprobă din nou. O privi pe furiş. Cu trupul ei subţire, cu maioul negru, tatuajele şi inelele de pe faţă, Lisbeth Salander părea cel puţin nelalocul ei în casa de oaspeţi din Hedeby. Când încercase să fie sociabil, în timpul cinei, ea rămăsese taciturnă şi abia de răspundea la întrebări. Dar când era la lucru, era profesionistă până în vârful degetelor. Apartamentul ei din Stockholm părea ca după un bombardament, însă Mikael trebuia să recunoască în final că mintea lui Lisbeth Salander era foarte bine ordonată. *Ciudat!*

— E greu să vezi legătura între o prostituată din Uppsala, care a fost ucisă în spatele unui container dintr-o zonă industrială, şi soţia unui preot din Ronneby, sugrumată şi victimă a unui incendiu criminal. Dacă nu ai cheia pe care nouă ne-a dat-o Harriet, bineînţeles.

— Ceea ce duce la următoarea întrebare, spuse Lisbeth.

— Cum mama dracului a fost implicată Harriet în povestea asta? O fată de şaisprezece ani, care trăia într-un mediu destul de protejat!

— Există doar un răspuns. Mikael aprobă iarăşi:

— Trebuie să existe o legătură cu familia Vanger.

Spre orele unsprezece noaptea, trecuseră în revistă toată seria de crime şi atâta discutaseră toate detaliile curioase, că lui Mikael i se învârtea capul. S-a frecat la ochi şi s-a întins, întrebând-o dacă are poftă să facă o plimbare de seară. Lisbeth Salander avea aerul cuiva pentru care genul acesta de exerciţiu era curată pierdere de timp, dar a făcut un semn aprobator din cap, după o clipă de cugetare. Mikael îi propuse să-şi pună pantaloni lungi, din cauza ţânţarilor.

Făcură un tur prin port, trecând pe sub pod, în direcţia promontoriului pe care se afla casa lui Martin Vanger. Mikael îi indica diferitele case, spunându-i cine locuia acolo. Îi veni greu să-şi formuleze gândurile, când îi arătă casa Ceciliei Vanger. Lisbeth îi aruncă o privire piezişă.

Trecură pe lângă vaporul luxos al lui Martin Vanger şi ajunseră la promontoriu, unde se aşezară pe câte o piatră, împărţind o ţigară.

— Mai există încă o legătură între victime, spuse deodată Mikael. Poate că te-ai gândit la ea.

— Ce anume?

— Prenumele.

Lisbeth Salander medită o clipă. Apoi, clătină capul.

— Toate au nume biblice.

— Nu e adevărat, răspunse Lisbeth repede. Nici Liv, nici Lena nu există în Biblie.

— Ba, de fapt, sunt. *Liv* înseamnă „viaţă”[1], ceea ce e înţelesul biblic al numelui „Eva”. Şi, ia să te văd, Sally, „Lena” e prescurtarea cărui nume?

Lisbeth Salander strânse iritată ochii şi înjură în sinea ei. Mikael gândea mai iute decât ea. Asta nu-i plăcea.

— „Magdalena”, spuse ea.

— Păcătoasa, prima femeie, fecioara Maria… Le ai pe toate la un loc. Această istorie e suficient de aiurită, ca să-l facă pe un psiholog să-şi ia câmpii! Dar, de fapt, m-am gândit la altceva referitor la nume.

Lisbeth aşteptă răbdătoare.

— Sunt nume tradiţionale evreieşti. Familia Vanger a avut o bună încărcătură de antisemiţi nebuni, de nazişti şi teoreticieni ai conspiraţiei. Harald Vanger, din casa aia de colo, are mai mult de nouăzeci de ani şi în anii şaizeci era în plină formă. Singura dată când l-am întâlnit, a şuierat că propria lui fiică e o curvă. Are probleme evidente cu femeile.

La întoarcerea acasă, au făcut sandvişuri şi au încălzit cafeaua. Mikael a aruncat o privire celor cinci sute de pagini pe care i le produsese anchetatoarea preferată a lui Dragan Armanski.

— Ai făcut o muncă formidabilă într-un timp record, spuse el. Îţi mulţumesc. Şi îţi mai mulţumesc şi pentru faptul că ai fost drăguţă să vii până aici, să aduci raportul.

— Şi acum, ce se întâmplă? întrebă Lisbeth.

— Voi vorbi mâine dimineaţă cu Dirch Frode, să fixăm plata.

[1] (Ett) liv, sued.: (o) viaţă.

— Nu mă refeream la asta. Mikael o privi:
— Păi… treaba pentru care te-am angajat e gata, spuse el prudent.
— Dar eu nu am terminat cu istoria asta.
Mikael se lăsă pe spate pe sofaua de lemn şi-i întâlni privirea. Nu putea citi nimic în ochii ei. Timp de jumătate de an se ocupase singur de dispariția Harrietei şi deodată exista o altă persoană – un *researcher* abil – care înțelegea toate implicațiile. Se hotărî fără să ezite.
— Ştiu. Istoria asta mi s-a strecurat şi mie sub piele. Vorbesc mâine cu Dirch Frode. Te mai angajăm pentru o săptămână sau două, ca… să zicem, asistent-investigator. Nu ştiu dacă el vrea să plătească aceeaşi sumă pe care i-a plătit-o lui Armanski, dar o să reuşim să-l facem să pună pe masă o lună de salariu corect.
Lisbeth Salander îi oferi un surâs neaşteptat. Nu voia în nici un caz să fie pusă pe tuşă şi ar fi lucrat chiar gratis.
— Sunt pe punctul de a adormi, spuse ea şi, fără comentarii, se duse în odaia ei, închizând uşa.
După două minute, o redeschise, scoțând capul afară.
— Cred că nu ai dreptate. Nu e vorba despre un ucigaş în serie nebun, care a citit prea mult Biblia. Pur şi simplu, e o javră obişnuită, care urăşte femeile.

21
Joi 3 iulie – joi 10 iulie

Lisbeth Salander se trezise înaintea lui Mikael. A pus de cafea şi s-a băgat sub duş. Când s-a trezit Mikael, pe la 7.30, a găsit-o citind un rezumat al cazului Harriet Vanger, de pe *iBook*-ul lui. A venit în bucătărie, cu un prosop în jurul şoldurilor, frecându-se la ochi, ca să alunge somnul.

— Cafeaua e gata, i-a spus ea. Mikael a privit peste umărul ei:

— Documentul acesta era protejat de un cod de acces, a spus.

Lisbeth s-a întors, privindu-l:

— Durează exact 30 de secunde ca să încarci de pe net un program de decriptare a codurilor din Word, i-a explicat ea.

— Va trebui să avem amândoi o discuție despre noțiunea de „ce e al meu şi ce e al tău”, spuse el, intrând sub duş.

Când s-a întors, Lisbeth închisese computerul şi-l pusese la locul lui, pe masa de lucru. Îşi pornise propriul ei *PowerBook.* Mikael era aproape convins că transferase deja tot ce se afla în computerul lui pe al ei.

Lisbeth Salander era o narcomană a informației, cu o concepție cât se poate de liberală despre etică şi morală.

Mikael tocmai apucase să se aşeze la masă pentru micul dejun, când cineva bătu la uşa de intrare. Se duse să deschidă. Martin Vanger îl privea cu un aer aşa de crispat, încât pentru o clipă Mikael crezu că venise să-i anunțe moartea lui Henrik Vanger.

— Nu, Henrik se simte la fel ca ieri. Am o altă treabă cu tine. Pot să intru un moment?

Mikael îi făcu loc să intre şi îl prezentă „colaboratoarei” sale, Lisbeth Salander. Ea aruncă industriaşului o privire scurtă şi făcu un gest mic din cap, înainte de a se reîntoarce la computerul ei. Martin Vanger o salută automat, dar părea aşa de distrat că abia părea s-o fi observat. Mikael fi turnă o ceaşcă de cafea şi-l rugă să se aşeze.

— Despre ce e vorba?

— Nu eşti abonat la *Hedestads-Kuriren?*

— Nu. Îl citesc uneori la cafeneaua Susannei.

— Prin urmare, nu l-ai citit în dimineața asta.

— După cum vorbeşti, ar fi trebuit s-o fac. Martin Vanger puse ziarul pe masă, în fața lui Mikael.

Îi erau consacrate două coloane pe prima pagină, mai mult pentru atragerea atenției, iar continuarea se afla pe pagina 4. El privi titlul:

AICI SE ASCUNDE JURNALISTUL CONDAMNAT PENTRU DEFĂIMARE

Textul era ilustrat cu o fotografie făcută de pe malul celălalt, din fața bisericii, care-l reprezenta pe Mikael în vreme ce ieşea pe uşa casei.

Reporterul Conny Torsson făcuse o treabă bine închegată, realizând un portret distrugător al lui Mikael. Textul recapitula afacerea Wennerström şi accentua asupra faptului că Mikael părăsise *Millennium* acoperit de ocară şi că tocmai ispăşise o pedeapsă cu puşcăria. Textul se termina cu formula obişnuită că Mikael refuzase să facă declarații pentru *Hedestads-Kuriren.* Articolul avea un asemenea ton, că orice locuitor din Hedestad trebuia să înțeleagă că prin ținut bântuia un Suspect-Blestemat-din-Stockholm. Nici una dintre afirmațiile din text nu era atacabilă în justiție, dar lucrurile erau întoarse în aşa fel, încât să-l prezinte pe Mikael într-o lumină cât se putea de suspectă; fotografia şi textul erau de genul folosit pentru a descrie teroriştii politici. *Millennium* era numit „un ziar care instigă”, de puțină credibilitate şi cartea lui Mikael despre jurnalismul economic era prezentată ca o adunătură de „afirmații controversate” împotriva unor jurnalişti respectați.

— Mikael… Nu am cuvinte pentru a exprima ce am simțit citind acest articol. E odios.

— E o treabă comandată, răspunse Mikael calm.

Îl privi întrebător pe Martin Vanger.

— Sper că înțelegi că nu am nimic de-a face cu asta. Mi-a stat cafeaua de dimineață în gât, când am citit ziarul.

— Cine?

— Am dat câteva telefoane acum, de dimineață. Conny Torsson lucrează ca suplinitor de vară. Dar a făcut treaba asta la comanda lui Birger.

— Nu ştiam că Birger are vreo influență asupra redacției – el este totuşi consilier municipal şi politician.

— Formal, nu are nici o influență. Dar, redactor-şef la *Hedestads-Kuriren* este Gunnar Karlman, fiul lui Ingrid Vanger, de pe linia Johan Vanger, Birger şi Gunnar sunt prieteni apropiați de mulți ani.

— Înțeleg.

— Torsson va fi dat imediat afară.

— Câți ani are?

— Sincer să fiu, nu ştiu. Nu l-am întâlnit niciodată.

— Nu-l da afară. Când m-a sunat, părea un reporter destul de tânăr şi neexperimentat.

— Dar toate astea nu pot rămâne fără consecințe.

— Dacă vrei părerea mea, eu găsesc situația destul de absurdă, ca redactorul-şef al unui ziar care este proprietatea familiei Vanger să atace un alt ziar, unde Henrik Vanger este coproprietar şi unde se află în consiliul de conducere. Redactorul-şef Karlman vă atacă prin urmare pe Henrik şi pe tine.

Martin Vanger cântări cuvintele lui Mikael, dând încet din cap.

— Înțeleg ce vrei să spui. Ar trebui să cântăresc mai bine responsabilitățile. Karlman este coproprietar în concern şi totdeauna a încercat să mă împuşte pe la spate, dar treaba de aici pare mai curând răzbunarea lui Birger, pentru că ai dat cu ei de pământ pe culoarul spitalului. Îi eşti un ghimpe în ochi.

— Ştiu. De aceea, cred că Torsson este totuşi cel mai cinstit din toată povestea. E foarte greu pentru un suplinitor tânăr să se opună când redactorul-şef îi ordonă să scrie într-un anume fel.

— Pot să le cer să-şi prezinte oficial scuzele, în paginile de mâine.

— N-o face. Singurul rezultat va fi o luptă interminabilă, care va înrăutăți şi mai tare situația.

— Prin urmare, crezi că nu trebuie făcut nimic?

— Nu merită. Karlman va face greutăți, şi în cel mai rău caz tu vei fi calificat drept un ticălos, care, în calitate de proprietar încerci să influențezi în mod ilegal libertatea de opinie.

— Iartă-mă, Mikael, dar nu sunt de acord cu tine. E şi dreptul meu de a-mi formula opinia. Părerea mea este că articolul ăsta pute – şi am de gând să-mi fac clară poziția. Oricum, sunt supleantul lui Henrik la conducerea revistei *Millennium,* şi în această calitate nu pot lăsa să treacă asemenea insinuări nepedepsite.

— OK.

— Prin urmare, voi cere dreptul la replică. În aceasta, îl voi prezenta pe Karlman ca pe un idiot. Cu atât mai rău pentru el.

— Perfect, trebuie să acționezi conform propriilor tale convingeri.

— Pentru mine, este, de asemenea, important ca tu să înțelegi cu adevărat că eu nu am avut nimic de-a face cu acest atac infam.

— Te cred, îi răspunse Mikael.

— În plus, nu vreau să discut acum, dar în felul acesta este readusă pe tapet problema despre care am mai vorbit; E important să-ți reiei locul în redacție la *Millennium,* aşa încât să putem prezenta un front comun. Atâta vreme cât vei fi absent, vor continua tot felul de vorbe. Eu cred în *Millennium* şi sunt convins că putem câştiga acest război împreună.

— Îți înțeleg punctul de vedere, dar acum este rândul meu să nu fiu de acord cu tine. Nu pot rupe contractul cu Henrik şi, de fapt, nici nu vreau să-l rup. Înțelegi, eu am o adevărată afecțiune pentru el. Şi treaba cu Harriet…

— Înțeleg că-i greu pentru tine şi înțeleg că Henrik a fost obsedat de asta atâția ani.

— Între noi fie spus – eu îl iubesc pe Henrik şi el este mentorul meu, dar când e vorba de Harriet, obsesia lui devine manie curată.

— Când am început treaba asta, credeam că-i timp pierdut. Dar se întâmplă că, împotriva oricărei aşteptări, am găsit material nou. Cred că ne aflăm în fața unui succes şi este posibil să dau răspuns la întrebarea despre ce s-a petrecut.

— Nu vrei să-mi povesteşti ce-ai găsit?

— Conform contractului, nu trebuie să discut acestea cu altcineva, fără acordul personal al lui Henrik.

Martin Vanger îşi sprijini bărbia în palmă. Mikael putea citi şovăială în privirea lui. În cele din urmă, Martin luă o hotărâre:

— Bine, în cazul acesta, cel mai bun lucru pe care îl putem face este să rezolvăm cât mai repede enigma despre Harriet. Atunci, eu spun aşa: îți voi da tot sprijinul posibil ca să termini cât se poate de repede treaba într-un fel mulțumitor şi după aceea să te poți întoarce la *Millennium.*

— Perfect. Nu vreau să mă bat şi cu tine.

— Nu e nevoie s-o faci. Ai tot sprijinul meu. Poți să mi te adresezi când vrei, dacă ai vreo problemă. Am să fac presiuni asupra lui Birger, să nu-ți mai pună în nici un fel piedici în drum. Şi am să încerc să vorbesc cu Cecilia, să se linişească.

— Mulțumesc. Trebuie să am posibilitatea să-i pun întrebări, dar ea mi-a ignorat toate încercările, de o lună întreagă.

Martin Vanger zâmbi brusc:

— Poate aveți alte treburi de rezolvat. Dar nu mă bag.

Îşi strânseră mâinile.

Lisbeth Salander ascultase în tăcere schimbul de replici dintre Mikael şi Martin Vanger. De îndată ce plecă Martin, ea luă *Hedestads-Kuriren* şi parcurse articolul. Apoi, lăsă ziarul fără nici un comentariu.

Mikael nu spuse nimic, era căzut pe gânduri. Gunnar Karlman se născuse în 1942, deci în 1966 avea douăzeci şi patru de ani. Şi el fusese una dintre persoanele prezente pe insulă, atunci când dispăruse Harriet.

După micul dejun, Mikael îşi însărcină colaboratoarea să citească ancheta făcută de poliție. El triase materialul şi i-a dat doar dosarele centrate pe dispariția Harrietei. I-a mai dat şi toate fotografiile cu accidentul de pe pod, ca şi lunga sinteză pe care o făcuse pornind de la investigațiile private ale lui Henrik.

După aceea, Mikael a traversat podul, ducându-se la Dirch Frode, pe care îl puse să stabilească contractul de angajare a lui Lisbeth, pe o perioadă de o lună.

Revenind la casa de oaspeți, o găsi pe Lisbeth în grădină, cufundată în ancheta de poliție. Mikael intră să încălzească cafeaua. O privea pe fereastra bucătăriei. S-ar fi zis că nu făcea decât să parcurgă superficial materialul şi nu folosea mai mult de 10–15 secunde pentru o pagină. Răsfoia mecanic şi Mikael a fost uimit văzând-o că făcea o lectură aşa de neglijentă; ceea ce era neplăcut şi contradictoriu, mai ales că propria ei anchetă fusese aşa de atent făcută. Umplu două ceşti cu cafea şi se duse să-i țină companie la masa din grădină.

— Tot ce ai scris despre dispariția lui Harriet a fost înainte de a realiza că noi vânăm un ucigaş în serie?

— Exact. Am notat ce mi s-a părut important, întrebări pe care voiam să i le pun lui Henrik Vanger şi alte lucruri de felul acesta. Cum ai remarcat desigur, este destul de slab structurat. Până de curând, n-am făcut decât să bâjbâi în întuneric, încercând să scriu un *story* – un capitol din biografia lui Henrik Vanger.

— Şi acum?

— Mai înainte, toate investigațiile s-au axat pe Hedeby. Acum sunt convins că această istorie a început nu pe insulă, ci în Hedestad, mult mai devreme. Acest lucru face ca perspectiva să se deplaseze.

Lisbeth dădu din cap aprobator. Rămase pe gânduri o clipă.

— A fost grozav să descoperi chestia cu fotografiile, spuse ea.

Mikael înălță sprâncenele. Lisbeth Salander nu părea genul darnic cu laudele şi el se simțea foarte flatat. Pe de altă parte – din punct strict jurnalistic, era de fapt un lucru destul de neobişnuit.

— E vremea să completezi detaliile. Ce s-a întâmplat cu fotografia pe care ai vânat-o la Norsjö?

— Vrei să spui că *nu* ai privit fotografia, în computerul meu?

— N-am avut timp. Am preferat să citesc ce gândeşti şi ce concluzii ai tras.

Mikael suspină, îşi porni *iBook*-ul şi deschise registrul cu fotografii.

— E fascinant. Vizita la Norsjö a fost un succes şi, în acelaşi timp, o dezamăgire totală. Am găsit fotografia, dar ea nu-mi spune mare lucru. Femeia aceea, Mildred Berggren, a păstrat toate fotografiile de vacanță într-un album, unde le-a lipit conştiincioasă, toate de-a valma. Şi această fotografie se afla acolo. A fost luată pe o peliculă color ieftină. Treizeci şi şapte de ani mai târziu, copia era destul de palidă şi îngălbenită. Mildred a păstrat şi negativele într-o cutie de pantofi. Am putut să împrumut toate negativele de la Hedestad şi le-am scanat. Iată ce a văzut Harriet.

Apăsă pe o imagine cu numele [HARRIET/bd-l9.eps].

Lisbeth îi înțelese dezamăgirea. Avea în fața ochilor o imagine uşor mişcată, destul de prost cadrată, care arăta clovnii din cortegiul de la Serbarea Copiilor. În spate, se vedea un colț din prăvălia de *mode-bărbați* a lui Sunderström. Vreo zece persoane se aflau pe trotuar, în fundal, între clovni şi partea din față a camionului următor.

— Cred că aceasta este persoana pe care a văzut-o. În parte, pentru că am încercat să calculez ce privea ea, bazându-mă pe unghiul în care îi era întoarsă fața – am desenat exact

încrucişarea de drumuri – şi în parte, pentru că este singura persoană care pare să privească drept în aparat. Prin urmare, o fixa pe Harriet.

Lisbeth văzu o figură neclară, care stătea un pic în spatele spectatorilor, pe strada transversală. El purta un hanorac de culoare închisă, cu o parte roşie pe umeri şi pantaloni închişi, poate blugi. Mikael mări imaginea, care umplu tot ecranul, de la brâu în sus. Fotografia deveni imediat şi mai neclară.

— E un bărbat. Are aproximativ 1,80 m, corpolenţă normală. Are păr blond închis de lungime medie şi este ras. Dar e imposibil să-i distingi trăsăturile, sau cel puţin să-i stabileşti vârsta. Poate fi adolescent sau adult de vârstă medie.

— Fotografia poate fi prelucrată…

— Am prelucrat-o. I-am trimis chiar o copie lui Christer Malm, de la *Millennium,* ori el este grozav în tratarea imaginilor. Mikael mai apăsă pe o imagine. Aici este ce-am putut scoate mai bun. Pur şi simplu, aparatul era prea prost şi distanţa prea mare.

— Ai arătat fotografia cuiva? Oamenii recunosc atitudinea…

— I-am arătat fotografia lui Dirch Frode. N-are nici o idee despre cine ar putea fi.

— Dirch Frode nu este cel mai ager tip din Hedestad…

— Nu, dar eu lucrez pentru el şi pentru Henrik Vanger. Vreau să-i arăt poza lui Henrik, înainte de a o face să circule.

— Poate este un simplu spectator.

— Poate. Dar, în orice caz, a reuşit să-i provoace Harrietei o reacţie cu totul remarcabilă.

În săptămâna care a urmat, Mikael şi Lisbeth au lucrat la cazul Harriet practic din zori până în noapte. Lisbeth a continuat să citească materialul anchetei şi a scos la iveală o serie întreagă de întrebări la care Mikael a încercat să răspundă. Nu putea să existe decât un singur adevăr, şi fiecare răspuns confuz sau neclaritate conducea la un raţionament mai adânc. Au folosit o zi întreagă ca să cerceteze orarul tuturor actorilor, în vremea accidentului de pe pod.

Lisbeth Salander îi provoca lui Mikael o tot mai mare perplexitate. Deşi nu parcurgea decât superficial materialul, părea să se oprească întotdeauna tocmai asupra detaliilor obscure sau contradictorii.

Făceau o pauză după-amiaza, când căldura devenea insuportabilă afară. De câteva ori, s-au dus să facă baie pe canal, ori s-au plimbat până la terasa Susannei. Susanne începuse să-l privească pe Mikael cu o răceală demonstrativă. El îşi dădea seama că Lisbeth nu părea să aibă vârsta convenabilă şi, cu toate acestea, locuia la el acasă, ceea ce în ochii Susannei îl transforma într-un bătrânel libidinos. Era dezagreabil.

Mikael continua să facă o tură de *jogging* în fiecare seară. Lisbeth nu-i comenta exerciţiile, când se întorcea gâfâind din greu. A alerga peste pietre şi buşteni nu părea să facă parte din ceea ce considera ea drept plăcerile verii.

— Am peste patruzeci de ani, îi spuse Mikael. Trebuie să fac mişcare, dacă nu vreau să-mi crească burta prea tare.

— Aha.

— Tu nu te antrenezi niciodată?

— Boxez uneori.

— Boxezi?

— Da, ştii, cu mănuşi.

Mikael se duse să facă duş şi încercă să şi-o imagineze pe Lisbeth în ringul de box. Nu era sigur că nu-şi bătuse joc de el. Trebuia să-i pună o întrebare:

— La ce categorie de greutate boxezi?

— Nici una. Schimb câteva lovituri cu băieţii de la un club de box din Söder.

De ce nu sunt uimit, se gândi Mikael. Dar, în orice caz, constată el, povestise ceva despre sine. El nu avea încă nici o informaţie propriu-zisă despre ea: cum începuse să lucreze pentru Armanski, ce formaţie avea, sau ce făceau părinţii ei. De îndată ce încerca s-o întrebe despre viaţa ei particulară, se închidea ca o stridie şi ori răspundea monosilabic, ori îl ignora total.

Într-o după-amiază, Lisbeth Salander dădu deoparte un dosar, privindu-l cu o cută între sprâncene:

— Ce ştii despre Otto Falk? Preotul.

— Destul de puţin. L-am întâlnit pe actualul pastor aici, la biserică, de câteva ori la începutul anului şi el mi-a povestit că Falk mai trăieşte, dar că e internat într-o clinică de geriatrie la Hedestad. Alzheimer.

— De unde e?

— De aici, din Hedestad. A studiat la Uppsala şi avea în jur de treizeci de ani când a revenit.

— Era necăsătorit. Şi Harriet îl frecventa?!

— De ce întrebi?

— Constatam doar că poliţaiul, Morell acela, a fost destul de blând cu el la interogatoriu.

— În anii şaizeci preoţii se bucurau de un alt statut social. Era natural să locuiască aici, pe insulă, ca să zic aşa, aproape de putere.

— Mă întreb, cât de atent a percheziţionat poliţia casa parohială. Din fotografii se vede că era o casă mare, de lemn şi trebuie să fi avut grămezi de locuri, ca să ascunzi un corp pentru o vreme.

— E adevărat. Dar nu există nimic în material care să lase să se înţeleagă că ar fi avut vreo legătură cu crimele în serie, şi nici cu dispariţia lui Harriet.

— De fapt, există, spuse Lisbeth Salander zâmbindu-i strâmb. În primul rând, era preot şi preoţii au, mai mult decât alţii, o relaţie specială cu Biblia. Pe urmă, el a fost ultimul care a văzut-o pe Harriet şi a vorbit cu ea.

— Dar pe urmă s-a dus imediat la locul accidentului şi a rămas acolo mai multe ore. Se vede pe o grămadă de fotografii, mai ales în perioada de timp când trebuie să fi dispărut Harriet.

— Aş, eu îi pot face la iuţeală zob alibiul. Dar mă gândeam la altceva. Istoria asta are de-a face cu un ucigaş de femei sadic.

— Da, şi?

— Am fost… Am avut un pic de timp liber astă-primăvară şi am citit diverse lucruri despre sadici, într-un cu totul alt context. Unul dintre documentele pe care le-am citit era un manual al FBI-ului din SUA, care afirma că frapant de mulţi ucigaşi în serie care au fost prinşi proveneau din familii disfuncţionale, şi că în copilărie le făcea plăcere să chinuiască animale. În plus, un număr mare dintre asasinii în serie americani au fost arestaţi pentru incendii criminale.

— Jertfe de animale şi sacrificii prin foc, vrei să spui.

— Da. Şi focul, şi animale torturate apar în multe dintre cazurile notate de Harriet. Dar eu mă gândeam la incendierea casei parohiale, care a ars la sfârşitul anilor şaptezeci.

Mikael reflectă un moment.

— E prea vag, spuse el în cele din urmă. Lisbeth Salander aprobă:

— De acord. Dar merită să fie notat. Nu am găsit nimic în anchetă despre motivul incendiului şi ar fi interesant de ştiut dacă au mai fost şi alte incendii bizare în anii şaizeci. În plus, ar mai fi interesant să aflăm dacă au existat cazuri de torturare sau sfârtecare a animalelor la vremea aceea în ţinut.

Când Lisbeth s-a dus la culcare în cea de-a şaptea seară la Hedeby, era uşor iritată pe Mikael Blomkvist. Timp de o săptămână petrecuse aproape fiecare minut cu el; în cazurile obişnuite, ajungeau şapte minute de companie cu un alt om, ca s-o apuce durerea de cap.

Constatase de multă vreme că relaţiile sociale nu erau partea ei tare şi era decisă la o viaţă solitară. Era întru totul mulţumită, cu condiţia ca lumea s-o lase în pace, fără să se amestece în treburile ei. Din nefericire, cei din jur erau mai puţin înţelepţi şi înţelegători şi ea trebuia să se bată tot timpul cu autorităţile sociale, cele pentru protecţia copiilor, de tutelă, cu fiscul, cu poliţia, curatorii, psihologii, psihiatrii, profesorii şi paznicii de la baruri, care n-o lăsau să intre în cluburile de noapte, cu toate că avea douăzeci şi cinci de ani (în afara celor de la „Moară”, care o cunoşteau). Era o armată întreagă de oameni care părea să n-aibă altceva mai bun de făcut decât să încerce să-i conducă viaţa şi, dacă li se dădea posibilitatea, să schimbe felul de a trăi pe care ea şi-l alesese.

De foarte timpuriu, învăţase că plânsul nu serveşte la nimic. Mai învăţase că de fiecare dată când încercase să atragă atenţia cuiva asupra unui lucru din viaţa ei, situaţia devenea şi mai rea. În consecinţă, ea era cea care trebuia să-şi rezolve problemele, cu metodele pe care le considera necesare. Atitudine de care avocatul Nils Bjurman luase cunoştinţă.

Mikael Blomkvist avea aceeaşi facultate iritantă ca toţi ceilalţi de a-i cotrobăi prin viaţa personală şi de a pune întrebări la care ea nu voia să răspundă. În schimb, el nu reacţiona precum cea mai mare parte dintre bărbaţii pe care îi cunoscuse.

Când îi ignora întrebările, el se mulţumea să ridice din umeri şi renunţa la subiect, lăsând-o în pace. *Uimitor.*

Primul lucru pe care-l făcuse, de îndată ce avusese acces la *iBook*-ul lui, în prima dimineaţă petrecută în casa de oaspeţi, fusese desigur să transfere toată informaţia pe propriul ei computer. În felul acesta, nu mai conta dacă el o punea pe liber, oricum, ar fi avut acces la tot materialul.

Dar după aceea îl provocase în mod expres, citind în mod demonstrativ documentele de pe computer, când el se trezise. Se aşteptase la un acces de furie. El avusese mai curând aerul

resemnat, mormăise ceva ironic şi se dusese să facă duş, iar după aceea începuse să discute despre ce citise ea. Un tip ciudat. Aproape trăsese concluzia că avea încredere în ea.

Dar faptul că avea cunoştinţă despre talentele ei de hacker era grav. Lisbeth Salander era conştientă că termenul juridic aplicat acestui fel de piraterie cu care se ocupa ea, atât în viaţa profesională, cât şi ca distracţie, era *intruziune informatică ilegală* şi putea fi pedepsită cu până la doi ani închisoare. Era un punct sensibil – ea nu voia să fie închisă, şi o pedeapsă cu închisoarea ar fi însemnat, de asemenea, cu cea mai mare probabilitate, că i-ar fi fost confiscate computerele şi, prin urmare, i s-ar fi interzis singura ocupaţie în care era cu adevărat bună. Nu se gândise niciodată să povestească lui Dragan Armanski sau altcuiva cum făcea să obţină informaţiile pe care ei le cumpărau.

Cu excepţia lui *Plague* şi a unui mic număr de persoane de pe net, care la fel ca ea se ocupau cu pirateria la un înalt nivel profesional – şi cei mai mulţi dintre aceştia o cunoşteau sub pseudonimul de *Wasp,* neştiind cine este şi unde locuieşte – doar *Kalle Blomkvist* descoperise secretul ei. El dăduse peste ea deoarece făcuse o greşeală, pe care nici un începător în branşă de doisprezece ani n-o comite, ceea ce proba că mintea ei era pe cale să fie roasă de viermi şi că merita să fie biciuită. Dar el nu înnebunise de furie, nu răscolise cerul şi pământul – în schimb, o angajase.

În consecinţă, era vag iritată pe el.

După ce au mâncat un sandviş, chiar înainte ca ea să meargă să se culce, Mikael a întrebat-o dacă era un hacker priceput. Spre propria-i uimire, a răspuns spontan la întrebare:

— Probabil, cel mai bun din Suedia. Mai există poate două sau trei persoane, cam la nivelul meu.

Nu se îndoia de adevărul din spusele ei. Într-o vreme, *Plague* fusese mai bun decât ea, dar îl depăşise de mult.

Dar, pe de altă parte, se simţea ciudat, pronunţând cuvintele acestea. N-o mai făcuse niciodată până atunci. Nici măcar nu avusese pe cineva cu care să poarte o asemenea discuţie şi brusc simţi plăcere pentru faptul că el părea impresionat de cunoştinţele ei. Dar imediat după aceasta şterse tot efectul, întrebând-o cum învăţase să fie hacker.

Nu ştia ce să-i răspundă. *Am ştiut dintotdeauna.* Dar, preferă să se ducă la culcare, fără să-i spună noapte bună.

Pentru ca s-o irite şi mai mult, Mikael nu părea să reacţioneze la faptul că ea doar îi întorsese spatele. Din patul ei, îl auzea cum se învârtea prin bucătărie, strângea vasele şi le spăla. Se trezea totdeauna mai târziu decât ea, dar acum părea şi el gata să se culce. Îl auzi în baie, cum intră apoi în odaia lui şi închise uşa. Un moment mai târziu, auzi scârţâitul patului, când se culcă, la cincizeci de centimetri de ea, dar de cealaltă parte a peretelui.

În săptămâna pe care o petrecuse aici, el nu-i făcuse curte. Lucrase împreună cu ea, o întrebase ce păreri avea, o lovise peste degete, când gândea greşit şi-i recunoscuse meritul, când ea îl corecta. O tratase pur şi simplu ca pe o fiinţă umană.

Înţelese deodată că-i plăcea tovărăşia lui Mikael Blomkvist şi poate chiar avea încredere în el. Nu se încrezuse niciodată în cineva, poate cu excepţia lui Holger Palmgren. Deşi, din motive diferite. Palmgren fusese un suflet bun previzibil, un *do gooder.*

Se ridică, aşezându-se la fereastră şi privind nervos în întuneric. Cel mai greu lucru pe care-l cunoştea era să se arate goală unui alt om pentru prima dată. Era convinsă că trupul ei rahitic era respingător. Sânii erau patetici. Nu avea şolduri despre care să se poată vorbi. În propriii ochi, nu avea prea multe de oferit. Dar, dincolo de asta, era o femeie absolut normală, cu exact aceleaşi dorinţe şi impulsuri sexuale ca toate celelalte. Rămase meditând aproape douăzeci de minute, înainte de a se hotărî.

Mikael se culcase deschizând un roman de Sara Paretsky, când auzi clanţa uşii şi, privind în sus, o văzu pe Lisbeth Salander. Ea răsucise cearşaful în jurul trupului şi stătea tăcută în pragul uşii. Îl privea, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Mikael. Ea făcu un semn de negare.

— Ce vrei?

Ea veni la el, îi luă cartea din mână şi o puse pe noptieră. Apoi, se apleacă şi-l sărută pe gură. Mai clar decât atât nu putea să-şi arate intenţiile! Se vârî iute în patul lui şi rămase aşezată, privindu-l cu ochii cercetători. Puse mâna pe cearşaful de pe pântecele lui. Cum el nu protesta, se aplecă, muşcându-l de sfârcul sânului.

Mikael Blomkvist era totalmente perplex. După câteva clipe, o prinse de umeri şi o depărta puţin, ca să-i vadă chipul. În ceea ce-l privea, nu era deloc netulburat.

— Lisbeth… nu ştiu dacă e o idee prea bună. Vom lucra împreună.

— Vreau să fac dragoste cu tine. Şi nu voi avea nici o problemă să lucrez cu tine din cauza asta, dar voi avea o problemă a dracului de mare dacă mă dai afară de aici.

— Dar abia ne cunoaştem.

Ea avu un râs neaşteptat, scurt, aproape ca şi cum ar fi tuşit.

— Când am făcut ancheta despre tine, am putut constata că asta nu te-a împiedicat mai înainte. Dimpotrivă, eşti tipul care niciodată nu-şi poate ține mâinile la locul lor. Ce nu merge? Nu sunt destul de sexy pentru tine?

Mikael clătină din cap, încercând să găsească ceva inteligent de spus. Cum nu răspundea, ea trase cearşaful de pe el şi se aşeză călare.

— Nu am nici un prezervativ.

— Dă-le dracului.

Când Mikael se trezi, Lisbeth era deja sculată. O auzea făcând zgomot cu cana de cafea în bucătărie. Era cu puțin înainte de ora şapte. Dormise doar două ore şi rămase cu ochii închişi.

N-o înțelegea pe Lisbeth Salander. Niciodată nu lăsase să se bănuiască, nici măcar printr-o privire, că ar fi fost cât de puțin interesată de el.

— Bună dimineața, îi spuse ea din pragul uşii. Chiar zâmbea un pic.

— Hei, îi răspunse Mikael.

— S-a terminat laptele. Mă duc până la stația de benzină. Deschid la şapte.

Se întoarse aşa de rapid, că Mikael nu apucă să-i răspundă. Auzi cum se încălța şi îşi lua geanta şi casca de motociclist, şi cum dispărea pe uşa de afară. El închise ochii. Apoi, auzi din nou uşa de la intrare şi, câteva secunde mai târziu, era înapoi, în pragul uşii. De data aceasta, nu mai zâmbea.

— E mai bine să vii, să vezi, spuse cu voce ciudată.

Mikael sări imediat în picioare şi îşi trase blugii pe el. În timpul nopții, cineva vizitase casa de oaspeți, lăsându-le un cadou de care s-ar fi lipsit. Pe verandă se afla cadavrul carbonizat al unei pisici tăiate în bucăți. Labele şi capul îi fuseseră tăiate, apoi corpul fusese jupuit şi mațele scoase afară; resturile erau aruncate alături de cadavru, care părea să fi fost ars pe foc. Capul pisicii era intact şi fusese plasat pe şaua motocicletei lui Lisbeth Salander. Mikael recunoscu blana brun-roşcată.

22
Joi 10 iulie

Au mâncat micul dejun afară, în tăcere şi fără să aibă lapte la cafea. Lisbeth scosese un mic aparat fotografic digital Canon şi fotografiase macabrul aranjament, înainte ca Mikael să vină cu o pungă de gunoi ca să curețe totul. El plasase pisica moartă în portbagajul maşinii, dar nu era sigur ce trebuia să facă cu cadavrul. În mod logic, ar fi trebuit să reclame la poliție un caz de torturare a animalelor sau poate o amenințare ilegală, dar nu ştia cum să explice de ce se produsese amenințarea.

Spre opt şi jumătate, Isabella Vanger a trecut plimbându-se prin fața casei. Nu i-a văzut sau s-a prefăcut că nu-i vede.

— Cum te simți? a întrebat-o Mikael în cele din urmă pe Lisbeth.

— Bine. L-a privit uimită. *Ei, bine, el ar vrea să fiu impresionată.* Când o să-l găsesc pe nenorocitul care a chinuit o biată pisică fără vină, numai ca să ne sperie pe noi, am să folosesc o crosă de baseball.

— Crezi că este un avertisment care ne este adresat nouă?

— Ai altă explicație mai bună? Şi asta înseamnă ceva. Mikael a aprobat.

— Oricare ar fi adevărul în povestea asta, e clar că am speriat pe cineva destul de tare încât să se comporte nebuneşte. Dar mai este şi o altă problemă.

— Ştiu. E o sacrificare în stilul celor din 1954 şi 1960. Dar pare imposibil ca un criminal care era activ în urmă cu cincizeci de ani să mai bântuie în zilele noastre, punând animale sacrificate pe pragul tău.

Mikael dădu din cap aprobator:

— Singurii care mai pot figura pe listă în cazul acesta sunt Harald Vanger şi Isabella Vanger. Mai există şi alte rude bătrâne pe partea lui Johan Vanger, dar nici unul dintre ei nu locuieşte în localitate.

Mikael suspină, înainte de a continua:

— Isabella este o viperă răutăcioasă care n-ar ezita să sacrifice o pisică, dar n-o văd petrecându-şi timpul cu uciderea în serie a unor femei în anii cincizeci. Harald Vanger… Nu ştiu, pare aşa de lipsit de puteri, că abia poate să meargă şi-mi pare greu de crezut că el a ieşit în toiul nopții, a vânat pisica respectivă şi a făcut toate astea.

— Dacă nu cumva sunt două persoane. Una bătrână, şi alta tânără.

Mikael auzi o maşină trecând şi, privind, o văzu pe Cecilia Vanger care dispărea peste pod. *Harald şi Cecilia,* se gândi el. Dar ideea conținea un mare semn de întrebare; tatăl şi fiica nu se întâlneau şi abia de vorbeau unul cu altul. Cu toată promisiunea lui Martin Vanger de a discuta cu ea, aceasta încă nu-i răspunsese la nici unul dintre apelurile lui telefonice.

— În mod evident, este cineva care ştie că noi facem cercetări şi că am avut succese, spuse Lisbeth Salander, ridicându-se şi plecând în casă. Când ieşi din nou, avea pe ea combinezonul de piele.

— Plec la Stockholm. Mă întorc mâine seară.

— Ce vrei să faci?

— Să caut nişte chestii. Dacă cineva este suficient de nebun ca să omoare o pisică în felul acesta, la fel de bine poate el sau ea s-o facă împotriva noastră, data viitoare. Sau să pună foc când dormim. Vreau să te duci azi la Hedestad şi să cumperi două extinctoare şi două sonerii de alarmă. Unul dintre extinctoare trebuie să fie cu halon.

Fără să mai spună altceva, îşi puse casca de motociclist, demară şi dispăru pe pod.

Mikael a aruncat cadavrul pisicii într-un coş de gunoi de la benzinărie, înainte de a conduce până la Hedestad, unde a cumpărat stingătoarele şi soneriile de alarmă. Le-a pus în portbagaj şi a condus maşina până la spital. Apoi, a sunat fixând o întâlnire cu Dirch Frode la cafeneaua spitalului, ca să-i povestească ce se întâmplase în dimineața aceea. Dirch Frode s-a albit la față.

— Mikael, eu nu m-am gândit nici o clipă că povestea asta ar putea fi periculoasă.

— De ce nu? Misiunea constă în a dezvălui un criminal.

— Dar cine ar putea… E nebunie curată. Dacă există vreun risc pentru tine şi pentru domnişoara Salander, misiunea trebuie să ia sfârşit. Pot să vorbesc eu cu Henrik.

— Nu. În nici un caz. Nu vreau să risc să facă un nou atac de inimă.

— El întreabă tot timpul cum îți merge.

— Transmite-i că descurc firele mai departe.

— Ce-o să faceți acum?

— Am câteva întrebări. Primul incident s-a petrecut imediat după ce Henrik făcuse atacul de inimă, iar eu fusesem plecat la Stockholm peste zi. Cineva a scotocit prin odaia mea de lucru. Era exact când dezlegasem codul cu citatele din Biblie şi descoperisem fotografiile din Piaţa Gării. Eu am povestit acestea doar lui Henrik şi ţie. Martin ştia, de asemenea, pentru că el aranjase să pot vizita arhiva ziarului *Hedestads-Kuriren.* Câţi mai ştiau despre asta?

— Păi, nu ştiu exact cu cine a vorbit Martin. Dar atât Birger, cât şi Cecilia ştiau. Au discutat între ei despre vânătoarea ta după fotografii. Şi Alexander era la curent. Şi pe urmă, Gunnar şi Helen Nilsson. Ei au venit să-l viziteze pe Henrik şi s-au amestecat în conversaţie. Şi Anita Vanger.

— Anita? Cea de la Londra?

— Sora Ceciliei. Ea a luat avionul împreună cu Cecilia când Henrik a făcut infarct, dar a tras la hotel şi, după câte ştiu, n-a pus piciorul pe insulă. La fel ca şi Cecilia, nu doreşte să-şi întâlnească tatăl. Dar a plecat acum o săptămână, când Henrik a ieşit de la secţia intensivă.

— Unde locuieşte Cecilia? Am văzut-o azi-dimineaţă, când traversa podul, dar casa ei este închisă.

— O bănuieşti?

— Nu, te-am întrebat doar unde locuieşte.

— La fratele ei, Birger. De la el se poate merge uşor la spital pe jos.

— Ştii unde se află ea în acest moment?

— Nu. În orice caz, nu este cu Henrik.

— Mulţumesc, spuse Mikael ridicându-se.

Familia Vanger gravita în jurul spitalului din Hedestad. În holul de intrare, Birger Vanger era pe drum spre lift. Mikael nu avea nici o poftă să-l întâlnească, aşa că aşteptă să dispară, înainte de a intra în hol. Dar dădu în schimb peste Martin Vanger, chiar lângă uşă, exact în acelaşi loc unde o întâlnise pe Cecilia Vanger la vizita precedentă. Se salutară şi îşi strânseră mâinile.

— L-ai văzut pe Henrik?

— Nu, tocmai l-am întâlnit pe Dirch Frode în mare viteză.

Martin Vanger părea obosit şi avea cearcăne la ochi. Mikael fu izbit brusc de gândul că acesta îmbătrânise în mod vizibil în cele şase luni de când se cunoşteau. Lupta pentru a salva imperiul Vanger îl costase, iar boala bruscă a lui Henrik nu fusese încurajatoare.

— Cum îţi merge? întrebă Martin Vanger.

Mikael îl anunţă imediat că nu avea intenţia să întrerupă şi să plece la Stockholm:

— Nu prea rău, mulţumesc. E din ce în ce mai interesant. Când Henrik se face mai bine, sper să-i pot satisface curiozitatea.

Birger Vanger locuia într-o casă-tip, din cărămidă albă, pe partea cealaltă a drumului, la distanţă de cinci minute de spital. Avea vedere spre mare şi spre portul de agrement. Când Mikael sună la uşă, nu deschise nimeni. Atunci, sună la mobilul Ceciliei, dar fără să primească răspuns. Rămase o vreme în maşină, bătând cu degetele în volan. Birger Vanger era ca o pagină albă în colecţie; se născuse în 1939, prin urmare avea doar zece ani când se petrecuse uciderea Rebeckăi Jacobsson. Dar avea douăzeci şi şapte la dispariţia Harrietei.

După spusele lui Henrik Vanger, Birger şi Harriet nu se frecventau. El crescuse la familia din Uppsala şi se mutase la Hedestad ca să lucreze în cadrul firmei, dar după câţiva ani renunţase, dedicându-se politicii. Însă era la Uppsala când fusese asasinată Lena Andersson.

Mikael nu reuşea să dea de capătul istoriei, dar incidentul cu pisica îi crease o stare de ameninţare permanentă şi începea să se simtă presat de timp.

Fostul pastor din Hedeby, Otto Falk, avea treizeci şi şase de ani când dispăruse Harriet. Acum avea şaptezeci şi doi, era mai tânăr decât Henrik Vanger, dar într-o condiţie intelectuală mult mai proastă. Mikael l-a căutat la casa de bătrâni Svalan[1], o clădire de cărămidă galbenă, aşezată ceva mai sus, pe malurile râului Hede, în celălalt capăt al oraşului. Mikael s-a prezentat la recepţie cerând să-l vadă pe pastorul Falk. A spus că ştia despre Alzheimerul bătrânului şi a întrebat cât de gravă era starea lui. Sora-şefă i-a răspuns că preotul Falk primise diagnosticul cu trei ani în urmă şi că boala avansase într-un ritm agresiv. Falk putea să comunice, dar memoria apropiată era foarte proastă, nu mai recunoştea rudele şi, în general, era pe punctul de a intra cu totul în ceaţă. Mikael a fost avertizat, de asemenea, că bătrânul putea fi lovit de atacuri de nelinişte, dacă era presat cu întrebări cărora nu le putea răspunde.

Bătrânul pastor şedea pe o bancă afară în parc împreună cu alţi trei bolnavi şi cu un îngrijitor. Mikael a petrecut o oră, încercând să vorbească cu el.

[1] „Rândunica”.

Pastorul Falk afirma că-şi amintea foarte bine de Harriet Vanger. I se lumină fața, spunând că este o fată încântătoare. Mikael îşi dădu repede seama că pastorul reuşise să uite că ea dispăruse de aproape treizeci şi şapte de ani; vorbea despre ea ca şi cum ar fi întâlnit-o de curând şi-l rugă chiar pe Mikael să-i transmită salutări şi s-o invite să-i facă o vizită, cândva. Mikael promise că o va face.

Când Mikael abordă subiectul celor ce se petrecuseră în ziua dispariției fetei, preotul fu cu totul uimit. În mod evident, nu-şi mai amintea accidentul de pe pod. Abia la sfârşitul conversației pomeni ceva ce-l făcu pe Mikael să-şi ciulească urechile.

Mikael dirijase discuția spre interesul Harrietei pentru religie şi atunci pastorul păru să cadă pe gânduri. Era ca şi cum un nor i s-ar fi aşternut pe față. Rămase o vreme, legănându-se înainte şi înapoi, apoi îl privi brusc pe Mikael şi-l întrebă cine este. Mikael se prezentă din nou şi bătrânul continuă să mai reflecteze o vreme. La urmă, scutură din cap, părând iritat:

— Ea mai caută încă. Trebuie să fie atentă, şi tu trebuie s-o avertizezi.

— De ce anume?

Pastorul Falk deveni dintr-o dată foarte agitat. Dădea din cap, cu sprâncenele încruntate:

— Ea trebuie să citească *sola scriptura* şi să înțeleagă *sufficientia scripturae.* Numai aşa va putea să-şi mențină *sola fide.* Iosif le exclude în mod formal. N-au fost niciodată incluse în canon.

Mikael nu înțelegea o boabă, dar nota conştiincios. Apoi, pastorul Falk se aplecă spre el, şoptindu-i pe un ton confidențial:

— Cred că ea este catolică. A fost sedusă de magie şi încă nu l-a găsit pe Dumnezeu. Trebuie îndrumată.

Cuvântul „catolic” părea să aibă o conotație negativă pentru pastorul Falk.

— Credeam că era interesată de mişcarea penticostală?

— Nu, nu penticostalii. Ea caută adevărul interzis. Nu este o bună creştină.

Pe urmă, pastorul Falk păru să uite de Mikael şi de subiect, şi începu să vorbească cu ceilalți pacienți.

Mikael ajunse acasă la Hedeby imediat după ora două. Se duse la Cecilia Vanger şi-i bătu la uşă, dar fără succes. Îi probă din nou mobilul, dar fără să primească răspuns.

Montă o sonerie de alarmă în bucătărie şi alta în holul de la intrare. Apoi, plasă unul dintre stingătoare lângă soba de tuci, în fața uşii spre dormitor şi celălalt lângă baie. Pe urmă, şi-a pregătit masa de prânz, cu sandvişuri şi cafea şi s-a instalat în grădină, transcriind pe *iBook* notele de la conversația cu pastorul Falk. A meditat îndelung, ridicând în cele din urmă privirea spre biserică.

Noul presbiteriu din Hedeby era o vilă modernă obişnuită, aflată la o distanță de câteva minute de mers pe jos. Spre ora patru, Mikael a bătut la uşa pastorului Margareta Strandh, explicându-i că a venit să-i ceară ajutor într-o problemă de teologie. Margareta Strandh era o femeie brună, de vârsta lui, îmbrăcată în blugi şi cămaşă de flanel. Avea picioarele goale şi unghiile de la picioare vopsite în roşu. Se mai întâlnise cu ea de câteva ori la cafeneaua Susannei şi discutaseră despre pastorul Falk. Mikael a fost întâmpinat cu amabilitate şi invitat să ia loc în grădină.

Mikael îi povesti că-l intervievase pe Otto Falk şi-i repetă spusele acestuia, adăugând că nu le înțelesese semnificația. Margareta Strandh îl ascultă, rugându-l pe urmă să repete cuvânt cu cuvânt cele spuse de Falk.

Rămase pe gânduri o vreme.

— Am primit funcția aici, la Hedeby, de trei ani şi de fapt nu l-am întâlnit niciodată pe pastorul Falk. El ieşise la pensie cu câțiva ani mai înainte, dar după câte am înțeles, era destul de tradiționalist. Ce v-a spus dumneavoastră înseamnă aproximativ că trebuie să te ții la scriptura propriu-zisă – *sola scriptura* – şi că aceasta este *sufficientia scripturae.* Ultimele cuvinte alcătuiesc o expresie care semnifică pentru creştinii tradiționalişti recunoaşterea Scrierii Sfinte ca singură sursă de autoritate. *Sola fide* înseamnă „credința unică” sau „credința pură”.

— Înțeleg.

— Toate acestea sunt, ca să zic aşa, dogmele fondatoare. În mare, este platforma bisericii şi nu cuprinde nimic ieşit din comun. El a spus pur şi simplu: *Citeşte Biblia – ea dă suficiente cunoştințe şi garantează credința pură.*

Mikael se simți un pic stânjenit.

— Acum trebuie să vă întreb, în ce context au fost spuse acestea?

— I-am pus întrebări referitoare la o persoană pe care el a cunoscut-o cu mulți ani în urmă şi despre care scriu eu.

— Era cineva care căuta credința?

— Ceva în genul acesta.

— De acord. Cred că înţeleg raportul. Pastorul Falk a mai spus două lucruri – că *Iosif le exclude în mod formal şi că din punct de vedere formal ele n-au fost niciodată induse în canon.* E posibil ca dumneavoastră să fi auzit prost, şi el să fi spus Josefus, în loc de Iosif? De fapt, este acelaşi nume.

— Nu e imposibil, spuse Mikael. Am înregistrat conversaţia, dacă vreţi s-o ascultaţi.

— Nu, nu cred că este necesar. Aceste două fraze stabilesc de o manieră destul de evidentă la ce se referea. Josefus era un istoric evreu şi fraza *n-au fost niciodată incluse în canon* se referă la faptul că nu s-au aflat niciodată în canonul ebraic.

— Ceea ce înseamnă…?

— Pastorul Falk a afirmat că acea persoană era tentată de surse ezoterice, mai exact, de apocrife. Cuvântul *apokryphos* înseamnă „ascuns" şi *Apocrifele* sunt prin urmare cărţile ascunse pe care unii le contestă, în vreme ce alţii consideră că trebuie să facă parte din Vechiul Testament. Sunt cărţile lui Tobit, Judith, Esther, Baruch Sirach, Macabeenii şi încă vreo două.

— Iertaţi-mi lipsa de cunoştinţe. Am auzit vorbindu-se despre Apocrife, dar nu le-am citit niciodată. Ce au aşa de special?

— Nu e nimic special cu ele, dar au fost scrise un pic mai târziu decât restul Vechiului Testament. Pentru aceasta. Apocrifele au fost excluse din Biblia ebraică – nu pentru că învăţaţii iudei le-ar fi pus la îndoială conţinutul, ci pur şi simplu pentru că au fost scrise după epoca în care opera revelaţiei divine a fost terminată. Din contră, Apocrifele figurează în vechea traducere în greacă a Bibliei. Din care cauză, ele nu sunt controversate, de exemplu de Biserica romano-catolică.

— Înţeleg.

— În schimb, sunt în mod particular controversate de Biserica protestantă. În epoca Reformei, teologii s-au apropiat de vechea Biblie ebraică. Martin Luther a scos Apocrifele din Biblia Reformei şi, mai târziu. Calvin a susţinut că Apocrifele nu trebuie în nici un caz să se afle la baza confesiunilor. Ele conţineau, prin urmare, acele afirmaţii care contrazic *Claritas Scripturae* – claritatea scrierilor sfinte.

— Cu alte cuvinte, sunt cărţi cenzurate.

— Exact. Apocrifele susţin, spre exemplu, că magia poate fi practicată în anumite cazuri, că minciuna este uneori autorizată şi alte afirmaţii de genul acesta, ceea ce, în mod evident, îi umple de indignare pe exegeţii dogmatici ai Scripturii.

— Înţeleg. Aşa că, dacă cineva este interesat de religie, nu este imposibil ca pe lista de lecturi să apară Apocrifele, şi unul ca pastorul Falk va fi indignat de aceasta.

— Exact. E aproape inevitabil să dai de Apocrife, dacă eşti interesat de cunoaşterea Bibliei sau de credinţa catolică, şi este la fel de plauzibil ca cineva interesat de ezoterism în general să le citească.

— Nu se întâmplă să aveţi un exemplar al Apocrifelor?

Ea începu să râdă. Un râs luminos, amical.

— Bineînţeles. Apocrifele au fost editate de Comisia pentru Biblie în anii 1980, în cadrul unui studiu naţional.

Dragan Armanski se întreba despre ce putea fi vorba, atunci când Lisbeth Salander i-a solicitat o convorbire particulară. Închise uşa, făcându-i semn spre scaunul destinat vizitatorilor. Ea îi spuse că misiunea pentru Mikael Blomkvist fusese terminată – Dirch Frode avea să facă plata la sfârşitul lunii –, dar că se hotărâse să continue investigarea. Mikael îi oferea un salariu lunar considerabil mai scăzut.

— Am o firmă personală, spuse Lisbeth Salander. Până acum, nu am luat nici o anchetă pe care să nu mi-o fi dat-o tu, conform acordului nostru. Ceea ce vreau să ştiu este dacă relaţia noastră se va schimba, în caz că accept de lucru pe cont propriu?

Dragan Armanski desfăcu larg mâinile.

— Eşti propriul tău patron, poţi să iei ce treabă îţi place şi să facturezi cum vrei. Nu pot fi decât fericit dacă vei câştiga bani proprii. Dar ar fi neloial din partea ta să ne furi clienţii pe care i-ai dobândit prin noi.

— N-am nici o intenţie s-o fac. Am terminat treaba conform contractului pe care l-am avut noi cu Blomkvist. În prezent, *eu vreau* să rămân în anchetarea cazului. Aş face-o şi gratis.

— Nu face niciodată nimic gratis.

— Înţelegi ce vreau să spun. Vreau să ştiu unde va duce istoria asta. L-am convins pe Mikael Blomkvist, care l-a rugat pe Dirch Frode să prelungească contractul de *researcher.*

Îi întinse contractul lui Armanski şi acesta se uită peste el.

— Cu salariul ăsta, poţi la fel de bine să lucrezi gratis. Lisbeth, tu ai talent. Nu ai nevoie să lucrezi doar pentru bani de buzunar. Ştii că poţi câştiga la mine mult mai bine dacă accepţi normă întreagă.

— Nu vreau să lucrez normă întreagă. Dar, Dragan, îţi voi fi întotdeauna loială. Ai fost întotdeauna corect cu mine, de când am început să lucrez aici. Vreau să ştiu dacă genul ăsta de contract este în ordine pentru tine, pentru că nu vreau să fie vreo problemă între noi.

— Te înţeleg.

El reflectă un moment:

— Contractul tău e în ordine, din punctul meu de vedere. Mulţumesc pentru că m-ai întrebat. Dacă în viitor se vor mai ivi astfel de situaţii, aş vrea să mă avertizezi, ca să nu se ivească neînţelegeri.

Lisbeth Salander rămase tăcută câteva minute, în vreme ce se gândea dacă mai era ceva de adăugat. Îl privi fix pe Dragan Armanski, fără să spună nimic. Dădu doar din cap şi plecă, fără nici o frază de rămas-bun, după obiceiul ei dintotdeauna. Atunci când primise aprobarea, la care de fapt se aştepta, îşi pierduse cu totul interesul pentru Dragan Armanski. El zâmbi liniştit. Faptul că totuşi îi ceruse sfatul constituia o nouă realizare în procesul ei de socializare.

Deschise un dosar asupra securităţii unui muzeu unde urma să se deschidă o mare expoziţie cu impresioniştii francezi. Apoi, lăsă deoparte dosarul, privind spre uşa pe care Salander tocmai ieşise. Se gândea la felul în care ea râsese împreună cu Mikael Blomkvist, în biroul lui, şi se întreba dacă fata era pe cale să se maturizeze, sau era doar Blomkvist, care o atrăgea. Simţi o nelinişte bruscă. Nu reuşise niciodată să se elibereze de sentimentul că Lisbeth Salander constituia victima perfectă. Şi acum, iată că ea vâna un ucigaş, prin cine ştie ce coclauri.

Pe drum spre nord, Lisbeth Salander făcu un ocol impulsiv până la casa de sănătate Appelviken, ca s-o vadă pe mama ei. În afară de vizita din ajunul sărbătorii de *midsommar,* n-o mai văzuse de la Crăciun şi avea conştiinţa încărcată pentru că îşi făcea timp aşa de rar.

Această nouă vizită în răstimp de câteva săptămâni era un record.

Mama ei se afla în camera de zi comună. Lisbeth rămase mai mult de o oră şi o luă pe maică-sa la o plimbare până la iazul cu raţe din parcul spitalului. Mama continua să le amestece pe Lisbeth cu sora ei. Ca de obicei, nu era propriu-zis prezentă, dar vizita o agitase în mod vizibil.

Când Lisbeth îşi luă rămas-bun, mama nu voia să-i dea drumul la mână. Lisbeth îi promise să vină curând, dar maică-sa privea după ea cu un aer îngrijorat şi nefericit.

Era ca şi cum ar fi avut presimţirea unei catastrofe viitoare.

Mikael a petrecut două ore în grădina din spatele casei, răsfoind Apocrifele, fără să ajungă la altă concluzie decât că-şi pierdea timpul.

Pe de altă parte, îi venise o idee. Se întreba dintr-o dată dacă Harriet Vanger fusese cu adevărat religioasă. Interesul pentru studiul Bibliei apăruse în ultimul an înainte de dispariţia ei. Ea legase un şir de citate din Biblie de un număr de asasinate, şi pe urmă, nu numai că citise conştiincios Biblia, dar şi Apocrifele, interesându-se de catolicism.

De fapt, ea purtase aceeaşi anchetă pe care o făceau Mikael Blomkvist şi Lisbeth Salander cu treizeci şi şapte de ani mai târziu – nu cumva ceea ce o împinsese fusese mai curând vânarea unui criminal, decât religiozitatea? Pastorul Falk lăsase să se înţeleagă că ea (în ochii lui) era mai mult una care căuta, decât o bună creştină.

A fost întrerupt în reflecţiile sale de Erika, ce-l suna la telefonul mobil.

— Voiam doar să te sun, să-ţi spun că eu şi Greger plecăm în concediu, săptămâna viitoare. Voi lipsi patru săptămâni.

— Unde vă duceţi?

— La New York. Greger are o expoziţie şi pe urmă ne gândim să ne ducem în Antile. Un prieten al lui Greger ne împrumută casa lui de la Antigua şi rămânem acolo două săptămâni.

— Sună grozav. Drum bun. Şi salută-l pe Gregar din partea mea.

— N-am avut o vacanţă adevărată de trei ani. Numărul viitor este gata şi aproape am terminat şi numărul care urmează. Aş fi vrut ca tu să le fi supervizat, dar Christer a promis să se ocupe el.

— Poate să mă sune dacă are nevoie de ajutor. Cum merg treburile cu Janne Dahlman?
Ea ezită un moment:

— Şi el pleacă în concediu săptămâna viitoare. L-am pus pe Henry ca secretar de redacţie temporar. El şi Christer au grijă de prăvălie.

— Foarte bine.

— Nu am încredere în Dahlman. Dar stă la locul lui. Mă întorc pe 7 august.

La ora şapte seara, Mikael încercase deja de cinci ori s-o sune pe Cecilia Vanger. Îi trimisese un SMS să-i telefoneze, dar nu primise nici un răspuns.

Închise hotărât Apocrifele, îmbrăcă treningul şi, înainte de a porni la cursa zilnică de *jogging,* încuie uşa.

A urmat cărarea de-a lungul plajei, înainte de a o coti, intrând în pădure. Trecea printre hăţişuri şi copaci căzuţi cât de repede putea şi, când ajunse la Fortăreaţă, avea respiraţia tăiată şi pulsul foarte ridicat. Se opri lângă una dintre ambrazuri şi făcu câteva mişcări de întindere a muşchilor.

Brusc, auzi o detunătură puternică şi în aceeaşi clipă un glonţ lovi în zidul cenuşiu de beton, la câţiva centimetri de capul lui. Pe urmă, simţi durere la rădăcina părului, acolo unde îl izbiseră bucăţile de zid, făcându-i o rană adâncă.

Mikael rămase paralizat o vreme care-i păru o eternitate, incapabil să priceapă ce se întâmplase. Apoi, se aruncă în şanţ, lovindu-se tare, când ateriză pe umăr. A doua împuşcătură se auzi chiar în clipa în care plonja. Glonţul izbi în zidul de beton, exact în locul în care se aflase el.

Mikael ridică puţin capul, privind în jur. Se găsea cam în mijlocul fortificaţiei. La dreapta şi la stânga, tranşee strâmte, adânci de aproximativ un metru şi acoperite de vegetaţie, duceau la ambrazurile dispuse pe o suprafaţă de 250 de metri. Ghemuindu-se, începu să fugă prin labirint, înspre sud.

Auzea în minte vocea inconfundabilă a căpitanului Adolfsson, în vremea unui exerciţiu de iarnă la şcoala militară de la Kiruna: „Pentru Dumnezeu, Blomkvist, ţine capul jos, dacă nu vrei să-ţi fie fundul străpuns de glonţ!” Şi acum, douăzeci de ani mai târziu, îşi amintea exerciţiile suplimentare pe care i le ordona căpitanul Adolfsson.

După vreo 60 de metri, se opri cu inima bătând şi abia trăgându-şi respiraţia. Nu auzea nici un alt zgomot, în afară de propria sa gâfâială. „Ochiul uman descoperă mişcarea mult mai repede decât formele şi siluetele. Când te deplasezi, mişcă-te cu grijă.” Mikael ridică încet ochii la câţiva centimetri deasupra tranşeei. Soarele îi bătea în faţă, împiedicându-l să vadă detaliile, dar nu sesiză nici o mişcare.

Plecă din nou capul, strecurându-se până la următoarea ambrazură. *Nu are importanţă cât de bună armă are duşmanul. Dacă nu te poate vedea, nu te poate atinge. Acoperire, acoperire, acoperire. Ai grijă să nu fii niciodată expus.*

Mikael se afla acum cam la trei sute de metri de pământurile fermei Östergården. La 40 de metri de el se întindea un hăţiş aproape de netrecut, cu mărăciniş şi copaci tineri. Dar, ca să ajungă acolo, era obligat să coboare o pantă abruptă, unde va fi total descoperit. Era singurul drum. În spate, avea marea.

Mikael se ghemui, reflectând. Deveni deodată conştient de durerea din tâmplă şi descoperi că sângera abundent şi că avea maioul plin de sânge. Fragmente de glonţ sau aşchii din zidul de beton îi deschiseseră o rană profundă la rădăcina părului. *Rănile pielii capului sângerează totdeauna mult,* gândi el, încercând să se concentreze asupra situaţiei în care se afla. Un singur glonţ ar fi putut fi o greşeală. Două împuşcături, asta însemna că cineva încercase să-l ucidă. Nu ştia dacă cel care trăsese mai era încă acolo, cu puşca reîncărcată şi aşteptându-l să se arate.

Încercă să se calmeze şi să gândească raţional. Posibilităţile care i se ofereau erau să aştepte sau să încerce să părăsească cumva locurile. Dacă cel care trăsese mai era încă acolo, alternativa din urmă era în mod sigur nepotrivită. Dar dacă aştepta, trăgătorul putea liniştit să urce în Fortificaţie, să-l găsească şi să-l ucidă cu o lovitură de aproape.

El (sau ea?) nu poate să ştie dacă am luat-o la dreapta sau la stânga. Are o puşcă, poate pentru vânarea elanilor. Probabil, cu lunetă. Prin urmare, câmpul lui de vedere era limitat, dacă privea după Mikael prin lentilă.

Dacă eşti la strâmtoare, ia iniţiativa! E mai bine decât să aştepţi. Pândi momentul favorabil, ascultând zgomotele din jur preţ de două minute, apoi se ridică deasupra buzei tranşeei şi se aruncă pe pantă, cât de repede putu.

A treia împuşcătură a răsunat când el se afla la jumătatea drumului spre mărăciniş, dar glonţul trecu destul de departe. În clipa următoare, se aruncă pe burtă sub perdeaua de pomi tineri, rostogolindu-se într-o mare de urzici. Sări din nou în picioare şi, aplecat, încercă să se depărteze de trăgător. După 50 de metri se opri ascultând. Dintr-o dată, auzi trosnetul unei crăci, între el şi Fortificaţie. Se lăsă atent pe burtă.

Târâtul e mai bun ca ciucitul, fusese pe vremuri una din zicalele favorite ale căpitanului Adolfsson. Următorii 150 de metri, Mikael îi străbătu strecurându-se cât putea de aplecat, prin vegetaţia de la marginea pădurii. Se mişca fără zgomot şi era foarte atent la crengi şi la uscături. De două ori, auzi trosnete neaşteptate în tufăriş. Primul zgomot părea să vină din imediata lui apropiere, poate 20 de metri la dreapta de locul unde se afla. Înţepeni, silindu-se să nu se mişte. După un moment, ridică încet capul, să privească, dar nu văzu nimic. Rămase nemişcat mult timp, cu nervii încordaţi, gata s-o ia la fugă sau chiar să se lanseze într-un

contra-atac disperat, dacă *duşmanul* avea să dea direct peste el. A doua trosnitură pe care o auzi era mult mai depărtată. Pe urmă, tăcere.

Ştie că sunt aici. S-a plasat undeva şi aşteaptă să mă mişc sau poate s-a retras?

Continua să înainteze prin vegetaţia nu prea înaltă, până ce ajunse la împrejmuirea din jurul păşunilor de la Östergård.

Acum era momentul critic. O potecă urma pe lângă împrejmuire. Stătea culcat pe burtă, pândind. Putea zări casa drept în faţă, cam la 400 de metri mai sus, pe un teren în pantă lină, iar la dreapta casei erau vreo duzină de vaci care păşteau. *De ce n-a auzit nimeni împuşcăturile, să vină, să vadă ce se întâmplă? E vară. Nu-i sigur că cineva ar fi în casă.*

Nici nu putea fi vorba să o pornească prin păşune – ar fi fost total lipsit de protecţie – dar, pe de altă parte, poteca de lângă gard era locul în care el însuşi s-ar fi plasat, ca să aibă câmp liber de tras. Se retrase precaut în tufărişuri, până ce acestea făcură loc unei pădurici rare de pini.

Mikael făcu ocolul pământurilor fermei şi ajunse acasă pe drumul dinspre Söderberget. Când trecu de Östergården, văzu că automobilul nu se afla în faţa casei. În vârful muntelui Söder se opri, privind satul. În cabanele din portul de agrement se aflau oaspeţi de vară; câteva femei în costume de baie erau pe un debarcader, sporovăind. Simţea mirosul de grătar. Câţiva copii se bălăceau în apa din jurul pontoanelor.

Mikael îşi privi ceasul. Era puţin peste opt. Focurile de armă fuseseră trase cu cincizeci de minute în urmă. Gunnar Nilsson îşi stropea gazonul, cu bustul gol şi în şort. *De câtă vreme eşti aici?* Casa lui Henrik Vanger era goală, cu excepţia menajerei Anna Nygren. Şi casa lui Harald părea pustie, ca totdeauna. O văzu pe Isabella Vanger, aşezată în grădina din spatele casei. Vorbea cu cineva. Lui Mikael îi trebui o clipă ca să înţeleagă că era Gerda Vanger, născută în 1922 şi cu sănătate fragilă, cea care locuia cu fiul ei Alexander într-una din casele din spatele celei a lui Henrik. N-o întâlnise niciodată, dar o văzuse de mai multe ori în curte. Casa Ceciliei Vanger părea goală, însă deodată se aprinse o lampă în bucătărie. *E acasă. Ar fi putut fi o femeie?* Nu se îndoia nici o clipă că Cecilia Vanger ştia să mânuiască o puşcă. Mai departe, văzu automobilul lui Martin Vanger parcat în faţa casei. *De câtă vreme a sosit?*

Sau era altcineva, la care nici măcar nu se gândise până atunci? Frode? Alexander? Prea multe posibilităţi.

Coborî muntele, urmând drumul până în sat şi se duse imediat acasă, fără să întâlnească pe nimeni. Primul lucru pe care l-a văzut a fost că uşa de intrare era întredeschisă. Instinctiv, se ghemui. Apoi, simţi aroma de cafea şi o văzu pe Lisbeth Salander pe fereastra de la bucătărie.

Lisbeth Salander îl auzi pe Mikael intrând şi se întoarse spre el. Înţepeni de uimire. Faţa lui arăta teribil, mânjită de sângele care începea să se coaguleze. Partea stângă a maioului era îmbibată de sânge. El îşi apăsa o cârpă pe tâmplă.

— E o rană pe pielea capului şi sângerează al dracului, dar nu e nimic grav, spuse Mikael, înainte ca ea să apuce să zică ceva.

Lisbeth se duse şi căută trusa de prim-ajutor din bufet, dar aceasta nu conţinea decât două pachete de plasturi, cremă împotriva ţânţarilor şi o rolă mică de scotch chirurgical. El îşi scoase hainele, lăsându-le să cadă pe duşumea şi intră în baie, cercetându-se în oglindă.

Rana de la tâmplă era o tăietură de vreo trei centimetri, aşa de adâncă, încât o bucată de carne atârna desprinsă. Mai sângera încă şi trebuia cusută, dar probabil că avea să se vindece, dacă punea o bucată de scotch, socoti el. Udă un prosop şi îşi şterse faţa.

Apăsă prosopul pe tâmplă, în vreme ce intra sub duş, închizând ochii. Apoi, lovi cu pumnul în faianţă aşa de puternic, încât îşi zdreli degetele. *Fuck you,* gândi el. *N-o să-mi scapi.*

Când Lisbeth îi atinse braţul, tresări, ca şi cum ar fi primit un şoc electric şi o ţintui cu o privire atât de furioasă, încât ea se dădu fără voie un pas înapoi. Îi întinse un săpun şi se întoarse în bucătărie, fără să spună un cuvânt.

Mikael îşi puse trei bucăţi de scotch chirurgical, după ce ieşi de sub duş. Apoi, intră în dormitor şi se îmbrăcă în nişte blugi curaţi şi un maiou nou şi luă cu el mapa cu fotografiile pe care le scosese la imprimantă. Furia îl făcea aproape să tremure.

— Rămâi aici, îi strigă el lui Lisbeth.

Plecă pe jos până la Cecilia Vanger şi puse degetul pe soneria de la intrare. Dură un minut şi jumătate până ce ea îi deschise.

— Nu vreau să te întâlnesc, spuse ea. Apoi, îi văzu faţa pe care începea din nou să curgă sângele pe sub scotch.

— Ce ai păţit?

— Lasă-mă să intru. Trebuie să-ţi vorbesc.

Ea şovăi:

— Nu avem nimic de vorbit.

— Ba acum avem şi putem s-o facem aici, în pragul uşii sau în bucătărie.

Vocea lui Mikael trăda mânia reținută şi Cecilia Vanger se dădu la o parte, lăsându-l să intre. El se aşeză la masa din bucătărie.

— Ce ai pățit? îl întrebă ea din nou.

— Afirmi că cercetările mele asupra adevărului despre Harriet Vanger sunt o simplă distracție terapeutică pentru Henrik. E posibil, dar cu o oră în urmă cineva a încercat să-mi găurească țeasta şi azi-noapte mi-a fost lăsată pe pragul uşii o pisică tăiată în bucăți.

Cecilia Vanger deschise gura, dar Mikael o întrerupse:

— Cecilia, puțin îmi pasă de ideile tale fixe, de ce gânduri te muncesc şi că dintr-o dată urăşti simpla mea apariție. Niciodată nu mă voi mai apropia de tine şi nu trebuie să te temi că o să te mai deranjez cu prezența mea. În clipa de față, nu-mi doresc decât să nu fi auzit niciodată vorbindu-se despre tine ori despre altcineva din familia Vanger. Dar vreau să mi se răspundă la întrebări. Cu cât o faci mai repede, cu atât scapi mai iute de prezența mea.

— Ce vrei să ştii?

— Unu: Unde te aflai cu o oră în urmă? Cecilia se înroşi la față:

— Acum o oră eram la Hedestad. Am ajuns aici de o jumătate de oră.

— Ai martori ai prezenței tale?

— Nu ştiu. Nu trebuie să-ți dau socoteală.

— Doi: De ce ai deschis fereastra din camera lui Harriet Vanger, în ziua în care aceasta a dispărut?

— Ce spui?

— Ai auzit întrebarea. În toți anii aceştia, Henrik a încercat să afle cine deschisese fereastra de la odaia lui Harriet, în chiar momentele critice când ea a dispărut. Toți au spus că nu erau ei. Cineva minte.

— Şi de ce naiba crezi că eu sunt cea care am făcut-o?

— Din cauza acestei fotografii, spuse Mikael, aruncând pe masă fotografia neclară.

Cecilia Vanger veni şi cercetă imaginea. Lui Mikael i se păru că citeşte pe chipul ei uimire şi teamă. Ridică ochii, privindu-l. El simți cum o dâră de sânge i se prelingea pe obraz, picurându-i pe maiou.

— Se aflau acolo şaizeci de persoane, spuse el. Douăzeci şi opt erau femei. Cinci sau şase aveau părul blond, lung până la umeri. Una singură avea pe ea o rochie de culoare deschisă.

Ea privea intens fotografia.

— Şi crezi că trebuie să fiu eu?

— Dacă nu eşti tu, aş vrea cu mare plăcere să aflu cine crezi că este. Fotografia aceasta nu a fost niciodată cunoscută. O am de mai multe săptămâni şi am încercat mereu să vorbesc cu tine. Probabil că sunt un idiot, dar nu i-am arătat-o nici lui Henrik, nici altcuiva, pentru că mi-era frică să nu fii bănuită sau să nu-ți fac rău. Trebuie să primesc un răspuns.

— Îl vei avea.

Ridică fotografia, întinzându-i-o:

— În ziua aceea, n-am fost în camera Harrietei. Nu eu sunt cea de pe fotografie. Nu am avut nimic de-a face cu dispariția ei.

Se duse la uşa de intrare:

— Ți-ai primit răspunsul. Acum, vreau să pleci. Cred că trebuie să rogi un doctor să-ți vadă rana.

Lisbeth Salander îl conduse pe Mikael la spitalul din Hedestad. I-au făcut două puncte de sutură şi au pus un plasture mare, ca să închidă rana. A mai primit şi o alifie cu cortizon pentru iritația de la urzici, de pe gât şi de pe mâini.

Când au părăsit spitalul, Mikael a rămas o vreme întrebându-se dacă n-ar trebui să se ducă la poliție. Vedea în fața ochilor titlul: *Jurnalist condamnat la închisoare, într-un schimb de focuri de armă.* Scutură din cap.

— Ne întoarcem acasă, îi spuse lui Lisbeth.

Când au ajuns înapoi, era noapte, ceea ce îi cădea foarte bine lui Lisbeth Salander. Puse pe masa din bucătărie un sac de sport.

— Am împrumutat echipament de ia Milion Security şi a venit momentul să-l folosim. În vremea asta, tu faci cafea.

A plasat trei detectoare de mişcare cu baterii în jurul casei, explicându-i că dacă cineva se apropia la mai mult de şase metri, un semnal radio va declanşa o mică alarmă, pe care o instalase în camera lui Mikael. În acelaşi timp, două camere video sensibile la lumină, pe care

ea le plasase în câte un pom, în spatele şi în fața casei, aveau să transmită semnale la un laptop pe care îl aşeză în debaraua de la intrare. Camerele video le-a mascat cu o pânză neagră, aşa încât doar obiectivul să rămână liber.

O a treia cameră video a plasat-o într-un cuib părăsit de deasupra uşii. Pentru ca să scoată afară cablul, a trebuit să facă o gaură în perete cu burghiul. Obiectivul era îndreptat spre drum şi spre aleea care ducea de la poartă până la uşa de intrare. Camera lua o imagine cu rezoluție slabă la fiecare secundă şi aceasta se înregistra pe hard diskul unui alt laptop din debara.

Pe urmă, a instalat în vestibul un preş de uşă cu captatori de presiune. Dacă cineva ar fi reuşit să evite detectorii de mişcare şi ar fi intrat în casă, o sirenă de 150 de decibeli ar fi pornit imediat. Lisbeth îi arătă cum putea să dezactiveze detectorii, cu o cheie, de la o doză mică pe care o plasase tot în debara. Ea mai împrumutase şi un binoclu cu infraroşii, pe care l-a aşezat pe biroul din camera de lucru.

— Nu laşi nimic la voia întâmplării, spuse Mikael, în vreme ce-i umplea din nou ceaşca.

— Şi încă un lucru. Renunți la jogging, până ce vor fi rezolvate toate astea.

— Crede-mă, am pierdut orice chef de antrenament.

— Nu glumesc. Totul a început ca o enigmă istorică, dar azi-dimineață se afla o pisică moartă pe scară, iar apoi cineva a încercat să-ți zboare creierii. Suntem pe urmele cuiva.

Au mâncat o cină târzie, cu carne rece şi salată de cartofi. Mikael se simțea dintr-o dată mort de oboseală şi avea o durere de cap teribilă. Nici nu mai putea vorbi, aşa că s-a dus să se culce.

Lisbeth Salander a rămas trează, citind mai departe materialul anchetei, până spre ora două, în zori. Misiunea la Hedeby devenise ceva amenințător şi complicat.

23
Vineri 11 iulie

Mikael a fost trezit la ora şase de soarele care-i cădea direct pe faţă, printre perdele. Capul îl mai durea vag şi simţi o împunsătură când atinse bandajul. Lisbeth Salander era culcată pe burtă, cu o mână pusă peste el. Mikael privi dragonul care se desfăşura pe spinarea ei, de la omoplatul drept până la fese.

Îi numără tatuajele. În afară de dragonul de pe spinare şi de viespea de pe gât, mai avea o bandă în jurul uneia din glezne, o alta pe bicepsul braţului stâng, un semn chinezesc pe şold şi un trandafir pe gambă. În afară de dragon, celelalte tatuaje erau mici şi discrete.

Mikael se dădu jos din pat cu multă atenţie şi trase perdeaua. Apoi, merse la baie şi reveni cu paşi atenţi, încercând să se strecoare la loc, fără s-o trezească.

Câteva ore mai târziu au luat micul dejun în grădină. Lisbeth Salander îl privi:

— Avem o enigmă de dezlegat. Cum procedăm?

— Facem mai întâi bilanţul faptelor pe care le avem. Apoi, vom încerca să găsim mai multe.

— Una dintre fapte este că cineva din apropierea noastră încearcă să te omoare.

— Întrebarea este *de ce?* Din cauză că suntem pe cale să dezlegăm misterul dispariţiei lui Harriet sau pentru că am dat peste un asasin necunoscut?

— Trebuie să existe o legătură între ele. Mikael aprobă cu un semn din cap:

— Dacă Harriet a reuşit să descopere existenţa unui asasin în serie, acesta era fără îndoială cineva din preajma ei. Dacă priveşti la galeria de personaje din anii şaizeci, existau cel puţin două duzini de candidaţi posibili. Astăzi nu mai există nici unul dintre ei, cu excepţia lui Harald Vanger, şi eu pur şi simplu nu pot să cred că acesta, la nouăzeci de ani trecuţi, aleargă prin pădure cu o puşcă în mână. Abia de-ar fi în stare să ridice de jos o carabină pentru vânat mare! Persoanele sunt ori prea vârstnice, ca să fie periculoase, ori prea tinere, ca să fi fost pe vremea aceea. Aşa că am revenit la căsuţa unu, de pe tabla de joc.

— În afară de cazul că două persoane colaborează. Una, mai bătrână, cealaltă, mai tânără.

— Harald şi Cecilia. Nu cred. Mi se pare că a spus adevărul, când a afirmat că nu ea era cea de la fereastră.

— Atunci, cine putea să fie?

Au pornit iBook-ul lui Mikael şi au consacrat orele următoare pentru ca, încă o dată, să-i examineze în detaliu pe toţi cei care se vedeau pe fotografiile de la locul accidentului.

— Îmi imaginez că toţi oamenii din sat au venit să privească accidentul. Era luna septembrie. Cei mai mulţi poartă vestoane sau pulovere. O singură persoană are părul blond şi rochie de culoare deschisă.

— Cecilia Vanger apare în multe fotografii. Ai impresia că se deplasează încontinuu. Între case şi oamenii care priveau accidentul. Aici, vorbeşte cu Isabella, Aici, e împreună cu pastorul Falk. Aici, cu Greger Vanger, fratele mijlociu.

— Stai puţin, spuse Mikael deodată. Ce are Greger în mână?

— Ceva pătrat. Arată ca o cutie mică.

— Bine, dar este un Hasselblad! Şi el avea aparat de fotografiat!

Au mai trecut o dată în revistă toate fotografiile. Greger se vedea pe mai multe dintre ele, dar deseori era ascuns de ceilalţi. Pe una însă, se vedea foarte clar că avea în mână o cutie pătrată.

— Cred că ai dreptate. E un aparat de fotografiat.

— Ceea ce înseamnă că iar pornim la vânătoare de fotografii.

— Bine, lăsăm asta, pentru moment, spuse Lisbeth Salander. Dă-mi voie să formulez o ipoteză.

— Te rog.

— Ce ai spune de faptul că cineva din generaţia tânără ştie că unul dintre cei vârstnici a fost ucigaş în serie, dar nu vrea ca acest lucru să devină public? Onoarea familiei şi aşa mai departe. Asta ar însemna că două persoane sunt amestecate, dar fără să fi colaborat. Asasinul poate fi mort de multă vreme, iar cel care ne persecută pe noi nu vrea decât să lăsăm totul baltă şi să plecăm la casele noastre.

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse Mikael. Însă, în cazul acesta, ce rost avea să pună o pisică moartă pe veranda noastră? E o referinţă directă la crime. Mikael bătu uşor cu palma Biblia Harrietei. Din nou o parodiere a legii sacrificiului prin ardere.

Lisbeth Salander se lăsă pe spate, privind biserica şi începu să citeze din Biblie cu un aer gânditor. Era ca şi cum ar fi vorbit cu sine însăşi.

Apoi să înjunghie vițelul, înaintea Domnului; iar preoții, fiii lui Aaron, să aducă sângele şi să stropească cu sânge împrejur jertfelnicul de la uşa cortului adunării. Să despoaie pielea de pe jertfa arderii de tot şi să taie jertfa în bucăți.

Ea tăcu, dându-şi seama că Mikael o privea cu o expresie crispată.

— Ştii şi versetul 12? Lisbeth nu spuse nimic.

— Să o taie…

Să o taie în bucăți, despărțind capul de grăsimea ei, să aşeze preotul bucățile pe lemnele care sunt pe focul de pe jertfelnic.

Vocea ei era rece ca gheața.

— Şi versetul următor? Lisbeth se ridică brusc în picioare.

— Lisbeth, tu ai memorie fotografică, izbucni Mikael plin de uimire. De aceea citeai paginile anchetei în zece secunde!

Reacția a fost aproape explozivă. Privirea ei îl țintui pe Mikael cu o asemenea furie, că el rămase neştiind ce să zică. Apoi, ochii lui Lisbeth se umplură de disperare, ea se întoarse, luând-o la fugă spre poartă.

— Lisbeth, strigă Mikael după ea. Ea dispăru pe drum.

Mikael îşi duse computerul în casă, cuplă alarma şi închise uşa de la intrare, înainte de a o porni în căutarea ei.

O găsi douăzeci de minute mai târziu, pe un ponton din portul de agrement, unde şedea cu picioarele în apă şi fumând o țigară. Îl auzi venind pe ponton şi el văzu cum i se încordau umerii. Se opri la doi metri de ea.

— Nu ştiu ce rău am făcut, dar nu a fost intenția mea să te aduc în starea asta.

Ea nu-i răspunse.

Mikael înainta, aşezându-se alături de ea, şi-i puse cu grijă o mână pe umăr:

— Te rog, Lisbeth, vorbeşte cu mine. Ea întoarse capul, privindu-l:

— Nu-i nimic de spus, zise. Sunt pur şi simplu un monstru.

— Aş fi foarte fericit să am măcar pe jumătate memoria ta.

Fata aruncă țigara în apă.

Mikael rămase tăcut vreme îndelungată. *Ce să-i spun? Tu nu eşti o fată ca oricare alta. Nu face nimic dacă eşti un pic altfel. De fapt, ce imagine ai tu despre tine însăți?*

— Am ştiut că eşti diferită, din prima secundă când te-am văzut, spuse el. Şi, ştii ceva? De foarte multă vreme nu mi-a mai plăcut spontan de cineva aşa de mult.

Câțiva copii de la o cabană de pe celălalt mal al portului se aruncară în apă. Eugen Norman, pictorul cu care Mikael încă nu schimbase vreo vorbă, şedea pe un scaun în fața casei şi sugea o pipă, cercetându-i pe Lisbeth şi pe Mikael.

— Vreau din tot sufletul să fiu prietenul tău, dacă mă doreşti ca prieten, spuse Mikael. Dar tu trebuie să hotărăşti. Mă duc înapoi acasă şi pun de cafea. Vino şi tu, când vei dori s-o faci.

Se ridică, lăsând-o singură. Dar abia ajunse la jumătatea urcuşului, când îi auzi paşii în spate. Se întoarseră mergând tăcuți.

Ea îl opri, în momentul în care se aflau în fața casei.

— Eram pe cale să formulez un gând… Spuneam că totul este o parodie a Bibliei. De acord, el a tăiat în bucăți o pisică, dar bănuiesc că e mai greu să faci rost de un bou. Însă el urmează liniile fundamentale. Mă întreb…

Îşi ridică privirea spre biserică.

— *… preoții să aducă sângele şi să stropească cu sânge împrejur jertfelnicul de la uşa cortului adunării…*

Traversară podul urcând spre biserică, în vreme ce priveau în jur. Mikael încercă uşa de intrare, era închisă cu cheia. Rătăciră o vreme la întâmplare printre pietrele de mormânt din cimitir şi ajunseră la capela care se afla aproape de apă. Mikael făcu ochii mari. Nu era o capelă, ci un cavou. Deasupra porții era gravat: Vanger, apoi o strofă în latină, pe care el n-o putea descifra:

— „Să se odihnească până la sfârşitul timpurilor”, spuse Lisbeth Salander.

Mikael o privi; ea ridică din umeri:

— Am văzut versul undeva, spuse ea.

Mikael izbucni în râs. Ea se crispă, luând un aer furios la început, apoi, realizând că nu râdea de ea, ci de comicul situației, se destinse.

Mikael verifică uşa. Era închisă cu cheia. Reflectă o clipă, apoi îi spuse lui Lisbeth să se aşeze, să-l aştepte. Pe urmă, a mers si a bătut la uşa casei lui Henrik Vanger şi Anna veni să-i deschidă. I-a explicat că voia să vadă mai de aproape capela familiei Vanger şi a întrebat-o

unde ținea Henrik cheia. Anna a avut o clipă de ezitare, dar a cedat, când Mikael i-a reamintit că el lucra pentru Henrik personal. I-a adus cheia din biroul acestuia.

De îndată ce Mikael şi Lisbeth au deschis uşa, au ştiut că avuseseră dreptate. Putoarea de carne arsă şi resturi carbonizate plutea greu în aer. Însă cel care torturase pisica nu făcuse foc. Într-un colț se afla o lampă mică de sudat, ca acelea pe care le folosesc schiorii când îşi ceruiesc schiurile. Lisbeth a scos aparatul de fotografiat digital dintr-unul din buzunarele fustei de blugi şi a făcut câteva poze. Apoi, a luat lampa de sudat cu ea.

— Poate fi probă materială. S-ar putea să-şi fi lăsat amprentele pe ea.

— Sigur, va trebui să-i rugăm pe toți din familia Vanger să-şi dea amprentele, spuse sarcastic Mikael. Va fi foarte distractiv să te privesc, luându-i-le Isabellei.

— Există metode, răspunse ea.

Pe pământ se afla mult sânge şi mai era şi o foarfecă de tăiat sârma care, presupuseră ei, fusese folosită pentru a decupa capul pisicii.

Mikael privi în jur. Un mormânt principal, aşezat mai sus, aparținea lui Alexandre Vangeerstad şi alte patru, la sol, adăposteau primii membri ai familiei. Apoi, clanul Vanger părea să fi adoptat incinerarea. Vreo treizeci de nişe mici din zid purtau numele membrilor familiei. Mikael urmări cronica de familie, întrebându-se unde erau îngropați membrii care nu mai avuseseră loc în capelă – cei care poate că nu erau considerați ca fiind destul de importanți.

— Acum suntem siguri, spuse Mikael în vreme ce treceau peste pod. Cel pe care îl vânăm este un nebun furios.

— Ce vrei să spui?

Mikael se opri în mijlocul podului, aplecându-se peste balustradă:

— Dacă ar fi fost un nebun obişnuit, care încerca doar să ne sperie, ar fi omorât pisica în propriul lui garaj sau în pădure. Dar el s-a dus în capela familiei. Ceea ce arată că este obsedat. Gândeşte-te la riscul pe care şi l-a luat. E vară şi toată lumea este afară, se plimbă toată noaptea. Drumul spre cimitir e o scurtătură între partea de nord a satului şi cea de sud. Chiar dacă a închis uşa, pisica nu s-a lăsat ucisă fără să facă nimic şi, oricum, trebuie că mirosea a ars.

— El?

— N-o văd pe Cecilia Vanger strecurându-se noaptea pe aici, cu o lampă de sudat. Lisbeth înălță din umeri:

— Eu n-am încredere în nici unul dintre personajele astea, inclusiv Frode şi Henrik al tău. E o familie care te va trage pe sfoară, dacă are şansa s-o facă. Deci, ce facem acum?

O vreme, tăcură amândoi. Apoi, Mikael se simți obligat s-o întrebe:

— Eu am reuşit să descopăr destul de multe secrete în ceea ce te priveşte. Cât de mulți ştiu că eşti hacker?

— Nimeni.

— Nimeni în afară de mine, vrei să spui.

— Unde vrei să ajungi?

— Vreau să ştiu dacă totul este în regulă, dacă ai încredere în mine.

Ea îl privi lung. Într-un târziu, înălță din nou din umeri.

— Nu am ce face.

— Ai încredere în mine? se încăpățână Mikael.

— Pentru moment, îi răspunse ea.

— Bine. Acum, hai să facem o plimbare până la Dirch Frode.

Soția avocatului Frode, care o vedea pentru prima dată pe Lisbeth Salander, a privit-o cu ochii mari, în vreme ce surâdea amabil, conducându-i în grădina din spatele casei. Frode se lumină, văzând-o pe Lisbeth. Se ridică în picioare, salutând-o cu multă curtoazie:

— E foarte bine că te întâlnesc, spuse el. Aveam conştiința încărcată, că nu ți-am mulțumit cum trebuie pentru treaba extraordinară pe care ai făcut-o pentru noi. Şi astă-iarnă, şi acum, în vară.

Lisbeth îi aruncă o privire bănuitoare:

— Am fost plătită pentru asta, spuse ea.

— Nu e vorba despre asta. Aveam păreri preconcepute despre tine când te-am văzut prima oară şi vreau să-ți cer scuze.

Mikael era uluit. Dirch Frode era capabil să roage o fată plină de tatuaje şi de inele să-l ierte, pentru ceva ce nici măcar nu merita să fie discutat. Avocatul a urcat dintr-o dată cu câteva trepte în stima lui Mikael. Lisbeth Salander privea drept înainte, fără să-l bage în seamă.

Frode se întoarse spre Mikael:

— Ce ți-ai făcut la frunte?

Se aşezară. Mikael făcu un rezumat al evenimentelor din ultimele zile. Când povesti că cineva trăsese de trei ori în el, Frode sări în picioare. Părea sincer indignat:

— E nebunie curată.

Făcu o pauză, țintindu-şi privirea asupra lui Mikael:

— Îmi pare rău, dar toate astea trebuie să se oprească. Nu pot să te las să-ți rişti viața. Trebuie să vorbesc cu Henrik, să întrerupem contractul.

— Stai jos, îi spuse Mikael.

— Nu înțelegi că…

— Ceea ce înțeleg este că Lisbeth şi cu mine am ajuns aşa de aproape, încât cel care se află în spatele tuturor acestora este panicat şi acționează irațional. Avem câteva întrebări. Prima este: câte chei ale criptei familiei Vanger există şi ce persoane le au? Frode medita un moment:

— De fapt, nu ştiu. Cred că mai mulți membri ai familiei au acces la capelă. Ştiu că Henrik are o cheie şi că Isabella obişnuieşte uneori să stea acolo, dar nu ştiu dacă ea are o cheie a ei sau o împrumută de la Henrik.

— Bine. Tu te afli în continuare la conducerea concernului Vanger. Există o arhivă a firmei? O bibliotecă, sau ceva de genul ăsta, unde să fie strânse tăieturi din presă şi informații despre firmă, de-a lungul anilor?

— Da, există. La sediul central, din Hedestad.

— Trebuie să avem acces. Există şi buletine interne, şi altele de genul acesta?

— Trebuie din nou să vă spun că nu ştiu. Eu nu am fost personal la arhivă de cel puțin treizeci de ani. Dar trebuie să vorbeşti cu o femeie care se numeşte Bodil Lindgren şi care răspunde de felul în care sunt păstrate toate hârtiile concernului.

— Poți să-i telefonezi şi să ai grijă ca eu şi Lisbeth să putem vizita arhiva chiar în după-amiaza asta? Vrea să citească toate tăieturile de presă privind concernul. E deosebit de important să aibă acces la tot ce poate fi interesant.

— Sigur că pot aranja. Altceva?

— Da. Greger Vanger avea în mână un aparat Hasselblad în ziua în care a avut loc accidentul de pe pod. Asta înseamnă că poate a şi fotografiat. Unde au ajuns fotografiile, după moartea lui?

— Greu de spus, cel mai probabil, la văduva lui.

— Poți să…

— Îl sun pe Alexander şi îl întreb.

— Ce vrei să caut? întrebă Lisbeth Salander, după ce îl părăsiseră pe Frode şi traversaseră podul înapoi, în insulă.

— Tăieturi din presă şi buletine ale întreprinderii. Vreau să treci prin tot ce poți găsi în legătură cu datele la care au avut loc asasinatele, între anii 1950 şi 1960. Notează tot ce îți atrage atenția sau ce consideri cât de puțin bizar. Cred că e mai bine ca tu să faci asta. Ai memorie mai bună decât mine, după câte am înțeles.

Ea îi dădu o lovitură de pumn în coaste. Cinci minute mai târziu, mica ei motocicletă bâzâia peste pod.

Mikael îi strânse mâna lui Alexander Vanger. Acesta fusese plecat cea mai mare parte a timpului pe care Mikael îl petrecuse pe insulă şi el îl întâlnise doar în trecere. *Avea douăzeci de ani când dispăruse Harriet.*

— Dirch Frode mi-a spus că vrei să te uiți la fotografii vechi.

— Tatăl tău avea un Hasselblad.

— E adevărat. Mai există încă, dar nimeni nu-l foloseşte.

— Ştii că eu cercetez ce s-a întâmplat cu Harriet, la cererea lui Henrik.

— Am înțeles asta. Şi că mulți nu sunt prea veseli.

— Foarte posibil. Tu nu eşti obligat să-mi arăți fotografiile.

— Aş. Ce vrei să vezi?

— Dacă tatăl tău a făcut vreo fotografie în ziua în care a dispărut Harriet.

S-au urcat în pod. I-au trebuit câteva minute lui Alexander, înainte să localizeze o cutie de carton plină cu o mulțime de fotografii nesortate.

— Poți lua acasă toată cutia, i-a spus el. Dacă există ceva, aici e.

Mikael a petrecut o oră, sortând fotografiile din cartonul rămas de la Greger Vanger. Pentru ilustrarea cronicii de familie, se aflau acolo câteva lucruri remarcabile, printre care un mare

număr de fotografii ale lui Greger în compania marelui şef nazist din anii patruzeci, Sven Olof Lindholm. Mikael le puse deoparte.

A găsit mai multe plicuri cu fotografii pe care, după cum se părea, le făcuse Greger Vanger însuşi şi care înfăţişau diferite persoane şi reuniuni de familie, precum şi o grămadă de poze tipice de vacanţă, cu pescuit în izvoare de munte şi o călătorie cu familia în Italia.

Curând a găsit patru fotografii de la accidentul cu cisterna. Cu toată camera lui profesionistă, Greger era un fotograf execrabil. Fie că imaginea era centrată pe camion, fie că arăta oamenii din spate. Mikael nu găsi decât o fotografie în care se vedea Cecilia Vanger, luată din profil.

Mikael a scanat fotografiile, dar ştia deja că ele nu vor aduce nimic nou. Puse totul înapoi în cutie şi mâncă un sandviş, în vreme ce reflecta. La ora trei, se înapoie la Anna Nygren.

— Mă întreb dacă Henrik nu are şi alte albume de fotografii, în afară de cele care se află în cercetările despre Harriet?

— Da, Henrik a fost întotdeauna interesat de fotografiat, de când era tânăr, după câte am înţeles. Are multe albume în camera lui de lucru.

— Poţi să mi le arăţi?

Anna Nygren avu o clipă de şovăială. Una era să-i dea cheia de la capelă – acolo domnea Dumnezeu, oricum – şi alta, să-l lase pe Mikael în biroul lui Henrik. Acolo era domeniul cuiva mai presus de Domnul. Mikael îi propuse Annei să-i telefoneze lui Dirch Frode, dar ea continua să ezite. În cele din urmă, destul de îndoită, îi permise lui Mikael să intre. Un metru de raft, jos, lângă podea, conţinea doar clasoare pline cu fotografii. Mikael se aşeză la biroul lui Henrik şi deschise primul album.

Henrik Vanger păstrase tot felul de fotografii de familie. Multe erau făcute evident cu mult înainte de vremea sa. Unele dintre cele mai vechi imagini datau din anii 1870 şi înfăţişau domni severi şi doamne ţepene. Se aflau acolo fotografii ale părinţilor lui Henrik şi ale altor rude. O fotografie arăta cum sărbătorise tatăl lui Henrik ziua de *midsommar* cu prieteni buni, la Sandhamn, în 1906. Altă fotografie de la Sandhamn îl înfăţişa pe Henrik Vanger şi pe soţia lui, Ulrika, împreună cu pictorul Anders Zorn şi scriitorul Albert Engstöm, la o masă plină de sticle deschise. Îl văzu pe Henrik Vanger adolescent, îmbrăcat în costum, pe bicicletă. Alte fotografii arătau oameni din fabrică şi din biroul direcţiei. Îl găsi pe căpitanul de marină Oskar Granath, care în mijlocul războiului dezlănţuit îi transportase pe Henrik şi pe iubita lui, Edith Lobach, în siguranţă, la Karlskrona.

Anna îi aduse o ceaşcă cu cafea. Îi mulţumi. Ajunse apoi la vremurile moderne şi răsfoi printre poze care-l arătau pe Henrik Vanger în plină putere, când inaugura fabrici şi dădea mâna cu Tage Erlander. O fotografie de la începutul deceniului şase îl înfăţişa pe Henrik şi pe marele om de finanţe Marcus Wallenberg. Cei doi capitalişti se priveau cu un aer încăpăţânat şi era evident că între ei nu erau sentimente prea pline de dragoste.

Continuă să răsfoiască şi se opri brusc la o pagină pe care Henrik scrisese cu creionul *consiliu de familie 1966.* Două imagini în culori înfăţişau domni care vorbeau şi fumau ţigări de foi. Mikael îi recunoscu pe Henrik, pe Harald, pe Greger şi mai mulţi dintre ginerii lui Johan Vanger. Două fotografii arătau cina, la care cam patruzeci de bărbaţi şi femei stăteau la masă, privind ţintă în aparat. Mikael înţelese brusc că fotografiile fuseseră luate după întâmplările dramatice de pe pod, dar înainte ca cineva să-şi fi dat seama că Harriet dispăruse. Le studie feţele. Era cina la care ar fi trebuit să participe şi ea. Unul dintre cei de acolo ştia deja că ea dispăruse? Imaginile nu dădeau nici un răspuns.

Apoi, Mikael lăsă cu un gest brusc ceaşca pe farfurioară. Tuşi şi se îndreptă în scaun.

La marginea mai scurtă a mesei şedea Cecilia Vanger, în rochia ei de culoare deschisă, zâmbind aparatului de fotografiat. Lângă ea se afla o altă femeie blondă, cu păr lung şi rochie de culoare identică. Erau aşa de asemănătoare, c-ar fi putut fi gemene. Şi, dintr-o dată, toate bucăţile din puzzle căzură la locul lor. Nu Cecilia Vanger se aflase la fereastra camerei lui Harriet – era sora ei cu doi ani mai mică, Anita, în prezent stabilită la Londra!

Ce spusese Lisbeth? *Cecilia Vanger se află pe multe poze. Pare să se mişte în sus şi în jos intre diferite grupuri.* Nu era deloc aşa. Fuseseră două persoane şi dintr-o simplă întâmplare nu fuseseră niciodată prinse pe aceeaşi fotografie. Pe imaginile alb-negru, luate de la distanţă, păruseră identice. Henrik făcuse de bună seamă tot timpul distincţie între surori, dar pentru Mikael şl Lisbeth ele erau aşa de asemănătoare, că porniseră de la ideea că era vorba de aceeaşi persoană. Şi nimeni nu sesizase greşeala, pentru că ei nu se gândiseră niciodată să-şi pună întrebarea.

Mikael întoarse pagina din album şi simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Era ca şi cum un vânt rece sufla în odaie.

Erau fotografii luate a doua zi, când începuse căutarea după Harriet. Un Gustav Morell, tânăr inspector de poliţie, dădea instrucţiuni unui grup format din doi poliţişti în uniformă şi vreo

zece oameni cu cizme, care tocmai se pregăteau să plece în căutare. Henrik Vanger avea o haină de ploaie lungă până la genunchi şi o pălărie englezească, cu boruri mici.

Departe, în stânga, se afla un tânăr, un pic gras, cu păr blond destul de lung. Avea un hanorac de culoare închisă, cu o parte roşie pe umeri. Fotografia era foarte clară. Mikael îl recunoscu imediat, dar, ca să fie cu totul sigur, scoase fotografia din album şi coborî, întrebând-o pe Anna Nygren dacă-l recunoştea.

— Da, sigur că da, este Martin. Trebuie să fi avut optsprezece ani în fotografia asta.

Lisbeth Salander a parcurs în ordine cronologică, an după an, toate tăieturile din presă despre concernul Vanger. Începuse cu 1949 şi avansa metodic. Problema era că arhiva era enormă. Concernul era pomenit de presă în perioada respectivă cam în fiecare zi – nu numai în presa naţională, dar mai ales în cea locală. Erau analize economice, comentarii ale sindicatelor, tratative şi ameninţări cu greva, deschiderea unor noi fabrici şi închiderea altora, bilanţuri de sfârşit de an, schimbări de directori, lansarea unor produse noi… Era un şuvoi de noutăţi. *Clic. Clic. Clic.* Mintea ei lucra la turaţie maximă, când atenţia i se fixa pe câte o tăietură îngălbenită. După vreo oră, îi veni o idee. Se adresă şefei arhivei, Bodil Lindgren, întrebând-o dacă nu există vreun extract, cu uzinele şi fabricile concernului din anii cincizeci şi şaizeci.

Bodil Lindgren o privi cu neîncredere şi evidentă răceală. Nu-i făcea nici o plăcere că o persoană cu totul străină primise aprobarea să pătrundă în arhivele sacre ale concernului, să cerceteze orice hârtii avea ea poftă. Şi, în plus, o fetişcană care arăta ca o anarhistă nebună de 15 ani. Dar Dirch Frode îi dăduse instrucţiuni care nu puteau fi neglijate. Lisbeth Salander avea voie să se uite la orice documente poftea. Şi era urgent. Bodil Lindgren se duse să caute toate bilanţurile de sfârşit de an conţinând o hartă cu toate sucursalele concernului din întreaga Suedie.

Lisbeth îşi aruncă privirea pe hartă, constatând că grupul avea numeroase uzine, birouri şi puncte de vânzare. A mai observat că în fiecare loc unde se săvârşise vreuna dintre crime se afla şi un punct roşu, adesea mai multe, care marca prezenţa concernului Vanger.

Prima legătură a făcut-o pentru anul 1957. Rakel Lunde, Landskrona, fusese găsită ucisă în ziua în care firma *V&C Construcţii* pusese mâna pe o comandă mare de mai multe milioane de coroane, pentru construirea unui nou centru comercial în localitate. V&C însemna Vanger şi Carlen Construcţii, care făcea parte din concernul Vanger. Ziarul local îl intervievase pe Gottfried Vanger, care venise să semneze contractul.

Lisbeth îşi aminti ceva ce citise în ancheta veche de poliţie din arhivele departamentale din Lanskrona. Rakel Lunde, ghicitoare în timpul liber, era femeie de serviciu. Ea lucrase la *V&C Construcţii.*

La ora şapte seara, Mikael o sunase de vreo duzină de ori pe Lisbeth şi de fiecare dată constatase că mobilul ei era închis. Nu voia să fie deranjată în vreme ce răscolea arhiva.

El se plimba fără odihnă dintr-o parte într-alta a casei. Scosese însemnările lui Henrik despre orarul lui Martin Vanger în timpul dispariţiei Harrietei.

În 1966, Martin Vanger era în ultima clasă de liceu, la Uppsala. *Uppsala. Lena Andersson elevă de liceu în vârstă de 17 ani. Capul separat de grăsime.*

Henrik menţionase ceva cu o ocazie, dar Mikael era nevoit să-şi consulte însemnările, ca să găsească pasajul respectiv. Martin fusese un băiat cu fire închisă. Îşi făceau griji pentru el. Când tatăl lui se înecase, mama, Isabella, decisese să-l trimită la Uppsala – pentru o schimbare de mediu, şi el fusese găzduit de Harald Vanger. *Harald şi Martin?* Nu părea să meargă.

Martin Vanger nu avusese loc în maşina lui Harald, la întâlnirea de la Hedestad. Pierduse trenul şi sosise după-amiaza târziu şi din cauza aceasta făcea parte dintre cei care rămăseseră de cealaltă parte a podului. Ajunsese pe insulă cu vaporul, după ora şase seara; fusese întâmpinat, printre alţii, de Henrik în persoană. Din acest motiv, Henrik îl plasase destul de jos pe lista persoanelor care ar fi avut ceva de-a face cu dispariţia Harrietei.

Martin Vanger afirmase că n-o întâlnise deloc pe Harriet în ziua aceea. Minţea. Venise mai devreme la Hedestad şi se aflase pe Strada Gării, faţă în faţă cu sora sa. Mikael putea să dovedească minciuna cu fotografii care zăcuseră îngropate aproape patruzeci de ani.

Harriet Vanger îşi văzuse fratele şi faptul o şocase. Se dusese la Hedeby şi încercase să vorbească cu Henrik Vanger, dar dispăruse înainte ca discuţia să aibă loc. *Ce voiai să-i povesteşti? Despre Uppsala? Dar Lena Andersson, Uppsala, nu se afla pe lista ta. Tu nu ştiai nimic despre ea.*

În continuare, Mikael nu putea pune cap la cap faptele. Harriet dispăruse la ora trei, ziua. La ora aceea, Martin se găsea, lucru uşor de probat, de cealaltă parte a apei. El putea fi văzut pe fotografii în faţa bisericii. Nu avusese cum să-i facă vreun rău Harrietei, aflată pe insulă. *Avusese un complice? Pe Anita Vanger?*

Arhivele îi permiteau lui Lisbeth să constate că poziția lui Gottfried Vanger în cadrul concernului se schimbase de-a lungul anilor. La vârsta de douăzeci de ani, o întâlnise pe Isabella şi curând după aceea o lăsase gravidă; Martin Vanger se născuse în 1948 şi, după aceea, nu mai fusese nici o îndoială că cei doi tineri aveau să se căsătorească.

Când avea douăzeci şi doi de ani, fusese adus de Henrik Vanger la sediul concernului. Era în mod evident foarte dotat şi începuse să fie considerat drept urmaş la conducere. La douăzeci şi cinci de ani, îşi asigurase un loc în conducere, ca director adjunct la secția pentru dezvoltarea întreprinderii. O stea în ascensiune.

Cândva, în mijlocul anilor cincizeci, cariera lui se oprise. *Bea. Căsătoria cu Isabella mergea prost. Copiii, Martin şi Harriet, sufereau. Henrik pusese piciorul în prag.* Cariera lui Gottfried îşi atinsese punctul culminant. În 1956 fusese creat un alt post de director adjunct cu dezvoltarea. Doi directori adjuncți – unul, care făcea treaba, în vreme ce Gottfried bea şi era absent perioade lungi.

Dar Gottfried era în continuare un Vanger, în plus, şarmant şi bun vorbitor. Cu începere din 1957, sarcina lui părea să fie să străbată țara ca să inaugureze uzine, să rezolve conflicte locale şi să le arate tuturor că direcția grupului se interesa de tot şi de toate. *Vă trimitem pe unul dintre fiii noştri, ca să vă asculte problemele. Vă luăm în serios.* A doua legătură a găsit-o spre orele 18.30. Gottfried Vanger participase la negocieri la Karlstad, unde grupul Vanger cumpărase o întreprindere locală de tăiere a lemnului. A doua zi, țăranca Magda Lovisa Sjöberg fusese găsită asasinată.

A descoperit a treia legătură un sfert de oră mai târziu. Uddevalla, 1962. În aceeaşi zi în care Lea Persson dispăruse, ziarul local îl intervieva pe Gottfried Vanger despre o posibilă reconstruire a portului.

După încă trei ore, Lisbeth Salander constata că Gottfried Vanger fusese prezent în localitățile respective la cel puțin cinci dintre cele opt crime, în zilele dinaintea sau după săvârşirea lor. Îi lipseau informații în legătură cu crimele din 1949 şi 1954. Privi atent o imagine a acestuia, dintr-un ziar. Era un bărbat frumos, subțire, cu păr blond-închis; semăna cu Clark Gable, în *Pe aripile vântului.*

În 1949, Gottfried avea douăzeci de ani. Prima crimă avusese loc acasă. La Hedestad. Rebecka Jacobsson, funcționară la concernul Vanger. Unde v-ați întâlnit? Ce promisiuni i-ai făcut?

Când Bodil Lingren se pregăti să plece şi să închidă, la ora 19, Lisbeth Salander îi răspunse sec: încă nu terminase. N-avea decât să plece şi să-i lase o cheie şi ea va închide, la plecare. Şefa arhivei era la momentul acela atât de indignată că o tânără îşi permitea să-i comande, că îi telefonă lui Dirch Frode, să-i ceară instrucțiuni.

Frode decise imediat că Lisbeth putea rămâne toată noaptea, dacă ea considera necesar. Ar putea doamna Lindgren să fie aşa de amabilă, să comunice acest lucru paznicului de noapte, ca să-i deschidă, când va dori să plece?

Lisbeth Salander îşi muşcă buza de jos. Problema era, evident, că Gottfried se înecase beat în 1965, în vreme ce ultima crimă fusese comisă la Uppsala, în 1966. Se întreba dacă nu cumva greşise, când o trecuse pe listă pe eleva de şaptesprezece ani. Lena Andersson. *Nu. Nu era propriu-zis aceeaşi semnătură, dar era aceeaşi parodie biblică. Trebuia să existe o legătură.*

La ora nouă începuse să se întunece. Aerul era mai rece şi ploua mărunt. Mikael stătea în bucătărie şi bătea cu degetele în tăblia mesei, când maşina lui Martin Vanger trecu peste pod, dispărând spre promontoriu. Într-un fel, aceasta împinse lucrurile la extrema lor.

Mikael nu ştia ce să facă. Tot trupul îi ardea de dorința de-a pune întrebări – de-a provoca o confruntare. Sigur, era o atitudine puțin rezonabilă, dacă bănuia că Martin este un criminal nebun care îşi asasinase propria soră şi pe fata din Uppsala şi care pe deasupra încercase să-l împuşte pe Mikael. Dar Martin Vanger funcționa ca un magnet. *La urma urmei, nu ştia că Mikael ştia. Prin urmare, putea foarte bine să meargă la el, sub pretextul că… vrea să-i dea înapoi cheia de la cabana lui Gottfried, de pildă!?* Mikael închise uşa şi o porni încet spre promontoriu.

Casa lui Harald Vanger era, ca de obicei, în beznă totală. La Henrik era lumina stinsă, în afară de o odaie care dădea spre grădină. Anna se dusese la culcare. Şi casa Isabellei era întunecată. Cecilia nu era acasă. La etajul casei lui Alexander Vanger era lumină, dar era stinsă în cele două case locuite de persoane care nu făceau parte din familia Vanger. Nu se vedea nici picior de ființă vie.

Se opri nehotărât în fața casei lui Martin Vanger, scoase telefonul mobil şi formă numărul lui Lisbeth Salander. În continuare, nici un răspuns. Închise mobilul, ca să nu se poată suna.

La parter, era lumină. Mikael traversă peste gazon şi se opri la câțiva metri de fereastra bucătăriei, dar nu putu vedea nici o mişcare. Continuă să dea ocol casei, oprindu-se la fiecare fereastră, fără să-l vadă însă pe Martin Vanger. În schimb, descoperi că o uşă care dădea spre garaj era întredeschisă. *Nu fi idiot.* Nu putea rezista tentației de a arunca o privire.

Primul lucru pe care îl văzu, pe un banc de tâmplărie, a fost o cutie de carton deschisă cu muniție pentru o carabină de elani. Pe urmă, a văzut două bidoane de benzină, sub masă. *Te pregăteşti de o nouă vizită nocturnă, Martin?*

— Intră, Mikael. Te-am văzut venind pe drum.

Lui Mikael i se opri inima. Întoarse încet capul şi-l văzu în umbră pe Martin Vanger, lângă o uşă care ducea în casă.

— Pur şi simplu n-ai putut să nu vii, nu-i aşa? Vocea era liniştită, aproape prietenoasă.

— Bună, Martin, răspunse Mikael.

— Intră, repetă Martin Vanger. Pe aici.

Se dădu un pas într-o parte, făcându-i loc şi întinse mâna stângă, într-un gest de poftire. Când ridică mâna dreaptă, Mikael văzu un reflex de metal mat.

— Am un pistol *Glock.* Nu face nici o prostie. De la distanța asta, nu te pot rata.

Mikael se apropie încet. Când ajunse în fața lui Martin Vanger, se opri, privindu-l în ochi:

— Trebuia să vin. Sunt aşa de multe întrebări.

— Înțeleg. Pe aici, pe uşa asta.

Mikael intră cu paşi lenți în casă. Drumul ducea prin vestibul la bucătărie, dar, înainte să ajungă acolo. Martin îl opri, punându-i uşor mâna pe umăr.

— Nu, nu în bucătărie. Ia-o la dreapta. Deschide uşa laterală.

Pivnița. Când Mikael ajunse la jumătatea scării. Martin Vanger răsuci comutatorul şi se aprinseră lămpile. La dreapta, se afla sala cazanelor. Din față, Mikael simți miros de rufe spălate. Martin Vanger îl conduse la stânga, într-o încăpere mică cu mobile vechi şi cutii de carton. În fund, mai era o uşă. O uşă securizată, din oțel, cu broască complicată.

— Ține! îi spuse Martin Vanger, aruncându-i o legătură de chei. Deschide! Mikael deschise uşa.

— Întrerupătorul se află la stânga.

Mikael deschisese uşa spre iad.

La ora 21, Lisbeth ieşi să cumpere cafea şi un sandviş în folie de plastic de la un distribuitor Selecta, aflat pe culoarul din fața arhivei. Apoi, continuă să răscolească printre hârtii, voind să dea de vreo urmă a lui Gottfried la Kalmar, în 1954. Nu găsi nimic.

Se gândi să-l sune pe Mikael, dar decise să treacă şi prin buletinele interne, înainte de a se întoarce acasă.

Încăperea măsura aproximativ cinci metri pe zece. Mikael presupuse că se afla în partea de nord a casei.

Martin Vanger îşi decorase camera personală de tortură cu multă grijă. La stânga; lanțuri, inele de metal prinse în tavan şi în duşumea, o masă cu curele de piele, unde putea să-şi lege victimele. Şi pe urmă, un echipament video. Un studio de înregistrări. În fundul încăperii, se afla o cuşcă de metal unde musafirii lui puteau fi ținuți mai mult timp. În dreapta uşii, se afla un pat şi un aparat TV într-un raft, Mikael putu să vadă o mulțime de casete video.

De îndată ce intrară în încăpere, Martin Vanger îndreptă pistolul spre Mikael, poruncindu-i să se aşeze pe duşumea, pe burtă. Mikael refuză.

— OK, spuse Martin Vanger. Atunci, te împuşc în rotulă.

Îndreptă arma spre el. Mikael trebui să capituleze. Nu avea de ales.

Sperase că Martin îşi va slăbi atenția, o fracțiune de secundă măcar – el ştia că e în stare să câştige în orice luptă corp la corp cu Martin Vanger. Avusese o urmă de şansă pe scară, când Martin îi pusese mâna pe umăr, dar şovăise. De atunci, Martin nu se mai aflase în apropierea lui. Cu genunchiul rănit, nu avea nici o şansă. Se aşeză pe podea.

Martin se apropie, din spate, şi-i spuse să-şi pună mâinile pe spinare. Le prinse în cătuşe. Apoi, îi dădu un picior în şira spinării şi se năpusti cu pumnii pe el.

Ce a urmat părea să facă parte dintr-un coşmar. Martin Vanger oscila între rațiune şi boală mintală.

Uneori, părea să se liniştească. În clipa următoare, începea să se învârte prin odaie, ca o fiară în cuşcă. Îl lovi cu piciorul de mai multe ori. Tot ce putea face Mikael era să încerce să-şi protejeze capul şi să ia loviturile în părțile moi ale trupului. După câteva minute îl durea tot corpul.

În prima jumătate de oră. Martin n-a spus un cuvânt şi părea să nu audă nimic. Pe urmă, se mai calmă. Aduse un lanț, îl trecu în jurul gâtului lui Mikael şi-l fixă de un inel în podea. Îl lăsă

singur mai mult de un sfert de oră. Când se întoarse, avea cu el o butelie de plastic de un litru cu apă. Se aşeză pe un scaun, privindu-l pe Mikael, în timp ce bea.

— Poți să-mi dai puțină apă? întrebă Mikael. Martin Vanger se aplecă, lăsându-l să bea. Mikael înghiți lacom.

— Mulțumesc.

— Totdeauna la fel de politicos, *Kalle Blomkvist.*

— Ce rost au avut toate loviturile de picior? întrebă Mikael.

— Pentru că mă scoți din minți. Meriți să fii pedepsit. De ce nu te-ai dus acasă? Aveau nevoie de tine la *Millennium.* Sunt foarte serios – am fi putut face un ziar extraordinar. Am fi lucrat împreună ani mulți!

Mikael făcu o strâmbătură, încercând să-şi găsească o poziție mai confortabilă. Era lipsit de orice apărare. Singurul lucru pe care îl avea era glasul.

— Presupun că vrei să spui că şansa asta nu mai există, zise el.

Martin Vanger izbucni în râs:

— Îmi pare rău, Mikael. Dar credeam că ai înțeles că vei muri aici.

Mikael dădu din cap.

— Cum dracu m-ați găsit, tu şi fantoma aia anorexică, pe care ai tras-o în povestea asta?

— Ai mințit despre cum ți-ai petrecut timpul, în ziua când a dispărut Harriet. Pot dovedi că erai la Hedestad, la defilarea de la Serbarea Copiilor. Ai fost fotografiat privind-o pe Harriet.

— Pentru asta te-ai dus la Norsjö?

— Da, ca să caut fotografia. A fost făcută de o pereche care se afla din întâmplare la Hedestad. Se opriseră doar în trecere.

Martin Vanger clătină capul:

— La dracu! Nu poate fi adevărat, spuse el. Mikael reflecta intens la ce-ar putea spune pentru a împiedica, sau cel puțin, întârzia execuția.

— Unde se află fotografia acum?

— Negativul? E în seiful meu de la Handelsbanken[1], aici, la Hedestad… Nu ştiai că am închiriat un seif la bancă? Mințea cu uşurință. Copiile sunt ici şi colo, în computerul meu şi al lui Lisbeth, pe serverul de fotografii de la *Millennium* şi pe serverul de la Milton Security, unde lucrează Lisbeth.

Martin Vanger tăcu un moment, încercând să-şi dea seama dacă Mikael blufa sau nu.

— Cât de mult ştie Lisbeth Salander?

Mikael avu o clipă de şovăială. Pentru moment, Lisbeth era singura lui speranță de salvare. Ce avea ea să facă, venind acasă şi descoperindu-i dispariția? Îi pusese fotografia lui Martin Vanger pe masă. Avea să facă legătura ? Să dea alarma? *Nu este genul care sună la poliție.* Coşmarul lui era să nu vină la Martin Vanger, să-i sune la uşă şi să-i ceară socoteală unde e Mikael.

— Răspunde, îi ceru Martin cu voce de gheață.

— Mă gândesc. Lisbeth ştie cam cât mine, poate chiar mai mult. Aş zice că ştie mai mult. E deşteaptă. Ea a făcut legătura cu Lena Andersson.

— Lena Andersson? Martin părea perplex.

— Fata de şaptesprezece ani pe care ai torturat-o până la moarte la Uppsala, în februarie 1966. Nu-mi spune că ai uitat-o.

Privirea lui Martin Vanger se limpezi. Pentru prima oară, avea aerul zguduit. Nu ştiuse că cineva făcuse legătura aceasta – Lena Andersson nu se aflase în carnetul lui Harriet.

— Martin, spuse Mikael cu o voce cât putea de sigură. Martin, totul s-a sfârşit. Poți să mă omori, dar s-a terminat. Sunt prea mulți care ştiu şi de data asta nu mai scapi.

Martin Vanger sări în picioare şi începu din nou să se învârtă prin încăpere. Lovi brusc cu pumnul în zid.

Trebuie să țin minte că e irațional. Pisica. Ar fi putut aduce pisica aici, dar s-a dus în cavoul familiei. Nu acționează rațional.

Martin Vanger se opri:

— Cred că minți. Numai tu şi Salander ştiți ceva. N-ați vorbit cu nimeni, altfel poliția ar fi fost deja aici. Un foc zdravăn la casa de oaspeți, şi toate probele dispar.

— Şi dacă te înşeli? El zâmbi brusc:

— Dacă mă înşel, într-adevăr s-a terminat. Dar nu cred. Cred că încerci să blufezi. Ce altă alegere am?

Se gândi o clipă:

— Numai pizda aia nenorocită e veriga slabă. Trebuie s-o găsesc.

— A plecat la Stockholm, la amiază. Martin Vanger se porni din nou pe râs:

[1] Banca de Comerţ, una dintre cele mai mari bănci suedeze.

— Aşa? În cazul ăsta, de ce a stat toată seara la arhiva concernului?

Lui Mikael îi sări inima în piept. *Ştia. Ştiuse tot timpul.*

— E adevărat. Trebuia să treacă pe la arhivă, şi pe urmă, la Stockholm, răspunse el, cât de calm putea. Nu ştiam că a rămas aşa de mult.

— Termină. Şefa arhivei mi-a comunicat că Dirch Frode i-a dat ordin s-o lase pe Salander să stea cât vrea. Asta înseamnă c-o să vină acasă cândva, în noaptea asta. Paznicul o să-mi telefoneze când părăseşte birourile.

PARTEA A PATRA

HOSTILE TAKEOVER

11 iulie – 30 decembrie

92% din femeile din Suedia care au fost supuse unor violențe sexuale cu ocazia unei agresiuni n-au reclamat faptul poliției.

24
Vineri 11 iulie – duminică 12 iulie

Martin Vanger s-a aplecat ca să-i percheziţioneze buzunarele lui Mikael. A găsit cheia.

— Deştept din partea ta, să schimbi broasca! a comentat el. Voi avea grijă de fata ta, când se întoarce.

Mikael nu i-a răspuns. Îşi amintise că Martin era un negociator experimentat, în urma multor lupte pe motive economice. Ştia să recunoască o cacealma, când îi era servită.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce toate acestea? Mikael încercă să facă un gest spre încăpere.

Martin Vanger se plecă, ridică cu o mână bărbia lui Mikael, ca privirile lor să se întâlnească.

— Pentru că e aşa de uşor, spuse el. Femei dispar tot timpul. Imigrante. Curve din Rusia. Mii de persoane trec prin Suedia în fiecare an.

Lăsă capul lui Mikael să cadă şi se ridică, aproape mândru de demonstraţia făcută.

Cuvintele lui Martin Vanger îl loviră pe Mikael ca un pumn în faţă.

Dumnezeule. Nu e vorba de o enigmă istorică. Martin Vanger asasinează femeile din ziua de azi. Şi ca un idiot, am căzut direct în …

— N-am nici o invitată pentru moment. Dar, poate o să te amuze să afli că iarna trecută şi în primăvara asta, în vreme ce tu şi Henrik bălmăjeaţi istoriile voastre, aici se afla o fată. O chema Irina şi era din Bielorusia. În vreme ce luai cina cu mine, ea era prizonieră în cuşca asta. A fost o seară agreabilă, nu-i aşa?

Martin Vanger se urcă pe masă, lăsând să-i atârne picioarele. Mikael închise ochii. Brusc, simţi cum i se umple gura de fiere şi a trebuit să înghită de mai multe ori.

— Ce faci cu trupurile?

— Am iahtul ancorat la debarcader, exact în faţă. Le duc în larg. Spre deosebire de tatăl meu, nu las nici o urmă. Dar şi el era deştept. Îşi răspândea victimele în întreaga Suedie.

Bucăţile de *puzzle* începeau să se aşeze la locul lor în mintea lui Mikael.

Gottfried Vanger. Din 1949 până în 1965. Pe urmă, Martin Vanger i-a luat locul, în 1966, la Uppsala.

— L-ai admirat pe tatăl tău.

— El m-a învăţat totul. M-a iniţiat, când aveam paisprezece ani.

— Uddevalla. Lea Persson.

— Exact. Eram cu el. Priveam doar, dar eram acolo.

— 1964, Sara Witt, la Ronneby.

— Aveam şaisprezece ani. A fost prima oară când am avut o femeie. Gottfried m-a învăţat. Eu am sugrumat-o.

Se laudă. Doamne, Dumnezeule, ce familie blestemată.

— Îţi dai desigur seama că este patologic?

Martin Vanger dădu uşor din umeri:

— Nu cred că tu poţi înţelege ce divin este să ai control total asupra vieţii şi morţii unei fiinţe umane.

— Îţi face plăcere să torturezi şi să ucizi femei, Martin. Directorul de concern reflectă o clipă, cu privirea fixată în gol, undeva, în spatele lui Mikael. Apoi zâmbi, cu surâsul lui fermecător, scânteietor:

— Nu cred. Dacă fac o analiză intelectuală a stării mele, sunt mai curând un violator în serie, decât un asasin serial. De fapt, sunt un răpitor în serie. Uciderea vine, ca să spun aşa, ca o urmare naturală, pentru că trebuie să-mi ascund crima. Înţelegi?

Mikael nu ştia cum să-i răspundă, aşa că dădu doar din cap.

— Bineînţeles, acţiunile mele nu sunt social acceptabile, dar crima mea este în primul rând un delict împotriva convenţiilor societăţii. Moartea vine doar la sfârşitul şederii musafirelor mele aici, când m-am plictisit de ele. E întotdeauna fascinant să le vezi dezamăgirea.

— Dezamăgirea? întrebă Mikael stupefiat.

— Exact. Dezamăgirea. Ele cred că dacă-mi fac pe plac vor supravieţui. Se adaptează la regulile mele. Încep să aibă încredere în mine şi dezvoltă un fel de camaraderie cu mine şi, până în ultima clipă, speră că această camaraderie are vreo însemnătate. Decepţia lor provine din faptul că brusc descoperă că au fost înşelate.

Martin Vanger înconjură masa şi se sprijini de cuşca de metal:

— Tu, cu convenţiile tale mic-burgheze, tu nu vei putea niciodată înţelege, dar excitarea provine din planificarea răpirii. Nu trebuie să acţionezi impulsiv – *kidnappe*-rii de genul acesta sunt prinşi întotdeauna. E o ştiinţă cu mii de detalii de care trebuie să ţin seama. Trebuie să

identific prada şi să-i fac harta vieţii. Cine este ea? De unde vine? Cum pot ajunge la ea? Cum voi face ca să mă aflu singur cu *vânatul meu,* fără ca numele meu să se vadă sau să apară vreodată în vreo anchetă de poliţie?

Încetează, gândi Mikael. Martin Vanger discuta răpirile şi asasinatele pe un ton aproape academic, ca şi cum ar fi expus o părere contrarie, într-o chestiune de teologie ezoterică.

— Te interesează acestea cu adevărat, Mikael?

Se aplecă, mângâindu-l pe Mikael pe obraz. Mişcarea lui era atentă, aproape tandră.

— Înţelegi că toate acestea se pot termina doar într-un fel. Te deranjează dacă fumez?

Mikael negă cu un gest din cap.

— Poţi să mă inviţi şi pe mine la o ţigară, spuse el. Martin Vanger îi făcu pe plac. Aprinse două ţigări şi pe una o plasă atent între buzele lui Mikael şi îl lăsă să tragă un fum, ţinându-i-o.

— Mulţumesc, spuse automat Mikael. Martin Vanger râse din nou:

— Vezi, deja ai început să te conformezi principiului supunerii. Ţin în mâinile mele viaţa ta, Mikael. Tu ştii că te pot omorî în orice clipă. M-ai rugat să-ţi îmbunătăţesc viaţa şi ai făcut-o folosind un argument raţional, precum şi un strop de flatare. Ţi-ai primit răsplata.

Mikael dădu din cap. Inima i se zbătea în piept aproape insuportabil.

La unsprezece şi un sfert, Lisbeth Salander bău apă din sticla de plastic, în vreme ce întorcea paginile. Spre deosebire de Mikael mai devreme, în cursul zilei, ea nu înghiţi greşit. În schimb, i se holbară ochii, când făcu legătura.

Clic!

Timp de două ore căutase prin buletinele din toate punctele geografice ale concernului Vanger. Buletinul principal se numea pur şi simplu *Informaţii din întreprindere* şi avea emblema concernului – un drapel suedez care fâlfâia în vânt şi care se termina cu o săgeata. Buletinul era făcut probabil de secţia de PR a conducerii concernului şi cuprindea propagandă menită să-i facă pe angajaţi să se simtă ca membrii unei singure mari familii.

În vremea vacanţei de iarnă din februarie 1967, Henrik făcuse un gest măreţ, invitând cincizeci dintre angajaţii firmei împreună cu familiile lor la o vacanţă de schi în Härjedalen. Invitaţia venea ca urmare a faptului că, în anul care trecuse, concernul realizase un rezultat record – era o mulţumire pentru multe ore de muncă. Departamentul PR, invitat şi el, realizase un reportaj cu fotografii de la staţiunea închiriată pentru această ocazie.

O mulţime de fotografii de pe pista de schi cu subtexte amuzante. Unele imagini fuseseră luate la bar, cu angajaţii râzând, cu feţe arse de frig, închinând vreo halbă de bere. Două imagini erau de la o mică ceremonie matinală, la care Henrik Vanger „desemnase” cea mai bună funcţionară a anului”, o secretară numită Ulla-Britt Mogren, în vârstă de 41 de ani. Ea primise o sumă de 500 de coroane şi un vas de sticlă.

Decernarea premiului avusese loc pe terasa hotelului, exact înainte ca lumea să se arunce din nou pe pârtia de schi.

Mai în fund, în dreapta, chiar în spatele lui Henrik Vanger, stătea un bărbat cu păr lung, blond. Era îmbrăcat într-un hanorac de culoare închisă, cu o bandă distinctă pe umeri. Pentru că fotografia era alb-negru, nu se vedea culoarea, dar Lisbeth Salander era gata să parieze capul că banda de pe umeri era roşie.

Cuvintele de sub imagine explicau contextul: *În dreapta, Martin Vanger, în vârstă de 19 ani, care studiază la Uppsala. El este deja considerat ca o promisiune viitoare la conducerea concernului.*

„Got you”, îşi spuse Lisbeth Salander, cu voce joasă.

Stinse lampa de birou, lăsând ziarele răvăşite pe masă – *un pic de treabă pentru vaca de Bodil Lingren.*

Se duse în parcare printr-o uşă laterală. La jumătatea drumului spre motocicletă, îşi aduse aminte că promisese paznicului să-i spună când pleacă. Se opri, privind peste parcare. Paznicul era de cealaltă parte a clădirii. *Fuck that,* hotărî ea.

Când ajunse la motocicletă, îşi porni telefonul mobil şi făcu numărul lui Mikael. Primi comunicarea că nu putea fi contactat. Pe urmă, descoperi că Mikael încercase s-o sune nu mai puţin de treisprezece ori, între orele 15.30 şi 21. În ultimele ore nu mai sunase.

Lisbeth făcu numărul la telefonul fix din casa de oaspeţi, dar nu primi nici un răspuns. Încruntă sprâncenele, prinse în curele geanta cu computerul, îşi puse casca şi porni motocicleta. Călătoria de la biroul principal din zona industrială din Hedestad şi până la Hedeby îi luă zece minute. Lumina era aprinsă în bucătărie, dar casa era goală.

Lisbeth Salander privi în jur. Primul ei gând a fost că Mikael s-a dus la Dirch Frode, dar când ajunse pe pod văzu că în vila familiei Frode, de pe celălalt mal al apei, lumina era stinsă. Se uită la ceasul de mână, care arăta că mai erau douăzeci de minute până la miezul nopţii.

Se întoarse acasă, deschise uşa de la debara şi scoase computerul care înregistra fotografiile de la camerele de supraveghere pe care le plasase afară. Îi luă o vreme, să poată stabili derularea evenimentelor. La ora 15.32, Mikael venise acasă. La ora 16.03, ieşise în grădină şi băuse cafea. Avea o mapă cu el, pe care o studia. Sunase de trei ori, scurt, în ora petrecută în grădină. Cele trei apeluri corespundeau la minut cu apeluri la care ea nu răspunsese.

La ora 17.21, Mikael plecase la o plimbare. Era înapoi 15 minute mai târziu.

La ora 18.20 s-a dus la poartă şi a privit spre pod. La ora 21.03, a ieşit. Nu s-a mai întors. Lisbeth dădu repede înainte imaginile de pe celălalt calculator, care arăta poarta şi drumul din fața uşii de intrare. Ea putu să vadă ce persoane trecuseră înainte şi înapoi, în cursul zilei.

La ora 19.12, Gunnar Nilsson venise acasă. La ora 19.42, cineva într-un Saab care aparținea fermei trecuse spre Hedestad.

La 20.02 automobilul se reîntorsese – un tur până la chioşcul de la benzinărie?

Pe urmă, nu se mai întâmpla nimic până la fix 21, când trecuse automobilul lui Martin Vanger. Trei minute mai târziu, Mikael părăsea casa.

Aproape o oră mai târziu, la 21.50, Martin Vanger apărea brusc în obiectiv. Se oprise la gard mai mult de un minut şi cercetase casa, privind prin fereastra de la bucătărie. Se urcase pe terasă şi încercase uşa, apoi scosese o cheie. Pe urmă, trebuie că observase că la uşă fusese pusă o nouă broască, pentru că se oprise o clipă nemişcat, înainte de a se întoarce, părăsind casa.

Lisbeth Salander simți cum un frig de gheață îi cuprindea măruntaiele.

Martin Vanger îl lăsase din nou singur pe Mikael, vreme destul de îndelungată. El zăcea nemişcat în poziția lui inconfortabilă, cu mâinile la spate şi grumazul prins cu un lanț subțire într-un inel, pe podea. Îşi pipăi cătuşele, dar ştia că nu va reuşi să le desfacă. Erau aşa de strânse, că-i amorțiseră cu totul mâinile.

Nu avea nici o şansă. Închise ochii. Nu ştia cât timp trecuse, când auzi din nou paşii lui Martin Vanger. Directorul apăru în câmpul lui vizual.

— Inconfortabil? se interesă el.

— Da, răspunse Mikael.

— E propria ta greşeală. Trebuia să te duci acasă.

— De ce ucizi?

— Pentru că aceasta este alegerea pe care am făcut-o. Aş putea discuta cu tine noaptea întreagă aspectele morale şi intelectuale ale acțiunilor mele, dar asta nu schimbă cu nimic faptele. Încearcă să vezi lucrurile aşa: un om este o coajă de piele care ține la un loc celule, sânge şi componente chimice. Câțiva, puțini, ajung în cărțile de istorie. Cei mai mulți mor şi dispar fără urmă.

— Tu ucizi femei.

— Noi, cei ce ucidem pentru a fi în acord cu plăcerea noastră – căci nu sunt singurul care are acest hobby – noi ne trăim viața la intensitate maximă.

— Dar, de ce Harriet? Propria ta soră?

Chipul lui Martin Vanger îşi schimbă brusc expresia. Dintr-un salt, a fost alături de Mikael şi-l prinse de păr.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Ce vrei să spui? gâfâi Mikael.

Încercă să-şi întoarcă capul, ca să micşoreze durerea din pielea capului. Lanțul se strânse imediat în jurul grumazului.

— Tu şi Salander. Ce ați găsit?

— Lasă-mă. Vorbim doar, nu-i aşa?

Martin Vanger îi lăsă părul şi se aşeză în fața lui Mikael, picior peste picior. Deodată, scoase un cuțit. Puse vârful lui exact sub orbita lui Mikael. Acesta se sili să-l privească în ochi pe Martin Vanger.

— Ce dracu s-a întâmplat cu ea?

— Nu înțeleg. Credeam că ai ucis-o tu.

Martin Vanger îl privi lung o vreme. Apoi, se relaxă. Se ridică, plimbându-se prin încăpere, în vreme ce gândea. Lăsă să-i cadă cuțitul pe podea, râse şi se întoarse spre Mikael:

— Harriet, Harriet, tot timpul, Harriet. Noi am încercat… să vorbim cu ea. Gottfried a încercat s-o învețe. Credeam că era ca noi şi că-şi va accepta datoria, dar ea nu era decât o obişnuită… *o pizdă.* Credeam că o am sub control, dar avea de gând să-i spună lui Henrik. Am înțeles că nu puteam avea încredere în ea. Mai devreme sau mai târziu, avea să povestească despre mine.

— Tu ai ucis-o.

— Eu *voiam* s-o ucid. Mă *gândeam* s-o fac, dar am venit prea târziu. N-am putut ajunge pe insulă.

Creierul lui Mikael încerca să accepte informaţia, dar era ca şi cum ar fi apărut pe ecran textul *Information overload.* Martin Vanger nu ştia ce se întâmplase cu sora lui.

Brusc, Martin scoase telefonul mobil din buzunarul costumului, verifică dacă fusese sunat şi-l puse alături, lângă pistol.

— E vremea să terminăm. Trebuie să găsesc timp să mă ocup noaptea asta şi de curva ta anorexică.

Deschise un dulap, scoase de acolo o curea subţire de piele şi o puse, ca pe un ştreang, în jurul gâtului lui Mikael. Desfăcu lanţul care-l ţinea pe acesta legat de podea, îl sili să se ridice în picioare şi-l îmbrânci la perete. Trecu cureaua printr-un inel, deasupra capului lui Mikael şi o întinse aşa de tare, că acesta fu silit să se ridice pe vârful degetelor.

— E prea strâns? Nu poţi respira?

Mai dădu drumul la vreun centimetru şi prinse capătul curelei mai jos, pe perete.

— Nu vreau să te sufoci imediat.

Cu totul neaşteptat, desfăcu pantalonii lui Mikael şi-i trase jos, împreună cu chiloţii. Când smuci de pantaloni, Mikael pierdu contactul cu solul şi se bălăbăni o secundă în ştreang, înainte ca degetele de la picioare să facă din nou contact cu pământul. Martin se duse din nou la dulap şi scoase o foarfecă. Tăie maioul lui Mikael şi aruncă resturile într-o grămadă, pe podea. Apoi, se aşeză la oarecare distanţă de Mikael, cercetându-şi atent victima.

— Niciodată n-am avut aici un băiat, spuse Martin Vanger cu voce serioasă. Niciodată n-am atins un alt bărbat… în afară de tatăl meu. Era datoria mea.

Lui Mikael îi băteau tâmplele. Nu putea să-şi sprijine greutatea pe tălpile picioarelor, fără să se sufoce. Încerca să se prindă cu degetele de zidul de beton din spate, dar nu reuşea.

— E vremea, spuse Martin Vanger.

Puse mâna pe curea şi începu să tragă. Mikael simţi imediat cum ştreangul tăia mai adânc în piele.

— M-am întrebat totdeauna ce gust are un bărbat.

Trase din nou de curea şi se aplecă brusc, sărutându-l pe Mikael pe gură, chiar în momentul în care o voce glacială tăie aerul încăperii:

— Tu, diavol blestemat, tu ar trebui să ştii că în gaura asta doar eu am dreptul s-o fac.

Mikael a auzit vocea lui Lisbeth printr-o ceaţă roşie.

A reuşit să-şi centreze privirea şi a zărit-o stând lângă uşă. Îl privea pe Martin Vanger cu o privire fără expresie.

— Nu… Fugi, a hârâit el.

Mikael nu vedea expresia lui Martin Vanger, dar a putut simţi aproape fizic şocul acestuia, când s-a răsucit. O secundă, a rămas nemişcat. Apoi, a întins mâna spre pistolul pe care-l lăsase pe taburet.

Lisbeth Salander a făcut trei paşi rapizi şi a balansat o crosă de golf, pe care o ţinuse ascunsă. Fierul a descris un cerc larg, înainte de a-l lovi pe Martin Vanger în clavicul. Lovitura avusese o forţă teribilă şi Mikael a putut auzi că se rupsese ceva. Martin Vanger a scos un urlet.

— Îţi place durerea? I-a întrebat Lisbeth Salander. Vocea era aspră, ca glaspapirul. Cât mai avea să trăiască, Mikael n-avea să uite expresia feţei ei. Dinţii erau dezgoliţi, ca la o fiară. Ochii erau de un negru lucios. Se mişca cu iuţeala unui păianjen şi părea preocupată doar de prada ei, când roti din nou crosa, izbindu-l pe Martin Vanger în coaste. Acesta se împiedică în scaun şi se prăbuşi. Pistolul alunecă pe podea, până la picioarele lui Lisbeth. Ea îl împinse într-o parte, departe de el.

Apoi, îl lovi a treia oară, chiar în momentul în care Martin Vanger încerca să se ridice în picioare. Ea îl nimeri cu un zgomot plescăit pe şold. Un sunet oribil ieşi din gâtlejul lui Martin Vanger. A patra lovitură îl prinse din spate, pe umăr.

— Lis… eth, croncăni Mikael.

Era pe cale să-şi piardă cunoştinţa şi durerea din tâmple era insuportabilă.

Ea se întoarse spre el şi îi văzu faţa de culoarea roşiei coapte, ochii holbaţi sălbatic şi limba pe cale să-i iasă din gură.

Se uită iute în jur şi văzu cuţitul pe podea. Apoi, îi aruncă o privire lui Martin Vanger, care reuşise să se ridice în genunchi şi încerca să se depărteze de ea, cu un braţ atârnându-i moale. Nu avea să constituie o ameninţare în momentele următoare. Lăsă crosa din mână şi căută cuţitul. Acesta avea vârful ascuţit, dar lama tocită. Ea se ridică pe vârfuri şi începu să taie febril, ca să desfacă cureaua. A durat câteva secunde, înainte ca Mikael să se prăbuşească la pământ. Dar nodul rămăsese strâns în jurul gâtului.

Lisbeth Salander mai aruncă o privire spre Martin Vanger. Acesta reuşise să se ridice în picioare, dar stătea îndoit de mijloc. Ea nu-l mai băgă în seamă şi încercă să-şi bage degetele sub nod, să-l dezlege. Mai întâi, nu îndrăzni să-l taie, dar apoi se decise să bage vârful ascuțit şi zgârie gâtul lui Mikael, în vreme ce încerca să lărgească nodul. În cele din urmă, lațul se desfăcu şi Mikael trase câteva guri de aer, horcăind zgomotos.

O clipă scurtă, Mikael trăi senzația extraordinară că trupul şi sufletul i se reuneau. Avea privirea limpede şi putea distinge fiecare grăunte de praf din odaie. Avea auz ascuțit şi nota fiecare respirație şi foşnetul veşmintelor, ca şi cum ar fi avut căşti de ascultat la urechi, şi simțea mirosul transpirației lui Lisbeth şi parfumul de piele al jachetei ei. Apoi, iluzia se risipi, când sângele începu din nou să-i circule în cap şi fața îşi reluă culoarea normală.

Lisbeth Salander răsuci capul, exact în momentul în caute Martin Vanger dispărea pe uşă. Ea se ridică iute şi căută pistolul – verifică încărcătura şi-i ridică piedica. Mikael îşi dădu seama că mai mânuise arme şi mai înainte. Lisbeth îşi roti privirea şi dădu de cheile de la cătuşe, care se aflau la vedere, pe masă.

— Am eu grijă de el, spuse, năpustindu-se spre uşă. Luă din fugă cheile, aruncându-le în urmă, pe duşumea, lângă Mikael.

Acesta încercă să strige după ea să-l aştepte, dar reuşi să scoată doar un sunet răguşit, în vreme ce Lisbeth dispărea pe uşă.

Lisbeth nu uitase că Martin Vanger avea undeva, în casă, o puşcă de vânătoare şi când ajunse în pasajul dintre garaj şi casă se opri, ținând în față pistolul gata de tras. Ascultă, dar nu putu distinge vreun zgomot care să-i indice unde se afla prada ei. Instinctiv, se îndreptă spre bucătărie şi aproape ajunsese, când auzi maşina demarând.

Se întoarse, ieşind pe uşa garajului. De pe alee văzu luminile din spate ale unui automobil care trecea prin fața casei lui Henrik Vanger şi apoi întoarse, în direcția podului. Lisbeth se precipită în urmărirea maşinii, alergând cât o țineau picioarele. Băgă pistolul în buzunarul jachetei şi, fără să-şi mai piardă timpul punându-şi casca, porni motocicleta. Câteva secunde mai târziu, se afla pe pod.

El avea poate 90 de secunde avans, când Lisbeth ajunse la rondul de la intrarea pe autostradă. Nu-l văzu. Frână şi opri motorul.

Cerul era plin de nori grei. La orizont, se bănuiau zorile. Apoi, auzi un zgomot de motor şi descoperi maşina lui Martin Vanger pe autostrada E4, în direcția sud. Lisbeth redemară, băgă într-a întâia şi trecu pe sub viaduct. Rula cu 80 km pe oră, când intră pe autostradă, de pe breteaua de acces. În față, avea linie dreaptă. Nu era nici o circulație, aşa că apăsă pedala de accelerație până la fund şi îşi luă zborul. Când drumul începu să cotească, de-a lungul unei creste, ea avea 170 km la oră, ceea ce era cam cea mai mare viteză pe care motocicleta de cubaj mic, bine aranjată de mâna ei proprie, o putea realiza pe drum în coborâre. După două minute văzu maşina lui Martin Vanger cam la 400 de metri de ea.

Analiza consecințelor. Ce trebuie să fac acum?

Reduse accelerația la viteza rezonabilă de 120 km pe oră, rulând în acelaşi ritm cu el. Îl pierdu din vedere câteva secunde, în câteva curbe strânse. Apoi, ajunseră pe linie dreaptă. Ea se afla la aproximativ 200 de metri în spatele lui.

Probabil că el văzuse farul de la motocicletă şi mări viteza, când ieşiră dintr-o curbă lungă.

Ea văzu de departe farurile autocamionului. La fel, şi Martin Vanger. El mări viteza şi trecu brusc pe sens opus, când mai avea doar 150 de metri până la impact, Lisbeth văzu cum camionul frâna, claxonând disperat şi făcând semnale cu farurile, dar în câteva secunde distanța fusese parcursă şi coliziunea era inevitabilă. Martin Vanger îşi lansă maşina drept în camion, într-un trosnet teribil.

Lisbeth Salander frână instinctiv. Apoi, văzu cum remorca aluneca încet, de-a curmezişul, pe sensul ei. La viteza pe care o avea, îi luă două secunde să ajungă la locul accidentului. Acceleră, coti într-o parte şi trecu, evitând doar cu câțiva metri spatele remorcii.

Mai continuă vreo 150 de metri, înainte de a se opri. Se întoarse; văzu şoferul camionului sărind din cabină, pe portiera dinspre locul pasagerului. Atunci, acceleră din nou. La Åkeby, aflat la 2 kilometri, coti la stânga şi intră pe vechea şosea națională, paralelă cu E4. Trecu pe lângă locul accidentului şi văzu că se opriseră două maşini mici. Rămăşițele automobilului, complet aplatizate şi lipite de camion, ardeau violent. Un om încerca să stingă incendiul cu un extinctor mic.

A apăsat pe accelerație şi curând era la Hedeby, trecând peste pod cu viteză mică. A parcat în fața casei de oaspeți şi s-a întors pe jos la vila lui Martin Vanger.

Mikael încă se mai lupta cu cătuşele. Avea mâinile aşa de amorțite, că nu putea ține cheia. Lisbeth i le desfăcu şi îl ținu strâns, până ce sângele reîncepu să-i circule din nou în mâini.

— Martin? întrebă Mikael cu glas răguşit.
— Mort. A intrat direct într-un camion, cu 150 km la oră, la sud pe E4.
Mikael o fixă năucit. Nu fusese plecată decât de câteva minute.
— Trebuie… trebuie să telefonăm la poliție, hârâi el.
Începu să tuşească tare.
— Pentru ce? se miră Lisbeth Salander.

Timp de zece minute, Mikael fu incapabil să se scoale în picioare. Rămase pe duşumea, sprijinit de perete, începu să-şi maseze gâtul şi ridică sticla de apă cu degete neîndemânatice. Lisbeth aştepta răbdătoare să-i revină puterile. Folosi timpul ca să reflecteze.
— Îmbracă-te.
Ea folosi zdrențele maioului ca să şteargă amprentele digitale de pe cătuşe, cuțit şi crosa de golf. Luă cu ea butelia de apă.
— Ce faci?
— Îmbracă-te. Se face ziuă. Grăbeşte-te.
Mikael se ridică pe picioarele care încă îi mai tremurau şi reuşi să-şi tragă pe el chiloții şi blugii. Îşi băgă picioarele în pantofi. Lisbeth vârî ciorapii în buzunarul gecii, întrebându-l:
— Ce-ai mai atins aici, în pivniță?
Mikael privi în jur, încercând să-şi aducă aminte. În cele din urmă îi spuse că nu atinsese nimic, în afară de uşă şi de chei. Lisbeth găsi cheile în vestonul lui Martin Vanger, pe care acesta îl atârnase pe spătarul scaunului. Şterse cu grijă clanța uşii şi întrerupătorul, apoi stinse lumina. Îl conduse pe Mikael pe scara pivniței şi-i spuse s-o aştepte în pasaj, în vreme ce ea punea crosele de golf la locul lor. Revenind, îi întinse un maiou de culoare închisă, care-i aparținuse lui Martin Vanger.
— Pune-l pe tine. Nu vreau să te vadă cineva plimbându-te cu pieptul gol în plină noapte.
Mikael înțelese că era în stare de şoc. Lisbeth preluase comanda şi el îi asculta ordinele, fără să protesteze. Ea îl duse de la casa lui Martin Vanger, ținându-l strâns tot timpul. De îndată ce ajunseră în fața casei de oaspeți, se întoarse spre el:
— Dacă ne-a văzut cineva şi întreabă ce căutam afară noaptea asta, spui că ne-am dus până la promontoriu, unde am făcut dragoste.
— Lisbeth, eu nu pot…
— Bagă-te sub duş!
L-a ajutat să-şi scoată hainele şi l-a trimis în baie. Apoi, a pus de cafea şi a preparat la iuțeală o jumătate de duzină de bucăți groase de pâine cu brânză, pateu de ficat şi castraveți acri. Era la masa din bucătărie, cufundată într-o meditație adâncă, atunci când Mikael a revenit şchiopătând. I-a examinat vânătăile şi rănile care i se vedeau pe trup. Cureaua pătrunsese aşa de adânc, că-i lăsase o dungă roşie în jurul gâtului, iar cuțitul îi făcuse o tăietură însângerată în partea stângă a grumazului.
— Vino, îi spuse ea. Aşează-te pe pat.
A adus plasturi şi i-a acoperit rana cu o compresă. Pe urmă, i-a turnat cafea şi i-a întins o tartină.
— Nu mi-e foame, a spus Mikael.
— Mănâncă! i-a comandat Lisbeth Salander, luând o îmbucătură mare din tartina cu brânză.
Mikael a închis ochii o secundă. Apoi, s-a ridicat în capul oaselor şi a luat o înghițitură. Gâtul îl durea aşa de tare, că abia putea înghiți.
Lisbeth a scos de pe ea geaca de piele şi a căutat o cutie cu balsam de tigru din trusa de toaletă.
— Lasă cafeaua să se răcească un moment. Aşează-te pe burtă.
Timp de cinci minute, i-a masat spinarea şi l-a uns cu liniment. Apoi, l-a pus să se întoarcă şi a repetat tratamentul pe față.
— Vei avea vânătăi serioase o vreme.
— Lisbeth, trebuie să chemăm poliția.
— Nu, a răspuns cu atâta aprindere în glas, că Mikael a făcut ochii mari. Dacă vrei să chemi poliția, eu plec. Nu vreau să am de-a face cu ei. Martin Vanger e mort. A murit într-un accident de circulație. Era singur în maşină. Există martori. Lasă poliția sau pe altcineva să descopere blestemata aia de cameră de tortură. Tu şi cu mine, noi nu ştim nimic, nu mai mult decât ceilalți locuitori din sat.
— De ce?
Ea nu-i băgă în seamă întrebarea şi continuă să-i maseze pulpele dureroase.
— Lisbeth, noi nu putem doar să…

— Dacă vei continua să mă baţi la cap, te târăsc înapoi în bârlogul lui Martin şi te leg din nou cu lanţul.

Nu-şi terminase fraza, când Mikael adormi, aşa de brusc, de parcă ar fi leşinat.

25
Sâmbătă 12 iulie – luni 14 iulie

La ora 5 dimineața, Mikael s-a trezit cu o tresărire, pipăindu-şi gâtul, ca să înlăture ştreangul. Lisbeth a venit la el şi i-a prins mâinile, calmându-l. El ridică pleoapele, privind-o cu ochii tulburi.

— Nu ştiam că joci golf, mormăi, închizând din nou ochii.

Ea mai rămase câteva minute, până ce fu sigură că adormise din nou. În vreme ce Mikael dormea, Lisbeth se întorsese la pivnița lui Martin Vanger, ca să cerceteze locul crimei. În afară de instrumentele de tortură, găsise o mare colecție de reviste pornografice şi o grămadă de fotografii polaroid strânse în albume.

Nu exista nici un jurnal personal. În schimb, găsise două dosare A4 cu fotografii de paşaport şi note scrise de mână despre femei. Luase cu ea dosarele într-un sac de plastic, împreună cu laptopul Dell PC al lui Martin Vanger, pe care-l găsise pe o măsuță la etaj. După ce Mikael adormise din nou, Lisbeth a continuat cercetarea computerului şi a dosarelor. Când a închis computerul, era ora şase dimineața. Îşi aprinse o țigară, muşcându-şi gânditoare buza de jos.

Împreună cu Mikael Blomkvist, ea pornise o vânătoare a ceea ce credeau ei că era un criminal în serie din trecut. Găsiseră cu totul altceva. Putea cu greu să-şi imagineze ororile care trebuie să se fi petrecut în pivnița lui Martin Vanger, în mijlocul acestui cadru idilic bine ordonat.

Încerca să înțeleagă.

Martin Vanger ucisese femei încă din anii şaizeci, în ultimii cincisprezece ani cu o periodicitate de aproximativ una sau două victime pe an. Crimele fuseseră organizate aşa de bine şi de discret, încât nimeni nici nu bănuise că un criminal în serie era în acțiune. Cum fusese posibil?

Dosarele dădeau un răspuns parțial.

Victimele lui erau femei anonime, adesea imigrante nou-sosite, care nu aveau prieteni sau contacte sociale în Suedia. Mai erau şi prostituate sau femei expuse social, cu probleme de drog, alcool şi altele de acest fel.

Din propriile studii în psihologia sadismului sexual, Lisbeth Salander ştia că acest fel de ucigaşi colecționează adesea suveniruri de la victimele lor. Acestea funcționează ca amintiri pe care criminalul le poate folosi pentru a recrea în parte plăcerea pe care a trăit-o. Martin Vanger dezvoltase această trăsătură, scriind un jurnal cu necroloage. El îşi catalogase cu grijă victimele, dându-le note. Comentase şi descrisese suferința lor. Îşi documentase crimele cu videofilme şi fotografii.

Violența şi uciderea erau scopul ultim, dar Lisbeth trăgea concluzia că de fapt vânătoarea era principalul interes al lui Martin Vanger. În computer, el crease o bază de date, cu registre despre sute de femei. Acolo se aflau angajate la concernul Vanger, chelnerițe la restaurantele pe care el obişnuia să le frecventeze, recepționere de hotel, personal de la Casa de Asigurări, secretare ale unor oameni de afaceri cunoscuți şi o mulțime de alte femei. Părea că Martin Vanger înregistrase şi catalogase aproape fiecare femeie cu care fusese în contact.

Nu ucisese decât o mică parte dintre acestea, dar toate femeile din apropierea lui erau potențiale victime, pe care le înregistra şi le cerceta. Catalogul avea caracterul unui hobby pasionant, căruia îi dedicase probabil nenumărate ore.

E măritată sau singură? Are copii şi familie? Unde lucrează? Unde locuieşte? Ce automobil conduce? Ce studii are? Culoarea părului? Culoarea pielii? Forma corpului?

Lisbeth trase concluzia că adunarea datelor personale asupra victimelor potențiale trebuie să fi constituit o parte importantă în fanteziile lui sexuale. El era în primul rând un urmăritor şi abia pe urmă un criminal.

Când a terminat de citit, Lisbeth a descoperit într-unul dintre dosare un plic mic, din care a scos două fotografii polaroid uzate şi îngălbenite. Una reprezenta o fată cu părul negru, aşezată la o masă. Fata avea pantaloni de culoare închisă şi pieptul, cu sâni mici, abia mijiți, gol. Ea întorcea capul şi era pe cale să ridice şi brațul, pentru a se ascunde, ca şi cum fotograful ar fi surprins-o. În cealaltă fotografie, era goală de la mijloc în jos. Era culcată pe burtă într-un pat cu cuvertură albastră. Şi aici avea fața întoarsă de la aparat.

Lisbeth puse plicul cu fotografii în buzunarul gecii de piele. Apoi, aşeză dosarele în soba de tuci şi aprinse un chibrit. Când arseseră toate, răscoli în cenuşă. Mai ploua încă cu găleata, când ieşi pentru o scurtă plimbare şi pentru a arunca discret computerul lui Martin Vanger în apa de sub pod.

Când Dirch Frode deschise uşa cu un gest brusc, la 7.30 dimineaţa, Lisbeth Salander se afla la masa din bucătărie, fumând şi bând cafea. Faţa lui Frode era ca cenuşa şi avea aerul cuiva trezit în mod brutal.

— Unde e Mikael? întrebă el.

— Încă doarme.

Dirch Frode se lăsă să cadă pe un scaun. Lisbeth turnă cafea într-o ceaşcă şi o împinse spre el.

— Martin… Tocmai am aflat că Martin a murit într-un accident de maşină, azi-noapte.

— Trist, spuse Lisbeth Salander, luând o înghiţitură de cafea.

Dirch Frode ridică privirea. Mai întâi, o privi fără să înţeleagă, apoi, i se măriră ochii de uimire:

— Ce…?

— S-a ciocnit. Foarte neplăcut.

— Ştii ce s-a întâmplat?

— A condus drept într-un camion. S-a sinucis. Presiunea, stresul, un imperiu financiar care se clatină, toate astea au fost prea mult pentru el. În orice caz, cred că aşa vor spune toţi.

Dirch Frode părea în pragul apoplexiei. Se ridică cu o mişcare bruscă şi deschise uşa de la dormitor.

— Lasă-l să doarmă, spuse Lisbeth pe un ton tranşant. Frode privi pe cel care dormea. Îi văzu vânătăile de pe faţă şi rănile de pe tors. Apoi, descoperi dunga roşie ca focul, acolo unde fusese cureaua. Lisbeth îi prinse braţul, închizând la loc uşa. Frode se dădu înapoi, lăsându-se să cadă greu pe canapeaua din bucătărie.

Lisbeth Salander i-a povestit pe scurt ce se întâmplase cursul nopţii. I-a făcut o descriere amănunţită a cabinetului cu orori al lui Martin Vanger şi cum îl găsise pe Mikael cu ştreangul de gât, în vreme ce directorul concernului Vanger sta în picioare în faţa lui. I-a povestit şi ce găsise în arhiva concernului în ziua precedentă, şi cum făcuse legătura între tatăl lui Martin şi cel puţin şapte asasinate.

Dirch Frode n-a întrerupt-o nici o singură dată. Când a terminat de vorbit, el rămase mut vreme de câteva minute, apoi respiră adânc, clătinând din cap:

— Ce-o să ne facem?

— Nu e problema mea, răspunse Lisbeth cu voce lipsită de expresie.

— Dar…

— În ceea ce mă priveşte, eu n-am pus niciodată piciorul în Hedestad.

— Nu înţeleg.

— Nu vreau în nici un caz să figurez în vreun raport de poliţie. Nu exist în acest context. Dacă numele meu va fi rostit vreodată în legătură cu povestea aceasta, voi nega total că am fost aici şi nu voi răspunde la nici o întrebare.

Dirch Frode o privi cercetător:

— Nu înţeleg.

— Nu este nevoie să înţelegi.

— Atunci, ce să fac?

— Tu singur hotărăşti, cu condiţia să ne laşi pe mine şi pe Mikael în afara întregii istorii.

Dirch Frode era galben ca ceara.

— Nu ai decât să priveşti aşa: singurul lucru pe care îl ştii este că Martin Vanger a murit într-un accident de maşină. Nu ai nici o idee de faptul că el era şi criminal nebun, şi n-ai auzit niciodată vorbindu-se despre camera care se află în pivniţa lui.

Puse pe masă cheia, între ei doi.

— Ai încă timp, înainte ca să vină cineva să facă ordine în pivniţă şi să descopere odaia. Poate o să ia o vreme.

— Trebuie să ne ducem la poliţie cu toate acestea.

— Nu noi. Tu poţi merge la poliţie, dacă doreşti. Este hotărârea ta.

— Dar lucrurile nu pot fi trecute sub tăcere.

— Eu îţi propun nu să le treci sub tăcere, ci să ne laşi pe mine şi pe Mikael în afara lor. După ce vei vedea încăperea aceea, vei trage propriile tale concluzii şi vei hotărî singur ce vrei să povesteşti şi ce nu.

— Dacă ceea ce spui este adevărat, înseamnă că Martin a răpit şi ucis femei… Trebuie să fie familii care sunt disperate pentru că nu ştiu unde le sunt copiii. Noi nu putem doar…

— E adevărat. Dar mai este o problemă. Corpurile au dispărut. Poate vei găsi vreun paşaport sau vreo carte de identitate în vreun sertar. Poate unele victime vor putea fi identificate, după filmele video. Dar nu trebuie să iei astăzi o hotărâre. Gândeşte-te bine la toate.

Dirch Frode părea pradă panicii:

— O, Dumnezeule… Pentru concern, este lovitura capitală. Câte familii vor rămâne fără lucru, când se va afla că Martin…

— Şi ăsta este un aspect. Presupun că Isabella Vanger îl va moşteni pe fiul ei. Nu cred că e potrivit ca ea să fie prima care să fie informată despre hobby-ul lui Martin.

— Trebuie să mă duc să văd.

— Cred că astăzi trebuie să te ţii departe de camera aceea, spuse Lisbeth pe un ton autoritar. Ai grămezi de treburi de tăcut. Trebuie să te duci să-l informezi pe Henrik şi trebuie să convoci direcţia, pentru o întâlnire extraordinară, să faceţi ce aţi fi făcut dacă directorul vostru ar fi murit în condiţii absolut normale.

Dirch Frode cugetă asupra cuvintelor ei o vreme. Inima îi bătea nebuneşte. El era bătrânul avocat care rezolva problemele, de la care toţi se aşteptau să aibă un plan gata făcut pentru orice obstacol şi, de fapt, se simţea cu totul paralizat. Realiză brusc că şedea acolo, primind instrucţiuni de la o fetişcană. Într-un fel sau altul, ea luase controlul asupra situaţiei şi venea cu directivele pe care el însuşi nu era capabil să le formuleze.

— Şi Harriet…?

— Eu şi Mikael nu am terminat încă. Dar poţi să-i transmiţi lui Henrik Vanger că am convingerea că o vom rezolva.

Dispariţia neaşteptată a lui Martin Vanger ocupa toate buletinele de ştiri de la ora 9, când se trezi Mikael. Nu a fost menţionat nimic în legătură cu evenimentele nopţii, în afară de faptul că industriaşul trecuse fără motiv şi în mare viteză pe sensul invers al drumului.

Fusese singur în maşină. Staţia locală de radio a transmis o notă mai lungă, plină de nelinişte pentru viitorul concernului Vanger şi despre consecinţele economice pe care le va avea decesul pentru întreprindere.

La prânz, o telegramă alcătuită în grabă de TT avea titlul *Un ţinut sub stare de şoc* şi rezuma problemele actuale ale concernului Vanger. Nimănui nu-i scăpa faptul că numai în Hedestad 3000 din cei 21 000 de locuitori erau angajaţi ai firmei, sau depinzând într-un fel sau altul de buna stare a concernului Vanger.

Directorul concernului era mort, fostul director era un bătrân care zăcea grav bolnav după un atac de inimă. Un moştenitor de drept lipsea. Şi toate acestea se întâmplau într-o perioadă considerată drept cea mai critică din istoria întreprinderii.

Mikael Blomkvist avusese posibilitatea să se ducă la poliţia din Hedestad, să povestească ce se întâmplase în cursul nopţii, dar Lisbeth Salander dăduse deja alt curs evenimentelor. Chiar şi faptul că el nu telefonase imediat la poliţie îngreuna situaţia cu fiecare oră ce trecea. El îşi petrecu dimineaţa într-o tăcere sumbră, lungit pe banca din bucătărie, în vreme ce contempla ploaia şi norii grei de afară. Pe la ora 10 se porni o nouă aversă, dar la vremea prânzului ploaia se oprise şi vântul se mai domolise. El ieşi în grădină, şterse scaunele şi masa şi se aşeză, cu o ceaşcă de cafea. Îşi ridicase gulerul de la cămaşă.

Moartea lui Martin aruncase o umbră asupra vieţii obişnuite din Hedeby. Automobile se opreau în faţa casei Isabellei Vanger, pe măsură ce clanul se aduna. Condoleanţe erau prezentate. Lisbeth urmărea procesiunea fără vreun sentiment. Mikael rămânea tăcut.

— Cum te simţi? îl întrebă ea într-un târziu. Mikael cugetă un moment la întrebare.

— Cred că mă aflu încă în stare de şoc, spuse el. Eram cu totul neputincios şi timp de mai multe ore am fost convins că voi muri. Simţeam spaima morţii şi nu puteam face absolut nimic.

El întinse mâna, punându-i-o pe genunchi.

— Mulţumesc, spuse el. Dacă nu apăreai, m-ar fi ucis. Lisbeth îi adresă un surâs strâmb.

— Deşi… nu pot înţelege, cum ai putut fi o asemenea idioată, să te năpusteşti singură asupra lui! Eu zăceam pe duşumea şi făceam rugăciuni să dai peste fotografie, să faci legăturile necesare şi să telefonezi la poliţie.

— Dacă aş fi aşteptat poliţia, n-ai fi supravieţuit. Nu puteam să-l las pe blestematul ăla să te omoare.

— De ce nu vrei să vorbeşti cu poliţia? întrebă Mikael.

— Eu nu discut cu oficialităţile.

— De ce?

— E treaba mea. Dar, în cazul tău, nu cred că e bine pentru carieră să fii cunoscut ca jurnalistul care a fost dezbrăcat în pielea goală de Martin Vanger, cunoscutul criminal în serie. Dacă nu-ţi place porecla de *Kalle Blomkvist,* ar trebui să te gândeşti cum va suna noul epitet.

Mikael o privi cercetător şi abandonă subiectul.

— Avem o problemă, spuse Lisbeth. Mikael dădu din cap aprobator:

— Ce s-a întâmplat cu Harriet?

Lisbeth puse pe masă, în fața lui, cele două fotografii polaroid. Îi explică unde le găsise. Mikael le studie atent un moment, după care ridică privirea.

— Poate fi ea, zise el în cele din urmă. Nu pot jura, dar corpolența şi culoarea părului amintesc de celelalte fotografii ale ei pe care le-am văzut.

Mikael şi Lisbeth rămaseră în grădină vreme de o oră, punând cap la cap detaliile. Descoperiră că amândoi, fiecare pe partea lui, îl identificaseră pe Martin Vanger ca veriga lipsă.

Lisbeth nu dăduse niciodată peste fotografia pe care Mikael o lăsase pe masa din bucătărie. Ea trăsese concluzia că Mikael se lansase într-o acțiune idioată după ce studiase imaginile camerelor de supraveghere. Trecuse peste pod, până la vila lui Martin Vanger, mergând pe poteca de pe mal şi privise pe toate ferestrele, fără să vadă pe nimeni. Încercase precaută la toate uşile şi ferestrele de la parter. În cele din urmă, se cățărase până la un balcon pe care se afla o uşă deschisă, la etaj. I-a luat mult timp şi s-a mişcat deosebit de atentă, în vreme ce controla fiecare cameră. Curând a găsit scara care ducea la pivniță. Martin fusese neglijent; el lăsase deschisă uşa de la camera groazei şi ea a putut să-şi dea seama clar de situație.

Mikael o întrebă cât de mult auzise din cele spuse de Martin.

— Nu cine ştie ce. Am ajuns acolo când te întreba ce s-a întâmplat cu Harriet, chiar înainte de a te atârna de laț. V-am părăsit un moment şi am găsit crosele de golf într-o garderobă.

— Martin Vanger nu ştia nimic despre ce s-a întâmplat cu Harriet, spuse Mikael.

— Îl crezi?

— Da, spuse Mikael fără să ezite. Martin Vanger era mai nebun decât un dihor turbat… de unde naiba scot toate comparațiile astea?… Dar el a recunoscut toate crimele pe care le-a săvârşit. Vorbea, fără să-i pese. Cred că de fapt voia să mă impresioneze. Dar când a fost vorba de Harriet, voia la fel de disperat ca Henrik să afle ce se întâmplase, de fapt.

— Aşa că… unde ne conduce asta?

— Ştim că Gottfried Vanger a fost răspunzător de prima serie de crime, între 1949 şi 1965.

— OK. Şi el l-a inițiat pe Martin Vanger.

— Asta da, familie de nebuni, spuse Mikael. Martin nu avea de fapt nici o şansă.

Lisbeth Salander îi aruncă o privire ciudată.

— Ce mi-a povestit Martin – chiar dacă fragmentar – era că tatăl lui îl învățase de îndată ce ajunsese la pubertate. El a fost de față la uciderea Leei la Uddevalla, în 1962. Atunci, era în vârstă de 14 ani. A fost, de asemenea, prezent la asasinarea Sarei, în 1964. De data aceasta el însuşi a fost activ. Avea şaisprezece ani.

— Şi?

— A spus că nu era homosexual şi că nu atinsese niciodată un bărbat – cu excepția tatălui său. Asta mă face să cred… Ei bine, singura concluzie este că tatăl lui l-a violat. Abuzurile sexuale trebuie să fi durat un timp îndelungat. Ca să zic aşa, a fost educat de tatăl lui.

— Rahat, spuse Lisbeth.

Vocea îi devenise dintr-o dată dură ca piatra. Mikael o cercetă uluit. Privirea ei era fermă. Nu exista nici o urmă de compasiune în ea.

— Martin avea aceeaşi şansă ca toți ceilalți să se împotrivească. El a făcut o alegere. A ucis şi a violat pentru că îi plăcea să o facă.

— Bine, nu te contrazic. Dar Martin a fost un copil supus şi a fost influențat de tată, precis cum Gottfried fusese influențat de tatăl lui, nazistul.

— Aha, prin urmare vrei să spui că Martin nu a avut nici o voință proprie şi că oamenii devin rezultatul educației lor.

Mikael zâmbi prudent:

— E un punct sensibil?

Ochii Lui Lisbeth Salander se aprinseră brusc de o mânie reținută. Mikael continuă grăbit:

— Nu afirm că oamenii sunt influențați doar de educație, dar cred că educația joacă un rol important. Tatăl lui Gottfried şi-a bătut copilul cum a poftit, ani de zile. Asemenea lucruri lasă urme.

— Rahat, repetă Lisbeth. Gottfried nu e singurul copil din lume care a fost maltratat. Asta nu i-a dat cale liberă să omoare femei. Alegerea a făcut-o singur. Şi acelaşi lucru este cu Martin.

Mikael ridică mâna într-un gest împăciuitor:

— Hai, să nu ne certăm.

— Eu nu mă cert. Pur şi simplu, găsesc că e patetic ca javrele să aibă totdeauna pe cineva pe care să dea vina.

— OK. Există o răspundere proprie. Vom discuta toate astea mai târziu. Important este că Gottfried a murit când Martin avea şaptesprezece ani şi el nu mai avea pe nimeni care să-i arate drumul. A continuat pe urmele tatălui. În februarie 1966, la Uppsala.

Mikael se întinse după una din ţigările lui Lisbeth:

— Nu am de gând să încep să fac speculaţii asupra impulsurilor pe care Gottfried încerca să şi le satisfacă şi cum Martin, la rândul lui, a interpretat aceste fapte. El se baza pe o bălmăjeală biblică în care poate un psihiatru ar putea pune ordine, care vorbea despre pedeapsă şi purificare într-un sens sau altul. Dă-l dracului. Era un asasin în serie.

Medită un moment, apoi continuă:

— Gottfried voia să omoare femei şi îşi îmbrăca faptele într-un soi de raţionament pseudobiblic. Dar Martin nici măcar nu s-a mai prefăcut că exista vreo scuză. Era organizat şi ucidea sistematic. În plus, avea bani pentru acest hobby. Şi era mai deştept decât taică-său. De câte ori Gottfried lăsa în urma lui un cadavru, asta însemna o anchetă de poliţie şi riscul ca să-i descopere cineva urma, sau cel puţin să facă legătura între diferitele asasinate.

— Martin Vanger şi-a construit casa în anii şaptezeci spuse Lisbeth gânditoare.

— Cred că Henrik a spus că în 1978. Probabil, a comandat o cameră securizată, pentru arhive importante sau ceva de genul ăsta. A obţinut o încăpere izolată fonic, fără ferestre şi cu uşă de oţel.

— A avut încăperea asta timp de douăzeci şi cinci de ani.

Tăcură amândoi, în vreme ce Mikael se gândea la ce orori trebuie să fi avut loc în mijlocul idilei de la Hedeby, timp de un sfert de secol. Lisbeth nu avea nevoie să-şi imagineze, ea văzuse colecţia de casete video. Observă că Mikael îşi atingea involuntar grumazul.

— Gottfried ura femeile şi şi-a învăţat fiul să le urască, violându-le. Dar aici se află şi ceva mai mult… Cred că Gottfried îşi imagina că şi copiii lui îi vor împărtăşi viziunea despre o lume pervertită, ca să folosesc un termen blând. Când i-am pus lui Martin Vanger întrebarea despre propria lui soră, el a zis: *Noi am încercat să vorbim cu ea. Dar nu era decât o pizdă obişnuită. Avea de gând să-i spună lui Henrik.*

Lisbeth făcu un gest aprobator:

— L-am auzit şi eu. Cam în momentul acela am venit în pivniţă. Şi asta înseamnă că noi ştim acum care ar fi fost subiectul misterioasei conversaţii cu Henrik.

Mikael îşi încruntă fruntea:

— Nu e chiar sigur. Reflectă un moment:

— Gândeşte-te la cronologie. Nu ştim când Gottfried şi-a violat pentru prima oară fiul, dar l-a luat cu el pe Martin când a ucis-o pe Lea Persson la Uddevalla, în 1962. S-a înecat în 1965. Înainte de asta, el şi Martin *încercaseră să vorbească cu Harriet.* Ce putem deduce?

— Gottfried nu s-a luat numai de Martin. El o agresase şi pe Harriet.

Mikael aprobă:

— Gottfried era profesorul. Martin era elevul Harriet era… Ei bine, ea era jucăria lor!

— Gottfried l-a învăţat pe Martin să-şi reguleze sora. Lisbeth îi arătă fotografiile polaroid.

— E dificil să determini atitudinea ei, pornind de la aceste două poze, pentru că nu i se vede faţa, dar ea încearcă să şi-o ascundă de obiectiv.

— Să spunem că aceasta a început când fata avea paisprezece ani, în 1964. Ea s-a apărat – *nu voia să accepte,* spunea Martin. Despre asta voia să vorbească. Martin nu avea prea multe de spus în acest context, el îl asculta doar pe tatăl lui, dar Gottfried şi el încheiaseră un fel de… pact? – în care voiau s-o includă şi pe Harriet.

Lisbeth îl aprobă:

— În notele tale ai scris că Henrik Vanger o chemase pe Harriet să locuiască la el în iarna lui 1964.

— Henrik vedea că ceva nu merge cum trebuie în familie. El credea că motivul se afla în certurile şi disensiunile între Gottfried şi Isabella, şi o luase pe Harriet la el ca să poată avea linişte, să se concentreze asupra studiilor.

— O linie trasă sub socotelile lui Gottfried şi Martin. Nu mai puteau să pună mâna pe ea la fel de uşor şi nu-i mai puteau controla viaţa. Dar din când în când… Unde se petreceau aceste abuzuri?

— Trebuie să fi fost în cabana lui Gottfried. Sunt aproape sigur că aceste fotografii au fost luate acolo – e uşor de controlat. Cabana avea o aşezare perfectă, era izolată şi departe de sat. Apoi, Gottfried s-a îmbătat pentru ultima oară şi s-a înecat fără nici un dramatism.

Lisbeth dădu din cap gânditoare:

— Tatăl Harrietei încercase să facă sex cu ea, dar după toate probabilităţile n-o iniţiase în ucideri.

Acesta era un punct slab, gândi Mikael. Harriet notase numele victimelor lui Gottfried şi le asociase cu citate din Biblie, dar interesul ei pentru Biblie apăruse doar în ultimul an, când Gottfried era deja mort. Medită un moment, încercând să găsească o explicație logică.

— Şi într-o bună zi Harriet a descoperit că Gottfried nu era doar un tată incestuos, ci şi un ucigaş nebun, spuse el.

— Nu ştim când a descoperit ea crimele. Poate chiar înainte ca Gottfried să se înece. Sau poate după înecul lui, dacă acesta avea un jurnal intim sau păstrase articolele din ziare despre crime. Ceva a pus-o pe pistă.

— Dar nu asta amenințase că-i va spune lui Henrik, adăugă Mikael.

— Era vorba despre Martin, spuse Lisbeth. Tatăl lui era mort, dar Martin continua să nu-i dea pace.

— Exact, aprobă Mikael.

— Însă i-a trebuit un an, înainte să se hotărască.

— Tu ce-ai face, dacă într-o bună zi ai descoperi că tatăl tău e un ucigaş în serie, care îți regulează fratele?

— L-aş ucide pe gunoiul ăsta, spuse Lisbeth cu o voce atât de înghețată, că Mikael înțelese că nu glumea. Îşi reaminti chipul ei când sărise pe Martin Vanger. Schiță un surâs lipsit de bucurie.

— OK, dar Harriet nu era Lisbeth. Gottfried a murit în 1965, înainte ca ea să apuce să facă ceva. E logic. La moartea lui Gottfried, Isabella l-a trimis pe Martin la Uppsala. El era acasă poate la Crăciun, sau în vreo altă vacanță, însă în anul care a urmat n-a întâlnit-o prea des pe Harriet. Ea se ținea la distanță.

— Şi începuse să studieze Biblia.

— Şi în lumina a ceea ce ştim acum, nu trebuia neapărat să aibă motive religioase. Poate pur şi simplu voia să înțeleagă cu ce se ocupase tatăl ei. S-a tot gândit aşa, până la Serbarea Copiilor, în 1966. Atunci, l-a văzut deodată pe fratele ei pe Strada Gării şi a înțeles că totul va reîncepe. Nu ştim dacă au vorbit unul cu altul sau dacă el i-a spus ceva. Dar, oricum a fost, Harriet s-a decis să meargă direct acasă, ca să vorbească cu Henrik.

— Şi pe urmă a dispărut.

După ce trecuseră astfel prin şirul de întâmplări, nu era greu de înțeles cum trebuie să fi arătat restul. Mikael şi Lisbeth îşi făcură bagajele. Înainte de a pleca, Mikael îi telefonă lui Dirch Frode explicându-i că trebuia să plece pentru o vreme, dar că voia neapărat să vorbească cu Henrik Vanger înainte de plecare.

Mikael voia să ştie ce-i povestise Frode lui Henrik. Avocatul părea aşa de stresat, încât Mikael se nelinişti pentru el. După un moment, Frode spuse că i-a povestit lui Henrik doar că Martin murise într-un accident de maşină.

Când Mikael a parcat în fața spitalului din Hedestad, tunetul bubuia din nou, într-un cer plin de nori grei de ploaie. Îşi grăbi paşii, în vreme ce începea deja să picure.

Henrik Vanger era îmbrăcat în halat de casă şi şedea în odaia lui, la o masă de lângă fereastră. Nu era nici o îndoială că boala îşi lăsase urmele, dar bătrânul avea din nou culoare în obraji şi părea, în orice caz, să fie pe calea însănătoşirii. Au dat mâna. Mikael a rugat sora să-i lase singuri câteva minute.

— N-ai mai venit, i-a spus Henrik Vanger. Mikael a încuviințat:

— Intenționat. Neamul tău nu vrea să mă vadă aici, însă astăzi toți sunt la Isabella.

— Bietul Martin, spuse Henrik.

— Henrik, tu mi-ai dat însărcinarea să găsesc adevărul şi să aflu ce s-a întâmplat cu Harriet. Te aşteptai ca adevărul să fie lipsit de durere?

Bătrânul îl privi o clipă, apoi ochii i se măriră:

— Martin?

— El este o parte din istorie. Henrik Vanger închise ochii.

— Acum, trebuie să-ți pun o întrebare.

— Ce?

— Vrei în continuare să afli ce s-a întâmplat? Chiar dacă o să te doară şi chiar dacă adevărul este mult mai rău decât ți-l închipui tu?

Henrik Vanger îl privi lung. Apoi, dădu din cap:

— Vreau să ştiu. Acesta este scopul misiunii tale.

— Bine. Cred că ştiu ce s-a întâmplat cu Harriet, dar mai lipseşte o bucată mică, înainte ca totul să fie clar.

— Povesteşte-mi.

— Nu. Nu astăzi. Ceea ce vreau să faci este să continui să te odihneşti. Doctorul spune că a trecut criza şi că eşti pe cale să te vindeci.

— Nu mă trata ca pe un copil.

— N-am ajuns încă în port. Pentru moment, am doar o bănuială. Vreau să pornesc în urmărirea ultimului amănunt. Data viitoare când voi veni aici, am să-ţi povestesc întreaga istorie. Dar vreau să ştii că voi veni înapoi şi că tu vei afla adevărul.

Lisbeth a tras o husă peste motocicletă, a plasat-o pe partea umbrită a casei şi s-a aşezat împreună cu Mikael în maşina împrumutată de acesta. Furtuna era şi mai puternică şi imediat după Gävle au fost prinşi de o rupere de nori aşa de violentă, încât Mikael abia mai vedea drumul în faţă. S-a hotărât să fie prudent şi s-au oprit la o staţie de benzină. Au băut cafea, în vreme ce aşteptau să se oprească ploaia şi au ajuns la Stockholm abia la şapte seara. Mikael i-a dat lui Lisbeth codul de la poarta casei şi a lăsat-o la Staţia Centrală. Apartamentul i se părea străin, când a intrat pe uşă.

A pus aspiratorul şi a şters praful, în vreme ce Lisbeth îi făcea o vizită lui *Plague,* în Sundbyberg. Ea a bătut la uşa lui Mikael spre miezul nopţii şi următoarele zece minute le-a folosit ca să cerceteze fiecare colţişor din apartament. Pe urmă, s-a oprit un moment lung la fereastră, admirând priveliştea spre Slussen.

Partea pentru dormit era separată de restul apartamentului prin dulapuri şi biblioteci de la IKEA. S-au dezbrăcat şi au dormit câteva ceasuri.

A doua zi pe la prânz aterizau la Gatwick, la Londra. Au fost întâmpinaţi de ploaie. Mikael rezervase o camera la Hotel James, lângă Hyde Park, un hotel excelent, în comparaţie cu toate găurile din Bayswater în care ajungea întotdeauna în vizitele anterioare la Londra. Factura trecea în contul de cheltuieli curente deschis de Dirch Frode.

La ora cinci după-amiaza se aflau la bar, când un bărbat de vreo treizeci de ani a venit la ei. Era aproape chel, avea barbă blondă şi era îmbrăcat într-un veston prea larg, în blugi şi pantofi de canotaj.

— *Wasp?* întrebă el.

— *Trintty?* întrebă ea. Se salutară cu un semn din cap. El n-a întrebat cum se numeşte Mikael.

Partenerul lui Trinity a fost prezentat drept *Bob the Dog.* El aştepta într-o dubiţă veche Volkswagen, la colţul străzii. Au urcat prin uşile glisante şi s-au aşezat pe scaunele prinse de pereţii laterali. În vreme ce Bob naviga prin traficul londonez, *Wasp* şi *Trinity* discutau.

— *Plague* mi-a spus că este vorba de un *crash-bang job.*

— Ascultare telefonică şi control al e-mail-urilor din computer. Poate merge foarte repede sau poate să ia câteva zile, depinde de graba lui, spuse Lisbeth, arătând cu degetul spre Mikael. Vă descurcaţi?

— Are câinele purici? răspunse Trinity.

Anita Vanger locuia într-o casă tip mică, în cochetul cartier St. Albans, la distanţă de mai mult de o oră cu maşina. Din camionetă au putut s-o vadă sosind şi deschizând uşa, la ora şapte seara. Au aşteptat până ce ea a făcut duş, a mâncat ceva şi s-a aşezat în faţa televizorului, înainte ca Mikael să sune la uşă.

O copie aproape identică a Ceciliei Vanger a deschis uşa, cu un semn de întrebare politicos pe faţă.

— Hei, Anita. Mă numesc Mikael Blomkvist. Henrik Vanger m-a rugat să-ţi fac o vizită. Mă întreb dacă ai auzit veştile despre Martin.

Faţa ei şi-a schimbat expresia, trecând de la surpriză la atenţie încordată. De îndată ce i-a auzit numele, a ştiut exact cine este Mikael Blomkvist. Avusese contact cu Cecilia Vanger, care, de bună-seamă, îşi exprimase o anume iritare faţă de Mikael. Dar numele lui Henrik Vanger însemna că era obligată să-i deschidă uşa. Îl invită pe Mikael să ia loc în living. El privi în jur. Casa Anitei Vanger era mobilată cu bun-gust, casa tipică a unei persoane care avea bani şi viaţă profesională, dar care trăia destul de retras. El notă o litografie semnată Anders Zorn, deasupra unui şemineu transformat în sobă cu gaz.

— Iartă-mă că te deranjez fără să te fi anunţat, dar tot mă aflam la Londra, şi am încercat toată ziua să-ţi telefonez.

— Înţeleg. Despre ce este vorba? Vocea îi era în defensivă.

— Ai intenţia să mergi la înmormântare?

— Nu, Martin şi cu mine nu eram prea apropiaţi şi eu nu-mi pot lua liber.

Mikael făcu un semn de aprobare. Anita Vanger făcuse tot ce-i stătea în puteri să se ţină departe de Hedestad timp de treizeci de ani. De când tatăl ei se înapoiase la Hedeby, ea nu mai pusese piciorul acolo.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Harriet Vanger. A venit vremea adevărului.

— Harriet? Nu înţeleg ce vrei să spui. Mikael zâmbi, văzând uimirea ei prefăcută.

— Tu erai prietena cea mai apropiată a Harrietei, din întreaga familie. Ţie ţi-a povestit teribila ei istorie.

— Nu eşti foarte sănătos, spuse Anita Vanger.

— Probabil că ai dreptate, spuse Mikael pe un ton lejer. Anita, tu ai fost în odaia ei în ziua aceea. Am fotografii care probează lucrul acesta. Peste câteva zile îi voi raporta lui Henrik şi, pe urmă, el va prelua afacerea. De ce nu-mi povesteşti ce s-a întâmplat?

Anita se ridică în picioare:

— Te rog să părăseşti imediat casa mea. Mikael se ridică şi ei:

— OK, dar mai devreme sau mai târziu va trebui să vorbeşti cu mine.

— N-am nimic să-ţi spun.

— Martin este mort, spuse Mikael cu subînţeles. Nu l-ai iubit niciodată pe Martin. Cred că te-ai mutat la Londra nu numai ca să nu-l mai întâlneşti pe tatăl tău, ci şi ca să nu trebuiască să-l vezi pe Martin. Asta înseamnă că şi tu ştiai, şi singura care ţi-ar fi putut povesti era Harriet. Întrebarea este una singură: Ce ai făcut tu, după ce ai aflat? Anita Vanger îi trânti uşa în nas.

Lisbeth Salander îi zâmbi mulţumită lui Mikael, în vreme ce-l elibera de microfonul pe care acesta îl avusese sub cămaşă.

— A ridicat telefonul la 30 de secunde după ce a închis uşa, spuse Lisbeth.

— Indicativul este de Australia, le raportă *Trinity,* lăsând căştile de ascultare pe mica masă de lucru. Trebuie să controlez cu ce *area code* corespunde. El îşi deschise laptopul.

— OK, ea a sunat următorul număr, care aparţine unui telefon din localitatea Tennant Creck, la nord de Alice Springs, în Northern Territory. Vrei să auzi conversaţia?

Mikael dădu din cap.

— Cât este ora în Australia?

— Cam cinci dimineaţa.

Trinity dădu drumul la aparatul digital de înregistrat şi branşă un difuzor. Mikael a putut număra opt apeluri, înainte ca la celălalt capăt să se ridice receptorul. Conversaţia era în engleză.

— Salut. Eu sunt.

— Hm, e adevărat că eu sunt matinală, dar…

— Voiam să te sun ieri. Martin e mort. A murit în accident de maşină, alaltăieri.

Tăcere. Pe urmă, se auzi ceva ca şi cum şi-ar fi dres glasul, dar care putea să însemne şi „Bine”.

— Dar avem o problemă. Un jurnalist antipatic, pe care l-a angajat Henrik, a bătut la mine la uşă adineauri. Mi-a pus întrebări despre ce s-a întâmplat în 1966. Ştie ceva.

Din nou, tăcere. Apoi, o voce rugătoare:

— Anita. Pune receptorul în furcă. Nu trebuie să avem nici un contact o vreme.

— Dar…

— Scrie-mi o scrisoare. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat. Pe urmă, convorbirea se întrerupse.

— Deşteaptă tipă, spuse Lisbeth Salander cu admiraţie în glas.

Se întoarseră la hotel cu puţin înainte de 11 noaptea. La recepţie, au fost ajutaţi să comande bilete la primul avion spre Australia. După un moment, aveau locuri la un avion care pleca la 19.05 în seara următoare, cu destinaţia Canberra, New South Wales.

Cu toate detaliile rezolvate, se dezbrăcară şi se urcară în pat.

Aceasta era prima vizită a lui Lisbeth Salander la Londra si ei petrecură dimineaţa plimbându-se la Tottenham Court Road şi prin Soho. S-au oprit să bea o *caffe latte* la Old Compton Street. La ora trei s-au întors la hotel ca să-şi ia bagajul. În vreme ce Mikael plătea nota, Lisbeth deschise telefonul mobil şi descoperi că primise un SMS.

— Dragan Armanski vrea să-i telefonez.

Se duse la telefonul de la recepţie şi îşi sună şeful. Mikael, care stătea un pic mai departe, o văzu cum se întoarce deodată spre el, cu o expresie înţepenită pe faţă. Veni imediat lângă ea.

— Ce este?

— Mama a murit. Trebuie să plec acasă.

Lisbeth părea aşa de disperată, că Mikael o prinse în braţe. Ea îl împinse la o parte.

Au băut o cafea în holul hotelului. Când Mikael a spus că vrea să anuleze biletele pentru Australia şi s-o însoţească la Stockholm, ea a clătinat capul, într-un gest de refuz:

— Nu, spuse ea scurt. Nu putem da treaba peste cap. Dar trebuie să te duci singur în Australia.

S-au despărţit în faţa hotelului şi fiecare a luat autobuzul spre aeroportul lui.

26
Marți 15 iulie – joi 17 iulie

Mikael a zburat de la Canberra la Alice Springs cu un avion local, singura posibilitate care i s-a oferit când aterizase, după-amiaza târziu. Apoi, pentru cei 400 de kilometri rămaşi putea să aleagă între un charter sau o maşină, pe care s-o închirieze. A ales maşina.

O persoană necunoscută cu numele de cod biblic *Joshua,* care făcea parte din misterioasa rețea Web-internațional a lui *Plague* sau poate a lui *Trinity,* lăsase un plic pentru Mikael la biroul de informații al aeroportului din Canberra. Numărul de telefon la care sunase Anita corespundea cu ceva ce purta numele de Cochran Farm. O notă scurtă mai adăuga puțină carne pe oase – literal vorbind, era o fermă de oi.

Un rezumat al informațiilor de pe Internet dădea informații despre industria de ovine a Australiei.

Australia are 18 milioane de locuitori. 53 000 dintre aceştia sunt fermieri care posedă 120 de milioane de oi. Numai exportul de lână aduce mai mult de 3,5 miliarde de dolari pe an, la care se adaugă exportul a 700 de milioane de tone de carne de oaie, plus pieile, pentru industria îmbrăcămintei. Producția de carne şi de lână este una din ramurile economice cele mai importante ale Australiei.

Cochran Farm, întemeiată în 1891 de Jeremy Cochran, era ca mărime a cincia exploatare agricolă a Australiei, cu aproximativ 60 000 de oi merinos, a căror lână este considerată deosebit de fină. În afară de oi, ferma mai creştea vaci, porci şi găini.

Mikael a putut să constate că Cochran Farm era o foarte mare întreprindere, cu un buget anual impresionant, bazat pe export, printre altele, pentru SUA, Japonia, China şi Europa.

Biografiile care fuseseră adăugate erau şi mai fascinante:

În 1972, Cochran Farm trecuse prin testament de la un anume Raymond Cochran la un anume Spencer Cochran, cu studii făcute la Oxford, în Anglia. Spencer murise în 1994 şi de atunci ferma fusese administrată de văduva acestuia. Ea figura într-o fotografie neclară, cu rezoluție slabă, care fusese scoasă de pe *site*-ul fermei de pe Internet şi reprezenta o femeie blondă cu părul scurt, care avea fața pe jumătate ascunsă şi mângâia un miel. După informațiile lui Joshua, perechea se căsătorise în Italia, în 1971.

Numele ei era Anita Cochran.

Mikael a petrecut noaptea într-o gaură uscată cu un nume plin de speranță: Wannado. La pub-ul local, a mâncat friptură de miel şi a băut trei pinte de bere, împreună cu figuri locale care-l numeau *mate* şi vorbeau cu un accent curios. Avea impresia că debarcase în plin turnaj al filmului *Crocodile Dundee.*

Înainte de a adormi, târziu în noapte, a telefonat la Erika Berger, la New York.

— Îmi pare rău, Ricky, dar am fost aşa de ocupat, că nu am avut timp să te sun.

— Ce naiba se întâmplă la Hedestad? a explodat ea. Christer a telefonat şi mi-a povestit că Martin Vanger a murit într-un accident de maşină.

— E o poveste lungă.

— Şi de ce nu răspunzi la telefon? Te-am sunat ca nebuna în ultimele zile.

— Nu funcționează aici.

— Dar unde eşti?

— Chiar acum, cam la 200 km nord de Alice Springs. În Australia, vreau să spun.

Mikael reuşise rareori s-o uluiască pe Erika. De data aceasta, ea rămase tăcută aproape zece secunde.

— Şi ce faci în Australia? Dacă-mi permiți să te întreb.

— Sunt pe cale să-mi termin misiunea. Voi fi înapoi în Suedia peste câteva zile. Te-am sunat doar ca să-ți spun că însărcinarea dată de Henrik Vanger este pe cale să se încheie.

— Vrei să spui că ai descoperit ce s-a întâmplat cu Harriet?

— Aşa se pare.

A ajuns la Cochran Farm a doua zi pe la prânz, doar ca să fie întâmpinat de vestea că Anita Cochran se afla într-un district de producție, într-un loc numit Makawaka, la încă 120 km spre vest.

Apucase să se facă ora patru după-amiaza, când Mikael a găsit locul, după ce străbătuse o mulțime de *backroads.* S-a oprit lângă o împrejmuire unde un grup de fermieri se adunase în jurul capotei unui jeep, ca să bea cafea. Mikael a coborât, s-a prezentat şi le-a explicat că o căuta pe Anita Cochran. Bărbații s-au întors spre un tip musculos de vreo treizeci de ani care,

după cum părea, era cel care lua deciziile. Avea torsul gol şi bronzat, în afară de urmele lăsate de maiou. Purta o pălărie de cowboy.

— *Well, mate,* şeful se află la zece kilometri într-acolo, spuse el arătând cu degetul.

Privi sceptic la automobilul lui Mikael şi adăugă că nu era o idee bună să continue drumul cu jucăria asta japoneză. În cele din urmă, atletul bronzat spuse că oricum el trebuia să se ducă acolo şi că ar putea să-l ia şi pe Mikael în jeepul său, de departe singurul vehicul adaptat genului de teren care-i aştepta. Mikael i-a mulțumit, luând cu el geanta cu computerul portabil.

Bărbatul s-a prezentat drept Jeff şi i-a spus că este *Studs Manager at the Station.* Mikael l-a rugat să-i traducă. Jeff i-a aruncat o privire piezişă, constatând că Mikael nu era din partea locului. I-a explicat că *Studs Manager* era cam echivalentul unui casier-şef la o bancă, deşi el administra oi, şi că *station* era cuvântul australian pentru „ranch".

Au continuat conversația, în vreme ce Jeff manevra binedispus jeep-ul cu 20 km pe oră, pe o pantă impresionantă de 20 de grade care ducea în fundul unei văi erodate. Mikael a mulțumit stelei lui fericite, pentru că nu încercase să meargă cu automobilul propriu. A întrebat ce se afla jos, în ravină şi a aflat că acolo erau păşuni pentru 700 de oi.

— Dacă am înțeles bine, Cochran Farm este o exploatare foarte mare.

— Suntem una dintre cele mai mari din Australia, i-a răspuns Jeff cu o anume mândrie în glas. Avem cam 9000 de oi aici, în districtul Makawaka, dar avem *Stations* atât în New South Wales, cât şi în Western Australia. În total, avem mai mult de 63 000 de oi.

Au ieşit din ravină pe un teren cu coline, dar mai blând. Deodată, Mikael a auzit focuri de armă. A văzut cadavre de oi, focuri mari şi vreo duzină de muncitori de fermă. Toți păreau să aibă puşti în mână. După cum se vedea, se ocupau cu jertfirea oilor. Fără voie, Mikael a făcut asocierea cu mieii de jertfă biblici.

Apoi, a văzut o femeie în blugi şi cămaşă în carouri alb cu roşu, cu păr blond, scurt. Jeff a parcat la câțiva metri de ea.

— *Hi, boss. We got a turist,* a spus el.

Mikael s-a dat jos din jeep şi a privit-o. Ea l-a privit la rândul ei, cu ochi întrebători.

— Hei, Harriet. Nu ne-am văzut de multă vreme, i-a spus el în suedeză.

Nici unul dintre bărbații care lucrau pentru Anita Cochran nu a înțeles ce spunea el, dar i-au putut citi reacția. Se dăduse un pas în spate şi părea înspăimântată. Oamenii Anitei Cochran au avut imediat reflexul să-şi protejeze patroana. Au notat reacția ei, au încetat să glumească şi s-au ridicat, gata să-l atace pe acest străin bizar, care în mod evident îi provoca neplăcere şefului.

Amabilitatea lui Jeff a dispărut pe loc şi s-a dat un pas mai aproape de Mikael. Acesta a devenit conştient că se afla într-un loc inaccesibil, pe cealaltă parte a pământului, înconjurat de o bandă de fermieri transpirați cu puşti în mână. Un cuvânt din partea Anitei Cochran, şi aveau să-l sfâşie în bucăți.

Însă momentul trecuse. Harriet Vanger a făcut un gest liniştitor cu mâna şi oamenii s-au dat cu câțiva paşi în spate. Ea s-a îndreptat spre Mikael, întâlnindu-i privirea. Era transpirată şi murdară pe față. Mikael observă că părul ei blond avea rădăcini mai negre. Era mai bătrână şi mai slabă la față, dar devenise exact acea femeie frumoasă pe care o promitea fotografia de la confirmare.

— Ne-am mai întâlnit? întrebă Harriet Vanger.

— Sigur că da. Mă numesc Mikael Blomkvist. Ai avut grijă de mine, când aveam trei ani. Tu aveai doisprezece sau treisprezece ani.

A luat câteva secunde până ce privirea ei s-a limpezit şi Mikael a văzut că îşi amintea de el. Avea aerul stupefiat.

— Ce vrei?

— Harriet, eu nu sunt duşmanul tău. Nu sunt aici pentru a-ți face vreun rău. Dar trebuie să vorbim.

Femeia se întoarse spre Jeff şi îi spuse să ia conducerea, apoi îi făcu semn lui Mikael s-o urmeze. Au mers cam 200 de metri, până la un grup de corturi de pânză albă, într-un crâng mic. I-a arătat un scaun lângă o masă şubredă, a vărsat apă într-un lighean şi a început să se spele pe față, s-a şters, apoi a intrat în cort ca să-şi schimbe cămaşa. A luat două beri dintr-un frigider portabil şi s-a aşezat în fața lui Mikael.

— Bine. Acum, vorbeşte.

— De ce împuşcați oile?

— Avem o epidemie. Cele mai multe dintre oile acelea sunt probabil sănătoase, dar nu putem risca să se răspândească boala. Vom fi obligați să omoram peste 600 de oi săptămâna asta. Aşa că, nu sunt prea binedispusă.

Mikael dădu din cap.

— Fratele tău s-a omorât acum câteva zile.

— Am auzit.

— De la Anita Vanger, care ți-a telefonat.

Ea îl privi cercetătoare un moment lung. Apoi, dădu din cap. Înțelegea că ar fi fost lipsit de sens să nege lucruri evidente.

— Cum m-ai găsit?

— Am ascultat telefonul Anitei.

Nici Mikael nu socotea că avea vreun rost să mintă.

— L-am întâlnit pe fratele tău cu câteva minute înainte ca el să moară.

Harriet Vanger încruntă sprâncenele. El îi întâlni privirea. Apoi, îşi scoase fularul ridicol pe care şi-l pusese şi lăsă jos gulerul cămăşii, arătându-i urma de la ştreang. Era roşie ca focul şi probabil avea să păstreze o cicatrice, în amintirea lui Martin Vanger.

— Fratele tău mă atârnase de un ştreang, atunci când partenera mea a apărut şi i-a administrat bătaia vieții lui.

Ceva se aprinse în ochii Harrietei:

— Cred că cel mai bun lucru este să iei povestea de la început.

A luat mai mult de o oră. Mikael a început prin a-i spune cine era el şi cu ce se ocupa. I-a descris cum primise însărcinarea de la Henrik Vanger şi pentru ce îi convenise să se instaleze în Hedeby. A vorbit apoi despre ancheta de poliție care ajunsese într-un impas şi i-a povestit cum Henrik dusese toți anii aceştia o anchetă personală, convins că cineva din familie o asasinase pe Harriet. Apoi, a pornit computerul şi i-a explicat cum găsise fotografiile de pe Strada Gării şi cum el şi Lisbeth începuseră să caute un criminal în serie, care se dovedise a fi doi indivizi separați.

În vreme ce vorbea, se lăsase amurgul. Oamenii se pregăteau de seară, fuseseră aprinse focuri de tabără şi cratițele începeau să bolborosească. Mikael observă că Jeff se ținea în apropiere, privindu-l cu ochi bănuitori. Bucătarul le aduse mâncare. Au mai deschis fiecare câte o bere. Când Mikael şi-a terminat povestirea, Harriet rămase tăcută o vreme.

— Dumnezeule mare, spuse ea.

— Ți-a scăpat crima din Uppsala.

— Nici nu m-am uitat după ea. Eram bucuroasă că tata murise şi că violența se terminase. Niciodată nu mi-a venit în gând că Martin… Tăcu o clipă. Îmi pare bine că e mort.

— Te înțeleg.

— Dar povestirea ta nu explică cum de ai înțeles că sunt în viață.

— Când am priceput ce se întâmplase, nu a fost greu să deducem restul. Ca să poți să dispari, aveai nevoie de ajutor. Anita Vanger era confidenta ta şi singura care intra în discuție. Voi două erați prietene şi ea petrecuse vara cu tine. Ați locuit în cabana lui Gottfried. Dacă exista o persoană căreia tu să-i fi făcut mărturisiri, numai aceasta putea fi – şi ea tocmai îşi luase permisul de conducere.

Harriet Vanger îl privi cu o expresie neutră:

— Şi acum, când ştii că trăiesc, ce ai de gând să faci?

— Îi voi povesti lui Henrik. El merită să ştie.

— Şi pe urmă? Tu eşti ziarist.

— Harriet, n-am deloc intenția să te scot în piața publică. Deja am săvârşit atâtea greşeli profesionale în salata asta, că Asociația Ziariştilor m-ar exclude, probabil, dacă ar fi la curent.

El încercă să glumească:

— Una în plus sau în minus nu schimbă nimic şi nu vreau să-i aduc vreun prejudiciu fostei mele *babysitter.*

Ea nu avu aerul să se amuze.

— Câte persoane cunosc adevărul?

— Că eşti în viață? În momentul acesta, în afară de tine, suntem eu, Anita şi partenera mea Lisbeth. Dirch Frode ştie cam două treimi din istorie, dar crede în continuare că ai murit în 1966.

Harriet Vanger părea să reflecteze la ceva, fixând întunericul. Mikael avu din nou sentimentul neplăcut că se găseşte într-o situație primejdioasă şi îşi aminti că Harriet Vanger avea o carabină sprijinită de pânza cortului, la o jumătate de metru de ea. Apoi, se scutură şi încetă cu fanteziile.

— Dar cum ai ajuns să fii fermieră în Australia? Am înțeles deja că Anita Vanger te-a scos din Hedeby, probabil în portbagajul automobilului ei, când s-a redeschis podul a doua zi, după accident.

— De fapt, mă aflam pe podea în spate cu o pătură peste mine. Dar nimeni nu s-a uitat. M-am dus la Anita când a sosit pe insulă şi i-am spus că trebuie să fug. Ai ghicit exact că îi făcusem confidențe. Ea m-a ajutat şi în toți aceşti ani mi-a fost prietenă credincioasă.

— Cum ai ajuns în Australia?

— Mai întâi, am locuit câteva săptămâni în camera de studentă a Anitei, la Stockholm, înainte să părăsesc Suedia. Anita avea bani proprii pe care mi i-a împrumutat cu multă generozitate. Am primit şi paşaportul ei. Eram destul de asemănătoare şi tot ce trebuia să fac era să-mi vopsesc părul blond. Patru ani am locuit într-o mănăstire în Italia – nu eram călugăriță, există mănăstiri unde poți să închiriezi ieftin o cameră, ca să fii liniştit şi să te gândeşti. Apoi, l-am întâlnit pe Spencer Cochran, dintr-o întâmplare. El era mai în vârstă decât mine, tocmai îşi terminase studiile în Anglia şi se plimba prin Europa. M-am îndrăgostit. Şi el la fel. N-a fost nimic complicat. Anita Vanger s-a căsătorit cu el în 1971. N-am regretat niciodată. A fost un om minunat. Din păcate, a murit acum opt ani şi, brusc, am devenit proprietara fermei.

— Dar paşaportul – cineva trebuie să fi descoperit că există două Anite Vanger?

— Nu, de ce? O suedeză care se numeşte Anita Vanger şi e măritată cu Spencer Cochran. Dacă locuieşte în Londra sau în Australia, n-are nici o importanță. La Londra, ea este soția divorțată a lui Spencer Cochran. În Australia, ea este soția foarte prezentă a aceluiaşi. Nu există baze de date comune între Canberra şi Londra. În plus, am primit destul de repede paşaport australian, pe numele Anita Cochran. Aranjamentul a funcționat admirabil. Singura care ar fi putut da peste cap istoria ar fi fost Anita însăşi, dacă ar fi vrut să se mărite. Căsătoria mea este înregistrată în registrele de stare civilă suedeze.

— Ceea ce însă ea nu a făcut niciodată.

— Spune că n-a găsit bărbatul potrivit. Dar eu ştiu că n-a făcut-o din cauza mea. Mi-a fost prietenă cu adevărat.

— Ce făcea în ziua aceea, în camera ta?

— Eu nu eram cu mintea prea limpede în ziua aceea. Mi-era frică de Martin, dar, câtă vreme se afla la Uppsala, puteam da deoparte problema asta. Pe urmă, a apărut pe stradă, în Hedestad şi eu am înțeles că niciodată cât voi trăi nu mă voi putea simți în siguranță. Şovăiam între a-i povesti lui Henrik şi a fugi de acasă. Când Henrik nu a avut timp, am început să rătăcesc prin sat. Eu pot pricepe că accidentul de pe pod a dat deoparte tot restul pentru ei, dar nu a fost aşa şi pentru mine. Aveam problemele mele proprii şi abia de eram conştientă de accident. Totul părea neverosimil. Apoi, am dat peste Anita care locuia într-o anexă, la Gerda şi Alexander. Atunci m-am hotărât şi am rugat-o să mă ajute. Am rămas tot timpul la ea, fără să îndrăznesc să ies. Dar trebuia să iau ceva – scrisesem tot ce se întâmplase în jurnalul meu personal, şi aveam nevoie de câteva haine. Anita s-a dus să mi le aducă.

— Presupun că ea nu s-a putut împotrivi tentației de a deschide fereastra, să privească la locul accidentului.

Mikael reflectă un moment:

— Nu înțeleg de ce nu te-ai dus la Henrik, aşa cum te gândiseşi.

— De ce crezi că n-am făcut-o?

— Nu ştiu. Sunt sigur că Henrik te-ar fi ajutat. Martin ar fi fost anihilat şi Henrik cu siguranță nu te-ar fi trădat, ar fi rezolvat totul cu discreție, cu vreo formă de terapie sau tratament.

— Tu n-ai înțeles de fapt ce se întâmplase.

Până în momentul acela, Mikael pomenise doar de abuzurile sexuale săvârşite de Gottfried împotriva fiului, lăsând rolul Harrietei în suspensie.

— Gottfried a abuzat de fiul lui, spuse Mikael cu multă prudență. Bănuiesc că s-a luat şi de tine.

Pe chipul lui Harriet Vanger nu s-a mişcat nici un muşchi. Apoi, a suspinat adânc, îngropându-şi fața în palme. N-a luat decât trei secunde până ce Jeff a fost lângă ea, întrebând-o dacă totul era *all right.* Harriet Vanger l-a privit cu un zâmbet slab. Apoi, l-a uimit cu totul pe Mikael, ridicându-se şi dându-i acelui *Studs Manager* al ei o îmbrățişare şi un sărut pe obraz.

— Jeff, el este Mikael, un vechi… prieten de pe vremuri. Mi-a adus veşti proaste, dar n-o să împuşcăm mesagerul. Mikael, el este Jeff Cochran. Fiul meu cel mare. Mai am încă un fiu şi o fiică.

Mikael a dat din cap. Jeff avea în jur de treizeci de ani; Harriet Vanger trebuie să fi rămas gravidă destul de repede după ce se căsătorise cu Spencer Cochran. Se ridică, întinzându-i mâna lui Jeff şi spunându-i că-i pare rău c-a întristat-o pe mama lui, dar din păcate a fost necesar. Harriet a schimbat câteva cuvinte cu Jeff şi apoi l-a trimis de acolo. S-a aşezat din nou în fața lui Mikael, părând că luase o hotărâre.

— Gata cu minciunile. Presupun că acum totul s-a sfârşit. Într-un fel, aştept ziua asta din 1966. Timp de mulți ani, spaima mea cea mai mare era că cineva mi se va adresa cu adevăratul meu nume. Şi ştii ceva, dintr-o dată mi-e indiferent. Crima mea a fost prescrisă. Nu-mi pasă de ce pot gândi oamenii.

— Ce crimă? întrebă Mikael.

Ea îl fixă în adâncul ochilor, însă el tot nu înțelegea despre ce vorbea.

— Aveam şaisprezece ani. Mi-era frică. Mi-era ruşine. Eram disperată. Eram singură. Numai Anita şi Martin cunoşteau adevărul. Anitei îi povestisem de abuzurile sexuale, dar nu mă puteam decide să-i spun că tatăl meu era un psihopat ucigaş de femei. Anita n-a ştiut-o niciodată. În schimb, i-am mărturisit crima pe care am comis-o eu însămi şi care era suficient de îngrozitoare ca, atunci când lucrurile au ajuns la final, să nu am curajul să-i mărturisesc lui Henrik. M-am rugat la Dumnezeu să mă ierte. Şi m-am ascuns într-o mănăstire mai mulți ani.

— Harriet, tatăl tău era un violator şi un criminal. Tu nu aveai nici o vină.

— Ştiu. Tata a abuzat de mine timp de un an de zile. Făceam tot ce puteam ca să evit ca el… Dar era tatăl meu şi nu puteam să refuz brusc să mai am de-a face cu el, fără să dau explicații. Atunci, am surâs şi am jucat comedie, am încercat să mă prefac, ca şi cum totul ar fi fost normal şi am avut grijă să fie şi alte persoane de față când îl întâlneam. De bună seamă, mama ştia ce făcea el, dar nu-i păsa.

— Isabella ştia? izbucni Mikael consternat. Vocea Harrietei Vanger căpătă o nouă duritate:

— Sigur că ştia. În familia noastră nu se petrecea nimic fără ca Isabella să ştie. Dar ea nu băga în seamă lucrurile neplăcute sau care ar fi pus-o într-o lumină proastă. Tatăl meu ar fi putut să mă violeze în salon, chiar în fața ochilor ei, fără ca ea să vadă. Era incapabilă să recunoască că în viața ei era ceva greşit.

— Am întâlnit-o. E o viperă.

— A fost toată viața. M-am gândit adesea la relația dintre ea şi tatăl meu. Am înțeles că de la naşterea mea nu mai aveau decât rar sau poate deloc relații sexuale. Tatăl meu avea alte femei, dar, în mod bizar, îi era frică de Isabella. Se depărtase de ea, dar nu putea să divorțeze.

— În familia Vanger nu se divorțează. Ea râse pentru prima oară:

— Nu, ai dreptate. Dar fapt este că eu nu mă hotărâm să povestesc. Avea să ştie toată lumea. Colegele mele de clasă, toți din familie…

Mikael îi puse mâna pe umăr.

— Harriet, dacă ai şti cât de rău îmi pare…

— Aveam paisprezece ani când m-a violat prima oara. Şi în anul care a urmat, mă lua cu el la cabană. De câteva ori a fost şi Martin cu noi. El ne obliga, şi pe mine, şi pe Martin, să facem lucruri cu el. Şi, pe urmă, îmi ținea brațele, ca Martin să poată… să se satisfacă pe mine. Iar când tata a murit, Martin era pregătit să-i preia rolul. El se aştepta ca eu să-i fiu amantă şi considera natural ca să mă supun. Şi în acel moment nu mai aveam nici o alegere. Eram obligată să fac cum spunea Martin. Scăpasem de un torționar, doar ca să ajung în ghearele celuilalt şi tot ce puteam face era să am grijă ca niciodată să nu fiu singură cu el.

— Henrik ar fi…

— În continuare nu înțelegi nimic.

Ea ridică vocea. Mikael observă că unii dintre oamenii din cortul de alături îl priveau strâmb. Harriet îşi domoli din nou glasul, aplecându-se spre el:

— Toate cărțile se află pe masă. Trebuie să tragi singur concluziile.

Se ridică şi mai aduse două beri. Când veni înapoi, Mikael îi spuse un singur cuvânt:

— Gottfried?

Ea dădu din cap.

— Pe 7 august, tata m-a obligat să vin la cabana lui. Henrik era plecat. Tata s-a îmbătat şi a încercat să mă violeze, dar nu a putut să… N-a reuşit s-o facă şi a început să delireze. Era grosolan şi violent când se afla singur cu mine, dar de data aceasta a depăşit orice măsură. *A urinat pe mine.* Apoi, mi-a povestit ce-ar fi avut poftă să-mi facă. În cursul serii, a vorbit despre femeile pe care le ucisese. Se lăuda cu asta. Cita din Biblie. A durat ore în şir. Nu înțelegeam nici jumătate din ce spunea, dar mi-am dat seama că era complet nebun.

Ea luă o înghițitură de bere.

— La un moment dat, spre miezul nopții, a avut o criză. A devenit nebun furios. Eram sus, în locul de dormit. A pus un maiou în jurul gâtului meu şi a strâns din toate puterile. Am văzut negru în fața ochilor. Nu mă îndoiam nici o secundă că încercase cu adevărat să mă omoare şi, pentru prima oară în noaptea aceea, a reuşit să ducă până la capăt vioiul.

Harriet îl privea pe Mikael cu ochi rugători.

— Dar era aşa de beat, că am reuşit cumva să-i scap. Am sărit de la etaj, jos, pe podea şi am fugit, în panică totală. Eram goală şi alergam fără să mă gândesc, şi m-am regăsit pe debarcader. El venea clătinându-se pe urmele mele.

Brusc, Mikael ar fi vrut ca ea să se oprească, să nu-i mai spună nimic.

— Eram destul de puternică ca să arunc în apă un bețiv. Am folosit o vâslă ca să-l mențin în apă, până n-a mai mişcat deloc. Au fost de ajuns câteva secunde.

Când făcu o pauză, tăcerea făcu să le țiuie urechile.

— Şi când am privit înapoi. Martin se afla acolo. Părea înspăimântat şi în acelaşi timp amuzat. Nu ştiu de câtă vreme se aflase lângă cabană şi ne spionase. Din momentul acela, am fost lăsată bunului său plac. A venit la mine şi m-a luat de păr, târându-mă înapoi, în cabană, şi pe urmă în patul lui Gottfried. M-a legat şi m-a violat, în vreme ce tata încă mai plutea în apa de lângă debarcader, iar eu nu am putut nici măcar să mă împotrivesc.

Mikael strânse pleoapele. Dintr-o dată îi era ruşine şi dorea s-o fi lăsat pe Harriet în pace. Dar vocea ei căpătase o forță nouă:

— Din ziua aceea, am fost în puterea lui. Făceam ce-mi spunea el să fac. Eram ca paralizată şi ceea ce mi-a salvat rațiunea a fost faptul că Isabellei i-a venit ideea că Martin are nevoie de o schimbare de mediu după dispariția tragică a tatălui său, şi l-a trimis la Uppsala. Era, desigur, pentru că ştia ce face el cu mine, şi acesta era felul ei de a rezolva problema. Poți să-ți dai seama ce dezamăgit a fost Martin. Mikael aprobă, tăcut.

— În anul care a urmat, el a venit acasă doar în vacanța de Crăciun şi eu am reuşit să mă țin departe. L-am urmat pe Henrik într-o călătorie la Copenhaga în perioada dintre Crăciun şi Anul Nou. În vacanța de vară, a venit Anita. I-am mărturisit totul şi ea a stat cu mine tot timpul şi a avut grijă ca el să nu ajungă în apropierea mea.

— L-ai întâlnit pe Strada Gării.

— Da. Aflasem că nu vine la întâlnirea de familie, ci că rămâne la Uppsala. Dar şi-a schimbat planurile şi brusc l-am văzut pe partea cealaltă a străzii, fixându-mă. Mi-a surâs. Era ca un coşmar. Eu îmi asasinasem tatăl şi am înțeles că de fratele meu nu mă voi elibera niciodată. Până atunci, mă gândisem să mă sinucid. Am ales să fug.

Îl privi pe Mikael cu o privire aproape amuzată:

— De fapt, mi-a făcut bine să povestesc adevărul. Acum, tu ştii. Ce ai de gând să faci cu acestea?

27
Sâmbătă 26 iulie – luni 28 iulie

Mikael venise s-o caute pe Lisbeth în faţa casei ei, pe Lundagatan, la ora zece dimineaţa şi a condus-o apoi până la crematoriul de la Cimitirul de Nord. I-a ţinut tovărăşie în timpul ceremoniei. Lisbeth şi Mikael au fost singuri cu pastorul o bună bucată de vreme, dar când a început ritualul funerar, Dragan Armanski s-a strecurat pe uşă. A dat scurt din cap spre Mikael şi s-a aşezat în spatele lui Lisbeth, punându-i atent mâna pe umăr. Ea a dat din cap fără să-l privească, ca şi cum ar fi ştiut cine stătea în spatele ei. Apoi, nu i-a mai băgat în seamă, nici pe el, nici pe Mikael.

Lisbeth nu povestise nimic despre mama ei, dar se părea că preotul vorbise cu cineva de la casa de sănătate unde murise aceasta şi Mikael a înţeles că motivul decesului fusese o hemoragie cerebrală. Lisbeth n-a scos nici un cuvânt în tot timpul ceremoniei. Preotul a pierdut de două ori şirul vorbelor, când i se adresase direct lui Lisbeth, care s-a mulţumit să-l privească drept în ochi, fără să-i răspundă. Când totul s-a sfârşit ea s-a întors pe călcâie şi a plecat, fără să spună mulţumesc, ori rămas-bun. Mikael şi Dragan au tras aer în plămâni, privindu-se. Nu aveau nici o idee despre ce se petrecea în mintea ei.

— Se simte foarte rău, spuse Dragan.

— Am înţeles asta, răspunse Mikael. E bine că ai venit.

— Nu sunt prea sigur. Armanski îl fixă cu privirea:

— Plecaţi în nord? Ai grijă de ea.

Mikael i-a promis s-o facă. S-au despărţit la poarta cimitirului. Lisbeth se afla deja în maşină, aşteptând.

Era obligată să-l însoţească până la Hedestad, ca să-şi ia motocicleta şi echipamentul pe care-l împrumutase de la Milton Security. Abia când au trecut de Uppsala, ea a întrerupt tăcerea, întrebându-l cum decursese călătoria în Australia. Mikael aterizase la Arlanda târziu în noaptea trecută şi dormise doar câteva ore. În timp ce conducea, i-a redat povestirea Harrietei Vanger. Lisbeth Salander rămase tăcută aproape o jumătate de oră, înainte să deschidă gura:

— O curvă, zise ea.

— Cine?

— Blestemata de Harriet Vanger. Dacă ar fi făcut ceva în 1966, Martin Vanger nu ar fi putut să continue treizeci şi şapte de ani să omoare şi să violeze.

— Harriet ştia de crimele tatălui, dar nu avea nici o idee că şi Martin participase. Ea a fugit de un frate care o viola, ameninţând-o că va destăinui că-şi înecase tatăl, dacă nu i se supunea.

— Rahat.

Pe urmă, rămase fără să mai spună ceva până ce ajunseră la Hedestad. Lisbeth era într-o dispoziţie deosebit de sumbră. Mikael întârziase la întâlnirea lui, şi o lăsă la răscruce, întrebând-o dacă va mai fi acolo la reîntoarcerea lui.

— Ai de gând să rămâi peste noapte? îl întrebă ea.

— Aşa mă gândesc.

— Vrei să mai fiu aici, când te întorci?

Mikael se dădu jos din maşină şi veni la ea, cuprinzând-o în braţe. Lisbeth îl respinse, aproape brutal. Mikael se dădu înapoi.

— Lisbeth, tu eşti prietena mea. Ea îl privi fără nici o expresie:

— Vrei să rămân, ca să ai pe cine regula la noapte? Mikael o privi îndelung. Apoi, se întoarse, urcă în maşină şi demară. Deschise fereastra. Ostilitatea lui Lisbeth era evidentă.

— Vreau să fiu prietenul tău, spuse el. Dacă tu îţi imaginezi altceva, nu are nici un rost să fii aici, când mă întorc.

Henrik Vanger şedea într-un fotoliu, complet îmbrăcat, atunci când Dirch Frode îi dădu drumul lui Mikael în camera de spital. Acesta se interesă imediat cum îi mergea bătrânului cu sănătatea.

— Au de gând să-mi dea drumul mâine, să merg la înmormântarea lui Martin.

— Cât de mult ţi-a spus Dirch? Henrik Vanger îşi ţinti privirea în podea:

— Mi-a povestit ce au făcut Martin şi Gottfried. Am înţeles că a fost cu mult mai rău decât îmi imaginam.

— Ştiu ce s-a întâmplat cu Harriet.

— Cum a murit?

— Harriet nu a murit. Trăieşte. Dacă tu vrei, ea doreşte foarte tare să te întâlnească.

Şi Henrik Vanger, şi Dirch Frode îl priviră, ca şi cum lumea lor tocmai se dăduse peste cap.

— A luat un timp s-o conving să vină, dar ea trăieşte, o duce bine şi se află aici, în Hedestad. A sosit azi-dimineață şi poate fi aici, la spital, peste o oră. Dacă doreşti s-o întâlneşti, vreau să spun.

Mikael a fost din nou obligat să spună toată istoria, de la început până la sfârşit. Henrik Vanger îl asculta cu aceeaşi atenție cu care ar fi ascultat un Isus modern, rostind Predica de pe Munte. Din când în când, a pus câte o întrebare sau l-a rugat pe Mikael să repete ceva. Dirch Frode nu scotea o vorbă.

Când istorisirea s-a terminat, bătrânul a rămas tăcut. Deşi doctorii îl asiguraseră că Henrik Vanger îşi revenise după atacul de inimă, Mikael se temuse de momentul în care îşi va face istorisirea – îi era frică să nu fie prea mult pentru bătrân. Henrik însă nu arăta nici un semn de emoție, în afară de faptul că vocea îi era un pic neclară, când rupse tăcerea:

— Sărmană Harriet. Dacă ar fi venit să-mi vorbească…

Mikael privi ceasul. Mai erau cinci minute până la patru.

— Vrei s-o întâlneşti? În continuare se teme că o vei respinge, acum când ai aflat ce a făcut.

— Si florile? întrebă Henrik.

— Am întrebat-o în avion, pe drum spre casă. Din tot neamul, era un singur om pe care-l iubea, şi acela erai tu. Sigur că ea a trimis florile. Mi-a spus că sperase că tu vei înțelege că trăia şi că o ducea bine, dar fără să trebuiască să se dea pe față. Pentru că singurul ei canal de informații a fost Anita, care niciodată nu vizita Hedestad şi care se mutase în străinătate de îndată ce terminase studiile, cunoştințele Harrietei despre ce se întâmplase erau limitate. Ea nu a înțeles niciodată cât de îngrozitor sufereai şi că tu ai crezut că ucigaşul ei era cel care îşi bătea joc de suferința ta.

— Presupun că Anita era cea care punea la poştă florile.

— Aceasta lucra la o companie de aviație şi călătorea în întreaga lume. Le punea la poştă acolo unde se nimerea să fie.

— Dar cum ai ştiut că Anita era cea care o ajutase?

— Din fotografia în care ea se vede la fereastra camerei lui Harriet.

— Dar ea ar fi putut fi amestecată în… Ar fi putut fi criminala, de fapt. Cum ai înțeles că Harriet era în viață?

Mikael îl privi lung pe Henrik. Apoi, zâmbi, prima oară de când se întorsese la Hedestad:

— Anita era amestecată în dispariția lui Harriet, dar nu putea să fie ucigaşa.

— Cum puteai fi sigur de asta?

— Pentru că ăsta nu e un blestemat de roman polițist. Dacă Anita ar fi omorât-o pe Harriet, i-ai fi găsit corpul de multă vreme. Prin urmare, singura explicație logică era că ea o ajutase să fugă şi să rămână ascunsă. Vrei s-o întâlneşti?

— Sigur că vreau s-o întâlnesc pe Harriet.

Mikael o căută pe Harriet în fața lifturilor din sala de intrare. Mai întâi, n-a recunoscut-o; după ce se despărțiseră la Arlanda, în ajun, ea îşi recăpătase culoarea brună a părului. Era îmbrăcată în pantaloni negri, bluză albă şi un taior elegant, cenuşiu. Arăta extraordinar şi Mikael se aplecă, dându-i un sărut de încurajare pe obraz.

Când Mikael deschise uşa lăsând-o să intre pe Harriet Vanger, Henrik se ridică în picioare. Ea respiră adânc:

— Hei, Henrik, spuse.

Bătrânul o cercetă din creştet până în tălpi. Apoi, Harriet veni mai aproape, sărutându-l pe obraz. Mikael îi făcu un semn lui Dirch Frode şi ei ieşiră, lăsându-i împreună.

Când Mikael s-a întors la Hedeby, Lisbeth Salander nu se mai afla în casa de oaspeți. Echipamentul video şi motocicleta dispăruseră, ca şi geanta cu schimburi şi trusa de toaletă din baie. Lăsase în urmă o senzație de pustiu.

Mikael dădu o raită prin casă, era sinistru. Totul părea dintr-o dată străin şi neverosimil. Privi teancurile de hârtii din odaia de lucru, pe care trebuia să le pună înapoi în cutii şi să le ducă la Henrik Vanger, dar nu avea putere să înceapă curățenia. Se duse la Konsum şi cumpără pâine, lapte, brânză şi mâncare pentru seară. Când se întoarse, puse aparatul de cafea în priză, se aşeză în grădină şi citi ziarele de seară, fără să se gândească la nimic altceva.

Pe la cinci şi jumătate, auzi un taxi trecând peste pod, care se întoarse peste trei minute. Mikael o întrezări pe Isabella Vanger, în fundul maşinii.

La şapte, adormise în scaunul din grădină, când Dirch Frode apăru, trezindu-l.

— Cum merg lucrurile cu Henrik şi Harriet? întrebă Mikael.

— Povestea asta tristă are şi puncte amuzante, răspunse Dirch Frode, cu un zâmbet stăpânit.

— Isabella s-a năpustit în odaia lui Henrik; ea aflase că tu te-ai întors în casa de oaspeţi şi era nebună de furie.

A ţipat că trebuie să se termine cu toate tâmpeniile despre Harriet şi a spus că tu erai cel care l-ai împins la moarte pe fiul ei, cu toată scormoneala ta.

— Păi, cred că are dreptate.

— I-a poruncit lui Henrik să te dea afară, să aibă grijă să dispari şi să înceteze să mai caute fantome.

— Hopa!

— Nu aruncase nici o privire femeii care se afla în cameră, vorbind cu Henrik. Credea de bună seamă că era cineva din personal. Nu voi uita niciodată momentul în care Harriet s-a ridicat şi a privit-o, spunând: Bună ziua, mamă.

— Ce s-a întâmplat?

— Au trebuit să cheme un doctor, ca s-o readucă la viaţă. Chiar şi în acest moment, continuă să nege că este Harriet şi spune că-i o escroacă, pe care cine ştie de unde ai pescuit-o.

Dirch Frode era pe drum spre Cecilia şi Alexander, ca să le dea vestea că Harriet înviase din morţi. A plecat în grabă mai departe şi Mikael a rămas din nou singur.

Lisbeth Salander se opri să facă plinul de benzină la o staţie imediat înainte de Uppsala. Condusese cu dinţii strânşi, privind fix înainte. A plătit în grabă şi s-a aşezat din nou în şa. A pornit motorul şi a condus spre ieşire, unde s-a oprit din nou, nehotărâtă.

Se simţea încă rău. Fusese plină de furie, când părăsise Hedeby, dar mânia se aşezase încet, în cursul călătoriei. Nu ştia prea bine de ce se simţise aşa de mânioasă pe Mikael Blomkvist sau dacă pe el era de fapt supărată.

Se gândea la Martin Vanger şi la blestemata de Harriet Vanger şi la blestematul de Dirch Frode şi la întregul neam blestemat Vanger, care şedea în Hedestad şi conducea micul lor imperiu, făcând intrigi unul contra altuia. Ei avuseseră nevoie de ajutorul ei. Într-o situaţie obişnuită, nici n-ar fi salutat-o, şi cu atât mai puţin nu i-ar fi încredinţat toate secretele. *Pleavă blestemată!*

Respiră adânc, gândindu-se la mama ei, pe care o înmormântase în dimineaţa aceea. Nu va fi niciodată mai bine. Moartea mamei însemna că rana ei nu se va vindeca niciodată, pentru că Lisbeth nu va putea nicicând să capete răspuns la întrebările pe care voise să i le pună.

Se gândi la Dragan Armanski, care stătuse în spatele ei în timpul înmormântării. Ar fi trebuit să-i spună câteva vorbe. Cel puţin, să-i dea un semn că ştiuse că se afla acolo. Dar dacă ar fi făcut asta, el ar fi luat-o drept încurajare, că trebuie să înceapă să-i organizeze viaţa. Dacă i-ar da un vârf de deget, i-ar lua imediat tot braţul. Şi el nu va înţelege niciodată.

Se gândi la blestematul de avocat Nils Bjurman, care era tutorele ei şi care, cel puţin pentru moment, era neutralizat şi făcea cum i se spunea.

Simţi o ură neîmpăcată şi strânse mai tare dinţii.

Şi se mai gândi la Mikael Blomkvist întrebându-se ce va spune el, când va afla că ea era sub tutelă şi că viaţa ei era o gaură împuţită de şobolani.

Înţelese că de fapt nu era furioasă pe el. El se întâmplase doar să fie persoana asupra căreia lăsase să-i cadă mânia, într-o clipă în care cea mai arzătoare dorinţă a ei era să ucidă pe cineva. Să se înfurie pe el era lipsit de sens.

Se simţea ciudat de ambivalenţă faţă de Mikael. El îşi băgase nasul unde nu trebuia şi-i cotrobăise prin viaţă…. Dar îi făcuse plăcere să lucreze cu el. Chiar şi acesta era un sentiment neobişnuit – să lucreze împreună cu cineva. Nu mai procedase aşa, dar lucrurile merseseră de fapt neaşteptat de bine. El nu i-a îndrugat verzi şi uscate. Nu a încercat să-i spună cum să-şi trăiască viaţa. Ea fusese cea care îl sedusese, nu invers. Fără a mai vorbi că fusese destul de plăcut. Atunci, de unde dorinţa asta de a-i da una peste bot?

Suspină şi privi nefericită un tir care trecea duduind pe autostradă.

Mikael mai era încă în grădină la ora opt seara, când a auzit păcănitul de motor şi o văzu-o pe Lisbeth Salander trecând peste pod. A parcat şi şi-a scos casca. A venit până la masa din grădină, punând mâna pe cana de cafea, care era rece şi goală. Mikael o privea uluit. Ea a luat cana şi s-a dus în bucătărie. Când a venit înapoi, îşi scosese combinezonul de piele şi în loc avea blugii şi maioul cu textul *I can be a regular bitch. Just try me.*

— Credeam că ai plecat, spuse Mikael.

— M-am întors de la Uppsala.

— O bucată bună de drum.

— Încă mă mai doare fundul.

— De ce te-ai întors?

Ea nu răspunse. Mikael nu insistă şi aşteptă, în vreme ce-şi bea cafeaua. După zece minute, ea întrerupse tăcerea.

— Îmi place compania ta, recunoscu fără voie. Erau cuvinte pe care nu le mai spusese niciodată.

— A fost… interesant să lucrez împreună cu tine la cazul ăsta.

— Şi mie mi-a plăcut să lucrăm împreună, spuse Mikael.

— Hmmm.

— Fapt e că eu niciodată n-am mai lucrat cu un *researcher* aşa de al naibii de bun. OK, ştiu că tu eşti un hacker blestemat şi că ai relații în cercuri suspecte, unde poți doar să ridici receptorul ca să comanzi în 24 de ore o ascultare ilegală de telefon la Londra, dar tu obții efectiv rezultate.

Îl privi pentru întâia dată, de când se aşezase la masă. El îi ştia atât de multe dintre secrete! Cum de se întâmplase asta?

— E simplu. Mă pricep la computere. N-am avut niciodată probleme să citesc un text şi să înțeleg exact ce stă scris acolo.

— Memoria ta fotografică, spuse el liniştit.

— Presupun că este aşa. Eu pur şi simplu înțeleg cum funcționează. Nu numai computere şi telefoane, dar şi motorul de la motocicleta mea, şi aparatele TV, şi aspiratoarele, şi procesele chimice, şi formulele astrofizice. Sunt o țăcănită. O adevărată *freak.*

Mikael ridică sprâncenele. Rămase tăcut o vreme. *Sindromul Asperger,* gândi el. *Sau ceva în genul ăsta. Talentul de a vedea modele şi de a înțelege raționamente abstracte, acolo unde alții nu văd decât dezordine.*

Lisbeth privea țintă tăblia mesei.

— Cei mai mulți oameni ar plăti scump să aibă un asemenea talent.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bine, nu mai vorbim. De ce ai venit înapoi?

— Nu ştiu. A fost poate o greşeală. El o privi cercetător:

— Lisbeth, poți să-mi dai definiția cuvântului „prietenie”?

— Să-ți placă de cineva.

— Sigur, dar ce te face să-ți placă de cineva?

Ea ridică din umeri.

— Prietenia – în definiția mea – se bazează pe două lucruri, spuse el brusc. Respect şi încredere. Ambii factori trebuie să fie prezenți. Şi trebuie să fie reciproc. Poți avea respect pentru cineva, dar dacă nu ai încredere, prietenia se spulberă.

Ea continua să tacă.

— Înțeleg că nu vrei să discuți despre tine însăți cu mine, dar trebuie să te hotărăşti, dacă ai încredere în mine, sau nu. Eu vreau să fim prieteni, însă nu pot face asta singur.

— Îmi place să fac sex cu tine.

— Sexul nu are nimic de-a face cu prietenia. Sigur că prietenii pot avea o relație sexuală, dar, Lisbeth, eu trebuie să aleg între sex şi prietenie, când este vorba de tine, şi nu există nici o îndoială ce voi alege.

— Nu înțeleg. Vrei să te culci cu mine sau nu? Mikael îşi muşcă buza. Apoi, suspină:

— Nu poți face sex cu cineva cu care lucrezi, murmură el. Asta nu duce decât la complicații.

— Mi-a scăpat ceva sau e adevărat că tu şi Erika Berger vă futeți, cum aveți ocazia? În plus, ea este căsătorită.

Mikael tăcu un moment.

— Eu şi Erika… avem o istorie care a început cu mult înainte de-a începe să lucrăm împreună. Şi faptul că este căsătorită nu te priveşte pe tine.

— Aşa, deodată nu mai ai chef să vorbeşti despre tine însuți. Nu era prietenia o chestiune de încredere?

— Ba da, dar eu vreau să spun că nu discut despre un prieten în absența lui. Ar însemna să-i trădez încrederea. Nu voi discuta nici despre tine cu Erika, în spatele tău.

Lisbeth Salander îi cântări cuvintele. Devenise o convorbire complicată. Ei nu-i plăceau convorbirile complicate.

— Îmi place să fac sex cu tine, spuse ea din nou.

— Şi mie, cu tine… dar eu sunt destul de bătrân, ca să pot să-ți fiu tată.

— Mi se rupe de vârsta ta.

— Nu se poate să nu ții cont de diferența de vârstă. Nu este un bun punct de plecare pentru o relație durabilă.

— Cine vorbeşte de ceva durabil? spuse Lisbeth. Tocmai am terminat un caz în care bărbaţi cu sexualitate a dracului de perversă au jucat rolul principal. Dacă aş putea decide eu, asemenea bărbaţi ar fi stârpiţi, toţi.

— În orice caz, nu eşti dispusă la compromisuri.

— Nu, spuse ea, zâmbind cu o grimasă, care de fapt nu era un surâs propriu-zis. Dar de fapt, tu nu eşti un compromis.

Se ridică:

— Acum mă duc să fac un duş şi pe urmă am de gând să mă culc goală în patul tău. Dacă tu crezi că eşti prea bătrân, n-ai decât să te duci şi să te culci în patul de campanie.

Mikael privi în urma ei. Oricare erau problemele lui Lisbeth Salander, timiditatea nu se afla în nici un caz printre ele. Totdeauna reuşea să piardă partida, în discuţiile cu ea. După o vreme, strânse ceştile de cafea şi se duse în dormitor.

S-au sculat la ora zece, au făcut duş împreună şi au luat micul dejun afară, în grădină. La unsprezece, Dirch Frode a telefonat ca să spună că înmormântarea avea să fie la ora două după-amiaza şi să-l întrebe dacă va fi prezent.

— N-aş crede, i-a spus Mikael. Dirch Frode l-a rugat să vină la ora şase, pentru o discuţie. Mikael a răspuns că era foarte bine.

A folosit mai multe ore încercând să sorteze hârtiile, să le pună în cutiile de carton şi să le transporte în biroul lui Henrik. La urmă, au rămas doar carnetele lui de însemnări şi cele două dosare despre afacerea Hans-Erik Wennerström, pe care nu le deschisese de o jumătate de an. A suspinat, punându-le în geantă.

Dirch Frode întârziase şi nu a sosit decât pe la ora opt seara. Mai avea încă pe el costumul de înmormântare şi, când s-a instalat pe banca din bucătărie, avea aerul răvăşit şi a acceptat recunoscător ceaşca de cafea pe care i-a oferit-o Lisbeth. Ea s-a aşezat la masa laterală şi s-a concentrat pe computerul ei, în vreme ce Mikael întreba cum a fost primită de familie învierea lui Harriet.

— Se poate spune că a eclipsat dispariţia lui Martin. Acum au prins de veste şi ziariştii.

— Şi cum le-aţi explicat situaţia?

— Harriet a vorbit cu unul de la *Kuriren.* Istoria ei este că a fugit de acasă, pentru că nu se înţelegea cu familia şi că s-a descurcat, după cum se vede, bine, pentru că acum conduce o întreprindere cu o cifră de afaceri la fel de importantă ca aceea a grupului Vanger.

Mikael scoase o fluierătură:

— Ştiam că sunt mulţi bani în oile australiene, dar nu credeam că ferma merge aşa de bine.

— Creşterea animalelor merge foarte, foarte bine, dar nu este singura sursă de venit. Societăţile Cochran posedă şi mine, se ocupă cu extragerea opalelor, au întreprinderi manufacturiere, de transport, de electronică şi o grămadă de alte lucruri.

— Extraordinar! Şi ce se va întâmpla acum?

— Ca să fiu cinstit, habar n-am. Au venit oameni toată ziua şi familia s-a reunit pentru prima oară după mulţi ani. Au venit atât din partea lui Fredrik Vanger, cât şi din cea a lui Johan Vanger şi sunt mulţi din generaţia tânără – cei care au între douăzeci şi treizeci de ani. În seara asta trebuie să fie vreo patruzeci de Vangeri în Hedestad şi jumătate din ei se află la spital, obosindu-l pe Henrik, iar cealaltă jumătate sunt la Grand Hotel şi vorbesc cu Harriet.

— Harriet constituie marea senzaţie. Câţi cunosc adevărul despre Martin?

— Deocamdată, doar eu, Henrik şi Harriet. Am avut o lungă discuţie împreună. Această poveste cu Martin şi… perversiunile lui este prima noastră preocupare pentru moment. Moartea lui Martin a creat pentru concern o criză colosală.

— Pot să o cred.

— Nu există nici un moştenitor natural, dar Harriet va rămâne la Hedestad o vreme. Printre altele, trebuie să stabilim cine ce posedă şi cum se va împărţi moştenirea. Harriet are o parte care ar fi fost foarte mare, dacă s-ar fi aflat aici tot timpul. E un adevărat coşmar.

Mikael începu să râdă. Dirch Frode însă nu râse.

— Isabella s-a prăbuşit cu totul. Este internată la spital. Harriet refuză s-o viziteze.

— O înţeleg foarte bine.

— În schimb, vine Anita de la Londra. Am convocat o adunare de familie săptămâna viitoare. Va fi prima dată, după douăzeci şi cinci de ani când va participa şi ea.

— Cine va fi noul director?

— Birger vrea postul, dar el nici nu intră în discuţie. Henrik va fi director temporar din patul lui de spital, până ce vom numi ori pe cineva din afară, ori din familie…

Nu-şi termină fraza. Mikael înălţă brusc sprâncenele:

— Harriet? Nu poţi vorbi serios!

— De ce nu? Vorbim despre o femeie de afaceri deosebit de competentă şi respectată.

— Are o întreprindere de condus, în Australia.

— Sigur că da, dar fiul ei, Jeff Cochran, se va îngriji de ea, în absența mamei.

— El este *Studs Manager* într-o fermă de oi şi, dacă înțeleg bine situația, are grijă ca oile să se acupleze cum trebuie.

— Dar are şi o licență în economie la Oxford şi alta de jurist, la Melbourne.

Mikael se gândi la bărbatul transpirat şi musculos cu torsul gol care-l condusese prin ravină şi încercă să şi-l imagineze în costum de comandă. La urma urmei, de ce nu?

— Acestea nu se vor rezolva cât ai bate din palme, spuse Dirch Frode. Dar ea ar fi un director perfect. Cu sprijinul potrivit, ar putea da concernului o direcție cu totul nouă.

— Dar nu are suficiente cunoştințe…

— E adevărat. Desigur, Harriet nu poate doar să apară aşa, din afară, după mai multe decenii şi să înceapă să conducă firma în detaliu. Însă concernul Vanger este internațional şi vom putea găsi ca director-adjunct vreun american, care nu vorbeşte boabă suedeză… Asta e lumea afacerilor.

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să vă ocupați de cele ce se găsesc în pivnița lui Martin.

— Ştiu. Dar nu putem spune nici măcar o vorbă, fără s-o distrugem total pe Harriet… Sunt bucuros că nu eu sunt cel care va lua hotărârea în această problemă.

— La dracu, Dirch, nu puteți trece sub tăcere faptul că Martin a fost un ucigaş în serie…

Dirch Frode se foi tăcut. Mikael simți dintr-o dată un gust neplăcut în gură.

— Mikael, eu mă aflu într-o poziție… dintre cele mai neplăcute.

— Spune despre ce e vorba.

— Am o comunicare de la Henrik. E foarte simplu. Îți mulțumeşte pentru treaba pe care ai făcut-o şi spune că el consideră contractul încheiat. Asta înseamnă că te eliberează de toate celelalte îndatoriri şi că tu nu mai eşti obligat să locuieşti şi să lucrezi aici, în Hedestad. În consecință, poți imediat să te muți înapoi la Stockholm şi să te dedici celorlalte angajamente.

— Vreți să dispar de pe scenă?

— Sigur că nu. El vrea să-l vizitezi pentru o discuție despre viitor. Spune că speră ca angajarea lui în *Millennium* să poată continua fără restricții, dar…

Dirch Frode avu aerul că se simțea şi mai prost ca înainte.

— Dar nu mai vrea să scriu o cronică despre familia Vanger.

Dirch Frode dădu din cap în semn de aprobare. Scoase un caiet pe care-l deschise, împingându-l spre Mikael.

— Ți-a trimis scrisoarea aceasta.

Dragă Mikael!

Am tot respectul pentru integritatea ta şi nu am intenția să te jignesc, încercând să-ți spun ce trebuie să scrii. Poți să scrii şi să publici exact ce doreşti, şi nu vreau să exercit asupra ta nici un fel de presiune.

Contractul nostru rămâne în vigoare, dacă vrei să revendici acest lucru. Ai suficient material ca să termini cronica familiei Vanger.

Mikael, eu niciodată în viața mea nu m-am rugat de cineva. Totdeauna am considerat că fiecare om trebuie să-şi urmeze regulile morale şi propriile convingeri. În momentul acesta însă, nu am de ales.

Mă rog de tine, atât în calitate de prieten, cât şi de coproprietar al revistei *Millennium,* să nu dezvălui adevărul despre Gottfried şi despre Martin. Ştiu că nu este bine, dar nu văd nici o altă ieşire din bezna asta. Trebuie să aleg între două rele, şi în ambele cazuri există perdanți.

Te rog să nu mai scrii nimic care ar mai putea să-i facă rău lui Harriet. Tu însuți ştii ce înseamnă să devii obiect al unei campanii de presă. Campania împotriva ta a fost de proporții relativ modeste, poți să-ți imaginezi fără greutate cum va fi cu Harriet, dacă adevărul va fi cunoscut. Ea a suferit patruzeci de ani şi nu trebuie să suporte mai departe consecințele pentru ceea ce au săvârşit tatăl şi fratele ei. Şi eu te rog să te gândeşti la urmările pe care le va avea această poveste pentru miile de angajați ai concernului. Acestea ar distruge-o pe Harriet, iar pe noi ne-ar face să pierim. *Henrik.*

— Henrik mai spune că, dacă vei cere să fii despăgubit pentru pagubele economice provocate de nepublicarea materialului el este total dispus să discutați problema. Poți să pui orice condiții economice doreşti.

— Henrik Vanger încearcă să mă mituiască. Spune-i că aş fi dorit să nu-mi fi făcut această ofertă.

— Situația este la fel de penibilă pentru Henrik, ca şi pentru tine. El ține foarte mult la tine şi te consideră prietenul lui.

— Henrik Vanger este un drac deştept, spuse Mikael.

Brusc, se simțea în culmea furiei:

— Vrea să muşamalizeze povestea. Se foloseşte de sentimentele mele şi ştie că şi eu țin la el. Şi ceea ce spune înseamnă că, în practică, eu am mână liberă să public, dar dacă o fac, el îşi va schimba atitudinea față de *Millennium.*

— Totul s-a schimbat atunci când Harriet şi-a făcut apariția pe scenă.

— Iar acum, Henrik vrea să ştie care este prețul meu. Nu am de gând s-o expun pe Harriet, dar *cineva* trebuie să vorbească despre femeile care au nimerit în subsolul lui Martin. Dirch, noi nu ştim cât de multe femei a măcelărit el. Cine va vorbi în numele lor?

Lisbeth Salander ridică brusc ochii de pe computerul ei. Vocea ei avea o dulceață dezagreabilă, atunci când se întoarse spre Dirch Frode:

— Nu este nimeni din concernul vostru care să încerce să mă mituiască şi pe mine?

Frode o privi cu gura căscată de uimire. Încă o dată, uitase cu totul de prezența ei.

— Dacă Martin Vanger ar mai fi trăit în momentul acesta, l-aş fi dat pradă mulțimii, continuă ea. Orice înțelegere ar fi făcut Mikael cu voi, eu aş fi trimis fiecare detaliu despre el la cel mai apropiat ziar de seară. Şi dacă aş fi putut, l-aş fi târât în propria lui sală de tortură, l-aş fi legat de masă şi i-aş fi băgat ace în boaşe. Dar el e mort.

Ea se întoarse spre Mikael:

— Sunt mulțumită de soluție. Nimic din ce am face nu va putea repara răul pe care Martin Vanger l-a făcut victimelor lui. În schimb, s-a ivit o situație interesantă. Tu te afli în poziția în care poți să continui să faci rău unor femei nevinovate – şi nu mai puțin, acestei Harriet Vanger, pe care o apărai aşa de călduros în maşină, pe drum spre aici. Aşa că, întrebarea pe care ți-o pun este, ce e mai rău – că Martin Vanger a violat-o acolo, în cabană sau că tu o vei face, în paginile ziarelor? Iată-te într-o dilemă nostimă. Poate comitetul de etică al consiliului ziariştilor îți va indica ce cale să urmezi.

Ea făcu o pauză. Brusc, Mikael nu mai putu s-o privească şi îşi aținti ochii în tăblia mesei.

— Însă eu nu sunt jurnalist, încheie ea.

— Ce vrei în schimb? întrebă Dirch Frode.

— Martin şi-a filmat victimele. Vreau să încercați identificarea unui număr cât mai mare dintre aceste femei şi să vă îngrijiți ca familiile lor să primească o despăgubire potrivită. Pe urmă, vreau ca trustul Vanger să facă o donație anuală şi permanentă de două milioane de coroane organizației de ajutorare a femeilor din Suedia.

Un minut, Dirch Frode calculă în minte prețul care va trebui plătit. Apoi, aprobă cu un semn din cap.

— Poți să te împaci cu asta, Mikael? întrebă Lisbeth. Mikael simți cum îl cuprinde deznădejdea. Întreaga lui viață profesională se dedicase dezvăluirii unor fapte pe care alții încercau să le ascundă, şi morala lui îi interzicea să devină părtaş la muşamalizarea celor ce se petrecuseră în subsolul vilei lui Martin Vanger. Scopul meseriei lui era tocmai de a da pe față ceea ce ştia. El nu ezitase să-şi blameze colegii care nu povesteau întregul adevăr. Şi totuşi, iată-l aici, discutând disimularea celei mai macabre afaceri despre care auzise vorbindu-se vreodată. Rămase vreme îndelungată fără să spună o vorbă. Apoi, făcu un semn de încuviințare.

— Atunci, aşa stau lucrurile. Dirch Frode se întoarse spre Mikael:

— În ceea ce priveşte propunerea lui Henrik de despăgubire.

— Poate să se şteargă la fund cu ea, spuse Mikael. Dirch, aş vrea să pleci acum. Înțeleg situația ta, dar în momentul ăsta sunt aşa de furios pe tine, pe Henrik şi pe Harriet, că dacă mai stai, s-ar putea să nu mai rămânem prieteni.

Dirch Frode rămase la masă, fără să schițeze vreun gest de plecare.

— Nu pot să plec încă, spuse el. Nu am terminat. Mai am încă un mesaj de transmis, care, de asemenea, nu-ți va fi pe plac. Henrik insistă să ți-l spun în seara asta. Poți să te duci mâine la spital, să-l jupoi, dacă doreşti.

Mikael ridică încet ochii, fixându-l.

— E cu siguranță cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, spuse Dirch Frode. Dar eu socotesc că numai o totală sinceritate şi toate cărțile puse pe masă pot salva situația în clipa aceasta.

— Cee?

— Când Henrik te-a convins să accepți însărcinarea, la Crăciun, nici el, nici eu nu credeam că va duce la ceva. A fost exact cum a spus el – voia să facă o ultimă încercare. Analizase

atent situația ta, nu în mică măsură datorită raportului pe care domnişoara Salander îl făcuse. El a mizat pe izolarea ta, ți-a oferit o remunerare bună şi a folosit momeala potrivită.

— Wennerström, spuse Mikael. Frode aprobă.

— Ați blufat?

— Nu.

Lisbeth Salander ridică o sprânceană, plină de interes.

— Henrik va îndeplini ce ți-a promis, spuse Dirch Frode. El va accepta un interviu şi va face în public un atac frontal împotriva lui Wennerström. Vei avea toate detaliile mai târziu, dar în mare este vorba despre faptul că Hans-Erik Wennerström, în perioada când a fost asociatul departamentului financiar al concernului Vanger, a utilizat mai multe milioane de coroane ca să facă speculații cu devize. Era cu mult înainte ca afacerile cu valută să devină un adevărat fenomen. El a făcut aceasta fără să ceară aprobarea direcției. Afacerile au mers foarte prost şi brusc el a avut o pierdere de şapte milioane de coroane, pe care a încercat să-o acopere falsificând pe de o parte contabilitatea, pe de alta speculând şi mai tare. A fost prins şi dat afară.

— A avut vreun câştig personal?

— Da, a deturnat aproximativ o jumătate de milion care, în modul cel mai ironic cu putință, a servit la fondarea lui *Wennerström Group.* Avem probe asupra tuturor acestor fapte. Poți să utilizezi această informație cum pofteşti şi Henrik îți va susține public afirmațiile. Dar…

— Bine, dar această informație nu are nici cea mai mică valoare, spuse Mikael, bătând cu pumnul în masă.

Dirch Frode aprobă.

— Asta s-a petrecut acum treizeci de ani, şi capitolul este închis, spuse Mikael.

— Vei avea confirmarea faptului că Wennerström este un escroc.

— Wennerström va fi iritat că această poveste va deveni publică, dar ea îi va face tot atâta rău cât un bob de mazăre tras cu sarbacana. Va ridica din umeri şi va amesteca cărțile, spunând că Henrik Vanger nu este decât un ramolit bătrân care încearcă să purtă mâna pe vreuna din afacerile lui, iar la urmă va afirma că a acționat la ordinele lui Henrik. Chiar dacă nu-şi va proba inocența, va şti să aştearnă destule perdele de fum, ca toată afacerea să provoace o simplă ridicare din umeri. Dirch Frode avea un aer sincer nefericit.

— M-ați tras pe sfoară, spuse în cele din urmă Mikael.

— Mikael… Nu a fost intenția noastră.

— E greşeala mea. Căutam după firul de pai şi ar fi trebuit să înțeleg că nu era decât aşa ceva, râse el scurt. Henrik este un rechin bătrân. Avea un produs de vânzare şi mi-a spus exact ce voiam eu să aud.

Mikael se ridică, ducând-se la chiuvetă. Se întoarse spre Frode, rezumându-şi sentimentele într-un singur cuvânt:

— Dispari.

— Mikael… eu… regret că…

— Dirch. Du-te.

Lisbeth Salander nu ştia dacă trebuia să se apropie de Mikael sau să-l lase în pace. Acesta rezolvă problema, luându-şi haina fără să spună un cuvânt şi trântind uşa în urma lui.

Timp de o oră, ea se învârti în sus şi în jos prin bucătărie. Avea o stare aşa de neplăcută, că se apucă să strângă masa şi spălă vasele – sarcină pe care de obicei o lăsa în grija lui Mikael. De mai multe ori se duse la fereastră, privind afară. Până la urmă, deveni aşa de neliniştită, că-şi puse pe ea geaca de piele şi ieşi să-l caute. Se îndreptă mai întâi spre portul de agrement, unde ferestrele mai erau luminate, dar nu văzu nici urmă de Mikael. O luă pe poteca de lângă apă, pe care obişnuiau să-şi facă plimbările de seară. Casa lui Martin Vanger era întunecată şi avea deja un aer părăsit. Se duse până la stâncile de pe promontoriu, unde stătuse în alte dați cu Mikael, apoi se întoarse acasă. El nu revenise.

Lisbeth a mers atunci la biserică. Nici acolo nu era.

S-a oprit nedecisă un moment, întrebându-se ce să facă.

Apoi, s-a întors la motocicletă, a luat o lanternă din geanta de sub şa şi a pornit-o din nou, de-a lungul apei.

A durat o vreme ca să se strecoare pe drumul pe jumătate invadat de vegetație şi încă şi mai mult timp ca să dea de poteca care ducea la cabana lui Gottfried.

Aceasta apăru brusc în întunericul din spatele copacilor, când se afla chiar lângă ea. Mikael nu se vedea pe verandă, iar uşa era închisă.

Era pe cale să plece înapoi în sat, când se hotărî să urce pe promontoriu. Şi dintr-o dată desluşi în întuneric silueta lui Mikael, pe debarcaderul unde Harriet Vanger îşi înecase tatăl. Văzându-l, scoase un suspin de uşurare.

El o auzise venind şi se întoarse. Lisbeth se aşeză alături, fără să spună nimic. În cele din urmă, el rupse tăcerea:

— Iartă-mă. Am avut nevoie de un moment de singurătate.

— Ştiu.

Aprinse două ţigări, întinzându-i una dintre ele. Mikael o privi. Lisbeth Salander era persoana cea mai asocială pe care o întâlnise vreodată, cea care ignorase de fiecare dată încercările lui de-a vorbi despre chestiuni personale şi care nu acceptase nici cel mai mic gest de simpatie. Ea îi salvase viaţa şi acum ieşise în plină noapte, să-l caute în mijlocul a nicăieri. Îi trecu braţul în jurul umerilor.

— Acum ştiu că am şi eu un preţ de cumpărare. Noi am abandonat toate femeile acelea, spuse el. Ei vor înăbuşi toată povestea. Tot ce se află în subsolul lui Martin va dispărea.

Lisbeth nu răspunse.

— Erika avea dreptate, spuse el. Aş fi putut fi mult mai util dacă m-aş fi dus în Spania, să fac amor cu spanioloaicele timp de o lună, ca să mă întorc după aceea, să mă ocup de Wennerström. Acum, am pierdut luni de zile fără nici un folos.

— Dacă te-ai fi dus în Spania, Martin Vanger ar fi continuat să „activeze” în pivniţă…

Tăcere. Rămaseră acolo o bună bucată de vreme, înainte ca Mikael să se ridice, propunând să se întoarcă acasă.

Mikael a adormit înaintea lui Lisbeth. Ea rămase trează, ascultându-i respiraţia. Aşteptă un moment, apoi se duse în bucătărie să-şi facă o cafea, se aşeză în bezna pe bancă şi fumă mai multe ţigări, reflectând intens. Pentru ea, fusese evident că Vanger şi Frode aveau să-l tragă pe sfoară. Era în natura lor! Dar asta era problema lui Mikael, nu a ei. Sau nu era aşa?

La urmă, se decise. Stinse mucul în scrumieră şi merse la Mikael, aprinse lampa şi începu să-l scuture, până ce-l trezi. Era două jumătate noaptea.

— Cee?

— Am o întrebare. Scoală-te.

Mikael se ridică în capul oaselor şi o privi, încă adormit.

— Când ai fost inculpat, de ce nu te-ai apărat? Mikael scutură capul, apoi îi întâlni privirea. Îşi aruncă ochii pe ceas.

— E o poveste lungă, Lisbeth.

— Spune-o. Am timp.

El rămase tăcut o vreme, gândind la ce să spună. Se decise să spună adevărul.

— Nu aveam cum să mă apăr. Conţinutul articolului era fals.

— Când am intrat în computerul tău şi am citit e-mailurile cu Erika Berger, se aflau acolo o grămadă de referiri la afacerea Wennerström, dar voi discutaţi tot timpul detalii practice despre proces şi nimic despre ce s-a întâmplat cu adevărat. Spune-mi ce n-a mers.

— Lisbeth, nu pot să destăinuiesc adevărata istorie. Am fost total tras în piept. Erika şi eu, noi suntem întru totul de acord că ar dăuna şi mai mult credibilităţii noastre dacă am încerca să povestim ce s-a întâmplat în realitate.

— Auzi tu, *Kalle* Blomkvist, ieri seară îmi ţineai ditamai predica despre prietenie şi încredere şi tot restul. N-am de gând să-ţi pun istoria pe Internet.

Mikael a mai protestat de câteva ori. El i-a amintit lui Lisbeth că era în toiul nopţii şi a pretins chiar că nu avea forţă destulă ca să gândească la toată povestea aceea. Ea a rămas acolo plină de încăpăţânare, până ce el s-a predat. Mikael s-a dus la toaletă, s-a spălat pe faţă şi a pus de cafea. Apoi, a venit înapoi în pat şi i-a povestit cum vechiul lui coleg de şcoală Robert Lindberg îi stârnise curiozitatea, într-o şalupă galbenă de marca Mälar-30, la cheiul vizitatorilor din Arholma, în urmă cu doi ani.

— Vrei să spui că prietenul tău te-a minţit?

— Nu, deloc. El a povestit exact ce ştia şi eu am putut verifica fiecare cuvânt în documentele de la revizia făcută la SIB. Am mers chiar şi în Polonia, să fotografiez hangarul de tablă în care „marea” întreprindere Minos fusese instalată. Am intervievat mai multe persoane care fuseseră angajate de firmă. Toţi au spus exact aceleaşi lucruri.

— Nu te înţeleg.

Mikael suspină. Mai dură un timp, până ce începu să vorbească din nou:

— Aveam un *story* al naibii de bun. Nu mă confruntasem încă direct cu Wennerström în persoană, dar istoria era beton armat şi, dacă aş fi publicat-o imediat, l-aş fi destabilizat cu totul pe tip. Poate că nu s-ar fi ajuns până la o acuzaţie de escrocherie – afacerea fusese deja aprobată de comisia de revizie –, dar i-aş fi distrus reputaţia.

— Şi ce n-a mers?

— Undeva, pe drum, cineva s-a prins cu ce mă ocupam şi Wennerström a aflat despre existenţa mea. Şi, deodată au început să se petreacă o mulţime de chestii bizare. Mai întâi, am

primit amenințări: telefoane anonime, date din cabine cu card, imposibil de detectat. Erika, de asemenea, a primit telefoane de amenințări. Porcăriile obişnuite, de genul „dacă nu te potoleşti, o să-ți prindem în cuie țâțele pe uşa unui şopron”, şi aşa mai departe. Evident, a fost teribil de iritată.

Luă o țigară de la Lisbeth.

— Apoi s-a întâmplat ceva foarte dezagreabil. Într-o noapte târziu, părăsind redacția, am fost atacat de doi tipi care s-au aruncat asupra mea şi mi-au administrat un toc de bătaie. M-au luat pe neaşteptate şi m-au bătut până ce mi-am pierdut cunoştința. N-am putut să-i identific, dar unul dintre ei semăna cu un biker[1] bătrân.

— OK.

— Toată această manifestare de interes nu a făcut decât ca Erika să se înfurie şi eu să mă încăpățânez. Am întărit securitatea la *Millennium.* Singura problemă era că tracasările erau disproporționate, în raport cu conținutul istoriei noastre. Nu înțelegeam de ce se întâmplau toate acestea.

— Dar istoria pe care ai publicat-o tu era cu totul diferită.

— Exact. Dintr-o dată, am descoperit o nouă spărtură.

Am făcut contact cu o sursă, un *Deep Throat* din anturajul lui Wennerström. Această sursă era literalmente moartă de frică şi noi n-am putut întâlni omul decât în camere de hotel anonime. El ne-a povestit că banii de la afacerea Minos fuseseră folosiți în cumpărarea de arme destinate războiului din Iugoslavia. Wennerström făcuse afaceri cu ustaşii. Şi, în plus, tipul ne-a transmis copii după documente scrise, pentru a-şi confirma spusele.

— Şi voi l-ați crezut?

— Era foarte abil. Ne-a furnizat suficiente informații, care să ne conducă la o altă sursă, care putea să confirme povestirea lui. Am primit chiar şi o fotografie, reprezentându-l pe cel mai apropiat colaborator al lui Wennerström, dând mâna cu cumpărătorul. Era un material trăsnet, bine detaliat şi totul părea că se putea dovedi. Am publicat.

— Şi totul era făcătură.

— Era o farsă de la cap la coadă, încuviință Mikael. Documentele erau falsuri abil făcute. Avocatul lui Wennerström a putut chiar dovedi că fotografia subalternului şi a şefului ustaşilor era un montaj – colajul a două fotografii diferite, făcut cu ajutorul programului *Photoshop.*

— Fascinant, spuse Lisbeth cu luciditate, dând din cap gânditoare.

— Nu-i aşa? După aceea, a fost uşor să vedem cum fuseserăm manipulați. Istoria originală i-ar fi dăunat lui Wennerström. Acum, ea se pierdea într-o mare de falsuri – cea mai teribilă înscenare pe care am văzut-o în viața mea. Publicasem un material care-i permitea lui Wennerström să adune puncte cu grămada şi să-şi probeze inocența. Şi totul fusese făcut cu o îndemânare diabolică.

— Nu vă puteați retrage, povestind adevărul. Nu aveați nici o dovadă că Wennerström pusese la cale falsul.

— Mai rău decât atât. Dacă am fi încercat să povestim adevărul şi am fi fost destul de tâmpiți ca să-l acuzăm pe Wennerström că se afla în spatele afacerii, pur şi simplu nimeni nu ne-ar fi crezut. Ar fi arătat ca o încercare disperată de a da vina pe un industriaş nevinovat. Am fi apărut ca obsedați de comploturi şi cu totul nebuni.

— Înțeleg.

— Wennerström era dublu gardat. Dacă falsificarea devenea cunoscută, el ar fi putut pretinde că era unul dintre duşmanii lui care voiau să-l târască în noroi. Iar noi, cei de la *Millennium,* ne-am fi pierdut din nou orice credibilitate, pentru că înghițisem toate informațiile care se dovediseră false.

— Atunci, ai ales să nu te aperi şi să mergi la puşcărie.

— Meritam pedeapsa, spuse Mikael cu amărăciune în glas. Mă făcusem vinovat de defăimare. Acum, ştii. Pot să mă duc la culcare?

Mikael stinse lampa şi închise ochii. Lisbeth se culcă alături. O vreme, rămase tăcută.

— Wennerström este un gangster.

— Ştiu.

— Nu, vreau să spun că *eu ştiu* că el este gangster. Lucrează cu toți, de la mafia rusească până la cartelurile de droguri columbiene.

— Ce vrei să spui?

— Când i-am dat lui Frode raportul, el mi-a dat o însărcinare extra. M-a rugat să încerc să aflu ce se întâmplase de fapt la proces. Tocmai începusem, când m-a sunat Armanski şi a anulat treaba.

---

[1] Biker (engl.): folosit argotic – motociclist de tiul celor din Dark Angels.

— Aşa.
— Presupun că nu mai avea nevoie de anchetă, din moment ce tu ai acceptat misiunea lui Henrik Vanger. Nu-l mai interesa.
— Şi?
— Ei bine, mie nu-mi place să las treburile neterminate. Aveam câteva săptămâni… să spunem, libere, în primăvara asta, într-un moment când Armanski nu avea treabă pentru mine şi, de amuzament, am început să cotrobăi în afacerea Wennerström.
Mikael se ridică, aprinse lampa şi o privi pe Lisbeth Salander. Privirea lui se încrucişa cu ochii ei mari. Ea avea de fapt un aer plin de vinovăție.
— Ai găsit ceva?
— Am tot hard discul lui în computerul meu. Dacă vrei, poți avea câte dovezi vrei, că este un adevărat gangster.

28
Marți 29 iulie – vineri 24 octombrie

De trei zile, Mikael Blomkvist stătea aplecat peste copiile fişierelor din computerul ei. Problema era că detaliile se schimbau tot timpul. O afacere cu opțiuni la Londra. Alta cu devize, la Paris, printr-un reprezentant. O societate-cutie de scrisori în Gibraltar. Un cont la Chase Manhattan Bank, la New York, brusc multiplicat cu doi.

Apoi, era plin de semne de întrebare consternante: o societate comercială cu 200 000 de coroane, cu un cont neatins, înregistrat cu cinci ani în urmă la Santiago de Chile – una dintre cele aproape treizeci de firme asemănătoare, aflate în 12 țări deosebite – şi nici urmă de informații despre activitatea lor practică. Firme care aşteptau? *Ce anume?* Erau fațade pentru alte activități? Computerul nu dădea răspunsul, care se afla doar în mintea lui Wennerström şi care poate că era foarte clar pentru el, şi de aceea niciodată nu fusese formulat în vreun document electronic.

Salander era convinsă că cea mai mare parte dintre aceste întrebări nu vor căpăta niciodată răspunsul. Ei puteau vedea mesajul, dar fără cod nu vor putea niciodată interpreta sensul. Imperiul lui Wennerström era ca o ceapă de pe care poți scoate strat după strat; un labirint de societăți care erau una proprietatea alteia. Companii, conturi, fonduri, valori. Ei puteau constata că nimeni – poate nici Wennerström însuşi – nu putea avea o privire de ansamblu. Imperiul lui Wennerström avea o viață proprie.

Exista o structură, sau cel puțin o sugestie de structură. Un labirint de societăți interdependente. Imperiul lui Wennerström era evaluat la o sumă care avea variații incredibile, între 100 şi 400 de miliarde de coroane, depinzând de persoana pe care o întrebai, şi cum se făcea calculul. Dar, dacă întreprinderile îşi stăpâneau una venitul celeilalte –, care era atunci valoarea reală a acestor întreprinderi?

Când Lisbeth Salander îi puse întrebarea, Mikael Blomkvist o privi cu o expresie chinuită:

— Ăsta-i ezoterism curat, îi răspunse el, întorcându-se la sortarea soldurilor creditoare de bancă.

Părăsiseră în grabă insula Hedeby, în dimineața când Lisbeth lansase bomba, care în prezent înghițea tot timpul în care Mikael stătea treaz. Merseseră direct acasă la Lisbeth şi petrecuseră două zile şi două nopți în fața computerului, în vreme ce ea îl ghida prin universul lui Wennerström. El avea multe întrebări. Una dintre ele era provocată de simpla lui curiozitate:

— Lisbeth, cum poți tu practic să-i dirijezi computerul?

— E o mică invenție pe care a făcut-o colegul meu, *Plague.* Wennerström are un laptop IBM pe care lucrează, atât acasă, cât şi la birou. Asta înseamnă că toată informația se află pe un singur hard disc. El are cablu în imobilul în care locuieşte. Plague a descoperit un fel de manşon, care se prinde direct în jurul cablului şi pe care eu îl testez în prezent la computerul lui Wennerström; tot ce vede acesta este înregistrat şi de manşon, care trimite informația mai departe, la un server aflat undeva.

— Nu are nici o protecție? Lisbeth zâmbi:

— Ba da, sigur că are protecție. Dar poanta este că manşonul însuşi funcționează ca un perete de protecție. Îți ia vreme să piratezi un computer în felul acesta. Să spunem că Wennerström a primit un e-mail; el merge mai întâi la manşonul lui *Plague* şi poate fi citit de noi, înainte chiar de a fi traversat protecția lui. Dar şmecheria cea mai mare este că e-mailul este rescris, şi că i se injectează câțiva biți dintr-un cod-sursă. Operația se repetă de fiecare dată când Wennerström aduce-ceva pe computer. Asta merge şi mai bine cu imaginile. El navighează enorm pe Internet. De fiecare dată când aduce o fotografie porno sau deschide un site nou, noi mai adăugăm câteva linii din codul nostru. După o vreme, câteva ore sau zile, depinzând de cât de mult foloseşte computerul, Wennerström a adus acasă un program întreg, de aproximativ trei megabiți, în care fiecare bucată s-a adăugat celorlalte.

— Şi?

— Când ultimele bucăți au ajuns, programul s-a integrat programului său de căutare pe Internet. El are impresia că are probleme computerul, şi este obligat să-l repornească. În vreme ce-l reporneşte, se încarcă un program cu totul nou. El foloseşte *Microsoft Explorer.* Data viitoare când porneşte *Explorerul,* de fapt porneşte un cu totul alt program, care se află invizibil în laptopul lui şi care arată şi funcționează ca *Explorer,* dar care mai face şi o grămadă de alte lucruri. În primul rând, acesta preia controlul asupra protecției lui şi are grijă ca totul să pară că funcționează cum trebuie. Apoi, el începe să scaneze din computer şi trimite bucăți de informație, de fiecare dată când Wennerström clichează pe maus sau navighează. După o

vreme, iarăşi depinzând de cât de mult a fost acesta pe Internet, noi am acumulat o oglindă completă a conținutului hard-discului, undeva, pe un server. Atunci a venit momentul pentru HT.

— HT, ce-i asta?

— *Sorry. Plague* îl numeşte HT. *Hostile Takeover.*

— Aha!

— Toată şmecheria este ce se întâmplă pe urmă. Când structura este gata, Wennerström are de fapt două hard-discuri complete, unul, în computerul lui şi altul, pe serverul nostru. Data următoare când demarează computerul, el demarează în realitate *computerul-oglindă.* El nu mai lucrează pe propriul lui computer, ci pe serverul nostru. Computerul lui este un pic mai lent, dar asta este abia perceptibil. Şi, când eu mă cuplez la server, pot să-i piratez computerul în timp real. De fiecare dată când Wennerström apasă pe o tastă de pe computerul lui, eu o văd pe ecranul computerului meu.

— Presupun că amicul tău este de asemenea hacker.

— El a organizat ascultarea telefonului la Londra. El este un incompetent social jegos şi nu întâlneşte niciodată oameni, dar pe Internet a devenit o legendă.

— De acord, spuse Mikael, adresându-i un surâs resemnat. Întrebarea numărul 2: de ce n-ai vorbit mai înainte despre Wennerström?

— Nu m-ai întrebat niciodată.

— Şi dacă aş fi continuat să nu te întreb – să presupunem că nu te-aş fi întâlnit niciodată –, atunci tu ai fi păstrat pentru tine cunoştințele despre faptul că Wennerström este un gangster, în vreme ce *Millennium* dă faliment?

— Nimeni nu-mi ceruse să-l demasc pe Wennerström, spuse Lisbeth pe un ton pedant.

— Dar dacă ți-ar fi cerut?

— Dar ți-am povestit doar! răspunse ea, în defensivă. Mikael renunța la subiect.

Mikael era complet absorbit de cele ce se aflau în computerul lui Wennerström. Lisbeth copiase conținutul hard discului lui Wennerström – ceva mai mult de cinci gigabytes – pe vreo zece CD-uri, şi avea impresia că, mai mult sau mai puțin, se mutase în apartamentul lui Mikael. Aştepta răbdătoare şi răspundea întrebărilor pe care acesta i le punea tot timpul.

— Nu înțeleg cum poate fi aşa de al dracului de idiot, ca să-şi păstreze toate datele privind afacerile lui murdare pe un hard disc, spuse Mikael. Dacă ajunge cândva la poliție…

— Oamenii nu sunt raționali. Aş zice că el nici nu-şi poate imagina că poliția ar putea avea vreodată ideea să-i confişte computerul.

— Se află deasupra oricăror bănuieli! Sunt de acord cu tine că e un nemernic arogant, dar trebuie să fie înconjurat de consultanți experți în securitate, care-i spun cum să-şi folosească computerul. Există aici material care provine din anul 1993!

— Computerul este destul de nou. A fost fabricat acum un an, dar Wennerström pare să fi transferat toată vechea corespondență şi celelalte de genul ăsta pe hard disc, în loc să le salveze pe CD-uri. El foloseşte în orice caz programe de criptare.

— Precauție total inutilă, dacă tu te afli în computerul lui şi citeşti parolele de fiecare dată când le scrie.

Erau de patru zile înapoi, la Stockholm, când Christer Malm a telefonat pe mobilul lui Mikael, trezindu-l la trei dimineața.

— Henry Cortez a fost aseară cu o prietenă la restaurant.

— Aha, spuse Mikael, amețit de somn.

— Pe drum spre casă au nimerit la un bar de la Stația Centrală.

— Nu-i cel mai bun loc ca s-o cucerească.

— Ascultă-mă. Janne Dahlman are concediu. Henry l-a văzut la o masă cu un alt bărbat.

— Şi?

— Henry îl cunoaşte pe numele cu care îşi semnează articolele: Krister Söder.

— Numele mi se pare cunoscut, dar…

— Lucrează la *FinansMagasinet Monopol,* care aparține grupului Wennerström, continuă Malm.

Mikael se ridică în capul oaselor.

— Mai eşti acolo?

— Da, sunt. Asta nu înseamnă neapărat ceva. Söder este un simplu ziarist, poate fi un vechi amic al lui Dahlman.

— Bine, sunt paranoic. Acum trei luni, *Millennium* a cumpărat un reportaj de la un *free-lancer.* Cu o săptămână înainte să-l publicăm, Söder a publicat un articol de demascare aproape identic. Era acelaşi *story,* despre un fabricant de telefoane portabile, care înăbuşise un raport ce-l acuza că folosea o componentă care putea provoca scurtcircuite.

— Aud ce spui. Dar asemenea lucruri se mai întâmplă. Ai vorbit cu Erika?

— Nu, ea e tot plecată, nu se întoarce decât săptămâna viitoare.
— Nu face nimic. Te sun mai târziu, spuse Mikael închizând telefonul.
— Probleme? întrebă Lisbeth Salander.
— *Millennium,* răspunse Mikael. Trebuie să ies, să dau o tură. Ai poftă să vii şi tu?

Redacția era pustie la ora aceea, aproape patru dimineața. Lui Lisbeth Salander i-au trebuit cam trei minute ca să descopere codul de acces la computerul lui Janne Dahlman şi încă două minute să transfere conținutul pe iBook-ul lui Mikael.

Cea mai mare parte dintre e-mailuri se aflau pe laptopul personal al lui Janne Dahlgren, la care ei nu aveau acces. Dar computerul de la *Millennium* i-a permis lui Lisbeth Salander să descopere că, în afară de adresa <www.millennium.se>, Dahlman avea o adresă hotmail personală. I-a trebuit şase minute să spargă codul şi să-i preia toată corespondența din ultimul an. Alte cinci minute, şi Mikael avea probe că Janne Dahlman lăsase să transpire informații despre situația revistei *Millennium* şi îl ținuse pe redactorul de la *FinansMagasinet Monopol* la curent cu reportajele pe care Erika Berger le planificase pentru numărul următor. Spionajul dura cel puțin din toamna trecută.

Au oprit computerele şi s-au reîntors în apartamentul lui Mikael, ca să doarmă câteva ore. Mikael i-a telefonat lui Christer Malm în jurul orei 10.
— Am probe că Dahlman lucrează pentru Wennerström.
— Eram sigur. OK, îl dau afară pe mizerabilul ăsta chiar azi.
— N-o face. Nu face absolut nimic.
— Nimic?
— Christer, ai încredere în mine. Până când are concediu Dahlman?
— Revine luni.
— Câte persoane sunt astăzi la redacție?
— Păi, e aproape gol.
— Poți anunța o şedință la ora 14? Nu le spune subiectul. Am să vin şi eu.

Şase persoane erau aşezate în jurul mesei de conferințe, în fața lui Mikael. Christer Malm părea obosit. Henry Cortez avea aerul unui proaspăt îndrăgostit, aşa cum doar un tânăr de douăzeci şi patru de ani poate să aibă. Monika Nilssen părea plină de aşteptări; Christer Malm nu spusese un cuvânt despre ce avea să se vorbească la şedință, dar ea era acolo de destul de multă vreme ca să ştie că se petrecea ceva neobişnuit şi acum era iritată că fusese ținută în afara evenimentelor. Singura care părea ca de obicei era Ingela Oskarsson, care lucra două zile pe săptămână, ocupându-se cu problemele de administrație şi cu registrele de abonați şi care, de doi ani de zile, de când devenise mamă, avea încontinuu un aer hăituit Cealaltă angajată cu jumătate de normă era ziarista *free-lancer* Lotta Karim, care avea un contract asemănător cu cel al lui Henry Cortez şi care tocmai revenise la lucru după concediu. Christer mai reuşise să-l aducă din concediu şi pe Sonny Magnusson.

Mikael a început prin a-i saluta pe toți şi a le cere iertare că se ținuse aşa de departe anul acela.
— Despre ceea ce vom discuta astăzi n-am reuşit nici eu, nici Christer, s-o informăm pe Erika, dar pot să vă asigur că în acest caz eu vorbesc şi în numele ei. Astăzi vom decide viitorul revistei *Millennium.*

Făcu o pauză, lăsând cuvintele să-şi producă efectul. Nimeni nu a pus vreo întrebare.
— Anul care a trecut a fost greu. Sunt uimit că nici unul dintre voi nu a preferat să-şi caute un loc în altă parte. Trebuie să presupun că ori sunteți nebuni de legat, ori excepțional de loiali şi că vă place să lucrați anume la acest ziar. De aceea, am de gând să pun câteva cărți pe masă şi să vă rog să vă aduceți o ultimă contribuție.
— Ultima contribuție… se miră Monika Nilsson. Asta sună ca şi cum ai vrea să desființezi ziarul?!
— Exact, răspunse Mikael. După vacanță, Erika ne va aduna pe toți la o foarte tristă şedință de redacție, cu decizia că *Millennium* îşi va înceta apariția la Crăciun şi că toți vor fi concediați.

De data aceasta, o anume nelinişte începu să se răspândească printre cei adunați. Chiar şi Christer Malm avu pentru o clipă impresia că Mikael vorbea serios. Apoi, îi observă zâmbetul satisfăcut.
— Ceea ce va trebui să faceți în cursul toamnei este un joc dublu. Trebuie să vă spun că iubitul nostru secretar de redacție Janne Dahlman mai scoate un ban în plus ca informator al lui Hans-Erik Wennerström. Prin urmare, duşmanul a fost tot timpul informat despre ceea ce se întâmpla la redacție şi aceasta lămureşte o serie de neajunsuri în care am nimerit în ultimul an.

Nu în ultimul rând tu, Sonny, atunci când un număr de firme care făceau reclamă în paginile noastre şi care ne păreau pozitive s-au retras brusc.

— La dracu, nu mă miră deloc, exclamă Monika Nilsson.

Janne Dahlman nu fusese niciodată prea simpatizat la redacţie şi destăinuirea părea să nu fie un şoc pentru nimeni. Mikael întrerupse rumoarea produsă:

— Motivul pentru care vă spun acestea este că am totală încredere în voi. Am lucrat cu voi ani de zile şi ştiu că aveţi capul bine plasat pe umeri; de aceea, ştiu că veţi juca împreună în ceea ce se va întâmpla în toamna aceasta. Este de o importanţă capitală ca Wennerström să fie făcut să creadă că *Millennium* e pe cale să se prăbuşească. Şi treaba voastră aceasta este: să-l faceţi să creadă.

— De fapt, cum stăm? întrebă Henry Cortez.

— Situaţia este aşa. Ştiu că a fost greu pentru toţi, şi încă n-am ajuns la mal. În mod raţional, *Millennium* ar fi trebuit să fie pe drumul spre mormânt. Vă dau cuvântul meu că nu va fi aşa. Acum, *Millennium* este mai puternic decât era cu un an în urmă. După ce se termină această întâlnire, eu voi dispărea din nou vreo două luni. Spre sfârşitul lui octombrie, voi fi înapoi. Atunci îi vom tăia aripile lui Hans-Erik Wennerström.

— Cum? întrebă Henry Cortez.

— *Sorry.* Nu am intenţia să vă pun la curent. Voi scrie un nou articol despre Wennerström De data aceasta, vom face lucrurile cum trebuie. Apoi, vom începe să pregătim revelionul aici, la revistă. Mă gândesc la un meniu cu Wennerström prăjit, la felul întâi, şi alţi critici, la desert.

Dintr-o dată, atmosfera deveni foarte destinsă. Mikael se întreba cum s-ar fi simţit dacă s-ar fi aflat la masa de conferinţe şi s-ar fi ascultat pe sine însuşi? Sceptic?

Probabil. Dar se părea că încă mai avea capital de încredere în rândurile micii trupe de angajaţi ai revistei. Ridică din nou mâna.

— Ca să reuşim, este foarte important ca Wennerström să creadă că *Millennium* e pe cale să se prăbuşească. Nu vreau să inventeze cine ştie ce campanie de apărare sau să ascundă probe în ultimul moment. De aceea, trebuie să punem la punct un scenariu după care veţi lucra la toamnă.

În primul rând, este important ca nimic din ceea ce am discutat astăzi să nu fie pus pe hârtie sau discutat prin e-mail, ori cu cineva din afara acestei încăperi. Nu ştim în ce măsură cotrobăie Dahlman prin computerele noastre şi eu tocmai am aflat că e destul de uşor să citeşti corespondenţa colegilor de muncă. Prin urmare – acestea le vom face doar oral. Dacă în săptămânile viitoare simţiţi nevoia să discutaţi cu cineva, adresaţi-vă lui Christer şi întâlniţi-vă acasă la el. Extrem de discret.

Mikael scrise pe o tablă albă: *nici un e-mail.*

— În al doilea rând, trebuie să vă certaţi. Vreau să începeţi prin a mă bârfi pe mine, ori de câte ori Janne Dahlman se află în apropiere. Nu exageraţi. Lăsaţi doar liberă partea câinoasă din ego-ul vostru.

Scrise pe tablă: *câinoşenie.*

— În al treilea rând: Când Erika vine acasă, tu, Christer, o vei informa despre ce s-a pus la cale. Ea va trebui să-l facă pe Dahlman să creadă că acordul nostru cu concernul Vanger – care pentru moment ne ţine pe linia de plutire – s-a întrerupt, din cauză că Henrik Vanger este grav bolnav, iar Martin Vanger a murit în accident de maşină.

Scrise cuvântul: *dezinformare.*

— Trebuie să înţelegem că acest contract continuă să fie solid, nu-i aşa? întrebă Monika Nilsson.

— Crede-mă, spuse Mikael pe un ton amar. Grupul Vanger va merge foarte departe, ca să fie sigur că *Millennium* supravieţuieşte. Peste câteva săptămâni, să spunem, la sfârşitul lui august, Erika vă va chema la o adunare şi vă va da preavize. Este important să înţelegeţi cu toţii că este doar o farsă şi că singurul care va dispărea de aici va fi Janne Dahlman. Dar va trebui să faceţi jocul complet. Începeţi să spuneţi că umblaţi după altă slujbă şi vorbiţi despre ce referinţă mizerabilă va fi numele revistei în CV-ul vostru.

— Şi crezi că această comedie va salva *Millennium?* întrebă Sonny Magnusson.

— Sunt sigur. Sonny, vreau să plăsmuieşti un raport lunar fictiv, care să arate că tendinţa de urcare a numărului de reclame din ultimele luni s-a răsturnat din nou şi că numărul de abonaţi scade, de asemenea.

— Pare nostim, spuse Monika. Vom păstra toate acestea intern, la redacţie, sau le lăsăm să transpire şi în afară?

— Voi le veţi păstra intern. Dacă istoria apare altundeva, ştim cine a plasat-o. Dacă ne întreabă cineva, peste câteva luni, atunci vom putea răspunde „cum, ai ascultat la zvonuri?” şi că niciodată nu a fost vorba ca *Millennium* să înceteze. Cel mai bun lucru care s-ar putea întâmpla ar fi ca Dahlman să iasă să anunţe presa. Atunci, el va fi cel care va fi tratat de idiot

după aceea. Dacă puteți să-i dați vreo informație asupra unei poveşti credibile, dar total idioate, vă rog s-o faceți, aveți mână liberă!

Au petrecut următoarele trei ore ca să pună la punct un scenariu şi să-şi împartă între ei rolurile.

După întâlnire, Mikael s-a dus să bea o cafea cu Christer la cafeneaua *Java,* pe „cocoaşa"[1] de pe Hornsgatan.

— Christer, este foarte important ca tu s-o culegi pe Erika de la aeroport, s-o pui la curent cu situația. Trebuie s-o convingi să joace în jocul acesta. Aşa cum o cunosc, o să vrea să se năpustească imediat pe Dahlman – nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Nu vreau ca Wennerström să afle despre afacere şi să aibă timp să distrugă probe.

— De acord.

— Şi ai grijă ca Erika să se țină departe de e-mail, până ce-şi instalează programul de criptare PGP şi învață să-l folosească. Cu ajutorul lui Dahlman, Wennerström poate cu cea mai mare probabilitate să citească tot ce ne scriem unii altora. Eu vreau ca tu şi ceilalți de la redacție să vă instalați PGP. Fă-o natural. O să primeşti numele unui consultant pe care îl vei contacta şi care va avea grijă de toate computerele de la redacție. Lasă-l să instaleze programul, ca pe ceva ce face parte din însărcinarea lui.

— Am să fac cât voi putea mai bine. Dar, Mikael, despre ce este vorba?

— Wennerström. Am de gând să-l bat în cuie pe uşa unui grajd.

— Cum?

— Iartă-mă, deocamdată este secretul meu. Pot doar să-ți spun că am material care va face ca prima noastră dezvăluire să pară o simplă distracție de familie.

Christer Malm avea un aer stingherit:

— Eu totdeauna am avut încredere în tine, Mikael. Înseamnă aceasta că tu nu ai încredere în mine?

Mikael începu să râdă:

— Nu. Dar, chiar în momentul de față eu mă ocup cu activități ilegale de mare anvergură, care-mi pot aduce doi ani de puşcărie. Ca să spun aşa, formele de *research* pe care le utilizez sunt un pic îndoielnice… Joc acum cu mijloace cam la fel de elegante ca Wennerström. Nu vreau ca tu şi Erika sau altcineva de la *Millennium* să fiți amestecați în vreun fel.

— Ai un talent să mă sperii…

— Ia-o încet. Şi, poți să-i comunici lui Erika că acest *story* va fi ceva mare. Foarte mare.

— Erika o să vrea să ştie despre ce este vorba… Mikael reflectă o clipă, apoi zâmbi:

— Transmite-i că astă primăvară, când a semnat în spatele meu contractul cu Henrik Vanger, m-a făcut să înțeleg foarte clar că de acum nu mai sunt decât un *free-lancer* şi muritor de rând, care nu se mai află în consiliul de conducere şi nu mai are nici o influență în politica urmată de *Millennium.* De bună seamă, asta înseamnă şi că nu mai am obligația s-o informez. Dar, îi promit că, dacă se poartă cum se cuvine, o s-o las să citească prima.

Christer Malm începu să râdă în hohote:

— Va fi furioasă, constată el vesel.

Mikael ştia că nu a fost cu totul sincer față de Christer Malm. Cel mai natural lucru ar fi fost să ia imediat contact cu Erika şi s-o pună la curent cu informația pe care o avea. Dar nu voia să-i vorbească. De vreo zece ori avusese telefonul în mână, formându-i numărul. De fiecare dată renunțase.

Ştia unde era problema. Nu putea s-o privească în ochi.

Participarea lui la muşamalizarea afacerii din Hedestad era impardonabilă din punct de vedere jurnalistic. Nu avea nici o idee cum ar fi putut să-i explice, fără să mintă – ori, dacă era ceva ce nu avea de gând să facă vreodată era s-o mintă pe Erika Berger.

Şi, mai ales, nu avea curajul să înfrunte această problemă, în vreme ce se pregătea să-l atace pe Wennerström. În consecință, amână întâlnirea, închise telefonul mobil şi nu-i vorbi. Ştia că era doar un răgaz de scurtă durată.

Imediat după şedința de redacție, Mikael s-a mutat la cabana lui de la Sandhamn, unde nu mai fusese de peste un an. În bagaj avea două cartoane cu fişiere printate şi CD-urile pe care i le dăduse Lisbeth Salander. A făcut provizii de mâncare, s-a închis în casă, a deschis iBook-ul şi a început să scrie. În fiecare zi făcea o scurtă plimbare, cumpăra ziarele şi făcea cumpărături. În port se mai aflau încă multe vase cu pânze şi tinerii care împrumutaseră barca tatălui se

---

[1] Este vorba de o parte mai ridicată de pe strada Hornsgatan, asupra nivelării căreia au fost multe discuţii; în cele din urmă, ea a fost păstrată ca atare şi acolo se află multe săli de expoziţie şi magazine de antichităţi.

îmbătau ca de obicei la barul scufundătorilor, până ce nu mai ştiau de ei. Mikael abia de observa ce se petrecea în jur. Practic, stătea în fața computerului din momentul în care deschidea ochii până când cădea frânt de osteneală seara.

Poştă electronică criptată de la director de revistă <erika.berger@millennium.se> la girant responsabil şi redactor-şef în concediu fără plată <mikael.blomkvist@millennium.se>:

Mikael. Trebuie să ştiu ce se întâmplă. Dumnezeule, revin din concediu şi cad în plin haos. Vestea despre Janne Dahlman şi jocul dublu pe care l-ai imaginat. Martin Vanger e mort. Harriet Vanger trăieşte. Ce se întâmplă în Hedeby? Unde eşti tu? Există vreun *story?* De ce nu răspunzi la mobil?

P.S. Am înțeles înțepătura pe care Christer mi-a transmis-o plin de plăcere. O s-o plăteşti. Eşti supărat pe mine de-adevăratelea?

De la <mikael.blomkvist@millennium.se>
La <erika.berger@millennium.se>:

Hej, Ricky. Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu sunt supărat. Iartă-mă că n-am reuşit să te țin la curent, dar ultimele luni din viața mea au fost ca un montagne-russe. Am să-ți povestesc când ne vedem, dar nu prin e-mail. Acum sunt în Sandhamn. Există un *story,* dar nu Harriet Vanger este subiectul. Voi rămâne blocat aici o vreme. Apoi, se va termina. Ai încredere în mine. Te pup, M.

De la <erika.berger@millennium.se>
La <mikael.blomkvist@millennium.se>:

La Sandhamn? Vin imediat.

De la <mikael.blomkvist@millennium.se>
La <erika.berger@millennium.se>:

Nu chiar acum. Aşteaptă vreo două săptămâni, cel puțin până ce pun ordine în text. De altfel, aştept altă vizită.

De la <erika.berger@millennium.se>
La <mikael.blomkvist@millennium.se>:

Atunci mă țin, natural, deoparte. Dar trebuie să ştiu ce se întâmplă. Henrik Vanger a devenit director din nou şi nu-mi răspunde când îl sun. În cazul în care contractul cu Vanger s-a rupt, trebuie să aflu şi eu. Pentru moment, nu am habar ce să fac. Trebuie să ştiu dacă revista supraviețuieşte, sau nu. Ricky.

P.S. Cine este ea?

De la <mikael.blomkvist@millennium.se>
La <erika.berger@millennium.se>:

În primul rând: poți fi convinsă că Henrik nu se va retrage. Dar a avut un grav atac de inimă şi lucrează doar un scurt moment în fiecare zi şi pot să cred că haosul după moartea lui Martin şi reînvierea Harrietei îi iau toate puterile.

În al doilea rând: *Millennium* va supraviețui. Eu trudesc din greu la cel mai important reportaj din viața noastră şi, când îl vom publica, îl vom da la fund pe Wennerström pentru vecie.

În al treilea rând: viața mea este pentru moment cu susul în jos, dar tu, eu şi *Millennium* – nimic nu s-a schimbat. Ai încredere în mine. Te pup. Mikael.

PS. Am să vă fac cunoştință la prima ocazie. O să te uluiască.

Când Lisbeth Salander a sosit la Sandhamn, l-a găsit pe Mikael neras şi cu ochii roşii; acesta a îmbrățişat-o scurt şi a rugat-o să pună de cafea, în timp ce el avea să termine un text.

Lisbeth s-a uitat prin cabană şi a constatat aproape imediat că se simțea bine acolo. Casa era construită direct pe un ponton, cu apa la doi metri de uşă.

Avea doar şase pe cinci metri, dar tavanul era aşa de înalt, că un loc de pat avusese loc la capătul unei scări în spirală. Ea putea sta în picioare – Mikael era silit să se aplece câțiva centimetri. Lisbeth a inspectat patul şi a constatat că era destul de lat ca să încapă amândoi.

Cabana avea o fereastră mare spre apă, chiar lângă uşa de intrare. Acolo se afla masa de bucătărie, care îndeplinea şi rolul de birou. Pe peretele de lângă masă se afla un raft cu un CD-player, o mulțime de albume cu Elvis Presley şi câteva de hard-rock, două genuri care nu intrau în topul priorităților ei.

Într-un colț se afla o sobă cu lemne. În rest, mobilierul consta doar dintr-un dulap mare fixat de perete pentru haine şi lenjerie şi o chiuvetă, care funcționa şi ca loc de spălat, în spatele unei draperii. Lângă chiuvetă se afla o fereastră mică. Sub scara în formă de melc, Mikael instalase un WC chimic, într-o despărțitură cu uşă. Cabana toată era aranjată ca o cabină de vapor, cu tot felul de compartimente iscusit găsite.

În ancheta ei despre Mikael Blomkvist, aflase că acesta renovase cabana şi făcuse singur tâmplăria – o concluzie trasă din comentariile unui cunoscut, care-i trimisese e-mailuri după o vizită la Sandhamn şi care fusese impresionat de îndemânarea lui. Totul era curat, modest şi simplu, aproape spartan. Înțelegea de ce Mikael iubea aşa de mult cabana din Sandhamn.

După două ore, a reuşit să-l distragă de la lucru în aşa măsură, că el, plin de frustrare, a închis computerul, s-a ras şi a luat-o într-o vizită ghidată prin Sandhamn. Vremea era ploioasă şi bătea vântul, aşa că în curând au acostat la restaurant. Mikael i-a povestit ce scrisese şi Lisbeth i-a dat un CD cu ultimele noutăți de pe computerul lui Wennerström.

Pe urmă, l-a tras înapoi la cabană, a reuşit să-l facă să-şi scoată hainele şi a continuat să-i distragă atenția. S-a trezit târziu în noapte; era singură în pat şi, privind jos, l-a văzut aplecat peste computer. A stat multă vreme aşa, cu capul în palme, privindu-l. Părea fericit, şi ea însăşi s-a simțit dintr-o dată ciudat de satisfăcută de viață.

Lisbeth a rămas doar cinci zile, înainte de a se întoarce la Stockholm, pentru o treabă pentru care Dragan Armanski o sunase disperat. A consacrat unsprezece zile de muncă pentru însărcinarea aceea, a scris raportul şi a revenit la Sandhamn. Grămada de hârtii printate de lângă computerul lui Mikael crescuse simțitor.

De data aceasta, a rămas patru săptămâni. Urma un soi de rutină: se sculau la ora 8 şi luau micul dejun timp de vreo oră. Pe urmă, Mikael lucra intens până târziu, după-amiaza, după care făceau o plimbare şi discutau. Lisbeth petrecea cea mai mare parte a zilei în pat, unde ori citea, ori intra pe Internet, prin modemul lui Mikael. Evita să-l deranjeze în cursul zilei. Cinau destul de târziu şi abia după aceea Lisbeth lua inițiativa, obligându-l să vină în pat, unde avea grijă ca el să-i acorde întreaga lui atenție.

Lisbeth se simțea ca şi cum ar fi fost în prima vacanță din viața ei.

Poştă criptată de la <erika.berger@millennium.se>
La <mikael.blomkvist@millennium.se>:

Hei, M. Acum e oficial. Janne Dahlman şi-a dat demisia şi începe peste trei săptămâni la *FinansMagasinet Monopol.* Ți-am făcut pe plac, n-am spus nimic şi toată lumea joacă această comedie. E.

PS. Oricum, toți par să se amuze. Zilele trecute, Henry şi Lotta s-au certat, de şi-au aruncat lucruri în cap. Au împins jocul aşa de departe, că nu ştiu cum de nu s-a prins Dahlman.

De la <mikael.blomkvist@millennium.se>
La <erika.berger@millennium.se>:

Urează-i noroc şi lasă-l să plece. Dar încuie argintăria.
Te pup, te pup, M.

De la <erika.berger@millennium.se>
La <mikael.blomkvist@millennium.se>:

Rămân fără secretar de redacție cu două săptămâni înainte de a intra la tipar şi ziaristul meu investigator stă la Sandhamn, refuzând să vorbească cu mine. Micke, îngenunchez în fața ta. Nu poți veni? Erika.

De la <mikael.blomkvist@millennium.se>
La <erika.berger@millennium.se>:

Mai rezistă câteva săptămâni, pe urmă ajungem în port. Şi începe să planifici ca numărul de decembrie să fie deosebit de tot ce-am făcut. Textul meu va avea aprox. 40 de pagini de ziar. M.

De la <erika.berger@millennium.se>
La <mikael.blomkvist@millennium.se>:

40 de pagini! Eşti normal?

De la <mikael.blomkvist@millennium.se>
La <erika.berger@millennium.se>:

Va fi un număr cu temă. Mai am nevoie de trei săptămâni. Tu poți face următoarele:
1. Înregistrează o firmă cu numele *Millennium;*
2. scoate un număr ISBN;
3. cere-i lui Christer să imagineze un *logo-type* frumos pentru noua noastră editură;
4. caută o tipografie bună care poate să scoată o carte în poket repede şi ieftin.
Şi, de fapt, avem nevoie de capital, ca să tipărim prima noastră carte. Te pup. Mikael.

De la <erika.berger@millennium.se>
La <mikael.blomkvist@millennium.se>:

Număr cu temă. Editură. Bani. *Yes, master.* Mai vrei să fac ceva? Să dansez goală la Slussen?

PS. Presupun că ştii ce faci. Dar ce fac eu cu Dahlman?

De la <mikael.blomkvist@millennium.se>
La <erika.berger@millennium.se>:

Nu faci nimic cu Dahlman. Lasă-l să plece. *Monopol* nu va supraviețui multă vreme. Ia mai mult material *free-lancer* pentru numărul acesta. Şi angajează un alt secretar de redacție, pentru numele lui Dumnezeu! M.

PS. Vreau foarte tare să te văd dansând goală în piața de la Slussen.

De la <erika.berger@millennium.se>
La <mikael.blomkvist@millennium.se>:

Piața de la Slussen – *in your dreams.* Totdeauna am făcut angajările împreună, Ricky.

De la <mikael.blomkvist@millennium.se>
La <erika.berger@millennium.se>:

Şi totdeauna am fost de acord pe cine să angajăm. Suntem şi de data asta, pe oricine alegi, O să-l punem la zid pe Wennerström. Acesta este întregul story. Lasă-mă doar să-l termin liniştit. M.

La începutul lui noiembrie, Lisbeth Salander a citit o notă pe care o găsise în suplimentul la *Hedestads-Kuriren.* Îi atrase atenția lui Mikael. Isabella Vanger murise, după un scurt timp de boală. Ea era plânsă de fiica de curând regăsită, Harriet Vanger.

De la <erika.berger@millennium.se>
La <mikael.blomkvist@millennium.se>:

Hei, Mikael.

Harriet Vanger m-a vizitat astăzi la redacție. A sunat cu cinci minute înainte de a-şi face apariția, şi eu eram total nepregătită. O femeie frumoasă, în haine elegante şi cu privire înghețată.

A venit să-mi comunice că îl înlocuia pe Martin Vanger, ca reprezentant al lui Henrik Vanger în conducere. A fost politicoasă şi prietenoasă şi mi-a dat asigurări că trustul Vanger nu avea intenția să revină asupra convenției noastre, ci că familia era de acord să țină angajamentele luate de Henrik față de revistă. M-a rugat s-o las să viziteze redacția şi voia să ştie cum resimt eu situația.

I-am spus cum stau lucrurile. Că e ca şi cum n-aş avea pământ ferm sub picioare, că tu mi-ai interzis să te vizitez la Sandhamn şi că nu ştiu la ce lucrezi, doar că tu crezi c-o să-i venim de hac lui Wennerström. (Presupun că aveam voie să spun asta. Oricum, ea este în conducere!) A ridicat o sprânceană, a zâmbit şi a întrebat dacă mă îndoiam că vei reuşi. Ce poţi răspunde la aşa ceva? Am spus că aş fi mult mai liniştită dacă aş şti despre ce este vorba. Ei, e clar că am încredere în tine, dar mă aduci în pragul nebuniei!

Am întrebat-o dacă ştie cu ce te îndeletniceşti. A negat, dar a afirmat că avea impresia că eşti remarcabil de perspicace, cu un fel de a gândi inovator. (Astea sunt cuvintele ei.)

Eu am mai spus că am înțeles că se petrecuse ceva dramatic acolo, la Hedestad, şi că eram moartă de curiozitate să-i aflu povestea. Pe scurt, m-am simțit ca o idioată. Ea mi-a răspuns cu o contraîntrebare, dacă într-adevăr nu mi-ai spus nimic. A mai zis că, după câte a înțeles, noi doi avem o relație specială şi că în mod sigur îmi vei povesti, când o să ai timp. Pe urmă, m-a întrebat dacă poate avea încredere în mine. Ce puteam să-i răspund? Ea stă în consiliul de conducere al revistei şi tu nu mi-ai dat nimic cu care să negociez.

Apoi, a spus ceva bizar. M-a rugat să nu vă judec prea sever, nici pe ea, nici pe tine. A afirmat că are o datorie de recunoştință față de tine şi că ar dori foarte tare ca noi două să fim prietene. Apoi, a promis că-mi va spune ea istoria, dacă tu nu vei reuşi s-o faci. M-a lăsat total amețită, acum o jumătate de oră. Cred că-mi place, dar nu ştiu dacă pot avea încredere în ea. Erika.

PS. Îmi lipseşti. Am senzația că la Hedestad s-a petrecut ceva oribil. Christer spune că ai un semn ciudat – de sugrumare? – pe gât.

De la <mikael.blomkvist@millennium.se>
La <erika.berger@millennium.se>:

Hei, Ricky. Istoria despre Harriet Vanger este aşa de jalnică, cum tu nu poți să-ți imaginezi. Ar fi un fapt remarcabil să ți-o povestească ea. Eu, nici nu vreau să mă mai gândesc la asta.

În aşteptarea povestirii, mă pun garant pentru ea, poți avea încredere în Harriet Vanger. A spus adevărul zicând că are o mare datorie față de mine şi, crede-mă – niciodată nu va face vreun rău revistei. Fii prietena ei, dacă îți place. Renunță, dacă nu-ți place. Dar ea merită respect. Este o femeie cu un bagaj greu şi eu simt o mare simpatie pentru ea. M.

În ziua următoare, Mikael a mai primit un e-mail:

De la <harriet.vanger@vangerindustries.com>
La <mikael.blomkvist@millennium.se>:

Bună, Mikael. Am încercat să-mi găsesc timp ca să-ți dau veşti despre mine de mai multe săptămâni, dar orele par să nu-mi ajungă. Ai dispărut atât de rapid de la Hedeby, că nu te-am putut întâlni, să-mi iau rămas-bun.

Timpul de când m-am întors în Suedia a fost plin de impresii zguduitoare şi de muncă grea. Întreprinderea Vanger se află în haos şi împreună cu Henrik am muncit din greu ca să punem afacerile în ordine. Ieri am vizitat redacția revistei *Millennium,* voi intra în consiliul de conducere ca reprezentant al lui Henrik.

Sper că tu accepți să-mi fac apariția în felul acesta. Dacă nu vrei să mă ai pe mine (sau pe altcineva din familie) în conducere, eu te înțeleg, dar te pot asigura că voi face tot ce-mi stă în puteri să susțin *Millennium.* Îți sunt adânc îndatorată şi te asigur că intențiile mele în această privință vor fi totdeauna cele mai bune. Am întâlnit-o pe prietena ta Erika Berger. Nu ştiu exact ce părere a avut despre mine şi am fost uimită auzind că nu i-ai povestit cele întâmplate.

Eu doresc foarte mult să-ți devin prietenă. Dacă mai poți suporta pe cineva din familia Vanger, desigur. Cu cele mai bune salutări, Harriet.

PS. Am înțeles de la Erika că ai de gând să te iei încă o dată de Wennerström. Dirch Frode mi-a povestit cum te-a înşelat Henrik. Ce pot spune? îmi pare rău. Dacă pot face ceva, dă-mi de veste.

De la <mikael.blomkvist@millennium.se>
La <harriet.vanger@vangerindustries.com>:

Hei, Harriet. Am dispărut foarte precipitat de la Hedeby şi acum lucrez la ceea ce ar fi trebuit de fapt să fac tot timpul. Vei primi informații înainte să meargă textul la tipar, dar cred că pot îndrăzni să spun că problemele ultimului an se vor sfârşi curând.

Sper ca tu şi Erika să deveniţi prietene şi, de bună seamă, eu nu am nimic împotrivă ca tu să faci parte din conducerea revistei. Am să-i povestesc Erikăi ce s-a întâmplat. Dar pentru moment nu am nici forţă, nici timp şi vreau mai întâi să-mi iau un pic de distanţă. Sper să ţinem contactul, Salutări, Mikael.

Lisbeth nu acorda mare interes scrisului lui Mikael. A ridicat ochii din carte, când Mikael a spus ceva ce la început nu auzise.

— Iartă-mă. Gândeam cu voce tare. Am spus că asta-i culmea.

— Ce anume?

— Wennerström a avut o legătură amoroasă cu o chelneriţă de douăzeci şi doi de ani, pe care a lăsat-o însărcinată. Ai citit corespondenţa cu avocatul?

— Dragă Mikael, sunt zece ani de corespondenţă, poştă electronică, contracte, rapoarte de călătorie si fiu mai ştiu ce, pe hard discul ăsta. Trebuie să-ţi mărturisesc că nu sunt aşa de fascinată de Wennerström, ca să mă cufund în şase gigabytes de tâmpenii! Am citit o parte, mai mult ca să-mi satisfac curiozitatea, şi am constatat că este un gangster.

— De acord. A lăsat-o gravidă în 1997. Când ea a vrut compensaţie, avocatul lui a trimis pe cineva s-o convingă să facă avort. Presupun că intenţia era să-i ofere o sumă de bani, dar ea n-a voit să audă. Atunci, convingerea a luat altă formă: bruta trimisă a ţinut-o cu capul sub apa din baie, până ce ea a acceptat să-l lase în pace pe Wennerström. Şi asta scrie imbecilul de Wennerström avocatului într-un e-mail – sigur, criptat, dar totuşi… Nu dau mult pe nivelul de inteligenţă al adunăturii ăsteia!

— Ce s-a întâmplat cu fata?

— A avortat. Wennerström a fost satisfăcut. Lisbeth Salander n-a spus nimic preţ de zece minute.

Ochii ei deveniseră negri ca smoala.

— Încă un bărbat care urăşte femeile, murmură ea în cele din urmă.

Mikael n-o auzi.

Luă CD-urile şi petrecu zilele următoare citind poşta electronică a lui Wennerström şi alte documente. În vreme ce Mikael lucra mai departe, Lisbeth sta la mezanin, cu computerul PowerBook pe genunchi şi medita la ciudatul imperiu al lui Wennerström.

Îi venise o idee stranie, de care nu putea să scape. Mai ales, se întreba de ce nu-i venise ideea mai de mult.

La sfârşitul lui octombrie, Mikael a mai printat o pagină, ultima, şi a închis computerul la ora unsprezece dimineaţa. Fără să spună un cuvânt, s-a căţărat până la patul de la mezanin şi i-a întins lui Lisbeth un teanc impresionant de foi. Apoi, a adormit. Lisbeth l-a trezit seara, ca să-şi spună punctele de vedere asupra textului.

Cu puţin înainte de ora două noaptea, Mikael a făcut un ultim *backup* al celor scrise.

A doua zi, au închis obloanele de la cabană şi au încuiat. Vacanţa lui Lisbeth se terminase. Au plecat la Stockholm împreună.

Înainte de a ajunge la Stockholm, Mikael trebuia să abordeze cu Lisbeth o chestiune delicată. A atacat subiectul în vreme ce beau cafea din pahare de hârtie cerată, pe vaporul de la Vaxholm.

— Trebuie să cădem de acord ce-i voi spune Erikăi. Ea va refuza să publice materialul, dacă nu-i explic cum am pus mâna pe el.

Erika Berger. Iubita lui Mikael şi directoare a ziarului. Lisbeth n-o întâlnise niciodată şi nu era sigură că dorea s-o facă. O percepea ca pe o jenă nedefinită în existenţa ei.

— Ce ştie ea despre mine?

— Nimic.

El suspină:

— De fapt, am evitat-o încă din vară. Nu-i puteam spune ce s-a întâmplat la Hedestad, pentru că mi-era al dracului de ruşine. Ea este foarte frustrată de faptul că am fost aşa de zgârcit cu informaţia. Ştie, desigur, că am stat la Sandhamn ca să scriu acest text, dar nu ştie ce conţine.

— Hmm.

— Peste câteva ore, va primi manuscrisul. Atunci, va declanşa un interogatoriu de gradul trei. Întrebarea este ce să-i spun.

— Ce vrei să-i spui?

— Vreau să-i povestesc adevărul. Lisbeth încruntă sprâncenele.

— Lisbeth, eu şi Erika ne certăm aproape totdeauna. E ca o parte din jargonul nostru, dar noi avem încredere unul într-altul, necondiționat. Ea este o persoană total de încredere. Tu eşti o sursă. Mai curând va muri, decât să te dezvăluie.

— Cui va mai trebui să povesteşti?

— Absolut nimănui. Acest lucru va merge în mormânt, împreună cu mine şi cu Erika. Dar nu-i voi dezvălui secretul tău, dacă tu nu eşti de acord, în schimb, nu am de gând s-o mint, imaginând o sursă care nu există.

Lisbeth rămase gânditoare până ce feribotul acostă în fața la Grand Hotel. Analiza consecințelor. În cele din urmă, îi dădu, cu inima îndoită, permisiunea lui Mikael să o prezinte Erikăi. El porni telefonul mobil şi o sună.

Erika Berger a primit telefonul de la Mikael chiar în timpul unei întâlniri de prânz cu Malin Eriksson, pe care se gândea s-o angajeze ca secretară de redacție. Malin avea douăzeci şi nouă de ani şi lucrase ca angajat temporar timp de cinci ani. Niciodată nu avusese o slujbă permanentă şi începuse să creadă că nici nu va găsi vreodată. Postul nu fusese publicat; Erika aflase despre Malin Eriksson de la un vechi amic, care lucra la o revistă săptămânală. O sunase chiar în ziua în care aceasta îşi sfârşea ultima angajare temporară, întrebând-o dacă ar fi interesată de un post la *Millennium.*

— E o angajare pe trei luni, spuse Erika. Dar, dacă merge bine, se poate transforma într-o slujbă fixă.

— Am auzit zvonuri că *Millennium* îşi va înceta apariția.

Erika Berger îi zâmbi:

— Nu trebuie să crezi în zvonuri.

— Acest Dahlman, pe care urmează să-l înlocuiesc… Malin Eriksson şovăi. El pleacă la un ziar care e proprietatea lui Hans-Erik Wennerström…

Erika aprobă cu un gest din cap:

— Nu e un secret pentru nimeni că noi suntem în conflict cu Wennerström. El nu-i iubeşte pe cei care sunt angajați la *Millennium.*

— Aşa că, dacă iau o slujbă la *Millennium,* voi ajunge şi eu în categoria aceasta.

— E destul de credibil, da.

— Dar Dahlman a găsit de lucru la *FinansMagasinet!?*

— S-ar putea spune că acesta este felul în care Wennerström plăteşte diferitele servicii pe care i le-a făcut Dahlman. Mai eşti interesată?

Malin Eriksson reflectă un moment. Apoi, dădu din cap:

— Când doreşti să încep?

Tocmai atunci a sunat Mikael Blomkvist, întrerupând interviul de angajare.

Erika a folosit cheile proprii ca să deschidă uşa de la apartamentul lui Mikael. Era prima dată, de la scurta lui vizită la redacție de *midsommar,* când se aflau din nou față în față. A intrat în camera de zi şi a găsit o fetişcană aproape anorexică, stând pe canapea; era îmbrăcată într-o geacă de piele şi stătea cu picioarele pe masa joasă. Mai întâi, a crezut că fata avea vreo cincisprezece ani, dar pe urmă i-a văzut ochii. Mai cerceta încă apariția, când Mikael a intrat cu un termos de cafea şi prăjituri. Mikael şi Erika s-au privit lung.

— Iartă-mă că am fost imposibil, a spus el.

Erika a plecat capul pe o parte. Ceva se schimbase în persoana lui Mikael. Părea istovit, mai slab decât şi-l amintea. Ochii lui aveau o expresie ruşinată şi o clipă i-a evitat privirea. Ea îi cercetă grumazul. Se vedea o cicatrice gălbuie, palidă, dar foarte distinctă.

— Te-am evitat. E o istorie foarte, foarte lungă şi nu sunt mândru de rolul pe care l-am jucat în ea. Dar, vom discuta mai târziu… Acum vreau să te prezint acestei tinere doamne. Erika, aceasta este Lisbeth Salander. Lisbeth, Erika Berger este director la *Millennium* şi cea mai bună prietenă a mea.

Lisbeth i-a cercetat hainele elegante şi aerul sigur şi în următoarele zece secunde a decis că, după toate probabilitățile, Erika Berger nu va fi cea mai bună prietenă a ei.

Întâlnirea a durat cinci ore. Erika a sunat de două ori, anulând toate celelalte întâlniri. A petrecut o oră, citind părți din manuscrisul pe care Mikael i-l pusese în mână. Avea mii de întrebări de pus, dar a înțeles că ar lua săptămâni să primească răspunsul la toate. Cel mai important lucru era acest manuscris pe care într-un târziu l-a lăsat din mână. Dacă doar o infimă parte din aceste afirmații era corectă, se ivise o cu totul altă situație.

Erika îl privi pe Mikael. Niciodată nu se îndoise că acesta era un om cinstit, dar pentru o fracțiune de secundă simți îndoiala şi se întrebă dacă nu cumva afacerea Wennerström nu-l zdrobise – făcându-l să producă elucubrații. În momentul acela, Mikael îi puse în față două cutii

cu material printat. Erika se albi la faţă. Voia, natural, să ştie cum ajunsese el în posesia acestei documentaţii.

A luat un moment lung până s-o convingă că fata aceea ciudată, care încă nu scosese un cuvânt, avea acces nelimitat la computerul lui Hans-Erik Wennerström. Nu numai al lui – ea piratase de asemenea computerele mai multora dintre avocaţii şi cei mai apropiaţi colaboratori ai acestuia.

Reacţia spontană a Erikăi a fost că nu puteau folosi materialul, pentru că fusese dobândit prin mijloace ilegale.

Ba puteau, desigur. Mikael a afirmat că ei nu aveau nici o obligaţie să declare cum obţinuseră materialul. Puteau avea o sursă din anturajul lui Wennerström, cu acces la computerul lui, care să-i fi copiat hard discul pe câteva CD-uri.

Până la urmă, Erika a înţeles ce armă ţinea în mână. Se simţea copleşită şi mai avea întrebări, dar nu ştia de unde să înceapă. Într-un târziu, Erika s-a lăsat pe spate şi a deschis larg braţele:

— Mikael, ce s-a întâmplat la Hedestad?

Lisbeth Salander i-a aruncat o privire rapidă. Mikael rămase tăcut o vreme, apoi răspunse cu o altă întrebare:

— Cum te înţelegi cu Harriet Vanger?

— Bine. Aşa cred. Am întâlnit-o de două ori. Am fost săptămâna trecută la Hedestad cu Christer, pentru o şedinţă de consiliu. Am băut vin, până ne-am îmbătat.

— Şi cum a mers consiliul de conducere?

— Îşi ţine cuvântul.

— Ricky, ştiu că te simţi frustrată, văzând cum mă eschivez şi găsesc tot felul de scuze, ca să nu trebuiască să-ţi povestesc. Noi doi nu am avut niciodată secrete, şi dintr-o dată, eu am jumătate de an pe care nu pot… Nu sunt în stare să ţi-o povestesc.

Erika îi întâlni privirea. Îl cunoştea şi pe dinafară, şi pe dinăuntru, dar ceea ce citi în ochii lui era ceva ce nu mai văzuse până atunci. El avea aerul rugător. O implora să nu-l întrebe. Deschise gura, privindu-l neajutorată. Lisbeth Salander observa conversaţia lor mută cu un ochi indiferent. Nu se amesteca în aceasta.

— A fost aşa de rău?

— Mai rău. M-am temut de această discuţie. Promit să-ţi povestesc, dar am petrecut mai multe luni încercând să-mi reprim sentimentele, în vreme ce Wennerström mi-a absorbit tot interesul… Nu sunt încă pregătit pentru asta. Aş fi fericit dacă Harriet ar povesti în locul meu.

— Ce-i cu cicatricea din jurul gâtului?

— Lisbeth mi-a salvat viaţa. Dacă n-ar fi fost ea, aş fi fost mort acum.

Ochii Erikăi se măriră. O privi pe fata în haină de piele.

— Şi acum trebuie să încheiem un contract, căci ea este sursa noastră.

Erika Berger rămase tăcută, reflectând. Apoi, făcu ceva ce-l înmărmuri pe Mikael şi o şocă pe Lisbeth, ba chiar, ea însăşi fu uimită. Tot timpul cât stătuse pe canapeaua lui Mikael, simţise privirea lui Lisbeth Salander. O fată tăcută, cu vibraţii ostile.

Erika se ridică şi, înconjurând masa, o îmbrăţişa pe Lisbeth Salander. Lisbeth se smuci, ca o râmă pe cale să fie prinsă într-un cârlig.

29
Duminică 1 noiembrie – marți 25 noiembrie

Lisbeth Salander naviga prin *cyber-imperiul* lui Hans-Erik Wennerström. Rămăsese ca lipită în fața computerului, mai mult de douăsprezece ore. Ideea vagă care se materializase într-un ungher neexplorat al creierului ei în timpul ultimei săptămâni petrecute la Sandhamn crescuse, devenind o îndeletnicire maniacală. Timp de patru săptămâni se izolase în apartamentul ei, ignorând toate comunicările lui Dragan Armanski. Petrecuse câte unsprezece şi douăsprezece ore în fiecare zi în fața ecranului şi tot restul timpului cât era trează se gândise la aceeaşi problemă.

În luna care trecuse, avusese contacte sporadice cu Mikael Blomkvist; el era la fel de obsedat şi preocupat de munca lui la redacția revistei *Millennium.* Discutau la telefon de câteva ori pe săptămână şi ea îl ținuse tot timpul la curent cu corespondența lui Wennerström şi cu celelalte afaceri ale acestuia.

Pentru a o suta oară treceau prin fiecare amănunt. Nu se temea că ar fi uitat ceva, dar nu era sigură că înțelesese ce ținea la un loc toate aceste legături complicate.

Imperiul lui Wennerström, atât de descris în presă, era un organism viu şi inform, căruia îi bătea inima şi îşi schimba mereu forma. El consta din opțiuni, obligațiuni, acțiuni, coproprietăți, dobânzi pe împrumuturi, dobânzi pe câştig, ipoteci, conturi, transferuri şi o mie de alte elemente componente. O parte fabuloasă din activ era plasată în societăți fictive, care se stăpâneau unele pe altele.

Analizele cele mai fanteziste ale economiştilor estimau valoarea lui *Wennerström Group* la peste 900 de miliarde de coroane. Era un bluf sau cel puțin o cifră mai mult decât exagerată. Dar Wennerström nu era un sărăntoc. Lisbeth Salander considera adevăratele resurse la între 90 şi 100 de miliarde de coroane, ceea ce nu era de lepădat. O revizie serioasă a întregului concern ar fi luat ani de zile. În total, Salander identificase aproape trei mii de conturi separate şi de active bancare risipite în lumea întreagă, Wennerström se ocupa într-o asemenea măsură cu escrocheria, că aceasta încetase să fie delict, devenind afacere.

Undeva, în organismul wennerströmian, exista şi substanță reală. Trei resurse reveneau continuu în ierarhie: activul suedez stabil era inatacabil şi autentic, expus la vederea tuturor, cu bilanțuri şi controale. Activitatea americană era solidă, iar baza pentru toate sumele în mişcare o constituia o bancă din New York. Interesante erau activitățile firmelor fictive din colțuri ale lumii ca Gibraltar, Cipru şi Macao. Wennerström era ca o prăvălie cu de toate, în care se găseau comerț ilegal de arme, spălare de bani pentru firme suspecte din Columbia şi afaceri, evident neortodoxe, cu Rusia.

Un cont anonim din insulele Caïman avea o particularitate; el era controlat de Wennerström în persoană, dar se afla în afara tuturor afacerilor. Câteva fracțiuni de procent din fiecare afacere pe care o făcea Wennerström se scurgeau tot timpul în insulele Caïman, prin firmele-cutii de scrisori.

Salander lucra într-o stare hipnotică. Conto-*clic,* e-mail-*clic,* balanțe-*clic.* Notă ultimele transferuri. Foarte mici schimbări. Merse pe urmele unei mici tranzacții din Japonia la Singapore şi pe urmă, mai departe, în insulele Caïman, *via* Luxemburg. Înțelese cum funcționa. Era ca o parte din impulsurile cyber-spațiului. Mici schimbări. Ultimul e-mail. Un singur e-mail slăbuț, de interes cumva periferic fusese trimis la ora zece seara. Programul de criptare PGP, *rattle, rattle,* o glumă pentru cineva care se afla deja în computer şi putea citi mesajul în text clar:

[Berger a încetat să facă gălăgie în legătură cu reclamele de publicitate. A renunțat sau are altceva în minte? Sursa ta la redacție m-a asigurat că e în cădere liberă, dar pare că tocmai au angajat o persoană nouă. Vezi ce se întâmplă. În ultimele săptămâni, Blomkvist a scris ca nebunul la Sandhamn, dar nimeni nu ştie ce. S-a arătat la redacție în ultimele zile. Poți să obții o copie a numărului viitor? HEW.]

Nimic dramatic. Lasă-l să-şi bată capul. *Eşti deja pierdut, gagiule.*

La şase dimineața, s-a decuplat, a închis computerul şi a căutat un pachet nou de țigări. Băuse patru, nu, cinci coca-cola în timpul nopții şi o luă pe a şasea, lăsându-se să cadă pe canapea. Avea pe ea doar chiloții şi un maiou de camuflaj decolorat, reclamă pentru *Soldier of Fortune* Magazine, cu textul *Kill them all and let Got sort them out.* Descoperi că îi era frig şi se întinse după o pătură, pe care şi-o înfăşură în jur.

Se simțea ca drogată, ca şi cum ar fi luat o substanță nepotrivită şi evident ilegală. Îşi centră privirea pe lampadarul din fața ferestrei şi rămase nemişcată, în vreme ce mintea-i funcționa la maximum. Mama-*clic*-sora-*clic*-Mimmi-*clic*-Holger Palmgren. Evil Fingers. Şi

Armanski. Slujba. Harriet Vanger. *Clic.* Martin Vanger. *Clic.* Crosa de golf. *Clic.* Avocatul Nils Bjurman. *Clic.* Fiecare detaliu blestemat pe care nu-l putea uita, chiar dacă încerca.

Se întrebă dacă Bjurman îşi va mai scoate vreodată hainele în faţa vreunei femei, cum va explica el tatuajul de pe burtă. Şi cum va evita să se dezbrace, la următoarea vizită medicală.

Şi Mikael Blomkvist. *Clic.*

Îl considera un om bun, poate cu un complex de Fratele-Capabil, uneori un pic prea pronunţat. Şi, din nefericire, insuportabil de naiv în unele chestiuni elementare de morală. Avea o natură indulgentă şi gata să ierte, care căuta explicaţii şi scuze psihologice pentru faptele oamenilor şi care niciodată nu va pricepe că fiarele lumii acesteia înţeleg doar un singur limbaj. Gândindu-se la el, simţea un instinct aproape inconfortabil de a-l proteja.

Nu-şi mai amintea când adormise, dar s-a trezit la ora 9 a doua zi dimineaţa, cu grumazul ţeapăn şi capul sprijinit strâmb de peretele din spatele canapelei. S-a dus clătinându-se în dormitor şi s-a culcat din nou.

Era, fără îndoială, cel mai important reportaj din viaţa lor. Pentru prima dată după un an şi jumătate, Erika Berger era fericită, cum poate fi doar un director de ziar cu un scop trăsnet pus la copt. Împreună cu Mikael, mai revizuiau pentru ultima oară textul, când Lisbeth Salander l-a sunat pe telefonul mobil.

— Am uitat să-ţi spun că Wennerström începe să se neliniştească, după tot timpul pe care l-ai petrecut scriind, şi că a comandat o copie a numărului viitor.

— Cum ştii că… aş, uit-o! Ai vreo sugestie, cum să procedăm?

— Nix. Doar o supoziţie logică. Mikael reflectă câteva secunde.

— Tipografia! strigă el. Erika înălţă din sprâncene.

— Dacă aveţi siguranţă în redacţie, nu rămân alte posibilităţi. Doar dacă unul dintre durii lui nu vrea să-ţi facă o vizită acasă, noaptea. Mikael se întoarse spre Erika:

— Caută altă tipografie pentru numărul ăsta. Acum. Şi sună-l pe Armanski – vreau să am paznici de noapte aici, pentru toată săptămâna viitoare.

Şi, întorcându-se iar la Lisbeth:

— Mulţumesc, Sally.

— Cât valorează?

— Ce vrei să spui?

— Informaţia, ce preţ are?

— Cât vrei?

— Aş vrea să discutăm la o cafea. Acum.

S-au întâlnit la *Kaffe-Bar,* pe Hornsgatan. Când Mikael s-a aşezat pe taburet în faţa ei, Salander avea un aer aşa de serios, că el a simţit o împunsătură de nelinişte. Ca de obicei, ea merse direct la subiect:

— Am nevoie de bani, cu împrumut.

Mikael zâmbi cu un aer stupid, căutând după portofel.

— Sigur. Cât?

— 120 000 de coroane.

— Oho! zise, punând la loc portofelul. N-am aşa de mulţi bani la mine.

— Nu glumesc. Am nevoie să împrumut 120 000 de coroane timp de – să zicem, şase săptămâni. Am o şansă să fac o investiţie, dar n-am cui să mă adresez. Tu ai cam 140 000 de coroane în cont, în momentul de faţă. Vei primi banii înapoi.

Mikael nu comentă faptul că Lisbeth Salander trecuse peste secretul bancar şi găsise câţi bani avea el în cont. Se servea de o bancă pe Internet şi răspunsul era evident.

— Nu ai nevoie să împrumuţi bani de la mine, răspunse el. Nu am discutat încă partea ta, dar ea acoperă de departe suma pe care încerci s-o împrumuţi.

— Ce parte?

— Sally, eu am de încasat de la Henrik Vanger un onorariu nebunesc de mare, şi vom aranja asta la sfârşitul anului. Fără tine, aş fi fost mort şi *Millennium* s-ar fi prăbuşit. Am intenţia să împart onorariul cu tine. *Fifty-fifty.*

Lisbeth Salander se uită la el cu o privire cercetătoare. Pe frunte îi apăruse o cută. Mikael începuse să se obişnuiască cu pauzele ei lungi. În cele din urmă, ea făcu un semn de negaţie:

— Nu vreau banii tăi.

— Dar…

— Nu vreau nici o coroană. Surâse deodată, cu zâmbetul ei strâmb. Doar dacă vin sub formă de cadou de aniversare.

— Realizez în momentul acesta că nu ştiu când este aniversarea ta.

— Eşti ziarist. Găseşte-o.

— Sincer, Salander, eu nu glumesc când spun că vreau să împărțim banii.

— Şi eu sunt serioasă. Nu vreau banii tăi. Dar vreau să împrumut 120 000 de coroane şi am nevoie de bani mâine.

Mikael Blomkvist tăcu. *Nici măcar nu mă întreabă la cât se ridică partea ei.*

— Sally, vreau cu plăcere să mergem la bancă şi să-ți împrumut suma pe care o ceri. Dar, la sfârşitul anului, vom avea o nouă discuție despre partea ta.

Ridică mâna:

— Şi, apropo, când e ziua ta de naştere?

— Pe 30 aprilie, răspunse ea. Cade bine, nu crezi? Atunci obişnuiesc să mă plimb, călare pe mătură[1]!

A aterizat la Zürich la ora opt seara şi a luat taxiul până la hotelul Matterhorn. Rezervase cameră sub numele Irene Nesser şi s-a legitimat cu un paşaport norvegian, pe acest nume. Irene Nesser avea părul blond, lung până la umeri. Îşi cumpărase peruca la Stockholm şi folosise 10 000 din împrumutul de la Mikael Blomkvist pentru a cumpăra două paşapoarte printr-unul din contactele obscure din rețeaua internațională a lui *Plague.*

S-a dus imediat în camera ei, a închis uşa şi s-a dezbrăcat. S-a lungit pe pat, privind în tavanul camerei care costa 1600 de coroane pe noapte. Se simțea golită. Deja risipise jumătate din suma împrumutată de la Mikael Blomkvist şi, cu toate că adăugase fiecare coroană din economiile proprii, se afla pe un buget la limită. A renunțat să mai gândească şi a adormit aproape imediat.

S-a trezit cu puțin după ora 5 dimineața. Primul lucru pe care l-a făcut a fost un duş, apoi a acordat un lung moment mascării tatuajului de pe gât cu un strat gros de cremă şi pudră. Al doilea punct pe listă era o vizită la un salon de înfrumusețare, în foaierul unui hotel mult mai scump, la ora 6.30 dimineața. A mai cumpărat o perucă blondă, aceasta cu părul tăiat într-o coafură paj, după care şi-a făcut manichiura, punând unghii false roşii peste ale ei, roase până în carne; a mai primit şi gene false şi mai multă pudră, ruj de buze şi alte mâzgăleli. Costul: un pic peste 8000 de coroane.

A plătit cu o carte de credit pe numele Monica Sholes, prezentând un paşaport englez pe acest nume, pentru a-şi confirma identitatea.

Halta următoare a fost la *Camille' House of Fashion,* 150 de metri mai jos, pe aceeaşi stradă. După o oră, a ieşit cu cizme negre, colanți negri, o fustă de culoarea nisipului cu bluză asortată, o vestă scurtă şi beretă. Toate erau haine scumpe, de marcă. Lăsase o vânzătoare să facă alegerea. Mai cumpărase o servietă de piele fină şi o mică valiză Samsonite. Pentru a încununa totul, avea cercei discreți şi un lanț simplu de aur, în jurul gâtului. Cartea de credit mai debitase 44 000 de coroane.

Pentru prima oară în viața ei, Lisbeth Salander avea un piept care – când s-a privit în oglinda uşii – a făcut-o să-şi piardă respirația. Sânii erau la fel de falşi ca şi identitatea Monicăi Sholes. Erau din latex şi proveneau dintr-o prăvălioară din Copenhaga, unde travestiții îşi făceau cumpărăturile.

Lisbeth Salander era gata de luptă.

Imediat după ora 9 merse două cartiere mai jos, la celebrul hotel Zimmertal, unde rezervase o cameră, sub numele Monica Sholes. A dat echivalentul a o sută de coroane bacşiş unui băiat care i-a urcat valiza nou-cumpărată, în care se afla propria ei geantă de voiaj. Apartamentul era mic şi costa numai 22 000 de coroane pe 24 de ore. O oprise pentru o noapte. Când a rămas singură, s-a uitat în jur. De la fereastră avea o vedere superbă asupra lacului, ceea ce n-o interesa absolut deloc. Dimpotrivă, a petrecut aproape cinci minute, cercetându-se cu ochii mari într-o oglindă. Vedea o făptură cu totul necunoscută. Monica Sholes avea sânii mari, o coafură paj şi mai mult *make-up* decât folosea Lisbeth Salander într-o lună întreagă. Părea… deosebită.

La nouă şi jumătate a luat în fine micul dejun, constând din două ceşti de cafea şi un corn cu dulceață, în holul hotelului. Prețul: 210 coroane! *Are these people nits?*

Cu puțin înainte de ora zece, Monica Sholes a dat deoparte ceaşca de cafea, a deschis telefonul mobil şi a format numărul care o cupla la un modem, în Hawaii. După trei sonerii, s-a auzit un ton de conectare. Modemul răspunsese. Monica Sholes a făcut un număr de şase cifre pe mobilul ei şi a transmis un SMS, cuprinzând instrucțiunea de a porni un program pe care Lisbeth Salander îl scrisese special în acest scop.

[1] Pe 30 aprilie se sărbătoreşte *Valborgmässoafton,* „Noaptea Valpurgiei”; aceasta este sărbătoarea venirii primăverii, dar şi noaptea în care se spunea că vrăjitoarele se adunau pentru a-şi ţine marele sobor.

Programul s-a trezit la viață în Honolulu, pe un site anonim, într-un server care, oficial, se găsea la universitate. Programul era simplu. El avea doar funcția de a porni un alt program, într-un alt server, care de data aceasta era un site comercial cu totul obişnuit, propunând servicii Internet în Olanda. Acest program avea la rândul lui sarcina de a căuta *hard-diskul oglindă* aparținând lui Hans-Erik Wennerström, şi de a lua comanda asupra programului care recenza conținutul a mai mult de trei mii de conturi de bancă risipite peste tot în lume.

Nu era decât unul singur care prezenta interes. Lisbeth Salander observase că Wennerström verifica acest cont de două, trei ori pe săptămână. Dacă îşi pornea computerul şi se ducea să caute tocmai acest fişier, totul va avea aerul normal. Programul semnala micile schimbări care erau de aşteptat, calculate după felul în care contul evoluase în cele şase luni precedente. Dacă Wennerström intra pe cont în următoarele patruzeci şi opt de ore şi dădea ordin de plată sau de transfer programul avea să răspundă servil că plata sau transferul fusese făcut. În realitate, modificarea se făcea doar pe *hard-diskul-oglindă,* în Olanda.

Monica Sholes a închis telefonul portabil în momentul în care a auzit cele patru semnale scurte care confirmau că programul demarase.

A părăsit hotelul Zimmertal şi a traversat strada, până la Bank Hauser General, unde avea fixată o întâlnire cu directorul Wagner, la ora zece. Sosise cu trei minute înainte de ora fixată şi a folosit aşteptarea pentru a poza în fața camerelor de supraveghere, care au fotografiat-o în vreme ce trecea spre secția de birouri pentru consultări private discrete.

— Am nevoie de ajutor pentru un număr de tranzacții, spuse Monica Sholes într-o engleză de Oxford impecabilă.

Când şi-a deschis servieta, a reuşit să lase să-i cadă un pix de reclamă care arăta că locuia la Hotel Zimmertal şi pe care directorul Wagner i l-a ridicat, amabil. I-a adresat un surâs cochet, în vreme ce scria numărul contului pe blocul din fața sa.

Directorul Wagner i-a aruncat o privire, categorisind-o drept fiica răsfățată a cine ştie cărui aşa şi pe dincolo.

— E vorba de un anume număr de conturi la Bank of Kroenenfeld, în insulele Caïman. Transfer automat cu coduri *clearing* în secvență.

— *Fräulein* Sholes, aveți cu siguranță toate codurile *clearing* la îndemână? o întrebă el.

— *Aber natürlich,* răspunse, cu un accent atât de puternic, încât era clar că nu avea în bagaj decât o foarte proastă germană şcolărească.

Ea începu să recite seriile de numere de câte şaisprezece cifre, fără să se refere niciodată la vreo hârtie. Directorul Wagner a înțeles că va urma o dimineață laborioasă, dar, contra 4% din transferuri, era pregătit să sară şi peste prânz.

I-a luat mai mult timp decât crezuse. Abia după ora douăsprezece, cu puțină întârziere față de schema stabilită, Monica Sholes a părăsit Bank Hauser General şi s-a reîntors la hotel Zimmertal. S-a arătat la recepție, înainte de a urca în cameră şi acolo a scos de pe ea hainele pe care le cumpărase. A păstrat sânii de latex, dar a schimbat coafura paj cu părul blond, lung până la umeri al Irenei Nesser; s-a îmbrăcat în veşminte mai familiare: cizme cu tocuri supraînalte, pantaloni negri, un pulover simplu şi o haină de piele corectă, de la Malungboden, din Stockholm. S-a privit în oglindă: nu părea deloc neîngrijită, dar nici nu mai era moştenitoarea bogată de adineauri. Înainte ca Irene Nesser să părăsească odaia, a sortat un număr de obligațiuni, pe care le-a plasat într-o mapă subțire.

La unu şi cinci a intrat la Dorffmann Bank, care se afla la aproximativ 700 m de Bank Hauser General. Irene Nesser stabilise dinainte o întâlnire cu directorul Hasselmann. L-a rugat s-o ierte pentru întârziere. Vorbea o germană ireproşabilă, cu accent norvegian.

— Nici o problemă, *Fräulein,* a răspuns directorul Hasselmann. Cu ce vă pot fi de folos?

— Vreau să deschid un cont. Am un număr de obligațiuni nominale pe care aş dori să le convertesc.

Irene Nesser a pus mapa în fața lui, pe masă.

Directorul Hasselmann a parcurs conținutul, mai întâi rapid, apoi din ce în ce mai lent. A ridicat o sprânceană, surâzând politicos.

Ea a deschis cinci conturi cu numere pe care le putea gira prin Internet şi al căror titular era o societate particulară anonimă din Gibraltar, pe care un mediator local o deschisese în numele ei, pentru 50 000 de coroane din banii împrumutați de la Mikael Blomkvist. A schimbat cincizeci de obligațiuni în bani, pe care i-a plasat în conturi. Fiecare obligațiune avea o valoare de un milion de coroane.

Afacerile la Dorffmann Bank durasеră mult timp, aşa că întârzierea față de schema prevăzută mai crescuse încă. Nu avea nici o posibilitate să-şi sfârşească afacerile în ziua

aceea, înainte de ora la care băncile închideau. Drept care, Irene Nesser s-a întors la hotel Matterhorn, unde a petrecut o oră, arătându-se şi stabilindu-şi prezenţa. Dar, pentru că o durea capul, s-a retras devreme. A cumpărat analgezice la recepţie şi a cerut să fie trezită la ora 8 a doua zi dimineaţa, apoi a urcat în cameră.

Era aproape 5 după-amiaza şi toate băncile din Europa închiseseră. În schimb, băncile de pe continentul american tocmai deschideau. Şi-a pornit computerul *PowerBook* şi s-a cuplat la Internet, prin telefonul mobil.

A folosit o oră întreagă ca să golească conturile numerotate, pe care le deschisese la Bank Dorffmann mai devreme, în cursul zilei.

Banii au fost împărţiţi în porţii mici şi au fost folosiţi pentru a plăti facturi unui mare număr de întreprinderi fictive din lumea întreagă. Când a terminat, banii fuseseră, în chip curios, transferaţi înapoi la Bank of Kroenenfeld de pe insulele Caïman, dar acum pe un cu totul alt cont decât cel de pe care plecaseră, cu câteva ore în urmă.

Irene Nesser a considerat că această primă porţie se afla în siguranţă, fiind aproape imposibil de urmărit. A făcut o singură plată de pe cont: ceva mai mult de un milion de coroane, care a fost plasat într-un cont cuplat la cartea de credit pe care o avea în portofel. Contul aparţinea unei întreprinderi anonime, cu numele *Wasp Enterprises,* înregistrată în Gibraltar.

Câteva minute mai târziu, o fată cu părul blond paj a părăsit Matterhorn, ieşind din barul hotelului pe o uşă laterală. Monica Sholes s-a plimbat până la Hotel Zimmertal, a salutat politicoasă recepţionerul, a luat liftul şi a urcat în camera ei.

Pe urmă, şi-a pus în linişte pe ea uniforma de luptă a Monicăi Sholes; şi-a refăcut machiajul, adăugând un strat suplimentar de fond de ten peste tatuaj şi a coborât în restaurantul hotelului, unde a mâncat un peşte demenţial de bun. A comandat şi o sticlă dintr-un vin despre care nu auzise niciodată, dar care costa 1200 de coroane; a băut aproape un pahar şi a lăsat neglijent restul, înainte de a intra în barul hotelului. A lăsat 500 de coroane bacşiş, ceea ce a făcut personalul s-o bage bine de seamă.

A mai petrecut trei ore, lăsându-se agăţată de un tânăr italian beat, dar cu nume nobil, pe care nu şi-a dat osteneala să-l ţină minte. Au împărţit două sticle de şampanie, din care ea a consumat cam un pahar.

Spre orele unsprezece, cavalerul beat s-a aplecat spre ea, prinzând-o fără nici o jenă de piept. I-a dat la o parte mâna, perfect mulţumită: el nu păruse să observe că strângea latex moale. Erau destul de gălăgioşi, stârnind o anume nemulţumire printre ceilalţi clienţi. Când Monica Sholes a observat, cu puţin înainte de miezul nopţii, că un paznic începuse să-i privească cu un aer încruntat, şi-a ajutat prietenul italian să ajungă în odaia lui.

În vreme ce el era în baie, ea a turnat un ultim pahar de vin roşu; a deschis un pacheţel de hârtie, condimentând vinul cu o pastilă de Rohypnol pisată mărunt. El a băut şi în minutul următor s-a prăbuşit ca o jalnică grămadă pe pat. I-a desfăcut cravata, i-a scos pantofii şi l-a acoperit bine. Apoi, a spălat paharele în baie şi le-a şters, înainte de a părăsi odaia.

A doua zi dimineaţa, Monica Sholes a luat micul dejun în cameră la ora şase, a dat un bacşiş generos şi a părăsit hotelul Zimmertal înainte de ora şapte. Folosise cinci minute, înainte de a-şi părăsi camera, pentru a şterge conştiincioasă amprentele de pe clanţe, garderobe, scaunul de la closet, telefon şi alte obiecte din cameră pe cate le atinsese.

Irene Nesser a părăsit hotelul Matterhorn la opt jumătate, curând după ce fusese trezită. A luat un taxi şi a lăsat bagajele în păstrare la gară. Pe urmă, a petrecut orele următoare vizitând nouă bănci particulare, unde a lăsat o parte dintre acţiunile din insulele Caïman. La ora trei după-amiaza, convertise aproximativ 10% din obligaţiuni în bani pe care-i plasase în treizeci de conturi numerotate. Restul obligaţiilor le-a strâns grămadă şi le-a lăsat să odihnească într-un seif de bancă.

Irene Nesser trebuia să mai vină la Zürich, dar nu era nici o grabă.

La ora patru şi jumătate, Irene Nesser a luat taxiul până la aeroport, unde a vizitat toaleta şi a tăiat în bucăţele paşaportul şi cartea de credit a Monicăi Sholes, le-a aruncat în WC şi a tras apa după ele. Foarfeca a aruncat-o într-un coş de hârtii. După 11 septembrie 2001, nu era potrivit să trezeşti atenţia, având obiecte ascuţite în bagaj.

Irene Nesser a luat zborul Lufthansa GD890 până la Oslo şi autobuzul de la aeroport până la gara centrală din Oslo, unde s-a dus la toaletă, ca să-şi sorteze hainele. A pus tot ce aparţinea personajului Monica Sholes – coafura paj şi hainele de marcă – în trei pungi de plastic, pe care le-a aruncat în diferite coşuri de gunoi din gară. Valiza Samsonite goală a pus-o într-o cutie de bagaje neîncuiată. Lanţul de aur şi cerceii erau obiecte de design, care puteau fi urmărite: au dispărut într-un canal.

După un moment de ezitare, plină de remuşcări, Irene Nesser a decis să păstreze sânii falşi de latex.

Presată de timp, a aruncat în ea prânzul sub forma unui hamburger, la McDonald's, în vreme ce transfera conținutul servietei de piele în geanta ei de voiaj. Când a plecat, a lăsat servieta goală sub masă. Şi-a cumpărat o *caffe latte to go* la un chioşc şi a alergat la trenul de noapte pentru Stockholm. A ajuns exact în momentul când se închideau uşile. Îşi rezervase un cupeu de dormit. Când a închis uşa compartimentului, a simțit pentru prima oară de două zile cum nivelul adrenalinei scădea la un nivel normal. A deschis fereastra compartimentului şi, sfidând interdicția de fumat, şi-a aprins o țigară şi a rămas acolo, bând cafeaua cu înghițituri mici, în vreme ce trenul ieşea din Oslo.

În minte mai verifică o dată lista, ca să fie sigură că nu uitase nici un detaliu. După o vreme, a încruntat sprâncenele, pipăindu-şi buzunarele hainei. A scos pixul de reclamă de la hotelul Zimmertal, l-a privit gânditoare un minut sau două, apoi l-a aruncat pe fereastră.

Un sfert de oră mai târziu, se strecura în pat, adormind aproape imediat.

EPILOG: REVIZIA POVESTIRII
Joi 27 noiembrie – marți 30 decembrie

Numărul tematic al revistei *Millennium,* avându-l ca subiect pe Hans-Erik Wennerström, ocupa 46 de pagini şi a explodat ca o bombă în ultima săptămână din noiembrie. Textul principal purta semnătura comună a Erikăi Berger şi a lui Mikael Blomkvist. În primele ore, mass-media nu a ştiut cum să primească acest *scoop;* un text asemănător, apărut cu un an în urmă, avusese ca rezultat condamnarea lui Mikael Blomkvist la închisoare pentru calomnie şi, după cum părea, el fusese dat afară de la revista *Millennium.* Credibilitatea lui era prin urmare considerată ca destul de slabă. Şi iată, acum, aceeaşi revistă revenea cu un *story* al aceluiaşi ziarist, care conținea afirmații considerabil mai grave decât textul pentru care fusese condamnat. Conținutul era în parte atât de absurd, încât îți puteai pune întrebări asupra sănătății mintale a autorilor. Mass-media suedeză rămânea într-o expectativă plină de neîncredere.

Seara însă, Fata de la TV4 a dat-o ca principală ştire, rezumând în 11 minute principalele acuzații aduse de Blomkvist. Erika Berger luase prânzul cu ea cu câteva zile în urma şi îi dăduse dreptul de prioritate exclusivă.

Profilarea brutală a postului TV4 a eclipsat total emisiunile de ştiri de stat, care au dat şi ele ştirea, dar abia la transmisia de la ora nouă. Atunci TT a scos prima telegramă, cu titlul prudent *Ziarist condamnat atacă afacerist pentru delicte grave.* Textul era un rezumat al reportajului televizat, dar faptul că TT abordase subiectul a declanşat o activitate febrilă în localurile ziarului de dimineață de tendință conservatoare şi încă la o duzină de cotidiene de provincie, pentru a apuca să modifice prima pagină, înainte ca textele să intre în tipografie. Până atunci, ziarele fuseseră mai mult sau mai puțin decise să ignore afirmațiile din *Millennium.*

Ziarul de dimineață de tendință liberală comentase *scoop*-ul din *Millennium* sub forma unui articol de fond, scris în cursul după-amiezii de către redactorul-şef în persoană. După aceea, redactorul-şef s-a dus la un dineu, chiar în momentul în care TV4 dădea ştirile; febrilele telefoane ale secretarului de redacție, care-i sugera că „s-ar putea să fie ceva” în afirmația lui Blomkvist, le-a respins zicând: „baliverne – altfel, reporterul nostru economic ar fi găsit de mult ceva!” În consecință, articolul de fond al liberalului redactor-şef a fost singura voce din întreaga presă a țării care literalmente masacra afirmațiile din *Millennium.* Articolul conținea cuvinte ca *atac la persoană, jurnalistică criminală de canal* şi cerea *măsuri împotriva celor care fac afirmații căzând sub incidența legii împotriva unor cetățeni onorabili.* În consecință, aceasta a fost singura contribuție pe care redactorul-şef a avut-o la dezbatere.

În timpul nopții, redacția revistei *Millennium* fusese în întregime la post. Conform planului, doar Erika Berger şi nou-angajata secretară de redacție Malin Eriksson ar fi trebuit să rămână, pentru a răspunde la eventuale apeluri de telefon. La ora zece seara, acolo mai erau toți angajații care, în plus, primiseră vizita a nu mai puțin de patru vechi colaboratori şi o jumătate de duzină de *free-lancers* fideli. La miezul nopții, Christer Malm a deschis o sticlă de şampanie, atunci când un vechi cunoscut le-a trimis copia unui ziar de seară care dedica 16 pagini afacerii Wennerström, sub titlul „Mafia finanțelor”. Când jurnalele de seară au apărut a doua zi, s-a declanşat o hăituială jurnalistică fără precedent.

Secretara de redacție Malin Eriksson a tras concluzia că se va simți bine la *Millennium.*

În săptămâna care a urmat, bursa din Suedia s-a cutremurat, când poliția financiară a început să ancheteze, procurorii au fost cuplați şi un vânt de panică a declanşat vânzarea acțiunilor. Două zile după dezvăluiri, afacerea Wennerström s-a transformat în problemă guvernamentală, determinându-l pe ministrul economiei să-şi spună părerea.

Hăituiala nu a însemnat că mass-media a înghițit afirmațiile revistei *Millennium* fără să pună întrebări critice – revelațiile erau prea mari. Dar, spre deosebire de prima afacere Wennerström, de data aceasta *Millennium* putea să pună pe masă o cantitate de dovezi dramatic de convingătoare: propria corespondență e-mail a lui Wennerström, copii ale conținutului computerului său, care cuprindeau mişcări secrete de fonduri de bancă de pe insulele Caïman şi două duzini de alte țări, contracte secrete şi alte prostii, pe care un gangster mai grijuliu nu le-ar fi lăsat niciodată pe un hard disc. În curând, a fost evident că dacă afirmațiile revistei *Millennium* țineau până la Curtea Supremă – şi toți erau de acord că mai devreme sau mai târziu afacerea va ajunge acolo –, atunci, fără îndoială, era cel mai mare balon de săpun din lumea financiară suedeză, de la prăbuşirea Kreuger, din 1932. Afacerea Wennerström făcea să pălească toate încurcăturile de la GotaBank şi coțcăriile de la Trustor. Era o escrocherie pe scară aşa de înaltă, încât nimeni nu îndrăznea să speculeze cât de multe infracțiuni fuseseră comise.

Pentru prima oară în jurnalistica economică suedeză se foloseau cuvinte precum *criminalitate sistematică, mafie* şi *domnie a gangsterilor.* Wennerström şi cercul lui de tineri speculanți la bursă, coproprietari şi avocați în costume Armani erau descrişi ca oricare altă bandă de spărgători de bancă sau traficanți de droguri.

În primele zile ale hăituielii mediatice, Mikael Blomkvist rămăsese invizibil. Nu răspundea la e-mail şi nu putea fi contactat la telefon. Toate comentariile redacționale fuseseră făcute de Erika Berger care torcea ca o pisică, atunci când era intervievată de foruri mediatice majore şi de ziare locale importante, iar mai târziu chiar de un număr tot mai mare de ziare străine. De fiecare dată când i se punea întrebarea cum putuse revista *Millennium* să ajungă în posesia acestei documentații interne în cel mai înalt grad private, ea răspundea cu un surâs misterios, care se transforma rapid într-o perdea de ceață; „Noi nu putem, desigur, să ne dezvăluim sursa."

Când era întrebată de ce dezvăluirea din anul precedent asupra lui Wennerström fusese un asemenea fiasco, ea devenea şi mai enigmatică. Nu mințea niciodată, dar poate că nu spunea totdeauna întregul adevăr. *Off the record,* când nu mai avea un microfon sub nas, lăsa să-i scape câteva replici impenetrabile care, puse cap la cap, incitau la concluzii grăbite. Din această cauză se născuse un zvon, care curând a căpătat proporții de legendă, care spunea că Mikael Blomkvist nu prezentase nici o apărare în tribunal şi se lăsase de bună voie condamnat la închisoare şi la despăgubiri substanțiale, numai pentru că documentația sa ar fi dus necondiționat la descoperirea şi identificarea sursei. El era comparat cu modele mediatice americane, care preferau să meargă la închisoare, decât să deconspire o sursă de informație şi era descris ca un erou în termeni atât de infam linguşitori, încât era jenat. Dar nu era cazul să dezmintă neînțelegerea.

Asupra unui lucru erau cu toții de acord: persoana care dăduse documentația trebuia să fie cineva din cel mai intim cerc al lui Wennerström. Din această pricina, s-a stârnit o dezbatere colaterală interminabilă, despre cine era *The Deep Throat* – un colaborator cu posibile motive de nemulțumire, poate avocați, sau chiar fiicele cocainomane ale lui Wennerström, sau alți membri ai familiei, care erau portretizați ca posibili candidați. Nici Erika Berger şi nici Mikael Blomkvist n-au spus vreodată ceva. Ei nu au comentat niciodată subiectul.

Erika a zâmbit mulțumită, ştiind că au câştigat partida, atunci când unul dintre ziarele de seară, într-a treia zi a hăituielii, a folosit titlul: *Millennium îşi ia revanşa.* Textul era un portret măgulitor al revistei şi al colaboratorilor ei, în plus, ilustrat cu o fotografie deosebit de avantajoasă a Erikăi Berger. Ea era numită regina jurnalisticii de investigare. Aceasta însemna un număr de puncte câştigate în ierarhia persoanelor de prestigiu şi se vorbea chiar despre Marele Premiu de Jurnalistică.

Cinci zile după ce *Millennium* declanşase prima salvă de tun, cartea lui Mikael Blomkvist *Bancherul mafiei* se afla în standurile librăriilor. Cartea fusese scrisă în zilele febrile de la Sandhamn, în septembrie şi octombrie, fiind tipărită în cea mare viteză şi taină la Hallvigs Reklam, la Morgongåva[1]. Era prima carte care apărea în noua editură *Millennium.* Avea o dedicație misterioasă: *Lui Sally, care mi-a arătat avantajele golfului.*

Era o cărămidă de 615 pagini în format „cartea de buzunar". Tirajul mic, de 2000 de exemplare, indica de fapt că va fi o afacere în pierdere, dar această primă ediție a fost epuizată în câteva zile şi Erika Berger a comandat imediat o a doua, de 10 000 de exemplare.

Criticii constatau că de data aceasta Mikael Blomkvist nu avea intenția să facă economie de praf de puşcă atunci când era vorba să publice materialul furnizat de sursa de informație. În această observație ei aveau perfectă dreptate. Două treimi din carte erau anexe, conținând copii directe ale documentației din propriul computer al lui Wennerström. O dată cu cartea, *Millennium* a prezentat pe site, pe Internet, extrase din aceste pagini, sub format PDF. Oricine avea cel mai mic interes putea să cerceteze el însuşi materialul.

Absența ciudată a lui Mikael Blomkvist făcea parte din strategia mediatică pe care el şi Erika o puseseră la punct. Fiecare ziar din țară îl căuta. Abia când a fost lansată cartea, Mikael s-a arătat într-un interviu exclusiv, făcut de Fata de la TV4, care încă o dată dădea cu tifla televiziunii de stat. Totuşi, nu era nici vorbă de un aranjament amical, iar întrebările au fost departe de a fi amabile.

Când a privit înregistrarea video a apariției sale, Mikael a fost în mod special mulțumit de un anume schimb de replici. Interviul fusese luat în direct, în momentul în care Bursa din Stockholm se afla în cădere liberă şi „cățeii finanțelor"[2] amenințau să se arunce pe diferite

[1] Tipografie de texte şi pliante publicitare.

ferestre. El fusese întrebat despre răspunderea pe care *Millennium* o avea pentru naufragiul prezent al economiei suedeze.

— Afirmaţia că economia suedeză ar fi pe cale să naufragieze este un nonsens, răspunsese imediat Mikael.

Fata de la TV4 păruse perplexă. Răspunsul nu urma schema scontată şi ea era brusc silită să improvizeze.

Mikael a primit următoarea întrebare, pe care, de fapt, o sperase:

— Noi trăim în momentul de faţă cea mai mare cădere din istoria bursei suedeze – şi tu vrei să spui că aceasta este un nonsens?

— Trebuie să faci deosebire între două lucruri – economia suedeză şi piaţa bursei suedeze. Economia suedeză este suma tuturor produselor şi serviciilor care se realizează în această ţară, în fiecare zi. Sunt telefoanele de la Eriksson, automobilele de la Volvo, găinile de la Scan şi transporturile, din Kiruna până la Skövde. Ele sunt economia suedeză, şi aceasta este exact la fel de puternică ori de slabă astăzi cum a fost cu o săptămână în urmă.

Făcuse o pauză de efect, bând o gură de apă:

— Bursa este cu totul altceva. Acolo nu există nici o economie şi nici o producţie de bunuri şi servicii. Acolo sunt doar fantezii, în care de la oră la oră se decide că o anumită firmă valorează atâtea miliarde mai mult sau mai puţin. Aceasta nu are absolut nimic de-a face cu realitatea sau cu economia suedeză.

— Deci, socoteşti că nu are nici o importanţă dacă bursa cade ca o piatră?

— Nu, nu are, răspunse Mikael cu vocea aşa de obosită şi resemnată, încât suna ca un oracol.

Replica următoare avea să fie citată adesea după aceea:

— Nu înseamnă decât că o grămadă de speculanţi sunt ocupaţi să-şi transfere portofoliile de acţiuni, de la întreprinderi suedeze la unele germane. Prin urmare, şmecherii de la bursă ar trebui identificaţi şi arătaţi ca trădători de ţară, de către reporterii curajoşi. Ei sunt cei care sistematic şi poate conştient dăunează economiei suedeze, pentru a satisface interesele de profit ale clienţilor lor.

Apoi, Fata de la TV4 făcu greşeala să mai pună o întrebare, pe care Mikael abia o aştepta:

— Aşadar, consideri că presa nu are nici o răspundere?

— Ba da, mass-media poartă răspunderea în cel mai înalt grad. Timp de aproape douăzeci de ani, reporterii economici au evitat să-l cerceteze pe Hans-Erik Wennerström. Dimpotrivă, au contribuit la consolidarea prestigiului lui, prin portrete de o idolatrie fără minte. Dacă ei şi-ar fi făcut treaba cum trebuia în ultimii douăzeci de ani, acum nu ne-am afla în această situaţie.

Apariţia lui a contribuit la o schimbare de atitudine. Erika Berger era după aceea convinsă că doar în momentul acela, în care Mikael îşi apăra calm afirmaţiile în faţa camerei de filmat, clasa de mijloc suedeză a înţeles, cu toate că *Millennium* ţinea afişul de o săptămână, că povestea era reală şi că afirmaţiile fantastice ale revistei erau adevărate. Atitudinea lui funcţionase ca o busolă pentru întreaga poveste.

După interviu, afacerea Wennerström a alunecat pe neobservate, de la redacţiile economice pe masa de lucru a reporterilor care se ocupau cu delicte criminale. Mai înainte, reporterii criminalişti rareori sau niciodată nu scriseseră despre criminalitatea economică decât dacă era vorba despre mafia rusească sau de contrabandiştii de ţigări iugoslavi. Nimeni nu se aştepta ca reporterii criminalişti să investigheze evenimentele complicate de la bursă. Un ziar de seară a luat chiar literal cuvintele lui Mikael Blomkvist, umplând două pagini duble cu portretele unora dintre cei mai importanţi agenţi de bursă, în vreme ce tocmai cumpărau acţiuni germane. Ziarul pusese titlul: *„Îşi vând ţara”.* Mai mulţi agenţi de bursă au fost invitaţi să-şi spună părerea. Toţi au refuzat. Dar comerţul cu acţiuni a scăzut considerabil în ziua aceea şi câţiva agenţi, care voiau să apară ca patrioţi progresişti, au început să înoate împotriva curentului. Mikael Blomkvist râdea să se prăpădească.

Presiunea devenise aşa de mare, că oameni serioşi, în costume negre, încruntându-şi frunţile cu un aer îngrijorat, au săvârşit încălcarea celei mai importante legi în exclusiva companie care constituie cel mai închis cerc al Suediei financiare – şi-au exprimat părerea despre un coleg. Dintr-o dată, şefi pensionari de la Volvo, directori de industrii şi şefi de bănci au apărut la TV, răspunzând la întrebări, ca să limiteze dezastrul. Toţi înţelegeau seriozitatea situaţiei şi că era vorba să se distanţeze cât mai repede de *Wennerström Group,* debarasându-se de acţiunile pe care eventual le mai posedau. Wennerström – constatau ei aproape într-un glas – nu era, de fapt, un adevărat industriaş şi niciodată nu fusese de-a

[2] „Finansvalparna” – denumire acordată tinerilor economişti ambiţioşi, cunoscuţi pentru loviturile spectaculoase la bursă.

binelea acceptat în *club.* Cineva a amintit că, la origine, acesta fusese un simplu fiu de muncitor din Norrland, căruia i se urcase la cap succesul. Altcineva îi descria faptele drept o *tragedie personală.* Alţii au descoperit că de mulţi ani aveau dubii în legătură cu Wennerström – el era prea lăudăros şi avea maniere proaste.

În săptămânile următoare, pe măsură ce documentaţia de la *Millennium* era atent examinată şi informaţiile erau puse cap la cap, imperiul lui Wennerström era cuplat prin societăţi obscure până în inima mafiei internaţionale, care conţinea tot, de la comerţ ilegal cu arme şi spălare de bani din vânzarea de droguri sud-americane, până la prostituţia din New York şi, indirect, la prostituţia infantilă din Mexic. O firmă Wennerström, înregistrată în Cipru, a provocat un val de indignare când s-a descoperit că încercase să cumpere uraniu îmbogăţit de pe piaţa neagră din Ucraina. Peste tot, una sau alta din nesfârşitul număr de firme-cutii de scrisori Wennerström părea să apară în cel mai dubios context.

Erika Berger constată că cea mai bună carte pe care o scrisese Mikael Blomkvist era aceasta, despre Wennerström. Conţinutul era inegal din punctul de vedere al stilului şi uneori limba era chiar proastă – nu existase vreme pentru îmbunătăţiri stilistice –, dar Mikael dăduse frâu liber dorinţei de răzbunare şi întreaga carte era îmbibată de o furie pe care cititorul nu o putea trece cu vederea.

Din întâmplare, Mikael Blomkvist a dat peste inamicul său, fostul reporter economic William Borg. Ei se încrucişară la intrarea la „Moară", unde Mikael, Erika Berger şi Christer Malm îşi luaseră liber în seara de Sfânta Lucia, ca să petreacă cu ceilalţi angajaţi o seară cu băuturi la discreţie, pe banii revistei. Borg era în compania unei fete bete turtă, de vârsta lui Lisbeth Salander.

Mikael se opri brusc. William Borg îi provocase întotdeauna cele mai rele porniri şi era obligat să se stăpânească, ca să nu spună ori să facă ceva nepotrivit. În schimb, au rămas amândoi tăcuţi, măsurându-se din ochi unul pe altul.

Scârba lui Mikael faţă de Borg era de-a dreptul fizică. Erika a pus capăt confruntării lor „macho"; s-a întors, luându-l pe Mikael de braţ şi conducându-l spre bar. Mikael a hotărât ca la prima ocazie să-i ceară lui Lisbeth Salander să facă una din delicatele ei anchete personale, asupra lui Borg. Numai aşa, de formă.

În vremea întregii furtuni de presă, personajul principal, Hans-Erik Wennerström, rămăsese practic invizibil. În ziua în care apăruse articolul din *Millennium,* afaceristul îl comentase într-o conferinţă de presă deja fixată pe un cu totul alt subiect. Declarase că aceste acuzaţii erau fără nici o bază şi că documentaţia citată era falsă. El amintea că acelaşi reporter fusese condamnat pentru defăimare cu un an înainte.

Pe urmă, doar avocaţii lui Wennerström au răspuns la întrebări. Două zile după ce cartea lui Mikael Blomkvist fusese distribuită, un zvon persistent s-a făcut auzit, afirmând că Wennerström părăsise Suedia. Jurnalele de seară foloseau cuvântul „fugă" în titlurile lor. Când, în cea de-a doua săptămână, poliţia financiară a încercat să intre în contact oficial cu Wennerström, s-a putut constata că el nu se mai afla în ţară. La jumătatea lui decembrie, poliţia a confirmat că Wennerström era căutat şi, în ajunul Crăciunului, un aviz formal a fost lansat *via* organizaţiile poliţieneşti internaţionale, în aceeaşi zi, unul dintre consilierii apropiaţi ai lui Wennerström a fost arestat, în vreme ce încerca să ia avionul spre Londra.

Câteva săptămâni mai târziu, un turist suedez a raportat că îl văzuse pe Hans-Erik Wennerström urcând într-o maşină la Bridgetown, capitala insulelor Barbados. Ca probă a celor spuse, turistul a trimis o fotografie luată de la distanţă, arătând un bărbat alb, cu ochelari de soare, cămaşă albă desfăcută la piept şi pantaloni de culoare deschisă. Bărbatul nu putea fi identificat cu certitudine, dar jurnalele de seară au trimis reporteri care au încercat fără rezultat să dea de urma lui Wennerström prin insulele Caraibe. Acesta a fost începutul unei vânători fotografice a miliardarului fugit.

După şase luni, urmărirea poliţiei a luat sfârşit. Hans-Erik Wennerström fusese găsit mort, într-un apartament din Marbella, în Spania, unde locuise sub numele de Victor Fleming. Fusese împuşcat cu trei gloanţe în cap, trase din apropiere. Poliţia spaniolă formulase explicaţia că, din întâmplare, el avusese de-a face cu un hoţ.

Moartea lui Wennerström n-a fost nici o surpriză pentru Lisbeth Salander. Ea bănuia, pe bune temeiuri, că decesul lui avea de-a face cu faptul că acesta nu mai avusese acces la banii de la o anume bancă din insulele Caïman, bani de care ar fi avut nevoie ca să plătească nişte datorii columbiene.

Dacă cineva şi-ar fi dat osteneala s-o roage pe Lisbeth Salander să ajute la găsirea lui Wennerström, ea ar fi putut spune aproape zilnic unde anume se afla acesta. Prin Internet îi

urmărise fuga disperată printr-o duzină de ţări şi notase panica lui crescândă în e-mailuri, de îndată ce-şi cupla laptopul, cine ştie pe unde. Dar nici măcar Mikael Blomkvist nu crezuse că ex-miliardarul fugar era aşa de idiot, încât să care cu el acelaşi computer, aşa de temeinic piratat.

După o jumătate de an, Lisbeth obosise să-l mai urmărească pe Wennerström. Întrebarea la care trebuia să răspundă era până unde se întindea propria ei implicare. Fără îndoială, Wennerström era un escroc de mare clasă, dar nu era duşmanul ei personal, şi ea nu avea nici un interes ca acesta să fie prins. Ar fi putut să-i spună lui Mikael Blomkvist, dar el s-ar fi mulţumit să publice o istorie bună. Ar fi putut să spună poliţiei, dar posibilitatea ca Wennerström să fie avertizat şi să reuşească să dispară din nou era relativ mare. Şi, de altfel, ea nu vorbea din principiu cu poliţia.

Dar existau alte datorii care nu fuseseră plătite. Se gândea la chelneriţa gravidă de douăzeci şi doi de ani, căreia i se ţinuse capul sub apă, în propria ei cadă.

Cu patru zile înainte ca Wennerström să fie găsit mort, ea s-a hotărât. A deschis telefonul mobil şi a sunat la un avocat din Miami, Florida, care părea să fie una dintre persoanele de care Wennerström se ascundea îndeosebi. A vorbit cu o secretară şi a rugat-o să transmită un mesaj criptic: numele Wennerström şi o adresă la Marbella. Asta a fost tot.

A închis televizorul la jumătatea reportajului despre decesul lui Wennerström. A pus cafetiera în priză şi a făcut un sandviş cu pateu de ficat şi castravete.

Erika Berger şi Christer Malm se ocupau de preparativele obişnuite de Crăciun, în vreme ce Mikael şedea în fotoliul Erikăi şi bea glögg[1], uitându-se la ei.

Toţi colaboratorii şi mulţi dintre *free-lancers* primeau un cadou de Crăciun – anul acesta, o geantă de umăr cu *logo-type*-ul *Millennium.* După ce au împachetat cadourile, au început să scrie adresele şi să pună timbre pe mai mult de două sute de felicitări, pentru cei de la tipografie, fotografi şi ceilalţi colegi de breaslă.

Mikael a încercat să reziste tentaţiei cât a putut, dar în cele din urmă a cedat: a luat o ultimă felicitare pe care a scris: *„Crăciun fericit şi Anul Nou cu bine. Mulţumiri pentru contribuţia ta impresionantă în anul care a trecut.”*

Şi-a scris dedesubt numele, adresând felicitarea lui Janne Dahlman, la *FinansMagasinet Monopol.*

Când a ajuns acasă în seara aceea, şi pe Mikael îl aştepta un aviz pentru un pachet. Şi-a căutat cadoul a doua zi dimineaţă; când a sosit la redacţie, l-a deschis. Pachetul conţinea un spray contra ţânţarilor şi o sticlă mică de Akvavit de Reimersholm. Mikael a deschis felicitarea şi a citit: *„Dacă nu ai altceva de făcut, să ştii că voi ancora la Arholma în noaptea de midsommar.”* Era semnată de fostul lui coleg de şcoală Robert Lindberg.

De obicei, redacţia revistei *Millennium* era închisă în săptămâna de dinaintea Crăciunului şi în timpul sărbătorilor de Anul Nou. Anul acesta, lucrurile nu erau încă decise: presiunea asupra micii redacţii fusese colosală şi încă mai telefonau zilnic ziarişti din toate colţurile lumii. Ziua de dinainte de Ajun, Mikael Blomkvist a dat aproape din întâmplare peste un articol în *Financial Times,* care rezuma situaţia actuală a comisiei bancare şi financiare internaţionale, constituită în grabă pentru a da de capul afacerilor imperiului Wennerström. Conform articolului, comisia lucra după ipoteza că Wennerström primise, probabil, în ultima clipă, un fel de avertisment cum că avea să fie demascat.

Mai exact, contul de la Bank of Kroenenfeld, din insulele Caïman, cu 260 de milioane de dolari americani – cam două miliarde de coroane suedeze – fusese golit chiar în preziua apariţiei revistei *Millennium.*

Aceşti bani se aflau în conturi de care putea dispune doar Wennerström în persoană. Nici nu era nevoie să se prezinte la bancă, ajungea să indice o serie de numere de *clearing,* pentru a putea transfera banii la oricare altă bancă, oriunde în lume. Banii fuseseră transferaţi în Elveţia, unde o colaboratoare convertise suma în obligaţiuni nominale anonime. Toate codurile de *clearing* fuseseră în ordine.

Europolul publicase un anunţ de căutare internaţională a femeii necunoscute care folosise un paşaport englez furat pe numele Monica Sholes şi care se pare că dusese o viaţă de lux la unul dintre hotelurile cele mai scumpe din Zürich. O fotografie relativ clară, provenind de la una din camerele de supraveghere, arăta o femeie scundă, cu păr blond pieptănat paj, gură mare, piept generos, haine de marcă şi bijuterii de aur.

[1] Glögg: băutură tradiţională pentru sărbătorile de iarnă; vin roşu fierbinte, foarte dulce, care se bea cu stafide şi migdale.

Mikael Blomkvist cercetă fotografia, mai întâi cu o privire grăbită, apoi cu o expresie din ce în ce mai plină de neîncredere. După câteva secunde, căută după o lupă în sertarul biroului, încercând să distingă detaliile trăsăturilor din clişeul de ziar.

În cele din urmă, lăsă ziarul să-i cadă din mâini şi rămase fără grai mai multe minute. După care, începu să râdă aşa isteric, încât Christer Malm băgă capul înăuntru, întrebându-l ce se întâmplă. Mikael nu putu decât să facă un gest cu mâna.

În dimineața Ajunului de Crăciun, Mikael Blomkvist se duse la Årsta, ca s-o vadă pe fosta nevastă şi pe fiica lui Pernilla, să schimbe cadouri Pernilla a primit un computer pe care şi-l dorise şi pe care Mikael îl cumpărase împreună cu Monica. Mikael a primit de la fiica lui o cravată şi un roman polițist de Åke Edwardson. Spre deosebire de Crăciunul trecut, erau excitați de dramatismul mediatic care se stârnise în jurul revistei *Millennium.*

Au prânzit împreună. Mikael o privea cu coada ochiului pe Pernilla. Nu-şi mai întâlnise fiica de la vizita ei neaşteptată la Hedestad. A realizat că încă nu apucase să discute cu mama ei despre entuziasmul fetei pentru secta biblică din Skellefteå. Şi nici nu-i putea povesti că, datorită cunoştințelor biblice ale fetei fusese pus pe pista cea bună în ceea ce privea dispariția Harrietei Vanger. Nu mai vorbise cu Pernilla de atunci şi simți cum îl mustră conştiința.

Nu era un tată bun.

După prânz, îşi sărută fiica şi merse s-o întâlnească pe Lisbeth Salander la Slussen, pentru a se duce împreună la Sandhamn. Nu se văzuseră prea mult după ce bomba de la *Millennium* explodase. Au ajuns târziu, în noaptea de Crăciun şi au rămas de sărbători acolo.

Ca de obicei, Mikael era o companie agreabilă, dar Lisbeth Salander avea senzația neplăcută că o privea într-un fel neobişnuit, când i-a înapoiat banii pe care-i împrumutase, sub forma unui cec de 120 000 de coroane. Totuşi, s-a ferit să spună ceva.

Au făcut o plimbare până la Trovill şi înapoi (ceea ce lui Lisbeth i s-a părut curată pierdere de timp), au luat cina de Crăciun la restaurant şi s-au retras în cabana lui Mikael, unde au aprins focul în sobă, au pus o placă cu Elvis şi s-au dedicat unei partide de sex fără pretenții.

Când Lisbeth reuşea să iasă la suprafață, încerca să înțeleagă ce simțea.

Nu avea probleme cu Mikael ca amant. În pat, era amuzant. Aveau o comunicare fizică foarte reuşită. Iar el nu încerca niciodată s-o dreseze.

Problema era că nu ajungea să-şi interpreteze sentimentele față de Mikael. Din pubertate, ea nu mai coborâse niciodată garda şi nu mai lăsase nici un alt individ să se apropie atât de mult cum făcuse cu Mikael Blomkvist Acesta avea o capacitate de-a dreptul îngrijorătoare de-a se strecura printre mecanismele ei de autoapărare şi de-a o face ca iar şi iar să vorbească despre interesele personale şi sentimentele private. Deşi avusese destul de multă înțelepciune ca să ignore cea mai mare parte a întrebărilor pe care i le punea, fără voia ei se trezise vorbind despre ea însăşi într-un fel în care nici sub amenințarea cu moartea n-ar fi făcut-o cu altcineva. Acest lucru o speria, făcând-o să se simtă goală şi aflată la voia bunului lui plac în acelaşi timp – când îl privea dormind şi-i asculta sforăitul – simțea că niciodată până atunci nu avusese o asemenea încredere necondiționată în vreun alt om. Ştia cu certitudine absolută că Mikael Blomkvist nu va folosi niciodată ceea ce ştia despre ea pentru a o răni. Nu era în felul lui de a fi.

Ceea ce nu discutaseră niciodată era natura relației dintre ei. Ea nu îndrăznea şi Mikael nu abordase niciodată subiectul.

Cândva, în dimineața de Crăciun, ea ajunse la o descoperire teribilă. Nu ştia cum se întâmplase şi nici nu ştia ce să facă. Era îndrăgostită, pentru prima oară în cei douăzeci şi cinci de ani ai vieții ei.

Nu-i păsa că el avea aproape de două ori vârsta ei. Nici că era una dintre persoanele despre care în acel moment se vorbea cel mai mult în Suedia şi care apăruse chiar pe coperta revistei *Newsweek* – toate acestea nu erau decât un simplu foileton. Dar Mikael Blomkvist nu era o fantezie erotică sau un vis în plină zi. Trebuia să se sfârşească, căci nu avea cum să funcționeze. La ce i-ar fi fost ea bună? Era probabil o distracție temporară, în aşteptarea unei femei a cărei viață să nu fie un blestemat de cuib de şobolani!

Înțelese în acel moment că dragoste era atunci când te durea inima, ca şi cum s-ar rupe în tine.

Când Mikael s-a trezit, târziu, spre prânz, ea făcuse cafea şi aşternuse masa pentru micul dejun. A întovărăşit-o la masă, observând imediat că ceva se schimbase în atitudinea ei – era un pic mai rezervată. Când a întrebat-o despre ce era vorba, l-a privit cu un aer indiferent, ca şi cum n-ar fi înțeles care este problema.

După Crăciun, Mikael Blomkvist a luat trenul spre Hedestad. Purta veşminte călduroase şi bocanci de iarnă, când Dirch Frode l-a întâmpinat la gară, felicitându-l cu glas scăzut pentru

succesele lui jurnalistice. Era prima oară din august când venea la Hedestad şi se împlinea aproape un an de când sosise aici prima dată. Au dat mâna, vorbindu-şi politicos, dar între ei se aflau multe lucruri care nu fuseseră spuse şi Mikael nu se simţea deloc în largul lui.

Totul era pregătit şi tranzacţia de la Dirch Frode nu a luat decât câteva minute. Frode se oferise să plaseze banii într-un cont comod în străinătate, dar Mikael insistase ca plata să se facă obişnuit, către firma sa.

— Nu am mijloacele de a-mi oferi altă formă de plată, răspunsese el scurt, când Frode îşi exprimase uimirea.

Vizita nu era numai de natură economică. Mikael mai avea haine, cărţi şi câteva obiecte personale în casa de invitaţi, pe care el şi Lisbeth o părăsiseră în graba mare. După infarct, sănătatea lui Henrik Vanger continua să fie şubredă, dar el se întorsese acasă de la spitalul din Hedestad. Avea compania permanentă a unei infirmiere particulare, care-i interzicea să facă plimbări lungi, să urce scările şi să discute subiecte care i-ar putea crea stare de emoţie. Chiar în zilele acelea fusese lovit de o răceală uşoară şi, ca urmare, i se ceruse să stea la pat.

— În plus, costă mult, se plângea Henrik Vanger. Mikael Blomkvist nu a fost foarte impresionat, considerând că bătrânul avea mijloace s-o plătească, ţinând seama de câţi bani din impozite reuşise să deturneze în viaţa lui. Henrik Vanger îl privi bosumflat, înainte de a începe să râdă:

— La naiba, tu însă ai meritat fiecare coroană. Am ştiut-o bine.

— Cinstit vorbind, n-am crezut niciodată că voi dezlega enigma.

— Nu am de gând să-ţi mulţumesc, spuse Henrik Vanger.

— Nici nu m-am aşteptat vreodată s-o faci, îi replică Mikael Blomkvist.

— Ai primit o plată bună.

— Nu mă plâng.

— Ai făcut o treabă pentru mine şi leafa trebuie să fie de ajuns, ca mulţumire.

— Am venit aici doar ca să-ţi spun că eu consider misiunea terminată.

Henrik Vanger strânse buzele:

— Nu ai terminat-o, spuse el.

— Ştiu.

— Nu ai scris cronica despre familia Vanger, cum am decis.

— Ştiu. Şi nici n-o voi scrie.

Rămaseră o clipă tăcuţi, meditând asupra încălcării de contract. Apoi, Mikael continuă:

— Nu pot scrie cronica. Nu pot povesti despre familia Vanger, lăsând deoparte evenimentele esenţiale ale ultimelor decenii – Harriet, tatăl şi fratele ei, crimele. Cum aş putea să scriu un capitol despre perioada în care Martin a fost director, făcându-mă că nu ştiu ce se afla în subsolul lui? Şi nu pot scrie aceasta, fără să distrug încă o dată viaţa lui Harriet.

— Înţeleg dilema ta şi sunt recunoscător pentru alegerea pe care ai făcut-o.

— Deci, nu scriu nimic.

Henrik Vanger făcu un gest de aprobare.

— Felicitări, spuse Mikael. Ai reuşit să mă corupi. Voi distruge toate însemnările şi înregistrările convorbirilor cu tine.

— Eu nu găsesc că ai fost corupt, spuse Henrik Vanger.

— Este impresia pe care o am. Deci, este probabil adevărat.

— Ai avut de ales între treaba ta de ziarist şi aceea de om. Sunt absolut sigur că nu aş fi putut să-ţi cumpăr tăcerea şi că tu ai fi ales rolul de jurnalist, punându-ne la stâlpul infamiei, dacă nu era Harriet în joc sau dacă m-ai fi considerat un nemernic.

Mikael nu spuse nimic. Henrik îl privi:

— I-am spus Ceciliei totul. Eu şi Dirch Frode vom dispărea curând şi Harriet va avea nevoie de sprijin în familie. Cecilia va lua parte activă la conducere. Ea şi Harriet vor dirija concernul de acum înainte.

— Cum a primit toate acestea?

— A fost, desigur, şocată. A plecat pentru o vreme în străinătate. La un moment dat, m-am temut că nu se mai întoarce.

— Dar s-a întors.

— Martin era unul dintre puţinii oameni din neamul nostru cu care Cecilia s-a înţeles întotdeauna. A fost foarte greu pentru ea să afle adevărul despre el. Cecilia ştie acum ce ai făcut tu pentru familie. Mikael înălţă din umeri.

— Mulţumesc, Mikael, spuse Henrik Vanger.

Mikael înălţă iar din umeri.

— De altfel, n-aş fi avut puterea să scriu această istorie, spuse el. Familia Vanger îmi stă în gât.

Se cercetară o vreme, înainte ca Mikael să schimbe subiectul:

— Cum e să fii din nou director, după douăzeci şi cinci de ani?

— E doar temporar, dar… Aş fi vrut să fiu mai tânăr. Acum nu lucrez decât trei ore pe zi. Toate întâlnirile se țin aici, în această cameră şi Dirch Frode şi-a reluat postul de gardă personală, dacă cineva îmi face greutăți.

— Să tremure juniorii… Mi-a trebuit o bună bucată de vreme până să înțeleg că Dirch Frode nu era pentru tine doar un bun consilier economic, ci şi cel care-ți rezolva problemele.

— Exact. Dar toate hotărârile se iau împreună cu Harriet, şi ea este prezentă zilnic la birou.

— Cum îi merge? întrebă Mikael.

— A moştenit atât partea fratelui, cât şi pe cea mamei, împreună, controlăm mai mult de 33% din concern.

— Ajunge?

— Nu ştiu. Birger este recalcitrant şi încearcă să-i pună piedici. Alexander a înțeles dintr-o dată că are posibilitatea să devină important şi s-a aliat cu Birger. Fratele meu, Harald are cancer şi nu va mai trăi mult. El are singura parte considerabilă de acțiuni, de 7%, pe care o vor moşteni copiii. Cecilia şi Anita se vor alia cu Harriet.

— Atunci, controlați peste 40%.

— Un asemenea cartel de voturi nu a existat niciodată până acum în familie. Destul de mulți mici acționari, 1,5%, vor vota cu noi. Harriet îmi va lua locul în februarie.

— Nu va fi fericită.

— Nu, dar este necesar. Ne trebuie noi parteneri şi sânge nou. Putem să colaborăm cu grupul ei din Australia. Există posibilități.

— Unde este astăzi Harriet?

— Ai ghinion. E la Londra, dar şi ea vrea foarte mult să te vadă.

— Ne vom întâlni la consiliul de conducere din ianuarie, dacă îți ține locul.

— Ştiu.

— Spune-i că nu voi discuta niciodată cele întâmplate în anii şaizeci cu nimeni, afară de Erika Berger.

— Ştiu asta, şi Harriet o ştie. Eşti un om cinstit.

— Dar mai spune-i că tot ce face din acest moment înainte poate ajunge la ziar, aşa că, să fie atentă. Concernul Vanger nu va fi scutit de supraveghere.

— Am s-o avertizez.

Mikael l-a părăsit pe Henrik Vanger în momentul în care bătrânul ațipise. Şi-a băgat lucrurile în două valize. Când a închis pentru ultima oară uşa căsuței de oaspeți, a şovăit un moment, dar pe urmă s-a dus şi a bătut la uşa Ceciliei Vanger. Nu era acasă. A scos agenda, a rupt o pagină şi a scris câteva cuvinte: *Iartă-mă. Îți doresc numai bine.* A lăsat bucata de hârtie şi o carte de vizită în cutia de scrisori. Vila lui Martin Vanger era goală. Un sfeşnic electric lumina la fereastră.

A luat trenul de seară înapoi, la Stockholm.

Între Crăciun şi Anul Nou, Lisbeth Salander s-a desprins total de lumea din jur. N-a răspuns la telefon şi nu a deschis computerul. A folosit două zile să spele haine, să frece şi să aranjeze în apartament. Cartoanele de pizza, vechi de ani de zile şi toate ziarele au fost făcute pachete şi aruncate. În total, a transportat şase saci mari de plastic negru şi vreo douăzeci de pungi cu ziare. Era ca şi cum s-ar fi hotărât să înceapă o viață nouă. Se gândea să cumpere un apartament nou – dacă găsea ceva potrivit –, dar, până atunci, vechea ei locuință avea să fie mai curată decât fusese vreodată.

După aceea, a rămas ca paralizată, meditând. Niciodată în viață nu simțise o dorință mai mare. Voia ca Mikael Blomkvist să sune la uşă, şi… şi ce? S-o ridice în brațele lui? S-o ducă, plin de pasiune, în dormitor, smulgându-i hainele? Nu, de fapt ea dorea tovărăşia lui.

Voia să-l audă spunându-i că o iubea pentru ceea ce era. Că ea era specială în lumea şi în viața lui. Voia ca el să-i ofere un gest de dragoste, nu numai de amiciție şi camaraderie. *Sunt pe cale să mă țicnesc,* gândi ea.

Se îndoia de ea însăşi. Mikael Blomkvist trăia într-o lume populată de oameni cu meserii respectabile, care aveau existențe bine rânduite şi o grămadă de merite de persoane adulte. Prietenii lui Mikael făceau lucruri, apăreau la TV şi se scria despre ei. *Ce-ai să faci tu cu mine?* Cea mai mare spaimă a lui Lisbeth Salander, aşa de mare şi de neagră, încât căpăta proporții de fobie, era că oamenii vor râde de sentimentele ei. Şi, dintr-o dată, avea impresia că siguranța de sine, aşa de grijuliu construită, se prăbuşise.

Atunci, s-a hotărât. I-a luat mai multe ore să-şi strângă tot curajul de care avea nevoie, dar era obligată să-l întâlnească şi să-i spună ce simțea. Orice altceva era de nesuportat. Avea nevoie de un pretext, ca să-i bată la uşă. Nu-i dăduse nici un dar de Crăciun, dar ştia ce voia să-i cumpere. Într-o prăvălie de vechituri văzuse o serie de reclame publicitare pe metal din anii

cincizeci, cu figuri în relief. Una dintre ele îl reprezenta pe Elvis Presley, cu chitara la şold şi un text în care era scris: *Heartbreak Hotel.* Nu avea nici un simț pentru decorațiunile interioare, dar era sigură că reclama avea să se potrivească perfect în cabana din Sandhamn. Costa 780 de coroane şi s-a tocmit, din principiu, până la 700. A rugat să i-o împacheteze, a luat-o sub braț şi a pornit pe jos, spre locuința lui de pe strada Bellman.

Pe Hornsgatan, se nimeri să arunce o privire în *Kaffebar* şi-l văzu pe Mikael ieşind pe uşă cu Erika Berger. El spunea ceva, şi Erika râse, trecându-şi mâna în jurul mijlocului lui şi sărutându-l pe obraz. Dispărură în sus, pe strada Brännkyrka[1], în direcția străzii Bellman. Limbajul corpurilor lor nu lăsa nici un loc pentru interpretări greşite – era evident ce aveau în minte.

Durerea veni brusc şi era aşa de dezgustătoare, că Lisbeth se opri în loc, incapabilă să se mai mişte. O parte din ea voia să se năpustească după ei. Voia să ia reclama de tablă şi să-i folosească marginea ascuțită, ca să reteze capul Erikăi Berger. Nu făcu nimic, în vreme ce gândurile îi galopau în minte. *Analiza consecințelor.* Într-un târziu, se linişti.

Salander, eşti o idioată ridicolă, îşi spuse cu voce tare.

Se întoarse pe călcâie şi o porni spre apartamentul de curând curățat.

Când trecu de Zinkensdamm, începu să ningă. Îl aruncă pe Elvis într-un container de gunoi.

[1] Biserica Arsă.